

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Κυνηγός των Θαλασσών

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

**Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος 6**

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5907-02-0

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο
[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismoeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismoeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Κυνηγός των Θαλασσών

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος Έκτος

[Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν]

BIBΛΙΟ 11

Το Πέρασ των Θαλασσών και τα
Λιμάνια της Ιχθυδάτιας

1

Στέκομαι στις πλαγιές ανατολικά της Ωλμπέρκνης και κοιτάζω με τα κιάλια μου το αιματοκύλισμα που συμβαίνει στους δρόμους της καθώς πλησιάζει το μεσημέρι και οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας είναι ψηλά στον ουρανό.

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ξεκουράζονται πίσω μου, μαζί με τη Λουκία, τη Διονυσία (η οποία ακόμα κάνει βιοσκοπικά ξόρκια για τους τραυματίες), και τα Ερπετά του Ψύχους, τη φυλή των δίποδων ερπετοειδών του Αγησίλαου, που αν δεν είχαν έρθει εγκαίρως έξω από τη Νότια Πύλη της Ωλμπέρκνης δεν θα ήμουν τώρα εδώ.

Κατεβάζω τα κιάλια από μπροστά μου καθώς βλέπω την Ορδή των Όφρων να υποχωρεί από την πόλη βγαίνοντας από τα βόρεια. Ηττήθηκαν από τον στρατό της Ιλφόνης και του Βάιου Οστινάλη. Όπως το περίμενα. Αν οι Ιλφόνιοι και ο Οστινάλης δεν κατάφερναν να τους νικήσουν ύστερα από τις ζημιές που τους είχαμε προκαλέσει θα τους άξιζε ό,τι κι αν πάθαιναν.

Η Ορδή πηγαίνει προς τα δυτικά, μέσα σ'ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης – οχήματα, καβαλάρηδες, πεζοί. Μερικά ελικόπτερα πετάνε από πάνω της. Οι σημαίες του Οφιογενή γκρεμίζονται από τις επάλξεις της Ωλμπέρκνης, και σημαίες του Βάιου Οστινάλη τοποθετούνται πάλι εκεί, κυματίζοντας στον ψυχρό άνεμο που κατέρχεται από τα βουνά της Ράχης του Ιχθύος.

Η δουλειά μου εδώ τελείωσε. Είχε ήδη τελειώσει από τότε που εκείνο το μιάσμα, ο–

(Αυτές οι σκέψεις για «μιάσματα» επιμένουν! Πρέπει να δοθεί ένα τέλος. Δεν είμαι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου.)

–από τότε που εκείνο το κάθαρμα, ο Εύανδρος, έπεσε. Του έδωσα ό,τι του χρωστούσα, και εκδικήθηκα τον θάνατο της παλιάς μου φίλης, της Πράσινης Κρίνης... Ή, μήπως, όχι ακόμα; Η καταραμένη οχιά που την κάρφωσε στο άντρο των Τέκνων – η Ηρμάντια που ο Εύανδρος είχε

αποκαλέσει Αρσενία, αν δε λαθεύω – ίσως να εξακολουθεί να αναπνέει. Ίσως το χτύπημά μου στο πόδι της να μην τη σκότωσε, παρότι πολύ αίμα φαινόταν να πετάγεται.

Είναι δυνατόν να ζει; Αισθάνομαι την οργή μου να μαίνεται μέσα μου, κι επικαλούμαι τη δύναμη του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου για να την τιθασεύσω.

Ακόμα κι αν η καταραμένη Ηρμάντια ζει, μπορώ τώρα να εγκαταλείψω την αναζήτησή μου για να την κυνηγήσω; Εκδικήθηκα αρκετά για τον θάνατο της Ευτυχίας, δεν εκδικήθηκα;

Στρέφομαι στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Τους πλησιάζω εκεί όπου τώρα είναι καταυλισμένοι, όλοι τους εξουθενωμένοι από τη μάχη που έδωσαν στις επάλξεις της Ωλμπέρκνης για ν'ανοίξουν τη Νότια Πύλη. Κανείς δεν είναι χωρίς τραύματα επάνω του, εκτός από τους λιγοστούς που είχαν μείνει πίσω, εδώ, στις πλαγιές της Ράχης.

«Εκείνη η Ηρμάντια,» τους ρωτάω, «εκείνη που είχε καρφώσει τη Βασίλισσά σας. Την είδε κανείς; Είναι ακόμα ζωντανή;»

«Δεν είναι ζωντανή,» μου λέει η Λουκία, καθισμένη κάτω από έναν μεγάλο βράχο, τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα της στο κεφάλι και με τον γάτο της στην αγκαλιά της, θυμίζοντας στοιχειό του Αστερίωνα, όχι παλιά πειρατίνα.

Την κοιτάζω ερωτηματικά.

«Τη σκότωσα,» εξηγεί. «Όταν την είδα να πέφτει από το χτύπημά σου, ενώ εσύ συνέχιζες να αντιμετωπίζεις τον Εύανδρο. Προσπαθούσε να σηκωθεί, οι μαχητές της Ορδής τη βοηθούσαν· αλλά δεν πρόλαβαν να την πάνε μακριά.»

«Πέθαναν μαζί της,» μου λέει η Ερασμία.

Νεύω. «Ωραία.» Αισθάνομαι την οργή μου να καταλαγιάζει. Λίγο. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου εξακολουθεί να σφυρίζει μέσα μου.

Το μεσημέρι περνά ενώ ξεκουραζόμαστε. Ο Ελευθέριος, η Ασημίνα, και ο Ιερεμίας εξακολουθούν να είναι κλεισμένοι μέσα στις οργανικές στολές θεραπείας, καταπονημένοι από τα τραύματά τους, κοιμισμένοι. Η Διονυσία χρησιμοποιεί τη μαγεία της και μας λέει πως τώρα είναι όλοι τους καλύτερα· δεν κινδυνεύουν πλέον. Οι στολές τούς έσωσαν από την ακατάσχετη αιμορραγία· δεν είχε κανείς τους χτυπηθεί θανάσιμα, τα ζωτικά τους όργανα δεν είχαν καταστραφεί.

Ο Βικέντιος κοιμάται μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου, πονώντας, πονώντας πολύ. Τα δόντια του Οφιοβασιλέα παραλίγο να ξεριζώσουν τη μια φτερούγα του. Αισθάνομαι τον πόνο του σαν να ήταν δικός μου. Τον αισθάνομαι περισσότερο από τον πόνο από τα δικά μου τραύματα. Πιο πολύ με ενοχλεί το δεξί μου χέρι. Νιώθω τα δάχτυλα και την παλάμη του αρκετά μουδιασμένα. Το δέρμα μου σκίστηκε άσχημα εκεί όταν άρπαξα την ενεργειακά φορτισμένη λεπίδα του Δαμιανού για να μη με στείλει στη φωλιά του Αβυσσαίου. Ανοιγοκλείνω το χέρι μου, μία, δύο, τρεις φορές, για να το ξεμουδιάσω. Και ο επίδεσμος γίνεται πάλι σκούρος-μπλε από το αίμα μου.

Ξέχασέ το· σύντομα θα περάσει.

Κοιτάζω με τα κιάλια ξανά, να δω τι γίνεται στην Ωλμπέρκνη. Ο στρατός της Ιλφόνης είναι ακόμα εκεί. Οι δρόμοι της είναι ακόμα σμπαραλιασμένοι, αν και κάποιοι έχουν μαζέψει τα περισσότερα συντρίμια και τους νεκρούς. Ελικόπτερα πετάνε από πάνω της και γύρω της. Μέσα στο Οχυρό, στο ύψωμα στο κέντρο της, πάω στοίχημα ότι τώρα ο Βάιος Οστινάλης συζητά με τους αρχηγούς του Ιλφόνιου στρατεύματος. Ίσως ν'αναρωτιούνται πού βρίσκομαι.

Δε σκοπεύω να πάω να τους επισκεφτώ. Δε μ'ενδιαφέρει τι θα κάνουν αποδώ και πέρα. Είναι δικό τους θέμα.

Κάθομαι ανάμεσα στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ξανά, καθώς οι ήλιοι ρίχνουν το τελευταίο φως τους στην Ιχθυδάτια, ο Πρώτος ήδη κρυμμένος πίσω από τα βουνά στην αντικρινή μεριά του Περάσματος της Ωλμπέρκνης, ο Δεύτερος μισοκρυμμένος. Το ορεινό τοπίο έχει γεμίσει πυκνές σκιές. Τα αλυχτήματα λύκων αντηχούν από μακριά. Μεγάλα πουλιά φτεροκοπούν, επιστρέφοντας στις φωλιές τους ψηλά στις βουνοκορφές.

Λέω στα Τέκνα: «Θα φύγω αύριο. Πρέπει να διαλέξετε έναν καινούργιο Μέγα Διαφεντευτή. Εγώ δεν ήμουν ποτέ Μέγας Διαφεντευτής σας, ούτως ή άλλως.»

Διαφωνούν φυσικά. Εκφράζουν την έντονη δυσαρέσκειά τους.

«Η Μεγάλη Κυρά δεν σ'έστειλε τυχαία σ'εμάς, Οφιομαχητή,» λέει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. «Μην αγνοείς το κάλεσμά της!»

«Δεν υπάρχει κανένας καλύτερος από σένα για αρχηγός μας, και το ξέρεις,» λέει ο Λεωνίδας.

«Η Φαρμακερή Βασίλισσα ήθελε εσύ να πάρεις τη θέση της, Οφιομαχητή,» λέει η Ερασμία. «Αυτό ήθελε. Σ'το είπε.»

«Σκότωσες τον Οφιοβασιλέα,» λέει η Ελπίδα, με τα μάτια της να γυαλίζουν έντονα όπως μόνο τα φανατικά μάτια των Τέκνων μπορούν να γυαλίσουν. «Τώρα εσύ είσαι ο Οφιοβασιλέας της Ιχθυοδατίας!»

«Μείνε μαζί μας, Γεώργιε,» λέει ο Νηρέας.

Κρατάω σε απόσταση την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου για να μην κάνω τίποτα που ύστερα θα το μετανιώσω.

«Δε μπορώ να μείνω,» τους αποκρίνομαι. «Σας το είχα πει ήδη. Θα σας οδηγήσω μόνο μέχρι να έχουμε τελειώσει τη δουλειά μας· αυτό δεν σας είχα πει;»

«Η δουλειά μας δεν έχει τελειώσει,» λέει η Ερασμία. «Η Ορδή των Όφρων εξακολουθεί να υπάρχει· απλώς υποχώρησε απ'την Ωλμπέρκνη.»

«Η δουλειά μας ποτέ δεν τελειώνει,» τονίζει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός. «Είμαστε το φαρμάκι της Φαρμακερής Κυράς.»

«Η δική μου δουλειά τελειώσει!» τους διακόπτω. «Ο Εύανδρος είναι νεκρός. Αυτό ήταν που είχα υποσχεθεί να κάνω, κι αυτό έκανα. Σας είχα προειδοποιήσει ότι δεν θα έμενα μόνιμα μαζί σας. Αύριο φεύγω.»

«Και ποιος θα είναι Μέγας Διαφεντευτής τώρα;» ρωτά ο Νηρέας.

«Θα πρέπει εσείς να το αποφασίσετε.»

«Συνήθως, ο Μέγας Διαφεντευτής ορίζει τον επόμενο Μέγα Διαφεντευτή, Οφιομαχητή...»

«Ποιον είχε ορίσει η Βασίλισσά σας;»

«Κανέναν ακόμα. Εκτός από εσένα.» Κι αρχίζουν πάλι να μου ζητάνε να μείνω.

«Μην κάνουμε την ίδια κουβέντα!» γρυλίζω, στα όρια ν'αρπάξω μια πέτρα από δίπλα μου και να την πετάξω καταπάνω τους· το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου είναι μονάχα που με αποτρέπει. «Πρέπει να φύγω,» επαναλαμβάνω.

«Τότε, οφείλεις εσύ να ορίσεις τον επόμενο Μέγα Διαφεντευτή,» μου λέει ο Νηρέας.

«Τη Βασίλισσά σας δεν την όρισε ο προηγούμενος Μέγας Διαφεντευτής,» του θυμίζω.

«Επειδή εκείνη τον σκότωσε.»

«Το ξέρω. Ξέρω τι έγινε. Μου τα είπε η ίδια.» Και κοιτάζω τον Αγησί-
λαο, ξέροντας ότι είχε συμβάλει στο να γίνει η Πράσινη Κρίνη Φαρμα-
κερή Βασίλισσα. Του λέω: «Ίσως εσύ θα έπρεπε ν'αποφασίσεις για τον
επόμενο Μέγα Διαφεντευτή. Φαίνεται να εκτιμούν τη γνώμη σου.»

«Όχι,» αποκρίνεται ο ερπετοειδής. «Δεν έχω τίποτα να προτείνω
τώρα, Οφιομαχητή.»

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός μου λέει: «Δεν υπάρχει καλύτερος από εσένα
γι'αυτή τη θέση.»

Δεν του απαντώ, γιατί ο καταραμένος ιερέας της Έχιδνας θα γνωρί-
σει την οργή της! Απευθύνομαι στους άλλους: «Ό,τι απόφαση κι αν
πάρω δεν θα είναι η σωστή. Δεν σας ξέρω τόσο καλά.»

«Αντιθέτως,» διαφωνεί ο Αγησίλαος. «Ό,τι απόφασση κι αν πά-
ρεις θα είναι η σωστή. Η Μεγάλη Κυρά σσ'έσσεστειλε εδώ.»

Και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου συμφωνούν με τα λόγια του.

«Εντάξει,» αποκρίνομαι. «Αφού το θέλετε έτσι.» Και τους κοιτάζω α-
μίλητος για μια στιγμή, διστάζοντας να συνεχίσω. Ναι, έχω στο νου μου
ποιον να ορίσω Μέγα Διαφεντευτή τους, αλλά... Πραγματικά, δεν τους
ξέρω τόσο καλά. Ίσως να υπάρχει και κάποιος καλύτερος ανάμεσά
τους. Ή ίσως να υπάρχει κάποιος καλύτερος που τώρα δεν είναι ανά-
μεσά τους. Δεν βρίσκονται όλα τα Τέκνα της Ιχθυοδότης συγκεντρω-
μένα εδώ· μονάχα όσα ήταν στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας ό-
ταν δεχτήκαμε την επίθεση του Ευάνδρου – όσα επιβίωσαν απ'αυτή
την επίθεση και από τις συγκρούσεις στην Ωλμπέρκη.

Τέλος πάντων. Αφού μου ζητάνε να πάρω μια απόφαση, θα πάρω μια
απόφαση. Πρέπει να φύγω αποδώ. Πρέπει να συνεχίσω την αναζήτησή
μου για τους Τρομερούς Καπνούς – για εκείνη τη μαυρόδερμη πολεμί-
στρια που συνάντησα μες στο τσούρμο τους – για το λησμονημένο πα-
ρελθόν μου.

«Ο Νηρέας,» λέω, «θα είναι ο Μέγας Διαφεντευτής σας.»

Με κοιτάζουν αμίλητοι, όλοι τους. Εκτός από τον Νηρέα, ο οποίος
λέει: «Θα προσπαθήσω να φανώ άξιος, Οφιομαχητή. Αλλά, να το ξέ-
ρεις, εσένα θεωρώ πραγματικό αρχηγό μας. Όταν επιστρέψεις–»

«Δεν θα επιστρέψω,» του λέω. «Αν νομίζεις ότι δεν θέλεις αυτή τη
θέση, πες το μου τώρα, να πάρω μια άλλη απόφαση» – αν και θα είναι
δύσκολο, γαμώτο. Αν ο Νηρέας αρνηθεί, τότε μονάχα μία άλλη έρχεται

στο μυαλό μου: η Ερασμία. Ήταν κοντά στη Βασίλισσά τους, απ'ό,τι έχω καταλάβει, όπως κι ο Ελευθέριος. Αλλά δεν ξέρω αν θα ήταν κατάλληλη για Μεγάλη Διαφεντευτρά – για καινούργια Φαρμακερή Βασίλισσα, ίσως. Είναι μικρή, εκτός των άλλων – γύρω στα είκοσι, υποθέτω – αν και δεν της φαίνεται. Όχι συνήθως.

Ο Νηρέας, όμως, δεν αρνείται τη θέση που του έδωσα.

Ρωτάω τα υπόλοιπα Τέκνα αν συμφωνούν με την απόφασή μου, αν θα ήθελαν τον Νηρέα για αρχηγό τους, αν τον αποδέχονται. Μου απαντούν ότι η απόφασή μου είναι ιερή γι'αυτούς: ο Νηρέας είναι τώρα Μέγας Διαφεντευτής τους.

Για μένα, η απόφασή μου δεν έχει τίποτα το «ιερό»: ελπίζω μόνο να είναι σωστή. Ο Νηρέας μου έχει φανεί αρκετά συνετός και έξυπνος άνθρωπος. Ίσως να είναι ο καλύτερος που θα μπορούσε να τους οδηγήσει. Ίσως.

Μετά, αναρωτιούνται πού θα πάνε τώρα. Δεν μπορούν να επιστρέψουν στο παλιό άντρο τους. Η Ορδή το βρήκε, η θέση του έγινε φανερή, διέρρευσε, άρα είναι άχρηστο πλέον.

Ο Ανδρέας'λι τούς προτείνει να πάνε στην Ψυχρόπολη για την ώρα. Μέχρι που να βρουν κανένα καλύτερο μέρος για αρχηγείο τους, τουλάχιστον.

Και με κοιτάζουν ερωτηματικά. «Εγώ δεν παίρνω άλλες αποφάσεις για εσάς,» τους λέω. «Ο δρόμος μου τώρα με οδηγεί αλλού.»

Κοιτάζουν, οπότε, τον Νηρέα, κι εκείνος λέει πως νομίζει ότι ο Ανδρέας'λι έχει δίκιο. Για την ώρα, η Ψυχρόπολη θα ήταν καλό μέρος. «Μέχρι ν'ανασυγκροτηθούμε και να βρούμε κάποιο καλύτερο.» Είναι όλοι τους τραυματισμένοι, εκτός των άλλων· τους χρειάζεται ξεκούραση.

«Και πρέπει να δοκιμαστεί κι ο Κλεάνθης,» προσθέτει ο Αλέξανδρος ο Γηραιός.

Ο Κλεάνθης, ο σύζυγος της προηγούμενης Φύλακα της Ιλφόνης, της Ευαγγελίας Αρσιλκάδιας, την οποία ήξερα και εκτιμούσα όταν ήμουν κουρσάρους στην Ιχθυδάτια. Στρέφω το βλέμμα μου και τον κοιτάζω. Τον βλέπω να γνέφει καταφατικά προς τη μεριά του Αλέξανδρου. «Είμαι έτοιμος,» λέει.

Ο Αλέξανδρος ατενίζει τώρα τη Λουκία. «Είσαι κι εσύ ευπρόσδεκτη στον Κύκλο, αν θελήσεις να δοκιμαστείς.»

«Δε μ'ενδιαφέρει,» αποκρίνεται εκείνη, με μια γυαλάδα στα μάτια της που μοιάζει να προσπαθεί να τη βγάλει ψεύτρα.

«Η Βασίλισσά μας θα σε ήθελε μαζί μας.»

«Δεν είναι πια ζωντανή, όμως, και ο δρόμος μου είναι ίδιος με τον δρόμο του Γεώργιου.»

Ανόητη όπως πάντα. Υπολογίζει το τομάρι της λιγότερο απ'ό,τι θα έπρεπε.

Ο Αλέξανδρος δεν φέρνει αντίρρηση. Με θεωρεί πολύ ιερό για να φέρει αντίρρηση, μάλλον.

Για τη Διονυσία δεν λέει τίποτα· δεν την αναφέρει καν. Το ξέρει πως η Κεντρυδάτια φίλη μου δεν θέλει να μπει στον Κύκλο τους, ποτέ δεν ήθελε. Και ξέρει, επίσης, πως θα τον σκοτώσω αν επιμένει να την περάσει από τις δοκιμασίες τους.

Στρέφομαι στον Αρσένιο, τον αδελφό της, που κάθεται αντίκρυ μου κοιτάζοντάς με μέσα από τα μάτια της Ευθαλίας που είναι απλωμένη στους ώμους του. «Εσύ τι θα κάνεις;» τον ρωτάω. «Θα μείνεις μαζί τους, ή θάρθεις μαζί μου αύριο;»

«Θα μείνω,» μου απαντά. Ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου. Έτσι τον σκέφτηκα μέσα σ'εκείνο το όνειρο, προτού σκοτώσω τα καταραμένα βατράχια του Λοκράθου, και νομίζω πως δεν ήταν τυχαίο τελικά. Δεν ήταν τυχαίο. Ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου...

Στρέφω το βλέμμα μου στη Διονυσία, η οποία κάθεται δίπλα μου. (Από τ'αριστερά αυτή, από τα δεξιά η Λουκία.) Δεν πιστεύω να θέλει ακόμα να μείνει με τον αδελφό της...

«Τι;» με ρωτά.

«Θα έρθεις μαζί μου, έτσι;»

«Φυσικά.»

Νεύω. Έβαλε μυαλό πια.

Ο Αρσένιος γελά ξερά. «Καλό ταξίδι, αδελφή μου.» Και η Ευθαλία παιχνιδίζει τη γλώσσα της από τον ώμο του.

Μετά από μερικές ώρες, ξαπλώνουν οι περισσότεροι για να κοιμηθούν. Εκτός από εμένα, φυσικά, που δεν κοιμάμαι και ο Ύπνος με μισεί· και εκτός από κάποια Τέκνα επίσης, που μένουν ξύπνια για να

φρουρούν τους υπόλοιπους μαζί μου. Κάθομαι σε σημείο με καλή θέα της γύρω περιοχής· κάθομαι οκλαδόν, με την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη, και με το Φιλί της Έχιδνας – σαν καινούργιο ξανά, ύστερα από τη φροντίδα του Αγησίλαου – θηκαρωμένο επάνω στα γόνατά μου. Δεν το έχω γυμνολέπιδο για να μη γυαλίζει στο φως του φεγγαριού. Καλύτερα να είμαστε όσο το δυνατόν πιο κρυμμένοι. Το ίδιο πιστεύουν και τα Τέκνα, ασφαλώς· τις λιγοστές φωτιές που έχουν ανάψει έχουν φροντίσει να τις καλύψουν. Δεν μπορούσαν να μην ανάψουν καθόλου φωτιές· κάνει κρύο εδώ πάνω, παρότι είμαστε στον τελευταίο μήνα του χειμώνα.

Η νύχτα περνά ήσυχα, ευτυχώς, και γύρω μας και από κάτω μας, στην Ωλμπέρκνη, στην αρχή του ορεινού περάσματος (όχι πως περίμενα κάτι διαφορετικό, ύστερ' απ'όσα συνέβησαν). Βλέπω, όμως, σε κάποια στιγμή μερικές σκοτεινές φιγούρες να συναντιούνται και να συζητούν μες στον καταυλισμό μας. Τέκνα, αναμφίβολα – αν και δεν είμαι σίγουρος ποια ακριβώς. Τι έχουν να πουν μες στη νύχτα; Το συμβούλιό τους δεν αργεί να διαλυθεί.

Και το πρωί καταλαβαίνω ποιο πρέπει να ήταν το θέμα τους.

Καθώς έχω βγάλει τον τραυματισμένο Βικέντιο μέσα από την κάπα μου και τον έχω βάλει στον ώμο μου για να τον δει το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, καθώς η Λουκία (και ο γάτος της) και η Διονυσία έχουν έρθει κοντά μου έτοιμες να ταξιδέψουν, καθώς τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου διαλύουν τον πρόχειρο καταυλισμό τους έτοιμα κι αυτά να ταξιδέψουν, η Ερασμία με πλησιάζει κουκουλωμένη με την κάπα της και έχοντας τον σάκο της στον ώμο.

«Οφιομαχητή,» λέει εν είδει χαιρετισμού.

«Ερασμία...» Είναι δυνατόν να βρίσκεται εδώ για τον λόγο που υποψιάζομαι;

«Θα έρθω μαζί σου.»

Γαμώτο· γι'αυτό είναι εδώ. «Δε θυμάμαι να ζήτησα συνοδία,» απομακρύνοντας την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Δεν είμαι συνοδία· είμαι μόνο μια γυναίκα. Ο Μέγας Διαφεντευτής πιστεύει – και συμφωνώ απόλυτα μαζί του – ότι δεν πρέπει να σ'αφήσουμε μόνο.» (Άρχισαν να λένε τον Νηρέα «ο Μέγας Διαφεντευτής»

από τώρα;) «Έκανες τόσα για εμάς· τώρα κι εμείς θα κάνουμε κάτι για εσένα. Θα σε βοηθήσω στην αναζήτησή σου—»

«Δεν υπάρχει λόγος,» τη διακόπτω. «Με έχετε ήδη βοηθήσει. Με βοηθήσατε όταν έφυγα, εκείνη την πρώτη φορά, από το άντρο της Βασίλισσάς σας για να βρω τη Διονυσία και τον Αρσένιο—»

«Αυτό ήταν άλλο· δεν υπολογίζεται πια. Θα έρθω μαζί σου, και δεν θα φύγω ώσπου η αναζήτησή σου να έχει τελειώσει.»

Αναρωτιέμαι αν κρύβεται καμιά σκοπιμότητα πάλι πίσω από αυτό – όπως τότε που η παλιά μου φίλη η Ευτυχία ήθελε τον Αρσένιο. «Το έχεις υπόψη σου ότι μπορεί να μην επιστρέψεις;» προσπαθώ να τρομάξω την Ερασμία, αν και γνωρίζω πως δεν πρόκειται να πιάσει. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν γνωρίζουν φόβο.

«Είμαι πρόθυμη να πεθάνω στο πλευρό σου, Οφιομαχητή,» μου αποκρίνεται. Αναμενόμενα. Αναμενόμενα... Και μου κάνει και την υπόκληση του φιδίου, παρότι το ξέρει – δεν μπορεί να μην το ξέρει, δεν μπορεί να μην το έχει καταλάβει πια – ότι αυτό δεν είναι κάτι που θέλω από κανέναν. Παίζει η καριόλα με την οργή μου. Και θα έπρεπε να ευχαριστεί τώρα έναν μυστήριο γέρο κάπου στις ψηλές βουνοκορφές των Ρινέων Ορέων της Κεντρυδάτιας...

«Εντάξει,» της λέω. «Αφού το έχεις αποφασίσει.

»Αλλά όχι άλλες υποκλίσεις,» προσθέτω. «Συνεννοηθήκαμε;»

«Ό,τι θέλεις εσύ, Γεώργιε.» Θυμήθηκε το όνομά μου. Καλό σημάδι αυτό.

Τώρα πλησιάζει και ο Νηρέας, και ο Ανδρέας'λι τον ακολουθεί, και ο Αλέξανδρος ο Γηραιός, και ο Αγησίλαος, και ο Κλεάνθης, και ο Λεωνίδας. Περίμεναν πρώτα να τα πω με την Ερασμία, προφανώς. Ίσως ο μάγος, μάλιστα, να κρυφάκουγε με κάποιο τρόπο, με κάποιο ξόρκι του, ή με τη βοήθεια του δαίμονά του· ποιος ξέρει;

«Συνωμοτούσες εναντίον μου,» λέω στον Νηρέα, υπομειδώντας.

Εκείνος χαμογελά, με τα μάτια του να γυαλίζουν σαν μάτια Τέκνου. «Δε μπορούσα να κάνω τίποτα λιγότερο, Οφιομαχητή.» Και μου δίνει το χέρι του. «Μέχρι να ξανασυναντηθούμε.»

Ανταλλάσσουμε μια χειραψία. «Να τους προσέχεις,» του λέω.

«Αυτή είναι η δουλειά μου τώρα.»

Ο Αλέξανδρος ο Γηραιός και ο Αγησίλαος με αποχαιρετούν. Μου εύχονται καλά ταξίδια (γιατί καταλαβαίνουν ότι αυτό δεν θα είναι ένα ταξίδι μόνο αλλά πολλά) και μου λένε ότι η Μεγάλη Κυρά είναι μαζί μου – δεν το εύχονται αυτό, το θεωρούν δεδομένο.

Ο Λεωνίδας με χαιρετά πιο απλά: με μια χειραψία και λέγοντας ότι ελπίζει να με ξαναδεί· «αλλά, αν όχι, ούτως ή άλλως θα θυμάμαι για πάντα ότι κάποτε πολεμούσα στο πλευρό του Οφιομαχητή ενάντια σε ορδές από μιάσματα.»

«Να γράψεις βιβλίο,» του προτείνω, και γελάμε. «Μπορεί να το κάνουν και ταινία στη Σεργήλη, ή στη Ρελκάμνια· ποτέ δεν ξέρεις.»

Ο Κλεάνθης μου λέει: «Σ'ευχαριστώ, Οφιομαχητή. Δε θα ξεχάσω τι έκανες για μένα.»

«Τι έκανα;» του αποκρίνομαι, μειδιώντας. «Σ'έμπλεξα με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.»

Γελά κοφτά. «Γι'αυτό το μπλέξιμο ευθύνομαι μονάχα εγώ, και το ξέρεις.»

Έχει δίκιο. Πράγματι, έχει δίκιο. «Να προσέχεις,» του λέω. «Άμα έχεις υπόψη σου να ξαναβρεθείς ποτέ στην Ιλφόνη, δε θάχεις Οφιομαχητή από κοντά.»

Ανταλλάσσω και μ'αυτόν μια χειραψία.

Ο Αρσένιος δεν μας πλησιάζει για να μας αποχαιρετήσει. Μου γνώφει μόνο από μακριά, και του γνώφω κι εγώ. Η Ευθαλία είναι απλωμένη στους ώμους του, με τα μάτια της στραμμένα επάνω μας. Την αδελφή του, ο καριόλης, την αγνοεί τελείως. Ακόμα παλιάνθρωπος, προφήτης ή μη. Τέλος πάντων· κάποια πράγματα δεν αλλάζουν...

Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, υπό την αρχηγία του Νηρέα τώρα, θα κατευθυνθούν ανατολικά μέσα στη Ράχη του Ιχθύος, για να βγουν στο Ψυχροδάσος και να φτάσουν στην Ψυχρόπολη. Εμείς δεν θ'ακολουθήσουμε αυτό τον δρόμο. Αρχίζουμε να κατεβαίνουμε την πλαγιά, για να βρεθούμε στο πέραςμα της Ωλμπέρκνης και να ταξιδέψουμε νότια. Ο Δεύτερος Ήλιος δεν έχει ακόμα ξεπροβάλλει από τα βουνά πίσω μας. Η μέρα είναι κρύα και μουντή, ο άνεμος που κατέρχεται από τις βουνοκορφές είναι σαν παγερό μαχαίρι – αυτό που κάποιοι αποκαλούν Ζέφυρου λεπίδι.

Προτού φτάσουμε στο ορεινό πέραςμα, βλέπω εκεί μερικά οχήματα να κατευθύνονται νότια. Οχήματα του στρατού της Ιλφόνης. Και ένα ελικόπτερο πετά από πάνω τους. Πάνε, μάλλον, να ενημερώσουν τη Φύλακα – τη Φόνισσα – για όσα έγιναν στην Ωλμπέρκνη – ανάμεσα στα οποία, αναμφίβολα, και το γεγονός ότι έστειλα αυτό το καθίκι, τον Αρσένιο τον Μαχητή, στην κοιλιά του Αβυσσαίου: πράγμα που, είμαι σίγουρος, δεν θα της αρέσει καθόλου. Αναρωτιέμαι πώς θα το δει η Ιωάννα των Φιδιών, που είναι κόρη του. Ώρες-ώρες είχα την εντύπωση πως δεν γούσταρε και πολύ τον γέρο της...

Καθώς φτάνουμε στο πέραςμα, και τα οχήματα και το ελικόπτερο έχουν απομακρυνθεί, η Λουκία λέει: «Για στάσου...» και τραβά τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της μέσα από τα ρούχα της. Κάποιος την καλεί, αλλά η συσκευή δεν κουδουνίζει· την έχει κι εκείνη ακόμα ρυθμισμένη στη δόνηση, όπως κι εγώ, για λόγους ασφαλείας. Κοιτάζει τώρα τη μικρή οθόνη του πομπού συνοφρυωμένη.

«Τι είναι;» τη ρωτάω.

«Δεν ξέρω ποιος με καλεί, μα την ουρά της Έχιδνας... και δεν μπορεί να ναι κάποιο από τα Τέκνα.»

«Πάτα το μαγικό κουμπί, να μάθουμε,» την προτρέπω. Μοιάζει ύποπτη η υπόθεση.

Το πατάει, χωρίς να μιλήσει, και μια γνώριμη φωνή ακούγεται: «Είναι κάποιος εκεί;»

«Ποιος είσαι;» ρωτά η Λουκία.

«Είσαι γνωστή του Οφιομαχητή, έτσι; Είμαι φίλος του· εγώ τον έφερα μέσα στα τείχη της Ωλμπέρκνης, με ελικόπτερο. Με λένε Καταραμένο Αργύριο· σίγουρα με είδες όταν ήρθατε στον καταυλισμό του στρατού της Ιλφόνης, προτού ξεκινήσουμε την επίθεση. Είναι εκεί ο Γεώργιος; Μπορώ να του μιλήσω;»

«Τι θέλεις από τον Οφιομαχητή, ρε αρχίδι του Λοκράθου;» του λέω.

Γελά ο Καταραμένος. «Είπα ότι θέλω να μιλήσω στον Οφιομαχητή. Δεν ήξερα ότι ο Λουκάς των Κακών Εκδικητών είναι μαζί του!»

Γελάω κι εγώ. «Τι θέλεις; Όλα εντάξει στην Ωλμπέρκνη;»

«Ναι, όλα ήσυχα. Μέχρι στιγμής. Εσύ πού είσαι, τώρα;»

«Με ζητά κανείς;»

«Εγώ σε ζητάω, Μαύρε. Είμαι περίεργος. Και θα σε καλούσα στον δικό σου πομπό, αλλά δεν έχω τον κώδικα—»

«Τον κώδικα της Λουκίας πού τον βρήκες;»

«Λουκία τη λένε; Τον κρυφοκοίταξα, βασικά, όταν την κάλεσες από το ελικόπτερο.»

«Λοκράθιες πουστιές...»

«Με κατηγορείς για τέτοιο πράγμα, όταν έχω κάνει τόσα χειρότερα στη ζωή μου;» Ακούω το χαμόγελο στη φωνή του – εκείνο το χαμόγελο που είναι σαν θανατηφόρο βέλος.

«Τέλος πάντων· τι θέλεις, τελικά;»

«Θα έρθεις στην Ωλμπέρκνη;»

«Όχι.»

«Φοβάσαι τους φίλους του Αρσένιου του Μαχητή;»

«Δεν έχω καμιά δουλειά στην Ωλμπέρκνη. Φεύγω τώρα. Οριακά με πρόλαβες. Κι εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι θέλεις.»

«Απλώς ήθελα να ρωτήσω αν δουλεύεις ακόμα ως μισθοφόρος, Μαύρε. Θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε ξανά. Ή κάνεις τώρα μόνο δουλειές μ'αυτά τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου;»

«Δεν κάνω πια δουλειές μαζί τους. Όπως σου είπα, φεύγω τώρα. Φεύγω, μάλλον, από την Ιχθυδάτια.»

«Πού πηγαίνεις;»

«Δεν ξέρω.»

«Με κοροϊδεύεις, Μαύρε;»

«Δε θυμάσαι τι έψαχνα στα λιμάνια της Ερνέγης, Καταραμένε;»

«Για εκείνο το χαμένο πλοίο μιλάς;»

Ναι, σωστά· δε νομίζω ότι ποτέ τούς είχα πει πως αναζητούσα το λησμονημένο παρελθόν μου. Ή αυτό ή ο Αργύριος το έχει ξεχάσει. «Όχι,» του απαντώ, «όχι για εκείνο το πλοίο. Για τους Τρομερούς Καπνούς ψάχνω.»

«Τι!» Ακούγεται ξαφνιασμένος· όχι πως με εκπλήσσει. «Μα, όταν ήμασταν στην Ερνέγη δεν είχαν εμφανιστεί αυτοί ακόμα· κανείς δεν τους είχε ακούσει—»

«Πράγματι. Αλλά η αναζήτησή μου φαίνεται να σχετίζεται μαζί τους.»

«Δεν καταλαβαίνω λέξη, Μαύρε. Λέξη.»

«Αναμενόμενα,» του λέω. «Όπως και νάχει, δεν μπορώ να μείνω εδώ. Φεύγω τώρα.»

«Καλό ταξίδι, όπου κι αν πηγαίνεις.»

«Σ'ευχαριστώ, Καταραμένε. Και μην ξεχνάς πως σου χρωστάω χάρη.»

«Μια φιλική προειδοποίηση από εμένα, που ίσως να σου χρειαστεί: Οι άνθρωποι του Αρσένιου του Μαχητή σε θέλουν νεκρό. Και σίγουρα και η Φύλακας της Ιλφόνης θα σε θέλει νεκρό τώρα που θα μάθει ότι τον σκότωσες. Να προσέχεις αν σκέφτεσαι να βρεθείς απ'αυτά τα μέρη.»

«Θα το έχω υπόψη μου,» υπόσχομαι. Τον χαιρετώ και τερματίζουμε την τηλεπικοινωνία.

Η Λουκία μου λέει: «Ίσως τελικά δεν θα ήταν καλή ιδέα να περάσουμε από την Ιλφόνη. Όχι πως εξαρχής δεν το πίστευα αυτό. Αλλά τώρα, όπως ακούς....»

«Πώς αλλιώς, όμως, να πάμε στον Υψηλό Ναό; Προτιμάς πάλι να διασχίσουμε τα βουνά και το Ψυχροδάσος και να πάρουμε βάρκα από κάπου στις όχθες του Σπάραχνου;»

«Υπάρχουν και οι Χαμηλές Ακτές, μα την Έχιδνα! Είναι γεμάτες μικρές πόλεις και χωριά. Θα βρούμε βάρκα εκεί. Και δεν χρειάζεται καν να την κλέψουμε, άμα ακόμα έχεις τέτοιους ενδοιασμούς, Καπετάνιε μου. Έχουμε μαζί μας αρκετά οχτάρια για να την αγοράσουμε.»

«Δεν έχεις άδικο,» αποκρίνομαι. «Αυτό θα κάνουμε.» Ο Υψηλός Ναός της Έχιδνας δεν είναι μακριά από τις Χαμηλές Ακτές· γύρω στα πενήντα χιλιόμετρα από το ανατολικότερο άκρο τους, αν δεν κάνω λάθος (γιατί δεν είναι ξεκάθαρο πού ακριβώς τελειώνουν οι Χαμηλές Ακτές κι αρχίζουν οι Νότιες Ακτές). Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να πλεύσουμε παράκτια με τη βάρκα μας λιγότερο από ογδόντα χιλιόμετρα, μάλλον, για να φτάσουμε στον προορισμό μας. Ο καιρός δεν μοιάζει καλός, αλλά αν δεν απομακρυνθείς από την ηπειρόνησο ο κίνδυνος δεν είναι μεγάλος.

«Και μέχρι εκεί σκοπεύεις να βαδίσουμε;» με ρωτά η Λουκία, καθώς ήδη βαδίζουμε φυσικά. Οδοιπορούμε προς τα νότια, μέσα στο Πέρασμα της Ωλμπέρκνης, με τις ψηλές πλαγιές της Ράχης του Ιχθύος να ορθώνονται δεξιά κι αριστερά μας. Ο δρόμος είναι έρημος· κανείς δεν φαίνεται εκτός από εμάς. Ο πόλεμος είχε απομονώσει την περιοχή. Ποιος

έμπορος θα περνούσε από εδώ, ποιος ταξιδιώτης, με τις δυνάμεις της Ορδής των Όφρων απλωμένες στο πέραςμα;

«Δεν έχουμε άλλο μέσο,» της αποκρίνομαι, αν και ξέρω τι έχει στο μυαλό της η παλιοπειρατίνα.

Με λοξοκοιτάζει μέσα απ'την κουκούλα της, υπομειδώντας, και τα πρασινόγκριζα μάτια της γυαλίζουν σαν μάτια Τέκνου. «Θα μπορούσαμε, όμως, να βρούμε. Εύκολα. Ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει έντονα μέσα μου. «Μόνο αν αποδειχτεί απαραίτητο.»

«Τα πόδια μου πονάνε.» Αποστρέφεται τις οδοιπορίες.

«Θα επιβιώσεις. Επιπλέον, πραγματικά νομίζεις ότι εδώ πέρα θα συναντήσουμε όχημα για να κλέψουμε; Δε βλέπεις ότι ο δρόμος είναι έρημος;»

Δεν μου απαντά, και συνεχίζουμε πιο σιωπηλά τη μοναχική μας πορεία μέσα στο ορεινό πέραςμα, εγώ, εκείνη, ο γάτος της, η Διονυσία, και η Ερασμία. Ο Βικέντιος είναι ξανά κρυμμένος στην κάπα μου. Ο άνεμος σφυρίζει και μουρμουρίζει, και μας δαγκώνει με δόντια παγερά. Ζέφυρου λεπίδι.

-1

Τριάνη: μια από τις μεγάλες πόλεις της Κεντρυδάτιας· όχι τόσο μεγάλη όσο η Μεγάπολη – που ακόμα και το ίδιο της το όνομα φανερώνει το μέγεθός της – αλλά μεγάλη· στις εκβολές του ποταμού Νάνθη, που κατέρχεται από τα Ρινέα Όρη περνώντας από την Κυκλόπολη.

Τριάνη: ένα σημαντικό λιμάνι που ελέγχει ολόκληρο τον Κόλπο της Τριάνης.

Τριάνη: ένα σταυροδρόμι ανάμεσα σε βορρά και νότο, ανατολή και δύση, της Κεντρυδάτιας.

Τριάνη: μια πόλη στα άκρα των Κακών Τόπων όπου ανομία βασιλεύει και λιθόστρωτη δημοσιά δεν περνά, παρά μόνο ο Μεγάλος Σιδηρόδρομος της Κεντρυδάτιας κατευθυνόμενος προς Ερπετόπολη, αφού πρώτα περάσει από την Τριάνη.

Τριάνη: μια από τις πιο διεφθαρμένες πόλεις της Κεντρυδάτιας· ορισμένοι που έχουν ταξιδέψει στην Ιχθυδάτια τη λένε και «η Σκιάπολη της Κεντρυδάτιας».

Τριάνη: σκιερές γωνιές κάτω από ψηλές πολυκατοικίες· επικίνδυνες οροφές επάνω σε παλιά οικοδομήματα· υποψιασμένα μέρη σε κάθε λιμάνι, από τον Οφιοφοβούμενο ως το Κακολίμανο· καταγώγια, πορνεία, κρυφές αγορές· κυνηγοί πλασμάτων των ανοιχτών θαλασσών, και πωλητές των κομματιών τους· γειτονίες ελεγχόμενες από συμμορίες ξέμπαρκων πειρατών ή καθαρμάτων από τους Κακούς Τόπους· στέκια κουρσάρων· εργαστήρια όπου γίνονται επικίνδυνα τεχνολογικά πειράματα κι ακόμα πιο επικίνδυνες μαγείες· δουλοπάζαρα, θάλαμοι βασανιστηρίων· έμποροι δηλητηρίων και ψυχοτρόπων ουσιών· μέρη όπου σκοτεινοί και παράξενοι εξωδιαστασιακοί συγκεντρώνονται, καθώς και εσωδιαστασιακοί από κάθε ηπειρόνησο της Υπερυδάτιας...

Κανείς δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στον μαυρόδερμο, πρασινομάλλη ξένο όταν ήρθε εδώ. Αν και υπήρχε κόσμος που είχε ακούσει για

τον Οφιομαχητή – το όνομά του κυκλοφορούσε πλέον σε πολλά λιμάνια (ασχέτως αν αρκετοί πίστευαν ότι ήταν μύθος και μόνο) – κανείς δεν τον αναγνώρισε. Ακόμα ένας εξωδιαστασιακός στα λιμάνια της Τριάνης. Και λοιπόν;

Ήταν φθινόπωρο, και ο καιρός άσχημος, και φαινόταν πως θα πήγαινε προς το χειρότερο. Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε που ο Οφιομαχητής είχε ξεβραστεί στο Πλοκάμι των Ναυαγίων στα βόρεια της Κεντρυδάτιας και εκεί οι ιερωμένοι της Έχιδνας τού είχαν δώσει το όνομα Γεώργιος. Τρία χρόνια, κι ακόμα δεν είχε μάθει τίποτα για το λησμονημένο παρελθόν του. Η οργή του έβραζε μέσα του, και μόνο οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου την κρατούσαν υπό έλεγχο.

Στην Τριάνη ίσως κατάφερνε ν'ανακαλύψει κάτι. Εδώ σίγουρα κυκλοφορούσαν πολλά αποβράσματα των θαλασσών και πολλά λόγια των ανέμων. Άρχισε να ρωτά – να κάνει τη συνηθισμένη του ερώτηση για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που, προ τριετίας πλέον, είχε καταποντιστεί μέσα σε καταιγίδα, ίσως βόρεια της Κεντρυδάτιας – στο λιμάνι του Οφιοφοβούμενου, στο λιμάνι της Ερκέμνης, στο λιμάνι της Γοερής, και πέρα από τον ποταμό Νάνθη: στο λιμάνι του Ιερού Τόπου (δεν επισκέφτηκε τον Ναό της Έχιδνας εκεί, στις εκβολές του ποταμού), στο λιμάνι του Επιστροφέα, στο Κακολίμανο. Ήταν πολλά τα μέρη στην Τριάνη όπου ο Οφιομαχητής μπορούσε να ρωτήσει. Η πόλη ήταν γεμάτη τρύπες, καταγώγια, και κρυφά σημεία, ψηλά ή χαμηλά. Έμενε εν τω μεταξύ σε πανδοχεία και ξενοδοχεία: στον Βασανισμένο του Οφιοφοβούμενου, στο Παρατηρητήριο της Γοερής, στη Φτωχή Κυρά του Επιστροφέα. Γνώρισε τις πόρνες του Ροδαλού Σήματος στην Ερκέμνη, τους Γοερούς Μάγους στη Γοερή, τους Θαρρετούς Πραματευτάδες του Κακολίμανου.

Κανείς δεν ήξερε για το χαμένο πλοίο του, αν και δύο προσπάθησαν να τον κοροϊδέψουν πουλώντας του παραμύθι και ζητώντας του τα πλοκάμια του Άτλαντα: μια από τις κυράδες του Ροδαλού Σήματος, που κατέληξε δεμένη και κρεμασμένη ανάποδα από το μπαλκόνι του αρωματισμένου δωματίου της· ένας κουρσάρος στο Κακολίμανο, που εκτοξεύτηκε έξω από το παράθυρο του καπηλείου όπου έπινε μαζί με τον Οφιομαχητή, και, μετά, το πλήρωμά του τον ακολούθησε εκεί καθώς όρμησαν στον Οφιομαχητή για να τον ξεκάνουν. Οι ιστορίες τους δεν

ήταν πιστευτές ούτε κατά διάνοια. Ο Γεώργιος το καταλάβαινε ότι ήταν ψεύτικες – του αράδιαζαν ανοησίες για άλλες διαστάσεις – διαστάσεις που εκείνος ήξερε· κάπως, τις θυμόταν από το αινιγματικό παρελθόν του. Και τόχαν βάλει κατά νου να του πάρουν τα πλοκάμια κάνοντας τις πληροφορίες τους να φαίνονται τρομερά σημαντικές. Κανένας έντιμος ή σοβαρός άνθρωπος δεν θα ζητούσε τόσα οχτάρια για να σου πει αν είχε ακούσει για ένα εξωδιαστασιακό πλοίο που χάθηκε μέσα σε καταιγίδα.

Ορισμένοι ονόμαζαν την Τριάνη Σκιάπολη της Κεντρυδάτιας; Ανοησίες! σκέφτηκε ο Γεώργιος όταν το άκουσε. Αυτή η γαμημένη πόλη δεν είχε καμιά σχέση με τη Σκιάπολη στην Ιχθυδάτια. Τουλάχιστον, εκεί οι κουρσάροι και οι πειρατές είχαν μια κάποια σοβαρότητα. Τούτο το μέρος ήταν μπουρδέλο. Ήταν το χειρότερο μέρος που είχε βρει στην Κεντρυδάτια ως τώρα. Και ούτε μπορούσε να συγκριθεί με τους Κατωμήχανους της Ριλιάδας, νόμιζε. Οι Κατωμήχανοι είχαν τη δική τους φιλοσοφία. Αυτοί εδώ τι είχαν; Λοκράθιες λάσπες μες στο κεφάλι τους είχαν!

Ωστόσο, στην Τριάνη ίσως κάποιος να είχε ακούσει κάτι για το χαμένο πλοίο του. Αν μη τι άλλο, κυκλοφορούσαν τόσα λόγια όσοι και λεχρίτες. Και ο Γεώργιος είχε ακόμα κάμποσα οχτάρια από τις μέρες του ως μισθοφόρος στη Μικρυδάτια· δεν είχε ξοδέψει πολλά στην Ηχόπολη και στους Αγρούς. Όμως αργά ή γρήγορα τα χρήματα θα του τελείωναν, κι όταν έμενε απλόκαμος θα έπρεπε να αναζητήσει δουλειά. Ίσως να μπλεκόταν πάλι με τις πωλήσεις δηλητηρίων, όπως στη Ριλιάδα. Σε τούτη την πόλη, φαρμάκια κάθε είδους πωλούνταν κι αγοράζονταν.

Δεν είχε ακόμα επισκεφτεί τον Ναό της Έχιδνας στις εκβολές του ποταμού Νάνθη, και δεν βιαζόταν. Σ'ένα μέρος σαν αυτό, οι ιερείς δεν μπορεί να ήταν λιγότερο διεφθαρμένοι από οποιονδήποτε άλλο.

Την Τριάνη είχε μάθει πως τη διοικούσε ο Οίκος, που δεν έμοιαζε να έχει άλλο όνομα εκτός από αυτό. Και το μόνο που είχε, ως τώρα, ακούσει ο Γεώργιος για τον Οίκο ήταν ότι καλύτερα να μη μπλέξεις μαζί του εκτός αν πρέπει ή αν ξέρεις τι κάνεις. Και να παρακαλείς τη Φαρμακερή Κυρά φίδι να σε δαγκώσει παρά ο Οίκος να σε βάλει στο μάτι. Του έφερναν στο μυαλό τους Ηρμάντιους της Νοσρίντης, έτσι όπως

μιλούσαν οι άλλοι γι'αυτούς, αλλά είχε την εντύπωση πως ο Οίκος της Τριάνης πρέπει να ήταν χειρότερος από τους Ηρμάντιους. Και ο Γεώργιος δεν είχε, γενικά, καλή γνώμη για τους άρχοντες της Υπερυδάτιας εκτός από ελάχιστους – ανάμεσα στους οποίους και ο Βασιληάς Αργύριος ο Τρίτος, της Ηχώπολης και των Αγρών.

Όσο βρισκόταν στην Τριάνη, άκουσε μια φήμη την οποία ξεχώρισε. Αφορούσε εκείνο το παράξενο ενεργειακό νοοσύστημα, νόμιζε, το οποίο ο Πολιτοβασιλέας της Συμπολιτείας των Ποταμών είχε κλέψει από τον Άρχοντα της Νερκάλης, στη Μικρυδάτια. Ή, μάλλον, αφορούσε τους κλέφτες του νοοσυστήματος. Ενώ ήταν ακόμα στη Μικρυδάτια, ο Γεώργιος είχε ακούσει μια παρόμοια φήμη: ένας ναυτικός, που δεν του έμοιαζε και τόσο αξιόπιστος, του είχε μιλήσει για έναν μάγο του Πολιτοβασιλέα που είχε αρπάξει το νοοσύστημα – ή, όπως είχε περίπου πει, «ένα μυστηριώδες αντικείμενο με τρομερές δυνάμεις, υποτίθεται» – και το είχε βάλει στο πλοίο του αδελφού του ο οποίος ήταν κουρσάρος και μέχρι στιγμής δούλευε κι αυτός για τον Πολιτοβασιλέα. Τώρα, στην Τριάνη, ο Γεώργιος άκουσε ότι κάποιος κουρσάρος είχε περάσει πρόσφατα και ο αδελφός του, που ήταν μάγος, είχε φέρει ένα παράξενο αντικείμενο – ένα πράγμα που έμοιαζε νάναι από φως και πρέπει να είχε μυστηριακές δυνάμεις. Οι δυο τους έψαχναν για ανθρώπους να βάλουν στο πλήρωμά τους, και λεγόταν πως ο μάγος αναζητούσε τη χαμένη Βυθυδάτια – ότι ήταν παλαβός, δηλαδή.

Παράξενο, σκέφτηκε ο Γεώργιος, που αρχικά δεν είχε πιστέψει εκείνη τη φήμη που είχε φτάσει στ'αφτιά του στη Σιρκόβη: δεν είχε πιστέψει ότι ένας από τους μάγους του Πολιτοβασιλέα ήταν που του είχε κλέψει τελικά το νοοσύστημα. Αλλά, από την άλλη, αυτό έβγαζε κάποιο νόημα, δεν έβγαζε; Ποιος άλλος να του το είχε κλέψει; Σίγουρα όχι ο Αλτόσσιος, απ'ότι φαινόταν. Πρέπει να ήταν ένα άτομο που, πρώτον, είχε, κάπως, πρόσβαση στο παλάτι του Πολιτοβασιλέα και, δεύτερον, γνώριζε ποια ήταν η αξία του ενεργειακού νοοσυστήματος.

«Τι γνώμη έχεις εσύ για το θέμα, Ευθαλία;» ρώτησε το φίδι που ήταν απλωμένο στους ώμους του, καθώς καθόταν σ'ένα γωνιακό τραπέζι ενός καπηλειού της Ερκέμνης. Αλλά η Ευθαλία δεν πρόσφερε καμιά γνώμη· απλά παιχνίδισε τη γλώσσα της, χωρίς ούτε σύριγμα.

Τέλος πάντων, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Αυτή η υπόθεση με το καταραμένο νοοσύστημα ήταν περιέργη, αλλά δεν τον ενδιέφερε κιόλας. Είχε σημαντικότερα πράγματα για να ασχολείται...

Ένα απόγευμα στο Κακολίμανο, μια συμμορία τον έβαλε στόχο. Ήταν μόνος του και δεν έμοιαζε ούτε να δουλεύει πουθενά ούτε απλόκαμος να είναι. Πράγμα που σήμαινε, σκέφτονταν οι ληστές, ότι λογικά θάχε μπόλικά οχτάρια μαζί του. Άξιζε να του την πέσεις και να τα ψαρέψεις. Του την έπεσαν, λοιπόν, κοντά σε κάτι αποβάθρες. Τον ζύγωσαν με ρόπαλα και δυο άγρια σκυλιά που κρατούσαν από αλυσίδες. Ήρθαν από μπροστά κι από πίσω, κι ο αρχηγός της συμμορίας – ένας Κακοτοπίτης που εδώ, στην Τριάνη, είχε καταλήξει αφεντικό μερικών άλλων – του σφύριξε. «Ε, μάστορα!» είπε. «Εδώ σταματάς τη βόλτα. Δώσε μας ό,τι κουβαλάς για να μη βρουνε κάνα μαυρόδερμο κουφάρι μες στο βράδυ να πλέει κοντά στις προβλήτες.» Του έκλεισε το μάτι. «Με νοείς, έτσι;»

Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε την οργή του να μαίνεται μέσα του σαν θύελλα από φαρμάκια της Έχιδνας, και δεν μπήκε καν στον κόπο να την τιθασει με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Ήθελε, άλλωστε, κάπου να την εκτονώσει τόσες μέρες που έψαχνε για το χαμένο πλοίο του και δεν μπορούσε να μάθει τίποτα.

Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας.

Κάποιοι γέλασαν, κι ένας είπε: «Ε, τι νομίζεις τώρα ότι θα κάνεις μ'αυτό, ρε; Θα μας τρομάξεις;» Και μια άλλη: «Δε βλέπεις πόσοι είμαστε;» Κι ένας ακόμα: «Ρίξ' το κάτω, ρε!» Κι ο ένας από τους δυο σκύλους γάβγισε και γρύλισε.

Η Ευθαλία, που ήταν τυλιγμένη γύρω από τον αριστερό πήχη του Γεώργιου, έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα κοιτάζοντας από την άκρη του μανικιού του αφέντη της τους μελλοθάνατους.

Ο Οφιομαχητής τούς ρώτησε μήπως είχαν ακούσει για ένα εξωδιαστασιακό καράβι που, προ τριετίας, είχε καταποντ-

Γέλασαν ξανά.

«Άσε τις μαλακίες, μάστορα,» του είπε ο αρχηγός της συμμορίας, «και γδύσου. Τώρα.»

«Κάνει ψύχρα. Γδυθείτε εσείς πρώτοι.»

Ο αρχηγός έβγαλε ένα σφύριγμα, κλείνοντας το μάτι πάλι, και τρεις ροπαλοφόροι ήρθαν καταπάνω στον Οφιομαχητή.

Το Φιλί της Έχιδνας γυάλισε στο απογευματινό φως των ήλιων: ένα κεφάλι τινάχτηκε στο νερό της θάλασσας, ένα χέρι κόπηκε, ένα σώμα σκίστηκε στη μέση σαν να ήταν από ύφασμα και άχυρο και το υγρό που πετάχτηκε κόκκινο κρασί. Ο Οφιομαχητής άρπαξε μονοχειριάρι τον κουλό, που ούρλιαζε, τον τίναξε πάνω σε δυο άλλους συμμορίτες, και όλοι μαζί σωριάστηκαν, κουτρουβαλώντας.

Εξαπέλυσαν τα σκυλιά καταπάνω του, και τα σκυλιά πέθαναν από το λεπίδι του. Ένας συμμορίτης έκανε να υψώσει πιστόλι, και είδε ξαφνικά την Ευθαλία να εκτοξεύεται σαν βέλος και να μπήγει τα φαρμακερά δόντια της στον καρπό του: οι αισθήσεις του αμέσως άρχισαν να θολώνουν.

Οι άλλοι το έβαλαν στα πόδια, πανικόβλητοι, μη μπορώντας να πιστέψουν τι ήταν αυτό που είχαν συναντήσει: τους έμοιαζε με ζωντανός εφιάλτης. Ο Οφιομαχητής, παρακινημένος από την οργή του, τους κυνήγησε. Τους σκότωσε σχεδόν όλους, χτυπώντας τους με το Φιλί της Έχιδνας, αρπάζοντάς τους και κοπανώντας τους σε τοίχους, κλοτσώντας τους. Τον είδαν πολλοί, φυσικά, μα δεν προσπάθησαν να τον σταματήσουν: στο Κακολίμανο βρισκόταν. Τον κοίταζαν με περιέργεια: μια γυναίκα τον φωτογράφησε.

Ένας από τους συμμορίτες έμεινε ζωντανός μπροστά του, πεσμένος, με το πόδι του σπασμένο. Σερνόταν όπισθεν, λέγοντας: «Όχι, όχι, όχι, φίλε, ήρεμα ρε, κάτσε, στάσου να πούμε. Ξέρω τα μέρη, δικέ μου, μπορώ να σου φανώ χρήσιμος. Απλόκαμα να πούμε! Ό,τι θες από μένα, γιατί σε κόβω πως είσαι θηρίο και σε γουστάρω, ντάξει; Στάσου – στάσου! Στάσου! ΑΑΑΑΑΑΑΑ!» Ο Οφιομαχητής τον άρπαξε από κάτω με το ένα χέρι και τον εκτόξευσε στον αέρα σαν να ήταν καταπέλτης, στέλνοντάς τον στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας που ήταν γεμάτη σαβούρες και μεγάλος κρότος ακούστηκε από εκεί μαζί με την κραυγή του άντρα.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε σε κάτι άλλους – όχι συμμορίτες της αποδεκατισμένης συμμορίας – που στέκονταν και κοιτούσαν. «Θέλετε κάτι;» τους ρώτησε, κι αμέσως έγιναν Ζέφυρου άνεμος. Ο δρόμος ερήμωσε.

Ο Γεώργιος σκούπισε το Φιλί της Έχιδνας πάνω στην κάπα ενός από τους νεκρούς. Έψαξε μερικούς από αυτούς στα γρήγορα, βρήκε όσα ο-χτάρια είχαν μες στα βρόμικα ρούχα τους, και τα πήρε. Δε θα τα χρειάζονταν άλλο· αν δεν τα έπαιρνε εκείνος, κάποιος αλήτης σίγουρα θα τα ψάρευε – στο Κακολίμανο βρισκόταν. Μετά, ο Οφιομαχητής έφυγε από εκεί, νιώθοντας την οργή του καταλαγιασμένη... για την ώρα.

Τη μεθεπόμενη μέρα έφτασαν στ'αφτιά του λόγια για το Πέρας των Θαλασσών. Ήταν στον Επιστροφέα (που κανείς δεν γνώριζε πια γιατί αυτή η συνοικία είχε ονομαστεί έτσι), πλάι στο Κακολίμανο, και ρωτούσε ως συνήθως για το χαμένο πλοίο του, όταν μια τύπισσα τού είπε: «Άμα δεν ξέρουν τι έγινε αυτό το σκάφος, ίσως να το κατάπιε το Πέρας των Θαλασσών, ταξιδιώτη.» Ήταν μια καπετάνισσα που είχε μόλις αράξει στο λιμάνι του Επιστροφέα. Την έλεγαν Σοφία η Άσοφη. Παλιά κούρσευε κιόλας· τώρα μόνο πράγματα μετέφερε αποδώ κι αποκεί στα λιμάνια όλων των ηπειρονήσων. Είχε έρθει στο καπηλειό του Ψόφιου Γάτου για να περάσει το μεσημέρι της και είχε τύχει ν'ακούσει τον Οφιομαχητή (χωρίς να ξέρει ότι ήταν ο Οφιομαχητής) να λέει για το χαμένο πλοίο του.

Τα αβλεφάριστα μάτια του στράφηκαν επάνω της: μια ψηλόλιγνη γυναίκα, λευκόδερμη, καστανομάλλα με μαλλιά λυτά και μπλεγμένα, μονόφθαλμη με όμορφη καλύπτρα στο δεξί μάτι· καθόταν αναπαυτικά στο τραπέζι της, μόνη, απλωμένη, με τα πόδια της τεντωμένα μπροστά της, σταυρωμένα στον αστράγαλο: και φαίνονταν για καλοσχηματισμένα πόδια ακόμα και μέσα από το φαρδύ παντελόνι της. «Τι είναι το Πέρας των Θαλασσών;» τη ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Α, δεν ξέρεις; Και μου έμοιαζες για θαλασσογυρισμένος...»

«Τι είναι το Πέρας των Θαλασσών;» κρατώντας πέρα την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Κέρνα με γαλανό κρασί και θα σου πω.» Χαμογέλασε δείχνοντας ένα χρυσό δόντι στο πλάι του στόματός της.

Ο Γεώργιος την κέρασε, και η Σοφία η Άσοφη τού είπε ότι το Πέρας των Θαλασσών ήταν ένα μέρος στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας όπου πλοία εξαφανίζονταν και κανείς δεν ήξερε τι γίνονταν. Ήταν σαν κάτι να τα κατάπινε. «Ίσως εκεί νάπεσε αυτό το σκάφος που ζητάς, αφού λες ότι κανείς δεν τόχει ακούσει.» Ανασήκωσε τους ώμους

της, μορφάζοντας, πίνοντας ακόμα μια γουλιά γαλανό κρασί. Έβαλε το ένα της πόδι επάνω στο γόνατο του Οφιομαχητή.

Εκείνος πίεσε την κνήμη της με το δάχτυλό του, ρίχνοντας το πόδι πάλι στο πάτωμα. «Και πού είναι αυτό το Πέρας των Θαλασσών; Κοντά στην Κεντροδάτια;»

Η Σοφία η Άσοφη τον κλότσησε στη δική του κνήμη με το περιφρονημένο πόδι της, αλλά όχι δυνατά. «Δεν είναι σταθερό. Μετακινείται.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα του. «Μετακινείται;»

«Ναι.» Ήπια κι άλλο γαλανό κρασί. Το ποτήρι είχε μισοαδειάσει.

«Σαν τις ηπειρονήσους;»

«Ναι.»

«Τόχεις δει;»

«Όχι. Άλλα έτσι λένε.»

«Και πώς το περιγράφουν αυτοί που το έχουν δει.»

«Δεν είναι εύκολο να το διακρίνεις, γι'αυτό και μπορεί το πλοίο σου να πέσει κατά λάθος μέσα του και να χαθείς. Εγώ πάντα τόχω υπόψη μου, όμως· ξέρω τα σημάδια του. Εκεί που είναι το Πέρας των Θαλασσών ο ορίζοντας φαίνεται από πίσω πιο σκούρος και πιο... κυματιστός. Ξέρεις, όπως πάνω από φωτιά, πάνω από καπνό. Κι ο άνεμος, όταν έρχεται αποκεί, όταν περνά από μέσα του, ακούγεται σαν να φέρνει τον ήχο από μικρά κουδούνια – ένα μεταλλικό κλικ κλικ κλικ – κάτι τέτοιο.»

«Είπες ότι δεν το έχεις δει το Πέρας...»

«Δεν το έχω δει, σου λέω. Αυτά τα ξέρω για να μην τύχει και πέσω μέσα του κατά λάθος. Δεν πλέω μόνο παράκτια, ταξιδιώτη. Πάω απ'τη μια ηπειρόνησο στην άλλη. Πώς σε λένε, αλήθεια; Ψάχνεις για δουλειά; Τι κάνεις εδώ; Μονάχα αυτό το πλοίο γυρεύεις;»

«Ναι.»

«Τα έχεις πολλά τα πλοκάμια, δηλαδή;»

«Πώς μπορεί κάποιος να βρει το Πέρας των Θαλασσών;»

«Να το βρει;» Η Σοφία ρουθούνισε. «Τ'όλο θέμα είναι πώς να το αποφύγεις, όχι πώς να το βρεις!»

«Κι άμα θες να το βρεις; Πώς μπορείς να τα καταφέρεις; Υπάρχουν συντεταγμένες; Υπάρχει κάποια λογική στο πού εμφανίζεται σε σχέση με τις ηπειρονήσους;»

Η Σοφία ρουθούνισε ξανά. «Ρε, άμα υπήρχε τέτοιο πράμα, δε θα τόξερανε για να μην το συναντούνε; Σου είπα: μόνο απ'τα σημάδια του μπορείς να τ'αναγνωρίσεις.

»Δε μου λες τώρα, ψάχνεις για δουλειά ή όχι;»

«Όχι.» Ο Γεώργιος σηκώθηκε απ'το τραπέζι της και βάδισε προς την είσοδο του Ψόφιου Γάτου.

Η Σοφία η Άσοφη έκανε το πουλί του Λοκράθου πίσω από την πλάτη του. Τι μαλάκας... σκέφτηκε, και τελείωσε το γαλανό κρασί της. Παλαβός, σίγουρα. Απ'αυτούς που οι θάλασσες τούς έχουν κουρσέψει τα μυαλά. Δεν της φαινόταν καθόλου καλά ο τύπος, και είχε και κάτι... παράξενο στο βλέμμα του· αλλά δεν είχε καταλάβει τι ακριβώς...

Ο Οφιομαχητής έφυγε από τον Επιστροφέα καβαλώντας το δίκυκλό του. Πέρασε από τον Ιερό Τόπο, πέρασε από τη Γέφυρα του Κάβουρα, και μπήκε στη Γοερή. Πήγε να βρει τους Γοερούς Μάγους, ελπίζοντας πως ίσως μπορούσαν να του πουν πώς να εντοπίσει αυτό το Πέρας των Θαλασσών· γιατί τότε το θεωρούσε αρκετά πιθανό ότι εκεί είχε καταλήξει το χαμένο πλοίο του. Το μέρος τού ακουγόταν, το λιγότερο, αλλόκοτο. Ίσως να ήταν ένα μέρος όπου, εκτός των άλλων, κάποιος μπορεί να δεχόταν το φιλί της Φαρμακερής Κυράς και να ξεχνούσε το παρελθόν του...

2

Το απόγευμα, αφού έχουμε διαλύσει τον πρόχειρο καταυλισμό μας σε μια από τις πλαγιές στο πλάι του Περάσματος της Ωλμπέρκνης και έχουμε μόλις ξεκινήσει να οδοιπορούμε πάλι προς τα νότια, ακούμε οχήματα να έρχονται από τον βορρά. Ολοταχώς. Και κρότους μαζί.

Ένα μεταλλικό βέλος γιγαντοβαλλίστρας περνά από πάνω μας, μοιάζοντας να μην είχε στόχο εμάς.

«Αποδώ!» λέω, αρπάζοντας αμέσως τη Διονυσία και σηκώνοντάς την, πηγαίνοντας στο πλάι του περάσματος ξανά, στην πλαγιά που είναι γεμάτη βράχια και αειθαλή βλάστηση. Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος στον ώμο μου, γερά· δεν μπορεί ακόμα να πετάξει, ο καημένος· πορνάει. Η Λουκία, ο γάτος της, και η Ερασμία με ακολουθούν· η τελευταία τραβώντας πιστόλι.

Οχήματα περνάνε από μπροστά μας. Πολεμικά οχήματα. Θωρακισμένα. Τρία: και τα δύο μοιάζουν να καταδιώκουν το τρίτο. Εκτοξεύουν κι άλλα βέλη καταπάνω του: βέλη από γιγαντοβαλλίστρες στις οροφές τους. Από το κυνηγημένο όχημα άνθρωποι με τόξα εξαπολύουν μικρότερα βέλη προς τους διώκτες τους.

Δε φαίνεται να μας δείχνουν κανένα ενδιαφέρον. Ό,τι κι αν συμβαίνει, δεν έχει σχέση μ'εμάς, σίγουρα. Καθώς όμως τα τρία οχήματα απομακρύνονται, ένα από τα μεγάλα μεταλλικά βλήματα χτυπά το κυνηγημένο τροχοφόρο σε μια από τις δύο πισινές ρόδες του. Μέταλλο πάνω σε μέταλλο – δυνατός κρότος – ο τροχός σπάει, το όχημα προσπαθεί να μην ανατραπεί, στρίβει στο πλάι, χάνει ταχύτητα, κοπανά σε μια πλαγιά αντίκρυ μας, σε πέτρες και χειμερινή βλάστηση· άνθρωποι – τοξότες – πέφτουν από πάνω του. Δεν έχουν όμως πέσει όλοι, και συνεχίζουν να βάλλουν. Βγαίνουν κι άλλοι, και βάλλουν κι αυτοί. Το χρησιμοποιούν ως κάλυψη εναντίον των διωκτών τους, που σταματούν τα δικά τους οχήματα και ανοίγουν τις πόρτες βγαίνοντας σκυμμένοι και με ασπίδες υψωμένες.

Μου θυμίζουν κάτι αυτοί οι τοξότες, ή είναι η ιδέα μου;
«Μιάσματα σκοτώνονται με μιάσματα...» μουρμουρίζει η Ερασμία.
«Ίσως να μην είναι 'μιάσματα' όλοι,» της λέω.

Μου ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα. Δεν της εξηγώ τι εννοώ, δεν υπάρχει χρόνος· τρέχω προς τα νότια, χωρίς να βγω στο πέρασμα, επάνω στην πλαγιά ακόμα. Αλλά δεν κρατάω τη Διονυσία στα χέρια μου τώρα (το ξέρω ότι θα διαφωνούσε)· την έχω αφήσει στα πόδια της από πριν.

Οι τρεις τους αμέσως μ'ακολουθούν.

«Τι είναι, Γεώργιε;» με ρωτά η Λουκία.

Σταματώ αντίκρυ στα σταματημένα οχήματα, πιο κοντά τους τώρα απ'ό,τι πριν – καμιά εικοσαριά μέτρα μάς χωρίζουν – και παρατηρώ πως, ναι, είχα δίκιο. Οι Μακροθάνατοι είναι αυτοί, οι Μακροθάνατοι και ο Καταραμένος Αργύριος. Καλυμμένοι πίσω από το χτυπημένο όχημά τους, τοξεύουν τους μαχητές που, έχοντας βγει από τα άλλα δύο οχήματα, προσπαθούν να τους ζυγώσουν με φανερή πρόθεση να τους σκοτώσουν ως τον τελευταίο. Οι κυνηγοί, όμως, δεν μπορούν να πλησιάσουν καθώς τα βέλη πέφτουν βροχή· έτσι, καλύπτονται κι αυτοί πίσω από τα θωρακισμένα τροχοφόρα τους, πίσω από ασπίδες, πίσω από βράχους.

Δε μπορώ να εγκαταλείψω τον Καταραμένο· του χρωστάω: με βοήθησε, χτες μόλις. Αν δεν ήταν αυτός, ίσως να μην ήμουν εδώ. Αλλά, όπως και νάχει – και να μη με είχε βοηθήσει – πάλι δεν θα τον εγκατέλειπα.

Πιάνω τον Βικέντιο από τον ώμο μου και τον κρύβω μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου, τραβώντας από μια άλλη τσέπη το βελονοβόλο μου, ενώ συγχρόνως ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας με το άλλο χέρι. «Αυτός που έχει προβλήματα,» λέω στις φίλες μου, «είναι ο Καταραμένος Αργύριος, αν δεν το έχετε καταλάβει.»

«Τι;» κάνει η Λουκία. Και προς στιγμή όλες τους ξαφνιάζονται βλέποντάς με να πηδάω από την πλαγιά και να τρέχω καταπάνω στους μαχητές της Ιλφόνης που μας έχουν γυρισμένες τις πλάτες καθώς η προσοχή τους είναι στραμμένη στους Μακροθάνατους.

Πολύ αργά με αντιλαμβάνονται. Πολύ αργά. Καθώς ένας γυρίζει προς εμένα, δείχνοντάς με, κάνοντας να φωνάξει, του ρίχνω με το

βελονοβόλο μου και μένει κοκαλωμένος στη θέση του – Λευκό Άγαλμα. Ο επόμενος που χτυπιέται από φαρμακερή βελόνα καταρρέει με σπασμούς – Φιλί της Έχιδνας (το ρευστό, όχι το μεταλλικό στο χέρι μου). Και μετά είμαι ανάμεσά τους καθώς τώρα πολλοί στρέφονται προς τη μεριά μου καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο. Ναι, πολύ αργά. Το Φιλί της Έχιδνας (το μεταλλικό, που κρατάω) κόβει ένα χέρι, κόβει ένα κεφάλι, κόβει το στήθος ενός σκίζοντας την πανοπλία του σαν χαρτί. Αίματα τινάζονται, άνθρωποι σωριάζονται. Κραυγές αντηχούν – και από αυτούς γύρω μου και από τους Μακροθάνατους αντίκρου μου.

«Ο Οφιομαχητής!» φωνάζει ένας μισθοφόρος που στέκεται πλάι στο ένα από τα δύο οχήματα. «Ο γαμημένος Οφιομαχητής, πάλι! Κυκλώστε τον! Σκοτώστε τον!»

Κλοτσάω μια πολεμίστρια που κάνει να με σπαθίσει, ρίχνοντάς την πάνω σ' άλλους τρεις – όλοι μαζί πέφτουν σαν τσουβάλια. «Ναι,» απαντώ σ' εκείνον τον λεχρίτη, «ο γαμημένος Οφιομαχητής!» και του ρίχνω με το βελονοβόλο μου βρίσκοντάς τον στο δεξί μάτι. Πέφτει ουρλιάζοντας, χτυπιέται σαν να καίγεται – Ενδότερες Φλόγες.

Κάποιος πλάι μου–

Παραλίγο να τη χτυπήσω, γαμώτο! Η Ερασμία. Μ' ένα λεπίδι σε κάθε χέρι, και το δεξί λεπίδι ματωμένο ως τη λαβή.

Από την άλλη μεριά μου έρχεται η Λουκία, με ασπίδα και σπαθί. «Ήταν ανάγκη αυτό;» ρωτά.

«Ο Καταραμένος έχει προβλήματα, σας είπα,» αποκρίνομαι, καθώς οι Ιλφόνιοι μαχητές μάς ορμάνε και τους χτυπάμε με τις λεπίδες μας.

Η Λουκία σταματά το τσεκούρι ενός με την ασπίδα της. «Και είν' ανάγκη ν' αποκτήσουμε προβλήματα κι εμείς, γαμώ τη λοκράθια πουτάνα του;»

Καρφώνω στα πλευρά τον άντρα που της επιτέθηκε και τον κλοτσάω ρίχνοντάς τον πάνω σ' άλλους, σωριάζοντάς τους όλους μαζί.

Σκοτώνουμε σχεδόν τους πάντες που προσπαθούν να μας κυκλώσουν· οι υπόλοιποι υποχωρούν. Οι Μακροθάνατοι εξακολουθούν να τους ρίχνουν βέλη, και δεν φοβάμαι ότι μπορεί να μας χτυπήσουν· ξέρουν τι κάνουν. Είναι οι Μακροθάνατοι.

Είμαστε τώρα πλάι στο ένα από τα δύο σταματημένα οχήματα των Ιλφόνιων – έχει επάνω του το έμβλημα της Φύλακα. Κρύβω το

βελονοβόλο μες στην κάπα μου και, ενώ η Λουκία και η Ερασμία αντιμετωπίζουν τέσσερις εχθρούς που έρχονται εναντίον μας, αρπάζω το θωρακισμένο τροχοφόρο με το ελεύθερο χέρι μου, από τη μπροστινή του άκρη. Γρυλίζοντας, το ανασηκώνω· ύστερα το σηκώνω όρθιο, στους δύο πισινούς τροχούς – οι μισθοφόροι της Φόνισσας αναφωνούν, τρέχουν ν’απομακρυνθούν – του ρίχνω ένα τελευταίο σπρώξιμο, ανατρέποντάς το: άνθρωποι ουρλιάζουν καθώς πλακώνονται από κάτω του. Μέταλλα ακούγονται να χτυπάνε πάνω σε μέταλλα και τζάμια να σπάνε. Γυρίζοντας ανάποδα, κάνοντας τούμπα, η μια άκρη του οχήματος χτύπησε στην πίσω μεριά του άλλου οχήματος.

Στο οποίοι οι Ιλφόνιοι τώρα υποχωρούν, άρον-άρον, καθώς τα βέλη των Μακροθάντων πέφτουν σαν χαλάζι θανάτου. Μπαίνουν στο όχημα, βάζουν τους τροχούς σε έντονη κίνηση, και στρίβουν προς τα βόρεια, ακολουθώντας ολοταχώς το πέρασμα, κατευθυνόμενοι προς Ωλμπέρκνη.

«Μαύρε!» φωνάζει ο Καταραμένος Αργύριος, μειδιώντας, υψώνοντας το τόξο του στον αέρα. «Η Έχιδνα φαίνεται πως μας αγαπά, Μαύρε, για να σε βρούμε στο δρόμο μας!» Βγαίνει πίσω από την κάλυψη του οχήματός τους. «Και τώρα είμαστε πάτσι. Ή, ακόμα χειρότερα, μάλλον εγώ σου χρωστάω!» γελά.

Σκουπίζω το Φιλί της Έχιδνας επάνω στα ρούχα ενός νεκρού ενώ με τις άκριες των ματιών μου βλέπω και τη Διονυσία να πλησιάζει μαζί με τον Ακατάλυτο, να έρχονται από την πλαγιά. «Τι στους δαίμονες του Λοκράθου γινόταν εδώ;» ρωτάω τον αρχηγό των Μακροθάντων.

«Μας κυνηγούσαν.»

«Καταφανές, αλλά γιατί;»

«Δεν καταλαβαίνεις; Επειδή σε βοηθήσαμε κατά την πολιορκία της Ωλμπέρκνης. Επειδή χτυπήσαμε τους φίλους τους, τους προδότες, που σου έριχναν με πολεμικές μηχανές ενώ αντιμετωπίζες τον Οφιοβασίλεα.»

«Το πρωί, που μουμίλησες τηλεπικ–»

«Δεν πηγαίνουμε τώρα;» με διακόπτει η Λουκία. «Αυτοί οι γαμιόληδες την κοπάνησαν προς τα εκεί.» Δείχνει βόρεια. «Και όλοι ξέρουμε τι είναι προς τα εκεί, έτσι;» Η Ωλμπέρκνη. «Ίσως να επιστρέψουν με τσούρμο. Μεγάλο τσούρμο.»

«Εσύ είσαι η Λουκία, σωστά;» λέει ο Αργύριος.

«Και ποιος είσαι συ, βρε γαμημένε;»

Ο Αργύριος χαμογελά και με ρωτά: «Εγγονή του Λουκά των Κακών Εκδικητών;»

«Έχεις όρεξη για μαλακίες μετά από αιματοχυσία;»

«Πάντα, Μαύρε. Δε με ξέρεις;» Και προς τη Λουκία: «Από τη φωνή σου σε γνώρισα. Μιλήσαμε τηλεπικοινωνιακά. Ο Αργύριος είμαι. Ο Καταραμένος Αργύριος. Ο Μαύρος σίγουρα θα σου έχει πει για εμένα ως τώρα. Αλλά πρέπει να με είδες κιόλας όταν ήρθατε στον καταυλισμό του στρατού της Ιλφόνης, προτού ξεκινήσουμε την επίθεση κατά της Ωλμπέρκνης.»

Η Ερασμία παρεμβαίνει: «Η Λουκία έχει δίκιο: πρέπει να φύγουμε. Τώρα.» Έχει θηκαρώσει τις λεπίδες της. «Τ'όχημά σας κινείται, ή δεν μπορεί πια να κινηθεί;» ρωτά τον Αργύριο.

«Ο ένας τροχός έχει φύγει, δε βλέπεις; Και δεν ξέρω άμα έχει καμιά ρεζέρβα μέσα.»

«Δεν έχει, Καταραμένε,» του λέει ένας από τους Μακροθάνατους· «το τσεκάρουμε.»

«Την έχουμε γαμήσει,» λέει ένας άλλος. «Μπλέξαμε με δαύτους.» Μερικοί μαζεύουν βέλη από το έδαφος – ό,τι μπορούν να διασώσουν. Προφανώς δεν τους περισσεύουν.

Έχοντας θηκαρώσει το Φιλί της Έχιδνας, πιάνω με τα δύο χέρια το αναποδογυρισμένο όχημα και το ανασηκώνω ξανά, αποκαλύπτοντας λιωμένα πτώματα από κάτω. Το γυρίζω απ'την καλή – λέγοντας, συγχρόνως, στους άλλους: «Προσέχετε! Απομακρυνθείτε!» Απομακρύνονται, φυσικά, και οι ρόδες του οχήματος συναντούν τη γη με κρότο. Τα τζάμια του είναι σπασμένα από τη μια μεριά, αλλά, κατά τα άλλα, δεν φαίνεται να έχει πάθει τίποτα το σοβαρό.

«Σας πειράζει ν'αλλάξετε μεταφορικό μέσο;» ρωτάω τον Καταραμένο Αργύριο.

Αλλά προτού προλάβει ν'απαντήσει, πετάγεται η Λουκία: «Εμένα δε με πειράζει καθόλου. Ό,τι κι αν είναι, είναι καλύτερο από τα πόδια μου. Κοντεύω να κουτσαθώ!»

Ο Αργύριος λέει: «Ούτε το άλλο ήταν δικό μας. Το κλέψαμε.»

Η Λουκία γελά. «Αρχίζει να μ'αρέσει αυτός ο μαλάκας, Γεώργιε.»

«Ετούτη είναι χειρότερη απ'τον Λουκά των Κακών Εκδικητών, ρε,» μου λέει ο Αργύριος.

«Η ιδέα σου είναι.»

«Δε φεύγουμε τώρα;» προτείνει η Ερασμία, επίμονα.

«Ναι,» λέει ο Αργύριος, «σωστά.» Και γνέφει στους τοξότες του να επιβιβαστούν, πράγμα που δεν διστάζουν καθόλου να κάνουν. «Και ποια είσαι συ, είπαμε;» ρωτά την Ερασμία.

«Δεν το είπαμε,» αποκρίνεται το Τέκνο μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της.

«Παραείναι φιλικές οι φίλες σου, Μαύρε.» Και προς τη Διονυσία: «Ούτε εσύ έχεις όνομα;»

«Διονυσία.»

«Υπάρχουν, λοιπόν, και φυσιολογικοί άνθρωποι ακόμα!» χαμογελά ο Αργύριος μ'εκείνο το χαμόγελο που θυμίζει θανατηφόρο βέλος.

«Πάμε, επιτέλους!» συρίζει η Ερασμία σαν επικίνδυνη οχιά. «Θα έρθουν αργά ή γρήγορα αυτά τα μιάσματα!»

«Τα ποια;» κάνει ο Αργύριος.

«Μπείτε στο όχημα,» τους λέω, και μπαίνουν.

Μπαίνω τελευταίος.

Ένας από τους Μακροθάνατους έχει ήδη καθίσει στο τιμόνι. Κλείνουμε τις πόρτες και βάζει τους τροχούς σε κίνηση, κυλώντας γρήγορα προς τα νότια. Το όχημα είναι αρκετά μεγάλο, αλλά και πάλι ο χώρος είναι συνωστισμένος· ολόκληρη μισθοφορική ομάδα βρίσκεται εδώ μέσα, τώρα.

«Πού πηγαίνουμε, Καταραμένε;» ρωτά ο οδηγός χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον δρόμο.

«Δεν ξέρω. Ο Μαύρος θα μας πει.» Και με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Στις Χαμηλές Ακτές πηγαίνουμε εμείς,» τους λέω. «Για να πάρουμε βάρκα από εκεί και να κατευθυνθούμε ανατολικά.»

«Ανατολικά; Στην Ιλφόνη;»

«Βασικά, θέλουμε να την αποφύγουμε· γι'αυτό κιόλας θα πάρουμε βάρκα.»

«Ούτε εμείς έχουμε καμιά όρεξη να την επισκεφτούμε.»

«Τι έγινε στην Ωλμπέρκνη, Αργύριε; Τι κάνατε και σας κυνήγησαν;»

«Σου είπα, ρε Μαύρε. Μας κυνήγησαν επειδή σε βοηθήσαμε—»

«Μιλήσαμε τηλεπικοινωνιακά το πρωί, και δεν το ανέφερες αυτό,» του θυμίζω.

«Ήταν ακόμα πολύ ζαλισμένοι απ'την πολιορκία για να το κάνουν θέμα. Τα πάντα ήταν άνω-κάτω.»

«Αναμενόμενα, μετά από τέτοια κατάσταση.»

«Ναι. Αλλά υποψιαζόμουν ότι ίσως να μη μπορούσαμε πια να συνεργαστούμε με τους ανθρώπους του Αρσένιου του Μαχητή, γι'αυτό κιόλας όταν σε κάλεσα σε ρώτησα αν ήθελες πάλι να δουλέψουμε μαζί.

»Τέλος πάντων. Μόλις συνήλθαν οι λοκράθιοι μπάσταρδοι, θυμήθηκαν τι είχε γίνει. Θυμήθηκαν ότι τοξέψαμε εκείνους τους καριόληδες που σου έριχναν με τις πολεμικές μηχανές. Αλλά αυτοί δεν ήταν οι μόνοι άνθρωποι του Αρσένιου του Μαχητή μες στο στράτευμα, όπως καταλαβαίνεις. Ολόκληρο το φουσάτο εκείνος το διοικούσε, και οι μισοί, υπολογίζω, του ήταν αρκετά πιστοί. Μας έβαλαν στόχο. Μας αποκάλεσαν προδότες. Τους είπα ότι αυτοί ήταν προδότες, που έριχναν σ'εσένα ενώ πολεμούσες τον εχθρό μας. Τσακωθήκαμε, φυσικά, και ήμουν σίγουρος ότι, το λιγότερο, θα μ'έδιωχναν από το στράτευμα και από τις υπηρεσίες της Φύλακα της Ιλφόνης. Αλλά έγινε κάτι ακόμα χειρότερο. Δεν τους έφτανε να με διώξουν, εμένα και τους δικούς μου· ήθελαν να μας φυλακίσουν για να... 'δικαστούμε', λέει. Μαλακίες λοκράθιες, όπως καταλαβαίνεις. Ποιοι να μας δικάσουν; Αυτοί που μας είχαν ήδη καταδικάσει; Ήθελαν να μας κλειδώσουν για να μας σκοτώσουν με την ησυχία τους. Προφανώς δεν τους αφήσαμε, και έγινε ιστορία. Ψαρέψαμε ένα απ'τα οχήματά τους και τρέξαμε να βγούμε απ'τη Νότια Πύλη προτού την κλείσουν. Οριακά προλάβαμε. Αλλά μας κυνήγησαν... και μετά συναντήσαμε εσένα.»

«Μάλιστα,» λέω. «Και τώρα τι σχεδιάζεις;»

«Δεν ξέρω. Θα πάμε σ'άλλη ηπειρόνησο, μάλλον. Εσύ πού πηγαίνεις; Πού ακριβώς πηγαίνεις;»

«Για την ώρα, στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας.»

«Είσαι σίγουρος ότι θα είσαι ασφαλής εκεί;»

«Σίγουρος.»

«Σκοπεύεις να μείνεις, δηλαδή;»

«Όχι.»

«Πού θα πας μετά;»

«Όπως σου είπα κι όταν μιλήσαμε τηλεπικοινωνιακά, δεν ξέρω.»
«Ανέφερες όμως ότι αναζητάς τους Τρομερούς Καπνούς. Ήσουν σοβαρός, Μαύρε;»
«Σοβαρότατος.»
«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι συμβαίνει...»
«Θα σου εξηγήσω,» του λέω. «Ας φτάσουμε, πρώτα, στον Υψηλό Ναό της Έχιδνας και θα σου εξηγήσω.»
«Να σας διακόψω;» ρωτά ο οδηγός του οχήματός μας.
Ο Αργύριος στρέφεται να τον κοιτάξει. «Τι είναι, Μάρκε;»
«Επειδή ο Μαύρος έλεγε ότι σκοπεύει να πάρει βάρκα από τις Χαμηλές Ακτές....»
«Ναι, τι;»
«Αυτό το όχημα είναι πλωτό, το ξέρετε; Είναι υδατόχημα.» Δείχνει ένα μέρος της κονσόλας μπροστά του. «Ορίστε, εδώ είναι ο διακόπτης για τους πλωτήρες. Πρέπει να τους ανοιγοκλείνεις χειροκίνητα· δεν έχει αισθητήρες, δεν είναι κι απ'τα καλύτερα πλωτά μοντέλα. Αλλά, υποθέτω, θα μπορεί να μας πάει από τις Χαμηλές Ακτές ως τον Υψηλό Ναό της Έχιδνας. Λίγο πιο ανατολικά από την Ιλφόνη δεν είναι, Μαύρε; Πέντε, δέκα χιλιόμετρα;»
«Καμιά εικοσαριά,» του λέω. «Πάνω από είκοσι, μάλλον, όπως πετά ο ακτογέρακας.»
«Μπορούμε να πλεύσουμε μ'αυτό το όχημα, λοιπόν· δε χρειάζεται να βρείτε βάρκα. Εκτός αν έχει κακοκαιρία και φοβάστε μην ανατραπεί.»
«Έχεις δίκιο,» παραδέχομαι. «Πάμε ως τις ακτές και βλέπουμε.»
Φτάνουμε σύντομα στο τέλος του Περάσματος της Ωλμπέρκνης και συνεχίζουμε νότια. Η δημοσιά δεν είναι μακριά – γύρω στα δέκα χιλιόμετρα, υπολογίζω – και ούτε εκεί αργούμε να φτάσουμε. Βρίσκουμε ένα παρακλάδι στο πλάι της, έναν χωματόδρομο που στρίβει νότια, και τον ακολουθούμε. Ακόμα δέκα χιλιόμετρα περίπου υπολογίζω ότι διανύουμε προτού καταλήξουμε μπροστά στις Χαμηλές Ακτές, έχοντας ήδη διεισχωρήσει και μικρές πόλεις, ορισμένα μακριά μας, ορισμένα κοντά μας. Οι ήλιοι γέρνουν προς τη δύση· ο Πρώτος φαίνεται να γλείφεται από τα χειμερινά κύματα της Υπερυδάτιας Θάλασσας. Το φως είναι κοκκινωπό. Ο καιρός δεν είναι καλός, μα ούτε και τόσο άσχημος ώστε να φοβάσαι να πλεύσεις παράκτια.

Ο οδηγός μας, ο Μάρκος, σταματά τους τροχούς του οχήματος. «Θα μπορούμε στη θάλασσα, λοιπόν;» ρωτά.

«Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος να μην μπούμε,» αποκρίνομαι, και νεύει ρίχνοντάς μου μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του.

Μια άλλη Μακροθάνατη αναφέρει, από την πίσω μεριά του οχήματος: «Κανένα σημάδι καταδίωξης ακόμα, Καταραμένε.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να χρονοτριβούμε ή να χαλαρώσουμε,» λέει ο Αργύριος – όχι σ'εκείνη μόνο, προφανώς. Και προς τον οδηγό: «Πήγαινε μας ανατολικά, Μάρκε – από θαλάσσης.»

Ο Μάρκος ψάχνει να βρει ένα μέρος για να κατεβούμε μπροστά στα κύματα, και δεν αργεί να μας βγάλει σε μια αμμουδιά κοντά σ'ένα χωριό. Ένα μικρό πλοίο είναι προσαραγμένο εδώ κι ένα τσούρμο καθισμένο γύρω από τρεις φωτιές – το πλήρωμά του, μάλλον. Γυρίζουν και κοιτάζουν το υδατόχημα μας, και τα βλέμματά τους δεν είναι και τόσο φιλικά μες στο απόγευμα. Πειρατές, υποθέτω. Δεν τους δίνουμε σημασία· ο Μάρκος βάζει το τροχοφόρο μας στο νερό και πατά τον διακόπτη που ενεργοποιεί τους πλωτήρες. Οι τροχοί μας παύουν να κινούνται· οι προπέλες τώρα είναι που μας σπρώχνουν.

Κατευθυνόμαστε ανατολικά, πλέοντας κοντά στις Χαμηλές Ακτές και προσέχοντας για επικίνδυνους βράχους – αν και δεν έχει πολλούς τέτοιους εδώ. Η απόσταση που μας χωρίζει από τον Υψηλό Ναό της Ιχθυοδάτιας δεν είναι μεγάλη, αλλά ούτε και μικρή (γύρω στα ογδόντα, ενενήντα χιλιόμετρα, την υπολογίζω μικρότερη, πάντως, από εκατό), και τώρα δεν πηγαίνουμε τόσο γρήγορα όσο πηγαίναμε από ξηράς.

Ο Αργύριος λέει στον οδηγό: «Άμα κουραστείς, Μάρκε, πες το, να πάρω εγώ το τιμόνι.»

«Καλά είμαι, αρχηγέ. Για την ώρα.» Δε γυρίζει να τον κοιτάξει.

Οι ήλιοι βουλιάζουν πίσω μας καθώς πλέουμε ανατολικά· τα νερά μπροστά μας γίνονται ολοένα και πιο σκοτεινά, και μετά ανάβουμε τους προβολείς.

«Δε θα περάσουμε κοντά από την Ιλφόνη, έτσι;» με ρωτά ο Μάρκος, ύστερα από κάποια ώρα.

«Έτσι.»

«Να μου πεις πότε ν'απομακρυνθώ απ'τις ακτές, Μαύρε,» ζητά, «γιατί δεν τα ξέρω τούτα τα μέρη.»

«Θα σου πω.»

Και ύστερα από παραπάνω από μια ώρα – κατά την οποία είμαστε, γενικά, σιωπηλοί (οι Μακροθάνατοι φοβούνται μη δουν σημάδια καταδίωξης· κοιτάζουν συνέχεια έξω απ'το υδατόχημα, γύρω-γύρω) – του λέω ότι τώρα ζυγώνουμε την Ιλφόνη. Βρισκόμαστε πλέον στις Νότιες Ακτές, σίγουρα· έχουμε αφήσει τις Χαμηλές Ακτές πίσω μας.

Ο Μάρκος απομακρύνει το υδατόχημά μας από την ξηρά της Ιχθυδίας, συνεχίζοντας να διατηρεί ανατολική κατεύθυνση. Και κουνιόμαστε, αρκετά έντονα. Κάποιοι ζαλίζονται· τους βλέπω. Ανάμεσά τους και η Διονυσία, και η Ερασμία. Η Λουκία δεν φαίνεται να καταλαβαίνει τίποτα, ως συνήθως.

Ατενίζουμε την Ιλφόνη από απόσταση μόνο, απόμακρα, στο βάθος: τα φώτα της σαν τρύπες μες στη νύχτα. Περνάμε κοντά από δύο πλοία· ούτε αυτά μάς δίνουν σημασία ούτε εμείς τους δίνουμε. Το ένα είναι μηχανοκίνητο και μεγάλο· το άλλο είναι μικρότερο και ιστιοφόρο, για κοντινά ταξίδια.

Σε λιγότερο από μια ώρα αντικρίζουμε ξηρά, γιατί οι ακτές κάνουν καμπύλη εδώ, έρχονται προς τα νότια. Αλλά, προτού διακρίνουμε αυτή την ξηρά, βλέπουμε το φως από τους Δίδυμους Πύργους της Έχιδνας – τους Φαρμακερούς Πύργους, όπως τους λένε κάποιοι. Ο Μονόφης Πύργος και ο Διπλόφης Πύργος, που ορθώνονται εκατέρωθεν του κεντρικού οικοδομήματος του Υψηλού Ναού. Δύο δυνατοί φάροι, αν και κανένας τους δεν χρησιμοποιεί τεχνητό φως: αυτό που βλέπουμε είναι φως από φωτιές που διαθλάται μέσα από κρύσταλλα που το δυναμώζουν εκατό φορές.

Καθώς πλησιάζουμε, ο εξώναος γίνεται φανερός – θαλασσολίθινες πλατφόρμες με πύραυνα επάνω, και αγάλματα της Θρησκείας της Έχιδνας, και ψηλούς κίονες. Ένας μεγαλόφης ο φίλνδρος είναι επίσης εκεί, κουλουριασμένος γύρω από το άγαλμα της Μεγάλης Κυράς, της Κυματοβλεπούσας. Ο Παππούς της Θάλασσας, όπως τον λένε οι ιερείς και οι δόκιμοι του Ναού, ο οποίος, η Αθανασία μού είπε, έχει έρθει τελευταία εδώ και τους κάνει παρέα. Καθώς ζυγώνουμε την αμμουδιά κοντά στον εξώναο, υψώνει το κεφάλι του, και τα μάτια του στραφιλίζουν στο φεγγαρόφωτο αντικρίζοντάς μας. Έχει διαισθανθεί την παρούσία μου;

Ο Μάρκος βγάζει το υδατόχημά μας στην άμμο, απενεργοποιώντας τους πλωτήρες και τις προπέλες και βάζοντας πάλι σε λειτουργία τους τροχούς, τους οποίους σύντομα σταματά.

Στον εξώναο κάποιοι κάνουν τελετουργία πλάι σε μερικά πύραυνα, και μας έχουν δει κι αυτοί, αναμφίβολα· ωστόσο, δεν έχουν διακόψει την ιερή δουλειά τους. Δεν είναι σπάνιο σκάφη ή οχήματα να έρχονται εδώ· ο Υψηλός Ναός της Ιχθυδάτιας δεν βρίσκεται σε τόσο ερημικό σημείο.

Ο Αργύριος με ρωτά: «Τι γίνεται τώρα, Μαύρε; Σ'αφήνουμε και φεύγουμε;»

«Έχεις υπόψη κανένα καλύτερο μέρος για να πάτε;»

«Μπορούμε να ξεκουραστούμε εδώ, δηλαδή; Θα είμαστε ασφαλείς;»

«Δε νομίζω να έρθουν οι άνθρωποι της Φύλακα – όχι απόψε, τουλάχιστον. Κανείς δεν μας ακολουθούσε, έτσι δεν είναι;» Η ερώτησή μου δεν απευθύνεται μόνο σ'αυτόν· κοιτάζω και τους άλλους Μακροθάνατους, πίσω.

Κουνάνε τα κεφάλια ορισμένοι. «Κανείς,» λέει ένας. «Κανέναν δεν είδαμε, Μαύρε,» λέει μία.

«Θα σας πρότεινα να πάτε στο Κατωβράχι,» λέω στον Καταραμένο Αργύριο, «ένα χωριό εδώ κοντά· αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι θα χωράτε όλοι στο μοναδικό πανδοχείο του. Επομένως, καλύτερα να καταυλιστείτε στην αμμουδιά. Δεν κάνει και τόσο κρύο.»

«Έχουμε διανυκτερεύσει και σε χειρότερα μέρη, Μαύρε,» με διαβεβαιώνει ένας Μακροθάνατος.

Και ο Καταραμένος συμφωνεί. Αλλά ρωτά: «Και το πρωί;»

«Το πρωί... βλέπουμε. Ίσως να φύγουμε μαζί. Μάλλον θα φύγουμε μαζί.» Και, κρίνοντας από τις όψεις τους, δεν νομίζω ότι αυτό δυσαρρστεί κανέναν – συμπεριλαμβάνοντας τη Λουκία, τη Διονυσία, και την Ερασμία. Οι τρεις τους πρέπει νάχουν συμπαθήσει τους Μακροθάνατους.

«Αλλά εσύ είπες ότι θες ν'αναζητήσεις τους Τρομερούς Καπνούς...» μου θυμίζει ο Αργύριος.

«Ναι, και σου υποσχέθηκα ότι θα σου εξηγήσω περισσότερα όταν φτάσουμε στον Ναό.»

«Το υποσχέθηκες.»

«Και θα σου εξηγήσω. Αλλά αύριο. Τώρα θέλω να μιλήσω με την Αρχιέρεια. Είναι κάποια πράγματα που πρέπει να πούμε.»

Καληνυχτίζω τον Καταραμένο Αργύριο και, μαζί με τις φίλες μου, βγαίνω από το όχημα των Μακροθάντων. Τους λέω, προτού απομακρυνθώ: «Καλύτερα να σβήσετε τα σύμβολα της Ιλφόνης από πάνω.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Καταραμένος, νεύοντας.

Βαδίζουμε προς το κεντρικό οικοδόμημα του Υψηλού Ναού, οι τέσσερις μας και ο Ακατάλυτος. Πλησιάζουμε τη μεγάλη είσοδο, όπου ναοφύλακες στέκονται, και με αναγνωρίζουν αμέσως. Δεν φοράω την κουκούλα μου.

«Οφιομαχητή...» Μου κάνουν την υπόκλιση του φιδιού – τα πόδια ενωμένα, τα χέρια τεντωμένα και πιεσμένα στα πλευρά, το σώμα να λυγίζει.

Κρατάω τα χαλινάρια της φαρμακερής οργής μου με τη δύναμη του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου. «Καλησπέρα,» τους λέω. «Θα ήθελα να μιλήσω με την Πανιερότατη.»

Δίχως καθυστέρηση με οδηγούν μέσα, και η Διονυσία, η Ερασμία, η Λουκία, και ο γάτος της μας ακολουθούν.

-2

Οι Γοεροί Μάγοι ήταν μια συμμορία της Τριάνης. Ονομάζονταν έτσι επειδή έδρευαν στη συνοικία που λεγόταν Γοερή – η οποία είχε πάρει το δικό της όνομα από τις φωνές των γάτων που ακούγονταν εκεί, ιδιαίτερα τις νύχτες (και ορισμένοι έλεγαν ότι οι αϊλουροι θρηνούσαν για τους χαμένους και τους πνιγμένους των ατέρμωνων θαλασσών της Υπερυδάτιας). Οι Γοεροί Μάγοι είχαν κάμποσους πραγματικούς μάγους ανάμεσα στα μέλη τους – ανθρώπους που διέθεταν το Χάρισμα και ήταν εκπαιδευμένοι από τα μαγικά τάγματα αλλά, για τον έναν ή τον άλλο λόγο, είχαν ξεπέσει καταλήγοντας εδώ· κι ανθρώπους που διέθεταν το Χάρισμα μα δεν είχαν ποτέ εκπαιδευτεί από τα μαγικά τάγματα, σαμάνους δηλαδή που έκαναν μαγεία ενστικτωδώς, τελείως ιδιοσυγκρασιακά – κι απ’αυτούς μπορούσες να δεις από τα πιο εξωφρενικά μέχρι τα πιο άχρηστα και εκκεντρικά πράγματα. Αλλά η συμμορία δεν περιλάμβανε μόνο πραγματικούς μάγους, ασφαλώς· οι μάγοι δεν είναι τόσοι πολλοί στην Υπερυδάτια – ή σε οποιαδήποτε διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος – για να μπορούν να κάνουν συμμορίες. Ανάμεσα στους Γοερούς Μάγους υπήρχαν και διάφορα άλλα άτομα. Και όλοι άκουγαν στο όνομα Γοεροί Μάγοι, ακόμα και οι γυναίκες ανάμεσά τους. Για κάποιο λόγο, η καθεμιά απ’αυτές ήταν Γοερή Μάγος, όχι Γοερή Μάγισσα – βιάζοντας λιγάκι την Κοινή Υπερυδάτια, ίσως. Μπορεί η συμμορία να φοβόταν ότι θα γινόταν μπέρδεμα με το όνομά της άμα λέγονταν Μάγισσες, είκαζαν κάποιοι· ή μπορεί να ήταν απλά τυχαίο, μπορεί έτσι νάχε συνηθιστεί, καπρίτσιο της Σιλοάρνης.

Όπως και νάχε, ένα ήταν το βέβαιο: οι Γοεροί Μάγοι έκαναν πολλά παράξενα πράγματα, και είχαν γνώσεις που άλλοι δεν τις είχαν.

Γι’αυτό κιόλας ο Οφιομαχητής τούς είχε ήδη επισκεφτεί, μήπως ανάμεσα στις γνώσεις τους ήταν και το χαμένο πλοίο του. Δεν ήταν, όμως, και μετά βίας είχε συγκρατήσει την οργή του απ’το να ξεσπάσει επάνω τους σαν καταιγίδα από τις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας.

Τώρα ερχόταν να τους επισκεφτεί ξανά, για να τους ρωτήσει για το Πέρασ των Θαλασσών και πώς μπορούσε να το βρει μες στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας. Αποκλείεται να μην υπήρχε κάποιος τρόπος, σκεφτόταν· κι αν υπήρχε, αυτοί οι καταραμένοι ίσως να τον ήξεραν.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του...

Σταμάτησε τους τροχούς του δίκυκλού του στην Πλατεία του Κλαψιάρη, τη «Μαγική Πλατεία» – το λημέρι των Γοερών Μάγων. Ήταν μεσημέρι, και οι δίδυμοι ήλιοι ψηλά στον ουρανό. Στο κέντρο της πλατείας έστεκε το άγαλμα ενός γάτου – ο Κλαψιάρης, που λεγόταν ότι παλιά, πολύ παλιά, δεν άφηνε κανέναν να ησυχάσει εδώ γύρω, μέχρι που ένας ναυτικός τον βρήκε – βρήκε πού λούφαζε και ούρλιαζε, ο καταραμένος – και του έριξε με καμάκι, καρφώνοντάς τον και τελειώνοντας τη δαιμονισμένη φασαρία του.

Ο Γεώργιος, κατεβαίνοντας από το δίκυκλό του, ζύγωσε τους πέντε Μάγους που κάθονταν κάτω απ'το Άγαλμα του Κλαψιάρη τρώγοντας καρφωτά καλαμάρια και πίνοντας μπίρες. «Θέλω να σας ρωτήσω για ένα θέμα,» τους είπε. «Θα πληρώσω.»

«Εσύ είσαι που είχες ξανάρθει, ε;» είπε μια Μάγος. «Που ζητούσες κείνο το χαμένο πλοίο.»

«Ναι.»

«Φίλε, δε μου λες,» τον ρώτησε ένας άλλος, «αλλά μήπως είσαι αυτός που λένε ‘ο Οφιομαχητής’; Με το συμπάθιο κιόλας, μα έχουνε φτάσει στ’αφτιά μου κάτι σφυρίγματα του Ζέφυρου για έναν κατάμαυρο τύπο με πράσινα μαλλιά που μοιάζει εξωδιαστασιακός κι έχει τη δύναμη είκοσι α’θρώπων, και είναι, υποτίθεται από κάποιους, ξεχωριστός απ’τη Φαρμακερή Κυρά.»

«Εγώ είμαι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, ουδέτερα.

Και τον κοίταζαν σαν να τους είχε χτυπήσει ξαφνικά παγωμένο κύμα, μην τρώγοντας, μην πίνοντας. Ύστερα, ένας τους – όχι αυτός που είχε μόλις μιλήσει – γέλασε δυνατά. «Καλό, ε!» είπε. Και χαμογελώντας πλατιά κοίταξε τους άλλους. Αυτοί δεν χαμογελούσαν. «Καλό, ε; Ο Οφιομαχητής... Μας δουλεύει, ρε, δεν το πιάσατε;»

«Δε νομίζω ότι μας δουλεύει,» είπε εκείνος που είχε μιλήσει πριν, ο οποίος πρέπει να ήταν σαμάνος, απ’ό,τι είχε καταλάβει ο Γεώργιος από

την προηγούμενη συνάντησή του με τους Μάγους. «Είσαι όντως ο Οφιομαχητής, φίλε, έτσι;»

«Ναι. Μπορώ να σας ρωτήσω για κάτι;» Έβγαλε χαρτονομίσματα μέσα από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας του. Η Ευθαλία αναδεύτηκε επάνω στον αριστερό του πήχη σαν ζωντανό περικάρπιο.

«Εννοείται. Τι θες; Μην πληρώνεις από τώρα, γιατί άμα δεν το ξέρουμε... όπως εκείνο το πλοίο....» Μόρφασε.

«Για το Πέρας των Θαλασσών μ'ενδιαφέρει,» είπε ο Οφιομαχητής.

«Α. Ναι. Γι'αυτό ξέρουμε.»

«Θέλω να μάθω τα πάντα που ξέρετε. Και θέλω να μάθω και πώς μπορώ να το βρω. Πώς μπορώ να φτάσω εκεί.»

Κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους οι Γοεροί Μάγοι, και μετά ο σαμάνος είπε στον Οφιομαχητή: «Είναι επικίνδυνο αυτό το μέρος,» προειδοποιητικά.

«Το έχω υπόψη μου.»

Τον οδήγησαν σε μια ταβέρνα κοντά στη Μαγική Πλατεία, όπου συνάντησε κι άλλους Μάγους, κι ένας από αυτούς τού μίλησε για το Πέρας – εκείνος που υποτίθεται πως ήξερε περισσότερα για το θέμα και, ο Γεώργιος νόμιζε, πρέπει να ήταν ένας από τους αρχηγούς της συμμορίας, αν όχι ο αρχηγός της. Τον έλεγαν Κλεάνθη'χοκ, και ο Οφιομαχητής ήξερε (από το αινιγματικό παρελθόν του) ότι η συγκεκριμένη κατάληξη – 'χοκ – υποδήλωνε πως ήταν του τάγματος των Διαλογιστών. Δεν κρατούσε, όμως, το ραβδί που κρατούσαν συνήθως αυτοί, γεμάτο κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Ο τύπος ήταν λευκόδερμος με μαύρα μαλλιά και γένια, μακριά και τα δύο σχεδόν ως τη μέση του. Με δέντρο έμοιαζε. Η μύτη του προεξείχε αιχμηρή αποκεί μέσα· τα μάτια του φαινόταν να σε κοιτάζουν σαν να λογάριαζε να σε σκοτώσει. Δίπλα του καθόταν μια γυναίκα με δέρμα λευκό-ροζ όπως εκείνος και ξανθά μαλλιά κομμένα στο ύψος των ώμων, ντυμένη μ'ένα λευκό δαντελωτό φόρεμα και σκούρο-μπλε σάλι με περίτεχνα σχήματα. Πρέπει κι αυτή να ήταν εκπαιδευμένη μάγισσα, υπέθετε ο Γεώργιος, αλλά κανείς δεν τη σύστησε.

Ο Κλεάνθη'χοκ τού είπε για το Πέρας των Θαλασσών όσα τού είχε πει και η Σοφία η Άσοφη (που ούτε αυτής το όνομα ήξερε ο Γεώργιος): ότι πλοία χάνονταν εκεί και κανείς δεν γνώριζε τι τους συνέβαινε· ότι

υπήρχαν κάποια σημάδια που έπρεπε να παρατηρήσεις για να αποφύγεις αυτό το κακό μέρος των θαλασσών, διότι μετακινείται, δεν ήταν σταθερό. Πρόσθεσε, όμως, και πράγματα που η Καπετάνισσα δεν είχε πει, που ίσως δεν ήξερε καν: ότι το Πέρας, μάλλον, είχε δημιουργηθεί από τις ανθυδατικές ενέργειες πριν από πολλούς αιώνες – τις ίδιες ενέργειες που κρατούσαν τις ηπειρονήσους πλωτές. Ήταν, πιθανώς, μια παρενέργεια, ένα άσχημο επακόλουθο, κάτι που δεν είχε πάει καλά.

«Και τι συμβαίνει στα πλοία εκεί;» ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Βυθίζονται; Καταστρέφονται;»

«Οτιδήποτε μπορεί να τους συμβαίνει. Το σίγουρο είναι ότι κανείς δεν έχει επιστρέψει για να μας πει. Όπως καταλαβαίνεις, λοιπόν... Οφιομαχητή... δεν είναι μέρος που θα ήθελες να πας.»

«Αντιθέτως,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Ακριβώς εκεί θέλω να πάω. Γιατί ίσως εκεί να χάθηκε το πλοίο που ψάχνω—»

«Θες να χαθείς κι εσύ;»

«Θα επιστρέψω.» Ίσως να έχω ήδη επιστρέψει μία φορά, πρόσθεσε νοερά. «Πες μου πώς μπορώ να βρω το Πέρας των Θαλασσών, μάγε. Σας πλήρωσα.» Τους είχε δώσει κάμποσα χαρτονομίσματα.

«Δεν υπάρχει τρόπος να το βρεις· κανείς δεν θέλει να πάει εκεί. Μόνο ένας Ωκεανομάντης θα μπορούσε να το εντοπίσει, υποθέτω. Έρχονται σε άμεση επαφή με τη θάλασσα αυτοί. Αλλά κανέναν τους δε θα δεχόταν να σε συνοδέψει.»

«Μόνο Ωκεανομάντης; Δε μπορείς αλλιώς να το βρεις; Δεν υπάρχει κάποιο σύστημα που να υπολογίζει τη θέση του βάσει των θέσεων των ηπειρονήσων;»

«Αν υπήρχε τέτοιο πράγμα που λες, θα το χρησιμοποιούσαν ήδη – για να αποφεύγουν το Πέρας των Θαλασσών, όχι για να το βρίσκουν.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε έντονα μέσα στον Οφιομαχητή. «Αυτά είναι όλα που μπορείς να μου πεις για το Πέρας των Θαλασσών;»

Ο Κλεάνθης'χοκ ήπια μια γουλιά απ'το απόκρασό του, συλλογισμένα. «Δε θυμάμαι κάτι άλλο τώρα.» Και κοίταξε ερωτηματικά την ξανθιά Μάγου δίπλα του.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Ούτ' εγώ.» Και προς τον Γεώργιο: «Είσαι πράγματι ο Οφιομαχητής, λοιπόν;» Το ένα της φρύδι υψώθηκε καθώς τον παρατηρούσε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «είμαι πράγματι ο Οφιομαχητής.» Τους ευχαρίστησε για τις πληροφορίες τους και σηκώθηκε απ'το τραπέζι.

Ο Κλεάνθης τον ρώτησε: «Είναι τόσο σημαντικό το πλοίο που ψάχνεις ώστε να θες να πας να σκυλοπνιγείς για δαύτο;»

«Ναι,» αποκρίθηκε πάλι ο Γεώργιος, «είναι σημαντικό.» Και, χαιρετώντας τους, έφυγε απ'το καπηλειό κοντά στην Πλατεία του Κλαψιάρη.

Χρειαζόταν, λοιπόν, τρία πράγματα, συμπέρανε: ένα πλοίο, ένα πλήρωμα, κι έναν Ωκεανομάντη. Και να είναι πρόθυμοι όλοι αυτοί να πλεύσουν μέσα στο Πέρασ των Θαλασσών. Ζητούσε δηλαδή ανθρώπους τρελούς, ή απεγνωσμένους. Ή παραπλανημένους. Το ήξερε ότι δεν θα τους έβρισκε παίζοντάς το καλός. Έπρεπε να γίνει κάθαρμα. Δεν του άρεσε, όμως πώς αλλιώς θα μάθαινε για το χαμένο πλοίο του, πώς αλλιώς θα ανακάλυπτε το λησμονημένο παρελθόν του;

Τα οχτάρια που είχε μαζέψει από τη ζωή του ως μισθοφόρος στη Μικρυδάτια δεν ήταν αρκετά για να μισθώσει πλήρωμα· πόσω μάλλον ν'αγοράσει καράβι. Το σκάφος έπρεπε να κλαπεί, κάπως. Το πλήρωμα έπρεπε να εξαπατηθεί. Το ίδιο κι ο Ωκεανομάντης. Ή αυτό ή να εκβιαστούν.

Περιπλανιόταν, λοιπόν, στους δρόμους της Τριάνης μες στο φθινόπωρο και παρατηρούσε, και άκουγε. Δεν ήταν δύσκολο να βρει Θαλασσακουστές – όπως έλεγαν κάποιοι τους Ωκεανομάντες στην αργκό της Υπερυδάτιας. Εντόπισε τρεις: δύο άντρες και μια γυναίκα. Κανέναν τους δεν πλησίασε ακόμα. Πρώτα, έπρεπε να εξασφαλίσει πλοίο και πλήρωμα.

Έψαξε για ανθρώπους απεγνωσμένους στα λιμάνια της Τριάνης, και, πάλι, δεν ήταν δύσκολο να βρει κάποιους: τρεις στον Οφιοφοβούμενο, μία στην Ερκέμνη, έναν στη Γοερή, δύο στον Επιστροφέα, πέντε στο Κακολίμανο (όπου πολλοί είχαν ακούσει για τη συμμορία που είχε διαλύσει πρόσφατα ένας μαυρόδερμος, πρασινομάλλης άντρας με εξωφρενική δύναμη). Δώδεκα στο σύνολο – μια ντουζίνα. Βασικό πλήρωμα. Πυρήνας. Όχι κι άσχημα, για αρχή. Και ήταν όλοι απλόκαμοι, χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, φτυσμένοι από τη Σιλοάρνη. Ο Γεώργιος τούς

είπε ότι ήξερε πώς να βρουν έναν θησαυρό και να πλουτίσουν. Και πού είναι αυτός ο θησαυρός; τον ρώτησαν. Στο Πέρας των Θαλασσών, τους απάντησε. Και μην πιστεύετε τις μαλακίες που λένε, ότι εκεί εξαφανίζεσαι. Εξαφανίζεσαι μόνο άμα δεν ξέρεις τι κάνεις. Εγώ έχω πάει κι έχω επιστρέψει, μα δεν μπορούσα τότε να πάρω τον θησαυρό γιατί δεν είχα ανθρώπους μαζί μου. Παραμύθια, τα οποία έχαφταν γιατί ήταν απεγνωσμένοι και μόνο. Κανείς άλλος δε θα τον πίστευε, ο Γεώργιος ήταν σίγουρος· θα τον θεωρούσαν φυσημένο, ή απατεώνα. Και θα είχαν δίκιο. Ήταν απατεώνας, αναμφίβολα, και το ήξερε· και ίσως να ήταν και φυσημένος. Αλλά, μάλλον, όχι. Όχι φυσημένος από τον Ζέφυρο. Φιλημένος από την Έχιδνα. Ακόμα χειρότερα. Και η οργή του έβραζε μέσα του σαν ορδή από ιοβόλους δράκους, έτοιμη να κατασπαράξει ολάκερη την Υπερυδάτια.

Εκτός των άλλων, έδειξε στο καινούργιο του πλήρωμα και τη δύναμή του, αφήνοντάς τους άφωνους. Κι ο ένας από τους τρεις που είχε βρει στον Οφιοφοβούμενο, ο Δαμιανός ο Πούστης (που ήταν όντως ομοφυλόφιλος), είπε: «Μα τα δόντια της Έχιδνας που είναι στο μουνί της! Έχω ακούσει για έναν που λένε πως τον λένε Οφιομαχητή και είναι έτσι δυνατός σαν δέκ' ανθρώποι... και μαύρος στο δέρμα.»

«Ναι, ρε,» είπε ο Πέτρος ο Φθονερός, ο εραστής του Δαμιανού (φονιάδες και κλέφτες κι οι δυο τους· δεν είχαν άλλο τρόπο για να επιβιώσουν), «το λένε. Και λένε πως ήτανε στην Ηχώπολη, στις ιστορίες που γίνανε κει τελευταία, πως βοήθησε τον καινούργιο βασιλιά να ρίξει τον πατέρα του και να κάτσει στο θρόνο...» Και κοίταζαν τον Γεώργιο σαν ψάρια.

Εκείνος πέταξε πέρα το λουκέτο που είχε τσακίσει μες στη γροθιά του (το είχε κάνει μια σχεδόν άμορφη μάζα). «Ο Βασιληάς Αργύριος, παλιομαλάκες, δεν έριξε τον πατέρα του από τον θρόνο,» τους είπε. «Ο πατέρας του παραιτήθηκε δίνοντάς του τον θρόνο· κι ο αδελφός του Αργύριου δολοφόνησε τον γονιό τους και μετά εξαφανίστηκε.»

«Είσαι, το λοιπόν, αυτός;» έκανε ο Δαμιανός ο Πούστης. «Είσ' ο Οφιομαχητής;»

«Να κοιτάτε τη δουλειά σας, να μη σας γαμήσω.» Και τα αβλεφάριστα μάτια του τους έκαναν να μην ξαναρωτήσουν. Αλλά ήταν βέβαιοι

πλέον: ο Καπετάνιος τους ήταν ο Οφιομαχητής, γαμώ το μουνί της Έ-
χιδνας! Ο γαμημένος Οφιομαχητής.

«Και πού είναι το πλοίο σου, Καπετάνιε;» τον ρώτησε, σε άλλη στιγμή,
η Τζιλ, η τύπισσα που είχε βρει απλόκαμη και κυνηγημένη στην Ερκέ-
μνη επειδή είχε βγάλει το μάτι ενός, κόψει το δεξί αρχίδι ενός άλλου,
και ευνουχίσει τελείως έναν τρίτο. Και, ναι, το όνομά της – Τζιλ – προ-
φανώς δεν ήταν Υπερυδάτιο. Ήταν εξωδιαστασιακή, και φαινόταν.
Κοκκινόδερμη, γαλινομάλλα. Έλεγε πως καταγόταν από τη διάσταση
της Φηνάρκια μα είχε ζήσει πολλά χρόνια στη Σεργήλη. Είχε καταλήξει
εδώ ύστερα από μια σειρά από ατυχίες που δεν ήθελε να συζητήσει.
(«Μα ούτε Φηνάρκιο είναι το όνομα Τζιλ,» της είπε ο Γεώργιος, γνωρί-
ζοντάς το από το αινιγματικό παρελθόν του. «Δεν μπορεί να είσαι Φη-
νάρκια· μη μου λες μαλακίες.»

«Φηνάρκια είμαι, αλλά δεν γεννήθηκα σ' αυτή τη διάσταση. Στη Σε-
ργήλη μ' έβγαλε από μέσα της η μάνα μου, κι εκεί μού έδωσαν τ' όνομά
μου· κατάλαβες ή είσαι χαζός;»)

Και τώρα ρωτούσε τον Οφιομαχητή για το πλοίο του. «Δεν έχω πλοίο
ακόμα,» της είπε εκείνος. «Αλλά σύντομα θα αποκτήσω.»

«Θα αποκτήσεις; Πώς στις λάσπες του Λοκράθου θα το αποκτήσεις,
ρε;»

«Όταν είναι να φύγουμε θα κλέψουμε ένα.»

«Εμείς; Μόνοι μας;»

«Θα το έκλεβα χωρίς εσάς, αλλά χρειάζομαι και κάποιους μαζί μου.»

Και τον κοίταζε υπολογιστικά η Τζιλ, μα χωρίς να μιλά ή να αμφισβη-
τεί τα λόγια του. Είχε κι εκείνη δει πόσο δυνατός ήταν. Κάτι το... αφύ-
σικο είχε επάνω του τούτος ο τύπος. Και οι δυο καριόληδες – ο Πούστης
κι ο Φθονερός – έλεγαν ότι ήταν κάποιος «Οφιομαχητής» σαν αυτό να
σήμαινε πολλά...

«Δεν είναι, όμως, ώρα ακόμα να κλέψουμε πλοίο,» συνέχισε ο Γεώρ-
γιος.

«Γιατί;» ρώτησε ο Πεινασμένος Ιγνάτιος – ένας απ' αυτούς που είχε
βρει στο Κακολίμανο, άτομο από τους Κακούς Τόπους. «Τι τρέχει;»

«Σας είπα: θέλω να βρω κι άλλους για νάρθουν μαζί μας—»

«Γιατί να μοιραστούμε το θησαυρό με περισσότερους, Καπ'τάνιε;» έ-
κανε ο Ευσέβιος ο Σκύλος – ένας άλλος απ' αυτούς που ο Οφιομαχητής

είχε βρει στο Κακολίμανο. Του έλειπε το δεξί χέρι, από τον αγκώνα, και από το αριστερό του χέρι είχε κοπεί το μικρό δάχτυλο. Αλλά έλεγαν πως ο Σκύλος μπορούσε να σε σκοτώσει με τα δόντια του άμα ήθελε. Όπως κι ο σκύλος που πάντα ήταν μαζί του σαν αδελφός του. «Καλύτερα να τον πάρουμε όλον για την πάρτη μας, ε;»

«Θα ταξιδέψουμε στις ανοιχτές θάλασσες, μακριά από τις ηπειρονήσους,» απάντησε ο Γεώργιος. «Δε μπορώ νάχω μόνο μια ντουζίνα ανθρώπους για πλήρωμά μου.»

Και συνέχιζε να ψάχνει...

Μια αμαξοστοιχία ήρθε στον Σιδηροδρομικό Σταθμό της Τριάνης, και εκτός των άλλων μετέφερε και κρατούμενους τους οποίους πήγαινε στις φυλακές της Ερπετόπολης, πέρα από τους Κακούς Τόπους. Ερχόταν από τα βορειοανατολικά, από την Κυκλόπολη. Οι κρατούμενοι ήταν τέσσερις και κλεισμένοι σ'ένα βαγόνι ειδικό για τέτοιες περιπτώσεις. Δύο μισθοφόροι το φρουρούσαν ανά πάσα στιγμή, αλλά τώρα, που το τρένο είχε σταματήσει για μερικές ώρες στην Τριάνη, ήταν κι άλλοι δύο εκεί για λόγους ασφαλείας. Όλοι τους καλά οπλισμένοι, με αλυσιδωτούς θώρακες που είχαν και αλεξίσφαιρη επένδυση, σπαθιά με ενεργειακή λειτουργία, πιστόλια διπλής λειτουργίας (ενεργοβόλα και πυροβόλα), και δύο ξιφίδια ο καθένας.

Ο Οφιομαχητής αναγκάστηκε να τους χτυπήσει άσχημα. Τους επιτέθηκε μες στη νύχτα, με την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, κι έχοντας και τρεις από το καινούργιο του πλήρωμα μαζί του. Ο πρώτος μισθοφόρος έπεσε μουνδιασμένος από Αγκαλιά Μουνδιάστρας καθώς τον τρύπησε μια από τις βελόνες του βελονοβόλου του Γεώργιου. Η άλλη κραύγασε, τρομαγμένη, καθώς η Ευθαλία βρέθηκε πάνω της μ'ένα τίναγμα του χεριού του Οφιομαχητή: και ύστερα τα δόντια της οχιάς τη δάγκωσαν στο μάγουλο και οι αισθήσεις της άρχισαν να θολώνουν. Ο ένας από τους δύο που ήταν ακόμα στα συγκαλά τους τράβηξε το σπαθί του και η λεπίδα τυλίχτηκε από ενέργειες – προτού σπάσει από ένα δυνατό χτύπημα του Φιλιού της Έχιδνας και, στη συνέχεια, ο άντρας πεθάνει από κάρφωμα στο στήθος.

Ο τελευταίος μισθοφόρος σκοτώθηκε από τους τρεις συντρόφους του Οφιομαχητή που έπεσαν επάνω του σαν αγέλη από λυσσασμένα σκυλιά των λιμανιών, κλοτσώντας και καρφώνοντας – ο Πέτρος ο

Φθονερός, ο Πεινασμένος Ιγνάτιος, και ο Άκεφος (ο ένας από τους δύο που ο Γεώργιος είχε βρει στον Επιστροφέα, ο οποίος αρνιόταν να πει το όνομά του και γενικά να μιλήσει παρά μόνο αν χρειαζόταν· του άρεσε, όμως, να χτυπά άλλους ανθρώπους, και ήταν πολύ δυνατός και μυώδης).

Ο Οφιομαχητής σκότωσε τη μισθοφόρο με τις θολωμένες αισθήσεις αλλά άφησε ζωντανό τον άντρα που ήταν ακόμα στην αγκαλιά της μουδιάστρας (δεν αποτελούσε κίνδυνο). Άρπαξε την πόρτα του βαγονιού-φυλακή και την τράβηξε, σπάζοντας την κλειδωνιά και τους μεντεσέδες της χωρίς πρόβλημα. Οι τέσσερις κρατούμενοι τον κοίταζαν σαστισμένοι.

«Ελάτε μαζί μου,» τους είπε, «αλλιώς θα σας σκοτώσω όλους.»

Ήρθαν μαζί του.

Οι τρεις του πληρώματός του – ο Πέτρος ο Φθονερός, ο Πεινασμένος Ιγνάτιος, και ο Άκεφος – πήραν τα όπλα των μισθοφόρων και ό,τι οχτάρια είχαν επάνω τους. Και τα ρολόγια τους, επίσης· και τις ζώνες, και τα γάντια, και τις μπότες, και τα ρούχα. Δεν ήθελαν ν'αφήσουν τίποτα να πάει χαμένο. Ακόμα και τα εσώρουχα τούς πήραν· αυτά της γυναίκας, δε, φαινόταν να είναι αρκετά ακριβά.

Σ'ένα άλλο βαγόνι, παραδίπλα, κρατούνταν δύο ερπετοειδείς. Άποδες. Ο Γεώργιος είχε μάθει και γι'αυτούς. Τους έφερναν για να τους πουλήσουν ως δούλους, αλλά δεν τους είχαν βγάλει ακόμα γιατί το τρένο είχε φτάσει σούρουπο στην Τριάνη· οπότε, τους είχαν αφήσει εδώ για να τους πάρουν το πρωί. Δεν τους φρουρούσαν· δεν το έκριναν απαραίτητο: μάλλον δεν τους θεωρούσαν τόσο έξυπνους ώστε να καταφέρουν κάπως να ξεφύγουν. Τους έβλεπαν σαν ζώα.

Ο Οφιομαχητής πήγε ως την πόρτα τους, την άρπαξε όπως την προηγούμενη, και την έσπασε. Τους είδε να υποκλίνονται μπροστά του, να λυγίζουν τα ευλύγιστα σώματά τους. Ήταν, άραγε, από τους Τόπους των Παλιών Ερπετών; αναρωτήθηκε. Ή από αλλού; Από τους Βαλτότοπους των Όφεων; Από άλλη ηπειρόνησο, ίσως; Δεν είχε σημασία· τώρα θα έρχονταν μαζί του. Τον αισθάνονταν και τους αισθανόταν. Ήταν ευγνώμονες που τους είχε σώσει· τον έβλεπαν σαν ημίθεο. Ο Γεώργιος ένιωθε άσχημα που θα τους οδηγούσε σ'ένα τόσο επικίνδυνο μέρος. Ήταν η πρώτη φορά που έβαζε ηθελημένα σε κίνδυνο τη ζωή

ερπετοειδών. Αλλά επί του παρόντος δεν μπορούσε να κάνει τίποτα καλύτερο γι'αυτούς. Και η οργή του τον καθοδηγούσε. Θα μάθαινε επιτέλους τι είχε συμβεί στο χαμένο πλοίο του. Θα έβρισκε το ξεχασμένο παρελθόν του. Θα το έβρισκε. Στο Πέρας των Θαλασσών τον περίμενε η απάντηση. Δεν μπορεί να ήταν πουθενά αλλού!

Οι τέσσερις απελευθερωμένοι κρατούμενοι αρχικά αντέδρασαν αρνητικά όταν τους είπαν ότι θα τους έπαιρναν στο πλήρωμά τους για να πάνε να αναζητήσουν έναν θησαυρό στο Πέρας των Θαλασσών. Νόμιζαν ότι είχαν πέσει σε φουσημένους, και ήθελαν να φύγουν.

«Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να φύγετε ζωντανοί,» τους πληροφόρησε ο Οφιομαχητής: «αν καταφέρετε να περάσετε από εμένα.»

«Τι;» έκανε ένας. «Οι τέσσερις μας και μόνος σου;»

«Ναι.»

Οι απελευθερωμένοι κρατούμενοι συνοφρυώθηκαν, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο. Είχαν δει τον μαυρόδερμο τύπο να σπάει την ενισχυμένη πόρτα του βαγονιού τους με τα χέρια του. Ή, μήπως, είχε χρησιμοποιήσει κάποιο εργαλείο, ο δαίμονας της Έχιδνας; Όπως και νάχε, ήταν τέσσερις, σκέφτονταν, κι αυτός ένας. Δε μπορεί να μην τον τσάκιζαν τον παλαβό!

Οι άλλοι του πληρώματος του Οφιομαχητή τούς έβλεπαν και χασκογελούσαν, έχοντας κάνει χώρο γύρω τους στην εγκαταλειμμένη αποθήκη της Ερκέμνης όπου τους είχαν μαζέψει. Ο Γεώργιος στεκόταν μπροστά στην έξοδο της αποθήκης, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και με την Ευθαλία απλωμένη στους ώμους του.

Οι τέσσερις τού όρμησαν καθώς ένας ανάμεσά τους έλεγε: «Πάνω του, ρε!» Αυτός ήταν που έπεσε και πρώτος από μια ελαφριά γροθιά του Οφιομαχητή στη μύτη. Έναν άλλο τον άρπαξε μονοχεριάρι και τον έκανε πέρα-δωθε χτυπώντας τους δύο τελευταίους, σωριάζοντάς τους κάτω. Αυτός που κρατούσε στον αέρα τον κλότσησε στην κοιλιά και στα πλευρά, μία, δύο, τρεις φορές, κι ο Γεώργιος θύμωσε μαζί του και τον πέταξε πάνω σε κάτι σαβούρες παραδίπλα, αναισθητοποιώντας τον. Οι υπόλοιποι, πεσμένοι στο έδαφος, σύρθηκαν όπισθεν, ο πρώτος σκουπίζοντας αίματα από το πρόσωπό του. Αλλά σηκώθηκαν πάλι όρθιοι και χίμησαν στον Οφιομαχητή... και ξαναβρέθηκαν ξαπλωτοί.

Οι δώδεκα του αρχικού πληρώματος γελούσαν, και οι δύο άποδες ερπετοειδείς σύριζαν ενθουσιωδώς και λύγιζαν πέρα-δώθε τα μακριά σώματά τους (και οι άλλοι είχαν, προς στιγμή, ξεχάσει ότι τους φοβόνταν).

«Αρκετά;» ρώτησε ο Γεώργιος τους τρεις απελευθερωμένους κακούργους. «Ή θέλετε να συνεχίσουμε, και να σοβαρέσουμε το πράγμα;» Με το ζόρι κρατούσε υπό έλεγχο την οργή του – αλλά έπρεπε, για να μην τους σκοτώσει κιάλας. Έπιασε από κάτω μια χοντρή σανίδα και την έσπασε ανάμεσα στα χέρια του σαν να ήταν ξυλαράκι, κάνοντάς την δύο σανίδες. Κρατώντας τώρα μία σε κάθε γροθιά, είπε: «Ελάτε άμα θέλετε συνέχεια,» μειδώντας άγρια.

Ο σκύλος του Σκύλου γάβγισε – φοβισμένα, νόμιζαν αρκετοί από τους δώδεκα. Φοβισμένα. Οι ερπετοειδείς έβγαλαν μακρόσυρτα συρίγματα.

«Εντάξει, μάστορα, εντάξει,» είπε ο πρώτος από τους απελευθερωμένους κρατούμενους, σκουπίζοντας τα αίματα από το πρόσωπό του καθώς οι τρεις τους ορθώνονταν. «Ντάξει, είμαστε δικοί σου. Αλλά μας πας να σκοτωθούμε, και το ξέρεις.»

«Μαλακίες,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος πετώντας κάτω τα ξύλα. «Θα γίνετε πλούσιοι. Ξυπνήστε τώρα αυτό τον ηλίθιο» – έδειξε εκείνον που ήταν πεσμένος μες στις σαβούρες – «και πείτε μας τα ονόματά σας, για να μη σας φωνάζουμε όλους μαλάκες.» Η Ευθαλία παιχνίδιζε τη γλώσσα της, ξαπλωμένη τεμπέλικα στους ώμους του.

Τώρα, ο Γεώργιος χρειαζόταν έναν Ωκεανομάντη προτού τους βάλει να κλέψουν πλοίο και μάγο για να το κινεί.

Είχε ήδη τρεις Ωκεανομάντες υπόψη του. Πήγε στο σπίτι αυτού που έμενε στην Ερκέμνη, ένα ρετιρέ στον πέμπτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Τον επισκέφτηκε μες στην άγρια νύχτα, έχοντας πληροφορηθεί πως συγκατοικούσε με μια γυναίκα η οποία δούλευε σε ναυπηγείο. Η πόρτα του διαμερίσματος ήταν από βαρύ ξύλο και η κλειδαριά ήταν ασφαλείας. Ο Οφιομαχητής δεν το θεώρησε σκόπιμο να προσπαθήσει να τη διαρρήξει, ούτε να χτυπήσει το κουδούνι. Έριξε μια κλοτσιά στην πόρτα και τη σώριασε έχοντας κάνει σχεδόν μια τρύπα στο κέντρο της. Σχεδόν.

Μπήκε στο διαμέρισμα βρίσκοντας τον Ωκεανομάντη – που ήξερε ότι ονομαζόταν Νικόλαος Κορισκάνης – και τη γκόμενά του να ξυπνάνε τρομαγμένοι. Η δεύτερη έκανε να πιάσει ένα ενεργειακό πιστόλι βλέποντας τον εισβολέα να έρχεται στο υπνοδωμάτιο, αλλά η Ευθαλία τινάχτηκε σαν βέλος από το χέρι του και τη δάγκωσε στον καρπό. Ουρλιάζοντας, η καφετόδερμη γυναίκα παραπάτησε, με τις αισθήσεις της να θολώνουν· και ο Γεώργιος τής έριξε ένα ελαφρύ ράπισμα κατακέφαλα σωριάζοντάς την αναίσθητη. Πήρε την Ευθαλία από κάτω και την άφησε να τυλιχτεί γύρω απ’τον πήχη του, ενώ ο Νικόλαος τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, οπισθοχωρώντας, ντυμένος μόνο με περισκελίδα, γαλανόδερμος, με μια δερματοστιξία δελφινιού στη δεξιά μεριά του σώματός του, απ’τα πλευρά ώς τον ώμο.

«Θάρθεις μαζί μου, για να βρούμε ένα μέρος στους ωκεανούς,» του είπε ο Γεώργιος.

«Τι... τι μέρος; –Πώς τολμάς να μπαίνεις έτσι στο σπίτι μου!»

«Ντύσου, αλλιώς θα σε πάρω γυμνό.»

«Δεν πρόκειται να πάμε πουθενά!» Ο Ωκεανομάντης είχε φτάσει πλάι σε μια ντουλάπα και, τώρα, την άνοιξε κάνοντας να πιάσει τη λαβή ενός σπαθιού από μέσα.

Ο Γεώργιος περίμενε κάτι τέτοιο, κι αμέσως τινάχτηκε. Καθώς ο Νικόλαος τραβούσε το ξίφος, τον γρονθοκόπησε (ελαφρά) στην κοιλιά διπλώνοντάς τον, ξέπνοο. Μετά, του έριξε μια στο κεφάλι και τον ξάπλωσε στο πάτωμα, κοιμισμένο. Τον έδεσε χειροπόδαρα, τον φίμωσε, τον τύλιξε σ’έναν καμβά, και τον πήρε στον ώμο, φεύγοντας απ’το διαμέρισμα χωρίς άλλη καθυστέρηση.

Όταν τον έλυσε, μέσα σ’ένα μέρος των υπονόμων του Οφιοφοβούμενου κοντά στη θάλασσα, του εξήγησε ότι τον ήθελε για να βρει το Πέρασ των Θαλασσών, ενώ και το πλήρωμά του ήταν συγκεντρωμένο τριγύρω.

Ο Νικόλαος είπε: «Θα σκοτωθούμε... Δε μπορώ να το βρω αυτό που ζητάς... Θα σκοτωθούμε. Ξέρεις τι είναι;»

«Ξέρω τι είναι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, ρίχνοντάς του ένα παντελόνι, ένα ναυτικό πανωφόρι, κι ένα ζευγάρι μπότες, για να ντυθεί. «Και δεν πρόκειται να σκοτωθούμε. Έχω ξαναβρεθεί εκεί κι έχω φύγει.

Πηγαίνουμε να μαζέψουμε έναν θησαυρό. Θα πάρεις κι εσύ μερίδιο. Μεγάλο μερίδιο.»

«Δε μπορώ να το βρω, φίλε. Σ'το λέω, δεν—»

«Ωκεανομάντης το είχε βρει και την άλλη φορά· μη μου λες μαλακίες. Θα το βρεις.»

Ο Νικόλαος ξεροκατάπие κι έπιασε από κάτω το παντελόνι, το φόρεσε. Έπιασε και το ναυτικό πανωφόρι, το φόρεσε κι αυτό. «Κοίτα, εγώ πάντως δεν μπορώ να το βρω—»

Ο Οφιομαχητής τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας. «Σε σκοτώνουμε, τότε, κι αναζητούμε κάποιον που μπορεί να το βρει.»

«Εντάξει, εντάξει! Μπορώ να το βρω... αν προσπαθήσω... υποθέτω. Δεν το έχω, όμως, ξανακάνει, σ'το λέω, να το ξέρεις.»

«Δεν πειράζει. Ούτ' ο άλλος το είχε ξανακάνει. Αλλά το βρήκε.» Στο τέλος, ο Γεώργιος νόμιζε ότι θ'άρχιζε κι ο ίδιος να πιστεύει τις δικές του ιστορίες. Είχε σκαρφιστεί ολόκληρο παραμύθι για χάρη του πληρώματός του. Τους είχε πει ότι μες στο Πέρασ των Θαλασσών υπήρχε ένα μέρος σαν μικρή ηπειρόνησος κι εκεί βρίσκονταν ένα σωρό ναυάγια – κι ένα σωρό θησαυροί.

Έμοιαζε να το θεωρούν αληθοφανές. Ή, μάλλον, σκεφτόταν ο Γεώργιος, ήταν τόσο απεγνωσμένοι που θα ήθελαν να ήταν αληθινό, οπότε πρέπει να ήταν αληθινό.

Και ίσως αυτό να ισχύει και για μένα, όφειλε να παραδεχτεί. Πού αλλού να αναζητούσε πια το χαμένο παρελθόν του;

Όπως και νάχε, τώρα του έλειπε μόνο ένα πλοίο, κι ένας μάγος για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή στις μηχανές του με Μαγγανεία Κινήσεως.

3

«Δε μπορείς να φύγεις από τώρα,» μου λέει η Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. «Η Ορδή υπάρχει ακόμα, δεν έχει διαλυθεί. Απλώς ο... Οφιοβασιλέας τους είναι νεκρός. Οι αιρετικοί του Αρχέγονου Όφ–»

«Αυτό είχα υποσχεθεί,» τη διακόπτω, δαμάζοντας την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου: «ότι θα σκοτώσω τον Φιλημένο. Τα άλλα είναι δικό σας θέμα. Ο στρατός της Ιλφόνης βρίσκεται στην Ωλμπέρκνη–»

«Δεν είχες υποσχεθεί μόνο αυτό! Είχες πει ότι θα μας βοηθήσεις να αντιμετωπίσουμε την Αίρεση του Αρχέγονου Όφεως, Γεώργιε.»

Θα τη χαστουκίσω, την καταραμένη οχιά! (Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει έντονα μέσα μου, παλεύοντας με τη φαρμακερή θύελλα της Έχιδνας.) Είμαστε στην Εστία του Υψηλού Ναού, εγώ, εκείνη, η Αρωγός της (η Ανδρομέδα – κουκουλωμένη όπως πάντα), η Πρώτη Ιερομαχήτρια Μάγδα Οσρίλλια, και τρεις ιέρειες: η Ιωάννα των Φιδιών, η Ανθή, η Βιολέτα. Τη Λουκία (και τον γάτο της), τη Διονυσία, και την Ερασμία τις έχουν οδηγήσει στον ξενώνα στον δεύτερο όροφο του Διπλόφεως Πύργου· δεν επιτρέπεται να μπουν στον ενδόναο, φυσικά.

Ο Βικέντιος είναι γαντζωμένος στον ώμο μου, και νιώθω την αναστάτωσή του καθώς νιώθει τη δική μου. Το τραυματισμένο, σχεδόν κατεστραμμένο από τα δόντια του Ευάνδρου φτερό του ακόμα τον πονά πολύ.

«Δε μπορώ να μείνω άλλο,» επαναλαμβάνω στην Αθανασία. «Έμεινα όσο μπορούσα. Έχω και τις δικές μου δουλειές, Πανιερότατη.» Δεν της είπα ότι σκότωσα τον Αρσένιο τον Μαχητή· το παρέλειψα, το άφησα να το μάθει από μόνη της σύντομα. Της είπα μόνο ότι ο Οφιοβασιλέας δεν υπάρχει πλέον, ότι πολλοί από τους διοικητές της Ορδής είναι νεκροί – ανάμεσα στους οποίους και η Ειρήνη Ηρμάντια, η Ειρήνη του Πολέμου – και ότι η Ορδή των Όφεων υποχώρησε από την Ωλμπέρκνη, ο Ιλφόνιος στρατός και ο Βάιος Οστινάλτης νίκησαν. «Πρέπει να

κυνηγήσω τους Τρομερούς Καπνούς τώρα. Πρέπει να βρω εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα. Πρέπει να μάθω ποιος πραγματικά είμαι κι από πού έρχομαι.»

«Ο Οφιομαχητής είσαι!» μου λέει η Αθανασία. «Αυτός είσαι, και το ξέρεις. Η Μεγάλη Κυρά σε ευλόγησε με το Φιλί της. Δεν μπορεί παλιά να ήσουν τίποτα πιο σημαντικό. Η αναζήτησή σου για τους Τρομερούς Καπνούς δεν έχει κανένα νόημα—»

«Αρκετά!» Σηκώνομαι από την πολυθρόνα πλάι στο τζάκι της Εστίας, κρατώντας μετά βίας τα χαλινάρια της οργής μου. «Θα αναζητήσω τους Καπνούς, και θα τους βρω, και θα μάθω ποιος είμαι. Δε μπορώ να μείνω άλλο εδώ, Πανιερότατη,» της λέω για πολλοστή φορά. Και προσθέτω: «Αν δεν θέλετε να με φιλοξενήσετε στον Ναό απόψε, το καταλαβαίνω. Θα—»

«Ο Ναός είναι σπίτι σου, Γεώργιε· το γνωρίζεις αυτό· μη λες ανοησίες.» Σηκώνεται κι εκείνη από την πολυθρόνα της αντίκρυ μου. Αναστενάζει βαριά. «Αλλά με στεναχωρεί που θα φύγεις...»

«Όταν έχω τελειώσει με την αναζήτησή μου θα ξανάρθω,» της αποκρίνομαι. «Σας το υπόσχομαι, Πανιερότατη.»

«Θα σε περιμένουμε, Γεώργιε. Και σ'ευχαριστούμε. Ολόκληρο το Ιερατείο σ'ευχαριστεί για ό,τι έκανες στην Ιχθυδάτια.» Ρίχνει μια ματιά στις έρειες και τη Μάγδα Οσρίλλια, και όλες τους σηκώνονται όρθιες στη στιγμή και μου κάνουν την υπόκλιση του φιδιού, παίζοντας με την οργή μου οι ανώμαλες οχιές.

«Δεν είμαι ιερέας,» τους λέω· «δε χρειάζομαι υποκλίσεις.» Ο Βικέντιος ανασαλεύει αποκαμωμένα επάνω στον ώμο μου· νυστάζει και δεν τον αφήνουμε να κοιμηθεί. «Να ξεκουραστώ θέλω μόνο στον ξενώνα σας.» Θα με φιλοξενούσαν μες στον ενδόναο, το ξέρω, αλλά τους είπα ήδη ότι προτιμώ να είμαι εκεί όπου φιλοξενούνται κι οι τρεις φίλες μου.

«Φυσικά,» μου αποκρίνεται η Αθανασία. Και προς την Ιωάννα και την Ανθή: «Συνοδέψτε τον Οφιομαχητή ως το δωμάτιό του.»

Τον γνωρίζω τον δρόμο αλλά τις αφήνω να με καθοδηγήσουν για να μην τις προσβάλλω.

Η Ιωάννα με ρωτά καθοδόν: «Από πού θα ξεκινήσεις να ψάχνεις για τους Καπνούς, Γεώργιε; Θ'αναζητήσεις πάλι εκείνους τους άλλους που επίσης τους ψάχνουν; Τον Ευστάθιο Λιρκάδιο;»

«Δεν έχει νόημα,» της λέω. «Δεν ξέρω πού πήγαν. Μετά από την Ιλφόνη μπορεί να ταξίδεψαν οπουδήποτε.»

«Πού θα κατευθυνθείς, λοιπόν;»

Μπαίνουμε στον Διπλόφι Πύργο από μια εσωτερική πόρτα του ενδό-
ναου. «Προς Σκιάπολη, σκέφτομαι.»

Πλησιάζουμε τον ανελκυστήρα και η Ανθή πατά το κουμπί που τον
καλεί κάτω.

«Προς Σκιάπολη;» κάνει η Ιωάννα των Φιδιών.

«Ναι. Οι Τρεις ψάχνουν τους Καπνούς, δεν τους ψάχνουν; Οι Θαρνέ-
σιοι έχουν στείλει πλοία τους να τους κυνηγήσουν, και λέγεται πως, ό-
ταν οι Καπνοί κούρσεψαν τα Μυρωμένα Σίδερα, το πλοίο της Αμαλίας
Ελκάνιας, της έδωσαν ένα μήνυμα για τον πατέρα της, τον Παππού των
Ελκάνιων.»

«Και λοιπόν;»

Ο ανελκυστήρας μας έρχεται κάτω και μπαίνουμε. «Χρειάζομαι πλοίο
και πλήρωμα. Και οι Τρεις μπορεί να θέλουν να συνεργαστούν μαζί
μου, νομίζω.»

«Τους ξέρεις; Από παλιά;» Η Ιωάννα πατά το κουμπί για τον δεύτερο
όροφο, και ανεβαίνουμε.

«Όχι. Δεν τους είχα συναντήσει ποτέ από κοντά. Αλλά σίγουρα έχουν
ακούσει για εμένα.»

Ο ανελκυστήρας σταματά στον δεύτερο όροφο. Βγαίνουμε και οι δύο
ιέρειες με συνοδεύουν ώς το δωμάτιό μου στον ξενώνα του Διπλόφεως
Πύργου, όπου δόκιμοι φαίνεται πως ήδη έχουν περάσει κι αφήσει φα-
γητά και ποτά.

«Θα ήθελες κάτι άλλο;» με ρωτά η Ανθή.

«Όχι. Αυτά είν' εντάξει.»

Με καληνυχτίζουν και φεύγουν. Είμαι σίγουρος πως θα μεταφέρουν
στην Αθανασία όσα τους είπα για τα σχέδιά μου για το σύντομο μέλ-
λον· αλλά δεν με πειράζει. Το πολύ-πολύ η νεαρή Αρχιέρεια της Ιχθυδά-
τιας να μου προσφέρει και κάποια βοήθεια. Μπορεί να ήθελε να μείνω
εδώ – να μείνω για πάντα στον Ναό της, ακόμα καλύτερα – μα δεν είναι
ούτε εκδικητική ούτε κακόβουλη. Όχι μαζί μου, τουλάχιστον.

Για την Ανδρομέδα είναι που αναρωτιέμαι ώρες-ώρες... Τι σκοπούς έ-
χει αυτή η μυστηριώδης ερπετοειδής; Τι προσπαθεί να κάνει με την

Αθανασία; Ή, μήπως, το μόνο που ήθελε ήταν να την προστατέψει – να προστατέψει την κόρη της – και γι' αυτό την υποβοήθησε να γίνει Αρχιέρεια της Ιχθυοδότης;

Προτού προλάβω να βγάλω τα ρούχα μου για να κάνω ένα μπάνιο, η πόρτα ανοίγει και η Λουκία μπαίνει, μοιάζοντας ήδη μπανιαρισμένη, με τα κόκκινα μαλλιά της ακόμα νωπά, προχειροντυμένη, ξυπόλυτη, έχοντας προφανώς έρθει από το διπλανό δωμάτιο ακούγοντάς με να έρχομαι με τις δύο ιέρειες. Ο γάτος της δεν είναι μαζί της. Παρατηρώ μερικά πρόσφατα τραύματα επάνω της, μέσα από τα χαλαρά δεμένα και μερικώς κουμπωμένα ρούχα της· κανένα δεν μοιάζει σοβαρό. Το τραύμα στον δεξή της ώμο (από εκείνο το βέλος στις επάλξεις της Σαλντέρια) δεν δείχνει να την ενοχλεί πλέον – έχουν περάσει και καμιά δεκαπενταριά μέρες από τότε που το δέχτηκε, βέβαια. Ούτε δείχνει να την ενοχλεί το ακόμα πιο παλιό τραύμα στο αριστερό της χέρι, το οποίο προκλήθηκε από βέλος των ακόλουθων του Λοκράθου στον Κόλπο της Μεγάπολης.

«Τι έγινε,» με ρωτά, «με την Αρχιέρεια;»

«Αναμενόμενα πράγματα,» της λέω καθώς βγάζω και τα τελευταία μου ρούχα και το βλέμμα της με παρατηρεί ξεδιάντροπα. «Ήθελε να μείνω κι άλλο. Της εξήγησα ότι αυτό δεν γίνεται. Δυσανεστήθηκε αλλά δεν τσακωθήκαμε.

»Πάω να κάνω ένα μπάνιο, τώρα.»

Η Λουκία νεύει και ξαπλώνει στο κρεβάτι μου.

Το δωμάτιο έχει ντους πίσω από μια μικρή πόρτα, και το νερό είναι ήδη ζεσταμένο. Πλένομαι, διώχνοντας από πάνω μου ιδρώτα ημερών και ξεραμένο αίμα. Τα τραύματά μου είναι πολλά – άλλον θα τον είχαν σκοτώσει – αλλά καθόλου δεν με προβληματίζουν. Δεν είναι τίποτα μπροστά στη δύναμη της οργής που καίει διαρκώς μέσα στην ψυχή μου.

Βγαίνοντας από το μπάνιο, στάζοντας νερό στο πάτωμα του δωματίου, βρίσκω τη Λουκία να καπνίζει, ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, έχοντας βγάλει το πουκάμισό της, ντυμένη τώρα μόνο με τον στηθόδεσμό της απ' τη μέση και πάνω. Το δωμάτιο είναι ζεστό από την εσωτερική θέρμανση. Ο Βικέντιος είναι κουλουριασμένος πάνω στο μαξιλάρι της μιας καρέκλας, κοιμισμένος, ήσυχος.

«Πεινάς;» Πιάνω τους δύο δίσκους με τα φαγητά και τα ποτά από το τραπεζάκι και τους φέρνω στο κρεβάτι, καθίζοντας. «Ή έφαγες;»

«Σε περίμενα.» Σβήνει το τσιγάρο της και αρχίζουμε να τρώμε σαν λιμασμένοι.

«Η Διονυσία και η Ερασμία;» τη ρωτάω. «Έχουν βολευτεί;»

«Μια χαρά.» Και με ρωτά τι θα κάνουμε από αύριο, πώς σχεδιάζω να κυνηγήσω τους Τρομερούς Καπνούς.

Της λέω ό,τι είπα και στην Ιωάννα των Φιδιών.

«Θες πραγματικά να μπλέξεις με τους Ελκάνιους;»

«Θα μπορούσες να το ρωτήσεις κι ανάποδα αυτό.»

Υψώνει ένα κόκκινο φρύδι πάνω από ένα πρασινόγκριζο μάτι, ερωτηματικά.

«Ήθελουν πραγματικά οι Ελκάνιοι να μπλέξουν με τον Οφιομαχητή;» διευκρινίζω.

Μειδιά. «Σωστό κι αυτό.»

«Το συμφέρον τους και το δικό μου νομίζω πως συμπίπτουν στη συγκεκριμένη περίπτωση,» της λέω.

«Και οι Μακροθάνατοι;»

«Τι ‘οι Μακροθάνατοι;»

«Θα τους πάρουμε μαζί;»

«Μόνο αν θέλουν να έρθουν. Και υποθέτω πως, δεδομένης της κατάστασης εδώ, στην Ιχθυδάτια, πιθανώς να θέλουν – ως ένα σημείο, τουλάχιστον. Θα μας πουν οι ίδιοι, το πρωί.»

Τελειώνουμε το φαγητό μας, πίνουμε ακόμα ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας ο καθένας (ήπιαμε ήδη ένα ενόσω τρώγαμε), αφήνουμε τους δίσκους στο πάτωμα, και ξαπλώνουμε. Η Λουκία κοιμάται μέσα στην αγκαλιά μου, ροχαλίζοντας γουστόζικα. Εγώ, φυσικά, δεν κοιμάμαι. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει εντός μου, κι αφήνω τις σκέψεις μου να γαληνέψουμε για μερικές ώρες προτού αρχίσω πάλι να κάνω σχέδια για το πώς να βρω τους Τρομερούς Καπνούς κι αυτή τη μαυρόδερμη πολεμίστρια που φαινόταν να με αναγνωρίζει – να αναγνωρίζει όχι τον Οφιομαχητή αλλά αυτόν που ήμουν παλιά.

Το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου μπαίνει από το μισάνοιχτο παράθυρο του δωματίου και, ύστερα από κανένα μισάωρο, ξυπνάω τη Λουκία και δεν μου μοιάζει πρόθυμη να φύγουμε αμέσως. Τα χέρια της με

διατρέχουν από πάνω ως κάτω, τα χείλη της επίσης. Προσπαθεί να με μιμηθεί; Την κατασπαράζω από τον λαιμό ως τα πόδια. Και μετά με καβαλά επάνω στο κρεβάτι, εγώ καθιστός, εκείνη γονατιστή, συνεχίζοντας να την κατασπαράζω.

Φαίνεται πως ξυπνήσαμε τον Βικέντιο, παρατηρώ όταν η Λουκία ξαπλώνει παραδίπλα, βαριανασαίνοντας, με το γαλανό δέρμα της να γυαλίζει απ'τον ιδρώτα. Βλέπω τα αποτυπώματα από τα χείλη μου επάνω της, αποδώ κι αποκεί· σύντομα θα σβήσουν αυτές οι προσωρινές δερματοστιξίες.

Ο Βικέντιος προσπαθεί να πετάξει από το μαξιλάρι της καρέκλας, προσπαθεί να χρησιμοποιήσει το τραυματισμένο φτερό του. Αποτυχαίνει και πέφτει στο πάτωμα, τσακίζοντας την καρδιά μου.

«Τι κάνεις εκεί, ανόητε;» Σηκώνομαι και τον πιάνω. Τον βάζω πάλι επάνω στο μαξιλάρι. «Υπομονή. Θα πετάξεις πάλι όταν είσαι καλά.» Σκέφτομαι να τον αφήσω στον Υψηλό Ναό, θέλει δε θέλει. Εδώ είναι η θέση του, άλλωστε. Από εδώ ήρθε μαζί μου.

Λέω στη Λουκία: «Έλα τώρα, μην τεμπελιάζεις· πρέπει να πηγαίνουμε.»

«Βασανίζεις το πλήρωμα, Καπετάνιε μου...» διαμαρτύρεται παιχνιδιάρικα, γυρίζοντας μπρούμυτα, με το μαξιλάρι στην αγκαλιά της, κοιτάζοντάς με με τις άκριες των ματιών της, υπομειδώντας.

Χτυπάω τον δεξή γλουτό της, ελαφρά, πολύ ελαφρά. «Α!» φωνάζει, εσκεμμένα. «Σήκω,» της λέω. Μου κάνει μια υποτιθέμενα οργισμένη γκριμάτσα, αλλά σηκώνεται και πηγαίνει στο μπάνιο. Ακούω νερό να τρέχει και, ύστερα από λίγο, βγαίνει ξανά, βρεγμένη παντού εκτός από τα κόκκινα μαλλιά της που είναι νοτισμένα μόνο στις άκριες.

Καθώς ντυνόμαστε, η πόρτα χτυπά.

«Ποιος είναι;» ρωτάω.

«Φέρνουμε πρωινό,» ακούγεται μια αντρική φωνή. «Να μπούμε;»

«Μπείτε.»

Ένας δόκιμος και μια δόκιμη ανοίγουν την πόρτα και περνάνε το κατώφλι. Αφήνουν το πρωινό στο τραπεζάκι, μου κάνουν την υπόκλιση του φιδιού, παίρνουν τα απομεινάρια των χτεσινών φαγητών, και φεύγουν.

«Προλαβαίνουμε να φάμε, νομίζεις;» με ρωτά η Λουκία, πειραχτικά.

Την αγριοκοιτάζω. Γελάει, και καθόμαστε και τρώμε. Καφές, τσάι, ψητό ψωμί, βούτυρο, βραστά αβγά, κουλουράκια φτιαγμένα σαν φίδια που αγκαλιάζονται αναμεταξύ τους. Ο μάγειρας του Ναού είναι εμπνευσμένος. Ή, μήπως – γνωρίζοντας πώς σκέφτεται η Αθανασία – δεν έχουν μάγειρα αλλά μαγείρισσα;

Δεν τρώμε πολύ – είχαμε φάει του σκασμού χτες βράδυ – τελειώνουμε σύντομα και βγαίνουμε από το δωμάτιο. Τον Βικέντιο τον έχω πάρει στον ώμο μου ξανά. Η Λουκία πάει στο δικό της δωμάτιο για ν'αποφυλακίσει τον γάτο της. Εγώ χτυπάω την πόρτα της Διονυσίας.

Η Ερασμία βγαίνει από το διπλανό δωμάτιο προτού η Διονυσία προλάβει να απαντήσει. «Φεύγουμε;» Μοιάζει τσιτωμένη. Μάλλον, Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου γαρ, δεν αισθάνεται καθόλου καλά εδώ μέσα.

«Ναι,» αποκρίνομαι.

«Ωραία.»

Η πόρτα μπροστά μου ανοίγει και βλέπω τη Διονυσία να με κοιτάζει. «Γεώργιε...»

«Όλα εντάξει;» τη ρωτάω.

«Ναι· φιλόξενος ο Ναός. Μου έφεραν και πρωινό πριν από λίγο.»

«Έχεις τελειώσεις;»

«Μόλις.»

«Να φύγουμε;»

«Έρχομαι τώρα.» Κλείνει πάλι.

Η Ερασμία έχει ήδη ξαναμπεί στο δωμάτιό της και ξαναβγεί, με τον σάκο της στον ώμο και τα όπλα της θηκαρωμένα επάνω της (και κρυμμένα αρκετά από αυτά, αναμφίβολα). Τις μπότες της τις φορούσε ήδη.

Η Λουκία επιστρέφει μαζί με τον Ακατάλυτο, γελώντας. «Μου είχαν αφήσει πρωινό παρότι έλειπα,» μου λέει, «και είχαν αφήσει κι ένα ψάρι γι'αυτόν. Το κατάλαβα από τ'απομεινάρια στο πιάτο στο πάτωμα. Τίποτα δεν άφησε, ο πειναλέος.» Τον σκουντά με το μποτοφορεμένο πόδι της. Την κοιτάζει προσβεβλημένα, βγάζοντας ένα υπόκωφο νιαούρισμα.

Η Διονυσία έρχεται απ'το δωμάτιό της, έτοιμη για ταξίδι.

«Πρέπει να σε προειδοποιήσω για κάτι,» της λέω, νιώθοντας λίγο άσχημα γι'αυτό: «Δεν μπορώ να σε πάω αμέσως στη Μεγάπολη. Θα

φτάσουμε τελικά εκεί, αλλά όχι αμέσως. Θα επισκεφτούμε πρώτα τη Σκιάπολη, όπου—»

«Δε θέλω να πάω στη Μεγάπολη, Γεώργιε.»

«Τι;» Δεν καταλαβαίνω τι εννοεί.

«Θα έρθω μαζί σου.»

Ακόμα δεν καταλαβαίνω τι εννοεί. «Τι εννοείς;»

«Τι τι εννοώ; Θα έρθω μαζί σου, είπα. Για να βρούμε τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Γιατί; Δεν είναι ανάγκη να—»

«Έλα τώρα, Γεώργιε. Τόσες φορές μ'έχεις βοηθήσει. Αυτή τη φορά θα σε βοηθήσω κι εγώ – όσο μπορώ.»

«Δε μου χρωστάς τίποτα, και συνήθως εγώ ήμουν που σε είχα βάλει σε μπελάδες ούτως ή άλλως—»

«Συνήθως; Λιγότερο από μία στις τέσσερις, θες να πεις! Και, τέλος πάντων, τώρα που έχω αρχίσει να ταξιδεύω δεν σκοπεύω να επιστρέψω τόσο γρήγορα σπίτι. Ο Δημήτριος υποσχέθηκε να φυλά τον Φωνακλά μου, εξάλλου,» μορφάζει «δεν είναι μόνος του, άρα... Κι ο αδελφός μου δεν θα ξανατολήσει να με πει λιμανόφοβη!»

Τη βλέπω αποφασισμένη. Όλ' αυτά που έζησε τελευταία φαίνεται να την άλλαξαν αρκετά – σχεδόν σαν να πέρασε από τις δοκιμασίες των Τέκνων. «Εντάξει,» της λέω. «Αλλά αν αλλάξεις γνώμη θα σε πάω στη Μεγάπολη. Ή μπορεί να μη χρειαστεί καν να σε πάω· υποπτεύομαι πως πιθανώς να βρεθούμε εκεί αργά ή γρήγορα, αφού δεν έχω ιδέα ακόμα πού μπορεί να κρύβονται οι Καπνοί.»

«Θα δούμε,» μου λέει.

Κατεβαίνουμε στον σηκό του Υψηλού Ναού, όπου γίνεται μια πρωινή τελετουργία. Η Αθανασία είναι εδώ, και άλλοι ιερωμένοι και δόκιμοι. Δε θέλω να τους διακόψω· βαδίζω στις άκριες της μεγάλης αίθουσας, περνώντας πίσω από λαξευτές κολόνες, με τις τρεις φίλες μου να με ακολουθούν. Αλλά η Αρχιέρεια μάς βλέπει, και αφήνοντας μια άλλη ιέρεια στη θέση της – τη Βιολέτα – έρχεται προς το μέρος μου. Η Ιωάννα των Φιδιών τη μιμείται – και η Αθανασία την αγριοκοιτάζει, νομίζω· μάλλον επειδή δεν ζήτησε την άδειά της.

Με συναντούν οι δυο τους λίγο πριν από την έξοδο.

«Φεύγεις, Γεώργιε;» λέει η Αθανασία.

«Τα συζητήσαμε χτες, Πανιερότατη. Πρέπει να πηγαίνω.»

Δε φέρνει αντίρρηση· νεύει μονάχα. «Η Μεγάλη Κυρά είναι πάντα στο πλευρό σου,» μου λέει, και κάνει με το χέρι της το σύμβολο του Ζωοδότη Όφι επάνω στο στήθος μου – ένα S – μια γρήγορη ευλογία.

Πάνω τον Βικέντιο από τον ώμο μου· τον κρατάω μέσα στις χούφτες μου. Παραλίγο να τον ξεχάσω, τον καημένο, παίρνοντάς τον μαζί μου, σε καινούργιες περιπέτειες. «Πανιερότατη,» λέω, «τραυματίστηκε από τον Εύανδρο. Ο καταραμένος τού δάγκωσε το φτερό καθώς εκείνος προσπαθούσε να με βοηθήσει – και η βοήθειά του δεν ήταν ασήμαντη. Τώρα όμως νομίζω πως πρέπει να επιστρέψει στον Ναό για να θεραπευτεί. Φροντίστε τον.»

Η Αθανασία τον παίρνει στα χέρια της, και δεν μου φαίνεται ο Βικέντιος να διαφωνεί, δεν αισθάνομαι δυσαρέσκεια από τη μεριά του. «Θα τον φροντίσουμε,» υπόσχεται η Αρχιέρεια. «Θα τον ξαναδείς όταν επιστρέψεις.»

«Εις το επανιδείν, Πανιερότατη,» της λέω. Ύστερα ρίχνω ένα αποχαιρετιστήριο βλέμμα στην Ιωάννα των Φιδιών, κι εκείνη μού χαμογελά μέσα από τη μάσκα της ιεροσύνης.

Βγαίνω από τον Υψηλό Ναό της Έχιδνας μαζί με τη Διονυσία, την Ερασμία, τη Λουκία, και τον γάτο της.

Βαδίζουμε επάνω στη μαλακή αμμουδιά δίπλα από τον εξώναο· ο καιρός είναι λίγο πιο καλός απ’ό,τι χτες. Ο Παππούς της Θάλασσας σέρνεται πάνω στην άμμο, ανάμεσα στις θίνες. Σταματά, ορθώνει το μακρύ, πλατύ φιδίσιο σώμα του, και με κοιτάζει, συρίζοντας. Φιλικός. Με χαιρετά. Με αναγνωρίζει. Με αισθάνεται όπως κι εγώ τον αισθάνομαι. Του κλείνω το μάτι (πράγμα που σπάνια κάνω, γενικά).

Τον αφήνουμε πίσω μας και πλησιάζουμε το θωρακισμένο υδατόχημα με τη γιγαντοβαλλίστρα που, μέχρι πρότινος, είχε επάνω του το έμβλημα της Ιλφόνης. Ο Καταραμένος Αργύριος και οι Μακροθάνατοι μάς περιμένουν καταυλισμένοι γύρω του. Ψήνουν ψάρια μες στο πρωινό.

«Ψαρέψατε με το πρώτο φως,» τους ρωτάω, «ή πριν από αυτό;»

Ο Καταραμένος χαμογελά. «Όχι, Μαύρε· μας τα έφεραν.»

«Ποιοι;»

«Κάτι δόκιμοι απ’τον Ναό. Νόμιζα ότι εσύ τούς έστειλες.»

«Η Αρχιέρεια μάλλον σας τους έστειλε, επειδή της είπα ότι είστε φίλοι μου και ότι με βοηθήσατε πολύ εναντίον του Οφιοβασιλέα.»

«Μου είχες υποσχεθεί ότι σήμερα θα μου εξηγήσεις τι συμβαίνει,» μου θυμίζει. «Εννοώ, σχετικά με τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Κατάλαβα τι εννοείς. Κάθισε. Δεν είναι λίγα.»

Καθόμαστε κοντά σε μια από τις φωτιές των Μακροθάντων και, καθώς αυτοί ψήνουν και τρώνε ψάρια και πίνουν γαλανό κρασί και Αίμα της Έχιδνας, λέω στον Καταραμένο Αργύριο πρώτα τι συμβαίνει μαζί μου (ότι έχω ξεχάσει το παρελθόν μου, ότι το αναζητώ) και έπειτα τι συμβαίνει μαζί μου και με τους Τρομερούς Καπνούς – ή, μάλλον, μ’αυτή τη μαυρόδερμη, πιθανώς εξωδιαστασιακή πολεμίστρια που τυχαίνει να βρίσκεται μες στο τσούρμο των Καπνών.

«Χμμ...» Ο Αργύριος μοιάζει συλλογισμένος καθώς σκαλίζει τα δόντια του μ’ένα χοντρό ψαροκόκαλο απ’το ψάρι που μόλις έφαγε. Ο Δεύτερος Ήλιος έχει προ πολλού ανατείλει, ακολουθώντας τον Πρώτο. «Και τώρα, λες να πας στη Σκιάπολη...»

«Έτσι λέω,» αποκρίνομαι. «Δε βλέπω κανέναν καλύτερο δρόμο. Το ερώτημα είναι: εσείς τι θα κάνετε;»

«Για την ώρα, θα έρθουμε μαζί σου.»

«Είσαι σίγουρος; Έχω κάποια χρήματα, αλλά όχι αρκετά για να πληρώνω ομάδα μισθοφόρων.»

«Ποιος μίλησε για οχτάρια, Μαύρε; Ούτε την προηγούμενη φορά μάς πλήρωνες· απλά ήσουν εκεί.»

«Τώρα, όμως, δεν μπορώ να είμαι αρχηγός σας για να βρίσκετε δουλειές. Καταλαβαίνεις τι θέλω να κάνω...»

«Καταλαβαίνω, και σου εύχομαι να το πετύχεις. Όπως σου είπα: για την ώρα, είμαστε μαζί σου. Δεν έχουμε πουθενά αλλού να πάμε, οπότε γιατί να μην πάμε στη Σκιάπολη; Επιπλέον, χρειαζόσαι το όχημα» – το δείχνει με μια κίνηση του κεφαλιού – «για να ταξιδέψεις εκεί.»

«Καλώς,» λέω. «Ας μην καθυστερούμε άλλο, λοιπόν, αν είστε έτοιμοι.»

«Έτοιμοι είμαστε.» Πετάει κάτω το ψαροκόκαλο με το οποίο σκάλιζε τα δόντια του.

Μετά από λίγο, οι Μακροθάντοι διαλύουν τον καταυλισμό τους και ανεβαίνουν στο όχημα.

Ρωτάω τον Μάρκο, που πάλι κάθεται στο τιμόνι: «Γνωρίζεις τον δρόμο για Σκιάπολη;»

«Από ξηράς;»

«Δεν υπάρχει λόγος να πάμε από τη θάλασσα.»

«Στο περίπου, ναι, τον ξέρω. Κι έχω και χάρτη μαζί μου.»

«Δε θα τον χρειαστείς. Θα σου δείχνω εγώ.»

«Έγινε, Μαύρε.»

Βάζει τους τροχούς μας σε κίνηση, και κατευθυνόμαστε βόρεια, διασχίζοντας την αμμουδιά κοντά στον Υψηλό Ναό κι αφήνοντάς την σύνοτομα πίσω μας. Ακολουθούμε τον χωματόδρομο περνώντας από το Κατωβράχι και συνεχίζοντας. Φτάνουμε στη δημοσιά και στρίβουμε ανατολικά, πηγαίνοντας ευθεία, όλο ευθεία· νότια μας είναι οι Νότιες Ακτές, βόρεια οι όχθες του Σπάραχνου. Στη διχάλα των δρόμων, λέω στον Μάρκο να πάρει το βόρειο παρακλάδι. Καμιά ώρα έχει περάσει, και κανείς δεν είναι πολύ ομιλητικός μες στο όχημα. Τώρα, ανατολικά μας βρίσκονται οι Βαθιές Ακτές μέσα στο Στόμα του Ιχθύος, δυτικά μας οι ανατολικές όχθες του Σπάραχνου. Φτάνουμε στην επόμενη διχάλα των δρόμων όταν ακόμα καμιά ώρα έχει περάσει και στρίβουμε βορειοανατολικά. Η Σκιάπολη δεν είναι μακριά πια. Ζυγώνουμε τα τείχη της και την Κάτω Πύλη καθώς οι δίδυμοι ήλιοι πλησιάζουν το κέντρο του ουρανού.

Ρίχνω μια λοξή ματιά στην Ερασμία. Δε μου φαίνεται και πολύ χαρούμενη που ήρθαμε στην πόλη η οποία, αν δεν κάνω λάθος, είναι η γενέτειρά της. Μου είχε κάποτε πει πως είναι αποδώ· ήταν στη Σκιάπολη μαζί με την Ευτυχία και είχαν τον ίδιο Δάσκαλο, τον Γεώργιο, τον τότε Διαφεντευτή των Τέκνων στην πόλη ο οποίος σκοτώθηκε από τον Μέγα Διαφεντευτή προτού κι εκείνος με τη σειρά του σκοτωθεί από τη γυναίκα που ύστερα ονομάστηκε Φαρμακερή Βασίλισσα...

-3

Ο Οφιομαχητής είχε υπόψη του το καράβι ενός κουρσάρου που βρισκόταν τότε αραγμένο στο λιμάνι του Επιστροφέα. Ο κουρσάρος ονομαζόταν Λεωνίδα ο Λέοντας, και το πλοίο του, «Το Λιοντάρι του Ανέμου». Αν και δεν υπήρχαν λιοντάρια στη διάσταση της Υπερυδάτιας – μόνο πλάσματα όπως οι Ρινέες γάτες που ήταν, ουσιαστικά, τίγρεις – όλοι είχαν ακούσει για λιοντάρια από άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, και πολλοί τα είχαν δει κιόλας σε φωτογραφίες, σε οθόνες, σε ζωγραφικούς πίνακες, ή και ζωντανά ακόμα όταν κάποιοι τα έφερναν εδώ εξημερωμένα, ως διασκεδαστές ή για να τα πουλήσουν σε πλουσίους που τα ήθελαν στον κήπο τους.

Δε θα ήταν δύσκολη υπόθεση να κλέψουν το Λιοντάρι του Ανέμου, υπολόγιζε ο Γεώργιος. Δεν το φρουρούσαν και πολλοί από το πλήρωμα του Λεωνίδα όταν εκείνος έλειπε – και τώρα, που βρισκόταν στην Τριάνη, κατά κανόνα έλειπε. Μια ντουζίνα άτομα ήταν η φρουρά του καραβιού· ο Οφιομαχητής πίστευε ότι μπορούσε να τους ξεκάνει και μόνος του εν ανάγκη. Αφού είχε και τους δικούς του μαζί του, όμως, θα τους έβαζε να τον βοηθήσουν φυσικά. Δεν ωφελούσε τα πληρώματα να κωλοβαράνε, όπως είχε μάθει – όπως, ίσως, γνώριζε κι από το αινιγματικό παρελθόν του – τους έμπαιναν περίεργες ιδέες στα κεφάλια.

Ναι, δε θα ήταν δύσκολο να πάρουν το Λιοντάρι από εκεί που ήταν αραγμένο. Το πρόβλημα ήταν πως δεν θα μπορούσαν να το κινήσουν παρά μονάχα με τα πανιά, γιατί ούτε η μάγισσά του περνούσε την ώρα της επάνω του τώρα που βρισκόταν στην Τριάνη. Και τη χρειάζονταν τη μάγισσα για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή στις μηχανές. Δεν μπορούσαν να πάνε ν'αναζητήσουν το Πέρασ των Θαλασσών με ιστιοφόρο· θα κατέληγαν σίγουρα σκυλοπνιγμένοι, φιλοξενούμενοι του Αβυσσαίου.

Πρώτα, λοιπόν, έπρεπε να κλέψουν τη μάγισσα και ύστερα – κατευθείαν – το Λιοντάρι του Ανέμου.

Ο Γεώργιος αποφάσισε να την αναλάβει μόνος του. Τους ανθρώπους του τους έβαλε μονάχα να μάθουν πράγματα γι'αυτήν – όλους εκτός από τους τέσσερις αποφυλακισμένους κρατούμενους και τους δύο άποδες ερπετοειδείς, που ακόμα τους αναζητούσαν από το τρένο, επομένως έπρεπε να κρύβονται.

«Τι κάνατε και σας βούτηξαν;» τους ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Πήγαμε να κλέψουμε έν' αεροπλάνο, στην Κυκλόπολη,» αποκρίθηκε ο Άκλαυτος Κλεόβουλος (που έλεγε πως του είχαν δώσει παλιά αυτό το παρατσούκλι επειδή νόμιζαν ότι κανείς δεν πρόκειται να τον έκλεγε άμα ο Αβυσσαίος τον έπαιρνε, αλλά ούτε κι εκείνος είχε χύσει ποτέ του δάκρυ). «Απ'τον μεγάλο αερολιμένα της, αφεντικό. Αλλά το πράμα στράβωσε – τρικλοποδιά της Σιλοάρνης – και μας μάγκωσαν οι κωλοφρουροί τ'αεροδρομίου.»

«Τι θα κάνατε με τ'αεροπλάνο;» Είχε ακούσει πως υπήρχε μεγάλος αερολιμένας στην Κυκλόπολη – όχι και τόσο συνηθισμένο για πόλη της Υπερυδάτιας – και, μάλιστα, έρχονταν κι εξωδιαστασιακά σκάφη εκεί, από την ενδιάμεση διάσταση του Αιθέρα. «Είναι κανείς σας πιλότος;»

«Εγώ,» είπε ο Νικόλαος. «Θα το παίρναμε για να το πουλήσουμε σ'άλλη διάσταση – αυτό και το εμπόρευμα που κουβαλούσε.»

«Είχε αιθερικές ιδιότητες;»

«Ναι. Αλλά το πράγμα στράβωσε, όπως είπε ο Άκλαυτος, και μας μάγκωσαν αφού είχαμε ήδη σκοτώσει δυο φρουρούς...»)

Το πλήρωμα του Οφιομαχητή έμαθε πως η μάγισσα του Λιονταριού, που ονομαζόταν Ευτέρπη και την αποκαλούσαν «η Κυρά του Λιονταριού», περνούσε τις ώρες της στο πανδοχείο του Καμένου Προφήτη, στον Σκελετό, βόρεια του Επιστροφέα, νότια από τις ράγες του τρένου. Γλεντοκοπούσε εκεί και ερωτοτροπούσε με τους ερωτικούς συνοδούς του μέρους. Δεν έμαθαν, όμως, σε ποιο μαγικό τάγμα ανήκε· κανείς δεν το έλεγε αυτό, κι ακόμα κι οι ίδιοι δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν τα μαγικά τάγματα. Αλλά ο Γεώργιος σκεφτόταν ότι δεν μπορεί να ήταν και σαμάνος η γυναίκα για να ρυθμίζει τις μηχανές πλοίου· πρέπει να ήταν εκπαιδευμένη κανονικά.

Τους είπε: «Θα την κλέψω εγώ»· και, μια νύχτα, πήγε στον Καμένο Προφήτη, που ήταν λίγο πιο βόρεια από τα βόρεια σύνορα του Επιστροφέα. Περνώντας από την τραπεζαρία, με την κουκούλα του σηκωμένη στο κεφάλι, δεν έδωσε σημασία σε κανέναν· έφτασε στις σκάλες κι ανέβηκε στον τρίτο όροφο, όπου οι δικοί του είχαν ακούσει πως η Κυρά του Λιονταριού είχε το δωμάτιό της.

Καθώς ανέβαινε, σκέφτηκε: *Ελπίζω να μη μου γίνει συνήθιο αυτό*. Το να μπουκάρει, δηλαδή, στα δωμάτια και στα σπίτια ανθρώπων για να τους αρπάξει μες στη νύχτα. Το είχε ήδη κάνει μία φορά, τελευταία, με τον Νικόλαο Κορισκάνη, τον Ωκεανομάντη, και δεν του άρεσε καθόλου. Αλλά ήταν αναγκαίο. Κανένας Ωκεανομάντης δεν θα τον ακολουθούσε αλλιώς στο Πέρασ των Θαλασσών. Και έπρεπε να πάει εκεί. Έπρεπε. Ίσως να ανακάλυπτε κάτι για το χαμένο παρελθόν του.

Δωμάτιο 38. Αυτό ήταν. Έπιασε το πόμολο κι έσπρωξε την πόρτα, σπάζοντας την κλειδαριά και εισβάλλοντας. Τρεις άνθρωποι ήταν μέσα, όλοι τους γυμνοί – δύο άντρες και μια γυναίκα – επάνω στο κρεβάτι. Ο ένας έπαιζε με τα πόδια της, ο άλλος αγκάλιζε την πλάτη της, καθώς την είχαν ανάμεσά τους, κρατούσε τα στήθη της μες στις χούφτες του. Ο πρώτος ήταν που στράφηκε αμέσως, μουγκρίζοντας: «Τι στις λάσπες του Λοκράθου...;» Μετρίου αναστήματος και με σώμα σαν βαρέλι, γεμάτος τρίχες, ίσως παλιός ναυτικός (υπέθετε ο Γεώργιος) που είχε αποφασίσει πως ήταν προτιμότερο να μένει στην ξηρά ικανοποιώντας γυναίκες που πλήρωναν. «Ποιος είσαι, ρε! Τι σκατά θες εδώ!» γκάριξε, βαδίζοντας προς τον Οφιομαχητή με τις γροθιές του σφιγμένες. Εκείνος τον άρπαξε, με το ένα χέρι, και τον κοπάνησε στον τοίχο· το βαρέλι κατέρρευσε σαν σακί, και δεν ξανασηκώθηκε.

Ο άλλος άντρας ήταν λιγνός, αλλά όχι αδύνατος, και σαφώς ψηλότερος. «Θα σε μαχαιρώσω, ρε πούστη!» μούγκρισε τραβώντας ένα μεγάλο μαχαίρι από μια ζώνη που κρεμόταν σε μια καρέκλα (μάλλον, και το μαχαίρι και η ζώνη ήταν της Κυράς του Λιονταριού, όχι δικά του, νόμιζε ο Γεώργιος). «Θα σε μαχαιρώσω!» Βάδισε κι αυτός προς τον Οφιομαχητή. «Ή φεύγεις ή—»

Ο Γεώργιος, αποφεύγοντας ευέλικτα το μαχαίρι, του έριξε μια ελαφριά, πολύ ελαφριά, ανάστροφη στα παπάρια κι ο τύπος διπλώθηκε

βογκώντας και ξερνώντας στο πάτωμα σαν να τον είχε χτυπήσει σιδερένιο ρόπαλο, προτού λιποθυμήσει.

Η Ευτέρπη είχε ήδη αρπάξει ένα σεντόνι, τυλίγοντάς το γύρω της, κι έκανε πίσω επάνω στο κρεβάτι. «Τι γουστάρεις, ρε ανώμαλε!» φώναξε. «Τι σκατά–; Τι – τι πρόβλημα έχεις;» Ήταν καφετόδερμη, με μακριά μαύρα μαλλιά φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες (μάλλον επειδή ήθελε να κάνει εντύπωση, όχι λόγω υπερβολικής πίστης στη Φαρμακερή Κυρά), σώμα λιγνό και σφριγηλό. Μακροπρόσωπη με μεγάλη μύτη. Δεν ήταν κακάσχημη ακριβώς, μα ούτε και όμορφη θα μπορούσε ο Γεώργιος να τη χαρακτηρίσει.

«Θα έρθεις μαζί μου,» της είπε. «Θα σε πληρώσω.»

«Τι;» έκανε εκείνη, μορφάζοντας.

«Θα έρθεις μαζί μου,» επανέλαβε ο Γεώργιος, τιθασεύοντας τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Και θα σε πληρώσω. Για να κάνεις αυτό που κάνεις συνήθως: να ρυθμίζεις την ενεργειακή ροή στις μηχανές του Λιονταριού του Ανέμου.»

Η Ευτέρπη κόμπιασε προς στιγμή. «Δεν... Δηλαδή... Δε... Καλά, ρε, ο Λεωνίδας σ'εστείλε; Πάλι μαλακίες μού κάνει, ο κόπανος, για να μου χαλάει την πλάκα μου;»

«Δε μ'έστειλε ο Καπετάνιος σου. Εγώ είμαι ο Καπετάνιος σου τώρα. Ντύσου και πάμε – γρήγορα – αλλιώς θα σε πάρω αποδώ σηκωτή.»

«Δεν έρχομαι πουθενά μαζί σου, φίλε. Δεν καταλαβαίνω τι στα κωλομέρια του Λοκράθου γίνεται εδώ.» Και είχε σηκωθεί απ'το κρεβάτι, πηγαίνοντας προς τα εκεί όπου ήταν ριγμένα τα ρούχα της, επάνω σ'ένα μπαούλο, ανάμεσα από τα οποία προεξείχε η λαβή ενός πιστολιού.

Ο Οφιομαχητής όρμησε στη μάγισσα για να την αρπάξει προτού φτάσει το όπλο. Το χέρι του έπιασε τον ώμο της τραβώντας την πίσω – και η Ευτέρπη γύρισε απότομα και του έριξε δύο απανωτές γονατιές στα παπάρια. Οποιονδήποτε άλλο θα τον είχε ξαπλώσει επιτόπου. Ο Οφιομαχητής τσαντίστηκε μ'αυτές τις μαλακίες. Της έκλεισε τη μύτη με το ένα χέρι και το στόμα με το άλλο και την κράτησε κάτω, κολλημένη στο μπαούλο, ώσπου να λιποθυμήσει. Η καφετόδερμη μάγισσα κλότσησε τον αέρα μερικές φορές, τινάζοντας το σεντόνι που την τύλιγε, κι έπειτα έπαψε να παλεύει.

«Τι κάνεις εκεί πέρα;» Ένας άντρας ήταν ξαφνικά στο κατώφλι του δωματίου καθώς ο Γεώργιος έριχνε τη λιπόθυμη Ευτέρπη στον ώμο του. «Για στάσου– Ααααα!» Ο Οφιομαχητής άρπαξε το μπαούλο, μονοχεριάρι, και του το πέταξε κατακέφαλα, κι ο άντρας έμεινε ακίνητος και σιωπηλός.

Ο Γεώργιος έκρινε ότι μάλλον δεν θα ήταν ασφαλές να βγει από την ίδια μεριά που είχε μπει. Η Ευθαλία σύριζε ανήσυχα, τυλιγμένη στον αριστερό του πήχη. Εκείνος άρπαξε την καρέκλα και την έριξε πάνω στο παράθυρο του δωματίου, διαλύοντάς το. Κοίταξε κάτω. Δεν ήταν και πολύ ψηλά γι'αυτόν, και ο δρόμος φαινόταν αρκετά άδειος. Με τη λιπόθυμη μάγισσα ακόμα στον ώμο του, ανέβηκε στο περβάζι και πήδησε στο πλακόστρωτο. Εξαφανίστηκε μες στα σκοτάδια.

Την ίδια νύχτα ήταν που είχε σχεδιάσει να κλέψει το Λιοντάρι του Ανέμου· αν αργούσε, η καθυστέρηση μπορεί να δημιουργούσε αρνητικές καταστάσεις. Ο Οφιομαχητής είχε ήδη κάνει πολλά πράγματα εδώ που αναμφίβολα είχαν τραβήξει την προσοχή διάφορων. Προτού, όμως, πάει για το καράβι ήθελε να συνεννοηθεί με την Κυρά του Λιονταριού.

Μέσα σ'ένα σοκάκι του Επιστροφέα, με το πλήρωμά του μαζεμένο γύρω του (και οπλισμένο με όπλο που είχαν κλέψει ή αγοράσει με τα λεφτά του Γεώργιου), χωρίς κανέναν τους να λείπει – ακόμα και οι ερπετοειδείς και οι τέσσερις απελευθερωμένοι κρατούμενοι ήταν εδώ – ξύπνησε τη μάγισσα ρίχνοντάς της θαλασσινό νερό στο κεφάλι από έναν κουβά.

Τα μάτια της άνοιξαν, και γούρλωσαν, καθώς ήταν ξαπλωμένη στο βρόμικο πλακόστρωτο με το σεντόνι ακόμα μισοτυλιγμένο επάνω της.

«Μη φοβάσαι,» της είπε ο Γεώργιος. «Δε θα σε πειράζουμε.» Και της έριξε ένα φόρεμα κι ένα ζευγάρι μπότες. «Φόρεσέ τα και θα μιλήσουμε. Τώρα. Σήκω πάνω.»

Η μάγισσα, τρέμοντας, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, τις σκιερές φιγούρες που την κοίταζαν – κι ορισμένοι απ'αυτούς τους λεχρίτες χαμογελούσαν, παρατήρησε, και – και δύο από δαύτους ήταν ερπετοειδείς, μα την Έχιδνα! είχανε ουρές! – σηκώθηκε από κάτω, έπιασε το φόρεμα, και το φόρεσε. Κούμπωσε τα μεγάλα ξύλινα κουμπιά του. Ύστερα, έβαλε και τις μπότες χωρίς να δέσει τα κορδόνια.

Εν τω μεταξύ, ο Γεώργιος τής έλεγε: «Θα κάνεις ό,τι έκανες και πριν. Θα ρυθμίζεις τη ροή στις μηχανές του Λιονταριού—»

«Είσαι τελικά άθρωπος του Λεωνίδα, γαμώτο;» Ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότi εκείνες οι γονατιές δεν τον είχαν ξαπλώσει τον τύπο. Τι ήταν; αναρωτιόταν. Ευνούχος; «Τι θέλεις;»

«Ο καινούργιος σου Καπετάνιος είμαι, σου είπα. Πάρε τώρα αυτά τα οχτάρια.» Της έδωσε ένα ρολό χαρτονομίσματα που δεν ήταν και λίγα. «Θα πάρεις περισσότερο στο μέλλον. Πηγαίνουμε να βρούμε έναν θησαυρό.»

«Τι;»

«Πάρε τα οχτάρια,» επέμεινε ο Γεώργιος.

Η Ευτέρπη τα πήρε και τα έκρυψε σε μια τσέπη του φορέματός της. Ακόμα έτρεμε. «Δεν καταλαβαίνω. Τι μαλακίες είν' αυτές, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου;»

«Θέλω να κάνεις τη δουλειά σου σωστά, όπως πάντα,» της είπε ο Γεώργιος. «Αν δω να γίνεται καμιά πουστιά με τις μηχανές του πλοίου, αν δω να κάνεις τίποτα ύποπτο με τη μαγεία σου, θα σε δέσω στο κατάρτι να σε γαμήσει όλο το πλήρωμα, με εννοείς;»

Ποιος νόμιζε ότi ήταν αυτός ο άψωλος μαλάκας; σκέφτηκε η Ευτέρπη. Ποιος διάολος της Έχιδνας νόμιζε ότi ήταν; «Πού ξέρεις, ίσως και να μ'αρέσει!» του απάντησε αντιδραστικά.

«Δοκίμασε άμα θες,» της είπε ο Οφιομαχητής, ατενίζοντάς την φαρμακερά με τα αβλεφάριστα μάτια του.

Μετά, πήγαν για το πλοίο. Έχοντας τη μάγισσα δεμένη και φιμωμένη, για λόγους ασφαλείας, πήγαν για το Λιοντάρι του Ανέμου. Ο Οφιομαχητής το πλησίασε πρώτος, εκεί όπου ήταν αραγμένο, και κάνοντας ένα πήδημα πιάστηκε από την κουπαστή, την καβάλησε, και βρέθηκε στην κουβέρτα.

«EEEE!» γκάριξε αμέσως ένας απ'τους νυχτερινούς φύλακες του σκάφους. «Τι 'σαι συ, ε;» Και τράβηξαν όλοι τους όπλα.

Μια βελόνα απ'το βελονοβόλο του Γεώργιου έκανε έναν με πιστόλι να μείνει κοκαλωμένος· μια δεύτερη βελόνα έκανε έναν άλλο να πέσει κάτω ουρλιάζοντας σαν να καιγόταν. Και μετά, το Φιλί της Έχιδνας βγήκε απ'το θηκάρι και μακελειό ξεκίνησε στην κουβέρτα του Λιονταριού του Ανέμου.

Το πλήρωμα του Γεώργιου τον ακολούθησε με γοργά πηδήματα: πιάνονταν κι αυτοί απ'την κουπαστή και τινάζονταν επάνω, με όπλα στα χέρια. Μονάχα δύο έμειναν πίσω – ο Δαμιανός ο Πούστης και η Λιωμένη Ιωάννα (το τρίτο άτομο που ο Οφιομαχητής είχε βρει στον Οφιοφοβούμενο, μια τύπισσα που μεθοκοπούσε συστηματικά και δεν μπορούσε να κρατήσει πλοκάμι επάνω της· αλλά απόψε δεν ήταν μεθυσμένη) – για να φυλάνε ανάμεσά τους τον Νικόλαο Κορισκάνη, μην την κοπανήσει. Και είχαν μαζί τους και την Ευτέρπη, που μόνο τα πόδια της δεν ήταν δεμένα, και την κρατούσε ο Δαμιανός από ένα παλαμάρι που είχαν περάσει στον λαιμό της.

Οι δύο άποδες ερπετοειδείς δεν έμειναν κάτω· χρησιμοποιώντας τις δυνατές ουρές τους μπορούσαν να κάνουν αρκετά μεγάλα άλματα όταν ήθελαν, και τώρα αυτό ακριβώς έκαναν, για να πιαστούν από την κουπαστή, να γλιστρήσουν γύρω της, και να πέσουν στην κουβέρτα, ο ένας με σπαθί στο χέρι, ο άλλος με τσεκούρι – το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι, όπως τους αποκαλούσαν οι άλλοι, επειδή μονάχα από τα μαλλιά μπορούσαν να τους ξεχωρίζουν, και ούτε ο Γεώργιος καταλάβαινε τη λαλιά των ερπετοειδών για να πει τι άλλα ονόματα είχαν, ασχέτως αν τους αισθανόταν σαν αδελφούς του. Ήταν κι οι δύο αξιοσημείωτα γεροδεμένοι και έκαναν θραύση στους νυχτοφύλακες του Λιονταριού του Ανέμου.

Η μάχη είχε ήδη κριθεί προτού καν ξεκινήσει – η παρουσία του Οφιομαχητή επαρκούσε από μόνη της για να την κρίνει. Και από την αρχή της κιόλας, με την πρώτη ευκαιρία, ο Πεινασμένος Ιγνάτιος έριξε μια σανίδα, απ'την κουβέρτα, στην προβλήτα και ανέβηκαν κι ο Δαμιανός ο Πούστης και η Λιωμένη Ιωάννα, ωθώντας τον Ωκεανομάντη μπροστά τους και τραβώντας την Κυρά του Λιονταριού πίσω τους.

Όταν η συμπλοκή είχε τελειώσει, ύστερα από μερικά λεπτά, όταν όλοι του πληρώματος του Λεωνίδα του Λέοντα ήταν ή νεκροί, ή πεσμένοι, ή είχαν ρίξει τα όπλα τους και φώναζαν Έλεος ρε, έλεος, έλεος! ο Οφιομαχητής πρόσταξε να μη σκοτώσουν άλλους. «Παίρνουμε το πλοίο και φεύγουμε!» είπε. «Τώρα!» Το πλήρωμά του πανηγύριζε, κραδαίνοντας τα ματωμένα όπλα τους στον αέρα· κανείς τους δεν είχε ούτε καν τραυματιστεί. «Κι εσείς,» είπε ο Γεώργιος στους τέσσερις του πληρώματος του Λέοντα που απέμεναν – οι δύο άντρες ακόμα όρθιοι,

οι άλλοι δύο, ένας άντρας και μια γυναίκα, πεσμένοι και ο πρώτος λιπόθυμος – «θα έρθετε μαζί μας. Εγώ είμαι ο Καπετάνιος σας τώρα. Γεώργιο με λένε. Κουνηθείτε και βοηθήστε τους συντρόφους μου να ξεκινήσουν το σκάφος, μη σας πάρει ο Αβυσσαίος αγκαλιά, παλιογαμιόληδες – κουνηθείτε!»

Δεν έφεραν αντίρρηση. Και ο ίδιος ο Οφιομαχητής πήγε την Ευτέρπη στο κέντρο ισχύος του πλοίου που ήταν γεμάτο καλωδιώσεις και ψηλές ενεργειακές φιάλες. Την έλυσε και της έβγαλε το φίμωτρο. «Όπως συμφωνήσαμε,» της είπε, ωθώντας την στο ειδικό κάθισμα στο κέντρο του χώρου. «Κάνεις Μαγγανεία Κινήσεως κανονικά. Αν υποψιαστώ λοκράθια πουστιά, την έχεις γαμήσει.»

Η μάγισσα δεν αποκρίθηκε· βάζοντας τα χέρια της και την πίσω μεριά του κεφαλιού της επάνω στους αισθητήρες του καθίσματος, έκλεισε τα μάτια και μουρμούρισε τα λόγια για τη μαγγανεία, ώστε ν'αρχίσει με το μυαλό της να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειας μέσα στο μεγάλο πλοίο.

«Φύλαγέ την,» πρόσταξε ο Γεώργιος την κοκκινόδερμη, γαλανομάλλα Τζιλ, που είχε έρθει ως εδώ μαζί του.

«Έγινε, Καπ'τάνιε,» αποκρίθηκε εκείνη, μ'ένα επικίνδυνο καμάκι στο χέρι της, το οποίο είχε περόνη και στις δύο άκρες, μπροστά και πίσω.

Ο Οφιομαχητής ανέβηκε στη γέφυρα κι έλεγξε γρήγορα τα συστήματα πλοήγησης. Όλα τού φαίνονταν εντάξει. Η ροή της ενέργειας ήταν κανονική – η μάγισσα έκανε τη δουλειά της σωστά – μπορούσαν να ξεκινήσουν.

«Κάποιοι έρχοντ' απ'το λιμάνι, Καπ'τάνιε!» προειδοποίησε ο Πέτρος ο Φθονερός. «Φασαρία γίνεται κει. Μας μπανίσανε.»

«Πολύ αργά.» Ο Οφιομαχητής ενεργοποίησε τις μηχανές. «Άμα δείτε κανέναν να πάει να ζυγώσει, ρίξτε του.»

«Με βέλη;»

«Με ό,τι γουστάρετε.»

Ο Πέτρος έφυγε απ'τη γέφυρα, και ο Νικόλαος, ο ένας από τους τέσσερις απελευθερωμένους κρατούμενους – που οι άλλοι έλεγαν, συλλογικά, οι Κακοί πλέον – χαμογελούσε, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

«Βλέπεις κάτι το αστείο;» τον ρώτησε ο Γεώργιος καθώς έπιανε το τιμόνι και οδηγούσε το Λιοντάρι του Ανέμου έξω από το λιμάνι του Επιστροφέα.

«Ξέρεις τι σκέφτομαι, ρε;»

«Σκέφτεσαι κιόλας;» Δεν χαμογελούσε.

«Πιο πολύ από άλλοι... Σκέφτομαι ότι έπρεπε εσένα νάχαμε τότε που πήγαμε να κλέψουμε τ'αεροπλάνο. Θα τόχαμε πάρει μες στο πεντάλεπτο, δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Ο Οφιομαχητής δεν το σχολίασε αυτό, και σύντομα βρίσκονταν στην ανοιχτή θάλασσα, έξω από τον Κόλπο της Τριάνης, μακριά από τις νότιες ακτές της Κεντρυδάτιας. Το Λιοντάρι του Ανέμου έμοιαζε γρήγορο σκάφος.

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Νικόλαο: «Μπορείς να πάρεις το τιμόνι;»

«Ναι αμέ.»

«Ξέρεις, δηλαδή, να πιλοτάρεις πλοίο;»

«Εδώ ξέρω να πιλοτάρω αεροπλάνο, Καπ'τάνιε.»

«Το θυμάμαι που το είπες· αλλά δεν είναι το ίδιο.»

«Σιγά το πράμα. Τι να κάνω λάθος; Στ'ανοιχτά είμαστε· δεν έχει βράχους για να μας ρίξω πάνω.»

Ο Γεώργιος τού άφησε το τιμόνι και βγήκε στην κουβέρτα, όπου ήταν μαζεμένο το πλήρωμά του μαζί με τους τέσσερις εναπομείναντες του πληρώματος του Λεωνίδα του Λέοντα – τους οποίους σύντομα οι άλλοι θ'άρχιζαν ν'αποκαλούν «τα Λιοντάρια του Λιονταριού» ή, απλά, «τα Λιοντάρια».

Ο Οφιομαχητής είπε στους τελευταίους: «Ταξιδεύουμε για να βρούμε ένα θησαυρό μεγαλύτερο απ'ό,τι έχετε ποτέ σας ονειρευτεί. Και χρειάζομαι ανθρώπους για τσούρμο. Άμα είστε εντάξει εδώ πέρα, θα σας κρατήσουμε μαζί μας και μακριά απ'τον Αβυσσαίο – και θα πάρετε κι εσείς κανονικό μερίδιο του θησαυρού–»

«Στα πόσα πια θα χωριστεί αυτός ο θησαυρός, Καπ'τάνιε;» είπε ο Ευσέβιος ο Σκύλος, με τον σκύλο του παραδίπλα. Είχε δαγκώσει έναν πειρατή στον λαιμό όταν επιτέθηκαν στο Λιοντάρι για να το κλέψουν. Ο Σκύλος, όχι ο σκύλος του. Δεν είχε χέρια μα είχε δόντια, όπως φαινόταν.

Ο Οφιομαχητής τον αγριοκοίταξε με το αβλεφάριστο βλέμμα του. «Ο θησαυρός είναι τεράστιος. Κι άλλους τόσους σαν εσάς νάχαμε στο πλήρωμα, πάλι όλοι θα γινόμασταν του Άτλαντα βασιληάδες. Καταλαβαίνεις;» Και στράφηκε ξανά στα Λιοντάρια του Λιονταριού. «Τι λέτε, λοιπόν, εσείς; Είστε μαζί μας ή είστε φιλοξενούμενοι του Αβυσσαίου;»

«Μαζί σου είμαστε, Καπετάνιε, δίχως ερώτημα, να πούμε,» αποκρίθηκε ένας που του έλειπε το δεξί αφτί (όχι από χτύπημα στην πρόσφατη συμπλοκή). «Ο Λέοντας δε μας είχ' υποσχεθεί ποτέ τέτοιο θησαυρό σαν αυτόνα που μας λες τώρα συ. Μα πού λογαριάζεις να τονε βρούμε τέτοιονα θησαυρό, ε;»

«Στο Πέρασ των Θαλασσών.»

«Πού;» Τον κοίταζαν κι οι τέσσερις λες κι ήταν τρελός· και κοίταζαν και το πλήρωμά του, τριγύρω – τους κοίταζαν όλους σαν να ήταν παλαβοί ομαδικά, ένα τσούρμο παράφρονες των ωκεανών, φυσημένοι για τα καλά.

Ο Οφιομαχητής είπε στα Λιοντάρια του Λιονταριού ό,τι είχε πει και στους άλλους για το Πέρασ των Θαλασσών, την ιστορία που κόντευε ακόμα κι ο ίδιος να πιστέψει: Είχε πάει εκεί και είχε γυρίσει, μα δεν είχε χρόνο τότε (ούτε και πλήρωμα) για να πάρει τον θησαυρό. Στο κέντρο του Πέρατος των Θαλασσών υπήρχε μια μικρή ηπειρόνησος, σαν νησί από άλλη διάσταση, κι εκεί κατέληγαν πολλά ναυάγια.

Τα Λιοντάρια δεν είχαν ξανακούσει για τέτοιο πράγμα, και το είπαν.

«Δεν είναι γνωστό,» τους απάντησε ο Γεώργιος. «Και να χαίρεστε, γιατί αλλιώς θα είχαν πάει άλλοι ν'αρπάξουν τον θησαυρό.»

«Μα,» είπε ο πειρατής που μιλούσε και πριν – αυτός που του έλειπε το αφτί – «κανείς δεν έχει ποτέ επιστρέψει αποκεί...»

«Σας είπα ότι εγώ επέστρεψα.»

«Και δεν υπήρχε κίνδυνος;»

«Δεν είπα ότι δεν υπήρχε κίνδυνος. Θα πρέπει να είμαστε προσεχτικοί. Αλλά αν κάνετε ό,τι σας λέω – ακριβώς ό,τι σας λέω – θα καταλήξετε βασιληάδες του Άτλαντα όλοι σας.»

Αν και είχαν αμφιβολία στα μάτια τους, τα Λιοντάρια του Λιονταριού δεν εξέφρασαν άλλες διαφωνίες. Δεν ήθελαν να γνωρίσουν τα παλάτια του Αβυσσαίου κάτω από τα κύματα. Επάνω στην κουβέρτα ήταν καλύτερα. Ακόμα κι επάνω στην κουβέρτα ενός τρελού καπετάνιου με

τρελό πλήρωμα... και με δυο φιδανθρώπους μαζί του, εκτός των άλλων, μάλιστα! Φιδανθρώπους. Τι διάολο τούς ήθελε αυτούς μέσα σε καράβι;

Το Λιοντάρι του Ανέμου έπλευσε μακριά από την Κεντρυδάτια και μακριά από κάθε άλλη ηπειρόνησο. Τα συστήματα στη γέφυρά του έδειχναν τις θέσεις των ηπειρονήσων μέσα σε μια οθόνη, καθώς και προβλέψεις για τις μελλοντικές μετακινήσεις τους.

Ο Γεώργιος πήρε παράμερα τον Νικόλαο Κορισκάνη, τον Ωκεανομάνη, και του είπε, χωρίς κανείς άλλος νάναι κοντά: «Απόψε θα ξεκουραστείς. Την καλύτερη καμπίνα μετά από μένα εσύ θα την έχεις. Από αύριο θ' αρχίσεις να δουλεύεις. Να ψάχνεις για το Πέρας.»

Εκείνος κατένευσε. «'Ντάξει, αλλά πρέπει να μπορώ να έρθω σ'επαφή με τη θάλασσα για να το κάνω αυτό· δε γίνεται να το κάνω καθισμένος στο κατάστρωμα.»

«Το ξέρω· έχω ακούσει για τις μαντείες σας. Δε νομίζω ότι εδώ, μέσα σ' αυτό το πλοίο, έχει ειδικό θάλαμο για τέτοια δουλειά, αλλά θα φροντίσω να σου φτιάξουμε έναν αν υπάρχει η δυνατότητα – κι ακόμα κι αν δεν υπάρχει η δυνατότητα. Αύριο, όμως, θα σε δέσουμε και θα σε κατεβάσουμε έτσι στη θάλασσα–»

«Θα με φάει τίποτα, Καπετάνιε. Δε δειλιάζω αλλά στον ωκεανό–»

«Θα έχω ρίξει δύο οπλισμένους δύτες μαζί σου. Θα σε φρουρούν. Κι άμα δούμε κίνδυνο θα σε τραβήξουμε πάνω αμέσως.»

Αναστέναξε, μοιάζοντας αγχωμένος. «Όπως νομίζεις.»

Ο Γεώργιος τον χτύπησε φιλικά στον ώμο (συγκρατημένα, μην του σπάσει και κάνα κόκαλο). «Θα είσαι πλούσιος όταν επιστρέψεις στην Τριάνη.»

«Αν όντως πλουτίσω, Καπετάνιε, δεν θα επιστρέψω στην Τριάνη,» αποκρίθηκε ο Ωκεανομάνης.

4

Πλησιάζουμε την Κάτω Πύλη της Σκιάπολης. Μέσα στο τετράκυκλο, θωρακισμένο, φανερά πολεμικό όχημά μας το οποίο έχει γιγαντοβαλλίστρα από πάνω. Περνάμε την πύλη και κανείς δεν κάνει τίποτα για να μας σταματήσει. Οι φρουροί μάς κοιτάζουν ερευνητικά μα δεν μας γνέφουν. Τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει εδώ από τότε που ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια: μπαίνεις και βγαίνεις από τη Σκιάπολη οπλισμένος σαν αστακός και κανένας δεν ενδιαφέρεται. Η πόλη, άλλωστε, είναι γεμάτη πειρατές, τυχοδιώκτες, άρπαγες, και μισθοφόρους. Όλοι τους οπλισμένοι, και όχι ελαφρά.

Αν όμως τσαντίσεις τους Χορκάνηδες, ή οποιουσδήποτε από τους Τρεις, τότε την έχεις άσχημα. Δε μπορείς να σταθείς πουθενά εδώ.

Αλλά τι μου είχε πει η παλιά μου φίλη η Πράσινη Κρίνη για τους Τρεις ετούτο τον καιρό, μετά τον Πόλεμο των Κουρσάρων; Ότι έχουν κόντρες αναμεταξύ τους· αυτό μού είχε πει. Κόντρες υπόγειες, στις σκιές της Σκιάπολης. Προσπαθούν όλοι να πάρουν τον έλεγχο ενώ παλιά τον μοιράζονταν. Ξεκίνησε από την Ελένη Ελκάνια, συνεχίστηκε από τον Ευάγγελο Χορκάνη, και είναι μπλεγμένοι τώρα και οι Δίδυμοι των Θαρνέσιων, ο Λουκάς κι ο Μάρκος.

«Καλά, τι γίνετ' εδώ, ρε γαμώτο;» λέει ο Μάρκος – ο δικός μας Μάρκος, ο οδηγός του οχήματός μας. «Δε μας σταμάτησαν στην πύλη για να μας ρωτήσουν τίποτα!»

Γελάω. «Καλωσήρθατε στη Σκιάπολη, Μακροθάνατοι.» Κυλάμε επάνω στην Κάτω Λεωφόρο που διασχίζει την Κάτω Σκιά της πόλης από την Κάτω Πύλη ως την Αμυντική Γέφυρα, και μετά, στην αντικρινή όχθη, παίρνει άλλο όνομα, γίνεται Οδός Καλών, και μικραίνει. Ναι, τη θυμάμαι αρκετά καλά τη Σκιάπολη από τις μέρες μου ως κουρσάρος στην Ιχθυδάτια. Τι τρελός καιρός...

«Με τέτοια τακτική που ακολουθούν,» λέει ο Καταραμένος Αργύριος, «πώς και δεν τους έχουν ήδη πάρει την πόλη, Μαύρε;» Τελείως άσχετοι με το μέρος, λοιπόν, οι φίλοι μου οι Μακροθάνατοι...

«Να τους πάρουν τη Σκιάπολη;» Γελάω ξανά, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. «Και πώς θα την κρατήσουν, Καταραμένε; Θα σηκωθεί ολόκληρη η πόλη και θα τους καταβροχθίσει όπως τα σαγόνια του Αβυσσαίου! Δεν είναι εύκολο να κρατήσεις μια πόλη σαν αυτήν. Οι Τρεις αποτελούν εξαίρεση. Ξέρεις ποιοι είναι οι Τρεις;»

«Μου είπες ότι θα πας να τους μιλήσεις... Οι άρχοντες της Σκιάπολης. Έχω ακούσει γι' αυτούς.»

«Οι Ελκάνιοι είναι οι πιο κλέφτες έμποροι που γνωρίζεις,» του λέω. «Οι Χορκάνηδες είναι οι πιο αδίστακτοι πολέμαρχοι που γνωρίζεις. Και οι Θαρνέσιοι είναι οι πιο ληστρικοί, αιμοσταγείς κουρσάροι που γνωρίζεις.»

«Δεν ξέρεις όλους όσους γνωρίζω, Μαύρε,» αποκρίνεται ο Καταραμένος μειδιώντας.

«Όποιους και να γνωρίζεις, αυτοί είναι χειρότεροι,» τον διαβεβαιώνω. Και μετά δίνω οδηγίες στον Μάρκο για να μας πάει σ' ένα μέρος ν' αράξουμε. Πλησιάζει μεσημέρι. Βγαίνουμε από την Κάτω Λεωφόρο, μπαίνουμε στους δρόμους του Κοντοβάτη, βόρειά της.

«Χειρότεροι απ' τον Οίκο της Τριάνης;» λέει ο Καταραμένος, προκλητικά.

«Έχεις πάει στην Τριάνη;»

«Έχω δουλέψει εκεί.»

Ένα μπουρδέλο και μισό, σκέφτομαι. Τουλάχιστον, η Σκιάπολη είναι σοβαρή πόλη για πειρατές και κουρσάρους, μα την Έχιδνα! «Ναι,» του απαντώ, «από ορισμένες απόψεις, είναι χειρότεροι από τον Οίκο της Τριάνης. Επιπλέον, είναι Τρεις· ο Οίκος είναι ένας.»

Ο Καταραμένος μού μοιάζει συλλογισμένος τώρα.

Καθοδηγώ τον Μάρκο σ' ένα γκαράζ του Κοντοβάτη. Εκεί, αφήνουμε το όχημά μας και κατευθυνόμαστε με τα πόδια προς ένα ξενοδοχείο στην ίδια περιοχή. Λέγεται «Ο Καλός Καιρός» και βρίσκεται πλάι στην Ποταμία, τη λεωφόρο που ξεκινά από τη Δεύτερη Γέφυρα και

πηγαίνοντας νότια συναντά την Κάτω Λεωφόρο. Το ξενοδοχείο είναι λίγο πιο πάνω από τη διασταύρωση των δύο μεγάλων δρόμων.

«Δε νομίζω ότι υπάρχει άλλη τέτοια πόλη στην Υπερυδάτια...» λέει ο Καταραμένος κοιτάζοντας τριγύρω. «Είναι σαν... σαν να την έφτιαξαν άνθρωποι που είχαν ο καθένας διαφορετική πόλη στο μυαλό του όταν έχτιζε, μα την Έχιδνα! Αυτή η πολυκατοικία που μόλις περάσαμε» – δείχνει πίσω μας με τον αντίχειρά του, χωρίς να γυρίσει – «θυμίζει Κεντρικά – Ριλιάδα, ίσως. Αυτό εδώ το σπιτάκι» – δείχνει πλάι μας – «νομίζεις ότι το πήραν από κάνα χωριό των Χαμηλών Ακτών της Ιχθυοδάτιας.»

«Ο καθένας έχει χτίσει εδώ ό,τι του φυσούσε ο Ζέφυρος,» του λέω. «Νομίζεις ότι ακολουθούσαν κανένα σχέδιο; Τότε ή τώρα;»

«Και ποιος έχτισε τα τείχη;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Οι Χορκάνηδες, ίσως. Ή οι Ελκάνιοι, για να προστατέψουν τα εμπορικά τους συμφέροντα. Αλλά μάλλον οι Χορκάνηδες.»

Φτάνουμε στον Καλό Καιρό και κλείνουμε δωμάτια για εμένα και τις φίλες μου και για όλους τους Μακροθάνατους, οι οποίοι δεν μένουν σε μονόκλινα, φυσικά· πληρώνουν για τρίκλινα. Εκτός από τον Καταραμένο, που πληρώνει για δίκλινο· μαζί του θα είναι μια γυναίκα της ομάδας του που λέγεται Μαρίνα, γκόμενά του ίσως. Εγώ κλείνω δωμάτιο μαζί με τη Λουκία και τον γάτο της. Η Διονυσία θα μείνει με την Ερασμία, πράγμα που νομίζω πως δεν της αρέσει και τόσο· δεν πρέπει να τη συμπαθεί την Ερασμία. Αλλά, εντάξει, δεν θα καθίσουμε πολύ καιρό εδώ. Και η Διονυσία δεν είπε ότι ήθελε να κλείσει μονόκλινο δωμάτιο. Αν ήθελε, κανείς δεν θα της το αρνιόταν, φυσικά.

Πηγαίνουμε τώρα όλοι να ξεκουραστούμε, γιατί είναι μεσημέρι.

Η Λουκία ανοίγει την πόρτα του στενού μπαλκονιού του δωματίου μας και κοιτάζει έξω και κάτω, την Ποταμίσια, και έξω και πέρα, την υπόλοιπη Σκιάπολη.

«Να παραγγείλω φαγητό;» τη ρωτάω. Από τη ρεσεψιόν μάς έδωσαν τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα ενός εστιατορίου που συνεργάζεται με το ξενοδοχείο και μπορούμε να το καλέσουμε.

«Ναι,» μου απαντά η Λουκία.

«Θες τίποτα συγκεκριμένο να παραγγείλεις;»

«Όχι.» Δε γυρίζει να με κοιτάξει.

«Εντάξει, αλλά μην παραπονεθείς μετά.» Πιάνω τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του δωματίου.

«Τι θα ζητήσεις; Βατράχια;» Ακόμα κοιτάζει έξω.

«Όχι. Όχι άλλα βατράχια!» Πατάω πλήκτρα επάνω στον δίαυλο, ενώ εκείνη γελά καταλαβαίνοντας το αστείο μου.

Όταν έχω παραγγείλει φαγητό και η Λουκία έχει κλείσει πάλι την πόρτα επιστρέφοντας μέσα στο δωμάτιο, με ρωτά καθώς βγάζει τις μπότες της: «Πώς σκοπεύεις να τους πλησιάσεις;» Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι εννοεί τους Τρεις.

Είμαι καθισμένος στο κρεβάτι, οκλαδόν, με το Φιλί της Έχιδνας ακουμπισμένο στον τοίχο παραδίπλα, θηκαρωμένο. «Θα πάω και θα τους χτυπήσω την πόρτα.»

Η Λουκία κάθεται πλάι μου, διπλώνοντας τα πόδια από κάτω της. «Έτσι απλά;»

«Δε μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο τρόπο.»

«Θα έρθω μαζί σου, φυσικά. Πάντα ήθελα να—»

«Όχι· θα πάω μόνος.»

«Τι; Γιατί, ρε;»

«Γιατί μπορεί να μην τα βρούμε τελικά, και τότε καλύτερα να έχουν δει μόνο εμένα και κανέναν άλλο.»

Η Λουκία γελά κοφτά. «Σκέφτεσαι να τους τσαντίσεις τόσο πολύ;»

«Αντιθέτως, οι προθέσεις μου είναι αγαθές, όπως ξέρεις. Αλλά ίσως εκείνοι να με τσαντίσουν.»

Με κοιτάζει υπομειδώντας, καταλαβαίνοντας μάλλον ότι της κάνω πλάκα. Με ρωτά: «Ποιους θα επισκεφτείς πρώτα;»

«Τους Ελκάνιους.»

«Γιατί;»

«Εκείνος ο λεχρίτης, ο Ιωάννης το Μάτι, μου είχε πει, την προηγούμενη φορά που ήμουν εδώ, ότι οι Τρομεροί Καπνοί έστειλαν στον Παππού ένα μήνυμα με την κόρη του, την Αμαλία Ελκάνια, αφού έκλεψαν το πλοίο της, τα Μυρωμένα Σίδερα. Αναρωτιέμαι τι μήνυμα μπορεί να ήταν αυτό. Ίσως να με βοηθήσει να τους εντοπίσω. Και οι Ελκάνιοι σίγουρα θα θέλουν εκδίκηση για την κλοπή του карабиού τους, και είναι

πλούσιοι – οι πλουσιότεροι από τους Τρεις, ίσως – θα μπορούν άνετα να μου δώσουν πλοίο και πλήρωμα για να κυνηγήσω τους Καπνούς.»

«Χμμμ...» Ανάβει τσιγάρο.

«Διαφωνείς;»

«Έχει σημασία;» Ρουφά καπνό, τον βγάζει πάλι απ'τα ρουθούνια, καταπάνω μου.

Κουνάω το χέρι μπροστά μου. «Η γνώμη μιας παλιάς πειρατίνας πάντα έχει σημασία στη Σκιάπολη.»

«Δε διαφωνώ,» μου λέει. «Οι Ελκάνιοι–»

Η πόρτα μας χτυπά. Τόσο γρήγορα ήρθε το φαγητό;

«Ποιος είναι;» ρωτάω.

«Φέρνω την παραγγελία σας,» ακούγεται μια αγορίστικη φωνή.

Το φαγητό. Σηκώνομαι απ'το κρεβάτι και ανοίγω. Ένα αγόρι που δε μπορεί νάναι πάνω από δεκαπέντε χρονών μού δίνει τα πακέτα λέγοντας: «Καλή όρεξη, κύριος.»

Τον πληρώνω για την παραγγελία και του δίνω κι ένα χταπόδι παραπάνω. «Αυτό για την πάρτη σου.»

«Φχαριστώ κύριος!»

«Δίνε του.»

Την κοπανάει.

Κλείνω την πόρτα κι επιστρέφω στο κρεβάτι. Προτού ανοίξω τα πακέτα, ο Ακατάλυτος έχει ήδη πηδήσει πάνω στο στρώμα μυρίζοντάς τα. Η Λουκία τραβά ξιφίδιο στρέφοντας την αιχμή προς τα μουστάκια του. «Μακριά απ'το πλιάτσικο, δαίμονα της Σιλοάρνης!» του λέει. Και ο γάτος βγάζει ένα τόσο οργισμένο σύριγμα που θα έλεγες ότι όντως είναι δαίμονας της Σιλοάρνης ο καταραμένος. Η Λουκία απομακρύνει το όπλο.

Τρώμε χωρίς βιάση, πίνουμε, και καπνίζουμε. Και μετά η Λουκία κοιμάται κανένα δώρο.

Το απόγευμα, φέρνω στο δωμάτιό μας τη Διονυσία, την Ερασμία, και τον Καταραμένο Αργύριο. Τους λέω ότι θα πάω τώρα να επισκεφτώ το Παλάτι των Ελκάνιων στην Πάνω Σκιά. Να μείνουν εδώ και να είναι φρόνιμοι.

«Δεν είναι φρόνιμη πόλη η Σκιάπολη, Οφιομαχητή,» μου λέει η Ερασμία.

«Προσπαθήστε, όμως. Και με λένε Γεώργιο,» της θυμίζω. Ζώνομαι το Φιλί της Έχιδνας και ρίχνω την κάπα μου στους ώμους. «Θέλετε να μου πείτε τίποτα προτού φύγω;»

«Ναι,» λέει η Διονυσία. «Μπορώ να βοηθήσω.»

«Τι εννοείς, μπορείς να βοηθήσεις;»

«Σε περίπτωση που κάτι κακό σου συμβεί, να το ξέρουμε.»

Εξακολουθώ να την κοιτάζω ερωτηματικά, κι εκείνη συνεχίζει: «Μπορώ να βλέπω μέσα από τα μάτια σου και ν'ακούω μέσα από τ'αφτιά σου, χρησιμοποιώντας Μαγγανεία Απόμακρων Αισθήσεων.»

«Όπως με το όπλο 'σημαδευτής', που χρησιμοποίησαν τα βατράχια για να με παρακολουθούν;»

«Δεν είναι καθόλου το ίδιο πράγμα. Η Μαγγανεία Απόμακρων Αισθήσεων δεν αφήνει κανένα πνευματικό σημάδι επάνω σου το οποίο ο μάγος ανιχνεύει. Απλά συνδέει τις αισθήσεις του μάγου – την όραση και την ακοή – με τις δικές σου, για όσο ο μάγος είναι συγκεντρωμένος σ'αυτή τη δουλειά. Και δεν πρέπει να είσαι και πολύ μακριά του. Πόσο απέχει το Παλάτι των Ελκάνιων από εδώ;»

Φέρνω στο μυαλό μου τον χάρτη της Σκιάπολης. «Πάνω από ένα χιλιόμετρο, σίγουρα,» αποκρίνομαι. «Ίσως και γύρω στα δύο. Ναι, ενάμιση, δυο χιλιόμετρα.»

«Οριακά θα καταφέρω να διατηρήσω την επαφή μου – αν τα καταφέρω. Δεν την ξέρω και τόσο καλά τη Μαγγανεία Απόμακρων Αισθήσεων· ελάχιστες φορές μού έχει φανεί χρήσιμη. Την έμαθα όταν εκπαιδεύομουν στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία Υπερυδάτιας, στη Μεγάπολη· ήταν μέρος ενός μαθήματος. Στο νοσοκομείο, κατά κανόνα, δεν μου χρειάζεται, όπως καταλαβαίνεις.»

«Σου έχει τύχει να χρειαστεί να παρακολουθείς τους ασθενείς, δηλαδή;» κάνει η Λουκία.

«Όχι τους ασθενείς,» της λέει η Διονυσία. «Αλλά έχει χρειαστεί να κοιτάζω μέσα από τα μάτια χειρουργών, για να βλέπω πώς πηγαίνει μια επέμβαση. Δεν βρίσκονταν όμως και τόσο μακριά από εμένα.»

»Θα μπορούσα να έρθω πιο κοντά στο Παλάτι των Ελκάνιων, Γεώργιε; Υπάρχουν μέρη εκεί γύρω για να καθίσουμε, δεν υπάρχουν; Είναι πλάι στην Αγορά.» Το θυμάται, προφανώς, από την προηγούμενή μας επίσκεψη στη Σκιάπολη.

«Ναι,» της λέω, «αν και δεν νομίζω ότι είναι απαραίτητο να με προσέ-
χεις...»

«Καλύτερα όμως να σε προσέχει,» τονίζει η Λουκία. «Αν κάτι κακό
συμβεί--»

«Τι θα κάνετε; Εισβολή στο Παλάτι των Ελκάνιων;»

«Αν χρειαστεί.» Δε φαίνεται να αστειεύεται.

«Ποιοι νομίζεις πως είστε; Εγώ;»

Ο Καταραμένος γελά. «Όπως και νάχει, Μαύρε, όντως είναι καλύτερα
να το ξέρουμε αν κάτι άσχημο συμβεί. Πάμε να καθίσουμε κάπου κο-
ντά στο παλάτι τους και η φίλη σου- Διονυσία, είπαμε, έτσι;»

Εκείνη γνέφει καταφατικά.

«Η φίλη σου θα κάνει το ξόρκι της και θα σε παρακολουθεί.»

«Εντάξει,» συμφωνώ. «Όπως θέλετε.»

Βγαίνουμε από τον Καλό Καιρό παίρνοντας και τρεις Μακροθάνατους
μαζί μας· οι άλλοι θα μας περιμένουν εδώ. Κανένας από τους τρεις δεν
είναι ο Μάρκος ή η Μαρίνα, παρατηρώ. Αλλά είναι παλιοί· τους θυμά-
μαι από τον καιρό μου ως μισθοφόρος στη Μικρυδάτια, όμως όχι και
τα ονόματά τους.

Είμαστε οχτώ άτομα τώρα· δεν χωράμε μέσα στο όχημα ενός δρομο-
πιλότου, οπότε μπαίνουμε στα οχήματα δύο δρομοπιλότων. Τους λέω
πού να μας πάνε και μας πηγαίνουν δίχως καθυστέρηση – γάτοι της
Σκιάπολης επάνω σε τροχούς. Ανεβαίνουμε την Ποταμίσια, καβαλάμε
τη Δεύτερη Γέφυρα, βγαίνουμε στην Οδό Πύλης, στην Πάνω Σκιά, στρί-
βουμε στην Οδό Κραλβέριου, περνάμε νότια από το Παλάτι των Ελκάν-
ιων, και φτάνουμε σε κάτι γειτονιές που αν έχουν όνομα δεν το ξέρω:
είναι χωμένες ανάμεσα στην Οδό Οκταπόδων, την Οδό Καλών, το Πα-
λάτι των Ελκάνιων, και την Αγορά των Σκιών. Όλο ύποπτες φυσιογνω-
μίες κυκλοφορούν εδώ. Όχι πως αυτό δεν ισχύει γενικά σε ολόκληρη
τη Σκιάπολη. Αλλά ετούτο το μέρος θυμίζει λαγούμι.

Οι δρομοπιλότοι μάς αφήνουν σ'έναν απ'τους στενούς δρόμους του·
τους πληρώνω και φεύγουν, επιστρέφοντας στην Οδό Οκταπόδων.
Φυσικά. Προτιμούν να μην πάρουν κόσμο από εδώ αλλά από κάπου
αλλού.

«Το είδατε το Παλάτι, έτσι;» λέω στους συντρόφους μου.

«Αυτό το μεγάλο οικοδόμημα ήταν;» ρωτά ο Καταραμένος. Μόνο εκείνος κι οι Μακροθάνατοί του δεν το ξέρουν.

«Ναι. Ελάτε τώρα· πάμε αποδώ.»

Τα δρομάκια βρομούν και ζέχνουν, γεμάτα νερά και ακαθαρσίες. Κάτι αλητόγατες συρίζουν προς τον Ακατάλυτο αλλά εκείνος τις αγνοεί κουνώντας τους την ουρά του και το αφτί του με το σκουλαρίκι. Με το πουλί του Λοκράθου μοιάζουν οι ουραιονομίες του, μα την Έχιδνα.

«Πού μας πας, ρε; Στον Κακόθυμο;» μου λέει η Λουκία.

«Το μάντεψες, ε;»

Το πανδοχείο δεν είναι μακριά, και μοιάζει με μπαλωμένο ρούχο, γκρεμισμένο και ξαναχτισμένο από πάνω, και ξαναγκρεμισμένο και ξαναχτισμένο από πάνω πάλι – αν και δεν ξέρω αν όντως είχε ποτέ γκρεμιστεί και ξαναχτιστεί. Μάλλον όχι. Πάνω από την είσοδό του είναι καρφωμένη στραβά μια πινακίδα που γράφει ΚΑΚΟΘΗΜΟΣ. Μπαίνουμε στην τραπεζαρία, έχοντας τις κουκούλες μας στα κεφάλια. Αν και εγώ είναι που, κυρίως, πρέπει να κρύβομαι. Τον Οφιομαχητή ακόμα τον θυμούνται διάφοροι στη Σκιάπολη, και τώρα δεν θέλω να ανακοινώσω την παρουσία μου. Όχι ακόμα.

Κλείνουμε ένα δωμάτιο από την ξεδοντιάρα γαλανόδερμη τύπισσα στο μπαρ και ανεβαίνουμε την ξύλινη σκάλα που τρίζει λες και σκέφτεται να παραδώσει το πνεύμα. Ναι, ένα μόνο δωμάτιο και για τους οχτώ μας, κι αυτό δεν παραξένεψε καθόλου τη γυναίκα του μαγαζιού· δεν είναι παράξενο στον Κακόθυμο. Ακόμα και μια ντουζίνα άνθρωποι μπορεί νάρθουν εδώ για να μείνουν σ'ένα δωμάτιο. Κι αν είναι τυχεροί μπορεί νάχει και κρεβάτι.

Δεν είμαστε τόσο τυχεροί. Το δικό μας δωμάτιο έχει τρία στρώματα ριγμένα στο πάτωμα, στα οποία θα ξάπλωναν μόνο οι πιο τολμηροί, οι πιο λέτσοι, ή οι πιο μαστουρωμένοι.

Η Διονυσία μορφάζει. «Μα τους θεούς, Γεώργιε· μας κάνεις πλάκα; Πρέπει να είμαι καθισμένη, ξέρεις, για να χρησιμοποιώ τη μαγγανεία.»

«Κάτσε στο πάτωμα,» της προτείνω.

Κουνά το κεφάλι. «Τέλος πάντων. Δώσε μου τα χέρια σου.» Απλώνει και τα δύο δικά της.

Τα αγγίζω· τα δάχτυλά μας μπλέκονται, ελαφρά. Η Διονυσία με κοιτάζει κατάματα. «Μην προσπαθήσεις να αντισταθείς, γιατί αυτό θα σπάσει τη μαγανεία.»

«Εντάξει.»

Εξακολουθώντας να με κοιτάζει κατάματα, μουρμουρίζει λόγια ακαταλαβίστικα για εμένα. Κανένα πεντάλεπτο περνά έτσι, υπολογίζω. Τα καστανά μάτια της νομίζω ότι αρχίζουν να γυρίζουν, να περιστρέφονται, σαν δίνες, και χρειάζεται ν'απομακρύνω την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να μην κάνω κάτι το πολύ ανόητο.

Η Διονυσία βλεφαρίζει τελικά – τόσοη ώρα τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα σαν τα δικά μου! συνειδητοποιώ ξαφνικά – και παίρνει τα χέρια της από τα χέρια μου. «Έγινε,» μου λέει. Κλείνει τα βλέφαρά της. «Με βλέπω μέσα από τα μάτια σου. Με ακούω μέσα από τ'αφτιά σου – κι από τα δικά μου συγχρόνως.» Κάθεται στο πάτωμα, οκλαδόν, με την πλάτη στον τοίχο. «Πήγαινε, Γεώργιε. Δε μπορώ να μείνω σ'αυτή την κατάσταση για πάντα.» Ακόμα τα βλέφαρά της είναι κλειστά. Μάλλον τη ζαλίζει να τα έχει ανοιχτά.

Εγώ αισθάνομαι σαν την Ευθαλία, που ο Αρσένιος βλέπει μέσα από τα μάτια της... αν και πρόκειται για τελείως διαφορετική περίπτωση.

«Εντάξει,» λέω, «πηγαίνω.» Νεύω προς τους άλλους. «Δε νομίζω ν'αργήσω, καλώς εχόντων των πραγμάτων.»

Βγαίνω από το δωμάτιο, από τον Κακόθυμο, και από τις βρόμικες γειτονιές νοτιοδυτικά της Αγοράς των Σκιών. Μπαίνω στην Οδό Οκταπόδων και βαδίζω προς το Παλάτι των Ελκάνιων, στο βόρειο τέρμα της.

Ήταν τέλη του δεύτερου μήνα του φθινοπώρου και η ανοιχτή θάλασσα όχι και τόσο γαλήνια, αλλά ούτε και τόσο άγρια όσο θα μπορούσε να ήταν. Με το ξημέρωμα, ο Ωκεανομάντης βγήκε στην κουβέρτα του караβιού μαζί με τον Καπετάνιο, κι ο δεύτερος πρόσταξε να δέσουν καλά τον Ωκεανομάντη και να είναι έτοιμοι να τον τραβήξουν επάνω σε περίπτωση κινδύνου.

Ο Νικόλαος Κορισκάνης ήταν ήδη ντυμένος με στολή κατάδυσης – χωρίς να φορά μάσκα και χωρίς να κουβαλά φιάλη αέρα – απλά και μόνο για τη σχετική ζεστασιά που μπορούσε να του προσφέρει η στολή. Το καλύτερο, βέβαια, θα ήταν να φορούσε οργανική στολή θέρμανσης στη συγκεκριμένη περίπτωση, αλλά τέτοιο πράγμα δεν είχαν στη διάθεσή τους. Δεν είχαν βρει παρά μονάχα μία οργανική στολή μέσα στο Λιοντάρι του Ανέμου, και ήταν υποβρύχιας αναπνοής.

Ο Οφιομαχητής πρόσταξε άλλους δύο να φορέσουν στολές κατάδυσης για να πέσουν στη θάλασσα μαζί με τον Ωκεανομάντη, ώστε να τον φρουρούν μήπως παρουσιαστεί τίποτα που μπορεί να τον είχε κατά νου για πρωινό. «Ποιοι θα πάνε;» ρώτησε.

Κανείς δεν φαινόταν πρόθυμος. Έκαναν πως ξαφνικά είχαν θυμηθεί άλλες δουλειές, ή κοίταζαν κάτι στον ορίζοντα, που ήταν ανοιχτός και δεν υπήρχε τίποτα για να κοιτάξεις πέρα από τα γκρίζα κύματα.

Ο Γεώργιος απομάκρυνε τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να μην αρχίσει να μοιράζει γροθιές. «Εσύ!» είπε δείχνοντας. «Εσύ, Ιγνάτιε, θα είσαι ο ένας από τους δύο.»

«Γιατί γω, ρε Καπ'τάνιε;» διαμαρτυρήθηκε ο Πεινασμένος Ιγνάτιος.

«Επειδή είσαι τυχερός,» απάντησε ο Οφιομαχητής, αγριοκοιτάζοντάς τον, κι ορισμένοι από τους άλλους χασκογέλασαν. Μία απ'αυτούς ήταν και η Λιωμένη Ιωάννα. «Κι εσύ,» της είπε ο Γεώργιος, «θα πας μαζί του.»

Εκείνη έπαψε να γελά. «Τι;» έκανε, μοιάζοντας λιγάκι πιωμένη πρωί-πρωί – έχοντας προμηθευτεί, προφανώς, κάποιο από τα μπουκάλια με τα ποτά που είχαν βρει μες στο σκάφος. «Γιατί εγώ;»

«Γιατί κι εσύ είσαι τυχερή. Ντυθείτε τώρα με τις στολές. Γρήγορα. Κουνηθείτε!»

Δεν έφεραν άλλη αντίρρηση. Φόρεσαν δύο στολές κατάδυσης και βούτηξαν στη θάλασσα από την κουπαστή. Ο Ωκεανομάντης τούς ακολούθησε, δεμένος με σχοινιά· και δύο από τα Λιοντάρια ήταν έτοιμοι να τον τραβήξουν επάνω αν παρουσιαζόταν κίνδυνος.

Ο Γεώργιος πλησίασε τη μάγισσα, που καθόταν με την πλάτη ακουμπισμένη στο κεντρικό κατάρτι. Της είχε πει να μην πιάσει δουλειά αμέσως, σήμερα· για την ώρα θα έπλεαν με τα πανιά, δεν υπήρχε λόγος να βιαστούν.

«Είσαι 'ντάξει;» τη ρώτησε τώρα.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ευτέρπη μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της. Αλλά καλά φαινόταν.

«Σε ποιο μαγικό τάγμα ανήκεις;»

«Μας πηγαίνεις για να σκοτωθούμε, το καταλαβαίνεις; Αν αυτός ο τύπος βρει το Πέρασ των Θαλασσών και κατευθυνθούμε προς τα κει, θα χαθούμε για πάντα!»

«Τίποτα δεν πρόκειται να πάθουμε. Ξέρω τον δρόμο. Σε ποιο μαγικό τάγμα ανήκεις;»

Η Κυρά του Λιονταριού αναστέναξε. «Στο τάγμα των Ερευνητών. Γιατί;»

«Ήμουν περίεργος. Φάε τίποτα· θα σου χρειαστεί.» Κι απομακρύνθηκε απ'αυτήν.

Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι τον ζύγωσαν, συρίζοντας. Τον ακολουθούσαν σαν σωματοφύλακες συνήθως. Τον έβλεπαν ως κάτι το ιερό· ο Γεώργιος το καταλάβαινε. Τους ένιωθε και τον ένιωθαν. Και αναρωτιόταν για τον Ξανθό ερπετοειδή. Ήξερε πως ήταν σπάνια αυτή η τρίχα για το είδος του. Μαλλιά των ήλιων... Η φυλή του πρέπει να τον θεωρούσε ξεχωριστό... Από τους Βαλτότοπους των Όφρων τον είχαν κλέψει οι δουλέμποροι, άραγε; Στο μυαλό του Γεώργιου ήρθε ο φίλος του ο Δεινοκράτης, που παλιά τον έλεγαν Γερό Φίδι στις αρένες της Νερ-κάλης...

Το Λιοντάρι του Ανέμου έπλεε με φουσκωμένα πανιά επάνω στον ατέρμονο ωκεανό, ενώ ο Ωκεανομάντης ήταν απλωμένος στο νερό και οι αισθήσεις του απλωμένες στα κύματα. Ο Νικόλαος, των Κακών, βρισκόταν στο τιμόνι όπως και χτες. Οι υπόλοιποι, εκτός από τους δύο δύτες που φυλούσαν τον Ωκεανομάντη, έτρωγαν τώρα στην κουβέρτα.

«Άμα μας τελειώσουν τα τρόφιμα τι θα κάνουμε, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, ένας από τους Κακούς.

«Δεν είδες πόσα έχει στ'αμπάρι; Δεν τελειώνουν εύκολα, εκτός άμα φρανείτε λαίμαργοι.»

«Ναι άλλ' άμα τελειώσουν, τι;»

«Θα ψαρέψουμε.»

«Δεν ξέρω να ψαρεύω, Καπετάνιε...»

«Θα μείνεις νηστικός, τότε,» του είπε ο Οφιομαχητής, κρατώντας σε απόσταση την οργή του· και κάποιοι τριγύρω γέλασαν.

Μετά από κανένα δίωρο, ο Ωκεανομάντης άρχισε να φωνάζει να τον τραβήξουν επάνω, αλλά μάλλον όχι επειδή κινδύνευε.

Ο Γεώργιος είπε: «Τραβήξτε τον, ρε. Τι κάθεστε και το σκέφτεστε;»

Τα δυο Λιοντάρια που είχαν αναλάβει τη δουλειά – η Αμαλία κι ο Φοίβος – έπιασαν τα σχοινιά και τράβηξαν επάνω τον Νικόλαο Κορισκάνη. Ο Πέτρος ο Φθονερός έριξε μια ανεμόσκαλα απ'το πλάι της κουπαστής για ν'ανεβούν οι δύο δύτες – ο Πεινασμένος και η Λιωμένη. Ο πρώτος είχε πιάσει κι ένα ψάρι· το είχε καρφώσει με το καμάκι του όταν περνούσε από κοντά του, και τώρα το έδειξε στους άλλους, γελώντας. «Ορίστε, ρε πουσταράδες,» είπε, «σας έπιασα μεσημεριανό για να μη λέτε ότι κωλοβαρούσαμε κει κάτω!»

Η Λιωμένη Ιωάννα τού δάγκωσε το αφτί, γελώντας κι εκείνη. Ακόμα έμοιαζε πιωμένη, παρά την ψυχρολουσία.

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Κορισκάνη: «Τι βρήκες;» καθώς εκείνος έβγαζε τη στολή κατάδυσης και σκουπιζόταν.

«Δε βρήκα το Πέρας, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε. «Δε βρήκα το Πέρας.»

«Αν το έβρισκες πώς θα το καταλάβαινες;»

«Σου είπα, δεν ξέρω ακριβώς. Αλλά... αλλά θα ήταν σαν κάτι που δεν έχω ξανασυναντήσει, υποθέτω.»

«Καλώς. Ξεκουράσου.» Και προς την Ευτέρπη: «Μάγισσα, μόλις έχεις τελειώσει» (έτρωγε) «πηγαίνεις στο κέντρο του σκάφους.»

«Γιατί; Έχουμε προορισμό;»

«Γιατί το λέω εγώ.»

Τον αγριοκοίταξε κάτω απ'την κουκούλα της αλλά δεν είπε τίποτα.

Μετά από κανένα τέταρτο, οι μηχανές του Λιονταριού του Ανέμου λειτουργούσαν ξανά, και τώρα ο Γεώργιος ήταν στο τιμόνι, και πλάι του στεκόταν η Αμαλία, των Λιονταριών, κοντή και γεροδεμένη, γαλανό-δερμη, με κοντοκουρεμένα, σγουρά, μαύρα μαλλιά.

«Από πού είσαι, Καπετάνιε;» τον ρώτησε.

Ο Οφιομαχητής κράτησε πέρα την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Από εδώ.»

«Τι 'απεδώ'; Υπερυδάτιος είσαι;»

«Ναι.»

«Δε μπορεί!;»

«Γιατί;»

«Είσαι κατάμαυρος.»

«Εδώ γεννήθηκα,» είπε ο Γεώργιος.

Η Αμαλία τον λοξοκοίταζε δαγκώνοντας το χείλος της, αλλά δεν συνέχισε την κουβέντα.

Αργότερα, όταν οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό και το πλήρωμα έπαιρνε μεσημεριανό μες στην τραπεζαρία του πλοίου, ο Δαμιανός ο Πούστης τής ψιθύρισε ότι ο Καπετάνιος τους ήταν ο Οφιομαχητής – ο ίδιος δεν τόλεγε, μα αυτός ήταν· δε μπορεί να ήταν άλλος. Και: «Ήρεμα, ρε άντρακλα, να πούμε, ήρεμα!» γέλασε, σπρώχνοντας πίσω τον Πέτρο τον Φθονερό που του έβαζε χέρι κάτω απ'το τραπέζι.

Ο Πέτρος μειδίασε άγρια και του άρπαξε τον μηρό ξανά. Ο Δαμιανός τού έπιασε το πουλί, κι ο Φθονερός τινάχτηκε ξαφνιασμένος.

«Ποιος είν' ο Οφιομαχητής;» έκανε η Αμαλία, συνοφρυωμένη.

«Δεν έχεις ακούσει για τον Οφιομαχητή, μωρή;» είπε ο Πούστης.

«Όχι. Γιατί; Είναι τόσο γνωστός;»

«Κυκλοφορεί τ'όνομά του στα λιμάνια...»

«Ναι; Ποιος είναι, ρε;»

Ο Δαμιανός συνέχισε να της μιλά, ρίχνοντας μια αγκωνιά στα πλευρά του Φθονερού που ακόμα δεν τα είχε παρατήσει να τον πασπατεύει.

Λίγο μετά το μεσημέρι, όταν η Κυρά του Λιονταριού είχε βγει από το κέντρο ισχύος για να ξεκουραστεί (ο Καπετάνιος τής είχε πει ότι δεν θα έτρωγε μαζί με τους άλλους αλλά μαζί του, αργότερα) και το καράβι έπλεε ξανά με τα πανιά, ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης, των Λιονταριών, που είχε σκαρφαλώσει στα ξάρτια για να βιγλίζει με το κιάλι του, φώναξε: «Πλοίο εν όψει!»

Κάμποσοι μαζεύτηκαν στην κουβέρτα για να κοιτάξουν προς τα εκεί όπου έδειχνε. Ναι, σαν κάτι να φαινόταν στον ορίζοντα...

Ο Σαράντης κατέβηκε απ'το κατάρτι, γρήγορος όπως οι γάτοι του καραβιού (που ήταν έξι στο σύνολο και τους έλεγαν «οι λιονταρόγατοι», όπως είχαν πει στους άλλους τα Λιοντάρια του Λιονταριού), κι άρχισε να μιλά με τους υπόλοιπους του πληρώματος. Να μιλά για κούρσεμα.

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, ήταν στην καμπίνα του μαζί με την Ευτέρπη, τον Νικόλαο Κορισκάνη, και τους δύο ερπετοειδείς. Έτρωγαν. Η πόρτα χτύπησε και μια φωνή ακούστηκε: «Καπ'τάνιε! Καπ'τάνιε!»

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Γεώργιος. «Έλα μέσα.»

Η πόρτα άνοιξε και ο Νικόλαος, των Κακών, μπήκε ακολουθούμενος από τη Τζιλ και τον Σαράντη τον Ανοιχτομάτη. Είπε: «Καράβι εν όψει, Καπ'τάνιε. Βόρειο-βορειοανατολικά. Καλή ευκαιρία να του την πέσουμε. Μπορεί νάχουνε πράματα.»

«Δεν ψάχνουμε για κουρσέματα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Μα ίσως νάν' ευκαιρία, Καπ'τάνιε!» είπε ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης.

«Τίποτα δεν είναι ευκαιρία μπροστά στον θησαυρό που σύντομα θα έχουμε βρει. Ξεχάστε το πλοίο. Δε χρειάζεται να μπούμε σε κίνδυνο άσκοπα.»

«Μα... μέχρι να βρούμε το θησαυρό, να πούμε, Καπ'τάνιε – γιατί όχι;»

«Δε θ'αργήσουμε να φτάσουμε στο Πέρασ των Θαλασσών,» τους είπε ο Γεώργιος. «Έχουμε Ωκεανομάντη μαζί μας. Αφήστε το πλοίο· δε μας χρειάζεται.»

«Γιατί όχι;» επέμεινε ο Νικόλαος των Κακών, παίρνοντας τον λόγο από τον Σαράντη. «Ακόμα και οι προμήθειες κι οι εξοπλισμοί εκεί μέσα—»

«Είπαμε – ξεχάστε το πλοίο.»

«Άμα στο μέλλον, όμως, έχουμε ελλείψεις, Καπετάνιε—»

«Θα δούμε τότε τι θα κάνουμε.»

«Κι αν τότε δεν βρίσκουμε καλό κούρσεμα;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Οφιομαχητή. «Θα ψάξουμε και θα βρούμε. Ξέρω πώς να κυνηγάω πλοία, αν υπάρξει ανάγκη.»

«Ξέρεις;»

«Ήμουν πειρατής κάποτε.»

Ο Νικόλαος τον κοίταξε δύσπιστα.

«Πηγαίνετε,» τους είπε ο Γεώργιος, κι έφυγαν από την καμπίνα, αν και μουρμουρίζοντας δυσανεστήμενα.

«Δε θα σε συμπαθήσουν,» τον πληροφόρησε η Ευτέρπη'σαρ, «άμα δεν τους αφήνεις να κουρσέψουν.»

«Δε χρειάζεται να με συμπαθήσουν για να γίνουν πλούσιοι,» της απάντησε, και η Ευθαλία έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα από τους ώμους του.

Ο Νικόλαος Κορισκάνης είχε μόλις τελειώσει την ψαρόσουπά του και ήπια μια μεγάλη γουλιά απ'το Αίμα της Έχιδνας στην κούπα του. Του χρειαζόταν. Το φαγητό το είχαν μαγειρέψει, για όλο το πλοίο, ο Δαμιανός ο Πούστης και ο Άκεφος, και ήταν χάλια από άποψη γεύσης· όμως δεν είχαν άλλο, έτσι κανείς δεν τους είχε κάνει παράπονα πέρα απ'το να τους πουν να είναι πιο φειδωλοί με τα μπαχαρικά την επόμενη φορά, και είχαν πει κάμποσο νερό και άλλα ποτά. Ο Κορισκάνης σκούπισε τώρα τα χείλη του και ρώτησε τον Γεώργιο: «Είσαι ο Οφιομαχητής, έτσι δεν είναι; Έχω ακούσει για σένα: Ένας κατάμαυρος άντρας με τη δύναμη εκατό αντρών. Ένας ταξιδευτής που λένε ότι είναι πολεμιστής της ίδιας της Έχιδνας...»

«Κι αν είμαι;» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, ενώ η Ευτέρπη τον κοίταζε συνοφρυωμένη και σκεπτόταν: Ο Οφιομαχητής; Κι εκείνη είχε ακούσει κάτι φήμες στα λιμάνια...

«Απλώς είμαι περιέργος, Καπετάνιε.»

«Είτε είμαι ο Οφιομαχητής είτε όχι, δεν έχει σημασία. Σας πηγαίνω κάπου όπου θα γίνετε πλούσιοι.»

Ή θα σκυλοπνιγούμε... συλλογίστηκε η Ευτέρπη, που δεν πίστευε ότι θα κατάφερναν να επιζήσουν μες στο Πέρασ των Θαλασσών. Αν ήταν τόσο εύκολο, γιατί κανείς άλλος δεν είχε επιστρέψει αποκεί;

Ή, μήπως, επειδή αυτός ήταν ο Οφιομαχητής...; Όχι, όχι... Ακόμα κι ο Οφιομαχητής να ήταν.... Τέλος πάντων, σκέφτηκε η Ευτέρπη, και ήπια άλλη μια γουλιά απ'το Αίμα της Έχιδνας μες στην κούπα της, βλέποντας με τις άκριες των ματιών της το φίδι επάνω στους ώμους του Γεώργιου να την παρατηρεί με τρόπο που έκανε ένα ρίγος να τη διατρέξει.

Και οι δύο ερπετοειδείς... Μα την Έχιδνα, κι αυτοί έμοιαζαν πολύ πιστοί στον Γεώργιο. Πολύ πιστοί. Παρότι ήταν, καταφανώς, άγριοι. Άποδες, μάλιστα. Ο Οφιομαχητής... σκέφτηκε ξανά η μάγισσα. Ο Οφιομαχητής... Γαμώ την ουρά της Έχιδνας γαμώ, αυτός πρέπει να είναι. Αυτός.

Το σούρουπο, ο Ωκεανομάντης έπεσε πάλι στη θάλασσα για να απλώσει το μυαλό του στα κύματα. Μαζί του τώρα, ως φύλακες-δύτες, ήρθαν ο Πέτρος ο Φθονερός και ο Φοίβος, των Λιονταριών, αυτός που του έλειπε το δεξί αφτί. Η Ευτέρπη ξεκουραζόταν· δεν χρησιμοποιούσε τη μαγεία της. Ο Γεώργιος κοίταζε το καράβι ερευνητικά, από πάνω ως κάτω, για να δει πού θα βόλευε να φτιάξουν θάλαμο βύθισης για τον Ωκεανομάντη. Και τελικά βρήκε ένα μέρος όπου νόμιζε πως θα μπορούσε να γίνει αυτό. Ρώτησε και τον Μάρκο – ένα από τα Λιοντάρια του Λιονταριού, ο οποίος έμοιαζε να ξέρει καλά το πλοίο – κι εκείνος συμφώνησε ότι ίσως όντως να μπορούσε να γίνει, μα θα ήταν και ρίσκο επίσης. «Μπορεί να το βυθίσουμε το καράβι, Καπ'τάνιε. Δεν τ'αφήνουμε, καλύτερα;»

«Όχι,» είπε ο Γεώργιος. «Πρέπει να το δοκιμάσουμε. Δεν ξέρουμε πόσο καιρό θα χρειαστεί ο Ωκεανομάντης μέχρι να βρει το Πέρασ των Θαλασσών· κι άμα συνέχια τον ρίχνουμε στην ανοιχτή θάλασσα, στο τέλος κάτι κακό θα του συμβεί. Το λιγότερο θα αρρωστήσει. Κάνει κρύο· κι όσο οι μέρες περνάνε θα κάνει περισσότερο κρύο.»

Μ'αυτό ο Μάρκος δεν μπορούσε να διαφωνήσει.

Όταν ο Νικόλαος Κορισκάνης ανέβηκε ξανά στο κατάστρωμα, ήταν αρκετά ξεπαγιασμένος. Τον έτριβαν με πετσέτες για να τον

συνεφέρουν και τον πήγαν αμέσως στην τραπεζαρία βάζοντας μια ενεργειακή θερμάστρα πλάι του.

«Τι βρήκες;» τον ρώτησε ο Καπετάνιος.

Αλλά ο Ωκεανομάντης πάλι δεν είχε βρει τίποτα το αξιοσημείωτο. Τίποτα που να νομίζει ότι θα μπορούσε να ήταν το Πέρασ των Θαλασσών. Το πιο παράξενο πράγμα που είχε αισθανθεί, είπε, ήταν μια Φυσαλίδα που βρισκόταν αρκετά κοντά τους. «Ξ-Ξέρεις τι είναι οι... οι Φυσαλίδες, Καπ'τάνιε;» Ακόμα κι η γλώσσα του έμοιαζε παγωμένη.

«Ξέρω,» αποκρίθηκε μόνο ο Οφιομαχητής. «Ξέρω...» Η πιο παλιά ανάμνηση που έχω, πρόσθεσε νοερά. Μέσα σε μια Φυσαλίδα, κάπου στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας... Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε δυνατά εντός του. Το χέρι του έσφιγγε το μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας στη ζώνη του.

Από το επόμενο ξημέρωμα κιόλας, έβαλε το πλήρωμά του να ξεκινήσει την κατασκευή θαλάμου βύθισης για τον Ωκεανομάντη σ'εκείνο το σημείο του πλοίου που είχε κρίνει ότι πιθανώς να ήταν κατάλληλο. Και ο ίδιος δεν στεκόταν να επιβλέπει· δούλευε μαζί τους. Όσοι ήξεραν για την υπερφυσική δύναμή του σάστισαν γι'άλλη μια φορά απ'αυτά που τον είδαν να κάνει. Όσοι δεν είχαν αντιληφτεί ακόμα το μέγεθος της δύναμής του σάστισαν περισσότερο. Δεν φαινόταν να υπάρχει τίποτα ικανό να αντισταθεί στον Καπετάνιο τους: ούτε πλαστικό, ούτε ξύλο, ούτε μέταλλο. Τίποτα. Τα πάντα μπορούσε να τα σπάσει, τα πάντα μπορούσε να τα λυγίσει. Και δεν έμοιαζε καν να κουράζεται!

Το ερώτημα, λοιπόν, δεν ήταν τι μπορούσαν να καταφέρουν μαζί του και με τα εργαλεία που βρίσκονταν μέσα στο Λιοντάρι του Ανέμου. Το ερώτημα ήταν αν το πλοίο θα άντεχε την επέμβασή τους. Ήταν σαν να έκαναν χειρουργείο μέσα στην κοιλιά ενός κήτους. Χρησιμοποιούσαν τρυπάνια, πριόνια, τσεκούρια. Ακόμα κι ένα ηχητικό πριόνι υπήρχε μέσα στο σκάφος, κλεμμένο σε κάποιο κούρσεμα προφανώς: μια συσκευή που δεν είχε λεπίδα αλλά παρήγαγε εστιασμένα ηχητικά κύματα μικρής εμβέλειας, κάνοντας θραύση σε άκαμπτες ύλες. Ήταν, δυστυχώς, πολύ ενεργοβόρο, και ο Γεώργιος τούς είπε να αποφεύγουν τη χρήση του όσο το δυνατόν περισσότερο.

Το Λιοντάρι του Ανέμου τελικά δεν βούλιαξε και, ως το βράδυ, είχαν φτιάξει έναν βασικό θάλαμο βύθισης στα σπλάχνα του: έναν χώρο που

μπορούσε να γεμίσει θάλασσα όταν άνοιγες μια βαλβίδα, αλλά χωρίς να κινδυνεύει να πλημμυρίσει ολόκληρο το σκάφος εκτός αν βρισκόταν μέσα σε καταιγίδα.

Ο Ωκεανομάντης, εν τω μεταξύ, είχε βουτήξει σήμερα όπως και χτες – δεμένος με σχοινιά – και δύο δύτες πάντα τον φρουρούσαν. Σε κάποια στιγμή το απόγευμα, κινδύνεψε μάλιστα. Οδοντόψαρα επιτέθηκαν. Οι δύτες – ο Φοίβος των Λιονταριών και ο Άνθιμος ο Αξύριστος (ένας από τους πέντε που ο Οφιομαχητής είχε μαζέψει από το Κακολίμανο της Τριάνης) – αμέσως τα χτύπησαν με ενεργειακά φορτισμένα βέλη υποβρύχιας βαλλίστρας. Καθώς αυτά τα βέλη κάρφωναν τα άγρια ψάρια, εξαπέλυαν το φορτίο τους ολόγυρά τους, προκαλώντας χαλασμό μέσα στην αγέλη. Ο Νικόλαος Κορισκάνης φώναζε να τους τραβήξουν επάνω, κι αμέσως τον τράβηξαν από τα σχοινιά του και έριξαν μια ανεμόσκαλα για τους δύτες οι οποίοι γαντζώθηκαν εκεί και σκαρφάλωσαν γρήγορα.

Τη νύχτα, ο Γεώργιος ρώτησε τον Ωκεανομάντη αν είχε βρει το Πέρασ των Θαλασσών, αλλά εκείνος αποκρίθηκε ότι ακόμα δεν είχε εντοπίσει κάτι που θα μπορούσε να θεωρήσει πως ήταν αυτό.

Όταν ξημέρωσε, δεν βούτηξε πάλι στα κύματα αλλά στον καινούργιο θάλαμο βύθισης που ερχόταν σε επαφή με την ανοιχτή θάλασσα, ενώ το πλήρωμα έκανε κάποιες τελευταίες δουλειές εκεί για την ολοκλήρωση του χώρου και ο Οφιομαχητής στεκόταν και παρατηρούσε, με την Ευθαλία απλωμένη στους ώμους του. Η Κυρά του Λιονταριού ήταν στο κέντρο ισχύος, χρησιμοποιώντας Μαγγανεία Κινήσεως, και ο Νικόλαος, των Κακών, ήταν στο τιμόνι με εντολή από τον Καπετάνιο να μην οδηγήσει προς καμία από τις ηπειρονήσους που εντόπιζε το αυτόματο σύστημα αλλά μόνο προς τους ατέρμονους ωκεανούς.

Το μεσημέρι, ο Γεώργιος ρώτησε τον Ωκεανομάντη: «Βρήκες τίποτα;»
«Όχι, Καπετάνιε. Όχι ακόμα.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Οφιομαχητή, και μόνο αυτό ήταν που συγκρατούσε την οργή του.

Καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση και ο Πρώτος είχε σχεδόν βουλιάξει μες στα κύματα, κοκκινίζοντας τις ανοιχτές θάλασσες της Υπερυδάτιας, δύο μελανοφονιάδες επιτέθηκαν στο Λιοντάρι του Ανέμου. Ο ένας παρουσιάστηκε ξαφνικά από τη μια μεριά του πλοίου, ο άλλος

από την άλλη: δύο πελώρια καλαμάρια που άπλωναν τα πλοκάμια τους και προσπαθούσαν ν'αρπάξουν ό,τι βρισκόταν επάνω στο κατάστρωμα ενώ συγχρόνως χτυπούσαν το σκάφος προκαλώντας ζημιές. Η θάλασσα είχε γίνει μαύρη τριγύρω, από το μελάνι τους. Το πλήρωμα πανικοβλήθηκε: έτρεχαν να φύγουν· επιχειρούσαν βιαστικά να τα καρφώσουν με καμάκια ή με βαλλίστρες. Τα γιγάντια κεφαλόποδα ήταν πολύ κοντά για να χρησιμοποιηθούν τα μεγάλα όπλα του карабиού εναντίον τους. Ένα πλοκάμι άρπαξε τη Τζιλ, τυλίχτηκε γύρω απ'τη μέση της, κι εκείνη ούρλιαζε ενώ ο μελανοφονιάς την τραβούσε προς το μέρος του.

Λίγο προτού φτάσει στην κουπαστή, το Φιλί της Έχιδνας έκοψε το πλοκάμι καθώς ο Οφιομαχητής τινάχτηκε ξαφνικά δίπλα της. Ύστερα, το λεπίδι του χτύπησε ακόμα ένα πλοκάμι, κόβοντάς το κι αυτό. Ο μελανοφονιάς έστρεψε κι άλλα πλοκάμια εναντίον του, αλλά ο Γεώργιος τα αποτίναξε με υπερφυσική δύναμη και, ζυγώνοντας την κουπαστή, κάρφωσε το σώμα του γιγάντιου καλαμαριού, τινάζοντας αίματα. Το κεφαλόποδο έπεσε από το πλάι του πλοίου και δεν επέστρεψε, χάθηκε μες στο μελάνι του, κάτω από τα φθινοπωρινά κύματα.

Ο άλλος μελανοφονιάς εξακολουθούσε να βρίσκεται στην αντικρινή πλευρά του Λιονταριού του Ανέμου. Αλλά όχι για πολύ. Ο Οφιομαχητής φρόντισε και γι'αυτόν δίχως καθυστέρηση. Το πλήρωμά του, έκπληκτο, τον είδε να κόβει πλοκάμια με το σπαθί του σαν να ήταν, όχι παλαμάρια, αλλά κλωστές, μα την Έχιδνα· και μετά, τον είδε να γρονθοκοπεί (!) το πελώριο καλαμάρι κατακέφαλα με το ελεύθερό του χέρι, ρίχνοντάς το στη θάλασσα, απ'όπου δεν αναδύθηκε ξανά.

Το τσούρμο πανηγύριζε. Ο Γεώργιος όμως δεν είχε όρεξη για πανηγυρισμούς· το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατούσε τη φαρμακερή οργή του από αόρατα χαλινάρια. Πήγε στην καμπίνα του για να πλυθεί από το αίμα των μελανοφονιάδων.

Και το πλήρωμα έλεγε ότι αυτός πρέπει σίγουρα να ήταν ο Οφιομαχητής. Δεν μπορεί να ήταν κανείς άλλος· και ο Οφιομαχητής ίσως να ήταν ο μόνος άνθρωπος στην Υπερυδάτια – ο μόνος δαίμονας στην Υπερυδάτια – που μπορούσε όντως να μπει στο Πέρασ των Θαλασσών και να ξαναβγεί. Κανείς να μην ανησυχούσε, ρε· θα τον έβρισκαν τον

θησαυρό, μα τα δώδεκα πλοκάμια του Άτλαντα. Θα τον έβρισκαν και θα γίνονταν όλοι τους του Άτλαντα βασιλιάδες!

Ο Ωκεανομάντης, όμως, ούτε σήμερα εντόπισε τίποτα που θα μπορούσε να τους φανεί χρήσιμο στην αναζήτησή τους...

Πέντε μέρες πέρασαν ακόμα, ενώ τριγύριζαν στις ανοιχτές θάλασσες, μην πλησιάζοντας ηπειρόνησο, και τρεις φορές ο Οφιομαχητής χρειάστηκε πάλι να τους πει ότι δεν είχαν ανάγκη να κουρσέψουν άλλα σκάφη και να μην του το επαναλάμβαναν αυτό. Δεν ήταν πειρατές· ήταν κυνηγοί του μεγαλύτερου θησαυρού της Υπερυδάτιας.

«Μεγαλύτερου κι από της Χελώνας του Θησαυρού, Καπ'τάνιε;» τον ρώτησε ο Πεινασμένος Ιγνάτιος καθώς βρίσκονταν στην τραπεζαρία, μια βραδιά.

«Πολύ μεγαλύτερου.»

Ο Νικόλαος, των Κακών, ρουθούνισε. «Και πού το ξέρεις, ρε Καπετάνιε; Τον έχεις δει; Αυτόν επάνω στη Χελώνα, εννοώ. Τον έχεις δει;»

«Δε μπορεί νάναι μεγαλύτερος από εκείνον που είδα,» αποκρίθηκε μόνο ο Οφιομαχητής, κι έκοψε ακόμα ένα κομμάτι από το μεγάλο πλοκάμι που είχαν ψήσει για φαγητό – ένα από τα πλοκάμια των μελανοφονιάδων που ο ίδιος είχε ακρωτηριάσει με το Φιλί της Έχιδνας προ ημερών. Καλοψημένα, ήταν καλό φαγητό· κακοψημένα, ζωντάνευαν μες στην κοιλιά σου κι άρχιζαν να περπατάνε, έλεγαν οι ναυτικοί.

Την έκτη μέρα, ενώ είχε μπει ο Ψυχρός ο Τρίτος, ο τελευταίος μήνας του φθινοπώρου, ο Ωκεανομάντης βγαίνοντας από τον θάλαμο βύθισης είπε στον Καπετάνιο: «Μια γιγαντοχελώνα μάς πλησιάζει.» Ήταν μεσημέρι περίπου.

«Γιγαντοχελώνα;»

«Ναι. Από τα δυτικά. Έρχεται καταπάνω μας, νομίζω. Σχεδόν σαν να θέλει να μας συναντήσει.»

Ο Γεώργιος έδωσε διαταγή στη μάγισσα ν'αφήσει το κέντρο ισχύος και να πάει να ξεκουραστεί· θα έπλεαν με τα πανιά τώρα. Πήρε το τιμόνι ο ίδιος και έστρεψε το πλοίο προς τα δυτικά.

Δεν άργησαν να βιγλίσουν τη γιγαντοχελώνα να τους πλησιάζει. Το πλήρωμα την έδειχνε και φώναζε: Χελώνα! Χελώνα! Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν τέτοια: Αν και σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος ίσως να την περνούσαν για νησί, η Υπερυδάτια δεν είχε νησιά στις

ανοιχτές θάλασσες, παρά μόνο ελάχιστα πολύ κοντά στις ηπειρονήσους – τμήματα των ηπειρονήσων ουσιαστικά.

Ο Οφιομαχητής, ακόμα στο τιμόνι, προσέγγισε τη γιγαντοχελώνα και αισθάνθηκε την παρουσία της πελώρια (φυσικά) αλλά και γνώριμη. Ήταν δυνατόν να ήταν πάλι αυτή; αναρωτήθηκε. Η ίδια χελώνα που είχε συναντήσει ως Καπετάνιος των Αγενών; Η ίδια χελώνα που, αργότερα, όταν ο Μεγαλοφονιάς είχε σκοτώσει τους κουρσάρους του, τον είχε πάρει στην πλάτη της για να τον γλιτώσει από τα σαγόνια του Αβυσσαίου;

Ναι, η ίδια πρέπει να ήταν...

Η ίδια ήταν.

Το πελώριο ερπετό βρέθηκε πλάι στο πλοίο, μοιάζοντας με μικρή ηπειρόνησο. Μπορούσαν ν'αράξουν εκεί. Ήταν γεμάτο βλάστηση: χελωνόφυτα. Και μικρά ζώα και πουλιά ζούσαν επάνω του.

Έβγαλε το γιγάντιο κεφάλι του από το νερό, κοιτάζοντας προς το κατάστρωμα σαν κάτι να έψαχνε. Το πλήρωμα μουρμούριζε, αλλά κανείς τους, φυσικά, δεν τολμούσε να υψώσει όπλο για να χτυπήσει τη γιγαντοχελώνα. Εκτός των άλλων, δεν είχαν και κανέναν λόγο να τη χτυπήσουν.

Ο Οφιομαχητής πέρασε ανάμεσά τους και στάθηκε στην κουπαστή, αντικρίζοντας τη γιγαντοχελώνα που αναγνώριζε. Χαμογελώντας. Καβάλησε την κουπαστή και πήδησε στο καβούκι της, και σύντομα καθόταν επάνω στο κεφάλι της, βρισκόμενος σε άμεση επαφή μαζί της. Η χελώνα χαιρόταν πολύ που τον ξανασυναντούσε· το αισθανόταν. «Δε νόμιζες ότι θα με ξανάβρισκες ζωντανό, ε;» μουρμούρισε ο Γεώργιος, μειδώντας. Αλλά μπορούσε να καταλάβει, μέσω του ψυχικού δεσμού του μαζί της, ότι μάλλον η γιγαντοχελώνα το αντίθετο πίστευε. Πρέπει να τον θεωρούσε αιώνιο. Είχε την ίδια αντίδραση προς αυτόν όπως και τα περισσότερα από τα υπόλοιπα ερπετά της Υπερυδάτιας.

Οι δύο ερπετοειδείς – το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι – στέκονταν τώρα στην κουπαστή και κοίταζαν, συρίζοντας αναμεταξύ τους, μιλώντας στη γλώσσα τους. Και το υπόλοιπο πλήρωμα μιλούσε σε άλλη γλώσσα – την Κοινή Υπερυδάτια.

«Τι κάνεις εκεί, Καπ'τάνιε;» φώναξε τελικά η Αμαλία, των Λιονταριών. «Θα περάσουμε δω τη μέρα;»

Ο Οφιομαχητής έστρεψε το αβλεφάριστο βλέμμα του επάνω τους, καθώς ακόμα καθόταν στο κεφάλι της γιγαντοχελώνας. «Σήμερα,» τους είπε, «πλεύουμε πλάι στη χελώνα. Με τα πανιά.»

Και συνέχισαν έτσι. Το τιμόνι το πήρε ο Φοίβος· ο Γεώργιος δεν βιαζόταν να επιστρέψει από τη συνάντηση με τη θαλάσσια φίλη του.

Μερικοί από το πλήρωμα – ο Νικόλαος των Κακών, ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, η Τζίλ, ο Ευσέβιος ο Σκύλος μαζί με τον σκύλο του, ο Άκεφος, και ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης – πήδησαν στη ράχη της γιγαντοχελώνας για να εξερευνήσουν το μέρος που ήταν γεμάτο χελωνόφυτα: βλάστηση που σκέπαζε το καβούκι της και θύμιζε φύκια σαν αυτά που συναντούσες στο πλάι ηπειρονήσων, αν και κάποια άλλα έμοιαζαν περισσότερο με καλάμια αλλά με πολύ μαλακά στελέχη. Και ήταν ψηλά: έφταναν πάνω απ'τα κεφάλια των εξερευνητών. Ολόκληρο δάσος. Ολόκληρο οικοσύστημα. Ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης επέμενε ότι θα έβρισκαν καλά αβγά εδώ, και, πράγματι, βρήκαν. Τα άρπαξαν από τις φωλιές πουλιών και ερπετών που ζούσαν επάνω στη γιγαντοχελώνα. Κάποια από τα πουλιά τούς επιτέθηκαν, μάλιστα, κι αναγκάστηκαν να τα απομακρύνουν με σπαθιά και καμάκια. Ένα φίδι πλησίασε το πόδι της Τζίλ για να τη δαγκώσει, αλλά ο Νικόλαος το είδε εγκαίρως και το κάρφωσε με το καμάκι του. Της έκλεισε το μάτι, ελπίζοντας ότι ίσως να την καβαλούσε αργότερα· δεν είχαν πολλές γυναίκες στο πλήρωμα κι αισθανόταν στερημένος. Η Τζίλ τον αγριοκοίταξε.

Ανάμεσα στα χελωνόφυτα συνάντησαν κι ένα σκέλεθρο. Έναν νεκρό άνθρωπο, με παλιά ρούχα ακόμα επάνω του, κουρελιασμένα. Βέλος πρέπει να τον είχε σκοτώσει· ήταν καρφωμένο στον θώρακά του. Τι στις λάσπες του Λοκράθου είχε γίνει εδώ;

Προσπάθησαν να βρουν τον Καπετάνιο, που καθόταν στο κεφάλι της χελώνας, μα δεν τα κατάφεραν να βγουν εκεί κοντά· βγήκαν στην αριστερή μεριά της. «Σας το είπα, μαλάκες,» μούγκρισε άκεφα ο Άκεφος. «Λάθος πηγαίναμε. Λάθος.»

Ο σκύλος του Σκύλου γάβγισε ανήσυχα, κι ο Σκύλος τον χάιδεψε ανάμεσα στ'αφτιά με το μοναδικό του χέρι απ'όπου έλειπε το μικρό δάχτυλο.

«Το λοιπόν,» είπε ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης. «Θα βαδίσουμε παραλιακά, να πούμε, και θα φτάσουμε· δε μπορεί να μη φτάσουμε.»

Περπάτησαν στο πλάι του καβουκιού της χελώνας, προσπαθώντας να μη μπλεχτούν στη βλάστηση και πέσουν στη θάλασσα, και πλησίασαν έτσι το κεφάλι του γιγάντιου ερπετού και τον Καπετάνιο τους καθώς ο Πρώτος Ήλιος είχε βυθιστεί στη δύση και ο Δεύτερος τον ακολουθούσε.

«Ε, Καπ'τάνιε!» φώναξε ο Σαράντης κουνώντας το χέρι του. «Είν' ένας νεκρός εκεί, μες στα χελωνόφυτα, Καπ'τάνιε!» Έδειξε πάνω απ'τον ώμο του, με τον αντίχειρα.

Ο Οφιομαχητής έστρεψε το κουκουλωμένο κεφάλι του προς τη μεριά τους. «Νεκρός;»

«Ναι. Ένα σκέλεθρο, να πούμε. Με βέλος στο στήθος. Κάποιο παλιό περιστατικό.»

«Και τι μου το λέτε εμένα;»

«Απλώς είπαμε μήπως σ'ενδιέφερε, να πούμε.»

«Βρήκατε τίποτα αξιοσημείωτο επάνω του;»

«Κουρσεμένος ήταν,» αποκρίθηκε η Τζιλ. «Ούτε μπότες δεν είχε κοντά του. Μόνο κάτι κουρέλια φορούσε.»

Ο Νικόλαος Κορισκάνης, ο Ωκεανομάντης, παρουσιάστηκε τότε στην κουπαστή του Λιονταριού του Ανέμου. «Καπετάνιε!» φώναξε, κι ακουγόταν ανήσυχος.

«Τι;» ρώτησε ο Γεώργιος στρέφοντας τώρα το βλέμμα του σ'αυτόν.

«Κатаιγίδα έρχεται, από τα βόρεια. Και πρέπει νάναι δυνατή. Η θάλασσα είναι πολύ ταραγμένη.»

5

Πλησιάζω την πύλη του κήπου του Παλατιού των Ελκάνιων με την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη. Οι φρουροί στο φυλάκιο με κοιτάζουν καχύποπτα πίσω από τα κάγκελα.

«Εσύ εκεί! Τι θες;» με ρωτά ο ένας σαν να νομίζει ότι είμαι κάνας αλήτης που κάνει τουρισμό.

«Θέλω να μιλήσω στους Ελκάνιους,» του λέω. «Στον Παππού, συγκεκριμένα.»

«Δίνε του, ρε μαλάκα. Έχουν άλλες δουλειές οι άρχοντες. Δίνε του!» Ακόμα νομίζουν ότι είμαι κάνας αλήτης που κάνει τουρισμό.

Πρέπει να τους αποδείξω ότι λάθος τα σκέφτονται τα πράγματα... Πλησιάζω την πόρτα του φυλακίου και πιάνω το σιδερένιο πόμολο.

«Ε, τι κάνεις, ρε;» μου φωνάζει ο φρουρός. «Είναι κλειστά, δε μπορείς ν'ανοίξεις! Λες να πιάσουμε κουβέντ-;»

Τραβάω την πόρτα καθώς μιλάει, και ο σύρτης πίσω της σπάει. Αντικρίζω τους σαστισμένους φρουρούς χωρίς τίποτα να μας χωρίζει· με κοιτάζουν με μάτια γουρλωμένα ενώ τα χέρια τους πάνε στις ζώνες τους τραβώντας ενεργειακά πιστόλια.

Κατεβάζω την κουκούλα της κάπας μου. «Είπα: θέλω να μιλήσω στους Ελκάνιους. Στον Παππού, συγκεκριμένα. Μπορείτε να τους ειδοποιήσετε;» Τιθασεύοντας τη φαρμακερή οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου για να μην τους ορμήσω και γνωρίσουν το ξύλο της Έχιδνας.

«Ποιος λοκράθιος διάολος είσαι, γαμώτο;» ρωτά ο φρουρός που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός. «Γιατί δε λες ποιος είσαι και φοράς και στολή ενδυνάμωσης, γαμώτο γαμώ;»

«Δε φοράω οργανική στολή ενδυνάμωσης,» τους πληροφορώ.

Συνοφρυώνονται. Με ατενίζουν παρατηρητικά. Αναμφίβολα, βλέπουν πως έχω δέρμα κατάμαυρο σαν τη νύχτα, και μαλλιά πράσινα.

Και είδαν πόσο δυνατός είμαι. Και τους είπα δεν φοράω στολή... Ποιος είμαι;

Τα μάτια τους γουρλώνουν πάλι. Ναι, μάλλον βρήκαν την απάντηση. Ωστόσο, με ξαναρωτάνε· θέλουν να την ακούσουν απ' το στόμα μου. «Ποιος διάλογος είσαι;» επαναλαμβάνει αυτός που αρχικά ήταν σιωπηλός – ξανθομάλλης, λευκόδερμος. Ο άλλος είναι γαλανόδερμος και μελαχρινός.

«Ο Οφιομαχητής είμαι,» του απαντώ. «Μπορώ να δω τους Ελκάνιους; Έχω να τους πω κάτι που τους ενδιαφέρει. Κάτι σχετικό με τους Τρομερούς Καπνούς. Και με τα Μυρωμένα Σίδερα, το χαμένο πλοίο τους.»

Κατεβάζουν τα πιστόλια που είχαν υψώσει. «Θα τους ειδοποιήσουμε,» λέει ο γαλανόδερμος.

«Ωραία. Θα περιμένω. Αλλά όχι για πολύ.»

Ο λευκόδερμος φρουρός πιάνει έναν επικοινωνιακό δίαυλο που είναι στον τοίχο, φέρνει το ακουστικό κοντά στο κεφάλι του, και καλεί κάποιον. Ψιθυρίζει, δεν ακούω καθαρά τι λέει. Μονάχα μερικές λέξεις πιάνω: Οφιομαχητής... Καπνούς... Έτσι είπε... Μάλιστα, Αρχόντισσά μου... Κλείνει πάλι τον δίαυλο και στρεφόμενος σ'έμένα λέει: «Μπορείς να περάσεις.»

«Ευχαριστώ.» Βαδίζω προς την πύλη του κήπου ξανά.

«Περίμενε μια στιγμή, μόνο,» μου λέει ο φρουρός, πίσω από τα κάγκελα του φυλακίου. «Θάρθουν να σε υποδεχτούν.»

Νεύω, αμίλητα.

Η πύλη δεν αργεί ν'ανοίξει με αυτόματο μηχανισμό. Τα δύο φύλλα της (που είναι από χοντρό ξύλο, λαξεμένο με σχήματα χταποδιών – σπάνιων δωδεκαπλόκαμων χταποδιών – αναμφίβολα όχι τυχαία) χωρίζουν μπροστά μου, αποκαλύπτοντας πίσω τους μια συνοδία από δώδεκα ανθρώπους (τα πλοκάμια του ιερού χταποδιού του Άτλαντα; – μια φευγαλέα σκέψη), φρουρούς και υπηρέτες ανάμεικτα. Τουλάχιστον, υποθέτω ότι αυτοί είναι υπηρέτες. Και οι άντρες και οι γυναίκες ντυμένοι με όμορφες στολές που έχουν κεντητά πλοκάμια επάνω. Και όλες οι γυναικείες στολές με ανοιχτό ντεκολτέ, δείχνοντας συμπιεσμένο στήθος.

«Ακολουθήστε μας, κύριε,» μου λέει ένας φρουρός με μεγάλα καστανά μουστάκια και πράσινο δέρμα. «Η Αρχόντισσα Αμαλία Ελκάνια θέλει να σας μιλήσει.»

Η Αμαλία Ελκάνια. Η Καπετάνισσα των Μυρωμένων Σίδερων.

Περνάω την ανοιχτή πύλη. «Ζήτησα να συναντήσω και τον Παππού, επίσης, αν είναι δυνατόν.»

«Ο Άρχοντας Δαμιανός έχει ήδη ειδοποιηθεί, κύριε. Παρακαλώ, ελάτε μαζί μας.»

«Πάμε...»

Με οδηγούν, μέσα από τον όμορφο κήπο, στο κεντρικό οικοδόμημα του Παλατιού. Στη μεγάλη είσοδο. Λίγο προτού φτάσουμε εκεί, βλέπω ένα άγαλμα του Άτλαντα: ένα γιγάντιο, δωδεκακπλόκαμο χταπόδι μ'έναν μικρό βωμό μπροστά του, όπου γυαλιστερά μπιχλιμπίδια κάποιας αξίας είναι αφημένα. «Μπιχλιμπίδια» που πολλοί κλέφτες της Σκιάπολης θα ήθελαν να ψαρέψουν δίχως δεύτερη σκέψη. «Μπιχλιμπίδια» που σίγουρα μπορείς να τα πουλήσεις για κάμποσα οχτάρια.

Περνάμε τη μεγάλη είσοδο του παλατιού η οποία φρουρείται από τέσσερις άνοπλους μισθοφόρους. Μπαίνουμε σ'έναν διάδρομο που, αναμενόμενα, είναι πλούσια στολισμένος και στρωμένος με χαλί όπου ντρέπεσαι να πατήσεις. Πατάμε, ωστόσο, χωρίς ενδοιασμούς.

Με πηγαίνουν σε μια αίθουσα όπου κρύσταλλα γυαλίζουν και ασημικά και χρυσαφικά στραφταλίζουν στο απογευματινό φως των ήλιων που μπαίνει από το μεγάλο παράθυρο. Πίνακες κρέμονται στους τοίχους, και ταπετσαρίες. Ένα άγαλμα της Φαρμακερής Κυράς είναι σε μια γωνία. (Ακόμα είμαι θυμωμένος μαζί της που με παρακολουθούσε να χτυπιέμαι με τον Εύανδρο...) Το άγαλμα ενός άλλου θεού είναι σε μια άλλη γωνία: του Ζέφυρου. Έτσι απεικονίζεται συνήθως: ως άντρας με μακριά μαλλιά και μακριά γενειάδα, και τα μαλλιά του ν'ανεμίζουν γύρω απ'το κεφάλι του σαν στεφάνι.

Μέσα στην αίθουσα – που θα τη χαρακτήριζες μετρίου μεγέθους για ένα τέτοιο παλάτι, αλλά πελώρια για ένα διαμέρισμα πολυκατοικίας – στέκονται δύο άνθρωποι που δεν μπορεί παρά να είναι Ελκάνιοι – ένας άντρας και μια γυναίκα. Τον άντρα τον έχω ξαναδεί, όμως μόνο από απόσταση, όσο ήμουν κουρσάρος σε τούτη την ηπειρόνησο. Είναι ο Ευθύμιος Ελκάνιος: γαλανόδερμος και γκριζομάλλης (από τρίχα που

παλιά πρέπει να ήταν πράσινη), μουσάτος, καμιά εξηνταριά χρονών πλέον. Ντυμένος πλούσια, φυσικά· και μ'ένα πιστόλι στη ζώνη του, παρατηρώ. Δεν είναι παιδί του Παππού, απ'ό,τι ξέρω γι'αυτόν· είναι παιδί της αδελφής του Παππού: της Γριάς του Πλούτου.

Η γυναίκα που στέκεται πλάι του δεν μπορεί παρά να είναι η Αμαλία Ελκάνια, η κόρη του Παππού που δέχτηκε την επίθεση των Τρομερών Καπνών. Το δέρμα της είναι λευκό-ροζ, τα μαλλιά της μακριά και καστανά, πέφτοντας στους γυμνούς ώμους της. Είναι ντυμένη μ'ένα φόρεμα που άλλη θα φορούσε σε δεξίωση, αλλά η Αμαλία δεν νομίζω ότι το θεωρεί από τα καλά της. Και στη δική της ζώνη είναι θηκαρωμένο ένα πιστόλι. Τα χέρια της φοράνε γάντια, και δαχτυλίδια και βραχιόλια είναι περασμένα πάνω από τα γάντια.

«Εσύ είσαι, λοιπόν, ο Οφιομαχητής...» λέει, παρατηρώντας με.

«Κι εσύ, μάλλον, είσαι η Αμαλία Ελκάνια,» αποκρίνομαι. Οι φρουροί που μ'έφεραν εδώ δεν έχουν φύγει· ούτε οι υπηρέτες.

«Νομίζαμε ότι είχες εγκαταλείψει την Ιχθυδάτια,» μου λέει ο Ευθύμιος. «Έτσι έλεγαν όλοι, τουλάχιστον.»

«Αληθεύει. Πρόσφατα επέστρεψα.»

«Και αναμείχθηκες στην εξέγερση της Σαλντέρια;»

Οι πληροφορίες τους είναι καλές. «Δεν έχει σημασία τι συνέβη στη Σαλντέρια,» τους λέω. «Ψάχνω τους Τρομερούς Καπνούς, και άκουσα πως κι εσείς τους ψάχνετε.»

«Πώς το ξέρουμε ότι είσαι όντως ο Οφιομαχητής;» με ρωτά η Αμαλία Ελκάνια.

«Δε μοιάζω με τον Οφιομαχητή;»

«Υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι με μαύρο δέρμα και πράσινα μαλλιά. Εξωδιαστασιακοί, κυρίως. Ταξιδιώτες.»

«Θα ερχόταν εξωδιαστασιακός ταξιδιώτης να σας μιλήσει για τους Τρομερούς Καπνούς, ισχυριζόμενος ότι είναι ο Οφιομαχητής;» Πλησιάζω τον μεγαλύτερο καναπέ της αίθουσας. Σκύβω, τον αρπάζω από κάτω, και τον σηκώνω στον αέρα. Με το ένα χέρι. «Και θα μπορούσε να κάνει κι αυτό;»

Με κοιτάζουν παρατηρητικά, μάλλον για να δουν μήπως φοράω οργανική στολή ενδυνάμωσης.

Η κάπα μου είναι ανοιχτή μπροστά. Ανοίγω και τα κουμπιά του πανωφοριού μου και του πουκαμίσου μου, με το ελεύθερό μου χέρι, για να τους δείξω ότι δεν φοράω τίποτ' άλλο από μέσα. Ενώ εξακολουθώ να κρατάω τον καναπέ στον αέρα, μονοχεριάρη, με άνεση.

«Είμαι ο Οφιομαχητής, ή δεν είμαι;»

«Εντάξει,» μου λέει ο Ευθύμιος Ελκάνιος. «Είσαι, προφανώς, ο Οφιομαχητής. Άσε κάτω τον καναπέ μας και πες μας τι ζητάς εδώ.»

Αφήνω τον καναπέ, προσεχτικά, και κάθομαι επάνω του κουμπώνοντάς πάλι τα κουμπιά μου. «Σαν στο σπίτι σας,» τους λέω, δείχνοντας τα άλλα καθίσματα, αντίκρυ μου.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίνεται ειρωνικά ο Ευθύμιος, ενώ η Αμαλία με λοξοκοιτάζει μην εκτιμώντας μάλλον το αστείο μου.

Κάθονται απέναντί μου. Οι φρουροί και οι υπηρέτες δεν έχουν φύγει ακόμα, και ο Ευθύμιος γνέφει στους δεύτερους να μας φέρουν ποτά, πράγμα το οποίο κάνουν αμέσως. Μια από τις γυναίκες με ρωτά τι θα ήθελα να πιω.

«Αίμα της Έχιδνας,» αποκρίνομαι.

«Λεμόνι; Πάγος;»

«Και τα δύο.»

Αμέσως το έχω στο χέρι μου, ενώ και οι Ελκάνιοι έχουν στα χέρια τους ποτά – γαλανό κρασί η Αμαλία, λευκό κρασί ο Ευθύμιος.

«Αναζητώ τους Τρομερούς Καπνούς,» τους λέω. «Και είμαι αποφασισμένος να τους βρω ακόμα κι αν χρειαστεί να γυρίσω την Υπερυδάτια ανάποδα. Νομίζω πως θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε.»

«Γιατί τους κυνηγάς;» με ρωτά ο Ευθύμιος. «Είχες κάποια... σύγκρουση μαζί τους;»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Έτυχε να τους συναντήσω, και παραλίγο να σκοτωθώ από τον γίγαντά τους. Το πλοίο στο οποίο επέβαινα κόπηκε στα δύο, κυριολεκτικά. Τα υπόλοιπα είναι προσωπική υπόθεση. Μην έχετε αμφιβολία, όμως, ότι θα κάνω τα πάντα για να τους βρω.»

«Να βρεις το λημέρι τους;»

«Ναι.»

Ο Ευθύμιος στρίβει το γένι του ατενίζοντάς με παρατηρητικά. «Ενδιαφέρον αυτό, Οφιομαχητή...»

Η Αμαλία ανάβει τσιγάρο: ή, μάλλον, ένας υπηρέτης τής το ανάβει· εκείνη απλά το βάζει στα κοκκινοβαμμένα χείλη της. «Τι συνεργασία ζητάς ακριβώς; Γνωρίζεις, φυσικά, ότι το πλοίο μου, τα Μυρωμένα Σί-δερα, κουρσεύτηκε απ'αυτά τα οδοντόψαρα, έτσι;»

«Το γνωρίζω,» τη διαβεβαιώνω. «Δεν ήρθα τυχαία εδώ.» Πίνω μια γουλιά Αίμα. «Είσαι τυχερή που ζεις.»

«Το ξέρω. Αλλά είναι γελασμένοι άμα νομίζουν ότι θα γλιτώσουν από τους Τρεις της Σκιάπολης!»

«Εκείνο που θέλω από εσάς είναι δύο πράγματα,» τους λέω. «Πρώτον: πλοίο και πλήρωμα. Δεύτερον: ό,τι πληροφορίες τυχαίνει να έχετε για τους Καπνούς.»

«Ο Οφιομαχητής έχει πέσει σε δύσκολες μέρες;» ρωτά ο Ευθύμιος Ελκάνιος. «Δεν έχει πλοίο και πλήρωμα;»

«Έχω καιρό να κουρσέψω,» αποκρίνομαι μόνο.

«Καλησπέρα σας,» ακούγεται τότε μια φωνή από τ'αριστερά μου, και όλοι γυρίζουμε για ν'αντικρίσουμε έναν γέρο να έχει μόλις μπει στην αίθουσα από μια πόρτα. Το δέρμα του είναι λευκό-ροζ, τα μαλλιά του τελείως λευκά και ελάχιστα επάνω στο κεφάλι του, το πρόσωπό του φρεσκοξυρισμένο. Πλούσια ντυμένος σαν Ελκάνιος. Στηρίζεται σ'ένα ραβδί στολισμένο με χρυσάφι και πολύτιμους λίθους. Ολόκληρος θησαυρός του Άτλαντα αυτό το ραβδί, πάω στοίχημα.

Παλιά τον είχα δει μόνο σε φωτογραφίες στη Σκιερή Εφημερίδα (τη μεγαλύτερη της Σκιάπολης)· είναι, φυσικά, ο Παππούς. Ο Ευθύμιος και η Αμαλία σηκώνονται από τις θέσεις τους. Και σηκώνομαι κι εγώ.

«Καθίστε,» μας λέει ο Παππούς, ο Δαμιανός Ελκάνιος. «Καθίστε.» Και ο ίδιος πηγαίνει να καθίσει σε μια πολυθρόνα πλάι στο τζάκι. Δύο υπηρέτριες έρχονται αμέσως να τον εξυπηρετήσουν, φέρνοντάς του έναν δίσκο με ποτά, έναν δίσκο με γλυκίσματα, ένα κουτί με καπνό, και μια μακριά πίπα. Γονατίζουν δεξιά κι αριστερά του.

Ο Παππούς με παρατηρεί καθώς έχω ξανακαθίσει. «Ο Οφιομαχητής...» λέει. «Αναρωτιόμουν αν ποτέ θα σ'αντίκριζα από κοντά. Μερικοί ανόητοι έλεγαν, στην αρχή, ότι ο Μεγαλοφονιάς σε σκυλόπνιξε εκεί, στο Άνοιγμα του Στόματος· μα δεν το πίστευα. Και μετά, ακούσαμε νέα για σένα: ότι έκανες... ανδραγαθήματα σ'άλλες ηπειρονήσους.»

Ανδραγαθήματα; Συγκρατώ την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Φονικά», θες να πεις, γέρο, σκέφτομαι. «Είχα διάφορες δουλειές...»

Ο Παππούς παίρνει την πίπα που μόλις του άναψε η μία από τις υπηρέτριες που είναι γονατισμένες εκατέρωθέν του. «Σ'άκουσα να λες ότι αναζητάς τους Τρομερούς Καπνούς...» Τραβά καπνό, τον φυσά απ'την άκρη του στόματός του.

«Τους αναζητώ,» αποκρίνομαι. «Θα κάνω το παν για να τους βρω. Και σκέφτηκα ότι πιθανώς μπορούμε να συνεργαστούμε.»

«Ναι,» λέει ο Παππούς, «πιθανώς και να μπορούμε...» φυσώντας κι άλλο καπνό.

«Μου είπαν, επίσης, ότι οι Καπνοί σάς έστειλαν ένα μήνυμα μέσω της κόρης σας, όταν κούρσεψαν τα Μυρωμένα Σίδερα...»

«Σ'το... είπαν... Τα νέα κυκλοφορούν, λοιπόν.»

«Είναι αρκετά σημαντική υπόθεση, δεν είναι; Λένε πως οι Καπνοί σάς εκβιάζουν.» Δεν ξέρω αν πραγματικά υπάρχει τέτοια φήμη, όμως το θεωρώ πιθανό· και είναι ένας καλός τρόπος, νομίζω, για να τον ωθήσω να μου πει περισσότερα. Μ'ενδιαφέρει το θέμα.

Ο Παππούς είναι σιωπηλός για μερικές στιγμές, φυσώντας καπνό. Μετά λέει: «Αυτά τα οδοντόψαρα είχαν το θράσος να με απειλήσουν. Ζητούν 'φόρο' από εμένα. Από όλους τους Ελκάνιους. Να τους δίνουμε ένα μέρος από τα εμπορικά κέρδη μας προκειμένου να μην κουρσεύουν τα πλοία μας. Και το ποσοστό δεν είναι μικρό· είναι δεκαπέντε τοις εκατό.»

«Έχουν δεχτεί κι άλλα πλοία σας επιθέσεις από αυτούς;»

«Μέχρι στιγμής, όχι. Και ούτε κανένα θα προλάβει να δεχτεί επίθεση. Οι Θαρνέσιοι τούς αναζητούν στις θάλασσες και σύντομα θα βρουν το λημέρι τους και θα τους κάψουμε μες στη φωλιά τους!»

«Ναι, έχω ακούσει πως τρία πλοία των Θαρνέσιων ψάχνουν για τους Τρομερούς Καπνούς,» αποκρίνομαι. «Αναρωτιέμαι, όμως, τι θα γίνει όταν τους συναντήσουν. Μπορούν να κατατροπώσουν τον γίγαντά τους; Αυτό που είδα εγώ τίποτα δεν φαίνεται να μπορεί να το κατατροπώσει.»

«Σου είπα, Οφιομαχητή: θα βρούμε το λημέρι τους, θα τους αποτελειώσουμε εκεί. Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις; Έχεις κανέναν άλλο τρόπο

στο μυαλό σου; Ή πιστεύεις ότι μπορείς ο ίδιος να τα βάλεις με τον εξωδιαστασιακό γίγαντά τους;»

«Η αλήθεια είναι πως ούτε η δική μου δύναμη δεν νομίζω ότι είναι αρκετή από μόνη της για να νικήσει αυτό τον γίγαντα. Δεν έχω ξαναδεί τέτοια οντότητα, και δεν ξέρω τι μπορεί να είναι. Ωστόσο, θα βρω έναν τρόπο για να τους νικήσω. Εκείνο που με απασχολεί τώρα είναι να τους εντοπίσω πρώτα. Γι'αυτό κιόλας ήρθα σ'εσάς: χρειάζομαι πλοίο και πλήρωμα—»

«Ναι, το άκουσα, το άκουσα...»

«Αλλά είμαι περίεργος για το εξής,» του λέω: «Πού περιμένουν την απάντησή σας στο μήνυμα που σας έστειλαν; Γράφει κάποιο μέρος όπου ζητούν να τους συναντήσετε;»

«Αν έγραφε,» μου λέει ο Ευθύμιος Ελκάνιος προτού ο Παππούς απαντήσει, «θα το είχαμε εκμεταλλευτεί, όπως καταλαβαίνεις, για να τους παγιδέψουμε.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Παππούς βγάζοντας την πίπα από τα χείλη του, «θα το είχαμε εκμεταλλευτεί. Αλλά δεν γράφει τίποτα.»

Η Αμαλία λέει: «Το μήνυμα μοιάζει να εννοεί πως θα μας ζητήσουν φόρο την επόμενη φορά που θα προσεγγίσουν πλοίο μας. Κι αν δεν τον πληρώσουμε θα το βυθίσουν.»

Μάλιστα. Θα ήταν πολύ καλό για να είναι αλήθεια, το να τους έχουν πει ότι θέλουν να τους δουν σε κάποιο συγκεκριμένο μέρος για να διαπραγματευτούν μαζί τους. Οι Τρομεροί Καπνοί είναι προσεχτικοί... «Είστε πρόθυμοι να συνεργαστούμε, λοιπόν;» ρωτάω, και πίνω ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας.

«Αν ζητάς ένα από τα πλοία μας,» μου λέει ο Ευθύμιος, «δεν είναι εφικτό να σου το δώσουμε. Τα πλοία μας δεν είναι κουρσάρικα. Είναι εμπορικά. Γι'αυτό κιόλας, αφού συζητήσαμε με τους άλλους, αποφασίστηκε οι Θαρνέσιοι να ψάξουν για το λημέρι των Καπνών.»

«Δε μ'ενδιαφέρει αν θα είναι δικό σας το πλοίο ή όχι,» τους λέω. «Θέλω απλά εσείς να το πληρώσετε. Τα χρήματα είναι που μου λείπουν.»

«Μάγο έχεις, για να δουλέψει τις μηχανές του σκάφους;» με ρωτά η Αμαλία Ελκάνια.

Η Διονυσία είμαι σίγουρος ότι δεν ξέρει τη Μαγγανεία Κινήσεως. «Όχι,» αποκρίνομαι. «Δυστυχώς, ούτε μάγο έχω.»

Ο Παππούς λέει: «Θα συζητήσουμε αυτό που μας πρότεινες και θα επικοινωνήσουμε μαζί σου. Θα μας δώσεις κάποιον τηλεπικοινωνιακό κώδικα;»

«Ναι,» απαντώ, και τους λέω τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού μου. «Πρέπει, όμως, να μου δώσετε μια απάντηση μέσα στην επόμενη ημέρα, αλλιώς θα πρέπει να αναζητήσω λύση αλλού. Τυχαίνει να βιάζομαι.»

«Για ποιο λόγο;»

«Αυτός ο λόγος είναι προσωπική υπόθεση. Αλλά δεν αλλάζει τίποτα στη συνεργασία μας – αν τελικά αποφασίσετε να συνεργαστούμε.»

«Θα σου απαντήσουμε,» μου υπόσχεται ο Παππούς, «ή σήμερα το βράδυ ή αύριο το πρωί.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίνομαι. «Υπάρχει κάποια άλλη πληροφορία που θα μπορούσατε να μου δώσετε για τους Τρομερούς Καπνούς; Οτιδήποτε θα μου φαινόταν χρήσιμο, και νομίζω πως ο σκοπός μας είναι κοινός.»

Η Αμαλία μού λέει: «Αυτό είναι το βασικό μας πρόβλημα, Οφιομαχητή: γνωρίζουμε ελάχιστα για τους Καπνούς. Δεν ξέρουμε ούτε από πού έρχονται ούτε ποιοι είναι. Ορισμένοι εικάζουν ότι ίσως να είναι ακόμα και εξωδιαστασιακοί. Αν και όταν τους είδα εγώ δεν μου φάνηκαν για τέτοιοι.»

Νεύω. «Ούτε εμένα μού φάνηκαν για εξωδιαστασιακοί.» Εκτός από μία ανάμεσά τους, προσθέτω νοερά: αυτή που μ'ενδιαφέρει. «Υπερυδάτιοι έμοιαζαν. Τον Καπετάνιο τους τον αντίκρισες; Έχω ακούσει πως τον λένε Γρηγόριο Καθαρό. Και το 'Καθαρός' πρέπει νάναι παρωνύμιο· δεν είναι σαν τα Υπερυδάτια επώνυμα.»

«Τον αντίκρισα,» μου απαντά η Αμαλία. «Κι αυτός για Υπερυδάτιος μοιάζει: λευκόδερμος, μαυρομάλλης.» Ναι, το ίδιο νομίζω κι εγώ, αν και δεν τον είχα μπανίσει καλά, τον διάλογο του Λοκράθου, σ'εκείνη τη σύγκρουση πάνω από τα κύματα.

«Είχαν κι άλλα πλοία μαζί τους εκτός από το Γρήγορο Τέλος;» τη ρωτάω.

«Άλλο ένα. Το Πορφυρό Δελφίνι, έγραφε επάνω.»

Ο Ισίδωρος Ορνάκιος, ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος, του πελώριου υποβρυχίου, μου είχε πει ότι είχε ακούσει πως οι Καπνοί έχουν μαζί τους δύο καράβια εκτός από το Γρήγορο Τέλος, σωστά; Οι αναφορές αρχίζουν να γίνονται ολοένα και πιο μπλεγμένες... Όχι πως περίμενα τίποτα λιγότερο.

«Για το πρόσφατο κούρσεμα των Καπνών κοντά στο Άνοιγμα του Στόματος, τι γνωρίζετε;» τους ρωτάω. «Χτύπησαν ένα πλοίο, τον Περήφανο Ακτογέρακα, που πήγαινε από Ανώπολη προς Ιλφόνη.»

«Το λεηλάτησαν τελείως,» μου λέει ο Ευθύμιος Ελκάνιος. «Ακόμα και τις μηχανές τού πήραν. Αλλά το ίδιο δεν το έκλεψαν όπως τα Μυρωμένα Σίδερα.»

«Αυτό έμαθα κι εγώ, καθώς επίσης κι ότι ο Καπετάνιος του Ακτογέρακα τάχει καλά με τον Νικόλαο τον Ναυπηγό» – το κάθαρμα που, μαζί με τα άλλα μελλοθάνατα καθάρματα, συμάχησε με τον Μεγαλοφονιά για να ξεκάνουν τους Αγενοί μου – «τον νέο Άρχοντα της Ανώπολης.»

«Τα έχει ‘καλά’ μαζί του;» λέει η Αμαλία. «Δεν τα έχει απλώς καλά μαζί του, Οφιομαχητή. Είναι ένας από τους καπεταναίους του. Από τους κουρσάρους του.»

«Είχα την εντύπωση πως το πλοίο ήταν εμπορικό.»

«Κάνει τον έμπορο τώρα. Δεν είναι έμπορος, όμως. Και φαίνεται.» Οι Ελκάνιοι μάλλον ξέρουν τι λένε όταν μιλάνε για κάτι τέτοιο...

«Πόσα πλοία είχαν μαζί τους οι Καπνοί όταν του επιτέθηκαν;»

Η Αμαλία δεν απαντά· μάλλον δεν γνωρίζει. Ούτε οι άλλοι δύο απαντούν αμέσως. Τελικά, ο Ευθύμιος λέει: «Δεν είμαστε σίγουροι γι’ αυτό. Δεν ενδιαφερθήκαμε να μάθουμε.»

«Και οι Θαρνέσιοι;» ρωτάω. «Ούτε αυτοί ξέρουν;»

«Μάλλον όχι. Όχι.» Αλλά δε μου μοιάζει και τόσο ειλικρινής. Μου μοιάζει, αντιθέτως, να θέλει να με αποτρέψει απ’ το να συναντήσω τους Θαρνέσιους. Γιατί, άραγε; Οι κόντρες τους; Οι κόντρες μεταξύ των Τριών, ακόμα και τώρα που αντιμετωπίζουν τους Τρομερούς Καπνούς; Θέλουν οι Ελκάνιοι να έχουν τον Οφιομαχητή για σύμμαχό τους, και όχι οι Θαρνέσιοι ή οι Χορκάνηδες;

Θα μπορούσα να το εκμεταλλευτώ αυτό;

«Αν οι Θαρνέσιοι έχουν ασχοληθεί περισσότερο με την υπόθεση,» τους λέω, ουδέτερα, κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, «ίσως τότε θα έπρεπε να τους επισκεφτώ κι αυτούς. Δε θα μπορούσαν εκείνοι να μου δώσουν ένα από τα πλοία τους; Δεν έχουν διαθέσιμα;»

Ο Ευθύμιος γελά κοφτά. «Οι Θαρνέσιοι; Όλα τους τα πλοία τα κρατάνε για τον εαυτό τους! Όχι, Οφιομαχητή, δεν υπάρχει πιθανότητα να πάρεις πλοίο απ'αυτούς. Και τα τρία που έστειλαν για ν'αναζητήσουν τους Καπνούς, με το ζόρι τα έστειλαν, επειδή καταλαβαίνουν ότι είναι συμφέρον όλων μας να βρούμε τη φωλιά τους και να τους κάψουμε μέσα της.»

Έχω δίκιο, λοιπόν: θέλουν να λέγεται πως ο Οφιομαχητής είναι άνθρωπος τους· πιστεύουν ότι αυτό θα τους δώσει περισσότερη δύναμη εδώ, στην Πόλη των Σκιών. Γιατί, αρκετές φορές, και τα λόγια του Ζέφυρου είναι δύναμη. Ο άνεμος ίσως να μην είναι στέρεος αλλά μπορεί να σε γκρεμίσει όταν έρχεται ορμητικά.

«Μάλιστα,» λέω. «Όμως, αν εσείς δεν είστε διατεθειμένοι να μου δώσετε πλοίο και πλήρωμα, θα πρέπει υποχρεωτικά να ψάξω γι'αυτό αλλού. Ίσως οι Θαρνέσιοι να πειστούν τελικά...»

«Δεν υπάρχει τέτοια πιθανότητα, Οφιομαχητή,» με διαβεβαιώνει η Αμαλία. «Το πολύ-πολύ – στην καλύτερη περίπτωση – να σου δώσουν το πιο άθλιο σαπιοκάραβό τους που θα καταποντιστεί με την πρώτη φουρτούνα.»

«Το δίχως άλλο,» συμφωνεί ο Ευθύμιος, νεύοντας. «Στη Σκιάπολη, μόνο εμείς μπορούμε να σου δώσουμε καλό πλοίο και καλό πλήρωμα. Μην έχεις αμφιβολία γι'αυτό. Σωστά σκέφτηκες και ήρθες πρώτα σ'εμάς.»

«Πολύ σωστά,» τονίζει ο Παππούς.

«Οι Χορκάνηδες;» ρωτάω.

Γελάνε κι οι τρεις, και η Αμαλία μου λέει: «Τι σχέση έχουν οι Χορκάνηδες με τα κύματα; Μόνο με τις πέτρες και τα σπαθιά έχουν σχέση.»

«Καλοί γι'αυτό που είναι, δεν το αμφιβάλλει κανείς,» λέει ο Ευθύμιος. «Αλλά, αν ποτέ έφτιαχναν πλοίο, θα το γνώριζε ο Αβυσσαίος μες στο δεκαήμερο, μα τους θεούς!»

«Οι Χορκάνηδες θαρρούν πως είναι η δύναμη που κρατά την πόλη όρθια,» λέει ο Παππούς, «μα είναι απλώς τα τείχη της, Οφιομαχητή· και οι πόλεις δεν στέκονται πάνω στα τείχη τους, στέκονται πάνω στα πλοκάμια τους.» Λέγοντας πλοκάμια αναφέρεται, φυσικά, στα χρήματα, στην οικονομία, στο εμπόριο. «Η Σκιάπολη στέκεται πάνω στα δικά μας πλοκάμια,» ολοκληρώνει σαν να υπήρχε αμφιβολία ότι αυτό μπορεί να υπονοούσε.

«Μάλιστα,» λέω. «Τότε θα περιμένω να ξαναμιλήσουμε.» Και σηκώνομαι από τον καναπέ, αφήνοντας το μισοτελειωμένο Αίμα της Έχιδνας στον βραχίονά του.

«Ασφαλώς και θα ξαναμιλήσουμε,» με διαβεβαιώνει ο Παππούς.

Και ύστερα υπηρέτες και φρουροί με οδηγούν προς την είσοδο του κήπου ξανά... και καθοδόν αισθάνομαι κάτι παράξενο. Μια παρουσία να φεύγει από πάνω μου. Μια παρουσία που πριν δεν είχα αντιληφτεί ότι ήταν εκεί. Σαν κάτι αόρατο να σε αγκαλιάζει αλλά να μην το ξέρεις μέχρι που σ'έχει αφήσει από την αγκαλιά του.

Τι σημαίνει αυτό; Έκαναν τίποτα οι Ελκάνιοι; Κάποια μαγεία; Ήταν κανένας μάγος τους κρυμμένος πίσω από τους τοίχους εκείνης της αίθουσας; Αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει· κοιτάζω γύρω μου, τους υπηρέτες και τους φρουρούς, έχοντας κατά νου να τους τσακίσω τα κόκαλα. Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου με κρατά μακριά από τέτοια ανοησία.

Φτάνουμε στην πύλη του κήπου η οποία ανοίγει πάλι αυτόματα. Περνάω και τους αφήνω πίσω μου, βγαίνοντας από το Παλάτι των Ελκάνιων.

Είναι βράδυ πλέον. Απόγευμα επισκέφτηκα τους Ελκάνιους και, με την κουβέντα μας, οι ήλιοι έδυσαν. Νυχτώνει νωρίς τώρα, τον χειμώνα, αν και, καθότι είμαστε στον τελευταίο μήνα του, οι μέρες έχουν αρχίσει πια να μεγαλώνουν.

Βαδίζω επάνω στην Οδό Οκταπόδων και σύντομα στρίβω αριστερά, μπαίνοντας στις άθλιες γειτονιές ανάμεσα σ'αυτήν, την Οδό Καλών, το Παλάτι των Ελκάνιων, και την Αγορά των Σκιών. Τώρα, που έχει νυχτώσει, είναι και λιγάκι επικίνδυνα εδώ. Όχι πως παντού στη Σκιάπολη δεν είναι επικίνδυνα, δηλαδή...

Καθώς κατευθύνομαι προς τον Κακόθυμο, ένας μαλάκας ξεπροβάλλει από τα σκοτάδια στα δεξιά μου κι έρχεται βαστώντας μακρύ στιλέτο, κάνοντας να μ'αρπάξει απ'την κάπα μου και να μου βάλει τη λεπίδα στον λαιμό μέσα απ'την κουκούλα μου. Τον γραπώνω απ'τον δικό του λαιμό και τον κοπανάω δυο φορές επάνω σ'έναν τοίχο, αφήνοντας την οργή μου, άθελά μου, να με κυριεύσει τελείως προς στιγμή. Οι γδούποι που αντηχούν πρέπει ν'ακούγονται σε απόσταση τριών δρόμων. Ο τοίχος παραλίγο να γκρεμιστεί. Ο ηλίθιος που μου επιτέθηκε πεθαίνει, φυσικά, από σπασμένη ράχη. Δυο σκυλιά γαβγίζουν μέσα απ'τα σκοτάδια, αναστατωμένα. Τους πετάω το πτώμα για βραδινό και συνεχίζω προς τον προορισμό μου.

Μπαίνω στην τραπεζαρία του Κακόθυμου, όπου αναμπουμπούλα επικρατεί. Δυο ξεγυμνωμένες τύπισσες – η μία χρυσόδερμη, μοιάζοντας για εξωδιαστασιακή – χορεύουν πάνω σε ενωμένα τραπέζια, και κόσμος έχει συγκεντρωθεί. Κόσμος που βρομά και ζέχνει. Από τα ηχεία του μαγαζιού, που τρίζουν σαν κακοδαίμονες του Ζέφυρου, ακούγεται το Χορευτές της Θάλασσας, των Γενναίων Μεγαλοψαράδων.

Ανεβαίνω στο δωμάτιο όπου με περιμένουν οι φίλοι μου. Μοιάζουν να το ήξεραν πως ήμουν κοντά, πράγμα που δεν με εκπλήσσει. Η Διονυσία, φυσικά. Η οποία τώρα δεν είναι καθισμένη στο πάτωμα αλλά όρθια, και μου λέει:

«Προς το τέλος δεν άντεχα άλλο. Αλλά αφού η κουβέντα σου μαζί τους είχε τελειώσει και έφευγες....» Ανασηκώνει τους ώμους. «Ο Οφιομαχητής μπορεί να προσέχει τον εαυτό του στους δρόμους της Σκιάπολης, είμαι σίγουρη.» Χαμογελά κουρασμένα.

Προς στιγμή δεν καταλαβαίνω. «Τι εννοείς; Για τι πράγμα μιλάς;»

«Δε μπορούσα να διατηρώ άλλο τη Μαγγανεία Απόμακρων Αισθήσεων, Γεώργιε,» εξηγεί. «Καθώς έφευγες απ'το παλάτι τους, έπαψα να σε παρακολουθώ.»

Α, μάλιστα... Τώρα καταλαβαίνω. Και όχι μόνο τα λόγια της. «Καθώς περνούσα από τον κήπο;» τη ρωτάω.

Νεύει. «Ναι, τότε διέκοψα την επαφή μου μαζί σου.» Μοιάζει να της χρειάζεται ύπνος· τρίβει το ένα της μάτι.

«Το αισθάνθηκα, νομίζω. Αισθάνθηκα κάτι να φεύγει από πάνω μου.»

«Τέλος πάντων,» μας διακόπτει η Λουκία. «Η Διονυσία μάς έλεγε τώρα για τη συνεννόησή σου με τους Ελκάνιους. Φάνηκαν συνεργάσιμοι, έτσι;»

«Έτσι. Θέλουν οπωσδήποτε να βρουν τους Καπνούς. Και προτιμούν ο Οφιομαχητής να είναι σύμμαχός τους παρά των Θαρνέσιων ή των Χορκάνηδων, απ'ό,τι συμέρανα.»

«Θα σου δώσουν πλοίο, δηλαδή;» ρωτά ο Καταραμένος Αργύριος.

«Νομίζω πως ναι. Αλλά αυτό θα το μάθουμε μέχρι αύριο. Πάμε τώρα στον Καλό Καιρό. Τούτο το μέρος μπορεί σύντομα να γκρεμιστεί.» Το νταβαντούρι από κάτω κάνει το πάτωμα του δωματίου μας να τρίζει. Κυριολεκτικά.

Ο Γεώργιος έπρεπε να εγκαταλείψει τη γιγαντοχελώνα. Εκείνη είχε, σίγουρα, επιβιώσει από πολλές καταιγίδες· θα επιβίωνε κι από αυτήν. Το Λιοντάρι του Ανέμου, όμως, ίσως να μην ήταν το ίδιο τυχερό. Καλύτερα ν'απέφευγε τη θύελλα, όχι να τη συναντούσε. Έτσι, ο Οφιομαχητής, αποχαιρετώντας νοητικά τη θαλάσσια φίλη του, έφυγε από το κεφάλι της κι ανέβηκε στο κατάστρωμα του πλοίου από μια ανεμόσκαλα. Ο Νικόλαος των Κακών, ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, η Τζίλ, ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης, ο Ευσέβιος ο Σκύλος και ο σκύλος του, και ο Άκεφος τον ακολούθησαν, φυσικά.

Ο Γεώργιος πρόσταξε την Ευτέρπη'σαρ να πιάσει αμέσως δουλειά στο κέντρο ισχύος του σκάφους, για να χρησιμοποιήσουν τις μηχανές προτού είναι αργά, κι εκείνη έτρεξε.

«Είσαι βέβαιος ότι η θύελλα είναι δυνατή, έτσι;» ρώτησε ο Οφιομαχητής τον Νικόλαο Κορισκάνη, τον Ωκεανομάντη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος δίχως ενδοιασμό.

Ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης πιάστηκε στα ξάρτια του πλοίου και σκαρφάλωσε στο παρατηρητήριο, γρήγορος σαν карабόγατος. Κοίταξε βόρεια με το κιάλι του και, μετά, φώναξε προς τα κάτω: «Ναι, Καπ'τάνιε – καταιγίδα! Μαύρος ο ορίζοντας όλος απεκει! Όλος μαύρος ο ορίζοντας, κι έρχεται κατά δω, να πούμε!»

Ο Οφιομαχητής πήγε ο ίδιος στο τιμόνι και, βλέποντας από τις ενδείξεις της κονσόλας πως η μάγισσα ρύθμιζε ομαλά τη ροή της ενέργειας, ξεκίνησε τις μηχανές. Το βουητό τους γέμισε το σκάφος. Οι μεγάλες προπέλες μπήκαν σε κίνηση, ωθώντας το καράβι προς τα νότια, αφήνοντας τη γιγαντοχελώνα πίσω του.

Ο Γεώργιος ζήτησε από τον Νικόλαο, των Κακών, που ήταν κοντά του, να ρωτήσει τον Ανοιχτομάτη αν η καταιγίδα απλωνόταν και δυτικά και ανατολικά. Εκείνος βγήκε απ'τη γέφυρα και το φώναξε στον

Σαράντη, ο οποίος απάντησε μεγαλόφωνα: «Προς ανατολικά, να πούμε! Ανατολικά! Δύση καθαρή.»

Ο Νικόλαος μπήκε ξανά στη γέφυρα. «Τον άκουσες, ε;»

«Τον άκουσα.» Ο Γεώργιος έριξε μια ματιά έξω από το οπίσθιο παράθυρο, πάνω από τον ώμο του, και είδε ότι δεν χρειαζόταν πλέον να είσαι σκαρφαλωμένος στο κατάρτι για να βλέπεις μαυρίλα στον βόρειο ορίζοντα. Άσχημο σημάδι. Η καταιγίδα ερχόταν γρήγορα. Οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου ήταν μαζί της. Ο Οφιομαχητής δεν αισθανόταν σίγουρος ότι κατευθυνόμενος νότια, και μόνο νότια, θα κατάφερε να την αποφύγει.

Αλλά αφού ο Ανοιχτομάτης έλεγε ότι από τα δυτικά ο ορίζοντας ήταν καθαρός....

Ο Καπετάνιος του Λιονταριού του Ανέμου έστρεψε το πλοίο νοτιοδυτικά, ελπίζοντας πως τώρα θα είχαν καλύτερες πιθανότητες να αποφύγουν την καταιγίδα, να βγουν από την περιοχή της επίδρασής της και να μη συναντήσουν τους θυελλοδαίμονες του Ζέφυρου.

Το πλήρωμα ήταν ανήσυχο: έκαναν πέρα-δώθε στο κατάστρωμα, έδειχναν προς τα βόρεια, μιλούσαν αναμεταξύ τους. Ο σκύλος του Σκύλου γάβγιζε. Οι λιονταρόγατοι είχαν όλοι εξαφανιστεί: ούτε έναν από τους έξι δεν έβλεπες στην κουβέρτα.

«Γαμώ την πουτάνα μου γαμώ,» μούγκρισε ο Νικόλαος, των Κακών, ατενίζοντας απ'το οπίσθιο παράθυρο της γέφυρας. «Έρχεται, Καπ'τάνιε. Μας κυνηγά.»

Ο Γεώργιος δεν γύρισε να κοιτάξει. «Θα προλάβουμε.»

«Σίγουρος;»

«Σίγουρος,» του είπε ψέματα.

Η μαυρίλα πλησίαζε, σκεπάζοντας ουρανό και θάλασσα. Ένα θηρίο που γύρευε να τους καταβροχθίσει. Οι βρυχηθμοί του αντηχούσαν ως εδώ, τραντάζοντας ολάκερο το σκάφος. Αστραπές φαίνονταν μέσα από το σκοτάδι, ο ωκεανός τιναζόταν και άφριζε από κάτω του, τα κύματα ήταν πελώρια. Η θαλασσοταραχή έκανε το Λιοντάρι του Ανέμου να χορεύει. Οι αέρηδες του Ζέφυρου έπαιζαν θανατερή μουσική γύρω απ'τα κατάρτια του, μέσα στα ιστία του, πάνω απ'την κουβέρτα του. Οι μηχανές του ούρλιαζαν, καθώς ο Οφιομαχητής είχε θέσει εξαρχής την ταχύτητά τους στο μέγιστο.

Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι είχαν έρθει στη γέφυρα εδώ και κάποια ώρα, μοιάζοντας κι οι δύο τρομαγμένοι. Μοιάζοντας να νομίζουν ότι μόνο ο συγγενής τους που φαινόταν για αλλογενής μπορούσε να τους σώσει και, άρα, καλύτερα να βρίσκονταν κοντά του.

Τον Νικόλαο, των Κακών, τον φρίκαρναν οι δυο φιδάνθρωποι, αλλά δεν μιλούσε. Η καταιγίδα τον απασχολούσε περισσότερο απ'ό,τι αυτοί. Θα μας φάει ζωντανούς, γαμώ την πουτάνα μου γαμώ, σκεφτόταν. Θα μας φάει ζωντανούς.

Το γιγάντιο στοιχειακό θηρίο των ωκεανών τούς πλησίαζε τώρα ακόμα περισσότερο, φέρνοντας τη μαυρίλα του και την ταραχή του, τραντάζοντάς τους άγρια. Το πλήρωμα δεν ήταν πλέον στην κουβέρτα· είχαν όλοι τους κρυφτεί σαν τους λιονταρόγατους.

«Την έχουμε γαμήσει!» μουρμούρισε ο Νικόλαος, των Κακών. «Την έχουμε γαμήσει... γαμήσει! Καπ'τάνιε, δε μπορούμε να ξεφύγουμε. Δε μπορούμε!»

Οι δύο ερπετοειδείς έβγαλαν άγρια συρίγματα – ο Ξανθός προς τον Νικόλαο, ο καστανός προς την καταιγίδα.

Ο Οφιομαχητής έμεινε σιωπηλός, κρατώντας το τιμόνι του πλοίου με τα χέρια του και τα χαλινάρια της οργής του με το μυαλό του. Η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη γερά γύρω από τον αριστερό του πήχη· δεν κουνιόταν καθόλου, ούτε σύριζε, μοιάζοντας με ψεύτικο φίδι-περικόρπιο.

Ολόκληρο το Λιοντάρι τρανταζόταν και έτριζε. Νόμιζες ότι θα γινόταν κομμάτια και θρύψαλα.

Τα τζάμια της γέφυρας έσπασαν ξαφνικά. Όχι όλα, αλλά τουλάχιστον τα μισά. Ο Νικόλαος κραύγασε καθώς τον χτύπησαν κατακέφαλα και τον τραυμάτισαν – ευτυχώς όχι σοβαρά, απ'ό,τι φαινόταν. «Γαμήσου γαμώ! Την έχουμε γαμήσει, Καπ'τάνιε! Γαμώ την πουτάνα σου γαμώ, μας έφερες να μας σκυλοπνίξεις, γαμώ την πουτάνα μου, γαμώ την πουτάνα σου, γαμώ την ουρά της Έχιδνας γαμώ!...» Χτυπιόταν σαν παράφρονας και τραβούσε τα λιγοστά, κατσαρά, μαύρα μαλλιά του.

«ΣΚΑΣΜΟΣ!» φώναξε ο Οφιομαχητής χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει, γιατί φοβόταν ότι τότε θα τον γρονθοκοπούσε και θα τον άφηνε στον τόπο. «Δε βλέπεις, ρε μαλάκα του κώλου του Λοκράθου, ότι ξεφεύγουμε; Ξεφεύγουμε.»

«Τι... τι... τι...» έκανε σαν χαζός ο Νικόλαος. «Τι 'πες γαμώ την πουτάνα μου γαμώ, τι 'πες;...»

Οι δύο ερπετοειδείς μιλούσαν στη γλώσσα τους: ένα συνεχόμενο σύριγμα που έμοιαζε να ξεκινά απ'το στόμα του ενός και να πηγαίνει στο στόμα του άλλου για να φύγει πάλι από εκεί και να επιστρέψει στο στόμα του πρώτου και να ξανάρθει στο στόμα του δεύτερου και-

«Πλησιάζουμε το άκρο της!» είπε ο Γεώργιος. Η τακτική του είχε δουλέψει, παρατηρούσε. Αν είχε κρατήσει νότια πορεία, τώρα η καταιγίδα θα τους κατάπινε. Αλλά δεν είχε κρατήσει νότια πορεία· πήγαινε νοτιοδυτικά. Και ο δυτικός ορίζοντας, όπως κι ο νότιος, δεν ήταν μαύρος. Η θύελλα δεν έρχονταν δυτικά· κατευθυνόταν νότια και μόνο, παρότι σκέπαζε βορρά και ανατολή.

Το Λιοντάρι του Ανέμου πέρασε από το δυτικό άκρο της, κλυδωνιζόμενο, με τα μέταλλα και τα ξύλα του να τρίζουν και τα τζάμια του να σπάνε και τα ιστία του να κουρελιάζονται και τα ξάρτια του να κόβονται και χίλια-δύο πράγματα να φεύγουν, ιπτάμενα, από την κουβέρτα του. Αλλά δεν βυθίστηκε, και σύντομα άφησε την καταιγίδα πίσω του.

Η θάλασσα ήταν ξαφνικά πολύ πιο γαλήνια, και όσο το πλοίο ταξίδευε τόσο πιο γαλήνια γινόταν.

Οι ερπετοειδείς συνέχιζαν να συρίζουν.

«Γαμώ την πουτάνα μου, τη γλιτώσαμε, γαμώ την πουτάνα μου γαμώ...» έκανε ο Νικόλαος, των Κακών, κάθιδρος, σχεδόν σαν να παραληρούσε.

Ο Οφιομαχητής τον άρπαξε μονοχεριάρι και τον πέταξε έξω από τη γέφυρα, τώρα που μπορούσε ν'αφήσει το τιμόνι έστω και για λίγο. Ο Νικόλαος κουτρουβάλησε στις σκάλες και ήταν ο πρώτος που βγήκε στο βρεγμένο κατάστρωμα. Βρέθηκε ανάσκελα εκεί και δεν είχε κουράγιο να σηκωθεί.

Ο δεύτερος που βγήκε στην κουβέρτα ήταν ένας λιονταρόγατος, ξετρυπώνοντας από κάπου (ούτε ο Οφιομαχητής δεν κατάλαβε από πού) και περνώντας περιφρονητικά πάνω από τον Νικόλαο, με την ουρά του ορθωμένη και τα μάτια του να γυαλίζουν μες στο σούρουπο.

Ο Γεώργιος ενεργοποίησε το megάφωνο της γέφυρας και πρόσταξε το πλήρωμα να βγει και ν'αρχίσει να επιδιορθώνει τις ζημιές. Πράγμα το οποίο και ξεκίνησαν να κάνουν με περίσσια όρεξη. Ήταν ζωντανοί!

Ήταν ζωντανοί, μα τους θεούς! Και το αισθάνονταν. Ένιωθαν πιο ζωηροί απ'ό,τι εδώ και πολύ καιρό.

Η χειρότερη ζημιά, νόμιζε ο Οφιομαχητής, ήταν ότι η καταιγίδα φαινόταν να έχει απορυθμίσει το αυτόματο σύστημα πλοήγησης. Οι θέσεις των ηπειρονήσων είχαν αλλάξει ξαφνικά ενώ ο Γεώργιος οδηγούσε κυνηγημένος από την καταιγίδα· το είχε προσέξει από τότε. Και τώρα έβλεπε πάλι τις θέσεις των ηπειρονήσων να αλλάζουν, αλλά δεν νόμιζε ότι αυτές οι καινούργιες θέσεις ήταν οι σωστές.

Δυστυχώς, δεν ήξερε πώς να το επισκευάσει. Ρώτησε το πλήρωμα μήπως κανείς απ'αυτούς ήξερε (αν και δεν το πίστευε), και έλαβε την αναμενόμενη απάντηση. Καλώντας τηλεπικοινωνιακά τη μάγισσα στο κέντρο ισχύος, της είπε ν'αφήσει τη δουλειά της εκεί και νάρθει επάνω, στη γέφυρα. Και έσβησε τις μηχανές. Δεν υπήρχε λόγος να σπαταλούν άλλη ενέργεια τώρα, παρότι μέσα στο Λιοντάρι του Ανέμου ήταν φορτωμένες κάμποσες ενεργειακές φιάλες.

«Το σύστημα πλοήγησης έχει χαλάσει, μάγισσα,» είπε ο Γεώργιος στην Ευτέρπη μόλις εκείνη μπήκε στη γέφυρα. «Δε δείχνει σωστά τις θέσεις των ηπειρονήσων. Τις άλλαξε πριν, κι άμα το προσέξεις θα δεις ότι κάθε λίγο τις αλλάζει πάλι, με ακανόνιστο τρόπο, σαν οι ηπειρονήσοι να χοροπηδάνε πάνω στους ωκεανούς.»

«Και;» είπε εκείνη.

«Τι 'και'; Μπορείς να το φτιάξεις;»

«Αυτή είναι δουλειά για Τεχνομαθή, ίσως, ή για κάποιον που ξέρει από τέτοια μηχανήματα. Εγώ Ερευνήτρια είμαι· σ'το είπα.»

«Είσαι σίγουρη ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτα; Γιατί ούτε κανένας άλλος μπορεί. Αν δεν το φτιάξεις, δεν θα έχουμε ιδέα πού βρισκόμαστε...»

«Σου λέω, γαμώτο: δεν έχω τη δυνατότητα να το φτιάξω. –Κάτσε, στάσου μόνο να δω κάτι βασικό. Περίμενε...» Και μурμουρίσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως, αγγίζοντας την κονσόλα, ώστε να διαπιστώσει αν τα τμήματα του συστήματος επικοινωνούσαν σωστά αναμεταξύ τους... και το μυαλό της της μαρτύρησε ότι, ναι, εδώ κάτι δεν πήγαινε καλά. «Όντως, υπάρχει μια βλάβη κάπου μέσα σε τούτο το πράγμα,» είπε η Ευτέρπη.

«Τι βλάβη;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Αλλά κάποιο κομμάτι μες στην κονσόλα δεν επικοινωνεί σωστά με τα υπόλοιπα· είναι σίγουρο, το καταλαβαίνω.»

Ο Γεώργιος βρήκε τα σημεία που η κονσόλα έκλεινε, έχοντας κατά νου να την ανοίξει. Αλλά είδε βίδες εκεί, κι όταν προσπάθησε να τις ξεβιδώσει μ'ένα κατσαβίδι που υπήρχε στη γέφυρα ανακάλυψε ότι ήταν τελείως κολλημένες. Είχαν γίνει ένα με τα υπόλοιπα μέταλλα. Το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου σφύριζε ρυθμικά εντός του, τιθασεύοντας τη φαρμακερή θύελλα στην ψυχή του η οποία θα είχε ξεσπάσει τσακίζοντας το μηχάνημα.

Ο Οφιομαχητής έπιασε τα άκρα της κονσόλας, εκεί όπου ήταν οι βίδες, και την τράβηξε προς τα πάνω, με ελεγχόμενη δύναμη, για να μην καταστρέψει το σύστημα. Οι βίδες έσπασαν, καθώς και κάποια από τα μέταλλα γύρω τους. Τα εντόσθια του μηχανήματος φανερώθηκαν: καλωδιώσεις και κυκλώματα.

«Δεν ξέρω τι γίνεται εδώ μέσα, σ'το λέω,» τον προειδοποίησε η Ευτέρπη.

«Προσπάθησε να εντοπίσεις το κομμάτι που δεν επικοινωνεί σωστά με τα άλλα, αλλιώς δεν πρόκειται να ξαναβρούμε την πορεία μας.»

Η καφετόδερμη μάγισσα έκανε πάλι Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως, αγγίζοντας προσεχτικά ένα-ένα τα τμήματα της ανοιγμένης κονσόλας, στέλνοντας την εστιασμένη νόησή της στους μηχανισμούς. Είχε τα μάτια της κλειστά, πλήρως συγκεντρωμένη στη δουλειά της.

Εκτός από εκείνη και τον Οφιομαχητή, μόνο οι δύο ερπετοειδείς ήταν στη γέφυρα. Αλλά τώρα πλησίασε κι ο Μάρκος, των Λιονταριών.

«Τι γίνεται, Καπ'τάνιε; Βρέθηκε τελ-;»

Ο Γεώργιος τού έγνεψε να σωπάσει και να φύγει, και ο Μάρκος δεν έφερε αντίρρηση. Ο Οφιομαχητής τον είδε να βαδίζει πάνω στο κατάστρωμα, πηγαίνοντας να μιλήσει στον Ωκεανομάντη, την Αμαλία, και τον Ευσέβιο τον Σκύλο.

«Εδώ είναι,» είπε, τελικά, η Ευτέρπη'σαρ δείχνοντας ένα μέρος της ανοιγμένης κονσόλας. «Αυτό εδώ δεν επικοινωνεί μ'αυτό εκεί, Καπετάνιε.»

«Τι είναι το ένα και τι το άλλο, μάγισσα; Τι κάνουν;»

«Σου είπα, γαμώ το πόδι του Λοκράθου – δεν ξέρω το μηχάνημα, γαμώτο. Απλά ένα Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως έκανα.»

Ο Γεώργιος κοίταξε προσεχτικά τα δύο τμήματα που είχε δείξει η Ευτέρπη. Το ένα θα μπορούσε, ίσως, να θεωρηθεί καμένο, νόμιζε.

Βγήκε στην πόρτα της γέφυρας και φώναξε στον Μάρκο να έρθει ξανά.

Εκείνος πλησίασε. «Τι είναι, Καπετάνιε; Τι θες;»

Ο Γεώργιος τον πήγε στην κονσόλα και του έδειξε το κομμάτι που νόμιζε πως ήταν καμένο. «Έχουμε ανταλλακτικά γι' αυτό;»

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Μήπως πρέπει να πας να ελέγξεις;»

«Όχι, Καπ'τάνιε, δεν έχει τέτοια πράγματα στ'αμπάρια του Λιονταριού· είμαι σίγουρος, δεν έχει.»

Έτσι, έπλεαν τώρα στις ανοιχτές θάλασσες της Υπερυδάτιας χωρίς, ουσιαστικά, κανένα σημείο αναφοράς. Και πολλοί ήταν οι ναυτικοί που είχαν χαθεί χωρίς κανένα σημείο αναφοράς και ποτέ δεν είχαν ξαναβρεί ηπειρόνησο. Μπορούσε να συμβεί, δεν ήταν δύσκολο.

Ο Οφιομαχητής πρόσταξε τον Μάρκο και την Ευτέρπη να μην πουν στο πλήρωμα τίποτα γι' αυτό, για να μην επικρατήσει πανικός.

«Και τι να τους πούμε;» έκανε ο Μάρκος. «Τ'άκουσαν ότι χάλασε το σύστημα πλοήγησης.»

«Πείτε τους ότι η μάγισσα το έφτιαξε.»

Έμοιαζαν προβληματισμένοι.

«Με καταλαβαίνετε;» είπε ο Γεώργιος. «Μην ακούσω ξανά ότι το σύστημα πλοήγησης είναι χαλασμένο· θα σας πετάξω και τους δυο στα κύματα, να σας φάνε τα οδοντόψαρα.» Μετά, τους είπε να πηγαίνουν και να ζητήσουν από τον Ωκεανομάντη να έρθει στη γέφυρα.

Ο Μάρκος και η Κυρά του Λιονταριού – ακόμα μοιάζοντας προβληματισμένοι – αποχώρησαν, και σύντομα ο Νικόλαος Κορισκάνης ανέβηκε στη γέφυρα.

«Τι είναι, Καπετάνιε;» ρώτησε, ατενίζοντας τον Οφιομαχητή καχύποπτα σχεδόν.

Ο Γεώργιος άναψε τσιγάρο και έδωσε και σ' εκείνον ένα. Του εξήγησε ποια ήταν η κατάσταση με το σύστημα πλοήγησης και τον προειδοποίησε να μην πει κι αυτός τίποτα στο υπόλοιπο πλήρωμα. «Μόνο εγώ, εσύ, η μάγισσα, κι ο Μάρκος το ξέρουμε. Καλώς;»

«Ό,τι θες εσύ, Καπετάνιε.» Ο Ωκεανομάντης φυσούσε καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Εκείνο που θέλω από εσένα είναι να μου βρεις ηπειρόνησο άμα χρειαστεί. Μπορείς να το κάνεις;»

«Μπορώ, αλλά όχι αν είμαστε πολύ μακριά της.»

«Πόσο μακριά είναι το 'πολύ μακριά'; Πόσα μίλια;»

«Δεν υπολογίζεται έτσι. Εξαρτάται από διάφορα πράγματα: τον καιρό, τη θάλασσα, τη δική μου κατάσταση. Αν θέλεις, να προσπαθήσω. Μπορεί και να βρω αμέσως κάποια ηπειρόνησο· αλλά δε θα ξέρω ποια ακριβώς είναι, σε προειδοποιώ.»

«Όχι,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Όχι ακόμα. Όταν χάλασε το σύστημα ήμασταν ούτως ή άλλως μακριά από τις ηπειρονήσους- Ή, μάλλον... μάλλον, βρες μου προς τα πού είναι τώρα η κοντινότερη ηπειρόνησος.»

«Θα το προσπαθήσω,» υποσχέθηκε ο Νικόλαος, κι έφυγε από τη γέφυρα για να πάει στον θάλαμο βύθισης.

Αργότερα, καθώς έπλεαν με τα ιστία (η Ευτέρπη δεν είχε καθίσει ξανά στο κέντρο ισχύος του σκάφους), επέστρεψε στη γέφυρα ενώ ο Οφιομαχητής κάπνιζε ακόμα ένα τσιγάρο με το τιμόνι στα χέρια του και την Ευθαλία απλωμένη στους ώμους του, κοιμισμένη. Ήταν νύχτα για τα καλά πλέον, κι ευτυχώς η θάλασσα, αν και όχι γαλήνια ακριβώς, ούτε και φουρτουνιασμένη ήταν.

«Στα νότιά μας βρίσκεται μια ηπειρόνησος,» είπε ο Ωκεανομάντης. «Δεν ήταν εύκολο να τη βρω – είμαστε μακριά της. Αλλά κάπου στα νότια είναι μια ηπειρόνησος.»

Ο Γεώργιος ένευσε, κι έδωσε στο Λιοντάρι νότια κατεύθυνση. Τώρα που είχε χαλάσει το σύστημα πλοήγησης, καλύτερα να βρίσκονταν όσο το δυνατόν πιο κοντά σε κάποια ηπειρόνησο παρά πιο μακριά.

Το πρωί, είπε στον Μάρκο και την Ευτέρπη ότι ο Ωκεανομάντης είχε εντοπίσει ηπειρόνησο στα νότιά τους, ώστε να μην ανησυχούν και κάνουν καμιά μαλακία με την ανησυχία τους. «Εν ανάγκη, ο Κορισκάνης θα μας οδηγήσει σε λιμάνι. Το πρόβλημά μας, επομένως, λύθηκε εν μέρει.»

«Δε λύθηκε, Καπετάνιε,» είπε ο Μάρκος, «μέχρι να επισκευαστεί το σύστημα.»

«Θα το επισκευάσουμε μόλις πιάσουμε λιμάνι.»

Σήμερα, όμως, πρόσταξε τον Ωκεανομάντη να ψάχνει κυρίως για το Πέρας των Θαλασσών και να έχει το νου του, συγχρόνως, και για ηπειρονήσους. Αλλά μόνο συγχρόνως. «Η βασική δουλειά σου είναι να εντοπίσεις το Πέρας.»

Το πλήρωμα όλη μέρα επιδιόρθωνε ζημιές σήμερα. Δεν είχαν χρόνο να αμφισβητήσουν εκείνο που τους είπε ο Καπετάνιος τους – ότι η μάγισσα είχε φτιάξει τους μηχανισμούς που υπολόγιζαν τις θέσεις των ηπειρονήσων.

Καθώς οι ήλιοι πορεύονταν προς τη δύση, ένα κοπάδι Πολιορκητές ήρθε καταπάνω στο Λιοντάρι του Ανέμου. Τινάζονταν μέσα από τα κύματα και το κοπανούσαν με τα χοντρά κεφάλια του – NTANK! NTANK! NTANK! – τραντάζοντάς το χειρότερα απ'ό,τι η καταιγίδα το είχε τραντάξει. Κάποιοι από το πλήρωμα δεν ήξεραν τι ήταν αυτά τα ψάρια που είχαν πλοκάμια γύρω τους. Κάποιοι άλλοι, όμως, ήξεραν· είχαν ακούσει γι'αυτά, μα δεν τα είχαν ξανασυναντήσει. «Πολιορκητές!» είπε ο Δαμιανός ο Πούστης. «Δαίμονες του Άτλαντα. Πολιορκητές.»

«Ρίξτε τους, ρε, με τις βαλλίστρες!» φώναξε ο Νικόλαος, των Κακών. «Με τις βαλλίστρες!»

«Είναι Πολιορκητές,» είπε η Αμαλία, των Λιονταριών. «Τίποτα δεν τους σκοτώνει.»

«Τι μαλακίες λέτε, ρε; Ρίξτε τους με τις βαλλίστρες, γαμώτο!» Και πήγε ο ίδιος σε μια από τις γιγαντοβαλλίστρες, φωνάζοντας στον Λουκιανό τον Λαγοκτόνο – έναν άλλο από τους τέσσερις Κακούς – να τον ακολουθήσει για να τον βοηθά να την οπλίζει.

Σύντομα προσπαθούσε να σημαδέψει τους Πολιορκητές που πηδούσαν μέσα από τα κύματα. Το ίδιο έκανε κι ο Άνθιμος ο Αξύριστος, ενώ ο Άκεφος χρησιμοποιούσε το ένα από τα πυροβόλα κανόνια του πλοίου και ο Φόιβος, των Λιονταριών, το άλλο – τα οποία, βέβαια, έριχναν μια βολή στις τρεις, όταν είχαν όρεξη, και δεν μπορούσαν να χτυπήσουν τα μεγάλα ψάρια που πετάγονταν μέσα κι έξω από το νερό. Οι γιγαντοβαλλίστρες έριχναν με πιο γρήγορο ρυθμό, αλλά κι αυτές, γενικά, αστοχούσαν. Ένα βέλος, όμως, σίγουρα πέτυχε έναν Πολιορκητή – σίγουρα· το είδαν – κι εξοστρακίστηκε (!) από το πλάι του σαν το πετσί του ψαριού να ήταν από μέταλλο. Τότε, ακόμα κι ο Νικόλαος των

Κακών άρχισε ν'αναρωτιέται μήπως είχαν να κάνουν με δαίμονες του Άτλαντα, που έλεγαν κάποιοι από τους άλλους...

Ο Οφιομαχητής δεν είχε ξαναδεί Πολιορκητές στην Υπερυδάτια ζωή του, αλλά είχε ακούσει γι'αυτούς. Μύθους. Που φαινόταν τελικά ότι αλήθευαν όπως κι ο δικός του.

«Μάγισσα,» πρόσταξε την Ευτέρπη, «στο κέντρο ισχύος – τώρα! Βάζουμε τις μηχανές σε λειτουργία για ν'απομακρυνθούμε αποδώ.»

Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση· κατέβηκε αμέσως στην καταπακτή, τρέχοντας. Και ο Γεώργιος ήταν έτοιμος να πάει στη γέφυρα για να πάρει το τιμόνι από τον Πέτρο τον Φθονερό – αλλά δεν πρόλαβε. Ένας Πολιορκητής, κάνοντας ψηλό άλμα, βρέθηκε πάνω στην κουβέρτα του Λιονταριού, γρυλίζοντας όπως τα ψάρια ποτέ δεν γρυλίζουν. Στηριζόμενος στα πλοκάμια του και περπατώντας μ'αυτά.

Η Λιωμένη Ιωάννα επιχείρησε να τον καμακώσει, όμως το καμάκι της έσπασε πάνω στις φολίδες του, κι εκείνη τινάχτηκε πίσω ουρλιάζοντας καθώς ο Πολιορκητής στράφηκε στη μεριά της. Δεν ήταν αρκετά γρήγορη και το άγριο ψάρι την τύλιξε μ'ένα απ'τα πλοκάμια του και πήδησε πάλι προς τη θάλασσα τραβώντας την μαζί του.

Δεν πέρασε, όμως, την κουπαστή: ο Οφιομαχητής το άρπαξε από ένα άλλο πλοκάμι, μονοχεριάρι, και το έσυρε όπισθεν, κοπανώντας το στο κεντρικό κατάρτι με μεγάλο γδούπο, τινάζοντας πράγματα αποδώ κι αποκεί. Ο Πολιορκητής ελευθέρωσε τη Λιωμένη, η οποία κύλησε πάνω στην κουβέρτα συνεχίζοντας να ουρλιάζει. Το πλοκαμοφόρο ψάρι γρύλιζε και σύριζε πιο άγρια τώρα.

Ο Άκλαυτος Κλεόβουλος προσπαθούσε να του ρίξει με μια καραμπίνα, αλλά το πυροβόλο δυσλειτουργούσε: κλικ κλικ κλικ έκανε η σκανδάλη μα η κάννη δεν άστραφτε. Η κοκκινόδερμη Τζιλ, κρατώντας βαλλίστρα, σημάδεψε τον Πολιορκητή και του έριξε βέλος, το οποίο χτύπησε στις φολίδες του και έσπασε.

Ο Οφιομαχητής φώναξε προς τη γέφυρα: «Πέτρο – βάλε μπρος τις μηχανές! Πάρε μας αποδώ! Τώρα! ΠΑΡΕ ΜΑΣ ΑΠΟΔΩ!»

«Έγινε Καπ'τάνιε!» ακούστηκε η φωνή του Φθονερού μέσα από τον σαματά. «Έγινε Καπ'τάαανιεεεε!»

Ο Οφιομαχητής ξεθηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας, ζυγώνοντας τον Πολιορκητή. Το ψάρι άπλωσε δυο πλοκάμια καταπάνω του, και τα πλοκάμια κόπηκαν, το ένα μετά το άλλο, απ'το ιερογραμμένο λεπίδι.

«Τσάκισέ τον, Καπ'τάνιε! Τσάκισέ τον!» φώναξε η Τζιλ, βάζοντας άλλο ένα βέλος στη βαλλίστρα της.

Η καραμπίνα του Άκλαυτου πυροβόλησε... αλλά η σφαίρα αστόχησε.

«Μη ρίχνεις, ρε μαλάκα!» γρύλισε ο Γεώργιος. «Θα πετύχεις εμένα, όχι αυτό το γαμημένο τέρας, και μετά θα σε σκοτώσω!» Την ίδια στιγμή ο Πολιορκητής ορμούσε καταπάνω του, κροταλίζοντας τα σαγόνια του που ήταν δέκα φορές πιο επικίνδυνα από οδοντόψαρου.

Ο Οφιομαχητής τον σπάθισε ξανά. Κατακέφαλα. Ένα δυνατό ΝΤΑΠ! αντήχησε, αίματα τινάχτηκαν, και το πλοκαμοφόρο ψάρι πετάχτηκε πίσω. Μα ήταν ακόμα ζωντανό. Ύστερα από σπαθιά του Οφιομαχητή – με όλη την υπερφυσική δύναμή του – το ψάρι ήταν ακόμα ζωντανό. Αν και αιμορραγούσε.

Τρομαγμένο, έτρεξε προς την κουπαστή επάνω στα πλοκάμια που του απέμεναν.

Ο Γεώργιος, παρακινημένος από τη μαινόμενη οργή του, το κυνήγησε κραυγάζοντας. Αλλά δεν το πρόφτασε· ο Πολιορκητής πήδησε στη θάλασσα λίγο προτού το Φιλί της Έχιδνας τον χτυπήσει ξανά.

Οι άλλοι Πολιορκητές εξακολουθούσαν να κουτουλάνε το πλοίο, κλυδωνίζοντάς το άγρια, απειλώντας να το ανατρέψουν. Οι μηχανές του, όμως, είχαν πλέον ενεργοποιηθεί, και το Λιοντάρι του Ανέμου έτρεχε γρήγορα πάνω στα κύματα· ήταν ταχύπλοο σκάφος. Ο Οφιομαχητής δεν νόμιζε αυτοί οι δαίμονες του Άτλαντα να μπορούσαν να παραβγούν μαζί του. Δεν ήταν δυνατόν. Σύντομα πρέπει να τους είχαν αφήσει πίσω τους.

Αλλά όχι ακόμα. Άλλος ένας Πολιορκητής βρέθηκε, μ'ένα μεγάλο πηδημα, πάνω στο κατάστρωμα. Το πλήρωμα έτρεξε ν'απομακρυνθεί απ'αυτόν. Το άγριο ψάρι είχε πέσει κοντά στη γιγαντοβαλλίστρα που χειριζόταν ο Αξύριστος με τη βοήθεια της Αμαλίας των Λιονταριών, και στρεφόμενο προς τα εκεί τούς πλησίασε για να τους αρπάξει με τα πλοκάμια του. Η Αμαλία αμέσως έτρεξε να φύγει, φωνάζοντας στον Άνθιμο: «Φύγε ρε! Φύγε, φύγε!» Αλλά εκείνος δεν πρόλαβε. Ένα πλοκάμι τυλίχτηκε γύρω απ'το πόδι του και τον έριξε κάτω, μπρούμυτα,

κάνοντας τη μύτη του να χτυπήσει στα σανίδια και να σπάσει. Ο Πολιορκητής τον τράβηξε μαζί του.

Ο Οφιομαχητής έτρεξε να προφτάσει το ψάρι προτού πηδήσει από την κουπαστή. Τούτη τη φορά, όμως, δεν αποδείχτηκε το ίδιο γρήγορος. Ο Πολιορκητής έπεσε στη θάλασσα, κλέβοντας τον Άνθιμο τον Αξύριστο. Χάθηκαν κι οι δύο κάτω απ'το νερό.

Ο Γεώργιος σκέφτηκε προς στιγμή να βουτήξει κι αυτός στα κύματα για να τους κυνηγήσει με τις υδατοτρόπες δυνάμεις του, όμως τελικά δεν το έκανε γιατί συμπέρανε ότι θα ήταν βλακεία. Ακόμα κι εκείνος φοβόταν ότι δεν μπορούσε να τα βάλει μ'αυτό το κοπάδι δαιμόνων του Άτλαντα μέσα στο ίδιο το φυσικό τους στοιχείο. Ούτε οι Ανάποδοι Σκαρφαλωτές δεν είχαν τόσο σκληρό πετσί, μα την Έχιδνα!

Ήταν έτοιμος, όμως, ν'αντιμετωπίσει όσους χρειαζόταν για να τους κρατήσει μακριά από την κουβέρτα και το πλήρωμά του. Στεκόταν τώρα πλάι στο κεντρικό κατάρτι, κοιτάζοντας ολόγυρα, ώστε να τρέξει καταπάνω σε όποιον Πολιορκητή πηδούσε πάνω στο πλοίο.

Αλλά κανένα άλλο από τα άγρια, πλοκαμοφόρα ψάρια δεν εμφανίστηκε στο κατάστρωμα του Λιονταριού του Ανέμου, γιατί τώρα οι προπέλες βρίσκονταν σε εντατική κίνηση και το σκάφος έτρεχε ολοταχώς, αφήνοντας σύντομα το κοπάδι των Πολιορκητών πίσω του.

Γι'ακόμα μια φορά, το πλήρωμα αισθανόταν πολύ ζωντανό. Αλλά ο θάνατος του Αξύριστου τούς είχε τραντάξει όλους. Ένας από αυτούς είχε πεθάνει. Πόσοι άλλοι θα πέθαιναν προτού βρουν τον θησαυρό του Καπετάνιου τους; Ο Ωκεανομάντης δεν φαινόταν πως θα εντόπιζε σήμερα ή αύριο το Πέρας των Θαλασσών· έψαχνε με το πάσο του, ό,τι κι αν έκανε βυθισμένος στο νερό, στα σπλάχνα του караβιού. Κι άμα έφταναν τελικά στο Πέρας, τι κινδύνους θα αντιμετώπιζαν εκεί;

Μέχρι στιγμής δεν είχαν αναρωτηθεί ποιοι θα επιβίωναν από τούτη την αναζήτηση. Είχαν μόνο αναρωτηθεί αν θα πέθαιναν όλοι, ή αν όλοι θα ζούσαν. Αν, δηλαδή, ο Καπετάνιος τους ήταν τρελός και θα τους σκυλόπνιγε, ή αν ήξερε τι έκανε και θα τους οδηγούσε στου Άτλαντα τον θησαυρό. Οι σκέψεις σχετικά με τυχερούς επιζώντες και άτυχους νεκρούς τώρα περνούσαν για πρώτη φορά απ'τα μυαλά τους. Και δεν τους έκαναν πιο ευδιάθετους από τον Άκεφο.

Το επόμενο πρωί, ενώ έπλεαν με τα ιστία, ο Νικόλαος Κορισκάνης βγήκε από το νερό του θαλάμου βύθισης πριν από τη συνηθισμένη του ώρα. Σκούπισε το γαλανόδερμο σώμα του με την πετσέτα, ντύθηκε, και ανέβηκε στην κουβέρτα. Από εκεί πήγε στη γέφυρα, όπου ο Οφιομαχητής στεκόταν μπροστά στο τιμόνι, με την Ευθαλία αφημένη επάνω στην κονσόλα, χορτάτη από ένα ποντίκι που είχε καταβροχθίσει πρόσφατα. Οι ερπετοειδείς ήταν επίσης εδώ, καθώς και δυο λιονταρόγατοι που κάθονταν τεμπέλικα στο πάτωμα και γλείφονταν κάνοντας το πρωινό τους μπάνιο.

«Καπετάνιε,» είπε ο Ωκεανομάντης, «κάποιοι έχουν προβλήματα προς τα βορειοδυτικά. Δεν πρέπει νάναι πολύ μακριά μας.»

«Τι είδους προβλήματα;»

«Το πλοίο τους μοιάζει νάχει χαλάσει, νάχει γίνει έρμαιο των ωκεανών.»

«Οι μηχανές του έχουν καταστραφεί;»

«Και τα πανιά του, μάλλον.»

Ο Γεώργιος αδυνατούσε, φυσικά, να καταλάβει πώς ο Ωκεανομάντης συγκέντρωνε αυτές τις πληροφορίες, αλλά δεν τον αμφισβητούσε. «Ας πάμε να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε... Βορειοδυτικά μας, είπες;»

«Ναι, προς τα εκεί.»

Ο Οφιομαχητής γύρισε το τιμόνι του Λιονταριού του Ανέμου, αλλάζοντας πορεία πλεύσης. «Το Πέρας το βρήκες;»

«Όχι ακόμα.»

«Αργείς, Νικόλαε.»

«Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Καπετάνιε.»

«Μη νομίζεις ότι υπάρχει πιθανότητα να βαρεθώ και να παρατήσω την αναζήτηση. Αν δεν μπορείς να κάνεις τη δουλειά σου θα βρεθείς στην αγκαλιά του Αβυσσαίου και θα φέρω άλλο Ωκεανομάντη εδώ.» Το αβλεφάριστο βλέμμα του τον ατένιζε διαπεραστικά καθώς του μιλούσε, κι ο Νικόλαος αισθάνθηκε ένα σύγκρου να τον διατρέχει σαν λεπίδα.

«Δε σου έχω πει ψέματα μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε, «και ούτε σκοπεύω να σου πω.» Και ήταν ειλικρινής.

6

Οι Ελκάνιοι δεν καθυστερούν. Πρωί-πρωί ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει, χωρίς να με ξυπνήσει φυσικά αλλά ξυπνώντας τη Λουκία που κοιμάται δίπλα μου. Είμαι καθισμένος οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι· απλώνω το χέρι μου και πιάνω τη συσκευή. Δέχομαι την κλήση.

Είναι ο Ευθύμιος Ελκάνιος. «Σου έχουμε βρει πλοίο και πλήρωμα, Οφιομαχητή,» μου λέει. «Ενδιαφέρεσαι;»

«Πού θα τους συναντήσω;» ρωτάω.

«Στο Ανώσκιο Λιμάνι,» και μου αναφέρει την αποβάθρα όπου είναι αραγμένο το Αεικίνητο Χέλι περιμένοντάς με για Καπετάνιο. Ο Δευτεροκαπετάνιος λέγεται Δημοσθένης ο Φτερωτός, κι έχει συνήθως στον ώμο του έναν γαλανόκριζο Φαφλατά. Ο μάγος είναι ένας του τάγματος των Τεχνομαθών, ονόματι Χρίστος'μορ.

«Θα είμαι εκεί σε λίγο,» λέω στον Ευθύμιο Ελκάνιο. «Θα σε συναντήσω κι εσένα;»

«Όχι. Το πλοίο και το πλήρωμα είναι δικά σου. Πληρωμένοι όλοι τους για τρεις μήνες. Αν σε τρεις μήνες δεν έχεις βρει τους Καπνούς, θα πρέπει να έχεις οχτάρια για να τους πληρώσεις. Ή, άραξε ξανά στη Σκιάπολη και θα το συζητήσουμε. Ούτως ή άλλως θα περιμένουμε νέα σου.

»Καλό ταξίδι, Οφιομαχητή. Καλή αναζήτηση. Θα περιμένουμε νέα σου,» επαναλαμβάνει.

«Ό,τι μάθω,» αποκρίνομαι, «θα το μάθετε κι εσείς.» Αν και τα παραλέω κάπως, φυσικά. Ό,τι μάθω για το λησμονημένο παρελθόν μου από εκείνη τη μαυρόδερμη πολεμίστρια μάλλον δεν θα το μάθουν κι αυτοί. Δε νομίζω ότι τους ενδιαφέρει, έτσι κι αλλιώς.

Τον χαιρετάω και η τηλεπικοινωνία μας τερματίζεται.

Η Λουκία μάς άκουγε, ασφαλώς· η ένταση του πομπού ήταν υψωμένη και τον κρατούσα μπροστά μου καθώς μιλούσα με τον Ελκάνιο. «Έχουμε πλοίο τώρα, λοιπόν;» μου λέει.

«Έτσι φαίνεται.»

Χαμογελά άγρια. «Σαν τον παλιό, καλό καιρό, Καπετάνιε μου.»

«Μη σου μπαίνουν τίποτα περιέργες ιδέες,» την προειδοποιώ, αλλά γελά η παλιοπειρατίνα. «Θα σε δέσω στο κατάρτι άμα υποψιαστώ α-νταρσία,» της λέω μειδιώντας, τσιμπώντας τη μύτη της.

Ραπίζει το χέρι μου. «Ε! Όχι τη μύτη, ρε!»

Και μετά ετοιμαζόμαστε. Και, καθώς ετοιμαζόμαστε, της λέω: «Ξέρεις τι θυμήθηκα μες στη νύχτα;»

«Τι;»

«Την Ειρήνη την Ανήμερη.»

«Τι έχει αυτή η καριόλα που μπορεί να σε κάνει να τη σκέφτεσαι όταν κοιμάσαι στο ίδιο κρεβάτι μ'εμένα;»

«Δεν κοιμάμαι ποτέ,» της θυμίζω· και συνεχίζω: «Την είχαν χώσει οι Θαρνέσιοι στο Άντρο τους επειδή τη νόμιζαν για πειρατικό μάτι των Καπνών. Αλλά μετά την άφησαν να φύγει – και την παρακολουθούσαν, μάλλον· ακόμα την υποψιάζονταν. Τη συνάντησα την προηγούμενη φορά που ήμουν στη Σκιάπολη, και ισχυριζόταν ότι δεν έχει σχέση με τους Καπνούς–»

«Την πίστεψες; Αυτή η καριόλα θα πουλούσε τη γριά της για ένα ζευγάρι μπότες,» λέει η Λουκία καθώς βάζει τις μπότες της.

«Νομίζω πως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, μου έλεγε αλήθεια, αν και δεν είμαι σίγουρος–»

«Καλά κάνεις και δεν είσαι σίγουρος.»

«Της ζήτησα να μάθει για εκείνη τη μαυρόδερμη τύπισσα που απά-ντησα ανάμεσα στους Καπνούς, και μου υποσχέθηκε πως θα ψάξει και θα μου πει, άμα ξαναπεράσω απ'τη Σκιάπολη. Έτσι σκέφτομαι να την αναζητήσω τώρα, προτού φύγουμε. Επιπλέον, έχω μια υποψία γι'αυ-τήν...»

«Τι υποψία;» Σηκώνεται όρθια από την άκρη του κρεβατιού, και ο Α-κατάλυτος την κοιτάζει σαν να έχει κάτι το περίεργο επάνω της.

«Νομίζω πως ίσως να είναι μέλος του Άφατου Δικτύου.»

«Γιατί;»

«Γιατί, ποιος άλλος να μας πούλησε στο δίκτυο την προηγούμενη φορά που φύγαμε από τη Σκιάπολη, εγώ, η Διονυσία, κι ο Αρσένιος; Ή

η Ειρήνη ήταν ή ο Ιωάννης το Μάτι. Και νομίζω πως ο Ιωάννης δεν θα τολμούσε να με πουλήσει, ούτε καν στο Άφατο.»

«Θα της ζητήσεις να εξηγηθεί;»

«Μπορεί.» Κρατάω τη φαρμακερή οργή μου υπό έλεγχο. «Αλλά, κυρίως, θέλω να τη ρωτήσω μήπως άκουσε τίποτα για τη μαυρόδερμη γυναίκα που ψάχνω.

»Τέλος πάντων. Πάμε τώρα.»

Έχω ήδη ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά τους άλλους – τη Διονυσία, που μένει μαζί με την Ερασμία, στο ίδιο δωμάτιο του Καλού Καιρού· και τον Καταραμένο Αργύριο, που μένει μαζί μ'εκείνη τη Μακροθάνατη που λέγεται Μαρίνα – και μας περιμένουν στον διάδρομο. Οι πόρτες τους ήταν μισάνοιχτες κι ανοίγουν περισσότερο καθώς μας βλέπουν να βγαίνουμε.

«Έλα να σου πω,» λέω στον Καταραμένο, κι εκείνος με πλησιάζει.

«Τι είναι;»

«Τι θα κάνετε τώρα, εσύ κι οι δικοί σου; Εγώ θα πάρω το πλοίο και θα φύγω, όπως καταλαβαίνεις.» Του έχω εξηγήσει πώς έχει η κατάσταση.

«Αν δεν είμαστε σαβούρα, θα έρθουμε μαζί σου.»

Χαμογελάω. «Σαβούρα; Οι καλύτεροι τοξότες της Υπερυδάτιας;»

«Δεν το ξέρουμε αυτό, Μαύρε: δεν έχουμε παραβγεί με όλους.» Το δικό του χαμόγελο είναι σαν θανατηφόρο βέλος.

«Ελάτε,» του λέω. «Αλλά σου είπα ότι δεν έχω λεφτά για να σας πληρώσω.»

«Δεν το βλέπουμε σαν δουλειά αυτό. Ούτως ή άλλως θέλουμε τώρα να φύγουμε απ'την Ιχθυδάτια. Χάρη μάς κάνεις.»

«Καλώς.»

Στρέφομαι στη Διονυσία και την Ερασμία, που τώρα μ'έχουν επίσης πλησιάσει. «Έτοιμες;»

«Τι άλλο έχουμε να κάνουμε εδώ;» αποκρίνεται το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, και τα μάτια της με κοιτάζουν με τη γνωστή φανατική γυαλάδα τους.

Φεύγουμε από τον Καλό Καιρό, παίρνοντας και όλους τους Μακροθάνατους μαζί μας φυσικά, και κατευθυνόμαστε στο γκαράζ όπου έχουμε αφήσει το πολεμικό όχημα που αρπάξαμε από τον στρατό της Φόνισσας της Ιλφόνης και σβήσαμε τα σύμβολά της από πάνω του.

Κανείς δεν φαίνεται να το έχει πειράξει· οι φύλακες του γκαράζ είναι εντάξει. Τους πληρώνω τα υπόλοιπα οχτάρια που τους χρωστάω (παρότι ο Καταραμένος διαμαρτύρεται ότι εκείνος έπρεπε να τα πληρώσει, και αυτά και τα προηγούμενα) και επιβιβάζομαστε στο θωρακισμένο τροχοφόρο με τη γιγαντοβαλλίστρα στην οροφή. Βγαίνουμε από το γκαράζ με τον Μάρκο για οδηγό μας ξανά, ο οποίος περιμένει κατευθύνσεις από εμένα – δεν την ξέρει τη Σκιάπολη.

Διασχίζουμε τον Κοντοβάτη και πιάνουμε την Ποταμίσια. Την ακολουθούμε προς τα βόρεια, ανεβαίνουμε στη Δεύτερη Γέφυρα περνώντας πάνω από τον Σκιοπόταμο. Το όχημά μας δεν τραβά και πολλή προσοχή – είμαστε στη Σκιάπολη, άλλωστε – αλλά ούτε και λίγη· βλέπω από τα παράθυρά του ότι αρκετοί το μπανίζουν με περιέργεια. Ορισμένοι, μάλιστα, πιθανώς να σκέφτονται ότι θα άξιζε να το κλέψουν – στη Σκιάπολη είμαστε.

Μετά τη Δεύτερη Γέφυρα, βρισκόμαστε στην Πάνω Σκιά πλέον, ακολουθούμε την Οδό Πύλης ως τη συμβολή της με τη Λεωφόρο Κουτσουνούρη, όπου και στρίβουμε καταλήγοντας στην Αγορά των Σκιών. Εδώ δεν υπάρχουν σταθεροί δρόμοι· οι δρόμοι συνέχεια αλλάζουν, καθώς πολλά από τα καταστήματα δεν είναι μόνιμα αλλά πρόχειρα στημένα. Είναι πρωί ακόμα – μόλις έχει ξεπροβάλλει ο Δεύτερος Ήλιος – και δεν έχει την πολυκοσμία που έχει το μεσημέρι, όμως ούτε και λίγος είναι ο κόσμος. Δεν μπορείς να κινηθείς γρήγορα, ειδικά με τέτοιο μεγάλο όχημα σαν το δικό μας. Σε ορισμένους δρόμους, μάλιστα, δεν είναι καν δυνατόν να χωρέσουμε, και δεν θέλουμε να κάνουμε ζημιές. Δε θα ήταν συνετό. Θα μας σκότωναν, κατά πάσα πιθανότητα, ή θα το προσπαθούσαν. Δεν είναι ανεκτικοί οι έμποροι της Σκιάπολης. Εδώ αν δεν είσαι φονιάς δεν μπορείς εύκολα να τα βγάλεις πέρα.

Κάνουμε τόση ώρα να διασχίσουμε την Αγορά όση κάναμε να φτάσουμε στην Αγορά από την Κάτω Σκιά και τον Κοντοβάτη. Τελικά, όμως, βγαίνουμε στη Λιμαναγορά – το λιμάνι της Αγοράς των Σκιών, όπου η κατάσταση είναι ίδια σχεδόν – και στρίβουμε ανατολικά, μπαίνοντας στο Ανώσκιο Λιμάνι όπου οι δρόμοι αρχίζουν πάλι να γίνονται πιο μόνιμοι και καθοδηγώ τον Μάρκο ευκολότερα.

Το Αεικίνητο Χέλι με περιμένει στο μέρος όπου μου υποσχέθηκε ο Ευθύμιος Ελκάνιος. «Σταμάτα εκεί,» λέω στον οδηγό μας, δείχνοντας μπροστά από την προβλήτα, κι εκείνος υπακούει.

«Καταραμένε, θάρθεις μαζί μου;» ρωτάω.

«Αν θέλεις.»

«Αφού θα μας ακολουθήσετε, καλό θα ήταν να γνωρίσεις κι εσύ το πλήρωμα και τον Δευτεροκαπετάνιο μας.»

Βγαίνω από το όχημα βαδίζοντας προς το αραγμένο πλοίο, και η Διονυσία, η Ερασμία, η Λουκία, ο γάτος της, και ο Καταραμένος Αργύριος με ακολουθούν. Οι Μακροθάνατοι μένουν γύρω από το θωρακισμένο τροχοφόρο, με τα τόξα και τις φαρέτρες τους σε πλάτη και ώμους.

Από το κατάστρωμα, κάποιοι μάς κοιτάζουν.

«Ποιος είσαι;» μου φωνάζει ένας ψηλός, ευρύτερνος τύπος με γαλανό δέρμα κι αξύριστη στρογγυλωπή μούρη. Ντυμένος με μακριά, καφετιά καπαρντίνα κι έχοντας ένα μικρό καπέλο στο κεφάλι το οποίο δεν μπορεί να κρύψει τα μαύρα σγουρά μαλλιά του. Στον ώμο του κάθεται ένας γαλανόγκριζος Φαφλατάς – ένα πουλί που, σύμφωνα με τους μύθους, γεννιέται μέσα από τη θάλασσα και είναι γιος της Έχιδνας (για κάποιο λόγο – δεν είναι καν ερπετό), ή γεννιέται μέσα από τα χαμηλά σύννεφα και είναι γιος του Ζέφυρου. Στην πραγματικότητα, νομίζω πως οι περισσότεροι Φαφλατάδες πρέπει να γεννιούνται επάνω σε γιγαντοχελώνες. Είχα συναντήσει κάμποσους όταν ταξίδευα στη ράχη γιγαντοχελώνας. Εκεί, άγριοι, δεν μιλάνε πολύ. Όταν μπλέξουν με τον άνθρωπο είναι που τους πιάνει η αρρώστια.

«Ποιος Ποιος Ποιος,» κρώζει τώρα ο Φαφλατάς. «Ποιος είσαι Είσαι είσαι είσαι Ποιος!» Ο γαλανόδερμος άντρας τού κλείνει το ράμφος με τον αντίχειρα και τον δείκτη του, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει.

«Αυτός που περιμένεις είμαι,» αποκρίνομαι. «Δε με βλέπεις;» Δε φοράω την κουκούλα της κάπας μου.

«Ο Οφιομαχητής...»

«Ν'ανεβούμε;»

Ο άντρας – που, προφανώς, είναι ο Δημοσθένης ο Φτερωτός – φωνάζει στο πλήρωμα: «Ρίξτε ράμπα για τον Καπετάνιο, ρε ρεμάλια! Κουνηθείτε!» Και μια ράμπα ενώνει αμέσως την κουβέρτα με την αποβάθρα.

Ανεβαίνουμε.

«Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, έτσι;» ρωτάω καθώς ανταλλάσσω μια χειραψία μαζί του.

«Ένας είναι ο Φτερωτός,» μου λέει, μειδώντας· κι ο Φαφλατάς φωνάζει: «Ένας ένας ένας! Ένας! Φτερωτός! Ρωτός! Ρωτός!» Ο Δημοσθένης τού κλείνει το ράμφος ξανά. «Το τέκνο μου,» μου εξηγεί, συνεχίζοντας να μειδιά.

«Πού τον βρήκες; Πάνω σε γιγαντοχελώνα;»

«Σ'το είπτε ο Άρχοντας, ε;» Δεν μπορεί παρά να εννοεί τον Ευθύμιο Ελκάνιο.

«Όχι· το υπέθεσα. Πάνω σε γιγαντοχελώνες μεγαλώνουν, κυρίως.»

«Α, το ξέρεις κι εσύ. Δε νομίζεις ότι τους γεννάνε τα σύννεφα.»

Γελάω, και γελάει κι αυτός. Φαίνεται συμπαθητικός, αλλά για νάναι εδώ, στη Σκιάπολη, είναι, το λιγότερο, μαχαιροβγάλτης.

Μου συστήνει, μετά, τον μάγο, τον Χρίστο'μορ – έναν άντρα κοντό και μικρόσωμο, που θυμίζει σαύρα. Το δέρμα του είναι κατάλευκο σαν πανί – εξωδιαστασιακός, ή γόνος εξωδιαστασιακών; Τα μαλλιά του είναι μαύρα και κομμένα πολύ κοντά· σχεδόν με κρανίο μοιάζει το κεφάλι του. Στο σαγόνι έχει ένα μικρό γένι σαν αυτά κάτι ψαριών. «Χαίρω,» λέει καθώς μου σφίγγει το χέρι, «Καπ'τάνιε. Έχουμε ακούσει για την αφεντιά σου.»

«Και ποιος δεν έχει ακούσει, μάγε, για τον Οφιομαχητή;» του λέει ο Δημοσθένης. Και μου συστήνει και κάμποσα από τα άλλα μέλη του πληρώματος, που όλοι τους με κοιτάζουν καλά-καλά, έχοντας κι αυτοί ακούσει για την... αφεντιά μου, προφανώς.

«Ποια η σχέση σου με τους Ελκάνιους;» τον ρωτάω. «Δούλευες και παλιά γι'αυτούς;»

«Ναι,» αποκρίνεται ο Δημοσθένης, «έχω δουλέψει γι'αυτούς κατά περιόδους. Διάφορα πράγματα έχω κάνει για τους Ελκάνιους.»

«Κανονικά, δηλαδή, είσαι ο Καπετάνιος αυτού του σκάφους...»

«Τώρα εσύ είσαι ο Καπετάνιος, Οφιομαχητή. Αυτή είναι η συμφωνία μας.»

«Γεώργιο να με λες.»

«Όπως γουστάρεις.»

Του συστήνω κι εγώ τους συντρόφους μου: τη Διονυσία – «μια παλιά μου φίλη» (και δεν λέω τίποτα περισσότερο για εκείνη, μην ξέροντας

αν θέλει να μάθουν ότι είναι μάγισσα) – την Ερασμία – «μια παλιά μου φίλη κι αυτή» (η οποία είμαι σίγουρος πως δεν θέλει να μάθουν ότι είναι Τέκνο· ούτε κι εγώ το θέλω – μόνο μπελάδες μπορεί να προκαλέσει) – τη Λουκία και τον γάτο της – «ήταν κάποτε στο πλήρωμά μου, αλλά τότε δεν είχε αυτό το γατί» – και τον Καταραμένο Αργύριο. «Έχω πολεμήσει μαζί του στη Μικρυδάτια. Είναι αρχηγός μισθοφόρων. Οι καλύτεροι τοξότες στην Υπερυδάτια. Μακροθάνατοι στο όνομα. Θα έρθουν κι αυτοί μαζί μας, με το όχημά τους.» Τους δείχνω στην προβλήτα. «Ελπίζω να μην υπάρχει πρόβλημα.»

«Εσύ αποφασίζεις, Καπετάνιε,» μου απαντά ο Δημοσθένης, και, πραγματικά, δεν νομίζω πως έχει πρόβλημα με την παρουσία τους. Τουλάχιστον, δεν δείχνει να έχει. «Καπετάνιε Καπετάνιε Πετάνιε!» φωνάζει ο Φαφλατάς.

Πλησιάζω την κουपाστή και γνώφω στους Μακροθάνατους να φέρουν το όχημα στο Αεικίνητο Χέλι, ενώ κι ο Καταραμένος στέκεται πλάι μου. Μπαίνουν στο θωρακισμένο υδατόχημα ξανά και κυλάνε προς τη μεριά μας. Ο Δημοσθένης προστάζει το πλήρωμα ν'ανοίξουν την πόρτα του γκαράζ, και την ανοίγουν ενώ μέταλλα τρίζουν και γρυλίζουν. Μια φαρδιά ράμπα κατεβαίνει στην προβλήτα, και το όχημα των Μακροθάνων την καβαλά και κρύβεται στα σπλάχνα του Αεικίνητου Χελιού.

«Θ'αποπλεύσουμε αμέσως, Καπετάνιε;» με ρωτά ο Δημοσθένης.

«Όχι,» αποκρίνομαι, «όχι αμέσως. Έχω μια δουλειά εδώ γύρω. Αλλά, ναι, μόλις επιστρέψω μάλλον θα ξεκινήσουμε.»

Ο Δημοσθένης νεύει. «Περιμένουμε εντολή σου.» Κι ανάβει τσιγάρο μ'έναν μεγάλο ενεργειακό αναπτήρα, ξύλινο, λαξεμένο σαν χελώνα. Η φωτιά βγαίνει από τ'ανοιχτά σαγόνια της.

Στρέφομαι στον Καταραμένο Αργύριο και του λέω: «Μείνε εδώ μαζί με τους δικούς σου. Βουλευτείτε. Θα επιστρέψω σύντομα.»

«Έγινε.»

Κοιτάζω ερωτηματικά τη Λουκία, την Ερασμία, τη Διονυσία. «Τι;» κάνει η πρώτη.

«Θα έρθετε, ή θα μείνετε;»

Η Ερασμία είναι που απαντά αμέσως: «Φυσικά και θα έρθουμε.» Και οι άλλες δυο δείχνουν να συμφωνούν. Όχι πως περίμενα τίποτ' άλλο.

Κατεβαίνουμε από το Αεικίνητο Χέλι και βαδίζουμε κοντά στις αποβάθρες του Ανώσκιου Λιμανιού, με τον Ακατάλυτο πλάι μας σαν πρωινή σκιά.

«Πού πάμε;» με ρωτά η Διονυσία.

«Θυμάσαι τη φίλη μου την Ειρήνη την Ανήμερη;»

Συνοφρυώνεται. «Την είχαμε συναντήσει;»

«Εσύ κι ο αδελφός σου, όχι. Εγώ την είχα συναντήσει ενώ με περιμένατε λίγο πιο πέρα, για λόγους ασφαλείας. Ήθελα να τη ρωτήσω για τους Τρομερούς Καπνούς επειδή είχα μάθει πως οι Θαρνέσιοι την είχαν φυλακίσει στο Άντρο τους.»

«Τώρα που το λες, κάτι νομίζω πως θυμάμαι. Μα τον Αστερίωνα! μου φαίνεται σαν νάχουν περάσει χρόνια από τότε... Αυτήν θες να βρεις πάλι;»

«Ναι. Μου είχε υποσχεθεί ότι ίσως έψαχνε πληροφορίες για εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα που αναζητώ.»

Η Λουκία ρουθουνίζει. «Σιγά μην το έχει θυμηθεί.»

Δεν της απαντώ.

Αφήνοντας το Ανώσκιο Λιμάνι πίσω μας, μπαίνουμε στη Λιμαναγορά κι αρχίζω ν'αναζητώ την Ειρήνη την Ανήμερη στα στέκια της. Δεν τη βλέπω εκεί όπου την είδα την προηγούμενη φορά, αλλά δεν απογοητεύομαι. Συνεχίζω. Αν είναι ζωντανή, κάπου εδώ θα περιφέρεται. Πηγαίνω απ'το ένα κακόφημο μέρος στο άλλο (όχι πως υπάρχουν και μη κακόφημα μέρη στη Σκιάπολη), με την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη τώρα και έχοντας, συγχρόνως, το νου μου μήπως μας βάλει στο μάτι κανένας ληστής. Αν και δεν χρειάζεται ν'ανησυχώ και πολύ γι'αυτό το τελευταίο, με τη Λουκία και την Ερασμία κοντά μου.

Βρίσκω τελικά την Ανήμερη στον Κουλό Κάβουρα, ένα καπηλειό στα νότια της Λιμαναγοράς, απ'όπου έχεις καλή θέα των αποβάθρων. Στην πινακίδα του είναι ζωγραφισμένος – χάλια ζωγραφισμένος – ένας κάβουρας με μία μόνο δαγκάνα. Η Ειρήνη κάθεται σ'ένα τραπέζι και μιλά μ'έναν τύπο που κι αυτός φορά κουκούλα στο κεφάλι. Κάποιος πειρατής; Η Ανήμερη είναι πειρατικό μάτι· δίνει πληροφορίες σε διάφορους πειρατές για τα πλοία που περνάνε απ'το λιμάνι.

Τον παρατηρώ, μήπως τον ξέρω από παλιά, ενώ κάθομαι σ'ένα άλλο τραπέζι μαζί με τις τρεις φίλες μου. Μεγαλόσωμος φαίνεται–

Μα την Έχιδνα! Πώς στις λάσπες του Λοκράθου δεν τον αναγνώρισα αμέσως παρά την κουκούλα που σκεπάζει το κεφάλι του; Ο Μεγαλοφονιάς είναι, φυσικά. Ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς.

Αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει μέσα μου, κι επικαλούμαι το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου για να την κατευνάσω, μόλις και μετά βίας. Θυμάμαι, επιπλέον, τα όσα μού είπε η Φαρμακερή Βασίλισσα γι' αυτόν... ότι έχει αλλάξει... ότι είναι Τέκνο τώρα... ότι τον θεωρούσε καλό σύμμαχο... Τίποτα απ' αυτά δεν μπορεί να με κάνει να τον συμπαθήσω.

«Ο Μεγαλοφονιάς,» λέω στην Ερασμία και τη Λουκία.

Και τότε τον αναγνωρίζουν κι εκείνες.

«Μα τα βυζιά της Έχιδνας!» μουγκρίζει η Λουκία. «Ναι, αυτός είναι...»

«Δεν είναι εχθρός μας, Οφιομαχητή,» τονίζει η Ερασμία. «Είναι αδελφόφρις.»

«Για εμένα δεν είναι 'αδελφόφρις',» της λέω. «Είναι το κάθαρμα που δολοφόνησε το πλήρωμά μου.»

Μια σερβιτόρα μάς πλησιάζει. «Τι να σας φέρω;»

Ζητάμε ποτά και ψητά καλαμάρια, τα οποία σύντομα έχουμε στο τραπέζι μας ενώ ο Μεγαλοφονιάς ακόμα μιλά με την Ειρήνη την Ανήμερη. Βλέπω την κόψη μιας λεπίδας του μεγάλου τσεκουριού του να διακρίνεται από την άκρη της κάπας του.

Η κουβέντα του με την Ειρήνη δεν αργεί να τελειώσει. Της δίνει ένα ρολό οχτάρια, χέρι-χέρι, κάτω απ' το τραπέζι – δύσκολο να το προσέξεις αν δεν τους παρατηρείς – και σηκώνεται. Στρέφεται και φεύγει απ' το καπηλειό. Χωρίς να μ' έχει δει, σίγουρα.

Λέω στις φίλες μου: «Μείνετε εδώ,» και σηκώνομαι κι εγώ, αλλά όχι για να τον ακολουθήσω. Πηγαίνω στο τραπέζι της Ειρήνης.

Τα μάτια της στενεύουν βλέποντάς με, μην έχοντας καταλάβει μάλλον ότι είμαι εγώ. Μοιάζει έτοιμη να τιναχτεί. Ως συνήθως.

«Γεια,» της λέω, πλησιάζοντας, και τώρα μ' αναγνωρίζει.

«Εσύ...»

Κάθομαι πλάι της, εκεί όπου καθόταν ο Μεγαλοφονιάς. «Σ' το είπα ότι θα ξαναρχόμουν, δε σ' το είπα;»

«Ναι, κάτι είχες πει...» κομπιάζει. «Τι θες τώρα;»

«Σου είχα ζητήσει να μάθεις για κείνη τη γυναίκα που είναι με τους Τρομερούς Καπνούς. Μια μαυρόδερμη γυναίκα, σαν εμένα. Μη μου πεις ότι το ξέχασες...»

«Δεν το ξέχασα. Έψαξα. Αλλά κανείς δεν την ξέρει. Αφού δεν ξέρουν ούτε τους Καπνούς γενικά, πώς να ξέρουν γι' αυτήν; Και σ' το είπα και την άλλη φορά: δεν κάνω το μάτι για τους Καπνούς. Ακόμα κι οι Θαρνέσιοι επιτέλους το κατάλαβαν· δε νομίζω ότι με παρακολουθούν πια. Δε νομίζω.» Αλλά εξακολουθεί να μου φαίνεται πιο νευρική από ποτέ. «Μια πληροφορία, όμως, την έχω για τους Καπνούς, άμα σ' ενδιαφέρει,» προσθέτει.

«Τι πληροφορία;»

«Πληρώνεις;»

«Αν η πληροφορία σου αξίζει.»

«Οποιαδήποτε πληροφορία για τους Καπνούς δεν αξίζει;»

«Πόσα θες;» τη ρωτάω.

«Πενήντα.»

Εξωφρενικό. Αλλά την ξέρω την καριόλα· ζητά πάντα πιο πολλά για να είναι σίγουρη πως θα πάρει πιο λίγα και όχι ακόμα πιο λίγα. «Τσίμπα είκοσι,» της λέω, και βγάζω δυο χαρτονομίσματα των δέκα οκταπόδων. «Άμα η πληροφορία σου όντως αξίζει θα πάρεις κι άλλα.»

Τ' αρπάζει και τα κρύβει μέσα στο άνοιγμα της πουκαμίσας της, μες στα βυζιά της. «Δεν είν' αρκετά, αλλά...»

«Μίλα.»

«Κυκλοφορεί μια φήμη ότι κάποιος που μπάνισε το τσούρμο τους είχε ξαναδεί μερικούς από δαύτους, και τον ίδιο τον Καπετάνιο τους.»

«Τον Γρηγόριο Καθαρό;»

«Ξέρεις τ' όνομά του;»

«Τόχει πάρει τ' αφτί μου.»

«Παλιά δεν λεγόταν έτσι, αν αυτός ο τύπος που τους μπάνισε έχει δίκιο. Λεγόταν Γρηγόριος ο Γρήγορος, κι αυτός και οι άλλοι του πληρώματός του ήταν κουρσάροι για τον Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών, στη Μικρυδάτια, προτού η Συμπολιτεία διαλυθεί κι ο Πολιτοβασιλέας χαθεί.»

Συνοφρυώνομαι. Τι στις λάσπες του Λοκράθου...; Κάτι γαργαλά το μυαλό μου, τη μνήμη μου – όχι την παλιά, χαμένη μνήμη μου· την πρόσφατη, Υπερυδάτια μνήμη μου...

«Κουρσάροι για τον Πολιτοβασιλέα...» λέω.

«Ναι. Αυτό κυκλοφορεί, τουλάχιστο· δεν ξέρω άμα αληθεύει. Μπορεί ο άνθρωπος που τους μπάνισε νάταν και μεθυσμένος.» Μορφάζει, πίνει μια γουλιά απ'το απόκρασό της.

«Ποιος τους μπάνισε; Κάποιος αποδώ, απ'τη Σκιάπολη;» Κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα... Τι μου θυμίζει αυτό; Ο Πολιτοβασιλέας υποτίθεται πως δεν είχε κουρσάρους, σωστά; Υποτίθεται πως ήταν εναντίον της πειρατείας... Υποτίθεται.

«Δεν ξέρω,» αποκρίνεται η Ανήμερη, μορφάζοντας ξανά. «Σου είπα: είναι μια φήμη που απλά κυκλοφορεί. Μπορεί και νάναι φούμαρα, σφύριγμα του Ζέφυρου.»

«Δεν έχεις ιδέα, δηλαδή, ποιος ήταν ο τύπος που αναγνώρισε τους Τρομερούς Καπνούς;»

«Καμία ιδέα, σου λέω αλήθεια. Αλλά δε νομίζω πως ήταν κάποιος απ'τη Σκιάπολη, γιατί τότε παίζει νάχα μάθει γι'αυτόν. Πρέπει νάναι κάνα άτομο που καιροφυλαχτεί σ'άλλο λιμάνι της Ιχθυοδάτιας. Μάτι κι αυτός, ίσως, για να μη θέλει ν'ακούγεται τ'όνομά του.»

Πίνω μια γουλιά απ'το Αίμα της Έχιδνας που έφερα μαζί μου απ'το τραπέζι μου όταν ήρθα να καθίσω στην Ειρήνης. Κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα... Κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα... Ποιοι ήταν κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα, μα την Έχιδνα; Είχα συναντήσει τίποτα κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα τότε που ήμουν μισθοφόρος στη Μικρυδάτια; Δεν το νομίζω...

«Αυτά;» τη ρωτάω. «Δεν ξέρεις τίποτ' άλλο για τους Καπνούς;»

«Τι άλλο περιμένεις να ξέρω, άθρωπέ μου; Ποιος ξέρει πιο πολλά; Ξέρεις κανέναν που να ξέρει πιο πολλά;»

Της δίνω ακόμα ένα χαρτονόμισμα των δέκα οκταπόδων και το κρύβει κι αυτό μες στα βυζιά της.

«Τι έλεγες με τον Μεγαλοφονιά μόλις τώρα;» τη ρωτάω.

Δε μοιάζει να ξαφνιάζεται που τον αναγνώρισα. «Δικές μας δουλειές...»

«Είσαι μάτι του, έτσι δεν είναι;»

«Δικές μας δουλειές, Οφιομαχητή.» Πίνει απόκρασο, μοιάζοντας νευρική ξανά – μάλλον επειδή την κοιτάζω όπως την κοιτάζω κι επειδή ξέρει τι έκανε ο Μεγαλοφονιάς στους Αγενοί μου, και ότι παραλίγο να σκοτώσει κι εμένα τον ίδιο.

Της δίνω άλλα είκοσι οχτάρια. Είναι ικανή να σ'αφήσει απλόκαμο... «Τώρα είναι και δικές μου δουλειές,» της λέω.

«Άλλα είκοσι,» μου ζητά χωρίς να πάρει τα χαρτονομίσματα απ'το χέρι μου.

«Μην παίζεις με τα μάτια της Σιλοάρνης,» της λέω.

Με κοιτάζει αναποφάσιστα προς στιγμή· ύστερα τσιμπά τα χαρτονομίσματα και τα κρύβει κι αυτά. «Ήθελε να του σφυρίξω πότε υπολογίζει ν'αποπλεύσει ένα πλοίο της Ρέας της Ωκεανίδας που είναι αραγμένο στο Στενό Λιμάνι.»

Ρέα η Ωκεανίδα: ακόμα ένα από τα καθάρματα που συμμαχίσαν για να δολοφονήσουν τους Αγενοί μου. Αλλά ο Μεγαλοφονιάς, ετούτες τις μέρες, δεν είναι σύμμαχος της· είναι εχθρός της. Την κυνηγούσε για να τη σκοτώσει, κι έτσι τον συνάντησε η Φαρμακερή Βασίλισσα: επειδή οι δυο τους είχαν τον ίδιο στόχο. Μέχρι στιγμής, όμως, ο στόχος τους εξακολουθεί να είναι ζωντανός, προφανώς.

«Μάλιστα,» λέω – και της αρπάζω τον δεξή καρπό. «Τώρα, πες μου γιατί με πρόδωσες στο δίκτυο την προηγούμενη φορά!»

Φαίνεται να πονά από τη λαβή μου. Κάνει ν'αποτραβηχτεί, αλλά δεν τα καταφέρνει.

«Θα σου σπάσω το χέρι,» την προειδοποιώ. «Πες μου γιατί με πρόδωσες στο Άφατο Δίκτυο την προηγούμενη φορά.» Δεν είμαι σίγουρος ότι με πρόδωσε αυτή, όμως ο μόνος τρόπος για να την κάνω να μιλήσει είναι, όχι ρωτώντας, αλλά παριστάνοντας ότι ήδη ξέρω.

«Τι... τι εννοείς, γαμώτο; Δε σε πρόδωσα σε κανέναν!»

«Άσε τις σαχλαμάρες. Το ξέρω πως με πούλησες στο Άφατο. Αν το κουβεντιάσουμε, θα ζήσεις.»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς, δεν—»

Τραβάω, με το άλλο μου χέρι, το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου.

«Εντάξει, το ξέρω, το ξέρω.» Μάλλον περιμένει ότι όντως θα τη σκοτώσω. Και ίσως να το κάνω. Η οργή μου βράζει μέσα μου. «Απλά... απλά

ανέφερα τ'όνομά σου. Είπα ότι σε είδα. Στον κόμβο το είπα. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο. Ξέρεις πώς λειτουργεί το Άφατο, έτσι;»

«Ξέρω.»

«Τ'όνομά σου ήταν στη λίστα, και χρειάζονται οχτάρια. Είπα στον κόμβο ότι σε είδα στη Λιμαναγορά. Δεν ξέρω τι έγινε αποκεί και πέρα – μην κατηγορείς εμένα. Δεν ξέρω ποιος μπορεί να ήθελε να–» Αφήνω ξαφνικά το χέρι της κι αναφωνεί. Το πιάνει με το άλλο χέρι, σαν για να βεβαιωθεί ότι το κόκαλο δεν έχει σπάσει. Βλέπω ότι το λευκό-ροζ δέρμα της έχει μαυρίσει από τον καρπό ως τα δάχτυλα.

«Το όνομά μου εξακολουθεί νάναι στη λίστα τους;» ρωτάω.

Γνέφει καταφατικά. «Ναι.»

«Αν υποψιαστώ,» της λέω, «ότι μ'έχεις ξαναπουλήσει, θα σε σκοτώσω.»

«Δε θα ξαναγίνει,» μου υπόσχεται αποφεύγοντας το βλέμμα μου, μοιάζοντας να θέλει να τιναχτεί πάνω και να τρέξει αλλά να φοβάται να το κάνει. «Δε θα ξαναγίνει.»

Της αφήνω ακόμα δέκα οχτάρια πάνω στο τραπέζι – δυο χαρτονομίσματα των πέντε – και σηκώνομαι παίρνοντας μαζί μου το Αίμα της Έχιδνας.

Επιστρέφω στο τραπέζι μου.

«Τι λέγατε τόση ώρα;» με ρωτά η Λουκία.

«Δεν ξέρει τίποτα για τη μαυρόδερμη γυναίκα που ψάχνω. Αλλά άκουσε κάτι για τους Καπνούς που ίσως να μας φανεί χρήσιμο. Και μου είπε και τι ήθελε ο Μεγαλοφονιάς. Επίσης, αυτή ήταν που μας πρόδωσε στο Άφατο την προηγούμενη φορά.»

«Σ'το είπε;» κάνει η Διονυσία.

«Μου το είπε.» Βλέπω την Ειρήνη την Ανήμερη να σηκώνεται απ'το τραπέζι της και να φεύγει βιαστικά από τον Κουλό Κάβουρα. «Είναι μες στο δίκτυο. Γνωρίζει κάποιον κόμβο εδώ πέρα και του μεταφέρει πληροφορίες για να παίρνει λεφτά.»

«Για τους Καπνούς τι είπε;» ρωτά η Λουκία, περιέργη.

Της απαντώ.

«Δεν ξέρω τίποτα γι'αυτόν τον Πολιτοβασιλέα,» παραδέχεται, «ή για τους κουρσάρους του.»

«Δεν είχε κουρσάρους ακριβώς. Όχι επισήμως, τουλάχιστον. Τέλος πάντων· ο Καταραμένος ίσως να μπορεί να βοηθήσει.» Πού αλλού είχα ακούσει παλιότερα για κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα; Πού;

Σηκωνόμαστε από το τραπέζι μας και βγαίνουμε από τον Κουλό Κά-βουρα, επιστρέφοντας προς το Αεικίνητο Χέλι καθώς οι δίδυμοι ήλιοι έχουν ήδη, εδώ και ώρα, σκαρφαλώσει στο κέντρο του ουρανού.

-6

Ο Οφιομαχητής κατεύθυνε το Λιοντάρι του Ανέμου βορειοδυτικά – προς τα εκεί όπου του είχε πει ο Ωκεανομάντης ότι κάποιοι είχαν προβλήματα. Και ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης, που ήταν σκαρφαλωμένος στο παρατηρητήριο, ύστερα από καμιά ώρα που έπλεαν με τις μηχανές, φώναξε: «Πλοίοιοοοοοοο εεεεεν όοοοοψειει... Βόοοοο- ρειαaaaa...»

Ο Καπετάνιος άλλαξε την πορεία τους ξανά. Την έκανε βόρεια, και ακόμα ένα τέταρτο πέρασε προτού βιγλίσουν όλοι τους το καράβι. Ήταν περίπου στο μέγεθος του δικού τους και δεν έμοιαζε να κινείται· η ανοιχτή θάλασσα μόνο το πήγαινε αποδω κι αποκει. Τα ιστία του ήταν σπασμένα.

Το πλήρωμα άρχισε να μιλά για λεηλασία. Ο Οφιομαχητής δεν τους άκουγε εκεί όπου ήταν, στη γέφυρα, μαζί με το Ξανθό Φίδι, το Καστανό Φίδι, και τον Νικόλαο Κορισκάνη. Μετά, όμως, κατέβηκε στην κουβέρτα προστάζοντας τον Νικόλαο, των Κακών, να πάρει το τιμόνι, και έφτασαν στ'αφτιά του τα λόγια του πληρώματος που μαρτυρούσαν την επιθυμία του για κούρσεμα.

«Είπαμε,» τους φώναξε ο Γεώργιος – «δεν κουρσεύουμε κανένα πλοίο. Ο Θησαυρός που αναζητάμε είναι πολύ μεγαλύτερος!»

«Μα, Καπ'τάνιε,» είπε ο Λουκιανός ο Λαγοκτόνος, «μπορούμε τουλάχιστο ν'αρπάξουμε ενεργειακές φιάλες. Οι δικές μας πόσο θα κρατήσουν ακόμα; Δε βλέπω να φτάνουμε νωρίς εκεί που θέμε...»

«Μη φοβάσαι,» του απάντησε ο Γεώργιος, «οι φιάλες είναι αρκετές.» Είχε κάμποσες, ομολογουμένως, το Λιοντάρι του Ανέμου στο αμπάρι του· όμως η αλήθεια ήταν πως ο Οφιομαχητής μπήκε λιγάκι στον πειρασμό από τα λόγια του Λουκιανού. Οι ενεργειακές φιάλες ίσως ήταν κάτι που μπορεί να χρειαζόνταν. Καθώς και τα τρόφιμα. Ειδικά τώρα που είχε χαλάσει το σύστημα πλοήγησης... Μπορούσε, βέβαια, ο Ωκεανομάντης να τους οδηγήσει τελικά σε ηπειρόνησο, αλλά και πάλι....

«Μη βγάλει κανείς σας όπλο,» πρόσταξε ο Γεώργιος, «εκτός άμα δούμε αυτούς να βγάζουν όπλα πρώτοι.» Και φώναξε στον Νικόλαο των Κακών, που τώρα πλέον ήταν στη γέφυρα, να προσεγγίσει το σκάφος με τα διαλυμένα κατάρτια.

Το Λιοντάρι του Ανέμου το προσέγγισε, και είδαν κόσμο επάνω του – πολύ κόσμο – ο οποίος τους κουνούσε τα χέρια και τους φώναζε. Βοήθεια! αντηχούσαν οι φωνές τους. Βοηθήστε μας! Βοηθήστε μας! Στο πλάι του карабиού ήταν ζωγραφισμένα τα γράμματα ΤΟ ΟΜΟΡΦΟ ΔΕΛΦΙΝΙ, και για ακρόπρωρο είχε την επάνω μεριά ενός δελφινιού, από τη μέση ως το κεφάλι.

Ο Οφιομαχητής φώναξε από την κουπαστή: «Ποιοι είστε; Τι σας συμβαίνει;»

Ένας άντρας – καφετόδερμος, γαλανομάλλης, και γαλανογένης, φώντας μαύρα γυαλιά με αργυρό σκελετό – του απάντησε: «Μας χτύπησε θύελλα! Οι μηχανές καταστράφηκαν, τα κατάρτια καταστράφηκαν! Κουπιά δεν έχουμε! Χρειαζόμαστε βοήθεια!»

Ο Γεώργιος πρόσταξε τον Νικόλαο των Κακών να πλευρίσει το Όμορφο Δελφίνι, και σύντομα τα δύο σκάφη αγγίζονταν σχεδόν.

«Είσαι ο Καπετάνιος;» ρώτησε ο Οφιομαχητής τον καφετόδερμο άντρα αντίκρου του.

«Ναι. Βάιος Λαράσιος λέγομαι. Απ'τη Νερκάλη της Μικρυδάτιας είμαστε, κι εκεί προσπαθούμε να φτάσουμε.»

Απ'τη Νερκάλη, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Μάλιστα... Και στο μυαλό του ήρθαν αρένες, και ο Υψηλός Ναός της Μικρυδάτιας, και ο Αρχιερέας Γεννάδιος... η Ιέρεια Ευτυχία και τα πεινασμένα χείλη της... εκείνο το κάθαρμα ο Νικόλαος Καρβίλιος... ο Ιωάννης Κερβάκλιος, ο Άρχοντας της Νερκάλης, και το κλεμμένο ενεργειακό νοοσύστημά του...

«Εσύ είσαι ο Καπετάνιος του πλοίου σου;» ρώτησε ο Βάιος.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Γεώργιος.»

«Για εξωδιαστασιακός μοιάζεις, με το συμπάθιο, αδελφέ, αλλά όνομα Υπερυδάτιο έχεις.»

«Υπερυδάτιος είμαι.»

«Θα μας βοηθήσεις να φτάσουμε στη Νερκάλη;»

«Να πηδήσω στο κατάστρωμά σου, Καπετάνιε, να τα πούμε από κοντά;»

«Σφαλώς. Έλα.»

Ο Οφιομαχητής ανέβηκε στην κουπαστή και πήδησε στην κουβέρτα του Όμορφου Δελφινιού. Γύρω του οι άνθρωποι που έβλεπε ήταν ναύτες, μισθοφόροι, και επιβάτες, αν δεν έκανε λάθος, και όλοι τον κοίταζαν με κάποια περιέργεια, ψιθυρίζοντας αναμεταξύ τους. Είχε κανείς ακούσει για τον Οφιομαχητή; αναρωτήθηκε. Είχε κανείς δει, στη Νερκάλη, τους αγώνες του στις αρένες; Δεν είχε σημασία τώρα.

Ρώτησε τον Βάιο Λαράσιο: «Εμπορικό σκάφος είστε;»

«Ναι.»

«Το σύστημα πλοήγησής σας λειτουργεί ακόμα;»

«Λειτουργεί, αλλά οι μηχανές έχουν χαλάσει, όπως σου είπα, και τα κατάρτια βλέπεις σε τι κατάσταση βρίσκονται.»

«Το δικό μας σύστημα πλοήγησης δεν λειτουργεί. Έπαθε ζημιά όταν μας χτύπησε κι εμάς μια καταιγίδα. Αν μπορούμε να μεταφέρουμε το σύστημά σας στο πλοίο μας, τότε θα σας πάμε στη Νερκάλη.»

«Και βέβαια!» είπε αμέσως ο Βάιος Λαράσιος. «Γίνεται αυτό. Γίνεται, εύκολα.» Και σφύριξε σε μια γυναίκα που δεν ήταν και πολύ μακριά. «Γιολάντα!»

«Μά’στα, Καπ’τάνιε,» είπε εκείνη, πλησιάζοντας.

«Ο Καπετάνιος εδώ θέλει να μεταφέρουμε το σύστημα πλοήγησής μας στο σκάφος του, γιατί το δικό τους έχει χαλάσει. Γίνεται, έτσι;»

«Φυσικά και γίνεται, Καπ’τάνιε.»

«Να γίνει, το λοιπόν. Αμέσως!» Και προς τον Οφιομαχητή: «Άριστη μηχανικός· μην ανησυχείς καθόλου.»

«Δεν έχω και τίποτα να χάσω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ήδη χαμένοι στις θάλασσες είμαστε, Καπετάνιε.»

Η Γιολάντα και τρεις ακόμα από το πλήρωμα του Βάιου Λαράσιου ανέβηκαν στο Λιοντάρι του Ανέμου μαζί με τον Οφιομαχητή. Ο Γεώργιος τούς οδήγησε στη γέφυρα και είπε στον Νικόλαο, των Κακών, να βγει.

«Τι τρέχει εδώ, ρε Καπετάνιε;» ρώτησε εκείνος. «Τι θα κάνουνε αυτοί;»

«Κάτι διορθώσεις στο σύστημα πλοήγησης. Έξω, τώρα.»

«Α, είχα δίκιο, λοιπόν... Κάτι δεν πηγαίνει καλά με το σύστημα, ε; Και γιατί μας είπες, ρε, ότι η μάγισσα το έφτιαξε;»

«Η μάγισσα το έφτιαξε. Αλλά δεν είναι τέλειο ακόμα.»

«Τι έφτιαξε, δηλαδή; Αφού στην οθόνη τώρα, πριν από λίγο, είδα τις ηπειρονήσους ν'αλλάζουν θέσεις απρόοπτα. Κάτι δεν—»

«Σου είπα, ρε μαλάκα: δεν είναι τέλειο ακόμα. Βγες έξω, τώρα. Όχι άλλες κουβέντες!»

Ο Νικόλαος των Κακών, αν και συνοφρυωμένος, βγήκε από τη γέφυρα, και η Γιολάντα άρχισε να δουλεύει με τη βοήθεια των άλλων τριών από το Όμορφο Δελφίνι, ενώ ο Οφιομαχητής επέβλεπε με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος και την Ευθαλία τυλιγμένη στον αριστερό του πήχη σαν ζωντανό περικόρπιο.

Η δουλειά της Γιολάντας δεν κράτησε περισσότερο από μισή ώρα, και η οθόνη έδειξε τις ηπειρονήσους σε τελείως διαφορετικές θέσεις απ'ό,τι πριν. «Ναι,» είπε η μηχανικός, «αυτό είναι σωστό τώρα. Αυτό φαινόταν και στο πλοίο μας.

»Να τα πάρουμε τούτα τα κομμάτια, Καπετάνιε, ή τα θες;» Έδειξε το παλιό, χαλασμένο σύστημα πλοήγησης.

«Πάρτε το,» της αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Δικό σας.»

Οι τρεις από το Όμορφο Δελφίνι το πήραν στα χέρια και μαζί με τη Γιολάντα επέστρεψαν στο πλοίο τους.

Ο Γεώργιος φώναξε στον Βάιο Λαράσιο: «Όλα 'ντάξει, Καπετάνιε! Θα σας δέσουμε τώρα για να σας τραβήξουμε ως τη Νερκάλη!»

«Χίλια ευχαριστώ, Καπετάν Γεώργιε! Ο Ζέφυρος πάντα καλούς ανέμους να στέλνει στα πανιά σου!»

Ο Οφιομαχητής πρόσταξε το πλήρωμά του να ρίξει αλυσίδες με γάντζους στο Όμορφο Δελφίνι ώστε να το ρυμουλκήσουν.

«Γιατί να μην τους κουρσέψουμε, ρε Καπετάνιε;» ρώτησε ο Άκεφος. «Δε φαίνεται νάναι σε θέση ν'αντισταθούνε, και πρέπει νάναι γεμάτοι πράματα!»

«Τα είπαμε,» μούγκρισε ο Οφιομαχητής ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φουσούσε σταθερά μέσα του, «μην τα ξαναλέμε.»

«Μα, μας βγάζουνε απ'την πορεία μας άδικα, να πούμε!» διαμαρτυρήθηκε ο Ευσέβιος ο Σκύλος, κι ο σκύλος του γάβγισε πλάι του. «Τι δουλειά έχουμε μεις στη Νερκάλη, ρε;»

«Δεν μπορούν να μας βγάλουν απ'την πορεία μας γιατί δεν έχουμε συγκεκριμένη πορεία,» του θύμισε ο Οφιομαχητής. «Ο Ωκεανομάντης θα συνεχίσει να ψάχνει για το Πέρασ ενώ θα πλεύουμε. Δε χάνουμε τίποτα.

Στη Νερκάλη, επιπλέον, θα μπορέσουμε να ανεφοδιαστούμε. Να πάρουμε ό,τι μας χρειάζεται.»

«Γιατί να μην τα πάρουμε τώρα; – και τσάμπα!» είπε ο Φοίβος, των Λιονταριών.

«Γιατί δεν είμαστε στις θάλασσες για να κουρσέψουμε–»

«Γιατί να μην–;»

«Τέρμα αυτές οι κουβέντες! Ρίξτε τις αλυσίδες να τους ρυμουλκήσουμε! Κουνηθείτε!» Και τα αβλεφάριστα μάτια του τους έκαναν να μη συνεχίσουν τις διαφωνίες τους... αν και μουρμούριζαν αναμεταξύ τους. Μουρμούριζαν. Και ήταν δυσαρεστημένοι. Πού τους πήγαινε ο Καπετάνιος τελικά; Θα έφταναν ποτέ σ'αυτό τον θησαυρό του, ή θα χάνονταν στις θάλασσες; Και γιατί να μην άρπαζαν και τίποτα όσο έπλεαν; Πού ήταν το κακό, μα την Έχιδνα;

Το Λιοντάρι του Ανέμου άρχισε να ρυμουλκεί το Όμορφο Δελφίни ενώ τώρα ο Οφιομαχητής ήταν πάλι στο τιμόνι και είχε βάλει πλώρη για Μικρυδάτια βλέποντας τις ενδείξεις στο αλλαγμένο σύστημα πλοήγησης. Δεν βρίσκονταν κοντά στη συγκεκριμένη ηπειρόνησο, παρατηρούσε. Ήταν βόρειά της. Πολύ βόρειά της. Πάνω από τετρακόσια μίλια τους χώριζαν από την κοντινότερη ακτή της.

Τα πράγματα θα μπορούσαν να ήταν και χειρότερα, βέβαια. Οι ωκεανοί της Υπερυδάτιας ήταν ατέρμονοι· κανείς ποτέ δεν είχε φτάσει στο τέλος τους, αλλά πολλοί είχαν χαθεί έχοντας απομακρυνθεί από τις ηπειρονήσους. Ο Οφιομαχητής είχε ακούσει ορισμένους να εικάζουν ότι οι θάλασσες έκαναν κύκλο: όταν έφτανες στην άκρη τους γύριζες πάλι στην αρχή τους. Αλλά, αν ήταν έτσι, κανένας δεν το είχε επιβεβαιώσει. Και ο Γεώργιος πολύ το αμφέβαλλε ότι ήταν έτσι. Ούτε αεροσκάφη δεν είχαν καταφέρει να διαπιστώσουν πού τελείωναν οι Υπερυδάτιες θάλασσες. Και μπορούσαν να πετάξουν μόνο ως ένα σημείο: ως εκεί που δεν θα έπεφταν από έλλειψη καυσίμων.

Αλλά αυτά δεν απασχολούσαν τώρα τον Οφιομαχητή. Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν να βρει το Πέρασ των Θαλασσών, που ίσως και να ήταν πραγματικά το μοναδικό τους πέρασ. Καθώς στεκόταν μπροστά στο τιμόνι του πλοίου, πρόσταξε τον Νικόλαο Κορισκάνη να πάει πάλι στον θάλαμο βύθισης και να συνεχίσει τη νοητική αναζήτησή του με τα κύματα.

Ήταν πρωί όταν είχαν συναντήσει το Όμορφο Δελφίни και ο Γεώργιος υπολόγιζε ότι δεν θα έφταναν στη Νερκάλη νωρίτερα από τη μεθεπόμενη μέρα, γιατί η Ευτέρπη δεν μπορούσε να δουλεύει ακατάπαυστα στο κέντρο ισχύος. Δούλευε τέσσερις ώρες το πρωί, μετά ξεκουραζόταν, και μετά συνέχιζε πάλι άλλες τέσσερις ώρες το απόγευμα. Τις υπόλοιπες ώρες έπλεαν με τα πανιά. Και είχαν τώρα και το βάρος του Όμορφου Δελφινιού πίσω τους. Ναι, σίγουρα δεν θα έφταναν νωρίτερα από τη μεθεπόμενη μέρα.

Εκτός αν υπήρχε κι άλλος μάγος για να τους βοηθήσει.

Ο Γεώργιος βγήκε από τη γέφυρα και είπε στην Αμαλία, των Λιονταριών (ήταν η πρώτη που συνάντησε μπροστά του), να πάρει για λίγο το τιμόνι. Πήγε στην πρύμνη του σκάφους και φώναξε προς το Όμορφο Δελφίни το όνομα του Καπετάνιου του.

Ο Βάιος Λαράσιος αμέσως ήρθε να σταθεί πάνω από το ακρόπρωρο. «Σ'ακούω, Καπετάνιε!» φώναξε.

Ο Γεώργιος τον ρώτησε αν ο μάγος του πλοίου του ήταν καλά και μπορούσε να έρθει να δουλέψει στο Λιοντάρι για να φτάσουν ταχύτερα στη Νερκάλη.

«Δεν έχουμε μάγο μαζί μας, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Βάιος Λαράσιος. «Ο μάγος βρίσκεται στη Νερκάλη, και ως τώρα θάχει καταλάβει σίγουρα ότι οι μηχανές μας είναι χαλασμένες.»

Ο Οφιομαχητής επέστρεψε στη γέφυρα, παίρνοντας το τιμόνι από την Αμαλία.

«Τι είναι;» τον ρώτησε εκείνη. «Έγινε κάτι;»

«Όχι,» της αποκρίθηκε ανάβοντας τσιγάρο. «Όλα καλά.» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. Το Όμορφο Δελφίни, λοιπόν, λειτουργούσε με Μαγγανεία Απομακρυσμένης Κινήσεως. Αυτό σήμαινε ότι δεν θα έφταναν πιο γρήγορα στη Νερκάλη. Και δεν ήταν ότι ο Οφιομαχητής βιαζόταν – ούτως ή άλλως, ο Ωκεανομάντης εξακολουθούσε να ψάχνει μέσα στον θάλαμο βύθισης – όμως φοβόταν μην έκανε το πλήρωμά του καμιά μαλακία. Δεν ήθελε τώρα νάχει ν'αντιμετωπίσει ανταρσία, γιατί θα τους σκότωνε όλους, τους καριόληδες, και μετά δεν θα είχε πλήρωμα επαρκές για να κουμαντάρει το σκάφος. Ακόμα κι ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε να κουμαντάρει μόνος του ολόκληρο πλοίο.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσσομανούσε μέσα του, για να κρατά τη φαρμακερή οργή του υπό έλεγχο, προτού το αντικαταστήσει το σταθερό σφύριγμα της Παρόδου του Πράου Ανέμου...

Οι ώρες περνούσαν.

Ο Φοίβος, των Λιονταριών, παρουσιάστηκε στην είσοδο της γέφυρας. «Θες να πάρω γω το τιμόνι, Καπ'τάνιε;»

«Όχι.» Μόνο οι δύο ερπετοειδείς και η Ευθαλία ήταν μέχρι στιγμής μαζί με τον Γεώργιο.

«Δεν είσαι κουρασμένος;»

«Δεν κουράζομαι εύκολα.»

«Ό,τι νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Φοίβος, κι αποχώρησε. Είχαν ήδη καταλάβει όλοι τους ότι ο Καπετάνιος μάλλον δεν κοιμόταν – καθόλου δεν κοιμόταν· κανείς δεν τον είχε μπανίσει να πέφτει για ύπνο – οπότε τώρα η απάντησή του αυτή δεν παραξένεψε και τόσο τον Φοίβο.

7

Ανεβαίνουμε στο Αεικίνητο Χέλι και λέω στον Δημοσθένη τον Φτερωτό: «Ώρα να ξεκινήσουμε.»

Εκείνος νεύει και δίνει αμέσως διαταγές στο πλήρωμά του – το πλήρωμά μου, μάλλον.

Ο Καταραμένος Αργύριος, που στεκόταν πλάι στο κεντρικό κατάρτι μαζί του, με ρωτά: «Τι έγινε με τη δουλειά σου, Μαύρε;» Η Μαρίνα κι ο Ανθέμιος (ένας άλλος από τους Μακροθάνατους) είναι κοντά του.

«Κάτι πληροφορίες ήθελα από ένα άτομο στη Λιμαναγορά,» αποκρίνομαι. «Πληροφορίες για τους Καπνούς.»

«Σημαντικές;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν περίμενα πολλά, και έλαβα κάτι διαφορετικό απ'ό,τι περίμενα... Ίσως να μπορείς να με βοηθήσεις.»

«Εγώ;»

«Ναι.» Του λέω πως η πληροφοριοδότριά μου άκουσε ότι κάποιος είδε τους Καπνούς και του θύμισαν ένα τσούρμο κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα της διαλυμένης πλέον Συμπολιτείας των Ποταμών. Αλλά ο Καπετάνιος αυτών των κουρσάρων ονομαζόταν Γρηγόριος ο Γρήγορος, ενώ ο Καπετάνιος των Καπνών έχω μάθει πως λέγεται Γρηγόριος Καθαρός.

Και τότε, καθώς μιλάω, κάνω με το μυαλό μου τον παραλληλισμό ανάμεσα στα ονόματα των καπετάνιων – ή του Καπετάνιου, αν πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο – και στο όνομα του καραβιού των Τρομερών Καπνών. Λέγεται «Το Γρήγορο Τέλος». Ο Γρηγόριος ο Γρήγορος – τώρα, Γρηγόριος Καθαρός... Καπετάνιος του Γρήγορου Τέλους... Γρήγορα όλα, πολύ γρήγορα... Τυχαίο;

«Τον θυμάσαι;» ρωτάω τον Καταραμένο.

Ο Αργύριος συνοφρυώνεται συλλογισμένα. «Όχι,» λέει ύστερα από δυο στιγμές σκέψης. «Τον θυμάσαι εσύ;»

«Όχι. Γι'αυτό σε ρώτησα.»

Ο Αργύριος στρέφεται στη Μαρίνα και τον Ανθέμιο. «Σας λέει κάτι το όνομα; Γρηγόριος ο Γρήγορος;»

Εκείνη κουνά το κεφάλι αρνητικά, σουφρώνοντας τα χείλη. Εκείνος λέει, αν και κάπως διστακτικά: «Ίσως...»

Τον κοιτάζω ερωτηματικά. «Ίσως;»

«Νομίζω, Μαύρε, πως κάτι είχε πάρει τ'αφτί μου για έναν Γρηγόριο που τον έλεγαν 'Γρηγόριος ο Γρήγορος', μα δεν είμαι σίγουρος.»

«Τι ακριβώς είχες ακούσει;»

«Ότι ήταν κουρσάρος του Πολιτοβασιλέα. Αλλά, ξέρεις, σκιερά και λοκράθια, πάντα. Ο Πολιτοβασιλέας υποτίθεται πως ήταν 'εναντίον της πειρατείας'.»

Η Μαρίνα λέει στον Αργύριο: «Να ρωτήσω και τους άλλους, μήπως είχε πάρει τίποτα τ'αφτί τους όσο ήμασταν στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας;»

Ο Καταραμένος γνέφει καταφατικά.

Εγώ τούς λέω: «Το όνομα του πλοίου των Καπνών είναι 'Το Γρήγορο Τέλος'. Είχε το ίδιο όνομα και το πλοίο αυτού του Γρηγόριου του Γρήγορου;»

Κανείς τους δεν ξέρει, οπότε η Μαρίνα φεύγει για να ρωτήσει και τους υπόλοιπους Μακροθάνατους· έχω, όμως, την αίσθηση ότι είναι άσκοπο, ότι ούτε αυτοί θα ξέρουν.

«Παράξενο, πάντως,» λέει ο Καταραμένος Αργύριος, «αν οι Τρομεροί Καπνοί ήταν κάποτε κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα...»

«Γιατί; Μπορεί να είναι οποιοιδήποτε.» Και γιατί κάτι ακόμα γαργαλά τη μνήμη μου; Την πρόσφατη, Υπερυδάτια μνήμη μου, όχι τη χαμένη μνήμη μου. Γιατί; Είχα, μήπως, εγώ ακούσει ποτέ κάτι γι'αυτό τον Γρηγόριο τον Γρήγορο; Δεν το νομίζω, μα την Έχιδνα. Κάνω λάθος;

«Απλά,» αποκρίνεται ο Καταραμένος, «απ'αυτά που μάθαινα για τους Καπνούς, μέχρι στιγμής νόμιζα ότι πιθανώς να ήταν ακόμα και κάποιοι εξωδιαστασιακοί... Κάποιοι καινούργιοι κουρσάροι, το λιγότερο... Αλλά, αν ήταν κάποτε του Πολιτοβασιλέα, είναι παλιά οδοντόψαρα.»

Γρηγόριος... Γρηγόριος... Ένας Γρηγόριος που είχα συναντήσει στη Μικρυδάτια και συνεργαστεί μαζί του ήταν πράκτορας του Άρχοντα της Νερκάλης. Ο Ιωάννης Κερβάκλιος με είχε στείλει μ'αυτόν στην Οσκάλην, την πρωτεύουσα της Συμπολιτείας των Ποταμών, για να

κλέψουμε το ενεργειακό νοοσύστημα – για να το πάρουμε πίσω, δηλαδή, αφού οι πράκτορες του Πολιτοβασιλέα το είχαν κλέψει από τη Νερκάλη.

Αλλά ο Γρηγόριος αυτός είναι νεκρός εδώ και κάμποσο καιρό. Και αποκλείεται, ούτως ή άλλως, να ήταν ο αρχηγός των Τρομερών Καπνών.

Το ενεργειακό νοοσύστημα... Τι είχα ακούσει γι' αυτό, μετά; Κάτι δεν είχα ακούσει που–; Α, ναι! Ένας ναυτικός στη Σιρκόβη, αν δεν κάνω λάθος, μου είχε πει ότι το νοοσύστημα δεν το ψάρεψε ο Άρχοντας Αλτόσσιος από το Βασιλικό Παλάτι της Οσκάλνης αλλά ένας από τους μάγους του Πολιτοβασιλέα. Ένας μάγος που ο αδελφός του ήταν κουρσάρος για τον Πολιτοβασιλέα. Το βούτηξαν, το έβαλαν στο πλοίο τους, κι εξαφανίστηκαν, ενώ ξεκινούσε ο πόλεμος στη Συμπολιτεία των Ποταμών... Τότε, δεν το είχα θεωρήσει σοβαρό. Δεν είχα θεωρήσει ότι μπορεί να αλήθευε. Δε μ' ενδιέφερε κιόλας...

Μετά, όμως... Ναι, τώρα το θυμάμαι. Μετά, όταν ήμουν στην Τριάνη, έτυχε να ξανακούσω κάτι για το νοοσύστημα – ή, μάλλον, για ένα παράξενο φωτεινό αντικείμενο που ίσως να είχε μυστηριακές δυνάμεις. Κάποιος μου είπε ότι ένας κουρσάρος είχε περάσει από την Τριάνη, και ο αδελφός του, που ήταν μάγος, είχε αυτό το μυστηριώδες πράγμα μαζί του· και αναζητούσαν ανθρώπους για πλήρωμα... και λεγόταν πως ο μάγος έψαχνε τη χαμένη Βυθυδάτια – και, φυσικά, τον θεωρούσαν παλαβό.

Αλλά δεν μπορεί αυτά νάχουν καμιά σχέση με τους Τρομερούς Καπνούς... μπορεί; Τι σχέση να έχουν; Ακόμα και μεταξύ τους αυτές οι δυο φήμες ίσως να μη σχετίζονται. Ο κουρσάρος και ο μάγος αδελφός του που έφεραν εκείνο το παράξενο φωτεινό αντικείμενο στην Τριάνη ίσως να μην είναι οι ίδιοι που έκλεψαν το ενεργειακό νοοσύστημα από τον Πολιτοβασιλέα.

Όμως, αν δεν είναι οι ίδιοι, τότε μιλάμε για εξωφρενική σύμπτωση...

Κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα... αλλά κανείς δεν έλεγε ότι είχαν τότε μαζί τους έναν γίγαντα από καπνό. Και δεν θυμάμαι το όνομα του Καπετάνιου τους. Λεγόταν Γρηγόριος ο Γρήγορος; Δεν είμαι σίγουρος. Ίσως να μην το είχα ακούσει καν.

«Τι είναι, Γεώργιε;» με ρωτά η Λουκία. «Τι σκέφτεσαι;» Γιατί στέκομαι αμίλητος τόση ώρα.

«Λοιπόν,» λέω, «έχω ακούσει κι εγώ κάτι για κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα.» Και παρατηρώ ότι το πλοίο μας έχει αποπλεύσει από το Ανώσκιο Λιμάνι της Σκιάπολης και ταξιδεύει πάνω στα κύματα του Στόματος του Ιχθύος. Δεν το είχα προσέξει πριν, χαμένος στις αναμνήσεις και τις σκέψεις μου.

«Τι;» ρωτά ο Αργύριος· και τότε έρχεται και η Μαρίνα και λέει: «Κανείς δεν ξέρει τίποτα περισσότερο. Απλά δυο, τρεις έχουν ακούσει γι' αυτόν τον Γρηγόριο τον Γρήγορο – νομίζουν. Όπως και νάχει, τους είπα να το ξανασκεφτούν· είναι σημαντικό.»

Ο Καταραμένος νεύει προς τη μεριά της, και με ρωτά πάλι: «Τι θυμήθηκες, Μαύρε;»

Τους λέω τι θυμήθηκα – τη φήμη που άκουσα στη Σιρκόβη, και τη φήμη που άκουσα, αργότερα, στην Τριάνη.

«Ο Καπετάνιος τους ονομαζόταν Γρηγόριος ο Γρήγορος;» ρωτά η Λουκία.

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω ότι έμαθα καν το όνομά του. Ή, αν το έμαθα, το έχω ξεχάσει.»

«Και πιστεύεις ότι ίσως αυτοί είναι οι Τρομεροί Καπνοί, ή έχουν κάποια σχέση μαζί τους;»

«Το θεωρώ απίθανο,» αποκρίνομαι. «Όμως είναι η μοναδική αναφορά για κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα που έχω στο μυαλό μου.» Αυτό ήταν που πριν έπαιζε με τη μνήμη μου. Αυτό και τίποτ' άλλο· είμαι σίγουρος τώρα.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός μάς πλησιάζει. «Για πού πλέουμε, Καπετάνιε;» Και ο Φαφλατάς στον ώμο του κρώζει: «Καπετάνιε Καπετάνιε Πετάνιε!»

Προς στιγμή, το σκέφτομαι. Μετά λέω: «Πολύ φοβάμαι, Καταραμένε, ότι δεν θα απομακρυνθούμε αμέσως από την Ιχθυδάτια...»

«Δε μας ενοχλεί, Μαύρε· δε βιαζόμαστε και τόσο. Αρκεί να μη σκέφτεσαι ν' αράξεις στην Ιλφόνη.»

«Αυτό δεν είναι ούτε καν το τελευταίο μέρος όπου σκέφτομαι ν' αράξω. Λέω να βάλουμε πλώρη για Ανώπολη, γιατί από εκεί ήταν το πλοίο που χτύπησαν πρόσφατα οι Καπνοί, και ίσως εκεί να βρούμε και τον Ευστάθιο Λιρκάδιο.»

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίνεται ο Καταραμένος Αργύριος.

Ο Δημοσθένης συνοφρυώνεται. «Μιλάς για τους Τρομερούς Καπνούς, Οφιομαχητή;»

«Γεώργιε να με λες,» του επαναλαμβάνω· «και, ναι, για τους Τρομερούς Καπνούς μιλάω.»

«Τι σχέση έχει που το τελευταίο πλοίο που κούρσεψαν ήταν από Ανώπολη;»

Ο Αργύριος μού λέει: «Δεν ξέρει, Μαύρε, για τη δουλειά σου. Οι Ελκάνιοι δεν του ανέφεραν λεπτομέρειες· μου το είπε πιο πριν. Αλλά δεν του έδωσα εξηγήσεις· του είπα να μιλήσει μαζί σου.»

Μα την Έχιδνα, οι Ελκάνιοι είναι τρελοί... «Δεν σου είπαν τίποτα για την αναζήτησή μου;» ρωτάω τον Δημοσθένη.

Με κοιτάζει συνοφρυωμένος τώρα. «Τι θάπρεπε να μου είχαν πει... Γεώργιε;»

«Τους Τρομερούς Καπνούς πάμε ν'αναζητήσουμε—»

«Τι;» Ξαφνική ανησυχία στα μάτια του. Και ο Φαφλατάς φωνάζει: «Τι – τι – τι – τι Καπνούς – τι – Τρομερούς τι τι τι τι—» Ο Φτερωτός τού κλείνει το ράμφος με δυο δάχτυλα, και μου λέει: «Είσαι σοβαρός; Θα μας διαλύσουν! Ξέρεις τι όπλο λέγεται πως έχουν, έτσι;»

«Το έχω δει,» τον πληροφορώ, «με τα ίδια μου τα μάτια. Ήμουν επάνω σ'ένα πλοίο που καταστράφηκε απ'το τσεκούρι του γίγαντά τους – ο οποίος είναι όντως από καπνό.»

«Ποιο πλοίο;»

«Τα Φτερά των Ωκεανών. Έπλεε από Σιρκόβη Μικρυδάτιας προς Μεγάπολη Κεντρυδάτιας. Μας επιτέθηκαν μεσοπέλαγα. Προσπαθήσαμε να τους κατατροπώσουμε: δεν τα καταφέραμε και το πλοίο κόπηκε, κυριολεκτικά, στη μέση. Μετά βίαια γλίτωσα ζωντανός μαζί με τον Καπετάνιο και δυο άλλους. Τους οδήγησα μέσα σε μια Φυσαλίδα.»

«Και τώρα ψάχνεις τους Καπνούς για να πάρεις εκδίκηση; Θα μας καταστρέψεις όλους, Οφιομαχητή! Οι Ελκάνιοι δε μου είχαν πει ότι πρόκειται για τέτοια υπόθεση—»

«Στάσου,» του λέω. «Άκουσέ με.» Γιατί μου μοιάζει έτοιμος για ανταρσία. «Δε θα επιτεθούμε στους Καπνούς. Δε γυρεύω εκδίκηση. Δεν τους αναζητώ γι'αυτό το λόγο· για άλλο λόγο τούς αναζητώ. Το μόνο που θα κάνουμε είναι να ανακαλύψουμε πού βρίσκεται το λημέρι τους. Δεν θα τους επιτεθούμε,» επαναλαμβάνω, «σε καμία περίπτωση.»

Με κοιτάζει σαν ν'αναρωτιέται αν του λέω ψέματα.

Κρατάω μακριά τη φαρμακερή οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Αυτή είναι η αλήθεια, Δημοσθένη. Δε θα βάλω το πλοίο σου σε άσκοπο κίνδυνο. Δεν είμαι τρελός· το ξέρω ότι δεν μπορείτε να αντιμετωπίσετε τους Καπνούς.»

«Έχω ακούσει πολλά για τον Οφιομαχητή...»

«Κι αυτά σ'έχουν κάνει να πιστέψεις ότι θα οδηγούσα ένα πλοίο στην καταστροφή του;»

Ο Φαφλατάς φωνάζει: «Καταστροφή-του καταστροφή-του καταστροφή-του!»

Ο Δημοσθένης κουνά το κεφάλι. «Όχι, όχι... Αλλά όλοι ξέρουν ότι ήσουν... παράτολμος, το λιγότερο, όταν ήσουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια. Μέσα σε μερικούς μήνες είχες φτάσει να σε φοβούνται περισσότερο απ'τον Μεγαλοφονιά, μα την Έχιδνα!»

«Πράγμα που πρέπει να σου λέει πως δεν θα οδηγούσα ένα πλοίο εσκεμμένα στα σαγόνια του Αβυσσαίου. Αν τα χρήματα που πήρες δεν είναι αρκετά—»

«Τα χρήματα είναι 'ντάξει,» με διακόπτει. «Για την ακρίβεια, είχα απορήσει λιγάκι που οι Ελκάνια μού έδωσαν τόσα πολλά οχτάρια. Τώρα καταλαβαίνω γιατί... Το πρόβλημα, όμως, είναι πως τα οχτάρια δεν χρειάζονται στους σκυλοπνιγμένους.»

«Ο Αβυσσαίος δεν θα σας συναντήσει,» του λέω. «Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Όχι εξαιτίας μου. Να είσαι σίγουρος γι'αυτό.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει και σφυρίζει. «Βάζουμε πλώρη για Ανώπολη, λοιπόν;»

Είναι διστακτικός προς στιγμή—

(«Ανώπολη!» φωνάζει ο Φαφλατάς. «Ανώπολη πλώρη Ανώπολη πλώρη πλώρη πλώρη!»)

—αλλά τελικά νεύει. «Ναι,» μου λέει. «Ανώπολη.» Και βαδίζει προς τη γέφυρα του σκάφους.

«Αν έχει στο μυαλό του προδοσία....» Τα μάτια της Ερασμίας τον ατενίζουν σαν τα μάτια Τέκνου του Φαρμακερού Κύκλου.

«Όχι,» της λέω. «Δικός μας άνθρωπος είναι.» Μην έχουμε κανένα περιεργό επεισόδιο εδώ μέσα. Δεν το χρειαζόμαστε.

Η Λουκία μού λέει, προειδοποιητικά ίσως: «Στην Ανώπολη είναι ο Ναυπηγός...»

Ο Νικόλαος ο Ναυπηγός, ένα από τα καθάρματα που συμμαχήσαν για να δολοφονήσουν τους Αγενείς μου. Άρχοντας της Ανώπολης, τώρα, αφού ξέκανε τους Καβέριους, τους προηγούμενους άρχοντές της, κατά τον Πόλεμο των Κουρσάρων. Ο Αφέντης της Μελκάρνια τον είχε προσλάβει για να κάνει τη δουλειά, μου είπε η Φαρμακερή Βασίλισσα, ο γονιός της Κόρης της Μελκάρνια, νεκρός πλέον κι αυτός. Ο Ναυπηγός σκότωσε τους Καβέριους αλλά αποφάσισε πως δεν θα έδινε την εξουσία της Ανώπολης στη Μελκάρνια· θα την κρατούσε ο ίδιος. Κι ακόμα την έχει. Το μελλοθάνατο κάθαρμα.

Και παρατηρώ, ξαφνικά, πως έχω αρχίσει να μη σκέφτομαι τους εχθρούς μου ως «μιάσματα». Δεν έρχεται αυθόρμητα πια αυτή η σκέψη στο μυαλό μου. Τυχαίο; Ή όχι; Σημάδι ότι τώρα η συναναστροφή μου με τον Φαρμακερό Κύκλο τελείωσε για τα καλά; Ότι ολοκλήρωσα τις δουλειές μου μαζί του; Ή ότι η επίδραση της επίκλησης του Αλέξανδρου του Γηραιού έχει χάσει τη δύναμή της επάνω μου;

Αυτή η ανώμαλη σκύλα, η Έχιδνα, φταίει για όλα. Και για τη χαμένη μνήμη μου, και για τον Εύανδρο, και για... όλα.

«Ναι,» απαντώ στη Λουκία, «ο Ναυπηγός είναι εκεί. Αλλά δεν πάμε για να τον σκοτώσουμε. Όχι ακόμα. Έχουμε άλλη δουλειά τώρα.»

«Κι αν μας επιτεθεί;»

«Θα πρέπει πρώτα να πληροφορηθεί ότι είμαι πάνω σε τούτο το πλοίο· κι αν τολμήσει να στραφεί εναντίον μας θα το μετανιώσει. Αλλά ελπίζω να μη χρειαστεί να έρθουμε σε σύγκρουση μαζί του. Το μόνο που μας ενδιαφέρει, βασικά, στην Ανώπολη είναι να μάθουμε αν ο Λιρκάδιος πέρασε από εκεί, καθώς και ό,τι τυχαίνει να ξέρουν για τους Καπνούς στα λιμάνια της.»

Σε κανένα δώρο αφότου έχουμε αποπλεύσει από τη Σκιάπολη φτάνουμε στο Άνοιγμα και βγαίνουμε από το Στόμα του Ιχθύος, πλέουμε βόρεια, κοντά στις Άνω Ακτές του Κεφαλιού, ενώ οι ήλιοι γέρνουν προς τη δύση, πίσω από την Ιχθυδάτια. Πλησιάζουμε το μέρος όπου θυμάμαι πως ήταν η Κοάρλη, η μόνη πόλη αξιοσημείωτου μεγέθους σε τούτες τις περιοχές, ενώ έχουν περάσει άλλες δυο ώρες περίπου από τότε που βγήκαμε απ'το Άνοιγμα και τα πάντα είναι σκοτεινιασμένα,

ελάχιστο ηλιακό φως απομένει. Η Κοάρλη δεν ήταν καθόλου φιλική για τους πειρατές, τον καιρό που ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια. Τώρα δεν βλέπω παρά ελάχιστα φώτα μέσα από τα οικοδομήματά της... Τόση οικονομία ενέργειας και λαδιού αποφάσισαν να κάνουν;

«Η Κοάρλη είν' αυτή;» ρωτάω τη Λουκία, καθώς στεκόμαστε στην πλώρη του σκάφους, πάνω από το ακρόπρωρο, μαζί με τη Διονυσία και την Ερασμία. Από τότε που αποπλεύσαμε πήγαμε μόνο για λίγο στις καμπίνες μας· απλά για να τις δούμε, κυρίως.

«Ναι,» αποκρίνεται η Λουκία.

«Και γιατί τόσα λίγα φωτά;»

«Καταστράφηκε, δεν το ξέρεις; Στον Πόλεμο των Κουρσάρων. Δέχτηκε επιθέσεις από πειρατές – τρεις, τέσσερις φορές – μέχρι που τίποτα δεν απέμεινε. Τώρα έχει ελάχιστους μόνιμους κατοίκους, και ο καθένας που περνά αποδώ, αν θέλει, μπορεί να σταματήσει, όπως στο Σπασμένο Δόντι» – τον παλιό φάρο στο νότιο ακρωτήριο του Ανοίγματος, ο οποίος οι ναυτικοί λένε πως είναι πανδοχείο «ελεύθερης χρήσης». «Δεν υπάρχει άρχοντας πλέον στην Κοάρλη· κανείς δεν διοικεί, και είναι γεμάτη ερείπια και εγκαταλειμμένα οικήματα. Κυκλοφορούν φήμες ότι κρύβονται πολλοί θησαυροί εκεί μέσα, αλλά σου λέω εκ πείρας ότι δεν αληθεύουν. Η πόλη έχει λεηλατηθεί τόσες πολλές φορές... και δεν ήταν μεγάλη εξαρχής.»

«Εκ πείρας; Έψαξες κι εσύ;»

Νεύει. «Και με κυνήγησαν εκεί πέρα οι... οι άνθρωποι του Μεγαλοφωνιά, νόμιζα τότε.»

«Αλλά, μετά, αυτός το αρνήθηκε...» λέω, καθώς θυμάμαι τι μας είπε ο ίδιος στο άντρο της Φαρμακερής Βασίλισσας.

«Εκτός αν ήταν ψέματα.»

«Δε νομίζω, για να είμαι ειλικρινής, Λουκία. Μάλλον τα βατράχια σε κυνηγούσαν, όπως σου είπα – για να σε χρησιμοποιήσουν κάπως εναντίον μου, πιθανώς.»

«Μπορεί,» αποκρίνεται. Και προσθέτει: «Τον Ακατάλυτο εκεί τον βρήκα.»

«Αυτό το γατί;» Τον κοιτάζω τώρα να τρώει το βραδινό του – ένα ποντίκι που έπιασε μες στο πλοίο.

«Ναι,» λέει η Λουκία. «Ήταν παγιδευμένος σ'ένα παλιό πηγάδι, σε μια εσωτερική αυλή. Δε μπορούσε ν'ανεβεί. Ήταν πιο μικρός, τότε. Αλλά και σήμερα ίσως να μη μπορούσε ν'ανεβεί. Τον βοήθησα να βγει επάνω και έκτοτε μ'ακολουθεί. Του πέρασα κι έναν κρίκο στ'αφτί για να μην ξεχνά ποια είναι η καπετάνισσά του.» Τα μάτια του Ακατάλυτου τη λοξοκοιτάζουν προς στιγμή καθώς μιλά, γυαλίζοντας γκρίζα στο δειλινό· ύστερα, εστιάζεται πάλι πλήρως στο φαγητό του.

Περνάμε από την Κοάρλη, την αφήνουμε πίσω μας, και οι μηχανές του Αεικίνητου Χελιού παύουν να λειτουργούν. Πλέουμε με τα πανιά και μόνο, τώρα. Ο άνεμος του Χειμέριου του Τρίτου τα φουσκώνει.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός μάς πλησιάζει. «Ο μάγος ξεκουράζεται, Καπετάνιε,» με πληροφορεί. «Μετά θες να συνεχίσει μες στη νύχτα, ή να πιάσει να δουλεύει πάλι απ'το ξημέρωμα;»

«Απ'το ξημέρωμα. Δε βιαζόμαστε τόσο.»

Ο Δημοσθένης νεύει, δείχνοντας να εγκρίνει την απόφασή μου.

Έτσι πλέουμε με τα πανιά δίπλα από τις Άνω Ακτές του Κεφαλιού και φτάνουμε στις Βόρειες Ακτές της Ιχθυδάτιας μέσα στη νύχτα, ακολουθώντας πορεία δυτική. Αφού παίρνουμε βραδινό μαζί με τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, τον Χρίστο'μορ, και τον Αμολητό Δημήτριο (που πρέπει να ήταν Δευτεροκαπετάνιος όταν ο Δημοσθένης ήταν Καπετάνιος εδώ, απ'ό,τι καταλαβαίνω), η Λουκία κι εγώ πηγαίνουμε στην καμπίνα του Καπετάνιου – τη δική μου καμπίνα, δηλαδή – ενώ η Διονυσία και η Ερασμία μοιράζονται μια άλλη καμπίνα όχι και τόσο μακριά από εμάς (και η Διονυσία δεν φέρνει αντίρρηση, αν και δε νομίζω ότι συμβαθεί το Τέκνο). Ο Καταραμένος Αργύριος έχει, επίσης, τη δική του καμπίνα, όπου διανυκτερεύει μαζί με τη Μαρίνα. Οι άλλοι Μακροθάνατοι προτιμούν να κοιμηθούν στο αμπάρι, κοντά στο νεοαπόκτητο όχημά τους, παρά στις στενόχωρες κουκέτες του Χελιού (που, ούτως ή άλλως, δεν νομίζω ότι έχουν χώρο και για πολλούς πέρα από το πλήρωμα που ήδη τις καταλαμβάνει).

Εγώ δεν κάθομαι για πολύ στην καμπίνα μου· αφού η Λουκία αποκοιμείται, βγαίνω και περιφέρομαι στο σκάφος, εξερευνώντας το, γνωρίζοντας το πλήρωμα που κάνει νυχτερινή βάρδια. Πειρατές μού θυμίζουν όλοι τους. Η γυναίκα στο τιμόνι λέγεται Ιωάννα. Ιωάννα των Θαλασσών. Ψηλή, λιγνή (αλλά όχι τόσο όσο η Ευτυχία το Κόκαλο – μια

από τους Αγερείς μου, νεκρή τώρα, τιμονιέρισσα κι αυτή· οδηγούσε τον Νικητή των Κυμάτων), ξανθιά, με τα μακριά μαλλιά της δεμένα αλογοουρά ψηλά στο κεφάλι. «Είναι αλήθεια ότι πίνεις δηλητήρια όπως άλλοι άνθρωποι πίνουν απόκρασο;» με ρωτά.

Ρουθουνίζω. «Τα περισσότερα έχουν χειρότερη γεύση απ'το απόκρασο. Γιατί να θέλω να τα πίνω;»

«Μπορείς, δηλαδή;»

«Μόνο εν ανάγκη,» αποκρίνομαι καθώς καπνίζω ένα Υποβρύχιο που δεν είναι δηλητηριώδες, στεκόμενος πλάι στην Ιωάννα των Θαλασσών, μέσα στη γέφυρα του Αεικίνητου Χελιού.

Με το ξημέρωμα, ενώ βλέπω από το σύστημα πλοήγησης ότι δεν είμαστε πια μακριά από την Ανώπολη, ο Χρίστος'μορ πιάνει δουλειά στο κέντρο ισχύος. Επάνω στην κονσόλα ανάβει η ένδειξη ότι οι μηχανές είναι σε ετοιμότητα, η ενεργειακή ροή του σκάφους ομαλή.

«Πήγαινε να ξεκουραστείς,» λέω στην Ιωάννα των Θαλασσών. «Τ'αναλαμβάνω εγώ τώρα.»

«Έγινε, Καπ'τάνιε.» Μου αφήνει το τιμόνι και φεύγει.

Καθώς βγαίνει από τη γέφυρα, μπαίνει η Λουκία (χωρίς τον γάτο της). «Τίποτα το αξιοσημείωτο;» με ρωτά.

«Τίποτα.»

Ανάβει ένα Δελφίни.

Σε μισή ώρα φτάνουμε στην Ανώπολη.

-7

Το Λιοντάρι του Ανέμου, ρυμουλκώνοντας το Όμορφο Δελφίни, δεν έφτασε στη Νερκάλη της Μικρυδάτιας νωρίτερα απ'ό,τι ο Οφιομαχητής υπολόγιζε. Έφτασε αργότερα, γιατί έπεσε σε κακοκαιρία. Όχι καμιά τρομερή θύελλα όπως η προηγούμενη που είχαν συναντήσει, αλλά αρκετά δυνατή για να τους καθυστερήσει. Και συνεχώς ο Γεώργιος ήταν στο τιμόνι, μέσα στη γέφυρα – άγρυπνος πλοηγός – παρατηρώντας, συγχρόνως, μην τυχόν και επιχειρήσει το τσούρμο του ανταρσία για να κουρσέψουν το Δελφίни. Αλλά τέτοιο πράγμα δεν έκαναν· κάθονταν ήσυχοι, αν και δυσαρεστημένοι.

Ήταν βράδυ όταν είδαν τα φώτα των ψηλών πολυκατοικιών της Νερκάλης να σκίζουν το σκοτάδι εκεί, στη βορειοδυτική γωνία της Μικρυδάτιας. Αλλά πριν από τα φώτα των ψηλών πολυκατοικιών της είχαν δει τα φώτα των μεγάλων φάρων της, τα οποία έφταναν πιο μακριά για να βοηθούν τυχόν χαμένα σκάφη να βρουν ξηρά μες στη νύχτα.

Ο Οφιομαχητής οδήγησε το πλοίο του προς τη νότια μεριά της Νερκάλης, προς τη Θρυμματιστή. Δεν γνώριζε καλά ετούτα τα λιμάνια, και διάλεξε το συγκεκριμένο επειδή ήταν όσο το δυνατόν πιο μακριά από τον Έναστρο, τη συνοικία όπου βρισκόταν ο Υψηλός Ναός της Έχιδνας. Δεν σκόπευε να έχει επαφές τώρα με τους ιερωμένους· ο Αρχιερέας Γεννάδιος, αναμφίβολα, θα ήταν ακόμα οργισμένος μαζί του. Και γενικά δεν σχεδίαζε να μείνει για πολύ στη Νερκάλη· μόλις το πλήρωμά του είχε αγοράσει κάποια εφόδια με τα χρήματα που είχαν βρει μες στο Λιοντάρι του Ανέμου, θα απέπλεαν πάλι.

Οι λιμενοφύλακες της Νερκάλης, βλέποντας πως έρχονταν στο λιμάνι ρυμουλκώντας ένα άλλο σκάφος πίσω τους, πλησίασαν ρωτώντας αν χρειάζονταν καμιά βοήθεια, και ο Γεώργιος τούς προέτρεψε να μιλήσουν στον Καπετάνιο του Όμορφου Δελφινιού. «Εμείς απλά τους

φέραμε εδώ,» είπε. «Οι μηχανές τους είχαν χαλάσει μεσοπέλαγα, τα κατάρτια τους είχαν καταστραφεί.»

Οι λιμενοφύλακες προσέγγισαν με τις μηχανοκίνητες βάρκες τους το Όμορφο Δελφίνι και, ύστερα από μια σύντομη συνομιλία με τον Βάιο Λαράσιο, έριξαν αλυσίδες από τα μικρά σκάφη τους για να ρυμουλκήσουν το μεγαλύτερο σκάφος, ενώ το πλήρωμα του Δελφινιού ξεγάντζωνε τις αλυσίδες του Λιονταριού του Ανέμου και οι άνθρωποι του Οφιομαχητή τις τραβούσαν πίσω.

Το Λιοντάρι, τελικά, άραξε πλάι στο Δελφίνι, στο λιμάνι της Θρυμματιστής, και ο Βάιος Λαράσιος κι ο Οφιομαχητής κατέβηκαν από τα καταστρώματά τους και συναντήθηκαν στην ξηρά.

«Σου χρωστάω μεγάλη χάρη, Καπετάν Γεώργιε,» είπε ο Λαράσιος. «Χωρίς εσένα θα είχαμε σκυλοπνιγεί πιθανώς. Πες μου τι θες να κάνω.»

«Τίποτα δε θέλω να κάνεις, Καπετάνιε. Δε θα εγκατέλειπα ένα χτυπημένο πλοίο μες στη μέση των ανοιχτών θαλασσών,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, κρατώντας σε απόσταση την παράλογη οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Είσαι σίγουρος; Άμα χρειάζεσαι κάτι...»

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τίποτα· σ'ευχαριστώ, Καπετάνιε. Θες πίσω το σύστημα πλοήγησης που μας έδωσες;»

«Μα τους θεούς! Φυσικά και όχι. Εξάλλου, και το δικό σας δεν ήταν ανεπανόρθωτα χαλασμένο, ξέρεις. Η Γιολάντα μού λέει ότι μπορεί να το φτιάξει εδώ, στη Νερκάλη. Ένα μηχανικό κομμάτι απλά χρειάζεται ν'αγοράσει. Επομένως, το ερώτημα, Καπετάν Γεώργιε, είναι: θες εμείς να σου δώσουμε πίσω το σύστημα πλοήγησης του σκάφους σου; Και συγχρόνως και το δικό μας είναι τώρα δικό σου, ασφαλώς!»

Ο Οφιομαχητής γέλασε και χτύπησε τον Βάιο φιλικά στον ώμο (συγκρατημένα, για να μην του τον σπάσει κιόλας). «Όχι, Καπετάνιε, δεν έχω ανάγκη από δύο συστήματα πλοήγησης. Κρατήστε το. Η ανταλλαγή είναι σωστή και δίκαιη.»

«Να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Φυσικά.»

«Ορισμένοι από το πλήρωμά μου, βλέποντάς σε έτσι όπως μοιάζεις για εξωδιαστασιακός, μου λένε ότι ίσως να είσαι κάποιος που είναι γνωστός ως 'ο Οφιομαχητής'. Είσαι αυτός;»

«Αν είμαι, είναι δική μου δουλειά,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Ο Βάιος Λαράσιος μειδίασε μέσα από τα γαλανά γένια του. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο σ' αυτό. Μάλλον έχεις δίκιο. Και με το συμπάθιο, ε; Απλά είπα να ρωτήσω.» Δε φαινόταν να νομίζει ότι ο Οφιομαχητής ήταν ο Οφιομαχητής, συμπέρανε ο Οφιομαχητής από τον τρόπο του. Πρέπει να νομίζει ότι του κάνω πλάκα...

«Κανένα πρόβλημα, Καπετάνιε. Στο καλό, και να προσέχεις. Ίσως να ξανανταμώσουμε κάποτε.»

Αντάλλαξαν μια χειραψία. «Ναι, ίσως. Ο Ζέφυρος πάντα να στέλνει καλούς ανέμους στα πανιά σου, Καπετάν Γεώργιε. Πάντα.»

Και μετά χώρισαν, ενώ ο Λαράσιος ακόμα χαμογελούσε καθώς άναβε την πίπα του.

«Τι θα κάνουμε μεις, τώρα, Καπ'τάνιε;» ρώτησε ο Δαμιανός ο Πούστης, που ήταν εκεί κοντά μαζί με τον εραστή του τον Πέτρο τον Φθονερό, τη Τζίλ, και τον Ανώμαλο Αργύριο (έναν λεχρήτη που ο Οφιομαχητής είχε μαζέψει στη Γοερή της Τριάνης – ο μοναδικός που είχε μαζέψει από εκεί: ένας τύπος με μάτια που άλλοτε νόμιζες ότι θα σου έτρωγαν την ψυχή, άλλοτε ότι ήταν έτοιμα για γλέντι παράξενο). Οι άλλοι του πληρώματος ήταν στην κουβέρτα του Λιονταριού, και ο Γεώργιος τούς είχε προστάξει να μείνουν εκεί, και είχε πει στους υπόλοιπους να προσέχουν τους Κακούς, τα Λιοντάρια του Λιονταριού, την Κυρά του Λιονταριού, και τον Ωκεανομάντη, γιατί δεν τους εμπιστευόταν και το θεωρούσε πιθανό να προσπαθούσαν να την κοπανήσουν εδώ, στην ξηρά. Τους δύο ερπετοειδείς – το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι – τους είχε αφήσει επίσης στο κατάστρωμα, ως φόβητρο για όποιον σκεφτόταν να κάνει μαλακία. Τους φρίκαρναν τους άλλους οι «φιδάνθρωποι»· ακόμα, ύστερα από τόσες μέρες στο ίδιο πλοίο μαζί τους, τους φρίκαρναν.

«Κρίμα ήταν που δεν το κουρσέψαμε αυτό το καράβι,» πρόσθεσε ο Πέτρος ο Φθονερός προτού ο Οφιομαχητής προλάβει ν' απαντήσει στον Πούστη.

«Πάμε πίσω,» τους είπε ο Γεώργιος. «Αύριο το πρωί θα βγούμε να μαζέψουμε μερικά χρήσιμα πράγματα και, μετά, αμέσως θ' αποπλεύσουμε.» Ο Ωκεανομάντης ακόμα δεν είχε βρει κανένα σημάδι του

Πέρατος των Θαλασσών – ή έτσι έλεγε – και ο Οφιομαχητής συγκρατούσε την οργή του μόνο χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Τι;» έκανε ο Ανώμαλος Αργύριος. «Να μη βγούμε απόψε λίγο να γλεντήσουμε, ρε; Ο πούτσος μου πια με τρώει!»

«Φά' τον κι εσύ,» του είπε ο Γεώργιος, και οι άλλοι γελούσαν – ειδικά ο Φθονερός.

Ύστερα ανέβηκαν στο Λιοντάρι του Ανέμου, όπου περισσότερες διαμαρτυρίες άρχισαν ν'ακούγονται μόλις το πλήρωμα κατάλαβε ότι ο Καπετάνιος δεν σκόπευε να τους αφήσει να κατεβούν στο λιμάνι. Τι ήταν εδώ, φυλακισμένοι; έλεγαν κάποιοι. Τι προσπαθούσε να κάνει ο Γεώργιος, να τους κρατά απομονωμένους; έλεγαν άλλοι. Τους είχε για πνίξιμο τελικά, το λοιπόν;

«Δεν έχουμε χρόνο για νυχτερινά γλεντοκοπήματα,» τους απάντησε ο Οφιομαχητής, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μούγκριζε μέσα του, και το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι στέκονταν κοντά του, συρίζοντας κι έχοντας τραβήξει σπαθιά, μοιάζοντας έτοιμοι να σκοτώσουν όποιον έκανε να του επιτεθεί.

«Δεν είσαι σωστός Καπετάνιος!» του είπε ο Νικόλαος, των Κακών. «Ο σωστός Καπετάνιος θα μας άφηνε να βγούμε.»

«Θες να προσπαθήσεις εσύ να γίνεις Καπετάνιος, Νικόλαε;» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Έλα! Κι αν με ξεκάνεις, το πλοίο είναι δικό σου – δεδομένου ότι οι υπόλοιποι θα σε δεχτούν και δε θα σε μαχαιρώσουν.»

Αλλά ο Νικόλαος δεν κινήθηκε εναντίον· θυμόταν πολύ καλά πόσο δύσκολο ήταν να τον νικήσουν, εκείνος κι οι άλλοι τρεις Κακοί, την προηγούμενη φορά που του είχαν επιτεθεί, όταν ο Οφιομαχητής τούς είχε πει πως αν τον κατατρόπωναν θα τους άφηνε να φύγουν. Ο καταραμένος έμοιαζε νάναι από πέτρα και σίδηρο, όχι από σάρκα κι οστά!

Και ούτε κανείς από τους υπόλοιπους του πληρώματος φαινόταν πρόθυμος να τα βάλει με τον Γεώργιο. Είχαν δει την υπερφυσική δύναμή του. Καταλάβαιναν ότι δεν ήταν συνετό να χιμήσεις σε τέτοιο οδοντόψαρο.

«Κι άμα σου ορμήσουμε όλοι μαζί;» είπε ξαφνικά ο Άκεφος στον Οφιομαχητή. «Μπορείς να μας νικήσεις όλους μαζί, θαρρείς;» Δεν χαμογελούσε – όπως ποτέ δεν χαμογελούσε.

«Προσπαθήστε το!» μούγκρισε ο Γεώργιος, και η φαρμακερή οργή του ήταν στα πρόθυρα να ξεσπάσει, και η Ευθαλία κινήθηκε νευρικά, κουλουριασμένη επάνω στον πήχη του, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της, και οι δύο ερπετοειδείς σύριζαν δεξιά κι αριστερά του, χτυπώντας τις ουρές τους στα σανίδια της κουβέρτας, υψώνοντας τις λεπίδες τους, λυγίζοντας τα ευλύγιστα σώματά τους, σαν να κατανοούσαν ξαφνικά τη λαλιά των ανθρώπων και να άκουγαν ότι κάποιος απειλούσε τον σωτήρα τους και ανθρωπόμορφο συγγενή τους. «Μετά, όμως,» συνέχισε ο Γεώργιος, «ποιος θα κουμαντάρει τούτο το σκάφος; Ποιον θα δεχτούνε οι άλλοι για να το κουμαντάρει; Και ποιον θα δεχτεί η μάγισσα για Καπετάνιο της;»

Δεν είχαν απάντηση να δώσουν, και δεν του όρμησαν. Κουνώντας τα κεφαλιά, μουρμουρίζοντας θυμωμένα που δεν θα κατέβαιναν στο λιμάνι της Νερκάλης, άρχισαν να διαλύονται από γύρω του· και κάποιοι που είχαν πιάσει όπλα τα έκρυψαν ξανά.

Η νύχτα πέρασε ήσυχα. Αλλά ο Οφιομαχητής, ούτως ή άλλως, δεν κοιμόταν. Ήταν καθισμένος οκλαδόν μες στην καμπίνα του, με τα βλέφαρα κλειστά, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου φυσούσε εντός του και η Ευθαλία ήταν ξαπλωμένη στους ώμους του. Οι ερπετοειδείς βρίσκονταν επίσης εδώ, αρνούμενοι να πάνε πουθενά αλλού, θέλοντας να είναι φρουροί του. Το Ξανθό Φίδι κοιμόταν ενώ το Καστανό φυλούσε σκοπιά· και μετά, το Ξανθό φυλούσε σκοπιά ενώ το Καστανό κοιμόταν.

Όταν ξημέρωσε, ο Γεώργιος κατέβηκε από το πλοίο μαζί με τον Νικόλαο των Κακών, τον Φοίβο των Λιονταριών, τη Τζίλ, τον Ευσέβιο τον Σκύλο, τον Πέτρο τον Φθονερό, την Ευτέρπη'σαρ, και τον Νικόλαο Κορισκάνη, τον Ωκεανομάντη. Τους ερπετοειδείς τούς άφησε στο κατάστρωμα, για να φυλάνε τους υπόλοιπους· το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι φάνηκαν να καταλαβαίνουν τι ήθελε, παρότι δεν κατανοούσαν την ανθρώπινη λαλιά, ούτε εκείνος τη συριστική λαλιά των ερπετοειδών. Τον αισθάνονταν και τους αισθανόταν – αυτό επαρκούσε.

Το λιμάνι της Θρυμματιστής αποδείχτηκε αρκετά πλούσιο σε εξοπλισμούς για καράβια και ναυτικούς. Αγόρασαν κάποιες ενεργειακές φιάλες, τρόφιμα και ποτά, και μερικά άλλα απαραίτητα πράγματα και ανταλλακτικά, κι επέστρεψαν στο Λιοντάρι του Ανέμου.

«Κλέφτες είναι δω πέρα,» σχολίασε ο Νικόλαος, των Κακών. «Τελικά, έπρεπε να τόχαμε ληστέψει το γαμημένο το Δελφίνι, για να κάνουμε και καμιά οικονομία, βρ'αδελφέ.»

Ο Οφιομαχητής δεν του απάντησε.

Ο σκύλος του Σκύλου γάβγισε.

«Πήγαινε στο κέντρο ισχύος, μάγισσα,» πρόσταξε ο Γεώργιος την Ευτέρπη, κι εκείνη δεν έφερε αντίρρηση.

«Τι;» έκανε ο Ευσέβιος. «Φεύγουμε από τώρα, Καπ'τάνιε;»

«Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να κάνουμε εδώ,» είπε ο Γεώργιος. Και προς τον Ωκεανομάντη: «Στη δουλειά σου.»

Ο Κορισκάνης ένευσε, αναστενάζοντας, και βάδισε προς την καταπακτή, πηγαίνοντας για τον θάλαμο βύθισης.

Μετά από λίγο, το Λιοντάρι του Ανέμου απέπλευσε από το λιμάνι της Θρυμματιστής, αφήνοντας τη Νερκάλη πίσω του. Οι δίδυμοι ήλιοι είχαν μόλις φτάσει στο κέντρο του ουρανού, ζεσταίνοντας λίγο την ψυχή μέρα του Ψυχρού του Τρίτου.

Ο Καπετάνιος ήταν στη γέφυρα, με το τιμόνι στα χέρια του, κοιτάζοντας κάπου-κάπου τις ενδείξεις της οθόνης του συστήματος πλοήγησης, και οδηγώντας το σκάφος μακριά από κάθε ηπειρόνησο. Μακριά, μέσα στις ατέρμονες θάλασσες της Υπερυδάτιας...

Ο Ωκεανομάντης έμεινε τις συνηθισμένες του ώρες βυθισμένος στο νερό, αλλά ως το βράδυ δεν ανέφερε ότι αισθάνθηκε τίποτα που θα μπορούσε να ήταν το Πέρασ των Θαλασσών, τίποτα που θα χαρακτήριζε ασυνήθιστο. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Οφιομαχητή...

Στο αμπάρι, ο Πέτρος ο Φθονερός ερωτοτροπούσε με τον Δαμιανό τον Πούστη. Σε μια καμπίνα (υπήρχαν αρκετές άδειες και αχρησιμοποίητες, αφού το πλήρωμα ήταν σχετικά μικρό και το πλοίο μεγάλο), η Τζιλ πηδούσε τον Νικόλαο των Κακών, ο οποίος την είχε πλησιάσει πιο πριν αρπάζοντάς της τον κώλο και τραβώντας την κοντά του, οπότε η Τζιλ είχε γυρίσει και τον είχε γρονθοκοπήσει στη μύτη, και μετά του είχε χιμήσει, γραπώνοντας τα μαλλιά του και κολλώντας τα χείλη της στα χείλη του, γλιστρώντας τη γλώσσα της μέσα του. Ο Ανώμαλος Αργύριος καβαλούσε την Αμαλία, των Λιονταριών, επάνω στο σκοτεινισμένο κατάστρωμα, κάτω από τα ξάρτια, κάνοντας ήχους σαν να ήταν

κι αυτός ένας απ'τους λιονταρόγατους του πλοίου, και παραξενεύοντας πολλούς – αλλά η Αμαλία γελούσε, και σχεδόν όλοι άκουσαν τον οργανισμό της. Η Λιωμένη Ιωάννα επιχείρησε να ερωτοτροπήσει με τον Πεινασμένο Ιγνάτιο, μες στις κουκέτες, αλλά ήταν πιωμένη και την πήρε ο ύπνος, οπότε ο Ιγνάτιος μόρφασε, είπε μια βρισιά, της κατέβασε το βρακί, και, καθώς ήταν πεσμένη μπρούμυτα, χώθηκε ανάμεσα στους γλουτούς της για να ξαλαφρώσει. Ο Ευσέβιος ο Σκύλος, ο Άκεφος, και ο Άκλαυτος Κλεόβουλος άρπαξαν τη Βιολέτα (μια μονόφθαλμη τύπισσα που ο Οφιομαχητής είχε βρει στο Κακολίμανο της Τριάνης – η τελευταία γυναίκα του πληρώματος) με σκοπό να τη βιάσουν· εκείνη αντιστάθηκε, σπρώχνοντάς τους, χτυπώντας τους, βρίζοντάς τους, αλλά κατάφεραν εκείνο που ήθελαν: σύντομα την είχαν ρίξει κάτω και την πηδούσαν ο ένας μετά τον άλλο, και ο Ευσέβιος τής είπε να μην κάνει φασαρία γιατί θα έβαζε και τον σκύλο του να της τον χώσει. Ο Φοίβος, ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης, και ο Μάρκος, όλοι τους των Λιονταριών, έκαναν να στριμώξουν τον Λουκιανό τον Λαγοκτόνο, των Κακών, για να τον γαμήσουν· οι πάντες έμοιαζε να γαμούν απόψε, και οι τρεις τους αισθάνονταν στερημένοι, κι αφού δεν υπήρχαν άλλες διαθέσιμες γυναίκες αυτός ο τύπος τούς φαινόταν αρκετά ομορφόκωλος για να κάνουν τη δουλειά τους. Αλλά ο Λαγοκτόνος δεν συμφωνούσε. Ο κουτσάφτης Φοίβος έφαγε μια μαχαιριά κατάμουτρα, όλο το αριστερό του μάγουλο άνοιξε, αιμορραγώντας, κι ο Λουκιανός τον απείλησε πως θα του έκοβε και τ'άλλο αφτί. Μετά, έριξε μια δυνατή αγκωνιά στα αρχίδια του Σαράντη καθώς εκείνος κι ο Μάρκος τού είχαν ορμήσει και τον είχαν ρίξει κάτω. Ο Ανοιχτομάτης απομακρύνθηκε, διπλωμένος, κάνοντας κι αυτός σαν λιονταρόγατος, όπως ο Ανώματος Αργύριος, αν και για διαφορετικό λόγο. Ο Μάρκος δέχτηκε μια γροθιά στην κοιλιά και μια στα πλευρά, κι έπεσε ξέπνοος στα σανίδια του εσωτερικού διαδρόμου όπου βρίσκονταν. Ο Φοίβος, προσπαθώντας μ'ένα μαντήλι να σταματήσει το αίμα στο μάγουλό του, γύρισε κι έφυγε. «Πού πας, λαγουδάκι μου; Πού πας;» φώναξε πίσω του ο Λουκιανός ο Λαγοκτόνος, γελώντας σαν να είχε γουστάρει την όλη κατάσταση.

Η Ευτέρπη, η Κυρά του Λιονταριού, κοιμόταν μες στην καμπίνα της. Κανείς δεν τολμούσε να την ενοχλήσει αυτήν. Ούτε τον Ωκεανομάντη, που προσπαθούσε να κοιμηθεί στη διπλανή καμπίνα αλλά, με τόσες

φωνές απόψε, δεν τα κατάφερνε. Ήταν λες κι ο λάκερο το πλοίο να είχε τρελαθεί. Και φοβόταν τι θα γινόταν τελικά εδώ πέρα. Είχε ακούσει για πληρώματα που παλάβωναν μένοντας πολύ καιρό στις ατέρμονες θάλασσες χωρίς να βγαίνουν σε λιμάνι.

Το επόμενο πρωί, ήταν όλοι πιο ήσυχοι – σχεδόν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα το βράδυ – και ο Νικόλαος Κορισκάνης πήγε στον θάλαμο βύθισης για να συνεχίσει τη δουλειά του.

Ο Οφιομαχητής έμαθε ότι ο Ευσέβιος ο Σκύλος, ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, και ο Άκεφος είχαν βιάσει τη Βιολέτα. (Ο Λάμπρος ο Σκοτεινός, ένας από τους τέσσερις Κακούς, του το μαρτύρησε, εκδικητικά, επειδή δεν τον είχαν αφήσει κι εκείνον να πηδήξει και την είχε βγάλει τραβώντας μαλακία επάνω στην πλώρη – αλλά αυτό δεν το είπε στον Καπετάνιο.) Τους φώναξε να βγουν κι οι τρεις στην κουβέρτα, και μόλις βγήκαν τους πλάκωσε στο ξύλο, προσέχοντας να μην τους σπάσει κόκαλα, ει δυνατόν, και να μην τους σκοτώσει. Μύτες τσακίστηκαν, δόντια έφυγαν, πρόσωπα γέμισαν αίματα.

Ο σκύλος του Σκυλού, μοιάζοντας νάχει λυσσάξει, όρμησε στον Οφιομαχητή από δίπλα και τον δάγκωσε στον μηρό, σκίζοντας το παντελόνι του, μπήγοντας τα δόντια του μέσα σε μαυρόδερμη σάρκα. Ο Γεώργιος, με την οργή της Έχιδνας να βράζει εντός του, άρπαξε το ζώο από το αφτί και το τράβηξε πίσω. Ο σκύλος ούρλιαξε καθώς το αφτί του ξεκολλούσε, και ο Οφιομαχητής τον πέταξε πάνω στην κουβέρτα σαν κομμάτι κρέας.

Στους τρεις βιαστές, που κι αυτοί ήταν πεσμένοι στα σανίδια σαν κομμάτια κρέας, είπε πως αν επαναλάμβαναν τέτοια μαλακία – εκείνοι ή οποιοσδήποτε πάνω στο καράβι! – θα τους έκοβε τους πούτσους και θα τους κρεμούσε από τα ξάρτια παρέα με τ' αρχίδια τους.

Ο σκύλος του Σκυλού άρχισε σύντομα να βήχει και να κάνει αλλόκοτους σπασμούς, κι όλοι τον κοίταζαν με περιέργεια. Ο Ευσέβιος, ο αφέντης του, δεν άντεχε να σηκωθεί και να τον πλησιάσει· πονούσε παντού: αισθανόταν σαν φορτηγό – σαν τρία φορτηγά να τον είχαν πατήσει.

Ο Οφιομαχητής πλησίασε το ζώο παραξενεμένος. Ήταν σίγουρος πως δεν μπορεί αυτοί οι σπασμοί να οφείλονταν στο ότι του είχε κόψει το αφτί, ούτε στο ότι τον είχε πετάξει παραδίπλα στο κατάστρωμα.

Άρπαξε τον σκύλο απ'τον λαιμό και τον συγκράτησε, αλλά αυτός συνέχισε να τραντάζεται και να σκούζει. Αφροί έβγαιναν από το στόμα και τα ρουθούνια του, και αίμα μαζί.

Τι στις λάσπες του Λοκράθου...; σκέφτηκε ο Γεώργιος, κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του. Κάνει σαν... δηλητηριασμένος, μα την Έχιδνα!

«Φέρτε νερό!» πρόσταξε το πλήρωμα. «Φέρτε μου νερό, ρε!»

Και ο Δαμιανός ο Πούστης τού έφερε έναν κουβά γεμάτο. Ο Οφιομαχητής έριξε τον μισό πάνω στον σκύλο, και προσπάθησε να τον βάλει να πιει απ'τον άλλο μισό, σπρώχνοντας το κεφάλι του μέσα. Αλλά, παρότι το ζώο ήπια, αυτό δεν το γλίτωσε. Το νερό κοκκίνισε, καθώς έβγαζε περισσότερο αίμα από το στόμα και τα ρουθούνια.

Σύντομα ο σκύλος του Σκύλου ήταν νεκρός. Και ο Οφιομαχητής προβληματισμένος. Τους είπε να μην τον πετάξουν στη θάλασσα, όχι ακόμα· «θα τον πετάξω εγώ, δεν τον αφήνω πάνω στο καράβι ν'αρρωστήσουμε· αλλά θέλω να τον κοιτάξω πρώτα.» Και τον έλεγξε (ενώ ο Ευσέβιος δεν τόλμησε να πλησιάσει ούτε στα πέντε μέτρα), προσπάθησε να καταλάβει τι δαίμονας ήταν που τον είχε σκοτώσει, ενώ συγχρόνως είχε μια πολύ άσχημη ιδέα στο μυαλό του... Ο Γεώργιος ήξερε αρκετά πράγματα για δηλητήρια, κι ετούτο το ζώο ήταν σίγουρα δηλητηριασμένο, έκρινε. Αλλά από τι φαρμάκι, μα την Έχιδνα; Έψαξε για σημάδια επάνω του, μα τίποτα δεν έβγαζε νόημα. Δεν ήταν κανένα δηλητήριο που ο Οφιομαχητής είχε ποτέ ξανά συναντήσει, σε καμιά από τις ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας.

Από τι είχε πεθάνει ο σκύλος του Σκύλου;

Πέθανε αφού με δάγκωσε... Δεν μπορεί το κόψιμο του αφτιού του να ήταν που τον είχε δηλητηριάσει, ούτε το τσίγκισμα λίγο παραδίπλα επάνω στην κουβέρτα. Πέθανε αφού με δάγκωσε...

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. Το αίμα μου... Κι έστρεψε το βλέμμα του στον δαγκωμένο μηρό του. Το παντελόνι ήταν κουρελιασμένο, και μουλιασμένο από σκούρο-μπλε αίμα. Δηλητηριώδες αίμα... Δεν είχε ξανακούσει πως το αίμα των μαυρόδερμων ανθρώπων που είχε σκούρο-μπλε χρώμα ήταν δηλητηριώδες...

Διότι δεν είναι δηλητηριώδες, σκέφτηκε. Κανονικά, δεν είναι δηλητηριώδες... Κι ακόμα αισθανόταν τις τρίχες του ορθωμένες σαν λεπίδες.

«Πετάξτε τον στη θάλασσα,» πρόσταξε το πλήρωμα καθώς απομακρυνόταν από τον σκύλο που είχε βάλει πάνω σ'ένα τραπεζάκι, στην άκρη της κουβέρτας, κοντά στην κουπαστή.

Αλλά κανείς δεν τολμούσε να ζυγώσει το νεκρό ζώο για να το δωρίσει στον Αβυσσαίο. Δίσταζαν να κουνηθούν από τις θέσεις τους, έκαναν πως δεν είχαν ακούσει, γύριζαν κι έπιαναν άλλες δουλειές, ή έφευγαν.

Η οργή του Γεώργιου φούντωσε σαν θύελλα. Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κράτησε μακριά από την ψυχή του – μια ασπίδα από μυστηριακό αέρα. Δε μπορείς να τους κατηγορήσεις που δε θέλουν να τον αγγίζουν, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, κι επιστρέφοντας κοντά στον νεκρό σκύλο, τον πέταξε ο ίδιος στη θάλασσα – μαζί με το τραπεζάκι.

Μα τους θεούς, ήταν το αίμα του δηλητηριώδες; Και δεν το είχε καταλάβει ως τώρα; Ποιος άλλος, όμως, με είχε δαγκώσει έτσι; Με είχε δαγκώσει κανείς – άνθρωπος ή θηρίο; Και είχε μείνει ζωντανός αρκετά για να πεθάνει από το δηλητήριο; Δεν θυμόταν να είχε συμβεί αυτό.

Ανέβηκε στη γέφυρα και πρόσταξε την Αμαλία, των Λιονταριών: «Έξω.»

Εκείνη άφησε το τιμόνι κι έφυγε. Ο Γεώργιος το πήρε στα χέρια του, και σύντομα οι δύο ερπετοειδείς ήταν κοντά του. Η Ευθαλία ούτε που είχε κουνηθεί, τυλιγμένη επάνω στον πήχη του σαν ζωντανό περικόρπιο...

8

Μπαίνουμε στο Μεγάλο Λιμάνι της Ανώπολης και αγκυροβολούμε. Είναι πολύ πρωί ακόμα· ο Δεύτερος Ήλιος τώρα ξεμυτίζει από την ανατολή. Κοιτάζοντας την πόλη από το κατάστρωμα του Αεικίνητου Χελιού, δεν παρατηρώ καμιά σπουδαία διαφορά από τότε που τη θυμάμαι. Αλλά τι περίμενα να δω; Στ'αριστερά μου αγναντεύω το Καβέριο Κάστρο, πίσω από τα εσωτερικά τείχη της πόλης. Το κάστρο απ'το οποίο τώρα κυβερνά ο Νικόλαος ο Ναυπηγός. Από εκείνη τη μεριά είναι, επίσης, το Λιμάνι των Καβέριων, που αναρωτιέμαι αν εξακολουθεί να έχει αυτό το όνομα, ή αν ο Ναυπηγός τού το άλλαξε αφού ξεκλήρισε τους Καβέριους. Το ίδιο και για το Καβέριο Κάστρο: ονομάζεται ακόμα έτσι;

Έχω ήδη πει στον Δημοσθένη τον Φτερωτό εκείνος να φροντίσει να συναντήσει τους φύλακες του λιμανιού αν χρειαστεί, γιατί δεν θέλω κανείς να δει την όψη μου εδώ. Ίσως κάποιος να αναγνωρίσει τον Οφιομαχητή, πράγμα που μπορεί να έχει αρνητικές συνέπειες για το πλήρωμά μου. Εκτός των άλλων, νομίζω πως η Φαρμακερή Βασίλισσα μου είχε αναφέρει ότι ο Ναυπηγός συνεργάζεται με τους ακόλουθους του Λοκράθου, τώρα που την έχει δει άρχοντας.

Στέκομαι κοντά στην κουπαστή, με την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι, τη Λουκία δεξιά μου, την Ερασμία αριστερά μου, και τη Διονυσία δεξιά της Λουκίας. Ο Καταραμένος Αργύριος είναι κάμποσα βήματα πίσω μου, μιλώντας με τους Μακροθάνατούς του· δεν τον βλέπω μα τον ακούω. Κοιτάζω τον Δευτεροκαπετάνιο μου, τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, ν'ανταλλάσσει μερικές κουβέντες με τους φύλακες του λιμανιού (που μου θυμίζουν κουρσάρους) επάνω στην αποβάθρα· τον βλέπω μα δεν τον ακούω. Ύστερα από λίγο επιστρέφει στο σκάφος, με τον Φαφλατά, ως συνήθως, στον ώμο του.

«Όλα καλά;» τον ρωτάω.

«Ναι, Καπ'τάνιε. Ουδέν πρόβλημα.»

«Εντάξει,» λέω. «Κατεβείτε, ξεκουραστείτε, αν θέλετε· κάντε καμιά βόλτα. Το ίδιο θα κάνω κι εγώ.»

«Θα μείνουμε για πολύ;»

«Εξαργάται. Αλλά, όχι, δεν νομίζω να μείνουμε για πολύ. Θα προσπαθήσω να δω τι πληροφορίες μπορώ να συγκεντρώσω... Και θα ήθελα να μου κάνεις και μια χάρη, ει δυνατόν, Δημοσθένη.»

«Άνθρωπός σου είμαι, Καπετάνιε.»

«Όταν κατεβείς στο λιμάνι, προσπάθησε να μάθεις αν ένα πλοίο με το όνομα 'Ο Αβύθιστος' πέρασε από εδώ πρόσφατα. Καπετάνιος του είναι κάποιος Ευστάθιος Λιρκάδιος· Δευτεροκαπετάνισσα μια γυναίκα με το όνομα κυρά Ιωάννα.»

«Μάλιστα. Θα ρωτήσω.» (Και ο Φαφλατάς κρώζει: «Ρωτήσω Ρωτήσω Ρωτήσω!») «Έχουν καμιά σχέση με τους Τρομερούς Καπνούς, ή είναι κάτι το άσχετο μ'αυτούς;»

«Τους ψάχνουν.»

«Τους Καπνούς;»

«Ναι. Είναι από τη Μεγάπολη της Κεντρυδάτιας, αν αναρωτιέσαι.»

«Τους γνωρίζεις, το λοιπόν;» Ανάβει τσιγάρο.

«Τους γνωρίζω.»

Ύστερα τον χαιρετώ προσωρινά και κατεβαίνω από το Αεικίνητο Χέλι μαζί με τη Λουκία, την Ερασμία, τη Διονυσία, και τον Καταραμένο Αργύριο. Άλλος Μακροθάνατος δεν έρχεται· το συμφωνήσαμε από πριν: δεν θέλω να τραβήξουμε την προσοχή κανενός. Και εννοείται, φυσικά, πως δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το όχημα που πήραμε από τους μαχητές της Φόνισσας, έτσι θωρακισμένο και οπλισμένο όπως είναι.

Βαδίζουμε τώρα μες στους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού της Ανώπολης, και ο Αργύριος με ρωτά αν έχω υπόψη μου κανένα συγκεκριμένο προορισμό.

«Σκέφτομαι ν'αναζητήσω δυο παλιούς φίλους,» αποκρίνομαι. «Ίσως νάχει πάρει τ'αφτί τους τίποτα για τους Καπνούς, ή για τον Αβύθιστο.» Μιλάω για τα δύο πειρατικά μάτια που είχα στην Ανώπολη: τα πειρατικά μάτια που, παλιότερα, δούλευαν για τον Ευγένιο τον Αγένιο, τον προηγούμενο Καπετάνιο των Αγενών, αλλά δεν είχαν κανένα πρόβλημα μετά να δουλέψουν και για εμένα.

Τους αναζητώ ξανά τώρα – μια γυναίκα που την έλεγαν Νικολία η Ποντικίνα κι έναν άντρα που τον φώναζαν Ισίδωρο – απλά Ισίδωρο. Στη σύντομη αναζήτησή μου, που διαρκεί ως το μεσημέρι, χρησιμοποιώ τα πόδια μου και δύο δρομοπιλότους. Την Ποντικίνα δεν τη βρίσκω πουθενά· μοιάζει νάχει εξαφανιστεί. Μπορεί και να την έφαγαν. Τον Ισίδωρο, όμως, τον εντοπίζω, αν και σε διαφορετικό στέκι απ’ό,τι παλιά: σε μια ταβέρνα ανάμεσα στο Μεγάλο Λιμάνι και στο Κουτσολίμανο.

Κοιτάζει το πρόσωπό μου μέσα από την κουκούλα μου και τα γκρίζα μάτια του γουρλώνουν. «Καπ’τάνιε...» κάνει. «Δε μεπρίμενα να σε ξαναδώ. Είσαι πάλι στο επάγγελμα;»

«Όχι,» του λέω. «Θέλω, όμως, ν’ακούσω μερικά λόγια από σένα. Και πληρώνω.» Βγάζω μερικά χαρτονομίσματα από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου, αλλά δεν του τα δίνω ακόμα.

Ο Ισίδωρος πιάνει ένα από τα καρφωτά καλαμάρια που είναι στο πιάτο του, πλάι στην κούπα με το απόκρασο, και το δαγκώνει. «Για πες, ρε, κι άμα ξέρω, γιατί όχι;» μου αποκρίνεται καθώς μασά.

«Έχει περάσει πρόσφατα από την Ανώπολη ένα πλοίο με τ’όνομα ‘Ο Αβύθιστος’; Καπετάνιος του είναι κάποιος Ευστάθιος Λιρκάδιος.»

Ο Ισίδωρος δαγκώνει ξανά το καρφωτό καλαμάρι, αφήνοντας το μυτερό ξυλάκι άδειο. Μασά σκεπτικός. Πίνει μια γουλιά απόκρασο. «Πληρώνεις, είπες;»

Του αφήνω δυο χαρτονομίσματα πλάι στο πιάτο.

«Πέρασε,» μου λέει. «Το είδα. Από τη Μεγάπολη λέγανε πως ήταν. Σταμάτησε στο Μεγάλο Λιμάνι. Πάει, όμως, κάνας μήνας από τότε. Περισσότερο απόνας μήνας άμα μετρήσεις τις μέρες μία-μία, θαρρώ. Τελοσπάντω. Εννοώ ότι δεν είναι και τόσο πρόσφατο, άμα σ’ενδιαφέρει το πρόσφατο δηλαδή.»

«Όχι,» του λέω, «δε μ’ενδιαφέρει να είναι και τόσο πρόσφατο. Για πού έπλευσε μετά αυτό το πλοίο, ξέρεις;»

Σκεπτικός ξανά. Πίνει απόκρασο. Ανάβει τσιγάρο – ένα Υποβρύχιο. «Δε θυμάμαι να κυκλοφόρησε κάτι τέτοιο, αδερφέ. Δεν ήταν εμπορικό, πάντως, το καράβι. Νομίζω πως κάτι, ή κάποιους, αναζητούσανε, άμα δε λαθεύω, να πούμε.»

«Τους Τρομερούς Καπνούς;»

«Ναι!» Με δείχνει με το τσιγάρο. «Ναι, τους Καπνούς αναζητούσανε οι παλαβοί.» Ρουθουνίζει. «Ρωτούσανε γι'αυτούς, τώρα που το λες. Δε νομίζω πως μάθανε τίποτα. Τι να μάθουνε;»

«Τι ξέρεις εσύ για τους Καπνούς, Ισίδωρε;»

Μορφάζει. «Τίποτα· τι να ξέρω; Μονάχα ότι– Τόχεις ακούσει, βέβαια, ότι κούρσεψαν τον Περήφανο Ακτογέρακα, το καράβι του Καπετάν Ανδρέα του Μετρητού, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «το έχω ακούσει.»

«Θα σου σφυρίξω τώρα και κάτι που δεν θάχεις ακούσει, αδερφέ.» Σβήνει το τσιγάρο του, μισοτελειωμένο. «Κυκλοφορεί πως ο Μετρητός έφερε ένα μήνυμα στο Ναυπηγό, από τους Καπνούς.»

«Τι μήνυμα;» Σαν αυτό που έστειλαν στον Παππού των Ελκάνιων;

Ο Ισίδωρος δαγκώνει άλλο ένα καρφωτό καλαμάρι και, μασώντας, μου απαντά: «Λένε πως ζητάνε απ'τον Ναυπηγό να τους δίνει φόρο άμα ανταμώνουνε τα πλοία του, αλλιώς θα τα βυθίζουν.»

Παρόμοια περίπτωση με του Παππού, αν αληθεύει. Και δεν βλέπω τον λόγο γιατί να μην αληθεύει. «Δε μου λες, ξέρεις αν οι Καπνοί έχουν τίποτα πειρατικά μάτια εδώ, στην Ανώπολη;» Του αφήνω μερικά ακόμα οχτάρια στο τραπέζι.

Τα παίρνει όλα (μέχρι στιγμής δεν είχε αγγίξει τα προηγούμενα) και τα κρύβει σε μια τσέπη της χοντλής πουκαμίσας του. «Αν έχουν, δεν το γνωρίζω.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει δυνατά μέσα μου. «Ξανασκέψου το.»

«Δε ντο γνωρίζω, ρ'αδερφέ.»

«Σίγουρα έχουν κάποιον εδώ, αλλιώς πώς ήξεραν πότε θα απέπλεε ο Περήφανος Ακτογέρακας για να τον κουρσέψουν; Δε νομίζω ότι τυχαία τον συνάντησαν στη θάλασσα και έδωσαν και μήνυμα στον Καπετάνιο του.»

«Ναι, σωστός,» παραδέχεται ο Ισίδωρος πίνοντας απόκρασο, «κάποιον πρέπει νάχουν εδώ, οπωσδήποτε. Έναν τουλάχιστον. Μα δεν ξέρω ποιον, ή ποιους. Κείνο που ξέρω είναι ότι, άμα ήμουν εγώ μάτι για τους Καπνούς, δε θα τόλεγα σε κανένανε. Σε κανένανε, αδερφέ μου.»

Δε νομίζω πως μπορώ να μάθω τίποτα περισσότερο απ'αυτόν, οπότε του λέω ότι τώρα πρέπει να πηγαίνω και τον χαιρετώ.

«Τι κάνεις, όμως, εσύ εδώ, Καπετάνιε;» με ρωτά. «Είπες ότι δεν είσαι πια στο επάγγελμα, να πούμε. Το λοιπόν, τι συμβαίνει; Και γιατί σ'ενδιαφέρουν οι Τρομεροί Καπνοί;»

«Τους ψάχνω,» του απαντώ. «Αν ξαναπεράσω αποδώ κι έχεις κάτι σοβαρό να μου πεις γι'αυτούς, θα πληρωθείς καλά.»

«Λες αλήθεια, ρε; Ψάχνεις τους Καπνούς; Γιατί;»

«Δική μου δουλειά,» του λέω, και, έχοντας ήδη σηκωθεί απ'την καρέκλα, φεύγω απ'το τραπέζι του. Πάω στο τραπέζι όπου κάθονται η Λουκία, η Διονυσία, η Ερασμία, και ο Καταραμένος Αργύριος. Ο Ακατάλυτος τρώει, στο πάτωμα, ένα από τα ψητά ψάρια που του έχουν ρίξει.

«Μπορούμε να επιστρέψουμε στο πλοίο,» τους λέω καθώς κάθομαι μαζί τους και πιάνω κι εγώ ένα ψητό ψάρι απ'τη μεγάλη πιατέλα.

«Σου είπε τίποτα σημαντικό αυτός ο τύπος;» ρωτά ο Αργύριος.

Τους λέω τι μου είπε.

«Ο Λιρκάδιος, δηλαδή, πέρασε όντως αποδώ,» λέει η Λουκία.

«Ναι, αλλά δεν έχουμε ιδέα πού μπορεί να πήγε μετά. Κι αυτό έγινε τον προηγούμενο μήνα, ή ίσως και στα τέλη του προ-προηγούμενου, του Χειμέριου του Πρώτου. Ο Ισίδωρος είπε ότι, μετρώντας τις μέρες, είναι ίσως πάνω από ένας μήνας. Και λογικό είναι, άλλωστε, αν το σκεφτείς. Έχασα πολύ χρόνο από τότε που τα βατράχια μ'έριξαν στα μπουντρούμια της Οδοντόπολης· ο Λιρκάδιος θα είχε ήδη αποπλεύσει από Μεγάπολη.»

«Γάμα τον τον Λιρκάδιο,» προτείνει η Λουκία. «Τον χρειαζόμαστε; Οι Καπνοί δεν είναι που μας ενδιαφέρουν;»

«Ουσιαστικά, ναι, δεν έχεις άδικο. Απλώς είμαι περίεργος πού μπορεί να βρίσκεται. Τέλος πάντων· ίσως να τον συναντήσουμε και τυχαία, αν συνεχίζει να ψάχνει για τους Καπνούς.»

«Εμείς πού θα πάμε τώρα;» ρωτά ο Αργύριος.

«Έτσι όπως είναι τα πράγματα,» λέω, «δεν έχω κανένα σχέδιο, όπως καταλαβαίνεις. Δεν μπορώ να έχω σχέδιο. Η μόνη αξιοσημείωτη πληροφορία που έχουμε, μέχρι στιγμής, για τους Τρομερούς Καπνούς είναι ότι κάποιος, σε κάποιο λιμάνι, τους είδε και του θύμισαν κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα...»

«Στη Μικρυδάτια, λοιπόν, ίσως να βρίσκεται η απάντηση,» εικάζει ο Αργύριος.

«Το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ. Αν και δεν σημαίνει τίποτα που ξεκίνησαν από κουρσάροι του Πολιτοβασιλεία. Τώρα πλέον μπορεί να έχουν το λημέρι τους οπουδήποτε, σε οποιαδήποτε ηπειρόνησο.»

«Πράγματι,» συμφωνεί ο Καταραμένος, συλλογισμένα.

«Δεν έχουμε, όμως, κανένα άλλο στοιχείο για ν'ακολουθήσουμε,» λέει η Λουκία.

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Πρέπει, οπότε, να πάμε στη Μικρυδάτια. Για την ώρα, τουλάχιστον. Αν και δεν είναι υποχρεωτικό να φύγουμε αμέσως. Μπορούμε, πρώτα, να κάνουμε μια βόλτα εδώ, στα βόρεια της Ιχθυοδάτιας, να δούμε τι θα καταφέρουμε να μάθουμε.»

Δεν διαφωνούν, έτσι σύντομα επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι. Οι περισσότεροι από το πλήρωμά του λείπουν, παρατηρώ – μαζί και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός – όμως έχουν αφήσει πίσω αρκετούς για να το φυλάνε. Τους ρωτάω αν όλα είναι ήσυχα, και μου απαντούν πως, ναι, όλα ήσυχα είναι. Τους λέω να επικοινωνήσουν με τους υπόλοιπους, να τους καλέσουν, ώστε να βρίσκονται εδώ το απόγευμα για να αποπλεύσουμε.

Οι Μακροθάνατοι είναι από αυτούς που έχουν μείνει στο πλοίο, φυσικά· δεν έχουν φύγει. Περιμένουν τον Καταραμένο Αργύριο, και τώρα εκείνος πηγαίνει και τους μιλά.

Ενώ είμαστε ακόμα επάνω στην κουβέρτα, αλλά χωρίς να έχουμε κανέναν άλλο γύρω μας πέρα από τη Λουκία και τη Διονυσία, ρωτάω την Ερασμία: «Γνωρίζεις αδελφόφεις εδώ πέρα, στην Ανώπολη;»

Εκείνη νεύει. «Θέλεις να σε φέρω σε επαφή;»

«Ποιους ξέρεις; Τον Διαφεντευτή;»

«Τη Διαφεντεύτρα. Ναι, τη γνωρίζω.»

Δεν ήταν, λοιπόν, σφάλμα που την όρισα τότε δεύτερη υπαρχηγό μου. Ξέρει καλά το δίκτυό τους. «Νομίζεις ότι θα μπορούσε να έχει ακούσει κάτι για τους Τρομερούς Καπνούς;»

Ανασηκώνει τους ώμους. «Αδύνατον να υποθέσω, Γεώργιε. Αν θέλεις όμως, να σε οδηγήσω σ'αυτήν...»

«Τώρα;»

«Ό,τι ώρα νομίζεις.»

Στρέφομαι στη Λουκία και τη Διονυσία. «Εσείς οι δυο πηγαίνετε να ξεκουραστείτε, καλύτερα.»

«Δε χρειάζομαι ξεκούραση,» μου λέει η πρώτη.

«Χρειάζεσαι,» επιμένω. «Αν είναι να συναντήσω τα τοπικά Τέκνα, θα τα συναντήσω μόνος. Όχι άλλοι μαζί μου, εκτός από την Ερασμία.»

Τη βλέπω να δυσανασχετεί, αλλά δεν φέρνει αντίρρηση, καταλαβαίνοντας μάλλον γιατί θέλω να τις κρατήσω μακριά.

Η Διονυσία δεν φαίνεται ούτε να το σκέφτεται να προτείνει να έρθει μαζί μας. Θυμάται τι είχε συμβεί την τελευταία φορά που έμπλεξε με Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.

«Πάμε,» λέω στην Ερασμία, και κατεβαίνουμε από το Αεικίνητο Χέλι ξανά ενώ οι δίδυμοι ήλιοι είναι ακόμα ψηλά στον ουρανό.

Βαδίζουμε μέσα στο Μεγάλο Λιμάνι για λίγο, κατευθυνόμενοι νότια· εκείνη οδηγεί, εγώ ακολουθώ.

«Εδώ κοντά είναι;» τη ρωτάω.

«Όχι.»

Περπατάμε σχεδόν ως την Κεντρική Αγορά της Ανώπολης – κάνα χιλιόμετρο, τουλάχιστον – και εκεί η Ερασμία γνέφει σ'έναν δρομοπιλότο που βλέπουμε να στρίβει σε μια γωνία. Το τρίκυκλο όχημά του μάς πλησιάζει. «Πού πάτε;» ρωτά απ'το παράθυρο.

Η Ερασμία τού λέει έναν δρόμο στα Κεντρικά της Ανώπολης.

«Ελάτε.»

Καθόμαστε στο ένα από τα δύο μακρόστενα καθίσματα της πίσω μεριάς του οχήματός του, και δεν αργεί να μας μεταφέρει εκεί όπου του παράγγειλε το Τέκνο. Οι δρόμοι δεν έχουν πολλή κίνηση τέτοια ώρα. Τον πληρώνουμε και κατεβαίνουμε. Είμαστε βαθιά μες στα Κεντρικά τώρα. Δεν τα ξέρω καθόλου καλά ετούτα τα μέρη. Στην Ανώπολη, όταν ήμουν κουρσάρος, είχα επαφές κυρίως στα βόρεια, στα λιμάνια.

Η Ερασμία με οδηγεί σε κάτι γειτονιές που μοιάζουν, το λιγότερο, ύποπτες, γεμάτες αποθήκες, γάτες, μικροσυμμορίες, και κάτι μαγαζάκια της κακιάς ώρας, σαν τρύπες. Μυρωδιές από ψητά φαγητά πλανιούνται στον αέρα, καθώς κι άλλες μυρωδιές που δεν θα ήθελες να υποθέσεις από τι είναι. Η Ερασμία μιλά σε μερικούς ανθρώπους χρησιμοποιώντας μια αργκό που πρέπει νάναι συνηθισμένη ανάμεσα στα Τέκνα και τους συνεργάτες τους – τους Ασημάδευτους. Όμως, είναι Ασημάδευτοι αυτοί τους οποίους συναντά, ή κανονικά μέλη; Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Το πρόσωπό μου δεν το βλέπουν· έχω την κουκούλα

μου σηκωμένη. Ούτε η Ερασμία τούς λέει ποιος είμαι, και πολύ καλά κάνει. Κυκλοφορούν και βατράχια στην Ανώπολη, όπως γνωρίζουμε.

Ανεβαίνουμε, τελικά, στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας από μια πλαϊνή πέτρινη σκάλα. Από πάνω μας τώρα απλώνεται ένα πάνινο υπόστεγο, σκισμένο αποδώ κι αποκεί. Υπάρχουν τραπεζάκια σαν το μέρος να αποτελεί προέκταση κάποιου καταστήματος, αλλά δεν βλέπω πουθενά κανένα κατάστημα. Ούτε καν μπαρ. Μονάχα τα τραπεζάκια είναι εδώ, και δεν φαίνονται να είναι ούτε σε πολύ καλή κατάσταση μα ούτε και διαλυμένα. Μπορείς να καθίσεις κανονικά.

Καθόμαστε.

Κανείς άλλος δεν είναι στην ταράτσα· είμαστε μόνοι.

«Θα έρθει να μας συναντήσει, δηλαδή;» ρωτάω, ανάβοντας τσιγάρο.

«Θα έρθει,» αποκρίνεται η Ερασμία. «Ασπασία, τη λένε.»

Κανένα μισάωρο περνά ενώ ακούμε τον άνεμο να σφυρίζει και νιώθουμε το ψυχρό χάδι του. Ύστερα, μια γυναίκα ανεβαίνει τη σκάλα στο πλάι της πολυκατοικίας. Φορά κάπα κι έχει την κουκούλα σηκωμένη σκιάζοντας την όψη της. Ένας άντρας είναι μαζί της, κι αυτός κουκουλωμένος.

Η Ερασμία τής μιλά στην ίδια αργκό με την οποία μιλούσε και στους άλλους. «Η Βασίλισσα είναι νεκρή,» της λέει, ανάμεσα σε άλλα, και δεν έχω αμφιβολία ποια Βασίλισσα εννοεί.

«Μου είπαν ότι τους το ανέφερες,» αποκρίνεται η γυναίκα, και παρατηρώ πως η όψη της μέσα από την κουκούλα είναι, μάλλον, γαλανό-δεερμη. «Άσχημα νέα. Πώς συνέβη, Ερασμία;»

«Κάθισε,» της προτείνει εκείνη.

Και η γυναίκα – η Ασπασία, υποθέτω – κάθεται μαζί με τον άντρα που τη συνοδεύει – έναν αρκετά εύσωμο τύπο. Δεν βγάζουν τις κουκούλες τους.

«Αδελφόφρι;» ρωτά η Ασπασία, δείχνοντας με το βλέμμα της – ένα γυάλισμα ματιών μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας.

«Όχι μόνο.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Ο Οφιομαχητής.»

«Τι;»

«Ήταν μαζί μας όταν αντιμετωπίσαμε την Ορδή των Όφεων – τους Ηρμάντιους και τον Οφιοβασιλέα τους, που τώρα είναι νεκρός από το δάγκωμά του.»

Δεν το ήξερα ότι δάγκωνα κιόλας... Κατεβάζω την κουκούλα μου, για να δουν το πρόσωπό μου.

Η Ασπασία κατεβάζει και τη δική της κουκούλα: το δέρμα της είναι όντως γαλανό, και τα μαύρα μάτια της, γυαλίζοντας φανατικά σαν μάτια Τέκνου, μ'ατενίζουν διασταλμένα. Βλέπει, αναμφίβολα, κι αυτή κάτι το ιερό σ'εμένα. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει εντός μου...

«Η Ασπασία, σωστά;» λέω.

Σηκώνεται από την καρέκλα της και μου κάνει την υπόκλιση του φιδίου. Το ίδιο κι ο άντρας.

«Καθίστε,» τους λέω. «Δεν είμαι ιερέας.» Και προς τον άντρα: «Εσύ ποιος είσαι;»

Κάθονται ξανά, κι εκείνος, κατεβάζοντας την κουκούλα του, μου απαντά: «Νεκτάριος, Οφιομαχητή. Είναι μεγάλη τιμή που σε συναντάμε. Ήρθες για να δώσουμε τέλος στο μιάσμα, τον Ναυπηγό; Το έλεγαν ότι θα ερχόσουν! Το έλεγαν.» Το δέρμα του είναι λευκό-ροζ· τα μαλλιά του ξανθά και μακριά· τα μάτια του γαλανά σαν το γυάλισμα ατσάλινης λεπίδας.

«Όχι,» του λέω, «δε βρίσκομαι εδώ γι'αυτό. Περαστικός είμαι.»

«Τι ακριβώς συνέβη στη Βασίλισσά μας, Ερασμία;» ρωτά η Ασπασία, και η Ερασμία τής μιλά εν συντομία για την εισβολή στο άντρο πριν από καμιά δεκαριά μέρες και για τον θάνατο της παλιάς μου φίλης, της Ευτυχίας.

«Και γιατί δεν είχαμε πληροφορηθεί νωρίτερα γι'αυτό;» λέει η Ασπασία. «Αν κάποιος από τους ανθρώπους μας πήγαινε εκεί, μπορεί να έπεφτε στα χέρια των μiasmάτων!»

«Ποιος άλλος εδώ εκτός από εσένα γνωρίζει τον δρόμο για το άντρο της Βασίλισσας; Τον γνωρίζει κανείς άλλος;»

«Και τι πάει να πει αυτό, Ερασμία;» Την κοιτάζει θυμωμένα. Και πρέπει να την περνά καμιά δεκαριά χρόνια, νομίζω. Η Ερασμία είναι μικρή, αν και μοιάζει για μεγαλύτερη συνήθως.

«Θα σε ενημερώνουμε,» αποκρίνεται στη Διαφεντεύτρα της Ανώπολης, «αλλά τα πράγματα ήταν δύσκολα. Δεν είχαμε χρόνο.» Και συνεχίζει, εξηγώντας της τι έγινε με την Ορδή των Όφρων και τον Εύανδρο. «Όπως καταλαβαίνεις, ο Νηρέας, ο Μέγας Διαφεντευτής μας, θα ενημερώσει τώρα όλους τους αδελφófεις για τα πρόσφατα γεγονότα· αλλά θέλει πρώτα να οργανωθεί λίγο, και μάλλον δεν πρόλαβε ακόμα να έρθει μαντατοφόρος του εδώ, στην Ανώπολη, πέρα από τη Ράχη του Ιχθύος. Υποθέτω ότι σε δυο, τρεις μέρες, το πολύ, θα έχει έρθει όμως.»

«Τώρα πια, τι να τον κάνουμε;»

«Θα έχει κι άλλα να σου πει, αναμφίβολα. Όπως πού ακριβώς θα είναι το καινούργιο μας αρχηγείο.»

«Εσύ γιατί είσαι εδώ; – και μαζί με τον Οφιομαχητή...»

«Εξαιτίας μου είναι εδώ η Ερασμία,» της λέω. «Αποφάσισε να με συντροφεύσει στην αναζήτησή μου, αν και δεν το ζήτησα.»

«Δε μπορούσα να κάνω τίποτα λιγότερο,» λέει η Ερασμία αμέσως.

«Ποια αναζήτηση;» με ρωτά η Ασπασία. «Δεν ήρθες για το μίasma που διοικεί την Ανώπολη;»

«Το είπα ήδη αυτό, νομίζω: δεν είμαι εδώ για τον Ναυπηγό, όχι ακόμα.» Νιώθω την οργή μου να βράζει μέσα μου, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατά γερά από χαλινάρια μανιασμένου αέρα. «Ψάχνω τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Τους πειρατές; Αυτούς που λένε ότι έχουν μαζί τους ένα εξωδιαστασιακό τέρας – έναν γίγαντα από καπνό;»

«Αυτούς. Και δεν το 'λένε' μόνο· έτσι είναι, πράγματι. Τον έχω δει. Τον έχω αντιμετωπίσει. Παραλίγο να σκυλοπνιγώ όταν έκοψε το πλοίο μου στη μέση με το τσεκούρι του—»

«Ποιο πλοίο ήταν αυτό;»

«Τα Φτερά των Ωκεανών. Έπλεε από Σιρκόβη Μικρυδάτιας προς Μεγάπολη Κεντρυδάτιας.»

«Το έχουμε μάθει ότι ένα τέτοιο καράβι βυθίστηκε από τους Καπνούς, αλλά όχι και ότι ο Οφιομαχητής ήταν επάνω...»

«Δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμα, υποθέτω. Εκείνο που θέλω να σε ρωτήσω είναι τι ξέρεις για τους Καπνούς. Γι'αυτό σε ενοχλούμε τώρα.»

«Δεν είναι ενόχληση η παρουσία του Οφιομαχητή στην Ανώπολη. Είναι χαρά για εμάς, και τρόμος για τα μιάσματα.»

Τις ίδιες μαλακίες αρχίσαμε... «Γνωρίζεις κάτι για τους Τρομερούς Καπνούς;»

Μου λέει πράγματα που ήδη ξέρω, ανάμεσα σ'αυτά και για τον Ανδρέα τον Μετρητό που το πλοίο του κουρσεύτηκε πρόσφατα από τους πειρατές που ψάχνω. Δεν ακούω κάτι καινούργιο.

«Έχει πάρει τ'αφτί σου,» τη ρωτάω, «μια φήμη ότι οι Καπνοί είναι κουρσάροι από τη Μικρυδάτια;»

Συνοφρυώνεται. «Από τη Μικρυδάτια; Όχι.»

«Ότι ο Καπετάνιος τους ονομαζόταν κάποτε Γρηγόριος ο Γρήγορος και δούλευε για τον Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών;»

Κουνά το κεφάλι της. «Όχι. Αληθεύεις;»

«Ίσως. Ένα σφύριγμα του Ζέφυρου είναι, μόνο.»

Οι ήλιοι γέρνουν πίσω από τα δυτικά τείχη και τις πολυκατοικίες της Ανώπολης όταν τελικά κατεβαίνουμε από την ταρατσα αφήνοντας εκεί την τοπική Διαφεντεύτρα των Τέκνων και τον Νεκτάριο. Ο Πρώτος Ήλιος έχει ήδη μισοχαθεί.

«Λυπάμαι, Οφιομαχητή, που δεν μπόρεσα να σε οδηγήσω σε πιο χρήσιμες πληροφορίες,» μου λέει η Ερασμία ενώ βαδίζουμε ξανά μέσα σ'εκείνες τις ύποπτες γειτονιές που είναι όλο αποθήκες, γάτες, και μικροσυμμορίες, και μοιάζουν τώρα πιο απειλητικές καθώς οι σκιές πυκνώνουν ολοένα και περισσότερο και δημόσια φώτα δεν ανάβουν, όχι ακόμα τουλάχιστον.

«Ξέχασες τ'όνομά μου;» της λέω. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομανά μέσα μου. «Δεν είναι δικό σου φταίξιμο που η Ασπασία δεν ήξερε τίποτα περισσότερο. Ούτε και δικό της. Ούτε και είχα καμιά συγκεκριμένη απαίτηση, μα την Έχιδνα. Είμαι ευγνώμων που με βοηθάς.»

«Είσαι ο Οφιομαχητής,» μου απαντά, με τον φανατικό τρόπο των Τέκνων, σαν αυτό να αποτελεί εξήγηση για τα πάντα, σα να μη χρειάζεται άλλη αιτιολογία – για οτιδήποτε.

Προτιμώ να μη συνεχίσω τούτη την κουβέντα. Με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν μπορείς ποτέ να συνεχίσεις τέτοια κουβέντα.

Βγαίνουμε από τις ύποπτες γειτονιές, ανεβαίνουμε στο όχημα μιας δρομοπιλότου, και πηγαίνουμε στο Μεγάλο Λιμάνι.

Στο Αεικίνητο Χέλι, ο Δευτεροκαπετάνιος μου έχει επιστρέψει, καθώς κι όλο το υπόλοιπο τσούρμο.

«Πού ήσουν, Γεώργιε;» με ρωτά ο Δημοσθένης ο Φτερωτός. «Το πλήρωμα μού έλεγε ότι ζητούσες να γυρίσουμε, και νόμιζα ότι είχες κατά νου ν'αποπλεύσουμε. Αλλά μετά έμαθα ότι πήγες μες στην πόλη ξανά· η Λουκία είπε ότι ήθελες να μιλήσεις μ'ακόμα έναν γνωστό σου.»

Νεύω. «Ναι, αλλά τώρα είμαι εδώ και θα φύγουμε.»

«Άκουσες τίποτα χρήσιμο για τους Καπνούς, άμα επιτρέπεται;» Και ο Φαφλατάς φωνάζει από τον ώμο του: «Επιτρέπεται Επιτρέπεται Τρέπεται Τρέπεται Τρέπεται.»

«Τίποτα ιδιαίτερο,» αποκρίνομαι. «Δυστυχώς.»

«Για πού βάζουμε πλώρη, λοιπόν;»

«Για Ιρνάφη.»

Ο Δημοσθένης νεύει, κι απομακρύνεται από εμένα φωνάζοντας στο πλήρωμα.

Πλησιάζω τη Λουκία, τον Καταραμένο Αργύριο, τον Μάρκο, και τον Ανθέμιο, που κάθονται στην κουβέρτα και παίζουν Πλοκάμια του Χρήματος με τέσσερα μέλη του πληρώματος, ανάμεσα στα οποία κι ο Αμολητός Δημήτριος. Οχτάρια είναι στοιβαγμένα ανάμεσά τους. Η Διονυσία και η Μαρίνα κάθονται και τους βλέπουν· δεν παίζουν.

Ο Αμολητός, ακούγοντας τις φωνές του Φτερωτού, λέει πως πρέπει να σηκωθεί τώρα.

«Έλα, ρε!» διαφωνεί ένας άλλος του πληρώματος, που δεν ξέρω το όνομά του. «Αφού κάνεις διάλειμμα, δεν κάνεις; Δεν είσαι ο Δευτεροκαπετάνιος πια.»

«Και μπορούμε να σου ρίχνουμε κλοτσιές,» προσθέτει μια άλλη (που ούτε αυτής το όνομα ξέρω), λοξοκοιτάζοντας τον Δημήτριο και μειδώντας άγρια, φανερώνοντας ένα δόντι που λείπει.

«Με φωνάζει, ρε μαλάκες,» τους λέει ο Αμολητός. «Κουφοί είστε;»

«Γάμα τον, τον μαλάκα!» επιμένει ο πρώτος. Και, παρατηρώντας πως έχω μόλις έρθει, προσθέτει προς τη μεριά μου: «Με το συμπάθιο, να πούμε, Καπετάνιε, αλλά... ξέρεις...» Μορφάζει μέσα από τα άγρια μαύρα γένια του.

Ο Αμολητός μαζεύει τα λεφτά του. «Εγώ τελείωσα.» Ρίχνει τα τραπουλόχαρτά του κάτω. Σηκώνεται και φεύγει.

Οι άλλοι αρχίζουν ν'ανοίγουν τα δικά τους φύλλα, αποκαλύπτοντας τα «πλοκάμια» που έχουν φτιάξει. Ο Καταραμένος τούς νικά· μαζεύει τα περισσότερα οχτάρια. Τα υπόλοιπα τα μαζεύει αυτός ο τύπος με τα γένια που έλεγε στον Αμολητό Δημήτριο να μείνει. Η Λουκία μοιάζει τσαντισμένη.

Οι μηχανές του Αεικίνητου Χελιού σύντομα μπαίνουν σε λειτουργία, κι εγκαταλείπουμε το Μεγάλο Λιμάνι της Ανώπολης μέσα στο σούρουπο.

Ταξίδευαν στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας, και οι μέρες κυλούσαν η μία κατόπιν της άλλης. Ο Ωκεανομάντης βυθιζόταν στο νερό και αναζητούσε με το μυαλό του το Πέρασ των Θαλασσών, αφουγκραζόμενος τα κύματα. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε επίμονα μέσα στον Οφιομαχητή για να κρατά μακριά τη φαρμακερή οργή του, που ώρες-ώρες απειλούσε να ξεσπάσει σαν θύελλα και να καταστρέψει τα πάντα. Το πλήρωμα γινόταν ολοένα και πιο ανήσυχο, καθώς δεν φαινόταν να φτάνουν στον θησαυρό που τους είχε υποσχεθεί ο Καπετάνιος τους, αλλά ούτε και σε κανένα λιμάνι άραζαν, ούτε καμιά ηπειρόνησο προσέγγιζαν. Φοβόνταν ότι ο Γεώργιος τούς οδηγούσε στην καταστροφή τους, τους πήγαινε να τους σκυλοπνίξει. Ορισμένοι – ανάμεσα στους οποίους και ο Ευσέβιος ο Σκύλος, που κατηγορούσε τον Καπετάνιο για τον θάνατο του σκύλου του – μουρμούριζαν πως χρειαζόταν ανταρσία, κι ό,τι κι αν συνέβαινε μετά, ε, δε μπορεί να ήταν χειρότερο απ'το να σκυλοπνιγούνε ποιος ξέρει πού μες στις ανοιχτές θάλασσες, μακριά από κάθε ηπειρόνησο! Αλλά δεν συμφωνούσαν όλοι μ'αυτό ακόμα, γιατί κάμποσοι εξακολουθούσαν να θρέφουν ελπίδες ότι όντως θα έβρισκαν θησαυρό στο τέλος και θα γίνονταν πλούσιοι (ο άνθρωπος που τους είχε φέρει εδώ, άλλωστε – έλεγαν μερικοί – δεν ήταν κάνας συνηθισμένος: ήταν ο Οφιομαχητής). Κι αν δεν συμφωνούσαν όλοι, δεν μπορούσε να γίνει ανταρσία· το πλήρωμα ήταν μικρό, δεν τολμούσε να διχαστεί.

Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι δεν ήξεραν τη λαλιά των ανθρώπων, μα παρακολουθούσαν τους άλλους και είχαν μια πολύ κακιά αίσθηση. Νόμιζαν ότι πολλοί από δαύτους τούς κοίταζαν με περισσότερη καχυποψία από πριν. Και φοβόνταν μην ετοίμαζαν κάτι άσχημο για τον Απελευθερωτή, τον αλλόμορφο συγγενή τους. Προσπάθησαν μια μέρα να τον ειδοποιήσουν, μιλώντας του στη γλώσσα των ερπετοειδών, μα εκείνος δεν τους καταλάβαινε. Ο Γεώργιος δεν γνώριζε τη

γλώσσα τους, αλλά διαισθανόταν πως τώρα κάτι προβληματίζει τους δύο ερπετοειδείς. Τι μπορεί να ήταν; Τους έκανε χειρονομίες για να τον οδηγήσουν στο μέρος του προβληματισμού τους, όμως δεν τον οδηγούσαν πουθενά. Ό,τι κι αν ήταν εκείνο που τους απασχολούσε, δεν βρισκόταν σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο του σκάφους, συμπέρανε ο Οφιομαχητής. Ήταν κάτι... άλλο. Τι; Ανησυχούσαν κι αυτοί ότι ετούτη η αναζήτηση δεν θα έβγαζε παρά μόνο, ίσως, στα σαγόνια του Αβυσσαίου; Κι άλλοι του πληρώματος έδειχναν να έχουν τέτοιο φόβο μέσα τους. Είχαν αρχίσει να μην πιστεύουν ότι θα έφταναν σε θησαυρό· ο Γεώργιος το καταλάβαινε, από τα βλέμματά τους, από τα λόγια τους. Και αρκετές φορές τούς έλεγε: *Το Πέρας των Θαλασσών υπάρχει, και έχω ξαναπάει εκεί. Θα το βρούμε. Κάντε υπομονή, και θα γίνετε όλοι βασιληάδες του Άτλαντα. Δεν ήταν βέβαιος, όμως, αν τον πίστευαν πλέον.*

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του...

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου κάνεις τόσες μέρες, μάντη;» μούγκρισε ο Οφιομαχητής στον Νικόλαο Κορισκάνη, ένα μεσημέρι, παίρνοντάς τον στην καμπίνα του. «Σε προειδοποίησα ότι αν προσπαθείς να με κοροϊδέψεις, μα τα δόντια της Έχιδνας-!»

«Κι εγώ σε προειδοποίησα, Καπετάνιε, ότι δεν είμαι σίγουρος αν θα μπορέσω να το βρω το Πέρας των Θαλασσών!» τον διέκοψε ο Ωκεανομάντης, νιώθοντας τα νεύρα του τσιτωμένα πλέον, αρκετά τσιτωμένα για να μπορεί ν'αγνοήσει τον φόβο του για τον Οφιομαχητή. «Σ'το είχα πει· δεν το θυμάσαι;»

Ο Γεώργιος χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο γραφείο της καμπίνας, σπάζοντας το ξύλο, και η Ευθαλία σύριξε, αγριεμένη, από τους ώμους του. «Φρόντισε να μου βρεις το Πέρας των Θαλασσών, Ωκεανομάντη! Αλλιώς, μα την Έχιδνα, θα σε κρεμάσω απ'το κατάρτι να σε φάνε τα πουλιά, και θα φέρω άλλον! Μην προσπαθείς να με κοροϊδέψεις με κόλπα: δε θα σου βγει σε καλό.»

«Σου είπα, επίσης, ότι δεν προσπαθώ να σε κοροϊδέψω. Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Αλλά δεν ξέρω αν αυτό θ'αποδειχτεί αρκετό.» Και με τούτα τα λόγια έφυγε απ'την καμπίνα του Καπετάνιου.

Την επόμενη νύχτα, την τελευταία του Ψυχρού του Τρίτου, η Κυρά του Λιονταριού ήρθε εκεί βρίσκοντας την πόρτα μισάνοιχτη και τον

Γεώργιο καθισμένο στην καρέκλα του σπασμένου γραφείου του με μια κούπα Αίμα της Έχιδνας στο χέρι. Η Ευθαλία ήταν κουλουριασμένη επάνω στο κυρτό γραφείο, πλάι σ'έναν κυλινδρικά τυλιγμένο χάρτη.

«Τι θέλεις, μάγισσα;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

Η Ευτέρπη μπήκε στην καμπίνα ξεκουμπώνοντας τα κουμπιά της πουκαμίσας της, αφήνοντάς την να πέσει στα σανίδια. Από μέσα, φορούσε μόνο το καφετί δέρμα της. Από τη μέση και κάτω φορούσε ένα πέτσινο παντελόνι, σφιχτοδεμένο. Το σώμα της ήταν πολύ πιο όμορφο από το πρόσωπό της. Πλησίασε τον Καπετάνιο και κάθισε στα γόνατά του, βάζοντας το χέρι της στους ώμους του. «Καμιά άλλη δεν έχει μοιραστεί την καμπίνα σου, ακούω,» είπε.

«Καμιά άλλη δεν ήρθε να με βρει,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. Ήπιε ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας και μετά πρόσφερε την κούπα στην Ευτέρπη. Ήπιε κι εκείνη, και την άφησε πάνω στο γραφείο, αλλά, επειδή ήταν σπασμένο και γερτό, δεν μπόρεσε να σταθεί κι έπεσε στο πάτωμα, χύνοντας το περιεχόμενό της. Οι δυο τους όμως δεν της έδωσαν σημασία καθώς τα χείλη τους συναντιόνταν πειραματικά και τα χέρια του Καπετάνιου διέτρεχαν την πλάτη και τα πλευρά της μάγισσας, γλιστρούσαν κάτω απ'τα μακριά, μαύρα μαλλιά της που ήταν φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες.

Τη σήκωσε στα χέρια σαν να ήταν από άχυρο καθώς άφηνε την καρέκλα του και πήγαινε στο κρεβάτι. Την ξάπλωσε εκεί και τράβηξε το παντελόνι και τα ελαστικά παπούτσια της, ρίχνοντάς τα παραδίπλα. Ύστερα, έσκυψε για να την εξερευνήσει, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου τραγουδούσε μέσα του κρατώντας πέρα τη θύελλα των ιοβόλων δράκων της οργής του...

Η Ευτέρπη, αρχικά, δεν ήταν σίγουρη ότι αυτός ο τύπος – Οφιομαχητής ή μη – ήταν κανονικός άντρας. Του είχε, άλλωστε, ρίξει δυο απανωτές γονατιές στα παπάρια και δεν έμοιαζε να είχε καταλάβει τίποτα. Ποιος άντρας μπορεί να μην καταλάβαινε τίποτα ύστερα από δυο τέτοια χτυπήματα; Είχε καν παπάρια;

Είχε, όπως διαπίστωσε η Ευτέρπη απόψε. Και, παρότι δεν ήθελε να το παραδεχτεί αμέσως, έφτασε στον καλύτερο οργανισμό που θυμόταν εδώ και δυο μήνες. Έφτασε σε δύο οργανισμούς, έναν όταν ο Καπετάνιος την εξερευνούσε απ'το κεφάλι ως τα πόδια σαν να έκρυβε θησαυρό

κάτω απ'το δέρμα της, κι έναν όταν την είχε γυρίσει μπρούμυτα και είχε μπει μέσα της, λογχίζοντάς την ρυθμικά, ενώ η Ευτέρπη δάγκωνε το μαξιλάρι μουγκρίζοντας ενθουσιωδώς.

Τώρα, ξαπλωμένη δίπλα του, αισθανόταν ευχάριστα εξαντλημένη.

«Σ'ενόχλησε κανείς από το πλήρωμα;» τη ρώτησε ο Οφιομαχητής, κοιτάζοντας το ταβάνι.

«Γι'αυτό νομίζεις ότι ήρθα;»

Δεν της απάντησε.

«Όχι,» είπε η Ευτέρπη, «δε μ'ενόχλησε κανείς.»

«Θες νάχεις τον Καπετάνιο από κοντά;»

«Ναι.»

Ο Γεώργιος γύρισε και φίλησε τα χείλη της.

«Ίσως να του χρειαστεί,» πρόσθεσε η μάγισσα.

Την κοίταξε ερωτηματικά.

«Έχω ακούσει το πλήρωμα να μιλά γι'ανταρσία. Φοβούνται πως πας να μας σκυλοπνίξεις.»

(Η οργή του βρυχήθηκε μέσα του, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου την έσπρωξαν μακριά: ο ήχος μιας απόμακρης καταιγίδας.) «Κι εσύ;»

Η Ευτέρπη μόρφασε – πράγμα που έκανε τη μακροπρόσωπη όψη της με τη μεγάλη μύτη να φανεί ακόμα πιο άσχημη απ'ό,τι συνήθως. «Κι εγώ το φοβάμαι. Δεν ξέρω άμα θα βρούμε το Πέρασ των Θαλασσών–»

«Θα το βρούμε.»

«–αλλά ούτε ξέρω, επίσης, άμα θέλω να καταλήξω παγιδευμένη μέσα σ'ένα πλοίο που το ορίζει κάποιος απ'αυτούς τους λεχρίτες που έχεις για πλήρωμα.»

«Μερικοί είναι παλιοί γνωστοί σου, μάγισσα...»

«Ποιοι; Τα τέσσερα Λιοντάρια; Ο Μάρκος, ο Σαράντης, ο Φοίβος, κι η Αμαλία;»

«Προφανώς.»

«Νομίζεις ότι αυτοί θα κάνουν κουμάντο άμα γίνει ανταρσία;»

«Ποιος θα κάνει κουμάντο;»

«Δεν ξέρω, αλλά μάλλον όχι αυτοί. Ίσως ο Νικόλαος, ή ο Σκύλος, ή ο Άκεφος.»

Ο Οφιομαχητής δεν μίλησε, κοιτάζοντας την με μάτια που δεν βλέφαριζαν, κάνοντας ένα ακούσιο ρίγος να τη διατρέξει.

«Θα τους σκοτώσεις τώρα;» τον ρώτησε.

«Δε σκοτώνω το πλήρωμά μου,» δήλωσε ο Καπετάνιος του Λιονταριού του Ανέμου.

Και οι μέρες κυλούσαν επάνω στις ανοιχτές θάλασσες. Μπήκε το χειμερινό μεσομήνιο και οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας αγκαλιάστηκαν για τρεις μέρες. Ύστερα χώρισαν ξανά καθώς είχε έρθει ο Χειμέριος ο Πρώτος και τα κύματα είχαν αγριέψει αισθητά, και ο φόβος του πληρώματος είχε μεγαλώσει.

Στο ταξίδι τους μέχρι στιγμής, αφότου είχαν φύγει από τη Νερκάλη, είχαν δει μια αγέλη από μεγάλα σαλάχια να πηδά πάνω από τον αφρό (ένας μαγευτικός χορός των ωκεανών)· είχαν δει ένα Χαρωπό Κήτος να βγάζει το κεφάλι του από τη θάλασσα και να τινάζει νερό προς τους ουρανούς, μία, δύο, τρεις φορές, σαν να τους χαιρετούσε (δεν φάνηκε καθόλου επιθετικό: δεν πλησίασε το σκάφος τους και δεν κινδύνεψαν να ανατραπούν από τη γιγάντια παρουσία του)· είχαν δει γιγαντοχελώνες ξανά, όχι μία ετούτη τη φορά, αλλά δύο, να κολυμπάνε κοντά-κοντά, και καπνός σηκωνόταν από το καβούκι της μιας: κάποιος ή κάποιιο ήταν εκεί, ανάμεσα στα χελωνόφυτα, έχοντας ανάψει φωτιά· αλλά ο Καπετάνιος τώρα δεν πρόσταξε να προσεγγίσουν τα γιγάντια θαλάσσια ερπετά παρά να τα προσπεράσουν, και παράξενα λόγια και μύθοι κυκλοφορούσαν επάνω στην κουβέρτα για το τι ακριβώς μπορεί να σήμαινε αυτός ο καπνός που ερχόταν από τη μια γιγαντοχελώνα, και τι μπορεί να σήμαινε που δύο χελώνες κολυμπούσαν συντροφιαστά. Καλός οiwνός, έλεγαν ο Δαμιανός ο Πούστης, ο Πέτρος ο Φθονερός, και η Βιολέτα. Είναι καλός οiwνός, ρε, ν'αντικρίσεις δυο γιγαντοχελώνες μαζί. Πλησιάζουμε το Θησαυρό του Καπετάνιου! Άλλοι, όμως – ο Άκεφος, ο Ευσέβιος ο Σκύλος, ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, ο Λάμπρος ο Σκοτεινός – διαφωνούσαν: Το λένε αυτό εκείνοι που ψάχνουνε για τη Χελώνα του Θησαυρού, ρε βλάκες! Αλλά μεις ούτε που σταματήσαμε να δούμε μήπως καμιά απ'αυτές ήταν η Χελώνα του Θησαυρού. Κυνηγάμε θησαυρό που μπορεί ποτέ να μη βρούμε!

Είδαν και μερικά άλλα πλοία από μακριά, μα ο Καπετάνιος δεν ήθελε να κουρσέψουν κανένα, πράγμα που δημιούργησε περισσότερη

δυσaréσκεια ανάμεσα στο πλήρωμα, και μουρμούριζαν, και μουρμούριζαν... Ούτε να γαμήσεις ούτε να κλέψεις ούτε να βγεις στην ξηρά, μούγκριζαν ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, ο Άκεφος, ο Ευσέβιος ο Σκύλος, ο Λάμπρος ο Σκοτεινός, και ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης.

Και μου σκότωσε και το σκύλο μου, έλεγε επίσης ο Ευσέβιος ο Σκύλος. Μου έκοψε το καλό μου χέρι...

Τώρα, μια από τις πρώτες ημέρες του χειμώνα, ο Ωκεανομάντης πλησίασε τον Καπετάνιο μες στο μεσημέρι και του είπε: «Εντόπισα κάτι ασυνήθιστο, που δεν έχει τύχει να ξαναεντοπισώ. Ίσως να είναι το Πέρασ των Θαλασσών.» Κι αυτό έμοιαζε να τον τρομάζει. Ο Νικόλαος Κορισκάνης αναρωτιόταν τι θα γινόταν άμα έφταναν τελικά στο Πέρασ. Υποτίθεται πως εκεί όλα τα πλοία χάνονταν. Κανείς, τουλάχιστον, δεν είχε επιστρέψει για να πει τι ήταν μες στο Πέρασ των Θαλασσών. Κανείς, εκτός από τον Καπετάνιο τους...

Ο Οφιομαχητής τον ρώτησε: «Τι ακριβώς εντόπισες, Νικόλαε;» έχοντας το τιμόνι του Λιονταριού στα χέρια του. Πέρα από τους δυο τους, στη γέφυρα του σκάφους βρίσκονταν μόνο η Ευθαλία και οι δύο ερπετοειδείς. Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι ήταν πλέον συνεχώς κοντά στον αλλόμορφο συγγενή τους που σκέφτονταν ως Απελευθερωτή, γιατί διαισθάνονταν ότι το πλήρωμα αποτελούσε κίνδυνο γι' αυτόν και μπορεί να θέλει να καρφώσει μαχαίρια στην πλάτη του όταν δεν κοιτούσε.

Η μάγισσα δεν δούλευε τώρα στο κέντρο ισχύος – καθόταν στην κουβέρτα αγναντεύοντας την ατέρμονη θάλασσα, με την κουκούλα της κάπας της ριγμένη στους ώμους, καθώς η μέρα ήταν καλή – και το Λιοντάρι του Ανέμου έπλεε με τα πανιά του φουσκωμένα από έναν ούριο άνεμο.

Ο Ωκεανομάντης απάντησε στον Καπετάνιο: «Κάτι... ασυνήθιστο ήταν.»

«Ναι, μου το είπες αυτό. Αλλά τι σημαίνει 'ασυνήθιστο' για έναν Ωκεανομάντη;»

«Ήταν μια... αλλοίωση των Θαλασσών, Καπετάνιε. Ήταν... ήταν σαν εκεί οι θάλασσες να σταματούσαν αλλά, συγχρόνως, και να μη σταματούσαν, και...» Κόμπιασε.

«Δε βγάζει νόημα αυτό που λες. Βγάζει, νομίζεις;»

Κούνησε το κεφάλι. «Έχεις δίκιο, δεν βγάζει νόημα· αλλά αυτό αισθάνθηκα. Ένα μέρος όπου οι θάλασσες σταματούν αλλά συγχρόνως δεν σταματούν. Σαν... σαν να δένονται κόμπο. Όπως ένα σεντόνι που το παίρνεις και το δένεις σ'ένα σημείο· καταλαβαίνεις;»

«Περίπου...»

«Ή... μια τρύπα, θα μπορούσες να πεις. Μια τρύπα στους ωκεανούς, απ'τον αφρό ως τα απώτερα βάθη τους. Μπορεί νάναι το Πέρασ των Θαλασσών, Καπετάνιε. Αν δεν είναι αυτό, τότε, μα την Έχιδνα, δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να είναι. Ακόμα και τώρα που σ'το λέω μου σηκώνεται η τρίχα, κυριολεκτικά.»

«Προς τα πού το αισθάνθηκες;»

«Βορειοανατολικά.»

Ο Οφιομαχητής, γυρίζοντας το τιμόνι, έστρεψε το Λιοντάρι του Ανέμου βορειοανατολικά. «Μακριά;»

«Δεν είμαι σίγουρος πόσο μακριά είναι. Όχι και πολύ, υποθέτω. Αλλά, όπου κι αν είναι, πλησίασέ το με προσοχή, σε παρακαλώ, Καπετάνιε. Ίσως να μην είναι αυτό που ψάχνεις. Ίσως νάναι κάτι άλλο, κάτι... κάτι χειρότερο, και να σκυλοπνιγούμε όλοι.»

«Άμα είναι το Πέρασ των Θαλασσών θα το αναγνωρίσω,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος μιλώντας όπως ένας άνθρωπος που είχε ξαναπάει εκεί, έχοντας αρχίσει κι ο ίδιος να κινδυνεύει να πιστέψει, για τα καλά πλέον, το παραμύθι που τους πουλούσε. «Δεν υπάρχει φόβος.»

«Αν δεν είναι το Πέρασ, μην το πλησιάσεις,» προειδοποίησε ο Ωκεανομάντης.

Ο Οφιομαχητής παραμέρισε την οργή του. Κατένευσε. Του είπε: «Φώναξε τη μάγισσα.»

Ο Νικόλαος βγήκε στην πόρτα της γέφυρας και φώναξε: «Ευτέρπη! Έλα δω, Ευτέρπη! Ο Καπ'τάνιος σε θέλει!»

Η Κυρά του Λιονταριού σηκώθηκε από τη θέση της στην κουβέρτα και πλησίασε. «Τι είναι;» ρώτησε περνώντας το κατώφλι.

«Πήγαινε στο κέντρο ισχύος,» της είπε ο Γεώργιος. «Χρειάζομαι τις μηχανές.»

«Έγινε κάτι που δεν κατάλαβα;»

«Πήγαινε στο κέντρο ισχύος,» επανέλαβε εκείνος.

«Καλά, πάω.» Έφυγε από τη γέφυρα.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε στον Ωκεανομάντη. «Κι εσύ,» είπε. «Στον θάλαμο βύθισης. Συνέχισε να εντοπίζεις αυτό το πράγμα, κι αν καταλάβεις ότι δεν κατευθυνόμαστε προς τη μεριά του, έλα να με ειδοποιήσεις.»

Ο Νικόλαος δεν ήταν και τόσο ευχαριστημένος που θα επέστρεφε στο νερό· τώρα μόλις είχε βγει και ήθελε να ξεκουραστεί. Ήξερε όμως ότι θα ήταν άσκοπο να διαφωνήσει με τον Καπετάνιο – όχι πως και τις άλλες φορές ήταν σκόπιμο. Έτσι, κατένευσε κι έφυγε κι αυτός από τη γέφυρα, αφήνοντας εκεί μόνο τον Οφιομαχητή, τους δύο ερπετοειδείς, και την Ευθαλία.

Το πλήρωμα δεν άργησε να συνειδητοποιήσει ότι κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε μες στο μεσημέρι. Συνήθως, το καράβι κινιόταν με τα πανιά τέτοια ώρα, αλλά σήμερα όλοι τους άκουγαν το βούισμα των μηχανών ξανά καθώς συγκεντρώνονταν στην τραπεζαρία για να φάνε ό,τι είχαν μαγειρέψει ο Πέτρος ο Φθονερός και η Βιολέτα, οι οποίοι αναλάμβαναν την κουζίνα συχνά τελευταία. Η Βιολέτα ήξερε να μαγειρεύει (σχετικά), αλλά ο Πέτρος δεν ήξερε (τώρα πλέον, ίσως να είχε μάθει κάτι) και το γιατί πήγαινε εκεί έβαζε κάποιους σε υποψίες. Έλεγαν ότι έψαχνε τρύπα για να χωθεί μες στο βρακί της Βιολέτας. Ο εραστής του, ο Δαμιανός ο Πούστης, δεν ήθελε να το πιστέψει. «Τι να την κάνει αυτή την άχαρη με τόνα μάτι;» απαντούσε. «Εδώ έχει δύο τρύπες για να μπαίνω βγαίνει και να γουστάρει σαν άνθρωπος!» Αλλά, τις προάλλες, η Αμαλία των Λιονταριών ανέφερε ότι τους είχε δει τους δυο τους – τον Πέτρο και τη Βιολέτα – να πηδιούνται μες στην κουζίνα, και οι άλλοι μούγκριζαν ότι μπορεί και νάτρωγαν τα υγρά τους καμιά ώρα, αντί για φαγητό. Ωστόσο, ο Δαμιανός εξακολουθούσε να το αμφισβητεί και να μη θέλει να το πιστέψει, αν και δεν έδειχνε πλέον τόση πεποίθηση όση πριν... και κοίταζε τη Βιολέτα με κάποια εχθρότητα.

Σκεφτόταν να πάει τώρα στην κουζίνα, να δει τι γινόταν εκεί, να μάθει γιατί ο Πέτρος δεν είχε έρθει ακόμα στην τραπεζαρία, ενώ άκουγε τους άλλους να λένε πως κάτι συνέβαινε – οι μηχανές λειτουργούσαν μεσημεριάτικα! Οι μηχανές λειτουργούσαν.

Ο Φθονερός και τη Βιολέτα ήρθαν προτού προλάβει ο Πούστης να τους αναζητήσει. «Ο Καπετάνιος κάποιο λόγο θάχει,» είπε ο Πέτρος.

«Κάποιο λόγο θάχει για να βάζει μπρος τις προπέλες τέτοια ώρα, ρε. Κάτι βρήκαμε, να πούμε!»

Και δεν ήταν ο μόνος που είχε φτάσει σε τούτο το συμπέρασμα. Το πλήρωμα άρχισε ν'ανεβαίνει στην κουβέρτα, μαζικά, και κοίταζαν προς τη γέφυρα, βλέποντας ότι, ναι, εκεί μέσα ήταν ο ίδιος ο Καπετάνιος... και οι φιδάνθρωποι, που όλοι τούς φοβόνταν και δεν τους άρεσε καθόλου έτσι όπως παρατηρούσαν τους πάντες. Σαν να είχαν κατά νου να σφάξουν κανέναν. Ήταν άγρια, τα φίδια· άγρια.

Ο Νικόλαος, των Κακών, ζύγωσε τώρα τη γέφυρα και στάθηκε στο κατώφλι της. «Ε, Καπ'τάνιε! Τι 'ναι, ρε; Γιατί οι μηχανές δουλεύουν μεσημεριάτικα; Έχουμ' ανησυχήσει. Βλέπεις τίποτα στον ορίζοντα; Κανείς μας δε βλέπει τίποτα στον ορίζοντα.»

«Ίσως να πλησιάζουμε τον θησαυρό,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Ο Ωκεανομάντης βρήκε κάτι.»

«Το... το Πέρας των Θαλασσών, ρε;»

«Ναι. Οι πάντες θέλω νάστε σ'ετοιμότητα. Αφήστε το φαί για μετά.»

Ο Νικόλαος, των Κακών, που δεν νόμιζε πια ότι θα έφταναν ποτέ στο Πέρας, άρχισε ξαφνικά να έχει αμφιβολίες. Δεν ήξερε τι να πει. Τελικά ένευσε. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Έγινε, ρε. Καπετάνιε. Πάω. Θα τους το πω. Ναι.» Κι απομακρύνθηκε ξανά από τη γέφυρα, επιστρέφοντας στους άλλους στην κουβέρτα, αναφέροντάς τους ό,τι του είχε μαρτυρήσει ο Οφιομαχητής.

«Μα, πού είναι;» έκανε ο Άκεφος. «Εγώ δε μπανίζω τίποτα. Ποιος μπανίζει τίποτα;» Κι έδειξε τον ορίζοντα προς όλες τις μεριές.

Ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης, χωρίς να μιλήσει, πήδησε, πιάστηκε στα ξάρτια, και σκαρφάλωσε στο παρατηρητήριο του κεντρικού καταρτιού. Η κοκκινόδερμη Τζιλ, ξυπόλυτη, γαντζώθηκε επίσης στα ξάρτια· είχε αρχίσει να το μαθαίνει το κόλπο, και το γούσταρε. Έκανε κάπου-κάπου και παράτολμα πηδήματα, κρεμασμένη απ'τα σχοινιά του καραβιού – και κλοτσούσε και κανέναν στο κεφάλι, μερικές φορές, γελώντας, καθώς περνούσε από πάνω του. Οι άλλοι είχαν αρχίσει να την προσέχουν, αποκαλώντας την «η παλαβή χορεύτρια». Σε λίγο νόμιζαν ότι θα της το κολλούσαν – «η Ξένη Χορεύτρια» (γιατί ήταν εξωδιαστασιακή, εκτός των άλλων) – μα δεν είχε γίνει ακόμα. Ακόμα.

Τώρα, βιγλίζοντας προς όλα τα σημεία του ορίζοντα, ούτε ο Σαράντης ούτε η Τζιλ μπορούσαν να δουν κάτι το αξιοσημείωτο, και το φώναξαν αυτό στους άλλους αποκάτω. Αλλά οι ίδιοι δεν κατέβηκαν· έμειναν εκεί, σκαρφαλωμένοι στα ψηλά. Και κάμποσοι από το πλήρωμα κοίταζαν τα οπίσθια της Τζιλ αντί για τον ατέρμονο ωκεανό, παρατηρώντας φωναχτά (και όχι για πρώτη φορά, όταν εκείνη ανέβαινε στα ξάρτια) ότι είχε ωραία κωλομέρια.

Ο Νικόλαος, των Κακών, μπάττισε στο κεφάλι τον Πεινασμένο Ιγνάτιο και τον Λάμπρο τον Σκοτεινό – δύο απ'αυτούς που σχολίαζαν τα οπίσθια της Τζιλ – και είπε: «Από κοντά είναι καλύτερα, παλιομαλάκες, ματάκηδες.» Το ήξερε, εκ πείρας. Χτες, τα έτρωγε. Η καριόλα ήταν καθισμένη επάνω στη μούρη του, γυμνή. Είχε μια δερματοστιξία στο αριστερό κωλομέρι (την οποία μόνο ο Νικόλαος είχε δει μέχρι στιγμής) – μια μασέλα με αιχμηρά δόντια. Σα να θέλει να μας πει ότι το μουνί της δαγκώνει, η ανώμαλη, σκεφτόταν ο Νικόλαος. Αλλά εκείνον, τουλάχιστον, δεν τον είχε δαγκώσει. Ή, αν τον είχε, τα δόντια του τελικά δεν ήταν και τόσο κοφτερά.

Καμιά ώρα πέρασε ενώ έπλεαν με τη δύναμη των μηχανών, και ο Σαράντης κι η Τζιλ, που ακόμα κρατιόνταν εκεί πάνω, στα ψηλά, εξακολουθούσαν να μη βλέπουν τίποτα ασυνήθιστο.

Ο Οφιομαχητής βγήκε από τη γέφυρα και πρόσταξε τον Νικόλαο, των Κακών, να πάρει το τιμόνι για λίγο. «Τι;» ρώτησε εκείνος. «Κάτι δεν πάει καλά;»

Ο Γεώργιος τον άρπαξε από το πανωφόρι και τον έσπρωξε (όχι πολύ δυνατά) προς τη γέφυρα – «Κουνήσου!» – κάνοντάς τον να παραπατήσει και παραλίγο να πέσει.

Ύστερα, κατέβηκε στον θάλαμο βύθισης μέσα στα σπλάχνα του Λιονταριού του Ανέμου και είδε εκεί, στο νερό, τον Ωκεανομάντη ξαπλωμένο σαν πτώμα. Το γαλανόδερμο σώμα του ντυμένο μόνο με μια λεπτή περισκελίδα και με τη δερματοστιξία που σκέπαζε τη δεξιά του μεριά απ'τον ώμο ως τα πλευρά – ένα δελφίνι.

«Κορισκάνη!» φώναξε ο Οφιομαχητής. «Πού είναι το Πέρας; Μια ώρα πλέουμε βορειοανατολικά! Μ'ακούς, μάντη; Ακούς τι σου λέω;»

Τα μάτια του Νικόλαου Κορισκάνη άνοιξαν. «Σ'ακούω, Καπετάνιε.» Και γύρισε μες στο νερό, μη θυμίζοντας πτώμα πλέον.

«Πού είναι το Πέρασ των Θαλασσών;» Τα μάτια του Οφιομαχητή τον ατένιζαν αβλεφάριστα· η οργή του έβραζε μέσα του.

«Το πλησιάζουμε, μα δεν έχουμε φτάσει ακόμα – αν είναι όντως αυτό, δηλαδή. Μετακινείται· τώρα, πρέπει νάναι προς τα βόρειά μας, αν δε λαθεύω.»

«Βόρεια... Πόσο μακριά;»

«Πιο κοντά από πριν, σίγουρα.»

«Άλλο τόσο, περίπου;»

«Πιο κοντά από άλλο τόσο.»

«Συνέχισε να το παρακολουθείς,» του είπε ο Γεώργιος, κι ανέβηκε πάλι στην κουβέρτα και στη γέφυρα.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε ο Νικόλαος, των Κακών, που ήταν στο τιμόνι. «Είναι κάτι;»

«Έξω,» πρόσταξε ο Οφιομαχητής.

«Τι 'έξω', ρε Καπ'τάνιε; Φτάνουμε στο θησαυρό, επιτέλους, ή όχι;»

«Έξω.»

Ο Νικόλαος φοβήθηκε το βλέμμα του καθώς και τα συρίγματα που έβγαλαν ξαφνικά οι δυο φιδάνθρωποι· έτσι δεν είπε άλλη κουβέντα, κι έφυγε από τη γέφυρα.

Ο Οφιομαχητής έδωσε βόρεια κατεύθυνση στο Λιοντάρι του Ανέμου, και ύστερα από κανένα τέταρτο της ώρας ο Σαράντης ο Ανοιχτομάτης και η Τζίλ άρχισαν να φωνάζουν Θύυυυυελλα! Καταιγίιιιιιδααααα! Ευθεί-ειειεαααα εμπρόοοοοοο! Και το πλήρωμα – που οι περισσότεροι εξακολουθούσαν να είναι συγκεντρωμένοι στην κουβέρτα – ανησύχησε. Ο Πεινασμένος Ιγνάτιος και η Λιωμένη Ιωάννα έτρεξαν να ειδοποιήσουν τον Καπετάνιο.

«Το άκουσα, ρε,» τους είπε ο Γεώργιος. «Κουφός θαρρείτε πως είμαι; Αλλά κάνουν λάθος: δεν είναι καταιγίδα αυτό που βλέπουν.»

«Και τι είναι;» ρώτησε ο Ιγνάτιος.

«Αν ο Ωκεανομάντης δε λαθεύει, πρέπει νάναι το Πέρασ των Θαλασσών. Το πλησιάζουμε. Να είστε σ'ετοιμότητα. Πείτε το σε όλους.»

«Μά'στα Καπ'τάνιε!» φώναξε η Λιωμένη Ιωάννα μ'ένα πελώριο χαμόγελο στο πρόσωπό της, μοιάζοντας να τα έχει κοπανήσει πάλι και να έχει ευθυμήσει, να έχει κέφια.

Έφυγαν οι δυο τους απ'τη γέφυρα, τρέχοντας ανάμεσα στους άλλους στην κουβέρτα και λέγοντας ό,τι τους είχε πει ο Οφιομαχητής. Μουρμουρητά αρχίνισαν...

Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο ακόμα, είδαν όλοι αυτό που είχαν δει ο Ανοιχτομάτης και η Τζιλ από τα ψηλά. Μια θολούρα στον ορίζοντα. Θύμιζε καταιγίδα, ναι, αλλά πολλοί ψιθύριζαν ότι δεν ήταν σαν καμιά καταιγίδα που είχαν ξαναβιγλίσει.

Ο Γεώργιος, με το τιμόνι του Λιονταριού στα χέρια του, ατενίζοντας επίσης τον ορίζοντα, σκέφτηκε: Αυτή δεν είναι καταιγίδα. Είναι... κάτι άλλο. Και δεν είχε καμιά αμφιβολία.

Καθώς πλησίαζαν περισσότερο το θολό σημείο, παρατήρησε ότι έμοιαζε ο αέρας να κυμάτιζε εκεί σαν πάνω από φωτιά. Όπως του είχαν πει στην Τριάνη για το Πέρας των Θαλασσών. Και μετά από λίγο, άκουσε κάτι που του έφερε στον νου κουδούνισμα από πολλά μικρά καμπανάκια. Πράγμα που επίσης του είχαν αναφέρει στην Τριάνη: ότι ο άνεμος περνώντας μέσα από το Πέρας των Θαλασσών ακούγεται σαν καμπανάκια.

«Το βρήκαμε...» μονολόγησε ο Οφιομαχητής.

Το πλήρωμα άρχισε να καταλαβαίνει ότι σίγουρα αυτό που προσέγγιζαν δεν ήταν καταιγίδα. Όχι συνηθισμένη καταιγίδα, τουλάχιστον. Ο Σαράντης και η Τζιλ κατέβηκαν στην κουβέρτα, γιατί δεν υπήρχε λόγος πια να είναι σκαρφαλωμένοι. Και ο Φοίβος, των Λιονταριών, είπε με κάποιο δέος: «Αυτό είναι, ρε – το Πέρας των Θαλασσών. Τόχω ακούσει να το λέτε πως έτσι είναι άμα λάχει να πέσεις κοντά του – και πρέπει να τ'αποφύγεις.»

«Αλλά εμείς πάμε καταπάνω του... σαν καλοί μαλάκες καβουρόφιλοι άμυαλοι βάρηκες του Λοκράθου,» μουρμούρισε ο Νικόλαος, των Κακών, και πολλοί τον άκουσαν και μουρμούριζαν κι αυτοί. Μουρμούριζαν διάφορα.

Η Τζιλ, όμως, ήρθε πλάι του κι έβαλε το ένα της χέρι γύρω του και τ'άλλο στη ζώνη του και του είπε: «Ο Καπετάνιος λέει πως έχει ξανάρθει εδώ, και πως ξέρει το δρόμο. Τι έχουμε να φοβηθούμε;»

Ο Οφιομαχητής οδήγησε το Λιοντάρι του Ανέμου καταπάνω στη θολούρα του ορίζοντα... Τη ζύγωναν τώρα, ήταν κοντά, και δεν φάνταζε πλέον σαν μια θολούρα στον ορίζοντα αλλά σαν ολόκληρος ο

ορίζοντας να ήταν μια θολούρα. Τα «καμπανάκια» αντηχούσαν πιο έντονα, απειλώντας να τους τρελάνουν. Ορισμένοι απ'το πλήρωμα μούγκριζαν: Ανεμοδαίμονες, ρε! Ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου! Αλλά άλλοι τούς έλεγαν ότι οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου έρχονταν μόνο μες στις καταιγίδες, κι ετούτη δεν ήταν καταιγίδα. Οπότε οι πρώτοι διαφωνούσαν πως, όχι, αυτό το έκαναν οι θυελλοδαίμονες· οι κακοί ανεμοδαίμονες μπορούσαν νάρθουν παντού. Αλλά οι άλλοι δεν πείθονταν· έλεγαν ότι τι κακοί ανεμοδαίμονες, τι θυελλοδαίμονες – το ίδιο πράμα ήταν, μ'άλλα λόγια!

Το Λιοντάρι του Ανέμου πλησίασε ακόμα περισσότερο το Πέρας των Θαλασσών, και ο Οφιομαχητής, που το οδηγούσε, δεν νόμιζε – εδώ και κάποια ώρα – ότι θα μπορούσε εύκολα να του αλλάξει πορεία ακόμα κι αν ήθελε. Το Πέρας ήταν σαν να το μαγνήτιζε, σαν να το τραβούσε προς τη μεριά του. Και τώρα, η θολούρα άλλαξε: τα κύματα αγρίεψαν παντού λες και φυσούσε άνεμος τρομερός – μα άνεμος δεν φυσούσε. Σίγουρα όχι τόσο δυνατός για να σηκώνει τέτοια υδάτινα βουνά. Και δεν ήταν μονάχα αυτό, αλλά και οι ίδιες οι κινήσεις της θάλασσας έμοιαζαν να έχουν γίνει αλλόκοτες, σαν κάποιος, ή κάτι, να τη στροβίλιζε αποδώ κι αποκεί, ή να την έσπρωχνε με τελείως εξωφρενικούς τρόπους. Θα νόμιζες ότι δαίμονες βρίσκονταν κάτω απ'τον αφρό, τραβώντας το νερό με νήματα όπως θα τραβούσε ένας άνθρωπος μια κουρτίνα ή ένα σεντόνι.

Το Λιοντάρι του Ανέμου, έχοντας βρεθεί ξαφνικά μέσα σ'αυτή την αφύσικη θαλασσοταραχή, παράδερνε. Άγρια. Και ένα ουρλιαχτό είχε απλωθεί παντού: η ενισχυμένη φασαρία από τα μυριάδες «καμπανάκια» η οποία πλέον δεν θύμιζε καθόλου καμπανάκια. Ήταν μια διαπεραστική τσυρίδα που τρυπούσε το κρανίο σαν καρφί κι έκανε τ'αφτιά να πονάνε. Όπως μέταλλα που τρίβονται πάνω σε μέταλλα. Μουσικά όργανα που τα κρατούσαν στα χέρια τους αόρατοι δαιμονικοί θεοί των ατέρμονων θαλασσών, παίζοντας την τελευταία τρελή συγχορδία που θα άκουγες.

Ο κόσμος φάνταζε μη-πραγματικός, σαν να είχε βγει από το όνειρο παράφρονα, ή από τις παραισθήσεις ανθρώπου ποτισμένου πέντε διαφορετικές ψυχοτρόπες ουσίες.

Το πλήρωμα πανικοβλήθηκε. Έτρεχαν φρενήρεις επάνω στην κουβέρτα, ή κατέβαιναν μες στο πλοίο, βαθιά, για να κρυφτούν, ελπίζοντας ότι εκεί, τουλάχιστον, θα γλίτωναν από τον δαιμονικό ήχο που λόγχιζε τα κεφάλια τους – μα όπου κι αν πήγαιναν διαπίστωναν ότι μπορούσαν να τον ακούσουν. Κάμποσοι κατουρήθηκαν επάνω τους, τρομοκρατημένοι. Σχεδόν όλοι ξερνούσαν, και τραβούσαν τα μαλλιά τους και προσπαθούσαν να κλείσουν τ'αφτιά τους, χωρίς αυτό νάχει κανένα θετικό αποτέλεσμα.

Ο Οφιομαχητής στεκόταν στο τιμόνι. Αλλά ακόμα κι εκείνος αισθανόταν τρομερά πιεσμένος από το χάος που τους έβαλλε. Τρομερά πιεσμένος.

Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι είχαν κουλουριαστεί στα σανίδια πίσω του, συρίζοντας τρομοκρατημένα, χτυπώντας σπασμωδικά τις ουρές τους αποδώ κι αποκεί.

Η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη στον αριστερό πήχη του Γεώργιου, ακίνητη, κοκαλωμένη.

Ένας από τους λιονταρόγατους του καραβιού, έχοντας αλλοφρονήσει, πήδησε απ'την κουπαστή και χάθηκε για πάντα μες στα τρελά κύματα.

Ο Οφιομαχητής, ζαλισμένος, είδε μια ξαφνική κίνηση από δίπλα του. Στράφηκε κι αντίκρισε τον Ωκεανομάντη, να μπαίνει γυμνός στη γέφυρα, φορώντας μόνο την περισκελίδα του, λουσμένος ακόμα από το νερό του θαλάμου βύθισης, να παραπατά δυο βήματα, να λέει «Αυτό δεν... δεν είναι... Καπ'τ...» και να πέφτει μπρούμυτα στο πάτωμα, λιπόθυμος... ή, ίσως, νεκρός. Αίμα έτρεχε από τη μύτη του. Ο Γεώργιος μπορούσε μονάχα να υποθέσει ότι το μυαλό του είχε έρθει σε επαφή με κάτι που δεν του είχε κάνει καθόλου καλό.

Πήρε το βλέμμα του από τον Ωκεανομάντη και το έστρεψε πάλι μπροστά, στην αγριεμένη θάλασσα... αλλά – μα τη φαρμακερή οργή της Έχιδνας, πού πήγαιναν; Ποια ήταν η σωστή κατεύθυνση; Πού τους οδηγούσε τούτο το χάος;

Στο τέλος μας; σκέφτηκε ο Γεώργιος. Στην καταστροφή μας; Έχουν δικιο αυτοί που φοβούνται;

Κακώς ήρθα εδώ! Άρχισε να έχει αμφιβολίες για το σχέδιό του. Άρχισε να το βλέπει πιο καθαρά τώρα, νόμιζε ξαφνικά: να το βλέπει γι' αυτό που αληθινά ήταν: Το σχέδιο ενός παράφρονα.

Η οργή του τον κατέλαβε. Γρυλίζοντας σαν θηρίο, έσφιγγε το μεγάλο τιμόνι του σκάφους μες στα χέρια του, και παραλίγο να το βγάλει από τη θέση του· το όργανο πλοήγησης γέμισε ρωγμές. Αλλά ευτυχώς δεν έσπασε προτού ο Οφιομαχητής καταφέρει να θέσει υπό έλεγχο τη μάνητα εντός του χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Και τώρα η θάλασσα γύρω από το καράβι έγινε ακόμα πιο παράξενη. Έμοιαζε στον Γεώργιο ότι κύρτωνε προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά. Κύρτωνε, σκαρφαλώνοντας στον ουρανό! Τα σωθικά του γύρισαν ανάποδα, έφτυσε χολή επάνω στο τιμόνι. Το πλοίο γύρισε με τρόπο που ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε να κατανοήσει ακριβώς, πόσω μάλλον να κατονομάσει· και νόμιζε πως είχε χάσει κάθε έλεγχο του Λιονταριού του Ανέμου. Και τώρα η θάλασσα δεν κύρτωνε μόνο προς τα δεξιά και τ'αριστερά, αλλά και ευθεία μπροστά. Ή, μήπως, αυτό ήταν επειδή το πλοίο είχε γυρίσει;

Μετά, η θάλασσα κύρτωνε πάλι προς τα δεξιά και τ'αριστερά, και όχι μπροστά. Μπροστά... μπροστά ήταν ένας στρόβιλος από νερό και αέρα και... αστραπές; Ενεργειακές εκκενώσεις κάποιου είδους. Και ο Οφιομαχητής νόμιζε πως μπορούσε να καταλάβει τι είδους ήταν· μπορούσε να το αισθανθεί. Αλλά τώρα βρισκόταν σε τόσο μεγάλη σύγχυση που το μυαλό του ήταν αδύνατον να λειτουργήσει για να κάνει την οποιαδήποτε σύγκριση.

Κρατιόταν απεγνωσμένα από το τιμόνι... και οι ρωγμές εκεί – οι ρωγμές που η οργή του είχε προκαλέσει – μεγάλωσαν–

–και το τιμόνι έσπασε–

–και ο Οφιομαχητής κουτρουβάλισε μες στη γέφυρα χτυπώντας πάνω σε κάποιον άλλο ή άλλους – στους ερπετοειδείς, ή στον Ωκεανομάντη, ή σε όλους. Κοπάνησε σ'ένα τοίχωμα του δωματίου. Τα πάντα τραντάζονταν ολόγυρά του. Πιάστηκε από το τοίχωμα και ορθώθηκε, με υπεράνθρωπη δύναμη.

Από τα παράθυρα, είδε το καράβι του να πέφτει.

Να πέφτει από ψηλά. Σαν από μια τρύπα στον ουρανό, κατερχόμενο προς τα κύματα. Αλλά εξακολουθούσε να είναι πάνω στη θάλασσα. Όμως από κάτω του ήταν κι άλλη θάλασσα!

Τι στους δαίμονες της Έχιδνας συνέβαινε; αναρωτήθηκε φευγαλέα ο Γεώργιος, προτού το Λιοντάρι του Ανέμου πέσει, τινάζοντας νερά γύρω του αλλά κάνοντας λες και είχε κοπανήσει σε ξηρά, σε βράχους. Πράγματα ακούγονταν να σπάνε παντού, να διαλύονται, να γίνονται κομμάτια και θρύψαλα, καθώς το σκάφος σερνόταν με μεγάλη ταχύτητα πάνω σε κάτι στέρεο συνεχίζοντας να τινάζει ψηλά κύματα ολόγυρά του.

...Πράγματα ακούγονταν να σπάνε...

Ακούγονταν.

Καθαρά.

Εκείνο το δαιμονικό ουρλιαχτό που γέμιζε τον κόσμο είχε πάψει, συνειδητοποίησε ο Οφιομαχητής.

9

Φτάνουμε στην Ιρνάφη ενώ έχει νυχτώσει, δυο ώρες περίπου αφού εκπλεύσαμε από Ανώπολη. Μπαίνουμε στο Παιδολίμανο, το μεγαλύτερο από τα δύο λιμάνια της, που έχει ονομαστεί έτσι, απ'ότι ξέρω, από τις συμμορίες μικρών παιδιών που τριγυρίζαν εδώ και πιθανώς ακόμα να τριγυρίζουν. Όταν ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια, έπρεπε πάντα να προσέχεις τις τσέπες σου στο Παιδολίμανο· οι μπόμπιρες σε ψάρευαν προτού το πάρεις είδηση και γίνονταν Ζέφυρου άνεμος. Λέγανε, μάλιστα, τότε ότι όλες αυτές τις συμμορίες τις κουμαντάριζε κάποιος υπόγειος ιερέας του Ζέφυρου, κάποια μορφή του υπόκοσμου της Ιρνάφης· μα δεν ήξερα αν έπρεπε να πάρω σοβαρά αυτή τη φήμη, κι ακόμα δεν ξέρω.

Είναι πολύ αργά τώρα για να αναζητήσουμε πληροφορίες για τους Τρομερούς Καπνούς, έτσι προτείνω στον Καταραμένο Αργύριο και στον Δημοσθένη τον Φτερωτό να βρουν μέρος για να διανυκτερεύσουν οι άνθρωποί τους. Εκτός αν προτιμούν να τους αφήσουν στο πλοίο, για να κάνουν οικονομία.

«Σκοπεύεις να μείνουμε για πολύ εδώ, Καπετάνιε;» με ρωτά ο Φτερωτός, καθώς στεκόμαστε μες στη γέφυρα οι τρεις μας, κι ο Φαφλατάς είναι γαντζωμένος στο τιμόνι, με τα μάτια κλειστά, κοιμισμένος όρθιος.

«Μια μέρα τουλάχιστον,» αποκρίνομαι. «Για περισσότερο... θα δείξει.»

«Καλώς. Θα τους βγάλω τους δικούς μου στο λιμάνι. Μην αγριέψουν κιόλας... Λεφτά υπάρχουν· οι Ελκάνιοι ήταν γενναιόδωροι.»

Νεύω. Και κοιτάζω ερωτηματικά τον Καταραμένο.

«Εμείς θα μείνουμε εδώ, για την ώρα,» μου λέει. «Θα φρουρούμε και το καράβι.»

«Εντάξει. Τα ξαναλέμε το πρωί.»

Και κατεβαίνω από τη γέφυρα για να συναντήσω τη Λουκία, τη Διονυσία, και την Ερασμία στην κουβέρτα. Φοράνε όλες τους κάπες, με τις κουκούλες σηκωμένες, κι έχουν τους σάκους τους στους ώμους. Η Διονυσία γελά εκείνη τη στιγμή με κάτι που είπε η Λουκία, και νομίζω πως κι η Ερασμία κρυφομειδιά μέσα στη σκιά της κουκούλας της.

«Πού πάμε, Καπετάνιε μου;» με ρωτά η Λουκία καθώς τις ζυγώνω.

«Ο Επίμονος είν' ανοιχτός ακόμα;»

«Απ'ό,τι ξέρω...»

«Πάμε εκεί, τότε. Εκτός αν έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις.»

«Δεν έχω τίποτα καλύτερο να προτείνω.»

«Ωραία.»

Κατεβαίνουμε απ'το Αεικίνητο Χέλι και βαδίζουμε στο Παιδολίμανο, ενώ προειδοποιώ τη Διονυσία και την Ερασμία να προσέχουν εδώ τις τσέπες τους – τα παιδιά είναι επικίνδυνα. Η Λουκία το γνωρίζει, φυσικά.

Αλλά και η Ερασμία επίσης, όπως αποδεικνύεται. «Έχω ξαναπεράσει αποδώ, Γεώργιε,» μου λέει.

Και η Διονυσία: «Μου το είπαν πριν από λίγο.»

Τι να με κάνουν εμένα, το λοιπόν;

Η Λουκία με ρωτά: «Ο Καταραμένος δε θάρθει μαζί μας;» Η σκιά του γάτου της μας ακολουθεί τον μπανίζω με τις άκριες των ματιών μου.

«Όχι. Θα μείνουν στο πλοίο γι'απόψε, μου είπε. Υποπτεύομαι πως δε θέλει να ξοδεύουν λεφτά για κατάλυμα. Κι αισθάνομαι άσχημα που τους τραβάω έτσι μαζί μου, απλήρωτους.»

«Οικειοθελώς ήρθαν, Καπετάνιε μου.»

«Και πάλι...»

«Πού άλλου θα έβρισκαν δωρεάν ναύλους, μπορείς να μου πεις;»

«Και πάλι,» επιμένω.

«Παραέχεις γίνει περιέργος, Καπετάνιε μου.»

«Αρκετά,» μουγκρίζω μέσα απ'την κουκούλα μου, γιατί νομίζω ότι με πειράζει η παλιοπειρατίνα, κι έχει αρχίσει να παίζει με την οργή μου – πράγμα πάντοτε ριψοκίνδυνο.

Κόσμος πηγαίνει κι έρχεται γύρω μας, στους δρόμους του Παιδολίμανου, άλλοι πεζοί, άλλοι επάνω σε οχήματα, άλλοι επάνω σε άλογα ή άμαξες. Ενεργειακές λάμπες είναι αναμμένες. Ύποπτες σκιές, ή όχι και

τόσο ύποπτες, κυκλοφορούν αποδώ κι αποκεί. Βλέπω κάμποσους αστέγους κουλουριασμένους σε γωνίες, μες στο κρύο του χειμώνα.

Μια κομπανία από μπόμπιρες, αγόρια και κορίτσια, έρχεται καταπάνω μας, απλώνοντας τα χέρια τους και ζητώντας πλοκάμια. Πρέπει νάναι πάνω από μια ντουζίνα· μας περιτριγυρίζουν, κάνοντας φασαρία και χοροπηδώντας.

Η Ερασμία μπατσίζει ένα αγόρι κατακέφαλα· πήγε, μάλλον, να την κλέψει. Απομακρύνω ένα άλλο μ'ένα ελαφρύ σπρώξιμο, γιατί κι εγώ αισθάνομαι δάχτυλα να σκαλίζουν την κάπα μου. «Ε!» τους λέω. «Ζητάτε ή ψαρεύετε; Ψαρέψτε αυτό!» Βγάζω ένα νόμισμα του ενός οκτάποδος σαν ταχυδακτυλουργός μέσα απ'το μανίκι μου (το είχα ήδη έτοιμο, φυσικά, ξέροντας το μέρος). «Και πάρτε δρόμο άμα θέτε το καλό σας!» Τους πετάω το νόμισμα, κι ένα κορίτσι το αρπάζει στον αέρα σαν πραγματικά αυτή να είναι ταχυδακτυλουργός.

Διαλύονται από γύρω μας, σφυρίζοντας και φωνάζοντας· γίνονται Ζέφυρου άνεμος και σκιές της νύχτας.

«Δεν κλέβουν μόνο,» μας πληροφορεί η Διονυσία καθώς συνεχίζουμε τον δρόμο μας· «χουφτώνουν κιόλας!»

Η Λουκία γελά.

«Πού είναι αυτό το μέρος που πηγαίνουμε;» ρωτά η Διονυσία. «Μακριά;»

«Όχι,» αποκρίνομαι.

Και δεν αργούμε να φτάσουμε στον *Επίμονο Πλοηγό*, ένα ξενοδοχείο του Παιδολίμανου που βλέπει τη θάλασσα και από τους πάνω ορόφους του μπορείς να δεις και πέρα από τα δυτικά τείχη της Ιρνάφης, τους βάλτους της Μουλιασμένης Γης. Είχα έρθει κάποιες φορές εδώ παλιότερα, όταν ήμουν κουρσάρος.

Καθώς το πλησιάζουμε, η Ερασμία με ρωτά χαμηλόφωνα: «Θες να σε φέρω σ'επαφή κι εδώ με τους αδελφότες μας;»

Αυτό το μας ελπίζω να συμπεριλαμβάνει μόνο τον εαυτό της. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει ξαφνικά μέσα μου, σαν ψυχικό αντανάκλαστικό. «Δε θα έβλαπτε,» απαντώ, κι εκείνη νεύει μέσα απ'την κουκούλα της.

Μπαίνουμε στον *Επίμονο*, και τη ρωτάω: «Πώς είχες έρθει εδώ, παλιότερα; Απ'το πέρασμα των βουνών; Από τη Σκιάπολη;»

«Αυτός είναι ο πιο σύντομος δρόμος,» απαντά, αμφιλεγόμενα.

Κλείνουμε δωμάτια στον Επίμονο Πλοηγό. Ένα για εμένα και τη Λουκία, ένα για τη Διονυσία και την Ερασμία. Τις ρωτάω αν είναι σίγουρες πως θέλουν να διανυκτερεύσουν μαζί – ρωτάω τη Διονυσία κυρίως – αλλά δεν φαίνεται να έχουν πρόβλημα. Καμιά απ’τις δυο τους. Έχουν αρχίσει να συμπαθιούνται;

Ο Ακατάλυτος δεν είναι εδώ· μας άφησε κάπου έξω απ’το ξενοδοχείο. Δεν είμαι βέβαιος πού ακριβώς. Το λέω στη Λουκία, αλλά εκείνη μού απαντά να μην ανησυχώ, θα τον βρούμε πάλι κοντά μας μόλις βγούμε απ’τον Επίμονο – ίσως και προτού βγούμε.

Διανυκτερεύουμε, και το πρωί, πράγματι, καθώς βγαίνουμε απ’το ξενοδοχείο συναντάμε τον μαύρο, γκριζομάτη γάτο με το σκουλαρίκι. Πηδά από ένα μπαλκόνι κι έρχεται πλάι μας, νιαουρίζοντας. Τρίβεται πάνω στη δεξιά μπότα της Λουκίας.

Λέω στην Ερασμία: «Μπορείς να πας να βρεις τα τοπικά Τέκνα, ώστε να κανονίσεις ένα μέρος για να συναντήσω τον Διαφεντευτή;»

«Φυσικά,» αποκρίνεται. «Κάλεσέ με στον πομπό μου αν με χρειαστείς.» Κι εξαφανίζεται μες στους δρόμους του Παιδολίμανου.

«Πού πάμε εμείς;» με ρωτά η Διονυσία.

«Να βρούμε δυο παλιόφιλους» – τα δύο πειρατικά μάτια των Αγενών μου. Ρωτάω τη Λουκία αν ξέρει αν είναι ακόμα ζωντανοί και εδώ.

«Ο Μικρόψυχος είναι εδώ, και ζωντανός, υποθέτω,» μου λέει. «Τον έδειρα την τελευταία φορά που ήμουν στην Ιρνάφη.»

«Γιατί; Τι σου έκανε;»

«Με είχε πουλήσει, ο γαμημένος.»

«Σε ποιους;»

«Σ’αυτούς που με κυνηγούσαν. Τους ανθρώπους του Μεγαλοφονιά, νόμιζα τότε.»

«Δε σου είπε ποιοι ήταν; Δεν τον ρώτησες;»

«Τον ρώτησα, αλλά μάλλον δεν ήξερε, απ’ό,τι κατάλαβα. Απλά με πούλησε ο μαλάκας χωρίς να τον ενδιαφέρει το ποιόν τους· τσίμπησε τα οχτάρια κι αυτό ήταν, κατάλαβες; Το αρχίδι. Και δεν είχα χρόνο να του κάνω πιο επίμονες ερωτήσεις, γιατί δεν τον είχα πετύχει και σε τόσο απομονωμένο μέρος, κι έπρεπε να φύγω απ’την Ιρνάφη, γρήγορα· φοβόμουν να μείνω περισσότερο. Την προηγούμενη βραδιά μού

είχαν χιμήξει με ρόπαλα και δίχτυα. Χάρη στον Ακατάλυτο τούς ξέφυγα, δε σου κάνω πλάκα.»

«Πάμε να τον βρούμε,» λέω. «Κι όχι φασαρίες τώρα μαζί του, εντάξει;»

«Θα προσπαθήσω.»

Αναζητούμε τον Μελέτιο τον Μικρόψυχο στα γνωστά του στέκια στο Παιδολίμανο κι εν τω μεταξύ πρέπει ν'απομακρύνουμε ακόμα μια συμμορία από μπόμπιρες. Η Λουκία κλοτσά ένα αγόρι στα οπίσθια καθώς τρέχουν να φύγουν.

«Ήρεμα,» της λέω. «Παιδιά είναι.»

«Αλλά με μακριά χέρια!»

Η Διονυσία λέει: «Κάποιος θα έπρεπε να ενδιαφερθεί εδώ.»

«Τι εννοείς;» τη ρωτά η Λουκία.

«Γι'αυτά τα παιδιά. Κάποιος θα έπρεπε να ενδιαφερθεί, μα τον Αστερίωνα. Να μην τριγυρίζουν έτσι και να κλέβουν.»

Η Λουκία ρουθουνίζει. «Ποιος να ενδιαφερθεί;»

«Δυστυχώς, δεν είμαστε στη Μεγάπολη,» λέω στη Διονυσία, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. «Ούτε καν στη Ριλιάδα.»

Βρίσκουμε τον Μικρόψυχο να παίρνει πρωινό μέσα σ'ένα εστιατόριο γεμάτο κόσμο – θαλασσοπόρους, ταξιδιώτες, εμπόρους. Κάθεται κοντά σ'ένα μεγάλο παράθυρο που έχει καλή θέα προς τις αποβάθρες, ιδανικό για παρατήρηση των πλοίων που εισπλέουν ή εκπλέουν.

«Καλημέρα, Μελέτιε,» τον χαιρετώ, πλησιάζοντας. Και ξαφνιάζεται που με βλέπει. Μου λέει πως νόμιζε ότι δεν θα ξαναρχόμουν αποδώ. Προσέχει, μετά, ότι και η Λουκία είναι μαζί μου, και προσθέτει πως δε θέλει προβλήματα τώρα, εντάξει;

«Ποιοι την κυνηγούσαν τις προάλλες;» τον ρωτάω, καθίζοντας πλάι του.

«Γι'αυτό ήρθες;» Ο Μικρόψυχος είναι λιγνός και λευκόδερμος, μακροπρόσωπος και ξανθομάλλης, κοντοκουρεμένος. Τα μάτια του είναι μεγάλα και γαλανά, και τώρα μοιάζουν ακόμα μεγαλύτερα καθώς με παρατηρεί. Ψαρομάτης, που λένε στην Υπερυδάτια.

«Όχι,» του απαντώ, «δεν ήρθα γι'αυτό. Αλλά θέλω να το μάθω και αυτό. Ποιοι ήταν;»

«Της είπα και της ίδιας ότι δεν τους ήξερα, δεν—»

«Άσε τις μαλακίες. Ποιοι ήταν;»

«Είλικρινά, Καπ'τάνιε! Δεν ξέρω ποιοι ήταν, οι καβουρόφιλοι· δε συστήθηκαν. Μονάχα μια υπόθεση μπορώ να κάνω.»

«Κάνε την.»

«Ακόλουθοι του Λοκράθου. Ίσως. Ίσως – όχι σίγουρα. Είναι πολύ εξαπλωμένοι, τελευταία. Είναι παντού, τα βατράχια. Ξέρουν τους πάντες και τα πάντα, κι έχουν όλο παράξενες δουλειές. Μπορεί ανάμεσα σ'αυτές να ήταν και» – κοιτάζει τη Λουκία – «το να σε κυνηγήσουν. Δεν ξέρω λεπτομέρειες, όμως. Εσύ ίσως να ξέρεις, όχι εγώ.»

Η Λουκία δεν του μιλά.

Βατράχια, σκέφτομαι. Ναι, πολύ πιθανό. Εκτός των άλλων, εδώ κοντά, στις ακτές ανάμεσα στην Ιρνάφη και στην Ανώπολη, ήταν εκείνος ο Ναός τους, ο Ναός των Επάνω Ακτών, τον οποίο κατέστρεψαν ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς και η Φαρμακερή Βασίλισσα, κυνηγώντας τη Ρέα την Ωκεανίδα.

«Τέλος πάντων,» λέω στον Μικρόψυχο. «Άλλη ερώτηση, τώρα.» Κι αφήνω δυο χαρτονομίσματα πάνω στο τραπέζι, πλάι στον καφέ του. «Τι ξέρεις για τους Τρομερούς Καπνούς; Θέλω να μάθω τα πάντα.»

Δυστυχώς, αποδεικνύεται πως ξέρει ελάχιστα. Λιγότερα από εμένα, λιγότερα από τον Ισίδωρο, το πειρατικό μάτι στην Ανώπολη. Γνωρίζει, όμως, κάτι που θα μπορούσε να το ξέρει μόνο αυτός: μου λέει πως έχει μπανίσει το πλοίο των Καπνών, το Γρήγορο Τέλος, να μπαίνει στο Φιλικό δυο φορές–

(το Φιλικό Λιμάνι, το δεύτερο λιμάνι της Ιρνάφης, το μικρότερο – ονομασία που του έχει δοθεί κατ'ευφημισμόν)

–και νομίζει πως εκεί πέρα κάποιο πειρατικό μάτι πρέπει νάχουν οι Καπνοί.

Πειρατικό μάτι των Τρομερών Καπνών; Ακριβώς αυτό που έψαχνα. Αφήνω στον Μελέτιο κι άλλα οχτάρια. «Ποιος είναι;» επιμένω. «Πες μου!»

«Κοίτα, δεν ξέρω...» Σπρώχνει τα λεφτά πίσω, προς τη μεριά μου. Σπάνια χειρονομία γι'αυτόν. «Δε μπορώ να πάρω κανέναν στο λαιμό μου.»

«Καταλαβαίνω, όμως, πως έχεις κατά νου κάποιον,» του λέω, πιεστικά. Αν και δεν είμαι και τόσο σίγουρος, προσπαθώ ν'ακουστώ σίγουρος, για να φοβηθεί λίγο, ο γαμιόλης, μπας και μιλήσει αν όντως υποθέτει κάτι.

Αναστενάζει. «Κοίτα,» μου λέει ξανά, «δεν ξέρω, αλλά... αλλά ίσως – ίσως – νάναι η Αμίλητη.»

«Ποια Αμίλητη;»

«Η Αμαλία. Η Αμίλητη Αμαλία. Δεν την έχεις υπόψη;»

«Όχι.»

«Επειδή είναι καινούργια, μάλλον. Στο Φιλικό γυροφέρνει.» Και μου λέει πού θα μπορούσα ίσως να τη βρω – ίσως, πάλι· ίσως – και πώς είναι στην όψη: κοντή, πρασινόδερμη, μαυρομάλλα, «σαν λοκράθιο στοιχειό που ήρθε απ'τη Μουλιασμένη Γη».

Ρωτάω τη Λουκία: «Την ξέρεις;»

Κουνά το κεφάλι της αρνητικά. Δεν έχει βγάλει κουβέντα από τότε που συναντήσαμε τον Μικρόψυχο. Δεν πιστεύω να διανοείται κάνα φονικό, η παλιοπειρατίνα...

Ο Μελέτιος αρνείται ξανά να πάρει τα επιπλέον λεφτά που προσπαθώ να του δώσω· μου λέει ότι ποτέ δεν είπε τίποτα για την Αμίλητη, ποτέ δεν είπε τίποτα.

Τον χαιρετάω τελικά και, μαζί με τις φίλες μου, βγαίνω απ'το εστιατόριο.

«Γιατί τόσο σιωπηλή;» ρωτάω τη Λουκία.

«Τι με κοιτάς έτσι;» μου λέει, αντιδραστικά. «Τι περίμενες να πω;»

«Βασικά, φοβόμουν ότι ίσως να έκανες κάτι.»

«Δεν υπήρχε λόγος.»

Βαδίζουμε στους δρόμους του Παιδολίμανου πάλι. Οι ήλιοι δεν έχουν ακόμα μεσουρανήσει. «Είδες που σου έλεγα ότι τα βατράχια ήταν που σε κυνηγούσαν;»

«Ναι, μπορεί...» Ακούγεται συλλογισμένη.

«Αυτοί ήταν. Δεν ήταν ο Μεγαλοφονιάς.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει. Τον βγάζω από την κάπα μου και κοιτάζω τη μικρή του οθόνη. Η Ερασμία είναι. Τον φέρνω κοντά στ'αφτί μου καθώς δέχομαι την κλήση.

«Έλα,» της λέω. «Τι έγινε;»

«Πού είσαι, Γεώργιε;»

Της λέω τον δρόμο όπου βρισκόμαστε.

«Ωραία,» αποκρίνεται. «Έρχομαι εκεί. Περιμένετε.»

«Σε περιμένουμε.» Και τερματίζει την τηλεπικοινωνία πριν από εμένα.

Κρύβω ξανά τον πομπό μου και λέω στη Λουκία και τη Διονυσία ότι θα περιμένουμε το Τέκνο. Πηγαίνουμε σε μια πέτρινη πεζούλα, κάτω από ένα δέντρο, και η Διονυσία κάθεται. Η Λουκία, όρθια, ανάβει τσιγάρο. Ο γάτος της χασμουριέται. Κι εγώ όρθιος μένω, παρακολουθώντας την κίνηση στον δρόμο.

«Θα πάμε να βρούμε αυτή την Αμίλητη Αμαλία τώρα;» με ρωτά η Λουκία.

«Δε νομίζω ότι έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε.»

«Λες ν'αποδειχτεί συνεργάσιμη;»

«Θα φροντίσω προσωπικά γι'αυτό.»

«Και μετά φοβόσουν ότι εγώ θα έκανα φασαρίες, Καπετάνιε μου!» με πειράζει, μειδιώντας άγρια και στραβά.

Μετά από λίγο, ένας δρομοπιλότος σταματά σε μια γωνία αντίκρουμας και μια κουκουλωμένη φιγούρα βγαίνει απ'το όχημά του. Καθώς ο δρομοπιλότος φεύγει ξανά, η φιγούρα ρίχνει μια ματιά τριγύρω κι ευθύς βαδίζει προς το μέρος μας. Φτάνει κοντά μας. Η Ερασμία, φυσικά.

«Όλα καλά;» τη ρωτάω.

«Ο Χρύσανθος ανυπομονεί να σε συναντήσει.»

«Ποιος είν' ο Χρύσανθος;»

«Ο Διαφεντευτής της Ιρνάφης. Μόλις άκουσε ότι είσαι μαζί μου, νόμιζε ότι ήρθε για το πρόβλημα με τα βατράχια. Του είπα πως δεν είσαι εδώ γι'αυτό, και με ρώτησε γιατί είσαι εδώ τότε· αλλά του απάντησα πως θα του εξηγήσεις ο ίδιος.»

«Καλά έκανες.»

«Γνωρίζει για τον θάνατο της Βασίλισσάς μας,» με πληροφορεί. «Χτες ήρθε μαντατοφόρος μας εδώ από την Ψυχρόπολη.»

«Μάλιστα. Και πότε μπορώ να πάω να τον δω;»

«Όποτε θέλεις. Θα σε οδηγήσω.»

«Εντάξει,» λέω. «Το απόγευμα, μάλλον. Πρώτα πρέπει ν'αναζητήσω κάποια.»

Η Ερασμία νεύει. «Ό,τι νομίζεις εσύ, Οφιομαχητή.» Το ξέχασε πάλι τ'όνομά μου... «Ποια θ'αναζητήσουμε τώρα;»

«Ένα πειρατικό μάτι με τ'όνομα Αμίλητη Αμαλία. Την έχεις ακουστά;»
«Όχι.»

Φεύγουμε από τη σκιά του δέντρου και βαδίζουμε λίγο μέσα στο Παι-
δολίμανο, μέχρι να μπανίσω έναν άδειο δρομοπιλότο και να του κάνω
νόημα. Μας πλησιάζει με το όχημά του, μας ρωτά πού πηγαίνουμε. Του
λέω. «Ελάτε,» αποκρίνεται, και μας μεταφέρει στο Φιλικό Λιμάνι, στην
ανατολική μεριά της Ιρνάφης, και κοντά σ'ένα από τα στέκια της Αμί-
λητης που ο Μελέτιος μου ανέφερε. Πληρώνω τον δρομοπιλότο και
κατεβαίνουμε. Ψάχνω για την Αμαλία, αλλά δεν φαίνεται να είναι εκεί.
Δε βλέπω καμιά τύπισσα «σαν λοκράθιο στοιχειό από τη Μουλιασμένη
Γη», κοντή, πρασινόδερμη, μαυρομάλλα.

Φεύγουμε απ'αυτό το στέκι και πηγαίνουμε στο επόμενο που είπε ο
Μικρόψυχος. Ούτε εκεί είναι, και δεν επιχειρώ να ρωτήσω κανέναν,
γιατί, με τα πειρατικά μάτια, αυτό έχει πολλές φορές αντίστροφο απο-
τέλεσμα: αντί να τα βρεις πιο εύκολα, τα βρίσκεις πιο δύσκολα. Εξαφα-
νίζονται όταν μαθαίνουν πως κάποιος τα αναζητά. Έχουν λόγους να
φοβούνται διάφορους ανθρώπους. Το ξέρω· ήμουν κι εγώ πειρατικό
μάτι κάποτε, και είχα μπλέξει σε μια κατάσταση που άλλον, μάλλον,
θα τον είχε καταστήσει φιλοξενούμενο του Αβυσσαίου. Τότε ήταν που
αποφάσισα πως δεν ήταν ζωή αυτή και είπα να κλέψω πλοίο και να
γίνω πειρατής.

Πηγαίνουμε στο τρίτο – και τελευταίο – στέκι της Αμίλητης Αμαλίας
που μου ανέφερε ο Μελέτιος. Είναι μεσημέρι τώρα, οι ήλιοι έχουν μόλις
μεσουρανήσει, κρέμονται σαν φωτεινά μάτια στον ουρανό πάνω από
την Ιρνάφη, και η φίλη μας βρίσκεται εδώ. Αυτή πρέπει να είναι που
κάθεται στο μπαρ, σ'εκείνο το ψηλό σκαμνί. Θυμίζει, όντως, στοιχειό
του Λοκράθου. Τα ρούχα της θέλουν σίγουρα γερό πλύσιμο· τα μαύρα
μαλλιά της είναι μακριά και μπλεγμένα, δεν φαίνεται να τα πηγαίνουν
καλά με τις χτένες. Οι μπότες της είναι ψηλές ως το γόνατο, καφετιές,
γεμάτες λεκέδες, ξεφτισμένες αποδώ κι αποκεί. Πάω στοίχημα ότι το
παίζει πιο φτωχιά απ'ό,τι είναι. Βολεύει αυτό για να μη γίνεσαι στόχος.

Κάνω νόημα στις φίλες μου να περιμένουν πίσω, να καθίσουν σ'ένα
από τα τραπεζάκια αυτού του καπηλείου που ακούει στο όνομα

Ξεβρασμένες Ωκεανίδες και φαίνεται να είναι και πορνείο επίσης. Πλησιάζω την Αμίλητη Αμαλία, και η Λουκία, η Ερασμία, και η Διονυσία δεν με ακολουθούν· κάθονται εκεί όπου τους έδειξα: τις βλέπω με τις άκριες των ματιών μου, ρίχνοντας ένα φευγαλέο βλέμμα πάνω απ'τον ώμο μου.

Ύστερα κοιτάζω μόνο την τύπισσα που θυμίζει στοιχειό του Λοκράθου. «Γεια,» τη χαιρετώ.

Παρατηρεί την όψη μου με στενεμένα μάτια μέσα απ'την κουκούλα μου. Δεν αποκρίνεται. Μάλλον δεν τη λένε τυχαία «Αμίλητη». Πίνει μια γουλιά απ'τη μπίρα της, ενώ το άλλο της χέρι πηγαίνει στη δεξιά της μπότα, όπου είναι θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο.

«Είσαι η Αμίλητη Αμαλία, έτσι;»

«Δεν ξέρω πού είναι αυτή. Εσύ ποιος είσαι;»

«Κάποιος που ψάχνει για την Αμίλητη Αμαλία έχοντας υπόψη του να της δώσει πολλά λεφτά.»

Πάλι, αμίλητη.

«Μια πληροφορία θέλω,» της λέω. «Ή περισσότερες. Όσες περισσότερες δώσεις τόσο το καλύτερο για σένα.»

Αμίλητη. Το χέρι της επάνω στην άκρη της ψηλής μπότας, κρύβοντας τη λαβή του ξιφιδίου.

«Θέλω να μάθω για τους Τρομερούς Καπνούς,» συνεχίζω. «Όλα όσα ξέρεις γι'αυτούς.»

«Τι να ξέρω γι'αυτούς, ρε φίλε; Σε λάθος γυναίκα ήρθες. Σου φαίνομαι για τις πουτάνες του μέρους;»

«Θα ήσουν πλυμένη, τουλάχιστον.»

«Τότε, πάρε δρόμο, μεγάλε! Δε γουστάρω μαλακίες από περιέργους εξωδιασασιακούς· μ'εννοείς;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει δυνατά μέσα μου. Δεν πρόκειται να συνεννοηθούμε ευγενικά μ'αυτήν την καριόλα, μου φαίνεται. Ευτυχώς που βρισκόμαστε στο Φιλικό, λοιπόν...

Απλώνω το χέρι μου και την αρπάζω από τη μπροστινή μεριά της μπλούζας της. «Πάμε να τα πούμε κάπου αλλού.»

Το ξιφίδιο βγαίνει απ'τη μπότα της, έρχεται προς την κοιλιά μου. Το περίμενα, φυσικά, και της αρπάζω τον καρπό με το άλλο μου χέρι. «Τι κάνεις εκεί, γαμώ την πουτάνα σου γαμώ!» φωνάζει η Αμαλία καθώς

τη σηκώνω απ'το ψηλό σκαμνί σφίγγοντας τον καρπό της κι αναγκάζοντάς την να πετάξει το ξιφίδιο.

Παρατηρώ πως η Λουκία, η Ερασμία, και η Διονυσία έχουν πεταχτεί όρθιες, κι ο Ακατάλυτος έχει πηδήσει πάνω στο τραπέζι τους, συρίζοντας αγριεμένα.

Κρατώντας την Αμαλία στον αέρα, μονοχεριάρη, ενώ εκείνη φωνάζει και με κλοτσά στο στήθος και στην κοιλιά παίζοντας επικίνδυνα με την οργή μου, βαδίζω προς την έξοδο του καπηλειού–

–και δυο γεροδεμένοι τύποι έρχονται καταπάνω μου. Ο ένας κουβαλά ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή. Ο άλλος μού λέει: «Ε! Τι κάνεις εκεί, ρε; Άσ' την κάτω την πελάτισσα!» Αλλά φαίνονται κι οι δυο πολύ επιφυλακτικοί μαζί μου γιατί βλέπουν με τι άνεση σηκώνω την Αμαλία.

Καλά κάνουν και είναι επιφυλακτικοί. Θα έπρεπε να ήταν πιο επιφυλακτικοί. Δε θα έπρεπε να με είχαν πλησιάσει καθόλου.

«Κοιτάτε τη δουλειά σας,» τους λέω.

Ο τύπος με το ρόπαλο κάνει να με χτυπήσει στα πόδια, για να με ρίξει κάτω. Αρπάζω τη σιδερένια κεφαλή του όπλου του με το ελεύθερό μου χέρι και το τραβάω από τη γροθιά του σαν να ήταν παιδί. Τον κοπανάω κατακέφαλα με το ξύλινο στέλεχος, όχι και πολύ δυνατά, και καταρρέει λιπόθυμος, με αίματα πάνω στα μαλλιά του. Στρέφομαι στον άλλο... ο οποίος κάνει πίσω–

–τραβώντας ενεργειακό πιστόλι απ'τη ζώνη του–

–και το ρόπαλο που εκτοξεύω τον βρίσκει στο στήθος, τινάζοντάς τον στην άλλη άκρη της τραπεζαρίας· παίρνει μαζί του δυο τραπεζάρια, κάμποσες καρέκλες, μερικούς πελάτες, και δυο πόρνες, προτού κοπανήσει στον τοίχο.

Χαλασμός αμέσως μέσα στις Ξεβρασμένες Ωκεανίδες: φωνές, κραυγές, απειλές, όπλα βγαίνουν, άνθρωποι τινάζονται όρθιοι–

«Μείνετε πίσω!» τους προειδοποιεί η Λουκία δείχνοντάς τους με το σπαθί της, ενώ στο άλλο της χέρι βαστά πιστόλι. Αυτή, η Ερασμία, και η Διονυσία είναι γύρω μου ξαφνικά. Το Τέκνο με δυο λεπίδες στα χέρια· και ακόμα κι η μάγισσα κρατά όπλο – ένα ενεργειακό πιστόλι. Ο Ακατάλυτος συρίζει άγρια ξανά – πιο άγρια από πριν – βρισκόμενος ανάμεσα στα μποτοφορεμένα πόδια της Λουκίας.

«Πάμε,» τους λέω. «Πάμε.» Και κοπανάω την Αμίλητη Αμαλία πάνω στην εξώπορτα του καπηλειού, για να την ανοίξω (την πόρτα, όχι το πειρατικό μάτι).

Βγαίνουμε στους δρόμους του Φιλικού, και οι άνθρωποι από τις Ωκεανίδες το θεωρούν πιο σώφρον να μην μας καταδιώξουν, ειδικά αφού ο πρώτος που έρχεται ξοπίσω μας τρώει ένα άσχημο χτύπημα καταπρόσωπο από τη δεξιά λεπίδα της Ερασμίας και η Διονυσία ρίχνει σ'έναν άλλο με το ενεργειακό πιστόλι της, σωριάζοντάς τον.

Απομακρυνόμαστε από το καπηλειό ενώ η Αμαλία σφαδάζει και βρίζει, προσπαθώντας απεγνωσμένα να μου ξεφύγει και αποτυχαίνοντας συνεχώς. Τραβά κι άλλο ξιφίδιο και την αφοπλίζω ξανά· τραβά και πιστόλι (πυροβόλο, που αμφίβολο είναι αν θα πυροβολούσε ούτως ή άλλως) και την αφοπλίζω για τρίτη φορά. Είμαστε στο Φιλικό Λιμάνι, οπότε κανείς δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία σ'όλη αυτή τη «φιλική» δραστηριότητα μεταξύ μας, και ρίχνω τελικά την Αμίλητη Αμαλία μέσα σ'ένα σοκάκι, πίσω από μια αποθήκη.

«Δε θέλω το κακό σου,» της λέω. «Δεν κυνηγάω πειρατικά μάτια. Θέλω μόνο να μου πεις για τους Τρομερούς Καπνούς.»

Πετάγεται όρθια, ουρλιάζοντας: «Άντε γαμήσου ρε μαλάκα άντε γαμήσου!» και προσπαθεί να φύγει περνώντας από δίπλα μου. Σαν Γοργοπόδαρη τινάζεται – σαν μια απ'αυτές τις σαύρες των ελών που δεν πρόλαβαίσεις να τις δεις.

Δε χρειάζεται, όμως, να επιχειρήσω να τη σταματήσω· η Λουκία τής ρίχνει μια σβέλτη κλοτσιά μέσα στη γυναικεία της φύση και η Αμίλητη πέφτει κάτω ξανά, διπλωμένη, βρίζοντας – «πουτάνα! λοκράθια πουτάνα! γαμημένη!» – και τρίζοντας τα δόντια. Την αρπάζω απ'τα μαλλιά και την κολλάω στον τοίχο.

«Ένα πράγμα μ'ενδιαφέρει μόνο,» της λέω: «οι Τρομεροί Καπνοί. Με καταλαβαίνεις; Οι Τρομεροί Καπνοί. Και μόνο. Όχι εσύ. Οι Τρομεροί Καπνοί.» Αν το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου δεν φυσούσε τόσο επίμονα μέσα μου φοβάμαι ότι ίσως να την είχα σκοτώσει, ίσως να της είχα λιώσει το κεφάλι πάνω στον τοίχο.

«Δεν ξέρω, ρε φίλε, δεν ξέρω τίποτα...» μουγκρίζει, ξέπνοα, ενώ δάκρυα τρέχουν από τις άκριες των ματιών της, «δεν ξέρω...»

«Μη μου λες μαλακίες. Το ξέρω πως ξέρεις. Οι Καπνοί έχουν επαφές μαζί σου. Είσαι μάτι τους. Αλλά δε με πειράζει αυτό – σ’το λέω για να το βάλεις καλά στο μυαλό σου. Θέλω μόνο να μου πεις για τους Καπνούς.»

«Τι να σου πω; Τι;»

«Μπορούμε να μιλήσουμε κουρσάρικα, τώρα,» τη ρωτάω, «ή να συνεχίσουμε να δερνόμαστε σαν λιμανόσκυλα;»

«Ας μιλήσουμε... Ας μιλήσουμε κουρσάρικα.»

Την αφήνω και στηρίζεται στον τοίχο, ακόμα μοιάζοντας να πονά από την κλοτσιά της Λουκίας.

«Πες μου για τους Καπνούς.»

«Τι θες να μάθεις; Δεν ξέρω σχεδόν τίποτα· σ’το λέω, και είν’ η αλήθεια.»

«Κάνεις το μάτι τους, έτσι;»

Δεν μιλά, αλλά νεύει.

«Σε πληρώνουν;»

«Εννοείται. Δεν έρχονται συχνά, όμως. Απλά έτυχε να μπλέξω μαζί τους κάποτε που ήρθαν.»

«Έχεις μιλήσει στον Καπετάνιο τους; Τον Γρηγόριο Καθαρό;»

«Ναι· για την πληρωμή μου· τα βασικά. Ήταν εντάξει. Σαν άλλους κουρσάρους. Πιο εντάξει από άλλους, ίσως.»

«Έχουν άλλα πειρατικά μάτια εδώ;»

«Αν έχουν, δεν τα ξέρω. Αλλά δεν το νομίζω. Δεν έρχονται συχνά, σου είπα. Ξέρεις πόσες φορές έχουν αράξει στην Ιρνάφη;»

«Όχι ακριβώς.»

«Τρεις, και για λίγο μονάχα, όχι για πολύ. Πόσα μάτια να έχουν; Πάω στοίχημα ότι είμαι το μόνο τους μάτι εδώ.»

Μάλλον έχει δίκιο. «Πού είναι το λημέρι τους;»

Ρουθουνίζει. «Με δουλεύεις, ρε φίλε; Πού να το ξέρω αυτό; Λες να μοιράστηκαν την πληροφορία μαζί μου;»

«Όταν ήταν εδώ, πού γλεντούσαν;»

«Δε νομίζω πως κατέβηκαν απ’το σκάφος τους.»

«Σου είπα να μη μου λες λοκράθιες μαλακίες,» την προειδοποιώ.

«Δεν είναι μαλακία, μεγάλε. Δεν κατέβηκαν απ’το σκάφος τους για να γλεντήσουν. Δεν άκουσα τίποτα τέτοιο, δεν είδα τίποτα τέτοιο.

Πρέπει νάρθαν μόνο για να πάρουν κάποια πράματα, ή να δώσουν κάποια πράματα· ή για κάποιον άλλο λόγο. Αλλά δε νομίζω ότι κατέβηκαν απ'το καράβι τους οι περισσότεροι,» επαναλαμβάνει.

Παράξενο αυτό, πειρατές ν'αράζουν σε λιμάνι και να μην κατεβαίνουν για να γλεντήσουν, έστω και λίγο. Ή, μάλλον, εντάξει, μπορεί να συμβεί, αλλά δεν είναι συνηθισμένο. Πρέπει να φοβούνται κάτι, ή να βιάζονται, ή να θεωρούν πως το λιμάνι δεν είναι φιλικό. Όμως η Ιρνάφη είναι, γενικά, φιλική για τους πειρατές. Αν δεν κάνουν φασαρίες – πολύ άσχημες φασαρίες – δεν τους πειράζει το Δίδυμο (υποθέτοντας ότι ακόμα αυτοί διοικούν εδώ).

«Για τον γίγαντά τους τι ξέρεις;» ρωτάω την Αμαλία, φοβούμενος πως μπορώ να μαντέψω την απάντηση.

«Τι να ξέρω, ρε φίλε; Δεν τον έχω δει καν! Ευτυχώς. Και δε μου έχουν πει τίποτα· και, εννοείται, δεν έχω ρωτήσει – δεν είμαι παλαβή, ρε.» Δυστυχώς, είχα δίκιο.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει μέσα μου, πολεμώντας με τη θύελλα των ιοβόλων δράκων της οργής μου. «Τι άλλο ξέρεις για τους Καπνούς;» ρωτάω, ήρεμα. «Οτιδήποτε μ'ενδιαφέρει. Οτιδήποτε. Το παραμικρό. Και έχε υπόψη σου πως σκοπός μου δεν είναι να τους βυθίσω· είναι να τους βρω.»

Η Αμίλητη Αμαλία φαίνεται σκεπτική, φαίνεται να σκαλίζει τη μνήμη της. Τελικά λέει: «Δεν ξέρω κάτι άλλο που...» Ανασηκώνει τους ώμους, μορφάζοντας. «Δεν ξέρω κάτι άλλο. Ο Καπετάνιος τους είναι λευκόδερμος, μελαχρινός, λεπτός αλλά όχι αδύνατος, έχει μούσια στα μάγουλα και μόνο στα μάγουλα – αν αυτό σ'ενδιαφέρει.»

«Μ'ενδιαφέρει.» Όταν τον είχα αντικρίσει επάνω στην κουβέρτα των Φτερών των Ωκεανών, δεν τον είχα δει καθόλου καλά· ήταν νύχτα και γινόταν χαμός. Αλλά φαίνεται πως στα βασικά είχα δίκιο: λευκόδερμος, μαυρομάλλης. Δε θυμάμαι αν είχε μούσι τότε. Ίσως και να είχε. «Τι άλλο ξέρεις;»

«Τίποτα,» λέει η Αμαλία. «Και μην πας τώρα να σφυρίζεις σε κανέναν ότι εγώ σου είπα για–»

«Κανείς δεν μου μίλησε για τους Καπνούς. Κανείς,» τη διαβεβαιώνω. Νεύει, μοιάζοντας να με πιστεύει.

«Κάθε πότε αράζουν στην Ιρνάφη;» τη ρωτάω.

«Δεν έρχονται συχνά, σου είπα. Τρεις φορές έχουν έρθει, όλες κι όλες, απ'όσο ξέρω. Την πρώτη φορά ήταν που έμπλεξα μαζί τους – πρέπει να έψαχναν για μάτι. Και τις άλλες δυο τούς έδωσα κάτι πληροφορίες.»

«Πότε υπολογίζεις να τους ξαναδείς; Τι χρονικό διάστημα υπήρχε ανάμεσα στις επισκέψεις τους στο λιμάνι;»

«Δεν ήταν σταθερό το χρονικό διάστημα, φίλε. Από την πρώτη ως τη δεύτερη φορά... καμιά δεκαριά μέρες, νομίζω. Κι από τη δεύτερη ως την τρίτη... πάνω από ένας μήνας, σίγουρα. Σου λέω, δεν μπορώ να υπολογίσω πότε θα ξαναφανούν. Και δεν μπορώ να τους δώσω μήνυμα για λόγου σου, άμα τέτοιο πράμα έχεις στο μυαλό σου. Δεν σε είδα ποτέ, δεν σου μίλησα ποτέ.»

«Δε θέλω να τους δώσεις μήνυμα,» της λέω. «Ποτέ δεν μου μίλησες,» τονίζω κι εγώ. «Καλώς;»

Νεύει. «Ακριβώς έτσι, μεγάλε. Ούτε ήθελα να σ'έχω γνωρίσει.» Και με κοιτάζει συλλογισμένα. Υποπτεύεται ποιος είμαι;

«Δίνε του,» της λέω. «Δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε.»

Γίνεται Ζέφυρου άνεμος.

«Δε μαρτύρησε και τίποτα το σπουδαίο,» παρατηρεί η Λουκία.

«Δυστυχώς όχι,» συμφωνώ. «Πάμε στο Χέλι, να δούμε τι κάνουν οι άλλοι.» Δε θέλω να μείνουμε περισσότερο στο Φιλικό. Μπορεί η Αμαλία να επιστρέψει στις Ξεβρασμένες Ωκεανίδες και τ'αφεντικά του μέρους ν'αποφασίσουν να γίνουν εκδικητικά.

Η Λουκία δεν διαφωνεί. Ούτε η Διονυσία ή η Ερασμία. Ούτε ο γάτος της Λουκίας.

Καθώς βαδίζουμε προς το Παιδολίμανο – έχοντας το νου μας μην τυχόν κανείς έρθει ύπουλα από πίσω ή από δίπλα μας – ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει. Τον βγάζω από την κάπα μου και η μικρή οθόνη του μου λέει πως ο Καταραμένος με καλεί.

Δέχομαι την κλήση, κρατώντας τη συσκευή μπροστά μου. «Ναι;»

«Τι γίνεται, Μαύρε;» ακούγεται η φωνή του Αργύριου απ'το μεγάλο φωνο. «Πού είσαι;»

«Προς το καράβι έρχομαι.»

«Φεύγουμε, δηλαδή;»

Θυμάμαι τον Διαφεντευτή των τοπικών Τέκνων. Δε νομίζω ότι θα έχει να μου δώσει καμιά πραγματικά χρήσιμη πληροφορία, αλλά ποτέ

δεν ξέρεις. Τα πάντα πρέπει να τα ερευνώ αν είναι να βρω αυτούς τους παράξενους πειρατές.

«Όχι,» αποκρίνομαι στον Καταραμένο. «Όχι ακόμα. Θα τα πούμε από κοντά.»

Η τηλεπικοινωνία μας τερματίζεται, και ψάχνω για δρομοπιλότο καθώς συνεχίζω να βαδίζω μέσα στο Φιλικό μαζί με τις τρεις φίλες μου. Πλησιάζοντας στα όρια της συνοικίας, βλέπουμε έναν με το όχημά του άδειο και η Λουκία τού γνέφει. Τον μισθώνουμε και μας πηγαίνει γρήγορα κοντά στην αποβάθρα όπου είναι αραγμένο το Αεικίνητο Χέλι.

Στην κουβέρτα του σκάφους διαπιστώνω ότι ο Δημοσθένης ο Φτερωτός λείπει.

«Πού είναι ο Δευτεροκαπετάνιος;» ρωτάω τον Αμολητό Δημήτριο.

«Σ'ένα πανδοχείο εδώ κοντά, στο Παιδολίμανο, Καπετάνιε,» μου αποκρίνεται. «Συνάντησε κάτι γνωστούς μας, και τα λένε.»

«Ελπίζω να μην τους λέει και για μένα και την αποστολή μας...» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

«Μπα, είναι προσεχτικός σ'αυτά. Στόμα ψαριού, άμα χρειάζεται.»

Περνάμε το μεσημέρι στο κατάστρωμα του Αεικίνητου Χελιού με τον Καταραμένο Αργύριο και τους δικούς του, και μαθαίνω και το όνομα εκείνου του ναύτη που χτες, που έπαιζαν Πλοκάμια του Χρήματος, νίκησε μαζί με τον Καταραμένο. Τον λένε Κλεμμένο Ευστάθιο, επειδή λέει πως όταν ήταν μικρός τον έκλεψαν και τον έβαλαν σ'ένα καράβι κι από τότε όλο σε καράβια είναι. Η γυναίκα που επίσης έπαιζε μαζί τους χτες, που είχε μιλήσει στον Αμολητό Δημήτριο, που της λείπει ένα μπροστινό δόντι, μαθαίνω ότι ονομάζεται Ισμήνη η Ύστατη. Και μαθαίνω και τα ονόματα μερικών ακόμα του πληρώματος, γιατί μας πλησιάζουν ο Αμολητός και άλλοι ναύτες κάθε τόσο και καλαμπουρίζουν μαζί μας. Ναύτες... Πειρατές θα τους έλεγα κανονικά. Αλλά ποιος ναυτικός δεν είναι και πειρατής, περισσότερο ή λιγότερο, στην Ιχθυοδμία;

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός έρχεται τελικά στο καράβι και μας συναντά. Λέει συγγνώμη που δεν ήταν εδώ πιο πριν. «Βρήκα κάτι φιλαράκια εκεί στου Γουσταδόρου Γάτου και τα λέγαμε.» Και ο Φαφλατάς φωνάζει από τον ώμο του: «Τα λέγαμε Λέγαμε Λέγαμε Τα λέγαμε Γουσταδόρου—» Ο Φτερωτός τού κλείνει το ράμφος με δυο δάχτυλα, μειδώντας προς τη μεριά μας.

«Δεν τους είπες για εμένα, έτσι;» τον ρωτάω, καθώς είμαστε ακόμα καθισμένοι στην κουβέρτα, γιατί δεν έχει και τόσο κρύο ώστε να θέλουμε ν'αναζητήσουμε οπωσδήποτε το εσωτερικό του караβιού. Φοράμε τις κάπες μας κι αφήνουμε τον αλμυρό αέρα να μας γαργαλά με το ψυχρό του άγγιγμα.

«Φαντάστηκα ότι δεν θα ήθελες,» αποκρίνεται ο Δημοσθένης, «οπότε τ'απέφυγα. Τους είπα ότι κάνω μια δουλειά για τους Ελκάνιους. Εμπιστευτική. Και ξέρουν πώς είναι οι εμπιστευτικές δουλειές των Ελκάνιων.»

«Ούτε για την αποστολή μας τους είπες, δηλαδή...»

«Τι να τους πω, ρε Καπετάνιε; ότι κυνηγάμε να βρούμε τους Καπνούς;» – «Καπνούς Καπνούς Καπνούς!» κάνει ο Φαφλατάς – «Θα με περνούσανε για φουσημένο, να πούμε.» Βγάζει μια πίπα και την ανάβει. «Θα λέγανε ότι πάει, πήρανε οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου τα μυαλά μου.» «Μυαλά Καπ'τάνιε Μυαλά Κακοί Κακοί Μυαλά—» Ο Δημοσθένης κλείνει ξανά το ράμφος του πουλιού, το οποίο τινάζει τις φτερούγες του ενοχλημένα.

Το απόγευμα, φεύγω από το Χέλι μαζί με την Ερασμία, λέγοντας στη Λουκία και τη Διονυσία να με περιμένουν. Η Διονυσία, ξέροντας ποιους πάμε να βρούμε, δεν φέρνει αντίρρηση. Η Λουκία δυσανασχετεί, δεν της αρέσει να μένει πίσω· αλλά επιμένω.

Η Ερασμία με οδηγεί μες στους δρόμους της Ιρνάφης όπως με είχε οδηγήσει μες στους δρόμους της Ανώπολης, καθώς οι σκιές πυκνώνουν γύρω μας. Φτάνουμε σε μια εσωτερική συνοικία της πόλης που ακούει στο όνομα Γυρευτή, και εκεί σ'ένα μέρος πίσω από ένα πανδοχείο συναντώ τον Χρύσανθο, τον Διαφεντευτή των Τέκνων της Ιρνάφης. Είναι πιο μεγάλος απ'ό,τι περίμενα. Καμιά εξηνταριά χρονών, σίγουρα. Τα μαλλιά του άσπρα, τα μούσια του γκρίζα και άγρια, το δέρμα του λευκό-ροζ και βαθιά ρυτιδωμένο. Θυμίζει παλιό ναυτικό. Και φαίνεται να με βλέπει όπως συνήθως με βλέπουν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, και να νομίζει ό,τι συνήθως νομίζουν για εμένα – ότι ήρθα εδώ για να τους βοηθήσω στον Μεγάλο Αγώνα τους, παρότι η Ερασμία τού έχει ήδη πει ότι για άλλο λόγο είμαι στην Ιρνάφη. Τον ρωτάω κι αυτόν για τους Τρομερούς Καπνούς, αλλά δεν έχει να μου δώσει καμιά χρήσιμη πληροφορία· όσα ξέρει τα ξέρω κι εγώ. Γνωρίζει, βασικά, λιγότερα

από εμένα. Όχι πως με εκπλήσσει αυτό· μάλλον είμαι, τούτη τη στιγμή, από τους ανθρώπους στην Υπερυδάτια που ασχολούνται περισσότερο με τους Τρομερούς Καπνούς. Τον Χρύσανθο δεν μοιάζει να τον ενδιαφέρουν οι Καπνοί. Τα βατράχια είναι που τον ενδιαφέρουν. Αυτή η καταραμένη «μιάστιγα» από «μιάσματα», όπως λέει. Είναι εξαπλωμένοι παντού στην πόλη, οι μιαιοί ακόλουθοι του Λοκράθου, σαν πανούκλα από τη Μουλιασμένη Γη! μου εξηγεί. Και έχουν διαφθείρει τον έναν από το Δίδυμο, τον Ευγένιο: τον έχουν κάνει δικό τους: λατρεύει κι αυτός το χοντρό βατράχι, κι έχει ξεκινήσει εκστρατεία για να βρει τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.

«Και ο Βικέντιος;» ρωτάω, αναφερόμενος στον άλλο από το Δίδυμο. Είναι παλιοί φίλοι οι δυο άρχοντες της Ιρνάφης, απ'ό,τι ξέρω, και παλιοί κουρσάροι.

«Ο Βικέντιος είναι εντάξει. Σχεδόν όπως παλιά,» μου λέει ο Χρύσανθος. «Αλλά ο άλλος έχει αλλάξει.»

«Και βρίσκονται σε σύγκρουση;»

«Όχι. Κι αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα εδώ. Ότι ο Βικέντιος ανέχεται τον Ευγένιο, και τα μιάσματα κυριαρχούν στην πόλη. Έχουμε μάθει για τον αγώνα σου στη Σαλντέρια, Οφιομαχητή, και για τον αγώνα σου εναντίον της Ορδής και του Οφιοβασιλέα των Ηρμάντιων. Μείνε ν'αγωνιστείς και στο πλευρό μας, και η νίκη θα είναι σύντομα δική μας!»

Του αποκρίνομαι πως, δυστυχώς, αυτό δεν γίνεται (αν και το δυστυχώς δεν το αισθάνομαι, απλά το λέω)· τον ρωτάω, όμως, τι έχει κατά νου. Να βγάλει απ'τη μέση τον Ευγένιο και ν'αφήσει για άρχοντα της Ιρνάφης τον Βικέντιο;

«Αυτή μοιάζει νάναι η καλύτερη λύση,» μου λέει.

«Κι αν τον... διαφθείρουν κι αυτόν τα βατράχια;»

«Τότε θα δαγκωθεί από την ιερή οργή της Μεγάλης Κυράς!» απαντά ο Χρύσανθος, με μάτια φανατικά.

Είναι νύχτα πλέον όταν φεύγω μαζί με την Ερασμία από εκείνο το μέρος όπου συνάντησα τον Διαφεντευτή των Τέκνων, αλλά δεν επιστρέφω αμέσως στο Αεικίνητο Χέλι.

«Πού πάμε;» με ρωτά η Ερασμία.

«Όταν ήμουν κουρσάρος, είχα δύο πειρατικά μάτια στην Ιρνάφη. Το ένα το γνώρισες. Αναρωτιέμαι αν κι ο άλλος είναι ζωντανός κι αν έχει τύποτα να μου πει.»

Τον λένε Θρασύβουλο, και τον αναζητώ στο Φιλικό, γιατί εκεί είναι τα νυχτερινά του στέκια – εκεί ήταν, τουλάχιστον, όσο τον ήξερα. Είμαστε προσεχτικοί, φυσικά, εγώ και η Ερασμία, καθώς βαδίζουμε σε τέτοιους δρόμους μες στη νύχτα. Οι περισσότεροι δεν έχουν καν δημόσιες λάμπες. Τα οικήματα γέρνουν από πάνω μας σαν να θέλουν να μας καταπιούν. Φωνές και γλέντια αντηχούν από διάφορες μεριές. Μεθυσμένοι τριγυρίζουν. Κλέφτες παραφυλάνε.

Δεν τον βρίσκω πουθενά τον Θρασύβουλο, και, όταν ρωτάω γι' αυτόν, μια τύπισσα σ'ένα μπαρ μού λέει ότι τον μάγκωσε ένας κυνηγός ματιών με τη βοήθεια βατράχων. «Αλλά εσύ ποιος είσαι, του λόγου σου;»

«Ένας παλιός γνωστός του,» αποκρίνομαι μόνο, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει εντός μου. «Τον καθάρισαν;»

«Δεν ξέρω τι έγινε. Τον εξαφάνισαν. Μερικοί λένε πως τον τάισαν σε σαλαμάνδρες από τη Μουλιασμένη Γη.» Η μουσική είναι δυνατή μες στο μπαρ· μετά βίας ακούω τα λόγια της.

Καθώς φεύγουμε από εκεί, η Ερασμία λέει: «Μιάσματα...»

Και δεν προλαβαίνουμε ν'απομακρυνθούμε πολύ. Πετάγονται κάτι λεχρίτες από σοκάκια δεξιά κι αριστερά και μας ορμάνε με ρόπαλα και δίχτυα.

(Ρόπαλα και δίχτυα; Τι μου θυμίζει αυτό;)

Το Φιλί της Έχιδνας βγαίνει αμέσως απ'το θηκάρι, στραφταλίζοντας στο φεγγαρόφωτο και στα λιγοστά φώτα που φτάνουν ώς εδώ. Οι λεπίδες της Ερασμίας είναι στη στιγμή στα χέρια της. Αποκρούει ένα ρόπαλο με τη μια, σκίζει τον λαιμό του χειριστή του με την άλλη, κλοτσά έναν δεύτερο στην κοιλιά. Ένα δίχτυ την τυλίγει. Κι εγώ δεν είμαι ακίνητος εν τω μεταξύ – όλ' αυτά τα βλέπω με τις άκριες των ματιών μου. Το Φιλί της Έχιδνας σπάει το ρόπαλο ενός, κόβοντας και τον καρπό του μαζί. Τον αρπάζω μονοχεριάρι καθώς ουρλιάζει και τον τινάζω πάνω σ'άλλους δύο, σωριάζοντάς τους όλους. Γυρίζω και πιάνω το δίχτυ που έχει τυλίξει την Ερασμία, το σκίζω τραβώντας το με το ένα χέρι και μπλέκοντας το σπαθί μου μέσα του. Ένα άλλο δίχτυ έρχεται

καταπάνω μου, αλλά κι αυτό σκίζεται από το Φιλί της Έχιδνας, που μετά σκίζει με την ίδια ευκολία το στήθος μιας ροπαλοφόρου, τινάζοντας αίματα στον αέρα. Γυρίζω και καρφώνω έναν άλλο στην κοιλιά, βλέπω τα μάτια του να γουρλώνουν καθώς το ρόπαλό του πέφτει. Τον γρονθοκοπώ καταπρόσωπο, ξεκαρφώνοντάς τον απ'το λεπίδι μου και στέλνοντάς τον πάνω σ'έναν σύντροφό του. Σωριάζονται κι οι δυο τους, αναίσθητοι.

Οι πέντε που έχουν απομείνει όρθιοι (πρέπει να ήταν πάνω από μια ντουζίνα, αρχικά) το βάζουν στα πόδια, και μόνο το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου με σταματά απ'το να τους κυνηγήσω για να τους σκοτώσω όλους. Η Ερασμία εκτοξεύει το ξιφίδιό της το οποίο, στροβιλιζόμενο, μπήγεται στην πλάτη ενός, ρίχνοντάς τον στο βρόμικο πλακόστρωτο.

Ρόπαλα και δίχτυα... Πού το άκουσα αυτό, πρόσφατα;

«Μιάσματα...!» συρίζει η Ερασμία σαν επικίνδυνη οχιά, και πάει να πάρει πίσω το λεπίδι της από τον νεκρό.

Ρόπαλα και δίχτυα... Α, ναι! Η Λουκία. Η Λουκία το είπε. Ανέφερε πως κάποιοι τής είχαν ορμήσει εδώ, στην Ιρνάφη, με ρόπαλα και δίχτυα για να την πιάσουν, όταν ο Μελέτιος ο Μικρόψυχος την πρόδωσε.

Αυτό το αρχίδι; Πρόδωσε κι εμένα στα βατράχια;

Είναι όντως βατράχια;

Σκίζω τα ρούχα των πεσμένων—

«Τι κάνεις;» με ρωτά η Ερασμία.

—και βρίσκω επάνω σε αρκετούς ένα περιδέραιο που έχω ξαναδεί. Από ένα κορδόνι στον λαιμό τους κρέμεται ένα λαξευτό βατράχι με τα πίσω πόδια μαζεμένα και τα μπροστινά υψωμένα σαν κέρατα.

Τραβάω ένα από τα φυλαχτά – ή ό,τι σκατά κι αν είναι – σπάζοντας το κορδόνι του, και το δείχνω στην Ερασμία. «Βατράχια.»

Τα μάτια της στενεύουν, γυαλίζοντας δολοφονικά. «Δε νομίζω να μας επιτέθηκαν τυχαία. Κάποιος σε πρόδωσε!»

«Μπορεί,» λέω, πετώντας πέρα το λαξευτό βατράχι. «Ίσως να το έκανε ο Μικρόψυχος. Αλλά ξέρεις κάτι; Δεν το νομίζω.»

«Γιατί; Η Λουκία είπε ότι—»

«Ακριβώς γι'αυτό,» τη διακόπτω. «Θα φοβόταν να ξανακάνει την ίδια μαλακία. Ειδικά μαζί μου. Τα βατράχια πρέπει να έμαθαν για εμένα από

τη φασαρία που έγινε εδώ, στο Φιλικό, στις Ξεβρασμένες Ωκεανίδες. Ποιος άλλος θα σήκωνε με τέτοια ευκολία την Αμίλητη; Ποιος άλλος θα τίναζε έτσι, στην άλλη μεριά της τραπεζαρίας, τον έναν απ'τους δύο μπράβους; Και κάποιοι θα είδαν ότι το δέρμα μου είναι μαύρο. Θα τους το είπε η Αμίλητη, σε τελική ανάλυση, αν δεν το πρόσεξαν.»

«Δεν έχεις άδικο,» αποκρίνεται η Ερασμία.

«Και τώρα,» συνεχίζω, «έκανα ερωτήσεις εδώ, μες στο Φιλικό, ψάχνοντας για τον Θρασύβουλο. Έτσι με βρήκαν.»

«Καλύτερα να φύγουμε,» προτείνει η Ερασμία. «Από την Ιρνάφη,» τονίζει.

Συμφωνώ, και διασχίζουμε το Φιλικό εσπευσμένα, κατευθυνόμενοι προς το Παιδολίμανο.

Η Ερασμία με ρωτά: «Νομίζεις ότι ξέρουν πως σκότωσες τον Δαμιανό;»

«Ίσως και να το ξέρουν. Αλλά δεν έχει σημασία. Θα με κυνηγούσαν ούτως ή άλλως, νομίζω. Πάω στοίχημα πως δεν είχε μόνο αυτός στο μυαλό του να με δώσει θυσία στον παραφουσκωμένο θεό τους.»

Όταν φτάνουμε στο Αεικίνητο Χέλι, λέω στον Δημοσθένη τον Φτερωτό να αποπλεύσουμε αμέσως.

«Να μην περιμένουμε το ξημέρωμα;»

«Όχι. Φεύγουμε τώρα.»

«Ό,τι νομίζεις εσύ, Καπετάνιε,» αποκρίνεται, αν και με κοιτάζει λίγο περίεργα, ενώ είμαστε στην τραπεζαρία του πλοίου μαζί με μερικούς άλλους από το πλήρωμά του, τον Καταραμένο Αργύριο και κάποιους Μακροθάνατους, τη Λουκία, τη Διονυσία, και την Ερασμία.

Ο Δημοσθένης φεύγει, πηγαίνοντας προς τη γέφυρα, και η Λουκία με ρωτά: «Τι έγινε στην πόλη; Υπάρχει λόγος που βιάζεσαι;»

«Υπάρχει,» της λέω.

«Τι λόγος;»

«Λοκράθιος. Και καλύτερα το πλήρωμά μας να μη μπλέξει μαζί τους.»

Ξύλα και μέταλλα εκτοξεύονταν, σπάζοντας, καθώς το καράβι σερνόταν με φόρα επάνω στις πέτρες, τινάζοντας νερά ολόγυρά του. Ο Οφιομαχητής, μέσα στη γέφυρα, κρατιόταν από το τιμόνι, στα όρια της λιποθυμίας, βλέποντας σκοτοδίνες μπροστά του, τις οποίες η φαρμακερή οργή του έδιωχνε όπως η Έχιδνα διώχνει με την ουρά της κακούς ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου, σαν μύγες. Στο πάτωμα της γέφυρας ήταν οι δύο ερπετοειδείς, κουλουριασμένοι αναμεταξύ τους, λιπόθυμοι· και, επίσης, ο Νικόλαος Κορισκάνης, ο Ωκεανομάντης, με αίματα στο πρόσωπό του, ίσως νεκρός.

Εδώ, μες στη μέση των ατέρμονων θαλασσών, υπήρχε ξηρά. Το νερό ήταν πολύ ρηχό. Και ο Γεώργιος έβλεπε γύρω του μεγάλες πέτρες να ορθώνονται, καθώς και ναυάγια. Πολλά ναυάγια. Προσαραγμένα, χτυπημένα πλοία.

Άρχισε να γελά, εκτονώνοντας έτσι την τρομερή οργή του. Να γελά σαν τρελός. Γιατί αυτό το μέρος τού θύμιζε το παραμύθι που έλεγε στο πλήρωμά του: ότι μέσα στο Πέρας των Θαλασσών υπήρχε γη. Γη, μα την Έχιδνα! Μια μικρή ηπειρόνησος. Γεμάτη ναυάγια.

Και δες πόσα γαμημένα ναυάγια είναι εδώ! σκέφτηκε, συνεχίζοντας να γελά καθώς το πλοίο του σερνόταν άγρια πάνω στο πετρώδες έδαφος, από κεκτημένη ταχύτητα, σπάζοντας, ενώ τρανταζόταν ολάκερο, τινάζοντας τα κομμάτια του αποδώ κι αποκεί. «Πόσα ΓΑΜΗΜΕΝΑ ΝΑΥΑΓΙΑ!» κραύγασε ο Οφιομαχητής, τραβώντας εξαγριωμένος το τιμόνι και βγάζοντάς το από τη θέση του, κοπανώντας το μπροστά του και θρυμματίζοντάς το μαζί με το εμπρόσθιο τζάμι της γέφυρας. «ΝΑΥΑΓΙΑ!...» Εξακολουθώντας να γελά.

Μετά, το πλοίο του χτύπησε πάνω σε μια πελώρια πέτρα και ο Γεώργιος παραλίγο να φύγει πάλι από εκεί όπου στεκόταν, παραλίγο να κουτουλήσει σε κάποιο από τα τοιχώματα της γέφυρας· αλλά πιάστηκε εγκαίρως από την άκρη του σπασμένου παραθύρου – κόβοντας

το χέρι του, κάνοντας το σκούρο-μπλε αίμα του να τρέξει. (Δηλητηριώδες αίμα; αναρωτήθηκε φευγαλέα. Δηλητηριώδες αίμα;)

Το πλοίο άλλαξε κατεύθυνση από την πρόσκρουση, μα όχι πολύ: πάλι κοπάνησε επάνω στον μεγάλο βράχο όπου θα κοπανούσε ούτως ή άλλως, απ'ό,τι καταλάβαινε ο Οφιομαχητής. Κι αυτή η σύγκρουση τον έριξε στο πάτωμα, γιατί είχε αφήσει το παράθυρο τώρα. Αλλά το πλοίο σταμάτησε την τρελή του πορεία. Στάθηκε προς στιγμή... και μετά έγειρε, κάνοντας τα πάντα – τον Οφιομαχητή, τους δύο λιπόθυμους ερπετοειδείς, τον ίσως νεκρό Ωκεανομάντη, και διάφορα αντικείμενα – να πέσουν στο πλάι. Κι αυτό ήταν· τέρμα η κίνηση.

Ξαφνική ησυχία.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε όρθιος μέσα στο γερτό, γλιστερό σκάφος. Η Ευθαλία αναδύτηκε επάνω στον αριστερό πήχη του, βγάζοντας ένα μακρόσυρτο σύριγμα.

«Πού στα κωλομέρια του Λοκράθου είμαστε;» μουρμούρισε ο Οφιομαχητής, βγαίνοντας στο κατάστρωμα. «Πού στα κωλομέρια του Λοκράθου είμαστε!» φώναξε, οργισμένος, αν και ήταν βέβαιος πως κανείς δεν τον άκουγε· όλοι πρέπει να είχαν λιποθυμήσει, και κάποιοι ίσως να είχαν σκοτωθεί.

Αυτό το μέρος δεν μπορούσε να υπάρχει, σκεφτόταν ο Γεώργιος. Κανονικά, δεν έπρεπε να υπάρχει. Βρίσκονταν μες στη μέση των ατέρμων ωκεανών της Υπερυδάτιας, μα την Έχιδνα! Αλλά τώρα όπου κι αν κοίταζε έβλεπε ρηχό νερό και μεγάλες πέτρες να βγαίνουν από μέσα του σε διάφορα σημεία. Και ναυάγια. Πολλά ναυάγια.

Τέτοιο μέρος δεν μπορεί να υπάρχει, συλλογίστηκε. Δεν ήμασταν κοντά σε καμιά από τις ηπειρονήσους. Δεν είναι δυνατόν εκείνη η παράξενη θαλασσοταραχή να μας πέταξε σε κάποια ηπειρόνησο!

Μετά, πρόσεξε τον ουρανό. Και δεν ήταν ο ουρανός της Υπερυδάτιας. Ήταν ένα πράγμα μαύρο, κατάμαυρο, σαν το δέρμα του. Και σ'αυτό το ατελείωτο μαύρο φαινόταν κάπου μια λαμπερή κουκίδα. Ένα απόμακρο άστρο; Αλλά δεν μπορεί να ήταν αυτή η κουκίδα που έριχνε φως σε τούτο τον τόπο. Όμως φως από κάπου ερχόταν. Φως ημέρας. Ή, μάλλον, απογεύματος. Ένα διαρκές λυκόφως.

Μεσημέρι ήταν όταν φτάσαμε στο Πέρας των Θαλασσών, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, όχι σούρουπο.

Ένα νιαούρισμα. Έστρεψε το βλέμμα του και είδε ότι δύο από τους λιονταρόγατους του Λιονταριού είχαν βγει στη γερτή κουβέρτα όπως κι εκείνος.

Αλλά αυτά δεν ήταν τα μόνα παράξενα πράγματα στον ουρανό. Ο Γεώργιος ύψωσε πάλι τη ματιά του και την έστρεψε προς τ'αριστερά, γιατί νόμιζε πως από εκεί είχε δει κάτι διαφορετικό. Και, ναι, ήταν όντως κάτι διαφορετικό από εκεί. Η θάλασσα, το νερό, σηκωνόταν, κύρτωνε, φτάνοντας ως τον ουρανό σαν να ήθελε να τον αγκαλιάσει – ή, μάλλον... όχι. Όχι. Ήταν σαν τώρα να τον άφηνε από την αγκαλιά του. Το νερό υποχωρούσε σταδιακά από τον ουρανό, επέστρεφε στη γη, προκαλώντας κύματα και αναταράξεις ανάμεσα στις μεγάλες πέτρες ετούτου του τόπου.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε τις τρίχες του να έχουν ορθωθεί. Τι δαιμονισμένο μέρος ήταν αυτό; Ηπειρόνησος δεν μπορεί να ήταν. Δεν ήταν δυνατόν! Ούτε Φυσαλίδα ήταν, φυσικά. Ούτε στην πλάτη καμιάς εξωφρενικά πελώριας γιγαντοχελώνας βρίσκονταν.

Πού στα γαμημένα κωλομέρια του Λοκράθου ήταν;

Μόνο μία εξήγηση υπάρχει, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Μόνο μία.

Βρίσκονταν ή σε άλλη διάσταση του σύμπαντος ή, μάλλον, το πιθανότερο, σε κάποια ενδοδιάσταση της Υπερυδάτιας. Και τα δύο εξηγούσαν γιατί ο ουρανός από πάνω τους δεν ήταν ο ουρανός της Υπερυδάτιας. Και εξηγούσαν, επίσης, πώς είχε βρεθεί γη μες στη μέση των ατέρμονων, απύθμενων ωκεανών.

Δεν είμαστε στην Υπερυδάτια πια...

Ο Οφιομαχητής πήδησε από την κουβέρτα του Λιονταριού του Ανέμου και έπεσε μέσα σε νερό που του έφτανε σχεδόν ως τη μέση. Από κάτω του μπορούσε να αισθανθεί ταμποτοφορεμένα πόδια του να πατάνε σε πέτρες.

Η Ευθαλία σύριξε δυνατά και αναδεύτηκε ξανά επάνω στον πήχη του.

Μια κίνηση από τ'αριστερά. Ο Γεώργιος στράφηκε να κοιτάξει, και είδε κάποιον να έρχεται τρέχοντας και πεδώντας επάνω σε μεγάλες πέτρες για να μην πλατσουρίζει μες στα νερά. Ήταν ένας άντρας ντυμένος με πράσινο χιτώνα, και το πρόσωπό του ήταν βαμμένο επίσης πράσινο με μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια – η μάσκα της

ιεροσύνης των ιερωμένων της Έχιδνας! Ο Γεώργιος δεν μπορούσε να το πιστέψει. Τι κάνει εδώ ένας ιερέας της Έχιδνας;

Ο ιερέας, φτάνοντας αντίκρυ στο Λιοντάρι του Ανέμου, έπαψε να κινείται. Στεκόμενος πάνω σ'έναν ψηλό βράχο, με τα χέρια του ανοιχτά, απλωμένα σαν να ήθελε ν'αγκαλιάσει ολόκληρο αυτό το παράξενο μέρος, φώναξε: «Επιτέλους! Επιτέλους! Η Μεγάλη Κυρά με άκουσε! Έφερε τη σωτηρία μου! Ήρθατε! Ήρθατε!» Και, ακόμα με τα χέρια ανοιχτά, ξέσπασε σε γέλιο που στ'αφτιά του Οφιομαχητή φαινόταν πιο τρελό από το γέλιο που έβγαине μέσα από τον ίδιο πριν από λίγο.

Ο ιερέας αποκλείεται να ήταν με τα καλά του. Αν ήταν καν πραγματικός ιερέας, δηλαδή...

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε την οργή του να μαίνεται μέσα του σαν θύελλα από ιοβόλους δράκους. Βάδισε προς τη μεγάλη πέτρα όπου στεκόταν ο πρασινοντυμένος άντρας – ο οποίος εξακολουθούσε να γελά – και την κλότσησε άγρια. Η πέτρα έσπασε και ο αναβάτης της, με μια ξαφνική κραυγή, έπεσε στο ρηχό νερό. Αλλά τινάχτηκε όρθιος ξανά, σαν να είχε ελατήρια στα πόδια – χωρίς να γελά τώρα. Ο Οφιομαχητής τον άρπαξε, με το ένα χέρι, από τον χιτώνα του, σηκώνοντάς τον από τη γη και από το νερό.

«Ποιος διάολος είσαι;» γρύλισε. «Τι κάνεις εδώ;» Τραντάζοντάς τον.

Ο άντρας έπιασε τον πήχη του Γεώργιου και με τα δύο χέρια σαν για να τον σταματήσει απ'το να τον τραντάζει – αλλά μάταια. «Είμαι αυτός, αυτός που σας κάλεσε! Αυτός που σας έφερε εδώ!»

«Αν εσύ μάς έφερες εδώ, μα την Έχιδνα, θα σε λιώσω σαν σκουλήκι!»

«Η χάρη της σας έφερε εδώ! Η χάρη της! Για να με σώσετε! Παρακαλούσα και παρακαλούσα και προσευχόμουν μπροστά στο Ιερό Χέρι της – και τελικά ανταποκρίθηκε! Το ήξερα πως θ'ανταποκρινόταν, το ήξερα!» Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του, τρέχοντας επάνω στη μάσκα της ιεροσύνης.

Ο Γεώργιος τον έριξε πάλι μες στο νερό, και τώρα ο άντρας σηκώθηκε όρθιος πιο αργά από πριν.

«Είσαι τρελός;» του είπε ο Οφιομαχητής. «Νομίζεις ότι ήρθαμε για να σε σώσουμε; Σου φαινόμαστε για ναυαγοσώστες;» Έδειξε το μισοδιαλυμένο Λιοντάρι του Ανέμου.

«Παρακαλούσα, μπροστά στο Ιερό Χέρι της, και η Μεγάλη Κυρά σάς έστειλε, σας έστειλε...» έκανε ξέπνοα ο άντρας που, τελικά, πρέπει να ήταν ιερέας, νόμιζε ο Γεώργιος· αλλά αυτό δεν σήμαινε κιόλας ότι ήταν με τα καλά του.

«Δεν μας έστειλε η Μεγάλη Κυρά. Πέσαμε μέσα στο Πέρασ των Θαλασσών—»

«Ναι, φυσικά! Πώς αλλιώς θαρχόσασταν; Πώς αλλιώς θαρχόσασταν;»

«Αυτό εδώ είναι το Πέρασ των Θαλασσών;» τον ρώτησε ο Γεώργιος. «Αυτό εδώ το... μέρος;»

Ο ιερέας ένευσε. «Αυτό είναι. Αλλά είναι ιερός τόπος. Ιερός. Εδώ βρήκα το Ιερό Χέρι της Έχιδνας!»

«Ενδοδιάσταση είναι, κατά πάσα πιθανότητα, ιερέα,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Δε μπορεί να είναι κάτι άλλο. Δε βγάζει νόημα να είναι κάτι άλλο.» Και τον ρώτησε: «Πώς σε λένε;»

«Αργύριο.»

«Και είσαι ιερ—;»

«Γαμώ την πουτάνα τη βατραχομάνα του Λοκράθου! Υπάρχει! Υπάρχει!»

Ο Γεώργιος γύρισε και είδε τον Νικόλαο, των Κακών, να κατεβαίνει απ'την κουβέρτα του Λιονταριού του Ανέμου, πέφτοντας στα ρηχά νερά. Κι άλλοι τρεις τον ακολουθούσαν: η Τζιλ, ο Λάμπρος ο Σκοτεινός, ο Φοίβος των Λιονταριών. Τελικά, δεν ήμουν ο μόνος που δεν έχασε τις αισθήσεις του μέσα στο καράβι, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής.

«Ρε πούστη Καπετάνιε,» είπε ο Νικόλαος, πλησιάζοντας, «έλεγες αλήθεια, ρε πούστη. Υπάρχει αυτό το γαμημένο μέρος! Υπάρχει!» Μετά πρόσεξε τον ιερέα και τα μάτια του στένεψαν. «Ποιος είν' αυτός; Είναι...; Είναι...;»

«Ναι,» του απάντησε ο Γεώργιος ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε δυνατά μέσα του, «είναι ιερωμένος της Έχιδνας.»

«Και πώς βρέθηκε δω; Δεν ήταν μες στο πλοίο, έτσι; Δε μπορεί να—»

«Εγώ σάς έφερα εδώ,» τον διέκοψε ο Αργύριος.

Ο Νικόλαος κοίταξε απορημένα τον Οφιομαχητή. «Τι λέει ο τύπος;» Η Τζιλ, ο Λάμπρος, και ο Φοίβος είχαν συγκεντρωθεί πίσω του, κοιτάζοντας κι αυτοί με περιέργεια τον ιερέα. Έμοιαζαν όλοι τους λιγάκι

στραπατασαρισμένοι από τα τραντάγματα του πλοίου, αλλά καλά κατά τα άλλα.

«Θεωρεί ότι μας κάλεσε με τις προσευχές του,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Τι;» Ο Νικόλαος ρουθούνισε. «Χα-χα-χα-χα-χα!...» Το γέλιο ήταν αληθινό, αλλά όχι λιγότερο τρελό από του ιερέα, νόμιζε ο Οφιομαχητής. «Χα-χα-χα-χα-χα...» Και προς τον Αργύριο: «Είσαι φυσημένος, μεγάλε. Φυσημένος! Χα-χα-χα-χα-χα...» Η Τζιλ και ο Λάμπρος τον συγκρατούσαν τώρα για να μην πέσει μες στο ρηχό νερό από τα γέλια.

«Σκάσε, ρε μαλάκα,» του είπε ο Λάμπρος ο Σκοτεινός. «Σκάσε, γαμώ την πουτάνα σου! Κάτι περίεργο γίνεται' εδώ, δεν το καταλαβαίνεις; Κάτι περίεργο.»

«Πρόσεχε πώς μου μιλάς εμένα, ρε αρχίδι!» φώναξε ξαφνικά ο Νικόλαος, σπρώχνοντάς τον, ενώ δεν γελούσε πλέον. «Για πρόσεχε!»

«Τι σπρώχνεις, ρε;» γρύλισε ο Λάμπρος. «Νομίζεις ότι σε παίρνει να σπρώχνεις;» Και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, ενώ η Τζιλ φώναζε: «Κι έσπρωξες κι εμένα, ρε, μαζί μ' αυτό το μαλάκα!»

Ο Γεώργιος πρόσεξε ότι ο Αργύριος τούς κοίταζε μ' ένα βλέμμα που... δεν ήταν το βλέμμα τρελού ακριβώς' ήταν... σαν να έβλεπε κάτι που είχε ξαναδεί, ίσως... και που φοβόταν.

Ο Νικόλαος ύψωσε το πόδι του και κλότσησε τον Λάμπρο στον μηρό, οπότε εκείνος κραύγασε και του χίμησε, εξαγριωμένος.

Είχαν ξαφνιαστεί ακόμα και τον Οφιομαχητή έτσι όπως έκαναν. Σαν να τους είχε καταλάβει η δική του οργή ήταν! «Κόφτε το!» τους φώναξε. «Τώρα! ΤΩΡΑ!» Τους άρπαξε, τον έναν με το ένα χέρι και τον άλλο με το άλλο, και τους απομάκρυνε. Τους έριξε μες στα ρηχά νερά.

Η Τζιλ έκανε να πλησιάσει για να κλοτσήσει τον Νικόλαο στο κεφάλι, αλλά ο Γεώργιος την πρόλαβε: «Τι κάνεις, ρε; Είσαι με τα καλά σου; ΚΟΦΤΕ ΤΟ, είπα!» Η κοκκινόδερμη, γαλανομάλλα γυναίκα έκανε πίσω. Και ούτε οι άλλοι δυο συνέχισαν τον τσακωμό τους, κοιτάζοντας με επιφύλαξη τον Οφιομαχητή, γιατί όλοι ήξεραν πόσο δυνατός ήταν και ότι μπορούσε να τους τσακίσει τα κόκαλα άμα ήθελε. Τον φοβόνταν.

«Το παθαίνουν κι αυτοί...» μουρμούρισε ο Αργύριος. «Το παθαίνουν κι αυτοί...»

Ο Γεώργιος στράφηκε να τον αντικρίσει. «Τι εννοείς, ιερέα; Τι παθαίνουν;»

«Τρελαίνονται. Τούτο το μέρος τούς τρελαίνει. Όπως τρέλανε και το πλήρωμά μου – τους έβαλε ν'αλληλοσκοτωθούν. Τον τελευταίο τον σκότωσα εγώ, γιατί... γιατί δεν είχα άλλη επιλογή! Πήγε να με σκοτώσει για να με φάει, μα τη Μεγάλη Κυρά! Δεν πίστευε ότι οι προσευχές μου θα έφερναν εδώ απεσταλμένους της για να μας σώσουν. –Αλλά ήρθατε! Ήρθατε!» Και γέλασε ξανά.

Ο Νικόλαος των Κακών σηκώθηκε όρθιος. «Αυτός είναι τελείως φουσημένος, Καπετάνιε. Τελείως φουσημένος.» Κι ατένιζε τον ιερέα της Έχιδνας δολοφονικά.

Ο Οφιομαχητής ατένισε τον Νικόλαο ακόμα πιο δολοφονικά. «Αρκετά,» είπε. «Πάμε να δούμε σε τι κατάσταση είναι οι άλλοι μέσα στο σκάφος.»

Κανείς δεν διαφώνησε μ'αυτό, έτσι ανέβηκαν πάλι στο προσαραγμένο Λιοντάρι του Ανέμου και έψαξαν στο εσωτερικό του για το υπόλοιπο πλήρωμα. Ο Γεώργιος ήξερε αμέσως πού να βρει τρεις από αυτούς: Στη γέφυρα, οι δύο ερπετοειδείς εύκολα συνήλθαν όταν τους ταρακούνησε. Ξεκουλουριάστηκαν συρίζοντας και κοιτάζοντάς τον ανήσυχα. Ο Γεώργιος, επιπλέον, αισθανόταν την ανησυχία τους. Τους έγνεψε ότι όλα ήταν εντάξει, και προσπάθησε να συνεφέρει και τον Ωκεανομάντη. Δεν τα κατάφερε, αλλά όχι επειδή ήταν νεκρός. Ο Κορισκάνης μούγκρισε και γύρισε απ'την άλλη, διπλωμένος, και λιποθύμησε ξανά. Το μυαλό του, καθώς ερχόταν σε επαφή με την παράξενη θάλασσα του Πέρατος, πρέπει να είχε τρανταχτεί άσχημα.

Ο Γεώργιος τον σήκωσε στα χέρια και βγήκε από τη γέφυρα. Οι ερπετοειδείς τον ακολούθησαν, κι αμέσως άρχισαν να μιλάνε αναμεταξύ τους με συρίγματα, ταραγμένοι, καθώς είδαν πού βρίσκονταν.

Ο Οφιομαχητής πήδησε, από τη σπασμένη κουπαστή, στο ρηχό νερό της ενδοδιάστασης (γιατί δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο από ενδοδιάσταση), όπου τον περίμενε ο Αργύριος, σιωπηλός τώρα, συλλογισμένος ίσως.

Το υπόλοιπο πλήρωμα άρχισε να βγαίνει επίσης από το πλοίο. Κάποιοι ήταν ακίνητοι και τους κουβαλούσαν οι άλλοι· κάποιοι περπατούσαν παραπατώντας, μοιάζοντας ζαλισμένοι· κάποιοι ήταν απλώς

στραπατασαρισμένοι, όπως ο Νικόλαος των Κακών, η Τζίλ, ο Λάμπρος ο Σκοτεινός, και ο Φοίβος των Λιονταριών. Η μάγισσα ήταν από τους ακίνητους· ο Άκεφος την κρατούσε στα χέρια του.

«Είναι ζωντανή, έτσι;» του είπε ο Γεώργιος.

«Ναι, Καπ'τάνιε.»

«Είναι κανένας νεκρός;» τους ρώτησε όλους ο Οφιομαχητής. «Κανένας απ'αυτούς που κουβαλάτε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πέτρος ο Φθονερός. «Ζούνε, αλλά έχουνε ταρακουνηθεί. Πού είν' ο θησαυρός, Καπ'τάνιε;»

Ο Γεώργιος δεν του απάντησε. Στράφηκε στον ιερέα της Έχιδνας: «Πού μένεις;» τον ρώτησε. «Υπάρχει κανένα στεγνό μέρος εδώ πέρα;»

«Μόνο τα βράχια,» απάντησε εκείνος. «Μόνο πάνω στα βράχια. Μα δε μπορείς να μείνεις εκεί—»

«Ολόκληρη η υπόλοιπη ενδοδιάσταση είναι, δηλαδή, πλημμυρισμένη; Γεμάτη ρηχά νερά;»

«Ναι, κι έχει και μερικές τρύπες που είναι πιο βαθιές, που μπορείς να βουλιάξεις.»

«Και πού μένεις;» ρώτησε πάλι ο Οφιομαχητής.

«Μεσ στο παλιό μου πλοίο. Πού άλλου;»

Ο Γεώργιος στράφηκε στο πλήρωμά του. «Πάμε πάνω πάλι,» τους είπε.

«Πού είν' ο θησαυρός, ρε Καπετάνιε;» επέμεινε ο Πέτρος.

«Πάμε πάνω, λέω!» φώναξε ο Οφιομαχητής, και ανέβηκαν ξανά στο γερό κατάστρωμα του Λιονταριού του Ανέμου.

Τους λιπόθυμους τούς άφησαν σε τέτοιες θέσεις ώστε να μη γλιστρήσουν και φύγουν από καμιά σπασμένη μεριά της κουπαστής. Οι άλλοι κάθισαν όσο πιο βολικά μπορούσαν. Και ο Αργύριος ανάμεσά τους, γιατί ο Γεώργιος τού είχε κάνει νόημα να τους ακολουθήσει, κι εκείνος δεν είχε φέρει αντίρρηση.

«Πού είναι ο θησαυρός, Καπετάνιε;» ρώτησε ο συνονόματος του ιερέα, ο Ανώματος Αργύριος, τον Γεώργιο. «Γιατί δε μας λες, ρε;»

«Τα πράγματα έχουν αλλάξει λίγο,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του.

«Τι πα να πει αυτό;» μούγκρισε ο Νικόλαος, των Κακών. «Τι 'έχουν αλλάξει λίγο; Πώς, δηλαδή, έχουν αλλάξει;»

«Αυτό το μέρος δεν είναι ακριβώς όπως το θυμάμαι—»

«Τι εννοείς, ρε; Ότι μας έφερες εδώ πέρα, στα κωλομέρια του Λοκράθου, ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΟ!» γκάριξε ο Νικόλαος, μοιάζοντας παράλογα εξαγριωμένος ακόμα και για την κατάσταση στην οποία βρίσκονταν. Πετάχτηκε όρθιος τραβώντας ένα μεγάλο μαχαίρι. «Μας έφερες εδώ για να σκυλοπνιγούμε! Πού είν' ο θησαυρός, ρε; Πού είν' ο θησαυρός!»

«Κάτσε κάτω!» φώναξε ο Οφιομαχητής. «Πρέπει να μιλήσουμε με τον ιερέα.»

Αλλά ο Νικόλαος τού όρμησε, προσπαθώντας να τον αρπάξει και να βάλει το μαχαίρι στον λαιμό του. Ο Γεώργιος τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά – όχι πολύ δυνατά, για να μην τον σκοτώσει – κι εκείνος διπλώθηκε στα σανίδια, ξερνώντας, έχοντας χάσει το όπλο του. Ύστερα λιποθύμησε.

«Θέλει κάνεις άλλος να μάθει για τον θησαυρό;» ρώτησε ο Οφιομαχητής το πλήρωμα. Κανένας δεν μίλησε, αλλά είδε οργή στα μάτια όλων τους, μια οργή που νόμιζε ότι ήταν αντικατοπτρισμός της δικής του οργής. Την οποία, όμως, εκείνος κρατούσε υπό έλεγχο. Θα μπορούσαν κι αυτοί να κάνουν το ίδιο; Έχει δίκιο ο ιερέας; αναρωτήθηκε. Τούτο το μέρος, πράγματι, τους τρελαίνει;

Στράφηκε να τον αντικρίσει καθίζοντας ξανά στο κατάστρωμα, ύστερα από τη σύντομη σύγκρουσή του με τον Νικόλαο των Κακών. «Πες μου πού βρισκόμαστε.»

«Σου είπα. Είναι ιερός τόπος της Έχιδνας. Υπάρχει το Ιερό Χέρι της εδώ.»

«Ποιο Ιερό Χέρι της;»

«Μπορώ να σε οδηγήσω άμα θέλεις· δεν είναι μακριά. Είναι ένα χέρι από φίδια, που κρατά ένα μαργαριτάρι που φωτίζει όταν έρχεται το νερό. Μπορώ να σε οδηγήσω άμα θέλεις,» επανέλαβε· «τα πάντα είναι κοντά εδώ.»

«Το μέρος είναι κλειστό, δηλαδή; Δε γίνεται να φύγεις;»

«Προς όπου κι αν πας, πάλι πίσω καταλήγεις.»

«Η ενδοδιάσταση δεν έχει άκρες; Δεν έχει σημεία που τελειώνει;» Γνώσεις από το μυστηριώδες παρελθόν του. Ήξερε κάποια βασικά πράγματα για τις ενδοδιαστάσεις, μα δεν ήταν σίγουρος αν ποτέ είχε

βρεθεί μέσα σε μία από αυτές. Πρέπει, όμως, να είχε βρεθεί. Πρέπει, νόμιζε.

«Δεν τελειώνει πουθενά—»

«Κι από πού έρχονται τα πλοία;»

«Έρχονται μαζί με το νερό.»

«Τι εννοείς ‘μαζί με το νερό’;»

«Το νερό κινείται, πηγαίνει στους ουρανούς, τους σκεπάζει, και πέφτει βροχή επάνω μας, κι έτσι υποψιαζόμουν ότι έρχονται τα πλοία εδώ. Και είχα δίκιο, γιατί κι εσείς έτσι ήρθατε. Σας είδα ψηλά, στον ουρανό, καθώς το νερό τον είχε σκεπάσει, και κατάλαβα ότι οι προσευχές μου είχαν, επιτέλους, εισακουστεί.»

Ο Γεώργιος θυμήθηκε ότι το Λιοντάρι του Ανέμου ήταν σαν να έπεφτε από τον ουρανό προς τη θάλασσα καθώς ερχόταν εδώ, αλλά νερό ήταν συνεχώς από κάτω του...

«Τι λέει αυτός, ρε;» είπε η Τζιλ. «Τι βλακείες είν’ αυτές;»

«Δεν είναι βλακείες,» τους είπε ο Γεώργιος. «Έτσι συμβαίνει. Έτσι καταλήγουν τα πλοία εδώ.» Κι αναρωτήθηκε αν και το δικό του πλοίο, το εξωδιαστασιακό πλοίο με το οποίο είχε έρθει στην Υπερυδάτια, βρισκόταν κάπου σε τούτη την ενδοδιάσταση. Αλλά... δεν το νόμιζε. Γιατί... δεν θυμόταν... δεν θυμόταν τίποτα τέτοιο να είχε συμβεί τότε... Οστόσο, έπρεπε να ψάξει. Έπρεπε να ψάξει.

«Και πώς φεύγεις;» ρώτησε ο Λάμπρος ο Σκοτεινός. «Πώς φεύγεις, ρε ιερέα;»

«Δεν φεύγεις,» αποκρίθηκε ο Αργύριος.

«Τι λες, ρε; Αφού ο Καπετάνιος είχε έρθει κι είχε φύγει, να πούμε! Μας το είπε!»

«Τα πράγματα έχουν αλλάξει,» τους πληροφόρησε ξανά ο Γεώργιος. «Το μέρος δεν είναι ίδιο. Εγώ είχα συναντήσει μια ηπειρόνησο. Μια μικρή ηπειρόνησο, δε θυμάστε; Αυτή εδώ δεν είναι ηπειρόνησος· είναι μια κλειστή ενδοδιάσταση.»

«Δεν υπάρχει, το λοιπόν, θησαυρός;» φώναξε ο Φοίβος, των Λιονταριών.

«Ίσως και να υπάρχει – τόσα ναυάγια είναι εδώ – αλλά δεν νομίζω να είναι ανάμεσά τους αυτός που είχα εγώ κατά νου.»

Το πλήρωμα – όσοι είχαν τις αισθήσεις τους – άρχισαν ν’αλληλοκοιτάζονται και να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους, και να φωνάζουν, εξαγριωμένοι.

Ο Αργύριος, ο ιερέας της Έχιδνας, τους ατένιζε με επιφύλαξη, παρατήρησε ο Γεώργιος. Με μεγάλη επιφύλαξη.

«Ησυχία!» τους φώναξε ο Οφιομαχητής. «Ησυχία! Θέλουμε να μιλήσουμε.» Και τα βλέμματα που έστρεψαν επάνω του ήταν δολοφονικά. Αλλά είχαν σωπάσει.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα μέσα του. Ο Οφιομαχητής γύρισε και κοίταξε τον ιερέα της Έχιδνας. «Τι απέγινε το πλήρωμά σου;»

«Τρελάθηκαν. Τρελάθηκαν όλοι τους, δε σου είπα; Κι αλληλοσκοτώθηκαν. Τον τελευταίο τον σκότωσα εγώ. Και δοξάζω τη Μεγάλη Κυρά που με γλίτωσε απ’αυτήν την παραφροσύνη και ξέρω ακόμα τι μου γίνεται – και μου έστειλε τώρα βοήθεια.»

«Βοήθεια;» του είπε ο Γεώργιος. «Νομίζεις ότι μπορούμε να σε βοηθήσουμε; –Πώς;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε και σφύριζε και σφύριζε...

«Δε μπορείτε;»

«Τι να κάνουμε, ιερέα; Το πλοίο μας έχει καταστραφεί. Ξέρεις εσύ κανέναν τρόπο για να φύγουμε αποδώ;»

Τώρα ο Αργύριος έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντάς τον προβληματισμένα, σαν να είχε αρχίσει να αμφιβάλλει ότι τελικά η Μεγάλη Κυρά τού είχε στείλει βοήθεια. «Ποιος είσαι;» τον ρώτησε, μετά από λίγο. «Είσαι εξωδιαστασιακός;»

«Δε σου θυμίζω κάτι; Δεν έχεις ακούσει για μένα;»

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε. «Όχι. Θα έπρεπε;»

Παράξενο, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Νόμιζε πως οι περισσότεροι ιερωμένοι της Έχιδνας, παντού στην Υπερυδάτια, είχαν πλέον ακούσει τουλάχιστον για τον Φιλημένο που πολλοί ονόμαζαν Οφιομαχητή... «Πόσο καιρό βρίσκεσαι εδώ;»

«Καιρό; Δεκατρείς μέρες είμαι εδώ.»

«Δηλαδή, το πλοίο σου πρόσφατα έπεσε μες στο Πέρασ των Θαλασσών...»

«Ναι.»

«Από πού είσαι;»

«Από την Κεντροδάτια,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, «από τον Ναό των Ακτών των Βράχων»· και άρχισε να τους λέει πως ξεκίνησε να ταξιδεύει προς Ιχθυδάτια για να παραδώσει ένα έγγραφο στον Αρχιερέα εκεί, όταν το πλοίο του έπεσε σε καταιγίδα και—

«Ποιον Αρχιερέα;» τον διέκοψε ο Γεώργιος. «Στην Αρχιέρεια, θες να πεις.»

«Δεν είναι Αρχιέρεια. Αρχιερέας είναι.»

«Η Αθανασία είναι Αρχιέρεια στον Υψηλό Ναό της Ιχθυδάτιας, ιερέα. Τι είν' αυτά που λες;»

«Ο Κοσμάς είναι Αρχιερέας, μα την Έχιδνα!» είπε ο Αργύριος. «Και είναι άρρωστος, δυστυχώς, ο Πανιερότατος, από την Αγκαλιά του Άτλαντα· αλλά είμαι πεπεισμένος ότι—»

«Αυτός ο Αρχιερέας που λες είναι νεκρός. Και, ναι, νομίζω πως έχω ακούσει ότι πέθανε από την Αγκαλιά του Άτλαντα—»

«Πέθανε; Πότε;»

«Εδώ και μερικά χρόνια.»

Ο Αργύριος τον αγριοκοίταξε. «Μην παίζεις μαζί μου, ξένε!»

«Δεν παίζω μαζί σου, ιερέα. Η Αθανασία είναι τώρα Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας—»

«Δεν υπάρχει καμιά Αθανασία Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας!» φώναξε ο Αργύριος, μοιάζοντας κι αυτός στα όρια να καταληφθεί από την παράξενη οργή που είχε καταλάβει το πλήρωμα του Γεώργιου.

«Ηρέμησε,» είπε ο Οφιομαχητής. «Σου λέω αλήθεια. Σ'το ορκίζομαι στα φαρμακερά δόντια της Έχιδνας. Η Αθανασία είναι Αρχιέρεια της Ιχθυδάτιας. Αυτός ο Αρχιερέας Κοσμάς που αναφέρεις είναι από χρόνια νεκρός.»

«Δεν είναι δυνατόν! Δεκατρείς μέρες είμαι εδώ πέρα!»

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό; Πώς υπολογίζεις τον χρόνο; Δεν υπάρχει ήλιος πουθενά. Πώς—;»

«Το Άστρο!» Έδειξε τον κατάμαυρο ουρανό. Έδειξε εκείνη την κουκίδα στον κατάμαυρο ουρανό. «Το Άστρο κινείται, έρχεται και φεύγει. Κι αποκεί καταλαβαίνεις τις μέρες.»

«Το φως δεν αλλάζει; Δεν πέφτει νύχτα;»

«Όχι, τότε. Πάντα είναι αυτό το... λυκόφως. Αλλά καταλαβαίνεις τις μέρες, σου λέω, απ'το Άστρο!» Το έδειξε ξανά.

«Οι μέρες που καταλαβαίνεις εδώ δεν είναι ίδιες μ'αυτές που καταλαβαίνουν στην Ιχθυοδατία—»

«Δεν έχουν περάσει δέκα χρόνια, σου λέω!» Ο Αργύριος πετάχτηκε όρθιος. «Έχουν περάσει δεκατρείς μέρες! Δέκα και τρεις! Τις μετρώ.»

Μερικοί του πληρώματος του Οφιομαχητή – η Τζίλ, ο Λάμπρος ο Σκοτεινός, ο Φοίβος των Λιονταριών, ο Ανώμαλος Αργύριος, ο Άκεφος – πετάχτηκαν επίσης όρθιοι, τραβώντας όπλα. Και το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι σύριζαν άγρια προς τον ιερέα, αλλά—

Αυτοί δεν είναι εξοργισμένοι, παρατήρησε ξαφνικά ο Γεώργιος. Αν ήταν εξοργισμένοι, θα το αισθανόταν· ήταν σίγουρος. Οι ερπετοειδείς δεν πρέπει να επηρεάζονταν από ό,τι κι αν επηρέαζε τους ανθρώπους σε τούτο το μέρος.

«Κατεβάστε τα όπλα σας, ρε!» φώναξε ο Οφιομαχητής καθώς κι εκείνος ορθωνόταν. «Κρύψτε τα όπλα! Τι φοβάστε; ότι ο ιερέας θα σας σκοτώσει; Κρύψτε τα, λέω!»

Και τα έκρυψαν, αν και διστακτικά.

Ο Γεώργιος είπε στον Αργύριο: «Άκουσέ με. Για σένα, ναι, μάλλον έχουν περάσει δεκατρείς μέρες, αν δεν έκανες λάθος στη μέτρηση—»

«Δεν έχω κάνει λάθος! Μετρούσα. Μετρούσα, σου λέω! Ακόμα μετρώ.»

«Βρίσκεσαι, όμως, μέσα σε ενδοδιάσταση,» συνέχισε ο Γεώργιος, κυρίαρχος της φαρμακερής οργής του. «Ξέρεις τι είν' αυτό;»

Ο Αργύριος κατένευσε, αργά. «Έχω ακούσει...»

«Είναι μια μικρότερη διάσταση που εμπεριέχεται μέσα στην ευρύτερη διάσταση της Υπερυδατίας. Αλλά δεν είναι υποχρεωτικό ο χρόνος εδώ να κυλά όπως στην Υπερυδατία. Καταλαβαίνεις;»

«Θες να πεις ότι... ότι...;»

«Ότι εδώ μέσα, ναι, πέρασαν δεκατρείς μέρες, αλλά απέξω, στην Υπερυδατία, έχουν περάσει χρόνια.»

Ο ιερέας τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια.

Ο Γεώργιος τού ζήτησε να τους πει τότε είχε πέσει στο Πέρασ των Θαλασσών, ποια ήταν η χρονολογία τότε. Και ο Αργύριος απάντησε, κι

έγινε αμέσως φανερό πως ήταν παγιδευμένος δώδεκα χρόνια εδώ πέρα.

Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε την οργή του να μαίνεται μέσα του. Διότι όλα αυτά σήμαιναν ότι, για κάθε ώρα που περνούσε σε τούτη την ενδοδιάσταση, στην Υπερυδάτια περνούσαν μέρες.

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε στον Αργύριο. «Από εκεί όπου τα πλοία έρχονται, μάλλον θα μπορούμε και να φύγουμε.»

«Τα... τα πλοία έρχονται μαζί με το νερό που σκεπάζει τον ουρανό--»

«Εμφανίζονται εκεί, δηλαδή, στον ουρανό; Εκεί είδες το πλοίο μας να εμφανίζεται;»

«Ναι.»

«Επομένως, από τον ουρανό πρέπει να μπορούμε και να φύγουμε.»

«Και πώς θα φτάσουμε στον ουρανό;» ρώτησε ο Αργύριος, κοιτάζοντάς τον με τα διεσταλμένα μάτια τρελού ανθρώπου.

«Έτσι όπως μου περιγράφεις την κατάσταση, μόνο ένας φανερός τρόπος υπάρχει: θα καβαλήσουμε το νερό όταν ανεβαίνει.»

«Μα... μα δεν γίνεται αυτό! Πώς μπορεί να γίνει;»

«Θα βρούμε έναν τρόπο,» είπε επίμονα ο Γεώργιος, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε δυνατά μέσα του. Δε θα δεχόταν να μείνει παγιδευμένος σε τούτη την ενδοδιάσταση – ακόμα κι αν το παλιό του πλοίο ήταν τελικά εδώ. «Κάθε πότε έρχεται το νερό;»

«Δεν είναι σταθερό. Άλλοτε πιο νωρίς, άλλοτε πιο αργά. Μπορεί να περάσει και μια ολόκληρη μέρα και να μην έρθει, και την άλλη μέρα μπορεί νάρθει πέντε φορές. Έχει γίνει.»

Το τσούρμο του Οφιομαχητή μουρμούριζε, μουρμούριζε αναστατωμένο.

«Το πλήρωμά σου πόσες μέρες κράτησε προτού αλληλοσκοτωθεί;» ρώτησε ο Γεώργιος τον Ιερέα.

«Από την πρώτη μέρα κιόλας σκοτώνονταν αναμεταξύ τους. Μέσα σε δυο μέρες είχαμε μείνει εγώ κι ένας ναύτης. Και μετά μου επιτέθηκε, για να με φάει, νομίζοντας ότι αλλού δεν θα έβρισκε φαγητό παρότι είχαμε τόσα τρόφιμα στο πλοίο – έλεγε ότι ήταν δηλητηριασμένα, γι'αυτό όλοι είχαν τρελαθεί. Αναγκάστηκα να τον σκοτώσω. Μόνο εμένα η Μεγάλη Κυρά γλίτωσε από την παραφροσύνη, επειδή προσευχόμουν. Και είχα ήδη βρει το Ιερό Χέρι της...»

«Οδήγησέ με σ' αυτό το Ιερό Χέρι,» τον προέτρεψε ο Οφιομαχητής.

Αλλά ο Αργύριος κοίταζε τους δύο ερπετοειδείς. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που τα μάτια του είχαν στραφεί επάνω τους· όμως τώρα ρώτησε: «Τι κάνουν εδώ οι ιεροί οφιομόρφοι, ξένε; Προσπαθώ τόση ώρα να καταλάβω, αλλά....»

«Η Μεγάλη Κυρά τούς έστειλε,» του απάντησε ο Γεώργιος. «Όπως κι εμένα.» Και σηκώθηκε όρθιος. «Πάμε σ' αυτό το Ιερό Χέρι. Ο χρόνος μάς κυνηγά. Κυριολεκτικά.»

10

Το Αεικίνητο Χέλι αποπλέει από την Ιρνάφη μες στη νύχτα, με δυτική κατεύθυνση. Περνάμε τώρα δίπλα από τις ακτές της Μουλιασμένης Γης. Βλέπουμε τα έλη να απλώνονται κατασκότεινα στα νότιά της. Ή, μάλλον, εγώ τα βλέπω και όσοι άλλοι ξαγρυπνούν μαζί μου· οι περισσότεροι έχουν πέσει για ύπνο. Η Λουκία, η Διονυσία, και η Ερασμία δεν είναι ανάμεσά τους. Ούτε ο Καταραμένος Αργύριος. Ούτε ο Δημοσθένης ο Φτερωτός. Βρίσκονται στη γέφυρα, γύρω μου, και τώρα εγώ κρατάω το τιμόνι, έχοντας διώξει την Ιωάννα των Θαλασσών, λέγοντάς της να πάει να ξεκουραστεί, θα αναλάβω προσωπικά το σκάφος.

Ο Δημοσθένης με ρωτά: «Γιατί τόση βιάση, Καπετάνιε;» (Ο Φαφλατάς κοιμάται γαντζωμένος στον ώμο του, έτσι είναι σιωπηλός.)

«Μου επιτέθηκαν κάποιοι στην Ιρνάφη, και δεν ήθελα να κάνω το πλοίο σου στόχο,» του λέω, προτιμώντας να μην του κρύψω την αλήθεια.

«Ποιοι;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. «Ακόλουθοι του Λοκράθου.»

«Γιατί;»

«Παλιοί λογαριασμοί.» Δε χρειάζονται περισσότερες λεπτομέρειες.

Και ο Δημοσθένης δεν μοιάζει να θέλει περισσότερες λεπτομέρειες, καθώς αποκρίνεται: «Κατάλαβα...» Μετά από μια στιγμή, προσθέτει: «Καλά έκανες και φύγαμε, το λοιπόν. Απλά... στην αρχή με παραξένεψες, να πούμε.»

«Λογικό, Δευτεροκαπετάνιε.»

«Πού έχεις υπόψη ν'αράξουμε; Στη Μελκάρνια;»

Νεύω.

«Πάω να ρίξω κάναν ύπνο, άμα δε σε πειράζει. Αλλά μόλις φτάσουμε ξύπνα με.»

«Θα το έκανα ούτως ή άλλως. Καλύτερα εσύ να έχεις επαφή με τους φύλακες του λιμανιού παρά εγώ.»

Τώρα νεύει εκείνος, και αποχωρεί.

Λέω στους φίλους μου: «Κοιμηθείτε κι εσείς. Δεν υπάρχει λόγος να είστε ξύπνιοι.»

«Η Μελκάρνια δεν είναι μακριά,» μου λέει η Λουκία. «Σε κάνα δώρο πρέπει να είμαστε εκεί. Ο καιρός είναι καλός.»

«Εσείς δεν χρειάζεται να ξυπνήσετε όταν αράξουμε. Δε θα κατεβούμε από το πλοίο αμέσως. Όταν ξημερώσει θα βγούμε.»

Η Διονυσία αποφασίζει να πέσει για ύπνο. Και ο Αργύριος. Και η Ερασμία επίσης, ύστερα από δυο στιγμές δισταγμού – κρίνοντας, μάλλον, ότι αποκλείεται τώρα να χρειαστώ τη βοήθειά της. Η Λουκία, όμως, συνεχίζει να θέλει να καθίσει μαζί μου.

Μένουμε μόνοι στη γέφυρα.

Η Μουλιασμένη Γη εξακολουθεί ν'απλώνεται σκοτεινή στα νότιά μας.

Ύστερα από λίγο, η Λουκία κολλά στο πλάι μου και μου λέει: «Δεν έχω ποτέ πηδηχτεί επάνω στο τιμόνι карабиού...» υπομειδιώντας – τη βλέπω με τις άκριες των ματιών μου.

«Και ποιος είπε ότι θα το κάνεις τώρα;» αποκρίνομαι.

Γελά και μου δαγκώνει το αφτί, δυνατά. Αλλά δεν ενδίδω. Όταν έχεις το τιμόνι του πλοίου στα χέρια σου, καλό είναι να μην κρατάς συγχρόνως και τίποτ' άλλο, και να έχεις το μυαλό σου στη θάλασσα και στο σκάφος. Το ξέρω καλά αυτό, και η Λουκία το ξέρει επίσης: απλά χωρατεύει, η παλιοπειρατίνα.

«Πού είναι ο γάτος σου;» τη ρωτάω, μετά από κανένα δεκάλεπτο σιωπής.

«Δεν ξέρω.» Κι αλλάζοντας θέμα: «Νομίζεις ότι μπορεί να συναντήσεις βατράχια και στη Μελκάρνια; Έμαθαν για τον Δαμιανό;»

«Δεν είμαι σίγουρος γι'αυτό. Δεν πάνε και τόσες μέρες που τον σκότωσα.»

«Πώς σε βρήκαν στην Ιρνάφη;»

Της λέω την υπόθεση που έχω κάνει, την υπόθεση που είπα και στην Ερασμία: Πολύ φασαρία στο Φιλικό και τα λοιπά.

«Μπορεί νάχεις δίκιο...» συμφωνεί η Λουκία, συλλογισμένα. «Θα πρέπει νάμαστε πιο προσεχτικοί στο μέλλον.»

«Ναι, καλό θα ήταν.»

Κάποια ώρα περνά και βλέπουμε τη σκοτεινή μορφή ενός πλοίου να πλησιάζει τις ακτές της Μουλιασμένης Γης και να αράζει εκεί. Το προσπερνάμε, αφήνοντάς το πίσω μας. Πειρατές, μάλλον. Έρχονται σε τούτους τους βαλτότοπους για διάφορους λόγους – ανάμεσα στους οποίους και για να κρύψουν θησαυρούς.

Μετά τα μεσάνυχτα, προσεγγίζουμε το Ανατολικό Λιμάνι της Μελκάρνια, και έχω ήδη ζητήσει από τη Λουκία να πάει να ξυπνήσει τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, οπότε τώρα αυτός είναι εδώ, μαζί μας, και δεν αργεί να βγει στην κουβέρτα για να μιλήσει με τους φύλακες του λιμανιού καθώς οδηγώ το σκάφος προς μια άδεια προβλήτα, φωτισμένη με ενεργειακά φώτα.

«Δεν ήταν μόνος στην καμπίνα του,» μου ψιθυρίζει η Λουκία. «Ο Αμολητός ήταν μαζί του.»

«Εννοείς αυτό που νομίζω πως εννοείς;»

«Το εννοώ.»

Ανασηκώνω τους ώμους. «Δική τους δουλειά.»

«Δεν είπα το αντίθετο, Καπετάνιε μου.»

«Πού είναι ο γάτος σου;»

Μου ρίχνει ένα ενοχλημένο βλέμμα. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου σ'έχει πιάσει με τον γάτο μου;»

Χαμογελάω. «Τον συμπαθώ.»

«Περισσότερο από εμένα, μου φαίνεται ώρες-ώρες!» με πειράζει.

«Είναι συμπαθητικός,» παραδέχομαι.

Ο Δημοσθένης μιλά στους λιμενοφύλακες της Μελκάρνια καθώς αράζω το Αεικίνητο Χέλι στην άδεια προβλήτα. Κάβοι σαλτάρουν από την κουπαστή και χέρια τούς δένουν σε δέστρες. Μια αλυσίδα ακούγεται να κάνει ΚΡΑ-ΚΡΑ-ΚΡΑ-ΚΡΑΚ καθώς ξετυλίγεται για να ρίξει την άγκυρα στα ρηχά της Ιχθυδάτιας.

Κανείς δεν καταβαίνει από το πλοίο μας μες στη νύχτα, και εγώ κι η Λουκία πηγαίνουμε στην καμπίνα του Καπετάνιου. Ακόμα κι ο Οφιομαχητής χρειάζεται λίγη ξεκούραση, αν και όχι ύπνο. Ποτέ ύπνο.

Όταν ο Πρώτος Ήλιος ρίχνει το πρώτο φως του στην Υπερυδάτια, ακούω ένα ξύσιμο στην πόρτα και ένα νιαούρισμα από πίσω της. Σηκώνομαι απ'το κρεβάτι, αφήνοντας τη Λουκία να κοιμάται εκεί, και ανοίγω.

Ο Ακατάλυτος περνά δίπλα από τα πόδια μου μπαίνοντας χωρίς ούτε καλημέρα.

Κλείνω την πόρτα. «Πού ήσουν εσύ, ρε καριόλη;»

«Μιάαααο...»

«Κάτι μού κρύβεις το καταλαβαίνω.»

Ξυπνάω τη Λουκία. «Λέω να κάνω μια βόλτα στη Μελκάρνια. Θάρθεις;»

Καθώς σηκώνεται και ντύνεται, μου λέει: «Εδώ ήταν που, τυχαία, άκουσα ότι ο Καπετάνιος των Καπνών ονομάζεται Γρηγόριος Καθαρός. Σ'το είχα πει, ή όχι;»

«Νομίζω ότι μου το είχες πει. Νομίζω. Έχει καμιά σημασία; Θα μπορούσα να πάρω περισσότερες πληροφορίες από το ίδιο μέρος;»

Μορφάζει καθώς τραβά επάνω τις μπότες της, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού. «Στον Ελεύθερο Βουτηχτή το άκουσα – ένα πανδοχείο του Μεγαλίμανου.»

«Το θυμάμαι.»

«Πρέπει να το ανέφερε ένας ναυτικός που δεν ήταν από εδώ, αν δεν κάνω λάθος...» λέει, σκεπτική.

«Όχι από την Ιχθυδάτια, δηλαδή;»

«Ναι: όχι από την Ιχθυδάτια.»

«Από πού;»

Σηκώνεται όρθια. «Δε θυμάμαι... Δε θυμάμαι καν αν είχε πει ο ίδιος κάτι για την προέλευσή του ή αν το είχα μάθει από κάποιον άλλο. Δεν έδινε και πολλή σημασία τότε.»

«Αν τον ξαναδείς θα τον αναγνωρίσεις;»

«Ίσως. Αλλά πραγματικά νομίζεις ότι θα είμαστε τόσο τυχεροί ώστε να τον βρούμε πάλι εδώ;»

«Όχι. Αλλά λέω.»

Συναντούμε τους άλλους – τη Διονυσία, την Ερασμία, τον Καταρμένο Αργύριο, τον Δημοσθένη τον Φτερωτό – στην κουβέρτα. Ο

Δευτεροκαπετάνιος με ρωτά αν το πλήρωμα μπορεί να κατεβεί, και του λέω πως μπορεί, αλλά να μη μπλέξουν πουθενά.

«Εξυπακούεται, Καπετάνιε. Μα πρέπει να πω το ίδιο και σ'εσένα. Με το συμπάθιο.» Αναφέρεται στην υπόθεση με τους ακόλουθους του Λοκράθου, είμαι σίγουρος.

«Θα προσπαθήσω,» του αποκρίνομαι.

Ο Καταραμένος μου λέει: «Θάρθω μαζί σας.»

«Γιατί;»

«Βαριέμαι να κάθομαι εδώ, Μαύρε.»

«Όπως γουστάρεις. Αλλά μην πάρεις παρέα πάνω από δυο Μακροθάνατους.»

«Εσύ είσ' ο αρχηγός, Μαύρε.»

Κατεβαίνουμε σύντομα από το Αεικίνητο Χέλι, εγώ, η Λουκία, ο γάτος της, η Διονυσία, η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, και δύο Μακροθάνατοί του – η Μαρίνα κι ο Ανθέμιος. Έχει πολλή κίνηση γύρω μας, μες στο πρωινό. Το Ανατολικό Λιμάνι της Μελκάρνια είναι μεγάλο. Είναι, ουσιαστικά, μεγαλύτερο από το Μεγαλίμανό της· απλά το Μεγαλίμανο έχει το όνομα επειδή είναι πιο καλυμμένο λιμάνι, μέσα σε κόλπο. Το Ανατολικό Λιμάνι έχει προβλήτες και αποβάθρες επάνω στο ίσιωμα της ακτής.

Λέω στους φίλους μου ότι θ'αναζητήσω δυο παλιά πειρατικά μάτια που είχα εδώ, και ρωτάω τη Λουκία αν ξέρει αν είναι ακόμα ζωντανά τα εν λόγω μάτια. Μου αποκρίνεται πως κι οι δυο λεχρίτες ζουν και χωρατεύουν, κι εξακολουθούν να κάνουν την ίδια δουλειά, αν και ο ένας έχει χάσει το δεξί του μάτι.

«Ευτυχώς που είχε δύο,» αποκρίνομαι.

Η Ερασμία με κοιτάζει ερωτηματικά, και καταλαβαίνω γιατί. «Μετά αυτή η υπόθεση,» της λέω, και νεύει καταφατικά.

Αρχίζουμε να ψάχνουμε για τα δύο πειρατικά μάτια, μισθώνοντας δρομοπιλότους καθοδόν, όποτε χρειάζεται. Προσπαθούν να μας κλέψουν, οι καταραμένοι οδηγοί, νομίζοντάς μας για ξένους που δεν ξέρουν τους δρόμους της Μελκάρνια· αλλάζουν, όμως, το τραγούδι τους μόλις διαπιστώνουν ότι εγώ και η Λουκία κάθε άλλο παρά ανήξεροι είμαστε. Τούτη η πόλη ήταν γεμάτη μικροαπατεώνες από τότε που τη θυμάμαι, και κάποιες αξίες μένουν σταθερές...

Μέχρι οι ήλιοι να μεσουρανήσουν έχω μιλήσει και στα δύο πειρατικά μάτια που είχα κάποτε στη Μελκάρνια. Χαίρονται που με βλέπουν, και μου κάνουν την ίδια ερώτηση (χωρίς, προφανώς, να είναι συνεννοημένοι): αν έχω αρχίσει να κουρσεύω ξανά. Τους δίνω αρνητική απάντηση, και μου φαίνεται πως δυσαρεστούνται. Δυστυχώς, δεν έχουν καμιά σημαντική πληροφορία να μου πουλήσουν. Δεν είναι σίγουροι αν ο Αβύθιστος, το πλοίο του Ευστάθιου Λιρκάδιου, πέρασε από εδώ (ναι, τούτη τη φορά θυμάμαι να ρωτήσω γι' αυτό ενώ στην Ιρνάφη το είχα ξεχάσει με όλα τ' άλλα), και δεν ξέρουν παρά ελάχιστα για τους Τρομερούς Καπνούς – λιγότερα απ' ό,τι έχω εγώ ακούσει. Μόνο ένα πράγμα μου λένε το οποίο ίσως να έχει κάποιο ενδιαφέρον. Δεν έχουν ποτέ αράξει στη Μελκάρνια; τους ρωτάω. Στην Ιρνάφη έμαθα πως άραξαν μια, δυο φορές. Το ένα μάτι μου λέει ότι, όχι, εδώ δεν έχουν αράξει ποτέ· εκείνος, τουλάχιστον, δεν τους έχει δει. Το άλλο μάτι, αργότερα, μου λέει το ίδιο, όμως προσθέτει και κάτι ακόμα: ότι κυκλοφορεί μια φήμη πως οι Καπνοί έχουν, κάπως, έρθει σ' επαφή με την Κόρη.

«Για ποιο λόγο;» Αν και έχω μια υποψία...

«Δεν ξέρω, ρε Καπετάνιε, αλλά νομίζω πως υποτίθεται πως την απείλησαν – κάτι τέτοιο.»

Ζητάνε «φόρο» κι από αυτήν, λοιπόν, όπως από τον Παππού των Ελκάνιων και τον Νικόλαο τον Ναυπηγό.

Αναρωτιέμαι τι στις λάσπες του Λοκράθου τα κάνουν τα οχτάρια, αφού πουθενά δεν έχω ακούσει μέχρι στιγμής να βγαίνουν για να γλεντήσουν. Ούτε καν στην Ιρνάφη. Η Αμίλητη Αμαλία μου το είπε πολύ συγκεκριμένα: δεν τους είδε ποτέ να βγαίνουν. Παράξενη συμπεριφορά για πειρατές... Τι κάνουν με τα λεφτά; Τα αποταμιεύουν; Πειρατές είναι ή τραπεζίτες;

Δε μπορεί πουθενά να μη γλεντάνε. Πλήρωμα που δεν ξεδίνει αρχίζει και αλληλοσκοτώνεται. Κάπου γλεντάνε, αλλά πού;

Υποπτεύομαι πως το γεγονός ότι δεν κατεβαίνουν σε λιμάνια όπως της Ιρνάφης είναι επειδή δεν θέλουν να διαρρεύσει η θέση του άντρου τους ή, ίσως, κάποιο άλλο μυστικό τους. Γιατί, σίγουρα, έχουν κάμποσα μυστικά. Τι είναι ο καταραμένος γίγαντάς τους, κατά πρώτον. Πού τον βρήκαν, κατά δεύτερον.

Έχοντας τελειώσει με τα δυο πειρατικά μάτια που παλιά δούλευαν για εμένα, μιλάω στον Δημοσθένη τον Φτερωτό τηλεπικοινωνιακά, μέσω του πομπού μου. Τον ρωτάω αν όλα είναι καλά. Μου απαντά πως όλα εντάξει είναι. Οπότε, του λέω ότι δεν θα επιστρέψω στο σκάφος τώρα, το μεσημέρι, αλλά αργότερα.

«Μην ανησυχείς για τίποτα, Καπετάνιε. Φροντίζω για τα πάντα,» μου αποκρίνεται.

«Έγινε,» λέω, και κλείνω τον πομπό μου, καθώς τώρα εγώ κι οι φίλοι μου είμαστε καθισμένοι στην τραπεζαρία του Ελεύθερου Βουτηχτή, στο Μεγαλίμανο.

Το φαγητό μας έρχεται. Το φέρνουν δυο σερβιτόρες. Το κρατάνε ψηλά, μέσα σε μεγάλους δίσκους. Το αφήνουν ανάμεσά μας. Ψητά κρυπτόψαρα, τηγανητά καλαμάρια, ένα μεγάλο καλοβρασμένο πλοκάμι μελανοφονιά με κόκκινη πιπεράτη σάλτσα, πράσινη σαλάτα, γαλανό κρασί, νερό, Αίμα της Έχιδνας. Ο Ανθέμιος δίνει φιλοδώρημα στις κοπέλες – ένα χαρτονόμισμα των δύο οκταπόδων – λέγοντας «Μοιραστείτε το» και θωπεύοντας φευγαλέα τη μία στο δεξί κωλομέρι και την άλλη πάνω από το γόνατο. Χαμογελώντας αποχωρούν. Σκέφτεται να ξαναπεράσει από τούτο το μέρος ο Μακροθάνατος;

Γέρνω προς την Ερασμία και της ψιθυρίζω: «Μπορείς κι εδώ νάρθεις σε επαφή με γνωστούς σου;» Δε μιλάω πιο δυνατά γιατί δεν θέλω οι Μακροθάνατοι να μάθουν ότι είναι Τέκνο· δεν υπάρχει κανένας λόγος. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

«Φυσικά,» μου απαντά.

«Με τον Διαφεντευτή;»

«Ναι. Θες να πάω τώρα να-;»

«Όχι τώρα. Τρώμε. Αλλά, ναι, θέλω μετά να πας και να τον ρωτήσεις, κατά πρώτον, τι έγιναν οι απεσταλμένοι από Σαλντέρια – ο Χρυσάνθος, ο Τριακοστός-Πέμπτος Όφρις της Σαλντέρια· η Ευανθία, η Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια· και οι άλλοι που ήταν μαζί τους.»

«Είσαι σίγουρος ότι αυτοί ξέρουν τον τοπικό Διαφεντευτή;»

Δεν είχαν πει κάτι τέτοιο, στη Σαλντέρια. Νομίζω. Είχαν πει απλώς ότι θα πήγαιναν να βρουν την Κόρη, για να ζητήσουν τη βοήθειά της. Κι ελπίζω να μην τους συνέβη τίποτα άσχημο, όπως σ'εκείνους που

πήγαν να συναντήσουν τη Φύλακα της Ιλφόνης. «Όχι,» αποκρίνομαι, «δεν είμαι σίγουρος.»

Η Ερασμία νεύει. «Τότε, ίσως ο Διαφεντευτής να μην τους έχει δει καθόλου. Αλλά θα τον ρωτήσω. Μπορεί να ξέρει κάτι, ούτως ή άλλως. Πότε θες να τον συναντήσεις;»

«Ποια είναι η στάση των Τέκνων προς την Κόρη;» ρωτάω. «Τη συμπαθούν, ή τη θεωρούν ‘μιάσμα’;» Οι άλλοι δεν μας ακούνε (υποθέτω)· κουβεντιάζουν αναμεταξύ τους. Και η Λουκία μιλά αρκετά δυνατά, ως συνήθως. Τους λέει κάτι για τη Μελκάρνια: για κάποια κομπίνα εδώ.

«Φυσικά και τη θεωρούμε μιάσμα,» μου απαντά η Ερασμία. «Αλλά τώρα εμφανίστηκε ένα σοβαρότερο πρόβλημα – το οποίο δεν έχει εξαφανιστεί τελείως ακόμα.»

«Η Ορδή...»

«Η Ορδή,» επιβεβαιώνει.

«Δεν είστε, λοιπόν, εναντίον της Κόρης;»

«Για την ώρα, ας πούμε ότι... είναι καλό το ένα μιάσμα να πολεμά το άλλο. Όταν η Ορδή διαλυθεί, όμως....»

«Κατάλαβα. Τέλος πάντων. Δε μ’ενδιαφέρει να συναντήσω τον τοπικό Διαφεντευτή αν δεν είναι απαραίτητο. Ρώτησέ τον τι ξέρει για τους Τρομερούς Καπνούς – πες του ότι εγώ θέλω να το μάθω – και δεσ τι θα σου απαντήσει. Αν έχει κάποια καινούργια πληροφορία να δώσει, μπορεί και να του μιλήσω ο ίδιος.»

»Θυμάσαι τι γνωρίζουμε για τους Καπνούς ως τώρα, έτσι;» Αν και, βέβαια, δεν είναι αυτή η δουλειά της – αυτή είναι η δική μου δουλειά – όμως, αφού ήθελε νάρθει μαζί μου, εκείνη φταίει...

«Θυμάμαι,» αποκρίνεται. «Θα πάω να τον βρω αφότου φάμε.»

«Καλώς.» Καρφώνω ένα ψητό καλαμάρι με το πιρούνι μου.

Μετά το φαγητό, ξεκουραζόμαστε στα δωμάτια του Ελεύθερου Βουτηχτή που έχουμε κλείσει για μεσημέρι, ενώ η Ερασμία πηγαίνει να βρει τον Διαφεντευτή των Τέκνων. Κάθομαι μαζί με τη Λουκία και τη Διονυσία, και λέμε στη Λουκία πώς γνωριστήκαμε εγώ και η Διονυσία στην Κεντρυδάτια πριν από όχι και τόσο πολύ καιρό (αν και μου φαίνεται αρκετός). Η παλιοπειρατινά απορεί μ’εκείνη την παράξενη υπόθεση. Ο γάτος της είναι κουλουριασμένος στο κρεβάτι, κοιμισμένος, κι ελπίζω να μην έχει πάει να κάνει παρέα στον παλιό μου εχθρό, τον Ύπνο.

Η Ερασμία επιστρέφει στο πανδοχείο μες στο απόγευμα και μας χτυπά την πόρτα, ενώ τώρα παίζουμε Κυματιστή και είναι μαζί μας, στο δωμάτιό μου, και οι τρεις Μακροθάνατοι. Ο Καταραμένος πάλι δειχνει να είναι πολύ τυχερός· η Λουκία μοιάζει τσαντισμένη μ' αυτόν.

«Ποιος είναι;» ρωτάω ακούγοντας τον χτύπο στην πόρτα – αν και ποιος άλλος να είναι;

«Εγώ.»

Αφήνω τα τραπουλόχαρτά μου κάτω και σηκώνομαι. Πηγαίνω και ανοίγω. «Πάμε να τα πούμε στο δωμάτιό σου,» της λέω, και βγαίνω αφήνοντας τους υπόλοιπους μέσα. Μπαίνουμε στη διπλανή πόρτα, εγώ και η Ερασμία – στο δίκλινο δωμάτιο που κλείσαμε για εκείνη και τη Διονυσία, αν και καμιά τους δεν το έχει χρησιμοποιήσει ακόμα.

«Τι σου είπε;» ρωτάω.

«Θα ήθελε να σε συναντήσει, φυσικά—»

Αναμενόμενο.

«—αλλά δεν έχει κάτι πραγματικά καινούργιο να σου πει. Αυτά που μου ανέφερε είμαι σίγουρη ότι τα ξέρεις.» Και μου λέει όσα τής είπε για τους Τρομερούς Καπνούς: λιγότερες γνώσεις από τις δικές μου, γι' άλλη μια φορά.

«Ούτε για τα Τέκνα απ' τη Σαλντέρια ξέρει;»

Δεν έχουμε καθίσει ακόμα· στεκόμαστε μπροστά στα δύο κρεβάτια. Η Ερασμία λύνει την κάπα της και τη ρίχνει πάνω στο ένα απ' αυτά. «Τώρα θα σου έλεγα για τους Σαλντέριους αδελφόφεις, Γεώργιε. Ναι, τους έχει δει· έχει μιλήσει μαζί τους. Η Ευανθία, η Όγδοη Οχιά της Σαλντέρια, τον γνωρίζει.»

«Γι' αυτό προθυμοποιήθηκε να οδηγήσει τον Χρύσανθο προς τα εδώ... Είπε πως ξέρει τα εδάφη από Σαλντέρια προς Μελκάρνια.»

Η Ερασμία νεύει. «Έχει κάνει αυτό το ταξίδι αρκετές φορές, όπως φαίνεται.»

«Και τι έγινε με την Κόρη; Της μίλησαν;»

«Της μίλησαν, αλλά δεν δέχτηκε να στείλει δυνάμεις στη Σαλντέρια· είπε μόνο ότι 'θα το σκεφτεί'. Είχε πολλά δικά της προβλήματα, με την Ορδή – η οποία τώρα έχει υποχωρήσει στα ανατολικά της Επικράτειας της Μελκάρνια ξανά, κοντά στην Κυρτόπολη.»

«Δε μπορώ να πω ότι με εκπλήσσει αυτή η απάντησή της...»

«Ούτε εμένα.»

«Η Ευανθία κι ο Χρύσανθος είναι ακόμα στην πόλη;»

«Όχι, φυσικά. Έφυγαν για Σαλντέρια, εδώ και μέρες.»

Ούτε αυτό με εκπλήσσει. Και χαίρομαι που δεν έμπλεξαν όπως η Μάρθα, ο Ευθύμιος, και οι άλλοι μαζί τους. «Δεν τους δημιούργησε πρόβλημα η Κόρη, έτσι;»

«Όχι, απ'ό,τι μου είπε ο Ιερεμίας» – ο Διαφεντευτής τους στη Μελκάρνια.

«Ωραία,» λέω. «Μπορούμε, λοιπόν, να φύγουμε αποδώ. –Δε μου λες; για τον Αβύθιστο τον ρώτησες;»

Νεύει. «Τον ρώτησα. Δεν τον έχει ακούσει. Ούτε ξέρει για κανέναν Ευστάθιο Λιρκάδιο.»

«Θέλεις, μήπως, να ξεκουραστείς προτού επιστρέψουμε στο πλοίο;»

«Δεν υπάρχει λόγος.» Παίρνει ξανά την κάπα της από το κρεβάτι. «Μπορούμε να πάμε τώρα.»

Ούτε εγώ βλέπω κανένα λόγο να καθυστερήσουμε.

Καθώς βγαίνουμε απ'το δωμάτιο, η Ερασμία με ρωτά: «Σκοπεύεις να πλεύσουμε προς Κυρτόπολη;»

«Για να είμαι ειλικρινής, σκέφτομαι να την αποφύγω.» Είναι σύμμαχος των Ηρμάντιων, σύμμαχος του Αρχέγονου Όφεως. «Αν και... το πλοίο της Αμαλίας Ελκάνιας, τα Μυρωμένα Σίδερα, από εκεί απέπλευσε προτού οι Καπνοί το κουρσέψουν. Επομένως, ίσως να έχουν κανένα μάτι τους εκεί. Και άρα....»

«Δελεάζεις να πάμε στην Κυρτόπολη.»

Στεκόμαστε μπροστά στην κλειστή πόρτα του δωματίου μου, τώρα. Την ανοίγω. «Ναι, δελεάζομαι. Και, μάλλον, θα την κάνω την ανοησία.»

«Δε φοβόμαστε τα μιάσματα, Γεώργιε,» με διαβεβαιώνει η Ερασμία με τον φανατικό τρόπο των Τέκνων. Οι άλλοι ακόμα παίζουν Κυματιστή και δεν μας δίνουν ιδιαίτερη σημασία καθώς μπαίνουμε εκείνη την ώρα, ένα κύμα της Λουκίας βυθίζει ένα από τα πλοία του Καταραμένου Αργύριου, ενώ η Διονυσία και ο Ανθέμιος κατεβάζουν ο καθένας από ένα δικό τους πλοίο.

«Δε θα ήθελα, όμως, να βάλω το καράβι μας σε αχρείαστο κίνδυνο,» λέω στην Ερασμία.

«Αν μπει σε κίνδυνο, δεν θα είναι ‘αχρείαστος’. Πληρώνονται ο Φτερωτός και οι δικοί του· η δουλειά τους είναι να σε πηγαίνουν εκεί που θέλεις.»

«Είσαι αδίστακτη όταν πρέπει, ε;» της λέω, μειδιώντας.

Μου επιστρέφει το μειδίαμα, και τα μάτια της εξακολουθούν να γυαλίζουν φανατικά. «Δεν υφίσταται φόβος όταν είμαστε στο πλευρό του Οφιομαχητή.»

Περιμένουμε τους άλλους να τελειώσουν την Κυματιστή και, μετά, φεύγουμε από τον Ελεύθερο Βουτηχτή κατευθυνόμενοι προς το καράβι μας στο Ανατολικό Λιμάνι της Μελκάρνια.

-10

Το Ιερό Χέρι δεν ήταν μακριά, απ'ό,τι τους έλεγε ο Αργύριος, ο ιερέας της Έχιδνας, αλλά ο Οφιομαχητής δεν το έκρινε σκόπιμα να πάρει όλο το τσούρμο μαζί του. Άλλωστε, αρκετοί από αυτούς εξακολουθούσαν να είναι λιπόθυμοι – ανάμεσα στους οποίους και η μάγισσα κι ο Ωκεανομάντης. Και ούτε ο Νικόλαος, των Κακών, είχε ακόμα συνέλθει ύστερα από το χτύπημα του Γεώργιου. Ο Οφιομαχητής τούς είπε να προσέχουν όσους ήταν αναίσθητοι, και να μην ξεχνάνε ότι σε τούτη την ενδοδιάσταση κάτι έπαιζε με τα μυαλά των ανθρώπων. «Θα σας βάλει να αλληλοσκοτωθείτε αν δεν έχετε το νου σας. Ακούσατε τι είπε ο ιερέας.»

«Μα είναι φουσημένος...» μούγκρισε ο Λάμπρος ο Σκοτεινός.

«Δεν είναι πιο φουσημένος από εσάς, να είστε σίγουροι. Κατάφερε να μείνει ζωντανός εδώ πέρα,» τόνισε ο Γεώργιος. «Σκεφτείτε το προτού πείτε οτιδήποτε γι'αυτόν.»

Και πήρε μαζί του τους δύο ερπετοειδείς (φοβόταν να τους αφήσει με τους τρελούς ανθρώπους, ήταν η αλήθεια, κι αισθανόταν υπεύθυνος γι'αυτούς· εκείνος τούς είχε τραβήξει εδώ, αν και βγάζοντάς τους από ένα κλουβί, ομολογουμένως), τη Τζιλ, τον Άκεφο, και τον Φοίβο των Λιονταριών. «Εσείς θα με ακολουθήσετε,» είπε δείχνοντάς τους τον έναν μετά τον άλλο.

Ήθελε, όμως, και τη μάγισσα, αν ήταν δυνατόν να την ξυπνήσει και να σταθεί όρθια, επειδή ήταν μάγισσα και ίσως η μαγεία της να φαινόταν χρήσιμη εκεί, σ'αυτό το Ιερό Χέρι. Ο Γεώργιος ήξερε, από το αινιγματικό παρελθόν του, ότι οι μάγοι μπορούσαν να αντιληφτούν διαφόρων ειδών ενέργειες και άλλα πράγματα που δεν ήταν άμεσα ορατά αλλά ίσως να χρησίμευαν για να βρεθεί ένας τρόπος να φύγουν από τούτη την ενδοδιάσταση όπου ο χρόνος τούς κυνηγούσε.

Πλησίασε έτσι την Κυρά του Λιονταριού, εκεί όπου την είχαν αφήσει ξαπλωμένη επάνω στο γερό κατάστρωμα, σε σημείο που δεν

μπορούσε να γλιστρήσει και να πέσει. Την ταρακούνησε με συγκρατημένη δύναμη (ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του). «Ευτέρπη! Μ'ακούς, Ευτέρπη; Είσαι καλά;»

Τα μάτια της άνοιξαν. Ανασηκώθηκε, μουγκρίζοντας, στηριζόμενη στον ένα αγκώνα ενώ το άλλο της χέρι πήγαινε στο κεφάλι της, μες στα μαύρα μαλλιά της. «Τι...; Πού... πού είμαστε, Γεώργιε; Η θάλασσα ήταν... τόσο άγρια· τόσο παράξενη. Την αισθάνθηκα να με χτυπά. Μια... μια ενέργεια εισέβαλε—» Κοίταξε τον κατάμαυρο ουρανό από πάνω τους, και συνοφρυώθηκε.

«Τι ενέργεια;»

Έστρεψε το βλέμμα της στον Οφιομαχητή. «Πού στις λάσπες του Λοκράθου είμαστε, ρε Καπετάνιε;»

«Θα σου πω. Αλλά τι ενέργεια εισέβαλε στο καράβι;»

«Δεν ξέρω. Μια... άλλη ενέργεια, που μπλέχτηκε επιθετικά με την ενέργεια που κυλούσε μες στις μηχανές μας, την οποία δεν μπορούσα πλέον να κουμαντάρω. Και νομίζω πως αν έφερνα αντίσταση θα ψήνотαν το μυαλό μου.» Κοίταζε τριγύρω καθώς μιλούσε, και τώρα ρώτησε ξανά: «Πού στις λάσπες του Λοκράθου είμαστε; Πού έχουμε προσαράξει;»

«Μπορείς να σηκωθείς;»

«Νομίζω.»

Ο Γεώργιος, που ως τώρα ήταν γονατισμένος δίπλα της, ορθώθηκε δίνοντάς της το χέρι του. Η Ευτέρπη το έπιασε και στάθηκε στα πόδια της, προσέχοντας μη γλιστρήσει στη γερτή κουβέρτα. «Γιατί δε μου λες πού είμαστε;»

«Στο Πέρας είμαστε,» της είπε ο Φοίβος. «Φτάσαμε... αλλά δεν υπάρχει θησαυρός.»

«Τι;» έκανε η Ευτέρπη.

Ο Γεώργιος τον αγριοκοίταξε, και είπε στη μάγισσα: «Το μέρος είναι αλλαγμένο. Ή ίσως να μην είμαστε καν στο ίδιο μέρος. Ίσως το Πέρας των Θαλασσών να οδηγεί σε διάφορα μέρη. Πες μου γι'αυτή την άλλη ενέργεια. Τι πιστεύεις ότι ήταν;» Την είχε δει κι εκείνος καθώς έρχονταν· είχε δει δυνατές λάμπσεις – ενεργειακές εκκενώσεις κάποιου είδους – μέσα σ'έναν στρόβιλο από νερό κι αέρα. Και νόμιζε ότι

μπορούσε να την αισθανθεί αυτή την ενέργεια. Και, τώρα που το ξανασκεφτόταν, ίσως να ήταν–

«Δεν ξέρω,» είπε η Ευτέρπη. «Δεν ξέρω τι μπορεί να ήταν. Αλλά σίγουρα δεν ήταν η ίδια ενέργεια που έχουν μέσα τους οι συνηθισμένες ενεργειακές φιάλες για την κίνηση των πλοίων.»

Ανθυδατικές ενέργειες, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Ναι, τώρα που το ξανασκεφτόταν, ανθυδατικές ενέργειες πρέπει να ήταν. Τις αισθανόταν όπως αυτές που συντηρούσαν τις Φυσαλίδες κάτω από την επιφάνεια των θαλασσών, και όπως αυτές που κρατούσαν τις ηπειρονήσους πλωτές.

Ανθυδατικές ενέργειες... Οφείλεται, άραγε, η ύπαρξη ετούτης της ενδοδιάστασης στις ανθυδατικές ενέργειες; αναρωτήθηκε.

«Εντάξει,» είπε στη μάγισσα. «Θα έρθεις μαζί μου τώρα. Πηγαίνουμε σ'ένα μέρος όπου ίσως να σε χρειαστούμε.»

«Τι μέρος; Και πού είμαστε;»

«Θα σου πω καθοδόν. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Ο χρόνος εδώ μετρά διαφορετικά απ'ό,τι στην Υπερυδάτια.»

«Τι εννοείς; Δεν είμαστε στην Υπερυδάτια;»

«Όχι ακριβώς.»

Κατέβηκαν απ'το προσαραγμένο Λιοντάρι του Ανέμου και συνάντησαν τον Αργύριο, τον ιερέα της Έχιδνας, μέσα στα ρηχά νερά.

«Ποιος είν' αυτός;» ρώτησε η Ευτέρπη.

Ο Γεώργιος την αγνόησε· είπε στον ιερέα: «Οδήγησέ μας.»

Εκείνος ένευσε και ξεκίνησε να βαδίζει, πηδώντας από βράχο σε βράχο όπου μπορούσε, για να μην πλατσουρίζει στα νερά. Από ένα σημείο και μετά, η Τζιλ και ο Φοίβος άρχισαν να τον μιμούνται. Αλλά όχι ο Άκεφος, ούτε η Ευτέρπη, ούτε ο Οφιομαχητής ή οι δύο ερπετοειδείς. Το τοπίο γύρω τους δεν έμοιαζε ν'αλλάζει: ήταν όλο αβαθή νερά και μεγάλες πέτρες, και ναυάγια φαίνονταν προς κάθε κατεύθυνση· ο ουρανός ήταν μαύρος, με μονάχα ένα αστέρι να γυαλίζει εκεί («το Άστρο», όπως το είχε αποκαλέσει ο Αργύριος)· ένα παράξενο λυκόφως απλωνόταν παντού. Ο Γεώργιος μιλούσε στη μάγισσα για την ενδοδιάσταση καθώς βάδιζαν.

Κι εκείνη τού είπε, τελικά: «Όλ' αυτά έχουν τρομερό ενδιαφέρον, Καπετάνιε!» μοιάζοντας ενθουσιασμένη παρά τη δυσμενή κατάσταση στην οποία βρίσκονταν.

Ο Γεώργιος δεν παραξευεύτηκε και τόσο. Είναι του τάγματος των Ερευνητών, δεν είναι; σκέφτηκε. Γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν του...

Της είπε ότι οι ενέργειες που είχε νιώσει να εισβάλλουν στο πλοίο πρέπει να ήταν ανθυδατικές ενέργειες.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Ευτέρπη. «Δεν είχα χρόνο να τις ελέγξω.»

«Ανθυδατικές ενέργειες ήταν,» επέμεινε ο Γεώργιος. «Τις καταλαβαίνω.»

Τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Πώς τις καταλαβαίνεις;»

«Δεν ξέρω πώς, αλλά τις καταλαβαίνω.»

«Αυτό είναι!» είπε ο Αργύριος δείχνοντας. «Αυτό είναι! Το Ιερό Χέρι!»

Ο Γεώργιος κοίταξε προς εκείνη τη μεριά και είδε κάτι να γυαλίζει μες στο λυκόφως. Μια σφαίρα; Ήταν μακριά τους ακόμα, αλλά δεν άργησαν να φτάσουν εκεί, διασχίζοντας τα αβαθή νερά και πηδώντας από βράχο σε βράχο. Ο Οφιομαχητής κοίταξε τώρα από πιο κοντά το γυαλιστερό αντικείμενο. Ήταν όντως σφαιρικό. Ήταν ένα πελώριο μαργαριτάρι· ή, τουλάχιστον, έμοιαζε με μαργαριτάρι. Και βρισκόταν μέσα σ'ένα χέρι που έβγαине από το νερό. Ένα πέτρινο χέρι λαξεμένο σαν να σχηματιζόταν από αμέτρητα φίδια. Χέρι... περίπου. Τώρα που ο Γεώργιος το έβλεπε πιο προσεχτικά, δεν ήταν χέρι ακριβώς· δεν είχε τέσσερα δάχτυλα κι έναν αντίχειρα. Είχε τρία δάχτυλα που κανένα δεν έμοιαζε για αντίχειρας.

Κάποιου είδους φυσικός σχηματισμός;

«Το Ιερό Χέρι της Έχιδνας!» επανέλαβε ο Αργύριος. «Που, όταν έρχεται το νερό, το μαργαριτάρι του φωτίζει.»

«Φωτίζει...» είπε ο Γεώργιος.

«Ναι. Λαμποκοπά.»

«Όταν η θάλασσα ανεβαίνει στον ουρανό...»

«Ναι. Λαμποκοπούσε πριν από λίγο, καθώς το πλοίο σας φαινόταν από πάνω μου, να κατεβαίνει, φερμένο εδώ από το νερό. Ο τόπος είναι ιερός, ξένε.» Και τον κοίταξε συνοφρυωμένος. «Μου λες αλήθεια ότι σ'έστειλε η Μεγάλη Κυρά;»

«Δε μπορεί να μ'έστειλε κανείς άλλος, σίγουρα...» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, κρατώντας σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του.

Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι μιλούσαν αναμεταξύ τους, συρίζοντας, καθώς παρατηρούσαν το Ιερό Χέρι. Διαισθάνονταν κάτι από αυτό; αναρωτήθηκε ο Γεώργιος. Γιατί νόμιζε πως εκείνος μπορούσε να διαισθανθεί κάτι, αν και δεν ήξερε τι ακριβώς. Όχι, πάντως, ανθυδατικές ενέργειες αυτή τη φορά.

Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε την πέτρα που ήταν λαξεμένη σαν μυριάδες πλεγμένα φίδια – λαξεμένη από τη φύση ετούτης της ενδοδιαστασης, κατά πάσα πιθανότητα – κι αμέσως αισθάνθηκε μια επαφή. Δεν ήταν όπως η σύνδεση που αισθανόταν με τα ερπετά... αλλά έμοιαζε. Ή, μάλλον... ήταν σαν να είχε μόλις αγγίξει ένα εργαλείο. Ένα εργαλείο που είχε γίνει προέκταση του σώματός του.

Όμως δεν το έπιανε από εκεί όπου έπρεπε, είχε την εντύπωση. Λες και κρατούσε μαχαίρι από τη λεπίδα αντί από το μανίκι – αν και, πιθανώς, όχι το ίδιο επικίνδυνο. Το χέρι του σύρθηκε επάνω στο Ιερό Χέρι, ψηλαφώντας τα λαξευτά φίδια, ανεβαίνοντας. Φτάνοντας στο μαργαριτάρι. Και, ναι, εδώ ήταν η «λαβή» του εργαλείου. Το καταλάβαινε. Ήταν σίγουρος. Εδώ η επαφή του μ'αυτό το πράγμα – ό,τι κι αν ήταν – ήταν πιο έντονη. Ο Οφιομαχητής νόμιζε ότι είχε βρεθεί ξαφνικά σε κάποιο κέντρο, και ότι συγχρόνως είχε αυτό το κέντρο υπό τον έλεγχό του, ότι μπορούσε να το μεταχειριστεί κάπως.

Το μαργαριτάρι άρχισε να φωτίζει.

Ο Αργύριος, βλέποντάς το, αναφώνησε: «Έρχεται το νερό! Έρχεται το νερό!»

Αλλά ο Γεώργιος ήταν βέβαιος πως δεν ερχόταν το νερό. Δεν ήξερε γιατί ήταν τόσο βέβαιος, όμως ήταν. «Όχι,» είπε στον ιερέα, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει, «όχι το νερό. Εγώ ήρθα.»

Ο Αργύριος έστρεψε το βλέμμα του στον κατάμαυρο ουρανό του Πέρατος των Θαλασσών και είδε πως ο παράξενος ξένος είχε δίκιο: Το νερό δεν ερχόταν, δεν σκαρφάλωνε προς τα πάνω. Ο Αργύριος κατέβασε πάλι το βλέμμα του, εστιάζοντάς το στον μαυρόδερμο άντρα που το πλήρωμά του αποκαλούσε Γεώργιο. Αυτός το κάνει! σκέφτηκε. Αυτός κάνει το Ιερό Χέρι να φωτίζει! Επομένως, δεν μπορεί να έλεγε ψέματα. Η Μεγάλη Κυρά τον είχε στείλει εδώ... Αλλά γιατί στην αρχή το

είχε αρνηθεί; Ή, μήπως, δεν το είχε αρνηθεί; Μήπως ο Αργύριος δεν είχε καταλάβει καλά;

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, δεν κοίταζε τον ναυαγισμένο ιερέα της Έχιδνας, κοίταζε το μαργαριτάρι μπροστά του, κι αισθάνθηκε... αισθάνθηκε περίπου όπως τότε που είχε ατενίσει μέσα σ'εκείνο τον κρύσταλλο των ερπετοειδών που του είχε δώσει ο σαμάνος της Πόλης των Παλιών Ερπετών. Το μυαλό του καταδυόταν μέσα σε κάτι. Αλλά δεν παγιδευόταν εκεί· απλώς η επαφή του Γεώργιου γινόταν πιο πλήρης μ'εκείνο το κέντρο. Ναι, τώρα το κέντρο βρισκόταν σίγουρα υπό τον έλεγχό του. Και ήταν σαν μοχλός. Ένας μοχλός τον οποίο μπορούσε να μετακινήσει με τη σκέψη του, με τη θέλησή του.

Γύρω του νόμιζε ότι αντιλαμβανόταν ολόκληρη ετούτη την ενδοδιάσταση. Την ένιωθε σαν ένα πλέγμα από ενέργειες... Ανθυδατικές ενέργειες... Κι ένιωθε και το νερό που απλωνόταν μέσα της, αέναα παγιδευμένο σ'έναν κύκλο. (Αναρωτήθηκε φευγαλέα αν και οι Ωκεανομάντες κάπως έτσι ένιωθαν το νερό της Υπερυδάτιας.)

Είμαστε μέσα σε κάτι σαν τις Φυσαλίδες, σκέφτηκε. Αλλά αυτή η Φυσαλίδα δεν είναι κάτω από τον αφρό. Αυτή η Φυσαλίδα είναι κρυμμένη μες στην πραγματικότητα της Υπερυδάτιας... Μια αναδίπλωση... δημιουργημένη από τις ανθυδατικές ενέργειες... Πριν από πόσες χιλιάδες χρόνια, μα τους Θεούς;

Αλλά δεν ήταν αυτό που τον ενδιέφερε τώρα. Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν ότι-

(«Είσαι καλά, Γεώργιε;» τον ρώτησε η Ευτέρπη, παραξενεμένη από την ακινησία του καθώς είχε το χέρι του επάνω στο μεγάλο μαργαριτάρι που λαμπύριζε. «Είσαι καλά;» Αλλά εκείνος μόλις που την άκουσε, και την αγνόησε)

-είχε έναν μοχλό υπό τον έλεγχό του. Και νόμιζε πως αυτός ο μοχλός σχετιζόταν με κάποια κίνηση της ενδοδιάστασης. Και... και με το νερό, ίσως.

Ο Οφιομαχητής κατέβασε τον νοητικό μοχλό-

(«Μ'ακούς, Καπετάνιε; Μ'ακούς;» ρωτούσε πάλι η μάγισσα.

«Δεν ακούει τίποτα, ρε,» είπε ο Άκεφος. «Τι έχει πάθει;»

Οι ερπετοειδείς σύριζαν δυνατά, και ο Φοίβος τούς λοξοκοίταξε με κάποιο φόβο. Τον φρίκαρναν οι φιδάνθρωποι...)

–κι αισθάνθηκε το νερό να κινείται καθώς κάτι άλλαξε στο πλέγμα από ανθυδατικές ενέργειες που περιέβαλλε την ενδοδιάσταση. Σαν ένας αόρατος γιγάντιος τροχός να είχε μπει σε κίνηση.

«Το νερό!» φώναξε ξαφνικά ο Αργύριος. «Έρχεται!» Και τώρα δεν είχε καμιά αμφιβολία γι’ αυτό. Το έβλεπε ν’ ανεβαίνει από τ’ αριστερά, να σκαρφαλώνει προς τον ουρανό, και το έδειξε στους άλλους.

Η Τζιλ, ο Άκεφος, κι ο Φοίβος αναφώνησαν, καταράστηκαν. Οι ερπετοειδείς σύριζαν, μιλώντας στη γλώσσα τους, καταλαβαίνοντας ότι ο αλλόμορφος συγγενής τους ήταν που έκανε τη θάλασσα να έρχεται στον ουρανό. Λύγισαν τα σώματά τους μπροστά του, προσκυνώντας τον. Ήταν ημίθεος!

Η Ευτέρπη κοίταζε σιωπηλή το νερό να ανεβαίνει, με τα μάτια της γουρλωμένα. Ήταν του τάγματος των Ερευνητών, κι αισθανόταν σα-γηνεμένη από το διαστασιακό φαινόμενο.

Η θάλασσα έκρυσε τον κατάμαυρο ουρανό, και βροχή έπεσε ενώ ένα τρομερό βουητό αντηχούσε. Τους θύμιζε σφύριγμα πανίσχυρου ανέμου, μα δεν ήταν τέτοιο. Τους θύμιζε κίνηση πελώριου τροχού, μα ούτε τέτοια ήταν.

Ο Οφιομαχητής, εξακολουθώντας να έχει το χέρι του επάνω στο Ιερό Χέρι, ξαφνικά γέλασε τρομάζοντάς τους. Και με τη θέλησή του έκανε το πλέγμα των ανθυδατικών ενεργειών να πάψει να κινείται.

Η θάλασσα έφυγε από τον ουρανό, επιστρέφοντας στη γη, κατεβαίνοντας από τη δεξιά μεριά. Σαν, όντως, ένας γιγάντιος τροχός να είχε μπει σε κίνηση και, μετά, η κίνησή του να είχε πάψει.

Τα αβαθή νερά γύρω από τα πόδια τους αναταράζονταν... μέχρι που γαλήνεψαν.

«Τρελό...» μούγκρισε ο Άκεφος. «Το μέρος είναι τρελό! Αυτό το κά-θαρμα μάς έφερε για να σκυλοπνιγούμε!»

«Το μαργαριτάρι, όμως, είναι θησαυρός στα σίγουρα!» είπε η Τζιλ. «Μια αρμάδα χταπόδια αξίζει, πάω στοίχημα. Να το βγάλουμε αποκεί και να το πάρουμε!»

«Τι;» έκανε ο Αργύριος. «Δε θ’ αγγίζετε το Ιερό Χέρι! Δεν–!»

«Γιατί, ρε;» ρουθούνισε ο Άκεφος. «Θα σε φοβηθούμε, μήπως;» Και τράβηξε το σπαθί του.

Ο Φοίβος γέλασε και τράβηξε το δικό του σπαθί.

Ο Οφιομαχητής πήρε το χέρι του απ'το μαργαριτάρι. Στράφηκε και τους είπε: «Βάλτε τα σπαθιά σας στα θηκάρια προτού σας τα βάλω στον κώλο.»

Τον κοίταξαν με στενεμένα μάτια.

«Σκυλί!» γκάριξε ο Άκεφος δείχνοντάς τον με το λεπίδι του. «Μας έφερές για να μας σκυλοπνίξεις!» Και τον σπάθισε, υψώνοντας το όπλο του και κατεβάζοντάς το.

Ο Γεώργιος τού άρπαξε τον καρπό και τον γύρισε. Ο Άκεφος ούρλιαξε καθώς το μανίκι του ξίφους έφευγε απ'τα παράλυτα δάχτυλά του· τα γόνατά του λύγισαν από τον πόνο, και έπεσε μες στα νερά.

Ο Φοίβος έκανε να ορμήσει στον Οφιομαχητή απ'την άλλη μεριά, αλλά οι δύο ερπετοειδείς τον πρόλαβαν: το Ξανθό Φίδι τύλιξε την ουρά του γύρω απ'τα πόδια του Φοίβου, το Καστανό Φίδι τον χτύπησε, με τη δική του ουρά, στο χέρι που κρατούσε το σπαθί. Και ο πειρατής σωριάστηκε άοπλος.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα στον Γεώργιο, ο οποίος φώναξε: «Ανόητοι!» αφήνοντας το χέρι του Άκεφου προτού το σπάσει. «Το μαργαριτάρι είναι το κλειδί για να βγούμε από τούτη την ενδοδιάσταση! Μπορώ να χειριστώ το νερό όταν αγγίζω το μαργαριτάρι.»

«Τι πράγμα;» είπε η Ευτέρπη, ατενίζοντάς τον συνοφρυωμένη. «Τι πράγμα;»

«Ποιος νομίζεις ότι έκανε μόλις τώρα τη θάλασσα νάρθει στον ουρανό;»

«Εσύ;»

Ο Γεώργιος κατένευσε. «Εγώ.»

«Και γιατί δεν το ήξερε αυτός;» Έδειξε τον ιερέα της Έχιδνας· και τον ρώτησε: «Δεν είχες αγγίξει ποτέ το μαργαριτάρι;»

«Το είχα αγγίξει...» Έμοιαζε απορημένος.

«Δεν είσαι, όμως, Φιλημένος της Έχιδνας,» του είπε ο Οφιομαχητής.

Ο Αργύριος τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «...Τι εννοείς;» κόμπιασε. «Είσαι...; Είσαι...;»

Ο Γεώργιος κατένευσε ξανά. «Ναι.»

«Μόνο μύθους έχω ακούσει για Φιλημένους. Κι έχω διαβάσει και γι' αυτούς στα ιερά βιβλία, και... και... Έχεις τρομερή δύναμη; Δεν σε πιάνουν τα δηλητήρια;»

«Τι θέλεις τώρα, αποδείξεις;» Ο Γεώργιος κρατούσε σε απόσταση τη φαρμακερή οργή του.

«Μπορείς να ξανακάνεις το νερό ν'ανεβεί στον ουρανό;» ρώτησε η Ευτέρπη.

«Μπορώ. Εγώ το έκανα να έρθει κι εγώ το σταμάτησα. Και νομίζω πως αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να βγούμε απ'την ενδοδιάσταση.»

«Πώς;» ρώτησε η Τζίλ. «Ανεβαίνοντας στον ουρανό;»

«Μαζί με τη θάλασσα.»

Η Ευτέρπη'σαρ πλησίασε το Ιερό Χέρι. «Θα πάθω τίποτα αν το αγγίξω κι εγώ;»

«Δε νομίζω,» απάντησε ο Γεώργιος.

«Το έχω αγγίξει πολλές φορές,» είπε ο Αργύριος.

Η μάγισσα έβαλε τα χέρια της επάνω στο μεγάλο μαργαριτάρι και μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, διευρύνοντας τις αισθήσεις της· κι αμέσως αντιλήφτηκε ότι, ναι, αυτός ο λίθος ήταν γεμάτος ενέργεια. Ήταν φορτισμένος. Και το είδος της ενέργειας ήταν ανθυδατική. Ήταν σαν την ενέργεια που κρατούσε τις ηπειρονήσους πλωτές· η Ευτέρπη γνώριζε το σημάδι της. Μπορούσε να την ξεχωρίσει με το μυαλό της.

Αλλά το μαργαριτάρι δεν ήταν ένα απομονωμένο κλουβί γεμάτο ανθυδατική ενέργεια. Η ενέργεια ερχόταν μέσα του, στροβιλιζόταν, και ξαναγύριζε εκεί απ'όπου είχε προέλθει – δηλαδή, μέσα στο πέτρινο χέρι που κρατούσε το μαργαριτάρι. Αυτό το πέτρινο χέρι ήταν ένας δίαυλος για ανθυδατικές ενέργειες. Οι ανθυδατικές ενέργειες της ενδοδιάστασης περνούσαν από εκεί φτάνοντας στο μαργαριτάρι.

Ο Γεώργιος έχει δίκιο, σκέφτηκε η Ευτέρπη. Το μαργαριτάρι είναι κλειδί εδώ πέρα! Αλλά δεν είχε ιδέα πώς μπορεί να είχε δημιουργηθεί. Ήταν φυσικό κατασκεύασμα – είχε γεννηθεί κάπως από την ίδια την ενδοδιάσταση; Ή ήταν τεχνητό κατασκεύασμα; Το είχε φτιάξει κάποιος μάγος; Κάποιος παράξενος τεχνουργός; Κάποιου είδους οντότητα;

Η Ευτέρπη πήρε τα χέρια της από το Ιερό Χέρι της Έχιδνας, διακόπτοντας συγχρόνως το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Στράφηκε στον Καπετάνιο και του είπε τα συμπεράσματά της. Δεν του έκρυψε τίποτα.

Εκείνος ένευσε, μην έχοντας ακούσει κάτι που να τον εκπλήσσει. Είπε στον Άκεφο και τον Φοίβο, που τον κοίταζαν με επιφύλαξη: «Βλέπετε; Το μαργαριτάρι δεν είναι θησαυρός. Είναι ο μόνος τρόπος για να φύγουμε αποδώ πέρα.»

«Μας είχες υποσχεθεί θησαυρό!» μούγκρισε ο Άκεφος, τρίβοντας το πονεμένο χέρι του.

«Τα πράγματα άλλαξαν,» του είπε ο Οφιομαχητής, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να λυσομανά μέσα του.

Η Ευτέρπη'σαρ, συνεπαρμένη από τη φύση αυτής της ενδοδιάστασης, τους αγνοούσε. Έκανε ακόμα ένα ξόρκι: Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, τώρα. Είχε χρόνια να το χρησιμοποιήσει. Από τότε που είχε πρωτοεκπαιδευτεί ως μάγισσα-Ερευνήτρια στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία Υπερυδάτιας, στη Μεγάπολη. Δεν της είχε χρειαστεί ποτέ. Μετά, όλο με πειρατές και λεχρίτες έμπλεκε στη ζωή της, και, παρά τη μαγική της εκπαίδευση, δεν μπορούσε να μαζέψει όσα οχτάρια θα ήθελε: όλο τής γλιστρούσαν μέσα από τα δάχτυλα.

Τα λόγια του ξορκιού ήρθαν με δυσκολία στο μυαλό της και αρθρώθηκαν αργά και σπαστά από τα χείλη της, ενώ τα μαγικά σύμβολα σχηματίστηκαν μουδιασμένα από τα δάχτυλά της. Ουσιαστικά, έκανε το ξόρκι τρεις φορές προτού το πετύχει ακριβώς όπως έπρεπε. Αλλά, ναι, τώρα οι αισθήσεις της είχαν αλλάξει: είχαν αλλοιωθεί έτσι ώστε να μπορεί να αντιλαμβάνεται διαστασιακές αλλοιώσεις γύρω της. Και...

...τα πάντα εδώ πέρα της έμοιαζαν με διαστασιακή αλλοίωση. Τα πάντα ήταν μια διαστασιακή αλλοίωση. Ήταν... διαστρεβλωμένα. Αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα περισσότερο. Με το Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως δεν γινόταν να πάρεις περισσότερες πληροφορίες. Γι'αυτό χρειαζόταν Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως, και τέτοια μαγγανεία η Ευτέρπη δεν τολμούσε τώρα να επιχειρήσει. Κατά πρώτον, νόμιζε ότι τη θυμόταν ακόμα χειρότερα απ'ό,τι το Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Κατά δεύτερον, η μαγγανεία μπορεί να απαιτούσε ώρες ολόκληρες για να γίνει. Κατά τρίτον, ήταν επικίνδυνη πολλές φορές για τον μάγο – αναλόγως

πάντα τη διαστασιακή αλλοίωση που ερευνούσε. Και η Ευτέρπη νόμιζε ότι τούτη εδώ η αλλοίωση πρέπει να ήταν, όντως, επικίνδυνη περιπέτωση. Πρέπει να είχε δημιουργηθεί από τις ανθυδατικές ενέργειες πριν από χιλιετίες· τον καιρό που είχαν δημιουργηθεί και οι ίδιες οι ηπειρόνησοι, πιθανώς.

«Τι κάνεις εκεί, μάγισσα;» τη ρώτησε ο Οφιομαχητής. Την είχε δει να κάνει κάποιο ξόρκι και, μετά, να βρίσκεται σε μια κατάσταση αυτούπνωσης ίσως· αλλά τώρα πάλι βλεφάριζε κανονικά και η όψη της δεν ήταν επίπεδη πια. «Τι βρήκες;»

«Μια αλλοίωση. Ολόκληρη η ενδοδιάσταση,» αποκρίθηκε η Κυρά του Λιονταριού. Και του μίλησε ξανά για τα συμπεράσματά της.

Τα οποία, όπως και την προηγούμενη φορά, δεν τον εξέπληξαν καθόλου. «Ναι,» είπε ο Οφιομαχητής. «Σαν Φυσαλίδα είναι αυτό το μέρος. Απλώς δεν είναι κάτω απ'το νερό.

»Πάμε πίσω στο πλοίο μας τώρα.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Άκεφος.

«Εσύ άμα θες μείνε εδώ,» μούγκρισε ο Οφιομαχητής.

«Θα τ'αφήσουμε το μαργαριτάρι;» είπε η Τζίλ.

«Θα επιστρέψω όταν είναι ώρα να φύγουμε,» εξήγησε ο Οφιομαχητής. Και στράφηκε στον ιερέα: «Θυμάσαι προς τα πού είναι το πλοίο μας; Γιατί εγώ έχω χαθεί.» Τα πάντα έμοιαζαν ίδια, ή παρόμοια, σ'αυτή την ενδοδιάσταση.

Ο Αργύριος κατένευσε. «Ακολουθήστε με,» είπε.

Εν τω μεταξύ, στο προσαραγμένο Λιοντάρι του Ανέμου, το τσούρμο που περίμενε δεν είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του Καπετάνιου. Είχαν ξεχάσει ότι κάτι εδώ έπαιζε με τα μυαλά τους. Δεν πρόσεχαν τις σκέψεις και τις διαθέσεις τους. Η Λιωμένη Ιωάννα, ο Παύλος ο Φαύλος (ο δεύτερος που ο Οφιομαχητής είχε βρει στον Επιστροφέα της Τριάνης· ο πρώτος ήταν ο Άκεφος), ο Πεινασμένος Ιγνάτιος, ο Στριμωγμένος Στέργιος (ένας απ'αυτούς που ο Οφιομαχητής είχε μαζέψει στο Κακολίμανο της Τριάνης), ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, η Αμαλία των Λιονταριών, ο Μάρκος των Λιονταριών, και ο Νικόλαος Κορισκάνης ήταν όλοι λιπόθυμοι. Αλλά οι υπόλοιποι – ο Δαμιανός ο Πούστης, ο Πέτρος ο Φθονερός, ο Ανώματος Αργύριος, ο Ευσέβιος ο Σκύλος, η Βιολέτα, ο Λουκιανός ο Λαγοκτόνος, ο Λάμπρος ο Σκοτεινός, κι ο Σαράντης ο

Ανοιχτομάτης – ήταν ξύπνιοι και οργισμένοι, και σύντομα άρχισαν να διαπληκτίζονται αναμεταξύ τους. Και σηκώθηκε κι ο Νικόλαος, των Κακών: συνήλθε από το χτύπημα του Οφιομαχητή και μπλέχτηκε κι εκείνος στον καβγά που είχε θέμα πώς θα έφευγαν από εδώ, ή πώς θα έβρισκαν τον θησαυρό, ή αν ο Καπετάνιος ήταν εξαρχής ψεύτης, ή αν έπρεπε να τον σκοτώσουν τον Καπετάνιο, ή... κάτι άλλο – ή όλ' αυτά μαζί. Κανείς δεν ήταν σίγουρος ακριβώς. Και όσο λόγια ανταλλάσσονταν τόσο λιγότερο σίγουροι ήταν όλοι τους γιατί τσακώνονταν.

Οι έντονες κουβέντες δεν άργησαν να μετατραπούν σε άγριες κουβέντες, και οι άγριες κουβέντες σε χτυπήματα – μπουνιές, κλοτσιές, μαχαιριές. Χτυπιόνταν αναμεταξύ τους σαν παράφρονες, όταν η θάλασσα σηκώθηκε από πάνω τους κρύβοντας τον κατάμαυρο ουρανό. Και τότε διέκοψαν τον τσακωμό τους, αναφωνώντας και δείχνοντας ψηλά και ξεστομίζοντας κατάρες και βρισιές, ενώ οι περισσότεροι νόμιζαν πως είχε έρθει το τέλος τους, πως αυτό το γαμημένο καθίκι, ο Γεώργιος, ο Οφιομαχητής, τους είχε σκυλοπνίξει τελικά – η θάλασσα θα τους κατάπινε!

Αλλά η θάλασσα δεν τους κατάπιε· απλά πέρασε από πάνω τους, ρίχνοντας βροχή στα κεφάλια τους και κάνοντάς τους να συνέλθουν από την παράφορη οργή τους – για λίγο, για λίγο. Ύστερα, το νερό κατέβηκε ξανά, από την άλλη μεριά του ορίζοντα, αφήνοντας μονάχα ανατράξεις γύρω από τα πόδια τους σαν μικρή τρικυμία.

Τότε παρατήρησαν ότι κάποιος είχε σκοτώσει τον Δαμιανό τον Πούστη. Τον είχε μαχαιρώσει στα σωθικά. Ο Πέτρος ο Φθονερός τον είδε νεκρό και ούρλιαξε σαν να τον είχαν λαβώσει κι εκείνον, και ο φονικός τσακωμός άρχισε ξανά, χειρότερος από πριν, καθώς κατηγορίες εκτοξεύονταν από στόματα και χτυπήματα χαρίζονταν αφειδώλευτα από χέρια, πόδια, και λεπίδες.

Είχαν όλοι τους τρελαθεί, και δεν μπορούσαν να χαλιναγωγήσουν τον εαυτό τους. Κι άλλο αίμα χύθηκε πάνω στην κουβέρτα του Λιονταριού του Ανέμου και μες στα ρηχά νερά του Πέρατος των Θαλασσών· κι άλλα κουφάρια έπεσαν. Ακόμα και οι λιονταρόγατοι είχαν αγριέψει, και ούρλιαζαν και πηδούσαν αποδώ κι αποκεί.

Όταν ο Οφιομαχητής επέστρεψε μαζί με τον Αργύριο, τους δύο ερπετοειδείς, τη Τζίλ, τον Άκεφο, τον Φοίβο, και την Ευτέρπη, βρήκε μόνο

τέσσερις ζωντανούς από αυτούς που δεν είχαν λιποθυμήσει από την είσοδο στο Πέρασ των Θαλασσών: τον Πέτρο τον Φθονερό, τον Ευσέβιο τον Σκύλο, τον Νικόλαο των Κακών, και τον Λουκιανό τον Λαγοκτόνο. Επίσης, ο Πεινασμένος Ιγνάτιος ήταν όρθιος, έχοντας τώρα ξυπνήσει, καθώς και η Λιωμένη Ιωάννα – κι οι δυο τους με αιματοβαμμένες λεπίδες στα χέρια.

«ΤΙ ΚΑΝΑΤΕ, ΡΕ!» κραύγασε ο Γεώργιος, νιώθοντας την οργή του σαν μαινόμενη θύελλα μέσα του. «ΤΙ ΚΑΝΑΤΕ! Σας είχα πει να προσέχετε! Σας το είχα πει!»

«Κάθαρμα!» του φώναξε ο Νικόλαος των Κακών. «Τώρα ήρθε η ώρα σου, γαμημένο κάθαρμα του Λοκράθου, που μας έφερες εδώ να μας καταστρέψεις!» Έστρεψε ένα πυροβόλο πιστόλι προς τη μεριά του, καθώς στεκόταν πλάι στη γερτή, σπασμένη κουπαστή, μες στα αβαθή νερά, και πάτησε τη σκανδάλη, ξανά και ξανά και ξανά.

Ο Γεώργιος τινάχτηκε στο πλάι, ξέροντας ότι δύσκολα πετύχαινες κινούμενο στόχο, ειδικά στην Υπερυδάτια· και οι άλλοι γύρω του έκαναν το ίδιο: σκορπίστηκαν. Το πιστόλι του Νικόλαου πυροβόλησε τελικά, αλλά δεν χτύπησε κανέναν.

Το βελονοβόλο του Οφιομαχητή, όμως, χτύπησε τον Νικόλαο στον ώμο στέλνοντας Αγκαλιά Μουδιάστρας μέσα του και ρίχνοντάς τον κάτω μη μπορώντας να κουνηθεί. Ο Ευσέβιος ο Σκύλος πετάχτηκε, τότε, δίπλα στον Γεώργιο πηδώντας απ'το κατάστρωμα, βαστώντας έναν μεγάλο λοστό με το μοναδικό του χέρι, κραυγάζοντας σαν θηρίο. Και τον βάρωσε στον ώμο, αλλά ο Οφιομαχητής ούτε που παραπάτησε και, γυρίζοντας, τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, διαλύοντας κόκαλα, σπάζοντας τη ράχη του, σκοτώνοντάς τον.

Την ίδια στιγμή, ο Πεινασμένος Ιγνάτιος και η Λιωμένη Ιωάννα ορμούσαν στον Λουκιανό τον Λαγοκτόνο, και η Λιωμένη δεχόταν μια μαχαίριά στην κοιλιά ενώ ο Πεινασμένος μια κουτουλιά στο σαγόνι και το στόμα του γέμιζε αίμα. Ο Λαγοκτόνος γέλασε όπως γελάνε οι παράφρονες· αλλά το γέλιο του κόπηκε απότομα καθώς ο Άκεφος τού την έπεσε από δίπλα κοπανώντας τον κατακέφαλα μ'ένα ρόπαλο και σπάζοντάς του το κρανίο, φωνάζοντας: «Τι κάνεις, ρε ηλίθιε μαλακά; Τι κάνεις, ρε ηλίθιε; Θα σε σκοτώσω, ρε πούστη! ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ!» Και συνέχισε

να τον χτυπά ενώ ήταν πεσμένος στα σανίδια της κουβέρτας, που ήταν ήδη ποτισμένα με πολύ αίμα. Ο Λουκιανός δεν ανέπνεε πλέον.

Αλλά η Τζίλ και ο Πέτρος ο Φθονερός όρμησαν στον Άκεφο για να τον σταματήσουν, κι εκείνος στράφηκε, εξαγριωμένος, καθώς τον τραβούσαν πίσω, και κοπάνησε τον Φθονερό με το ρόπαλό του καταπρόσωπο, σπάζοντάς του τη μύτη. Οπότε, η Τζίλ κλότσησε τον Άκεφο στα αρχίδια και τον κάρφωσε στον λαιμό με το κοντόσπαθό της.

Ο Παύλος ο Φαύλος, που τότε είχε μόλις ξυπνήσει και κοίταζε το μακελειό σαν να είχε βρεθεί ξαφνικά μέσα σε εφιάλτη, χίμησε στη Τζίλ κραυγάζοντας Φόνισσα! Γαμημένη φόνισσα! κι έχωσε το μακρύ λεπίδι του ξιφιδίου του μες στα πλευρά της. Η Τζίλ κατέρρευσε αναπνέοντας αίμα, σπαρταρώντας σαν ψάρι έξω απ'το νερό.

«Σταματήστε, ρε! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» κραύγασε ο Οφιομαχητής· μα δεν φαινόταν να τον ακούνε, ή να του δίνουν σημασία. Ο ίδιος δεν αισθανόταν την οργή του πιο δυνατή απ'ό,τι συνήθως· μάλλον, το Πέρασ των Θαλασσών δεν μπορούσε να του κάνει τίποτα χειρότερο από αυτό που του είχε ήδη κάνει το φιλί της Φαρμακερής Κυράς. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε έντονα μέσα του, αλλιώς θα είχε ορμήσει για να τους σκοτώσει όλους.

Η Ευτέρπη, βλέποντας τον Φαύλο να καρφώνει τη Τζίλ, ύψωσε το ενεργειακό/πυροβόλο πιστόλι που είχε τραβήξει (ένα από τα όπλα που είχαν κλέψει από τους φρουρούς του τρένου στην Τριάνη, όταν ο Οφιομαχητής είχε ελευθερώσει από εκεί τους Κακούς και τους δύο ερπετοειδείς) και του έριξε. Η φωτεινή ριπή, όμως, τον αστόχησε· πέρασε δίπλα από τον ώμο του. Ο Παύλος στράφηκε και είδε τη μάγισσα, και πηδώντας απ'το κατάστρωμα, πέφτοντας μες στα ρηχά νερά, έτρεξε καταπάνω της. Συγχρόνως, η Ευτέρπη τού ξανάριξε με το πιστόλι, αλλά πάτησε τη σκανδάλη καθώς εκείνος πηδούσε και αστόχησε πάλι. Ο Φαύλος ύψωσε τώρα το ξιφιδίο του και το εκτόξευσε στροβιλιζόμενο εναντίον της. Η λεπίδα καρφώθηκε στον αριστερό της ώμο και η μάγισσα έπεσε μες στα αβαθή νερά με μια τρομαγμένη κραυγή ενώ το πιστόλι έφευγε απ'το χέρι της.

Ο Φαύλος την πλησίασε, με φονική γυαλάδα στα μάτια. Αλλά δεν έφτασε ποτέ κοντά της. Τον πρόλαβε το Φιλί της Έχιδνας. Ο

Οφιομαχητής τού έκοψε το κεφάλι με μια γρήγορη σπαθιά. Το σώμα του έπεσε στα νερά, σπαρταρώντας και τινάζοντας αίματα.

Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι σύρθηκαν για να σταθούν δεξιά κι αριστερά του αλλόμορφου συγγενή τους, με σπαθιά στα χέρια, έτοιμοι να σκοτώσουν αν χρειαζόταν, συρίζοντας αγριεμένα, αλλά χωρίς να είναι επηρεασμένοι από την παραφροσύνη που προκαλούσε η ενδοδιάσταση.

Εκτός από αυτούς, οι μόνοι που ήταν όρθιοι τώρα ήταν ο ιερέας της Έχιδνας, ο Πέτρος ο Φθονερός (με αίματα να κυλάνε από τη σπασμένη μύτη του), ο Πεινασμένος Ιγνάτιος (με αίματα να κυλάνε από το στόμα του), ο Φοίβος των Λιονταριών (που στεκόταν σαν μουδιασμένος, προσπαθώντας να καταπολεμήσει την παράξενη οργή μέσα του, καθώς θυμόταν τι είχε πει ο Καπετάνιος και το είχε πάρει σοβαρά), και η Ευτέρπη, που μόλις είχε σηκωθεί τραβώντας με τρεμάμενο χέρι το ξιφίδιο του Παύλου έξω από τον ώμο της.

«Καπετάνιε φονιά!» φώναξε ο Φθονερός, από την κουβέρτα, δείχνοντας τον Γεώργιο με το ματωμένο σπαθί του. «Μας έφερες εδώ να μας σκυλοπνίξεις! Φονιά!»

«Σας είπα ότι κάτι παίζει με το μυαλό σας σε τούτο το μέρος!» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Αφήστε τα όπλα σας και σκεφτείτε λογικά! Έχουν ήδη σκοτωθεί οι περισσότεροι· θέλετε να σκοτωθείτε όλοι;»

«Γάμα τους τους μαλάκες – έχουν παλαβώσει!» γρύλισε η Ευτέρπη και, πιάνοντας το πιστόλι της μέσα απ'τα νερά, το ύψωσε, γυρίζοντάς το στη λειτουργία πυροβόλου. Σημάδεψε τον Πέτρο τον Φθονερό και πάτησε τη σκανδάλη, μα το όπλο δυσλειτούργησε, και ο Γεώργιος τής άρπαξε αμέσως το χέρι και την ανάγκασε να το πετάξει ξανά. «Είπα – ΤΕΛΟΣ!» φώναξε. «Κρύψτε όλοι τα όπλα σας! Όχι άλλοι σκοτωμοί!»

Πάλι, όμως, δεν τον άκουγαν. Ο Πέτρος ο Φθονερός και ο Πεινασμένος Ιγνάτιος πήδησαν απ'το κατάστρωμα κι έτρεξαν καταπάνω του, με τα σπαθιά τους υψωμένα. Βρήκαν στον δρόμο τους το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι, και οι δύο ερπετοειδείς σύντομα τους σκότωσαν, τυλίγοντάς τους με τις ουρές τους και καρφώνοντάς τους με τα δικά τους σπαθιά παρότι ο Γεώργιος – έχοντας ήδη ξαναρίξει την Ευτέρπη μες στα νερά – τους φώναζε να μην τους σκοτώσουν. Καταλάβαινε, όμως, πως δεν ήταν η παραφροσύνη του Πέρατος των Θαλασσών που είχε

επηρεάσει τους ερπετοειδείς· το αισθανόταν. Ήταν η επιθυμία τους να τον προστατέψουν που τους ωθούσε.

Η Ευτέρπη τινάχτηκε όρθια ξανά, παρά τα αίματα στον ώμο της. «Τι κάνεις, ρε μαλάκα!» γρύλισε στον Γεώργιο. «Θες να μας σκοτώσουν; Έχουν τρελαθεί!» Και τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη της, μοιάζοντας έτοιμη να του χιμήσει.

«Βλέπεις κανείς να είναι όρθιος;» της είπε ο Οφιομαχητής δείχνοντας γύρω τους. «Δες, μάγισσα! Δες, μα την Έχιδνα! Όλο νεκροί!»

Η Ευτέρπη κοίταξε: Τώρα, οι μόνοι όρθιοι, εκτός από εκείνη και τον Γεώργιο, ήταν ο ιερέας της Έχιδνας, οι ερπετοειδείς, και ο Φοίβος, που βαριανάσαινε σαν να είχε τρέξει χιλιόμετρα, μα δεν είχε κουνηθεί από τη θέση του.

«Προσπαθήστε να το καταπολεμήσετε,» είπε ο Οφιομαχητής στην Ευτέρπη και τον Φοίβο. «Σας το είπα, και σας το ξαναλέω: κάτι στη φύση αυτής της ενδοδιάστασης προσπαθεί να σας βάλει να αλληλοσκοτωθείτε. Ο Αργύριος μάς προειδοποίησε. Και ο ίδιος φαίνεται νάχει βρει τρόπο να αντιστέκεται.» Τον έδειξε.

Ο ιερέας είπε: «Η προσευχή στη Μεγάλη Κυρά. Μόνο αυτό. Μόνο αυτό...»

«Μπορείς να τους βοηθήσεις;» τον ρώτησε ο Γεώργιος.

«Αν θέλουν να με ακούσουν. Αλλά οι άλλοι, οι δικοί μου, σκοτώθηκαν όλοι... και είχαμε και ναοφύλακες ανάμεσά μας.»

Ο Οφιομαχητής είπε στον Φοίβο και την Ευτέρπη: «Θα κοιτάξω τώρα ποιοι είναι ακόμα ζωντανοί. Μην κάνετε καμιά ανοησία. Έχετε κατά νου αυτό που σας είπα!» Και προς τον Αργύριο: «Πρόσεχέ τους, ιερέα.»

Εκείνος κατένευσε, σιωπηλά.

Ο Γεώργιος έψαξε να δει ποιοι από τους πεσμένους ανέπνεαν ακόμα και ποιοι όχι. Από όσους ήταν μες στα αβαθή νερά, μόνο ο Νικόλαος των Κακών ανέπνεε, αλλά εξακολουθούσε να είναι μουνδιασμένος από την Αγκαλιά Μουδιάστρας: δεν μπορούσε να κουνηθεί. Ο Γεώργιος δεν τον εμπιστευόταν καθόλου αυτό τον καριόλη, και η οργή του τον ωθούσε να τον καθαρίσει τώρα, που είχε την ευκαιρία. Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κράτησε πέρα τη μάνητα της Έχιδνας σαν μυθικό αέρινο τείχος.

Ο Οφιομαχητής ανέβηκε στην κουβέρτα και εκεί βρήκε περισσότερους νεκρούς, αλλά και περισσότερους ζωντανούς. Ανθρώπους που έμοιαζαν να είναι ακόμα λιπόθυμοι από την αρχική πτώση του καραβιού μέσα στο Πέρας των Θαλασσών. Ο Στριμωγμένος Στέργιος, ο Άκλαυτος Κλεόβουλος, η Αμαλία των Λιονταριών, ο Μάρκος των Λιονταριών, και ο Νικόλαος Κορισκάνης, ο Ωκεανομάντης, ζούσαν, αν και κανείς τους δεν κουνιόταν. Κοιμόνταν. Και καλύτερα. Ο ύπνος, μάλλον, τους είχε σώσει τη ζωή.

Ο Οφιομαχητής συγκέντρωσε τους ζωντανούς στο κέντρο του καταστρώματος, και πέταξε τους νεκρούς στα αβαθή νερά. Αλλά δεν τους άφησε εκεί· σύντομα, τους μάζεψε κι αυτούς και τους τοποθέτησε πάνω σε βράχους που έβγαιναν στον αφρό.

«Αφήστε τους εκεί, να στεγνώσουν,» είπε. «Μετά θα τους πυρπολήσουμε.»

«Καπετάνιε,» έκανε ο Φοίβος, πανικόβλητα, «θα πεθάνουμε όλοι εδώ πέρα! Είμαστε σκυλοπνιγμένοι!»

«Όχι,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Κανείς άλλος δεν θα πεθάνει εκτός αν αυτός ο δαίμονας μες στο μυαλό σας σας βάλει να αλληλοσκοτωθείτε ξανά. Υπάρχει δρόμος για να φύγουμε. Θα κάνουμε τούτο το πλοίο να σκαρφαλώσει στον ουρανό καθώς το νερό θ'ανεβαίνει, κι έτσι θα βγούμε.» Δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι αυτό θα έπιανε. Ήξερε ότι το Πέρας των Θαλασσών έφερνε καράβια εδώ από την Υπερυδάτια όταν το νερό ανέβαινε στον ουρανό της ενδοδιάστασης· δεν ήξερε, όμως, ότι μπορούσε να γίνει και το αντίστροφο: ότι ένα καράβι μπορούσε να περάσει από το Πέρας των Θαλασσών προς την Υπερυδάτια, ότι δηλαδή αυτή η διαστασιακή δίοδος ήταν αμφίδρομη, όχι μονόδρομη. Ωστόσο, το ήλπιζε. Αλλιώς... αλλιώς... Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα μέσα του.

11

Επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι στο Ανατολικό Λιμάνι της Μελκάρνια μες στο απόγευμα, καθώς σουρουπώνει. Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι εκεί, όπως επίσης και αρκετοί από το πλήρωμά του και οι περισσότεροι Μακροθάνατοι. Ο Καταραμένος Αργύριος ρωτά τους τελευταίους πού είναι οι άλλοι, και του απαντούν ότι πήγαν μαζί με μερικά μέλη του πληρώματος σ'ένα καπηλειό εδώ κοντά.

«Πώς πλέει η αναζήτησή σου, Καπετάνιε;» με ρωτά ο Δημοσθένης, κι ο Φαφλατάς στον ώμο του φωνάζει: «Πώς πλέει Καπετάνιε Πώς πλέει Καπετάνιε! Πώς πλέει!»

«Κανένα σημαντικό στοιχείο από εδώ, δυστυχώς. Λέω να βάλουμε πλώρη για Κυρτόπολη.» Ανάβω τσιγάρο καθώς είμαστε πάνω στην κουβέρτα του πλοίου, με τη Λουκία, τη Διονυσία, και την Ερασμία κοντά μας. Ο Καταραμένος έχει απομακρυνθεί με τους Μακροθάνατούς του, και ο Ακατάλυτος πρέπει νάχει πάει να κυνηγήσει τα ποντίκια του Χελιού.

Ο Δημοσθένης αποκρίνεται: «Ό,τι θέλεις εσύ, Καπετάνιε. Ν'αποπλεύσουμε τώρα; Μες στο βράδυ ξανά;»

Ελπίζω να μη σε θάλω σε μπελάδες στην Κυρτόπολη, σκέφτομαι, εσένα και το πλήρωμά σου. «Όχι. Δεν είναι ανάγκη να φύγουμε αμέσως. Το πρωί.»

Ο Δημοσθένης νεύει, μοιάζοντας να εγκρίνει. «Ντάξει,» λέει. «Μόλις πέσει το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου ξεκινάμε. Θα κοιμηθείτε δω;»

Κοιτάζω τις φίλες μου. «Τι προτιμάτε;»

«Το καράβι είναι και σπίτι,» λέει η Λουκία, μειδιώντας πειρατικά και κάνοντάς με να γελάσω.

Η Ερασμία μορφάζει. «Δεν έχω πρόβλημα.»

Η Διονυσία ανασηκώνει τους ώμους. «Εντάξει, αν κι εσείς θέλετε...»

Αλλά το ξέρω ότι δεν της αρέσουν και τόσο τα καράβια. Οπότε λέω: «Υπάρχει, όμως, και ξενοδοχείο εδώ κοντά, στο Ανατολικό Λιμάνι. Περάσαμε από δίπλα του καθώς επιστρέφαμε. ‘Το Περήφανο Κύμα’.»

«Αλμυρές τιμές,» με προειδοποιεί η Λουκία.

«Δεν είμαστε απλόκαμοι,» της λέω. «Και μόνο μια νύχτα θα μείνουμε, έτσι κι αλλιώς.»

«Εσύ πληρώνεις...»

«Δεν είπα το αντίθετο.»

Προτού φύγουμε από το Αεικίνητο Χέλι, ρωτάω και τον Καταραμένο Αργύριο αν θέλει να έρθει μαζί μας, αλλά αποκρίνεται ότι καλύτερα να μείνει εδώ, με τους μισθοφόρους του. Τον καληνυχτίζω, λοιπόν, και κατεβαίνουμε από το πλοίο ενώ έχει βραδιάσει.

Το Περήφανο Κύμα δεν είναι μακριά· πηγαίνουμε με τα πόδια. Κλείνουμε δύο δωμάτια – ένα για εμένα και τη Λουκία, ένα για την Ερασμία και τη Διονυσία (που πάλι δεν φαίνεται να έχουν πρόβλημα να μείνουν μαζί) – και διανυκτερεύουμε εκεί. Ο Ακατάλυτος, φυσικά, είναι κοντά μας. Πετάχτηκε δίπλα μας μόλις κατεβήκαμε απ’το Αεικίνητο Χέλι, σαν φάντασμα που γεννιέται από τις σκιές.

Μες στη νύχτα, ο καιρός χαλάει. Δυνατός άνεμος φυσά, και βρέχει και λίγο, καθώς κάθομαι οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι, με την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει μέσα μου και τη Λουκία να κοιμάται πλάι μου. Καλύτερα που δεν αποπλεύσαμε απόψε, σκέφτομαι. Όχι πως δεν έχω ταξιδέψει και με χειρότερο καιρό.

Λίγο πριν από την αυγή, ένας άντρας μπαίνει στο δωμάτιό μας περτώνοντας μέσα από την πόρτα σαν να μην υπάρχει.

Ο Αρσένιος. Ο τυφλός αδελφός της Διονυσίας που όταν ονειρεύεται – όπως τώρα – δεν είναι τυφλός. Ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου.

«Οφιομαχητή...» με χαιρετά. «Εδώ είσαι, λοιπόν.»

«Ξέρεις πού είναι το ‘εδώ’;» Στα όνειρα, απ’ό,τι έχω καταλάβει, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Οι ονειρικοί χώροι δεν είναι οι χώροι της ξυπνητής πραγματικότητας.

«Κάποιο ξενοδοχείο, υποθέτω...»

«Στη Μελκάρνια είμαστε,» του λέω. «Αλλά σύντομα θα φύγουμε.»

«Τι κάνετε στη Μελκάρνια;»

«Αφού γνωρίζεις ποιους ψάχνω...»

«Οι Τρομεροί Καπνοί πέρασαν από εκεί;»

«Απ'ό,τι μαθαίνω, όχι. Αλλά ρωτάω παντού.»

«Κι εμένα μ'ενδιαφέρουν αυτοί οι πειρατές, όπως ξέρεις.» Ο Αρσένιος ήταν επάνω σ'ένα από τα πλοία που κούρσεψαν, τον Γοργοπόρο, που πήγαινε από Αμμόπολη Κεντρυδάτιας προς Νερκάλη Μικρυδάτιας. Η Νεκταρία, η ερωμένη του Αρσένιου, σκοτώθηκε κατά την επίθεση, και εκείνος κατέληξε στη ράχη μιας γιγαντοχελώνας – της Χελώνας του Θησαυρού, όπως νόμιζε τότε (και ίσως ακόμα να το νομίζει) – όπου τον δάγκωσε μια κερασφόρος οχιά και ήταν τυχερός που έζησε, εξωφρενικά τυχερός. Ούτε ο Οφιομαχητής δεν θα είχε προλάβει να τον σώσει. Δυστυχώς. Αν και έκανα όσο πιο γρήγορα μπορούσα... Ναι, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου έχει τους λόγους του να μισεί τους Τρομερούς Καπνούς...

«Μα την Έχιδνα!» κάνει η Λουκία από δίπλα μου, έχοντας ξυπνήσει απ'τις φωνές μας προφανώς. «Τι θέλει αυτός εδώ;»

«Δε δέχεσαι επισκέψεις;» γελά ο Αρσένιος, και το γέλιο του μου θυμίζει λίγο το ξερό ειρωνικό γέλιο του πραγματικού, μη-ονειρικού, τυφλού εαυτού του.

«Μες στο δωμάτιό μου; Νυχτιάτικα; Απρόσκλητους;»

«Συγγνώμη, δεν μπορούσα να υπολογίσω ακριβώς την ώρα.»

Της λέω: «Αφού ξέρεις για τον Αρσένιο. Δεν είναι πραγματικά εδώ. Μας ονειρεύεται. Πέρασε μέσα από την κλειστή πόρτα και μπήκε.»

«Κλειστή;» πετάγεται ο ίδιος. «Μισάνοιχτη ήταν, μα την Έχιδνα!» Μας δουλεύει; Κλειστή ήταν, κι ακόμα κλειστή είναι. Τέλος πάντων...

«Τέλος πάντων,» του λέω. «Πώς είναι ο Νηρέας και τα Τέκνα;»

«Υγιαίνουν, και κάθε τόσο έχουν την κουβέντα σου. 'Ο Οφιομαχητής πολέμησε μαζί μας εναντίον της Ορδής των 'Οφεων'... 'Ο Οφιομαχητής θα έπρεπε να ήταν ακόμα εδώ· η θέση του είναι στο πλευρό μας'... Τέτοια πράγματα. Και ο Αλέξανδρος ο Γηραιός πιστεύει ότι θα επιστρέψεις.»

«Να του πεις να μην κάνει πάλι αυτές τις τελετές του για να με καλέσει, γιατί όταν πάω εκεί θα τον σκοτώσω.»

Ο Αρσένιος γελά.

Αληθινά, τον θεωρώ ύποπτο τον αφορισμένο ιερέα της Έχιδνας. Εκείνες οι παράξενες σκέψεις για μιάσματα μπορεί να έρχονταν στο μυαλό μου εξαιτίας της κωλοτελετής του. Αν και, τώρα που το ξανασκέφτομαι μερικές φορές, ίσως να ευθυνόταν και η παρουσία του Ευάνδρου. Ίσως η Ιχθυδάτια να μη χωρούσε δύο Φιλημένους σαν εμάς...

Αλλάζω θέμα: «Έχετε βολευτεί; Βρήκατε νέο άντρο;»

«Βρήκαμε. Θες να σου πω πού είναι;»

«Πάω στοίχημα ότι ο Νηρέας θα προτιμούσε να μην το ξέρω.»

«Να μην το ξέρει ο Οφιομαχητής;» Μιλά ειρωνικά ή όχι;

«Άσ' το καλύτερα,» του λέω. «Δε θέλω να ξέρω. Αν ποτέ χρειαστεί θα μου το πεις, υποθέτω. Τώρα δεν χρειάζεται ακόμα.»

Ο Αρσένιος νεύει, θεωρώντας μάλλον την απάντησή μου συνετή. «Αφού είσαι στη Μελκάρνια,» μου λέει, «μήπως παρεμπιπτόντως ήρθες σε επαφή με τα τοπικά Τέκνα; Μήπως έμαθες—»

«—για τους απεσταλμένους από Σαλντέρια; Τον Χρύσανθο, τον Τριακοστό-Πέμπτο Όφι της Σαλντέρια, και την Ευανθία, την Όγδοη Οχιά;»

«Ναι. Ο Νηρέας δεν έχει μάθει ακόμα.»

Του λέω τι είπε ο τοπικός Διαφεντευτής στην Ερασμία. «Δεν έχει στείλει ο Νηρέας μαντατοφόρο εδώ;» ρωτάω.

«Τώρα έστειλε. Έχουμε πολλές δουλειές, όπως αποδείχτηκε. Και μέσα στις δικές μου δουλειές βάζω πλέον και την αναζήτησή σου, Γεώργιε. Θα σε βοηθήσω να βρεις τους Τρομερούς Καπνούς – αν και ξέρω πως δεν τους ψάχνεις για να τους καταστρέψεις, όπως θα ήθελα.»

«Τι μπορείς να κάνεις;» τον ρωτάω. «Μπορείς, μέσα από τα όνειρα, να εντοπίσεις το λημέρι τους;»

«Θα δούμε,» αποκρίνεται. «Τα πάντα είναι πιθανά. Τώρα πρέπει να πηγαίνω. Δώσε χαιρετισμούς στην αδελφή μου.» Σκέφτηκε τη Διονυσία; Παράξενο. Έχει αρχίσει να χαλαεί; Γυρίζει και βαδίζει προς την πόρτα. Περνά πάλι από μέσα της κι εξαφανίζεται σαν φάντασμα.

Η Λουκία χασμουριέται. «Δε μπορούσε νάρθει άλλη ώρα να μας τα πει αυτά;»

«Δεν είναι και τόσο νωρίς.»

Με κοιτάζει ερωτηματικά, υψώνοντας ένα κόκκινο φρύδι.

«Σε κάνα μισάωρο ξημερώνει,» της λέω.

Το βλέμμα της αλλάζει· τώρα, με κοιτάζει σαν να περνάνε πονηρές σκέψεις απ'το μυαλό της, και ύστερα από λίγο κάνουμε έρωτα επάνω στο κρεβάτι, εγώ καθιστός, εκείνη γονατιστή. Τα χέρια μου διατρέχουν την πλάτη της, αποφεύγουν την εφελκίδα του τραύματος στον δεξή της ώμο, το οποίο δεν φαίνεται να την ενοχλεί καθόλου πια. Έχουν περάσει καμιά εικοσαριά μέρες από τότε που τη χτύπησε εκείνο το βέλος στις επάλξεις της Σαλντέρια.

Όταν τελειώνουμε, πέφτει το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου. «Ωρα να πηγαίνουμε,» της λέω, φιλώντας τα χείλη της, καθώς είναι ακόμα γονατιστή από πάνω μου.

«Μμμ...» Μάλλον, αυτό σημαίνει ναι.

Τη σηκώνω σαν να ήταν από πανί και την αποθέτω παραδίπλα. Γελά. «Εε!»

Τη φιλάω ξανά, στο δεξί στήθος, και σηκώνομαι απ'το κρεβάτι.

Αφού ντυνόμαστε, βγαίνουμε στον διάδρομο του ξενοδοχείου μαζί με τον Ακατάλυτο (που πιστεύω πως ήταν κρυμμένος κάτω απ'το κρεβάτι ως τώρα) και σύντομα συναντάμε τη Διονυσία και την Ερασμία. Τους λέω ότι ο Αρσένιος με επισκέφτηκε, και τι μου είπε. Προσθέτω, φυσικά, ότι έστειλε χαιρετισμούς στην αδελφή του· και νομίζω πως η Διονυσία χαίρεται που έμαθε νέα του, και ότι είναι καλά.

Φεύγουμε από το Περήφανο Κύμα και πηγαίνουμε στο Αεικίνητο Χέλι, όπου ο Δημοσθένης ο Φτερωτός και το πλήρωμά του – το πλήρωμά μου, μάλλον – μας περιμένουν μαζί με τον Καταραμένο και τους Μακροθάνατους.

«Πλώρη για Κυρτόπολη, Καπετάνιε;» με ρωτά ο Δημοσθένης, και ο Φαφλατάς φωνάζει από τον ώμο του: «Πλώρη Κυρτόπολη Πλώρη Κυρτόπολη Πλώρη!»

«Ναι,» αποκρίνομαι.

Και, ενώ ο Χρίστος'μορ είναι στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους και η Ιωάννα των Θαλασσών στο τιμόνι, αποπλέουμε από το Ανατολικό Λιμάνι της Μελκάρνια κατευθυνόμενοι δυτικά, δυτικά και νοτιοδυτικά, κατά μήκος των Βόρειων Ακτών της Ιχθυδάτιας. Μπαίνουμε στον Κόλπο της Ουράς, πηγαίνουμε προς το πιο βαθύ σημείο του, εκεί όπου είναι χτισμένη η Κυρτόπολη, η οποία τώρα διοικείται από τον Ψηλό Νηρέα και τους Τέσσερις και, απ'ό,τι μου είπε η Φαρμακερή Βασίλισσα,

έχουν τον παλιό Άρχοντα της πόλης και την οικογένειά του στα μπουντρούμια τους και, σύμφωνα με τις φήμες, τους φέρονται πολύ σαδιστικά. Αλλά το χειρότερο μ'αυτούς είναι πως είναι σύμμαχοι των Ηρμάντιων της Νοσρίντης. Σύμμαχοι του Αρχέγονου Όφεως.

Το καράβι μας εισπλέει στο Φρουρούμενο, το μεγαλύτερο λιμάνι της Κυρτόπολης. Πάνω από μιάμιση ώρα έχει περάσει από τότε που αποπλεύσαμε από Μελκάρνια. Ο Δημοσθένης αναλαμβάνει τις σύντομες κουβέντες με τους λιμενοφύλακες· εγώ προτιμώ ξανά να μη δείξω το πρόσωπό μου. Οι λιμενοφύλακες νομίζω πως μας κοιτάζουν με επιφύλαξη. Με καχυποψία, ίσως. Και είναι οπλισμένοι ως τα δόντια. Αλλά δεν μας επιτίθενται. Κατάλαβαν, άραγε, ότι ήρθαμε από Μελκάρνια; Μας βίγλισε κανένας παρατηρητής των Τεσσάρων προτού μπούμε στον Κόλπο της Ουράς; Έχουν παρατηρητές ως εκεί; Δε θα με εξέπληττε, γιατί είναι δικαιολογημένοι να φοβούνται κουρσάρους από τη Μελκάρνια.

Καθώς μπαίνουμε στο Φρουρούμενο, παρατηρώ πως η πόλη μοιάζει να βρίσκεται σε κατάσταση πολεμικής προετοιμασίας. Καράβια, οχήματα, μαχητές. Τι έχουν κατά νου ο Ψηλός Νηρέας και οι Τέσσερις;

Αράζουμε και ο Δημοσθένης με ρωτά τι έχω εγώ κατά νου.

«Θα πάω κάτω να ψάξω για τους Καπνούς, ως συνήθως,» του λέω. «Αλλά πες στο πλήρωμά σου να προσέχει. Βλέπεις τι γίνεται εδώ...»

Ο Δημοσθένης νεύει, με σκοτεινή όψη. «Ναι.» Ούτε εκείνου μοιάζει να του αρέσουν οι καταφανείς πολεμικές προετοιμασίες.

Στον Καταραμένο Αργύριο λέω εκείνος και οι Μακροθάνatoi του να μείνουν εδώ. Δεν διαφωνεί. «Ξέρεις πώς να μας καλέσεις αν μας χρειαστείς,» μου αποκρίνεται. «Αλλά είσαι σίγουρος πως δεν θέλεις να έρθουν δυο, τρεις από εμάς μαζί σου; Εγώ κι άλλοι δύο, ας πούμε; Είμαστε στην Κυρτόπολη. Ίσως και κάποιοι από την Ορδή να είναι εδώ.»

«Αν είναι, δεν θέλω να εμπλακώ μαζί τους, Αργύριε.»

«Ό,τι νομίζεις εσύ, Μαύρε. Όμως αν από κανένα στραβοφύσημα του Ζέφυρου τούς βρεις μπροστά σου; Δε θάταν καλό νάχεις μερικούς συμμάχους στο πλευρό σου;»

Το σκέφτομαι αυτό που λέει. Το σκέφτομαι πολύ σοβαρά. «Δε θέλω να σαςβάλω σε κίνδυνο. Δε σας πληρώνω καν.»

«Μας πληρώνεις τους ναύλους σε τούτο το πλοίο, και μας χάρισες κι ένα πολεμικό όχημα. Τι άλλο θες; Να έρθουμε, τώρα, ή όχι;»

«Ελάτε,» λέω τελικά. «Εσύ κι άλλοι δύο.»

Ο Αργύριος νεύει, προφανώς θεωρώντας την απόφασή μου σωστή. Και παίρνει μαζί του τη Μαρίνα και τον Ανθέμιο, όπως και στη Μελκάρνια.

Καθώς κατεβαίνουμε από το πλοίο, ο τελευταίος προσπαθεί να πιάσει κουβέντα με τη Διονυσία, η οποία του μιλά μόνο από ευγένεια, νομίζω. Εκτός από αυτούς, με ακολουθούν η Ερασμία, η Λουκία, και ο γάτος της, φυσικά.

«Το παλιό μας μάτι είναι ακόμα εδώ;» ρωτάω τη Λουκία.

«Δεν είμαι σίγουρη.»

«Ας ψάξουμε να τον βρούμε, λοιπόν.»

Ένα και μόνο πειρατικό μάτι είχα στην Κυρτόπολη, όταν ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια, και συνήθως τριγύριζε εδώ, στο Φρουρούμενο. Το αναζητώ στα στέκια που θυμάμαι, αλλά δεν το βρίσκω πουθενά. Κάνω και μερικές ερωτήσεις, μα κανείς δεν μοιάζει τώρα ούτε καν να τον έχει ακούσει. Σαν να εξαφανίστηκε.

«Πρέπει νάναι από τους ανθρώπους που ‘χάθηκαν’ όταν ο Ψηλός Νηρέας και οι Τέσσερις πήραν την εξουσία, Γεώργιε,» μου λέει η Ερασμία. «Και μη ρωτάς άλλο γι’ αυτό τον τύπο, γιατί μπορεί να βρούμε τίποτα κατασκόπους των Τεσσάρων στο κατόπι μας. Μπορεί να μας θεωρήσουν ύποπτους. Τα μιάσματα.»

Σίγουρα ξέρει τι λέει. Τη ρωτάω, χαμηλόφωνα (για να μη μας ακούσουν ο Καταραμένος και οι δικοί του): «Μπορείς να έρθεις σ’ επαφή με τον τοπικό Διαφεντευτή;»

«Διαφεντεύτρα,» με διορθώνει. «Ναι, μπορώ. Θέλεις;»

«Το θεωρείς πιθανό να έχει καμιά χρήσιμη πληροφορία για πειρατικά μάτια των Τρομερών Καπνών στην πόλη;»

«Μάλλον όχι· αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Επιπλέον, ίσως να έχει να δώσει κάποια άλλη πληροφορία. Να πάω να τη βρω και να έρθω να σου πω;»

Νεύω. «Πήγαινε.» Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Καθώς βαδίζαμε μες στους δρόμους του Φρουρούμενου, είδα μαχητές της Ορδής – μισθοφόρους με τον Οφιογενή επάνω τους – και οχήματα με το ίδιο σύμβολο.

«Είχες δίκιο,» είπα στον Αργύριο μόλις τους μπανίσαμε για πρώτη φορά. «Εδώ είναι, οι καταραμένοι.»

«Μην τους δίνεις το όνομά μου, Μαύρε.»

Η Ορδή, υποχωρώντας από Ωλμπέρκνη, φαίνεται να ήρθε στην Κυρτόπολη. Μας το είχε πει, άλλωστε, κι ο Διαφεντευτής της Μελκάρνια, δε μας το είχε πει; – ότι πήγαν στα ανατολικά της Επικράτειας της Μελκάρνια, κοντά στην Κυρτόπολη. Ναι, αυτό νομίζω πως ανέφερε η Ερασμία. Προφανώς, όμως, η Ορδή δεν είναι μόνο κοντά στην Κυρτόπολη· είναι μέσα της. Ένα μέρος του φουσατού της, τουλάχιστον. Άρα, πρέπει να είμαι ακόμα πιο προσεχτικός.

Αλλά δεν μπορώ και να μην κάνω ερωτήσεις. Αλλιώς, γιατί ήρθα; Από ετούτη την πόλη απέπλευσαν τα Μυρωμένα Σίδερα προτού τα κουρσέψουν οι Καπνοί· είναι πολύ πιθανό να έχουν πειρατικό μάτι εδώ.

Πώς, όμως, θα το βρω; Το δικό μου πειρατικό μάτι στην Κυρτόπολη έχει εξαφανιστεί, και δεν έχω άλλες διασυνδέσεις πέρα από τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.

Ρωτάω στα καπηλειά, στα πανδοχεία, και στα εστιατόρια του Φρουρούμενου αν πέρασαν από εδώ τα πλοία των Θαρνέσιων που κυνηγάνε τους Τρομερούς Καπνούς, κι αν πέρασε και ο Αβύθιστος, το καράβι του Λιρκάδιου. Τον Αβύθιστο κανείς δεν μοιάζει να τον θυμάται, αν και, λογικά, πρέπει να πέρασε από την Κυρτόπολη αφού ακολουθούσε τα ίχνη των Καπνών. Αλλά αυτό έγινε, μάλλον, πριν από κάνα μήνα, όπως πριν από κάνα μήνα πέρασε κι από την Ανώπολη, σύμφωνα με τα λόγια του Ισίδωρου, του παλιού ματιού μου εκεί.

Τους Θαρνέσιους, όμως, τους θυμούνται στο Φρουρούμενο: τρία πλοία από Σκιάπολη, γεμάτα κουρσάρους της που αναζητούν τους Τρομερούς Καπνούς. Ναι, σταμάτησαν εδώ και ρωτούσαν. Έμαθαν τίποτα χρήσιμο; Αυτό δεν το ξέρουν. Μου λένε, όμως, ότι οι τρεις καπεταναίοι τους αντάλλαξαν κουβέντες με τον Ψηλό Νηρέα. Πήγαν εκεί πάνω, στο Ακρόκαστρο, και μίλησαν μαζί του, και μάλλον είπαν κάτι για τους Καπνούς. Ο Νηρέας και οι Τέσσερις δεν τους συμπαθούν τους παράξενους πειρατές με τον καπνογίγαντα. Τους θεωρούν σοβαρό κίνδυνο.

Είχαν καμιά επαφή μαζί τους; ζητώ να μάθω. Τους έστειλαν, μήπως, οι Καπνοί κανένα μήνυμα; Κανείς, όμως, δεν μπορεί να μου δώσει απάντηση σ' αυτό.

Και οι ήλιοι έχουν προ πολλού μεσουρανήσει.

Η Λουκία μου ψιθυρίζει, καθώς βγαίνουμε από ένα καπηλειό: «Σε κοίταζαν περίεργα κάποιοι εδώ πέρα, μурμουρίζοντας αναμεταξύ τους. Και όχι μόνο εδώ, αλλά και πιο πριν, Γεώργιε. Πρέπει νάχουν αρχίσει να σε αναγνωρίζουν· ή, τουλάχιστον, να υποθέτουν ότι είσαι εσύ.»

Δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να κρύψω το κατάμαυρο πρόσωπό μου όταν μιλάω σε άλλους από κοντά. Η κουκούλα της κάπας μου σκιάζει την όψη μου μόνο από κάποια απόσταση. Και δεν πρόκειται να φορέσω μάσκα, μα την Έχιδνα! Εκτός των άλλων, αυτό ίσως να κινούσε τις υποψίες των κατασκόπων των Τεσσάρων. Οι μασκοφόροι συνήθως θεωρούνται ύποπτοι από τους πάντες.

«Θα φύγουμε τώρα,» αποκρίνομαι στη Λουκία. «Δε φαίνεται να έχουμε κάτι άλλο να μάθουμε από εδώ – αν και πάω στοίχημα ότι στην Κυρτόπολη οι Καπνοί έχουν κάποιο μάτι.» Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα από την κάπα μου, καθώς στεκόμαστε σε μια γωνία αντίκρυ σε μερικές αποβάθρες. «Μια στιγμή, μόνο, να καλέσω την Ερασμία.» Έχει αργήσει πολύ, δεν έχει αργήσει; Και τούτη η πόλη σίγουρα δεν είναι φιλική για τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Όχι πως και καμιά άλλη είναι, δηλαδή...

Πατάω ένα πλήκτρο πάνω στη συσκευή ανακαλώντας τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα της Ερασμίας από την τεχνητή μνήμη. Και περιμένω καθώς ο πομπός μου την καλεί.

Δεν απαντά αμέσως.

Αρχίζω ν' ανησυχώ, αλλά μετά ηχεί η φωνή της: «Γεώργιε;» Ψιθυριστά. Κρατάω όμως τη συσκευή ανοιχτή μπροστά μου· την ακούνε και η Λουκία και η Διονυσία που στέκονται εκατέρωθέν μου.

«Πού είσαι;» ρωτάω το Τέκνο.

«Με κυνηγάνε—»

«Ποιοι;»

«Άνθρωποι των Τεσσάρων πρέπει νάναι. Ένας σύνδεσμός μας δεν ήταν εκεί που νόμιζα – αλλά ήταν αυτοί.»

«Πού είσαι τώρα;»

«Όχι, μην έρθεις! Θα τους ξεφύγω και—»

«Πού είσαι, Ερασμία;» επιμένω, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. «Πες μου!»

Αναφέρει έναν δρόμο της Κυρτόπολης μέσα στην Ανοιχτή Αγορά τον οποίο δεν γνωρίζω, και της το λέω, της ζητάω να μου πει κανέναν άλλο, πιο κεντρικό. Κι όταν το κάνει, ναι, καταλαβαίνω περίπου πού βρίσκεται – αλλά κλείνει αμέσως τον πομπό της σαν να βιάζεται.

Γαμώτο! Δεν έχουμε πολύ χρόνο.

«Πρέπει να τη βοηθήσω,» λέω.

«Μην περιμένεις να σ'αφήσουμε μόνο,» μου λέει ο Καταραμένος, που είχε έρθει τώρα κι αυτός κοντά μου, μπροστά μου, και άκουγε τι έλεγε η Ερασμία από τον πομπό, όπως και η Λουκία και η Διονυσία που στέκονται εκατέρωθέν μου.

«Μπορεί να χρειαστεί να τους επιτεθώ, Καταραμένε.»

«Γι'αυτό πήραμε τα τόξα μας μαζί, Μαύρε,» επιμένει – ο καταραμένος.

Δεν έχω άλλο χρόνο για χάσιμο· αρχίζω να βαδίζω προς τα νότια, προς την Ανοιχτή Αγορά, διασχίζοντας το Φρουρούμενο κι έχοντας το νου μου για δρομοπιλότους. Ο Καταραμένος Αργύριος με ακολουθεί, με τη Μαρίνα και τον Ανθέμιο. Και η Λουκία κι η Διονυσία, φυσικά, δεν μένουν πίσω. Το ξέρω πως δεν θα έμεναν πίσω ακόμα κι αν τους το ζητούσα. Μέχρι και η Διονυσία έχει αρχίσει να τρελαίνεται, τελευταία.

Ένας δρομοπιλότος περνά–

Του γνέφω, του φωνάζω. Με βλέπει και στρίβει, πλησιάζει. «Πού πάμε, αφεντικό;» ρωτά απ'το παράθυρο.

Ανοίγω την πόρτα πλάι του και μπαίνω, ενώ οι φίλοι μου ανοίγουν τις πίσω πόρτες, κάθονται στα πισινά καθίσματα.

«Ε, τι γίνεται, ρε παλληκάρια; Εισβολή;» λέει ο δρομοπιλότος, που είναι γαλανόδερμος, γκριζογένης, και μιας κάποιας ηλικίας – πάνω από πενήντα, πάω στοίχημα. Δεν είναι συνετό να είσαι δρομοπιλότος σε τέτοια ηλικία· οι δρόμοι των πόλεων της Ιχθυδάτιας δεν ήταν τόσο ακίνδυνοι ούτε τον όχι-και-τόσο-παλιό, κακό καιρό που ήμουν κουρσάρος εδώ· τώρα έχουν χαλάσει κι άλλο.

Του δίνω ένα χαρτονόμισμα των δέκα χταποδιών, χωρίς συζήτηση, και του λέω που να μας πάει. «Γρήγορα,» προσθέτω.

Οι μεταλλικοί τροχοί του τετράκυκλου οχήματός του ουρλιάζουν πάνω στο πλακόστρωτο. Και περνάνε πάλι δίπλα από ένα πολεμικό όχημα με τον Οφιογενή επάνω...

Καθώς διασχίζουμε τους τελευταίους δρόμους του Φρουρούμενου και μπαίνουμε στην Ανοιχτή Αγορά (που είναι ολόκληρη συνοικία, όχι μόνο αγορά· αλλά η καρδιά της είναι, όντως, μια ανοιχτή αγορά), βλέπουμε περισσότερους μαχητές με το έμβλημα της Ορδής, και πολεμικά οχήματα επίσης – εκτός από διάφορους άλλους μισθοφόρους και κουρσάρους που βρίσκονται στη δούλεψη του Ψηλού Νηρέα και των Τεσσάρων, έχοντας το νέο έμβλημα της Κυρτόπολης επάνω τους.

«Εδώ,» λέω στον δρομοπιλότο, αναγνωρίζοντας τον δρόμο γύρω μας, «όπου μπορείς.»

Σταματά τους τροχούς του. «Μου έδωσες πολλά, όμως. Η διαδρομή δεν είναι—»

«Τα ρέστα δικά σου,» του λέω βγαίνοντας απ'το όχημα.

Οι φίλοι μου με ακολουθούν· βαδίζουμε προς τα εκεί που μου είπε η Ερασμία, περνώντας ανάμεσα από πολυκατοικίες με κουρασμένους τοίχους γεμάτους τοιχογραφίες από αλήτες και συμμορίες, και αφίσες, φθαρμένες, σκισμένες, ξεθωριασμένες. Μία απ'αυτές γράφει *Η ΑΠΕΙΛΗ της ΜΕΛΚΑΡΝΙΑ εξαπλώνεται κι άλλο!! Προπαγάνδα των τοπικών αρχόντων*, αναμφίβολα – δεν χρειάζεται να διαβάσω και παρακάτω.

Ακούμε φασαρία από κάτι δρομάκια παραδίπλα: φωνές, ποδοβολητά. Γιατί αυτή η γαμημένη κωλοκατάσταση αρχίζει να μου θυμίζει εκείνο το πρόσφατο περιστατικό στην Ιλφόνη, με τη Μάρθα και τον Ευθύμιο; Κυνηγημένα Τέκνα, ξανά, και ο Οφιομαχητής έρχεται...

Στρίβω σε μια γωνία, τρέχοντας τώρα, τραβώντας το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου. Οι άλλοι με ακολουθούν. Ακούω το αγριεμένο σύριγμα του Ακατάλυτου αλλά δεν τον βλέπω.

Μια κραυγή πόνου αντηχεί από κάπου στα δεξιά μας, και μια φωνή την ακολουθεί: «Εκεί είναι! ΕΚΕΙ!» Ένας πυροβολισμός. (Έριξε με την πρώτη το πυροβόλο; Μάλλον απίθανο.)

Τέσσερις μισθοφόροι των Τεσσάρων ξαφνικά μπροστά μας καθώς στρίβουμε σ'ακόμα μια γωνία. Γυρίζουν και μας αντικρίζουν έτσι όπως ερχόμαστε τρέχοντας, και η μία φωνάζει: «Ε! Ποιοι 'στε σεις;»

Είμαι έτοιμος να τραβήξω το Φιλί της Έχιδνας, όταν η Λουκία λέει ευ-
θαρσώς: «Εσείς τι κάνετε δω! Η Χρυσή Γιολάντα έχει απορήσει μαζί
σας!» (Η Χρυσή Γιολάντα; Ποια πουτάνα του Λοκράθου είναι η Χρυσή
Γιολάντα;)

«Ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου έπεσε στα δίχτυα,» αποκρίνε-
ται η μισθοφόρος. «Κάπου αποκεί είν-» Δείχνει, αλλά ένας από τους
άλλους τη διακόπτει: «Κάτσε, ρε! Αυτοί δεν είναι δικοί μας. Τους βλέ-
πεις νάναι δικοί μας;»

Του ρίχνω με το βελονοβόλο και πέφτει ουρλιάζοντας καθώς τον δα-
γκώνουν Χίλια-Δύο Δόντια.

Δύο βέλη εξαπολύονται από πίσω μου – οι Μακροθάνατοι – και δύο
από τους άλλους μισθοφόρους πέφτουν καρφωμένοι στον λαιμό. Και
ούτε η γυναίκα που μίλησε στη Λουκία προλαβαίνει ν’αντιδράσει: η
ριπή του ενεργοβόλου πιστολιού της Διονυσίας την τραντάζει πατό-
κορφα, καθώς τη βρίσκει στο στήθος, σωριάζοντάς την.

Τρέχουμε προς τα εκεί όπου μας έδειξε η λιπόθυμη, και ρωτάω τη
Λουκία: «Ποια είναι η Χρυσή Γιολάντα;»

«Μια από τους Τέσσερις, φυσικά.»

Γι’αυτό πρέπει να διαβάζεις πιο πολλές εφημερίδες...

Φτάνουμε κοντά σε μια πιλοτή που έχει γεμίσει με καμιά ντουζίνα μι-
σθοφόρους των Τεσσάρων. Καταφανώς κυνηγάνε κάποιον: μια σκιερή
μορφή τρέχει ανάμεσα στις κολόνες, ενεργειακές ριπές πίσω της· κραυ-
γές αντηχούν, λεπίδες στραφταλίζουν.

«Ερασμία!» φωνάζω. «Εδώ!» ενώ ορμάω εναντίον τους, σπαθίζοντας
με το Φιλί της Έχιδνας. Η πανοπλία ενός μισθοφόρου σκίζεται σαν
χαρτί από τη λεπίδα μου κι ο άντρας πέφτει πάνω σ’έναν άλλο και σω-
ριάζονται κι οι δυο.

Κάποιοι από τους υπόλοιπους στρέφονται να μου χιμήσουν. «Κι άλλα
Τέκνα!» φωνάζει ένας.

Η Λουκία είναι αμέσως δίπλα μου, βαστώντας το δικό της σπαθί.
Βέλη εκτοξεύονται σαν θανατηφόρα βροχή, ερχόμενα από πίσω μας
για να λούσουν τους εχθρούς μας. Οι μισθοφόροι της Κυρτόπολης
κραυγάζουν καθώς αιχμές μπήγονται στα σώματά τους, τρυπώντας
τις πανοπλίες τους, τινάζοντας αίματα μες στην πιλοτή. Άνθρωποι πέ-
φτουν.

Σκοτώνω ακόμα έναν με το Φιλί της Έχιδνας. Η Λουκία αποκρούει το ξίφος ενός άλλου και τον κλοτσά, τινάζοντάς τον πίσω – κι ένα βέλος τον καρφώνει στον λαιμό, πέρα για πέρα.

«Ερασμία!» φωνάζω ξανά, και τη βλέπω τώρα να με πλησιάζει σβέλτα, με την κουκούλα της στο κεφάλι και την κάπα της να τινάζεται.

Δεν είναι η μόνη που τρέχει· τρέχουν και όσοι απέμειναν από τους αντιπάλους μας, αλλά αυτοί για ν'απομακρυνθούν από εμένα και τους συντρόφους μου.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου γίνεται εδώ;» γρυλίζω.

«Μου την είχαν στημένη, τα μιάσματα! Περίμεναν κάποιον από μας νάρθει εκεί. Είχαν βρει τον σύνδεσμο–»

«Πάμε. Πάμε πίσω στο πλοίο και μακριά απ'την Κυρτόπολη.»

«Πού είσαι μπλεγμένη, ρε κοπελιά;» ρωτά ο Καταραμένος Αργύριος την Ερασμία. «Τι έλεγαν αυτοί για 'Τέκνα';» Το τόξο του είναι ακόμα στο χέρι του, αν και δεν έχει τώρα βέλος στη χορδή.

«Εξηγήσεις μετά,» παρεμβαίνω. «Πάμε.»

Δε φέρνει αντίρρηση.

«Ακολουθήστε με,» λέει η Ερασμία, και τρέχουμε έξω από την πιλοτή, μες στα δρομάκια.

Ακούμε, σύντομα, μια άγρια φωνή από τα δεξιά: «Εσείς εκεί! Σταθείτε, εν ονόματι των Τεσσάρων!»

Τους αγνοούμε, φυσικά, και βέλη πέφτουν πίσω μας. Στρίβουμε σε μια γωνία. Ένα πολεμικό όχημα σταματά αντίκρυ μας, κλείνοντας τον δρόμο, και μισθοφόροι κατεβαίνουν απ'την πλευρική του πόρτα που πέφτει σαν ράμπα. «Παραδοθείτε!» φωνάζει ένας – και τρώει ένα βέλος των Μακροθάνων στο στήθος, πέφτοντας, κραυγάζοντας.

Γυρίζουμε αμέσως προς την άλλη μεριά, προς τα εκεί απ'όπου ήρθαμε. Το ξέρουμε ότι θα συναντήσουμε αυτούς που μας κυνηγούσαν πριν από λίγο, και είμαστε έτοιμοι. Βέλη τούς ραίνουν καθώς ορμάω καταπάνω τους με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι και τη Λουκία και την Ερασμία ένα βήμα πίσω μου – επειδή εσκεμμένα προσπαθώ να είμαι μπροστά τους. Τσακισμένα και τρυπημένα σώματα πέφτουν από τα χτυπήματά μας· ο μικρός δρόμος γεμίζει αίματα και κραυγές. Τρεις,

τέσσερις που μένουν ζωντανοί τρέχουν να γλιτώσουν, και νομίζω πως ακούω κάποιον να λέει Ο Οφιομαχητής...

Γαμώτο!... Όχι πως πραγματικά περίμενα ότι δεν θα με αναγνώριζαν ύστερα από τέτοιες φιλικές συναντήσεις.

Η Διονυσία σκοντάφτει πάνω σ'ένα πτώμα και παραλίγο να πέσει, αλλά την αρπάζω με το ελεύθερό μου χέρι. «Θες να σε κουβαλήσω;» τη ρωτάω.

«Όχι,» απαντά αμέσως.

«Θα τρέξουμε κι άλλο.»

«Δεν είμαι κουτσή!» κάνει, σχεδόν τσαντισμένη μαζί μου.

Και τρέχουμε, ενώ η Ερασμία λέει ξανά: «Ακολουθήστε με. Αποδώ. Θα βγούμε μέσω της Αποβραδινής» – μια συνοικία, και σχετικά κακόφημη απ'ό,τι θυμάμαι, στο πλάι της Ανοιχτής Αγοράς. Ανάμεσα στην Ανοιχτή Αγορά και στα Πηγάδια, την καλύτερη περιοχή της Κυρτόπολης. Μπορείς και από την Αποβραδινή να πας στο Φρουρούμενο.

Ακολουθούμε το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου ενώ φωνές αντηχούν από διάφορες μεριές – αδύνατον να πεις από πού ακριβώς. Είναι σαν ολόκληρη η γαμημένη Ανοιχτή Αγορά να ουρλιάζει. Γενικός αναβρασμός επικρατεί – αναμφίβολα εξαιτίας μας.

Περνάμε από έναν κεντρικό δρόμο τώρα, τον διασχίζουμε κάθετα, για να βγούμε στην αντικρινή του μεριά – και βλέπω ξαφνικά μαχητές της Ορδής στα δεξιά μας: τέσσερις έφιππους, πέντε πεζούς. Και έρχονται και μερικοί δικυκλιστές – μισθοφόροι της Κυρτόπολης. Ο δρόμος, όμως, δεν είναι άδειος – και είναι εμπορικός δρόμος – δεν μας εντοπίζουν αμέσως. Αλλά ούτε αργούν και πολύ – μάλλον επειδή τρέχουμε· τι άλλο σημάδι δίνουμε; Καθώς φτάνουμε στην αντικρινή μεριά της λεωφόρου, παρατηρώ πάνω απ'τον ώμο μου ότι μας δείχνουν.

Οι δικυκλιστές μάς κυνηγάνε ενώ μπαίνουμε σε μικρότερους δρόμους. Κάνω να προειδοποιήσω τους συντρόφους μου, μα δεν χρειάζεται· οι Μακροθάνατοι έχουν ήδη προσέξει τον κίνδυνο και, γυρίζοντας, ενώ συγχρόνως τρέχουμε, ρίχνουν στους εχθρούς μας – άψογοι τοξότες, όπως πάντα· σου κλέβουν του Ζέφυρου την πνοή. Και δεν αστοχούν κιόλας: δίκυκλα πέφτουν, κρότοι και κραυγές ακούγονται. Σαματάς.

Ο Καταραμένος κάτι πετάει κάτω, τραβώντας το από τη ζώνη του, και ο δρόμος πίσω μας γεμίζει καπνούς.

Καπνοβομβίδα. Έξυπνη κίνηση. Αλλά δεν είναι και τυχαίος.

Η Ερασμία μάς οδηγεί μέσα από μπλεγμένους δρόμους, ενώ τρέχουμε σαν Ζέφυρου άνεμοι. Δεν έχουμε πια δικυκλιστές στο κατόπι μας, ούτε κανέναν άλλο. Μας έχουν χάσει.

Μετά από λίγο, λέω στο Τέκνο: «Είμαστε μες στην Αποβραδινή τώρα, ε;» Οι δρόμοι φαίνονται διαφορετικοί. Είναι πιο βρόμικοι, κατά πρώτον, και πιο γεμάτοι με τοιχογραφίες.

«Ναι,» απαντά η Ερασμία, και σταματά να τρέχει. «Νομίζω πως πρέπει να μας έχουν χάσει για τα καλά,» λέει, λαχανιασμένη, με το γαλανόδερμο πρόσωπό της να γυαλίζει απ'τον ιδρώτα μέσα απ'την κουκούλα της.

«Κι εγώ αυτή την εντύπωση έχω,» της αποκρίνεται ο Ανθέμιος. «Δε φαίνεται να σε γουστάρουν και πολύ, ε;»

«Δεν είναι προσωπικό το θέμα.»

«Δεν ξέρουν να κάνουν τις σωστές επιλογές,» λέει ο Μακροθάνατος, μειδιώντας, κλείνοντάς της το μάτι. Πιο πριν τα έριχνε στη Διονυσία, και τώρα τα ρίχνει στην Ερασμία; Ή είναι η εντύπωσή μου; Είναι σοβαρός;

«Προς τα πού για το Φρουρούμενο;» ρωτάω το Τέκνο. «Έχω αποπροσανατολιστεί.»

«Αποδώ,» λέει η Ερασμία, και μας οδηγεί ξανά, αλλά τώρα χωρίς να τρέχουμε. Τώρα το τρέξιμο απλώς θα μας έκανε να φαινόμαστε περίεργοι. Θα μας σημάδευε. Ναι, ακόμα και στην Αποβραδινή, που βλέπω συμμορίες να μας κοιτάζουν καχύποπτα ή υπολογιστικά. Είναι μεσημέρι, και έντονες μυρωδιές από φαγητά απλώνονται παντού· αλλά και πιο άσχημες μυρωδιές, πολύ πιο άσχημες – όπως από ανοιχτούς υπονόμους. Η Αποβραδινή βρίσκεται μέσα σε γούβα, ουσιαστικά: η Ανοιχτή Αγορά και τα Πηγάδια, εκατέρωθέν της, είναι πιο ψηλά από αυτήν, και ώρες-ώρες νομίζεις ότι όλα τα σκουπίδια τους κυλάνε προς τα εδώ.

Τουλάχιστον, δεν έχουμε πίσω μας άλλους μαχητές των Τεσσάρων ή της Ορδής. Αλλά πρέπει να φτάσουμε γρήγορα στο λιμάνι και στο Αεικίνητο Χέλι ώστε να αποπλεύσουμε, γιατί δεν αποκλείεται κάποιος να έχει καταλάβει ότι αυτό είναι το πλοίο απ'το οποίο βγήκαμε. Αν και

είναι, πράγματι, λιγάκι απίθανο. Χρειάζεται να μας έχει παρακολουθήσει από τη στιγμή που πατήσαμε στην αποβάθρα. Όμως, με τόσους κατασκόπους των Τεσσάρων και του Ψηλού Νηρέα....

Καθώς βαδίζουμε, ρωτάω την Ερασμία χαμηλόφωνα: «Νομίζεις ότι έχουν πιάσει την τοπική Διαφεντεύτρα;»

«Δεν ξέρω. Δεν κατάφερα να έχω καμιά επαφή. Αλλά μάλλον όχι. Θα είχε ακουστεί αυτό, υποθέτω – εκτός αν είναι πολύ πρόσφατο. Αλλά μάλλον όχι,» επαναλαμβάνει. «Σίγουρα, όμως, μας έχουν κυνηγήσει περισσότερο απ’ό,τι παλιά για νάχουμε αλλάξει τα σημεία επικοινωνίας. Δεν τολμώ να πάω πουθενά αλλού για να ψάξω για την–»

«Εννοείται αυτό,» της λέω. «Είπαμε: είναι ώρα να φύγουμε από την Κυρτόπολη.»

Και τώρα πλησιάζουμε το Φρουρούμενο...

Ο Οφιομαχητής ξύπνησε όλους όσους ήταν λιπόθυμοι – τον Στριμωγμένο Στέργιο, τον Άκλαυτο Κλεόβουλο, την Αμαλία και τον Μάρκο των Λιονταριών, και τον Νικόλαο Κορισκάνη – και τους είπε πού βρίσκονταν και ποια ήταν η κατάσταση, τι έπρεπε να προσέχουν για να μη σκοτωθούν όλοι τους – το μυαλό τους. «Αν έχετε το νου σας θα σας βγάλω από εδώ. Σας το υπόσχομαι.»

«Κι ο θησαυρός;» έκανε ο Άκλαυτος. «Δεν υπάρχει θησαυρός, δηλαδή;» Κι έμοιαζε στα όρια τρομερής οργής.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα στον Οφιομαχητή. «Σας εξήγησα: τα πράγματα δεν είναι όπως τα θυμόμουν. Ίσως να μην είμαστε καν στο ίδιο μέρος. Αν θέλετε, ψάξτε στα ναυάγια τριγύρω κι αρπάξτε ό,τι νομίζετε· δεν έχω πρόβλημα. Κι εγώ θα ρίξω μια ματιά.» Ελπίζοντας να βρει το χαμένο πλοίο του.

Ο Νικόλαος, των Κακών, είχε εν τω μεταξύ αρχίσει να συνέρχεται από την Αγκαλιά Μουδιάστρας· μπορούσε λιγάκι να κουνηθεί τώρα. Και ο Οφιομαχητής στράφηκε και τον κοίταξε ευθέως, προειδοποιώντας τον: «Εσύ φρόντισε να μάθεις να ελέγχεις το μυαλό σου εδώ πέρα. Αλλιώς, μα την Έχιδνα, αν μου ξαναεπιτεθείς θα σε σκοτώσω, δε θα σε μουδιάσω.»

Ο Νικόλαος δεν απάντησε.

Βρίσκονταν όλοι τους επάνω στη γερτή κουβέρτα του Λιονταριού του Ανέμου, και ο Αργύριος, ο ιερέας της Έχιδνας, ήταν μαζί τους.

Η Αμαλία είπε: «Το καράβι είναι, όμως... είναι άσχημα χτυπημένο, απ'ό,τι βλέπω, Καπετάνιε... Πώς θα το βάλουμε να...;»

«Θα το επισκευάσουμε. Τόσα ναυάγια υπάρχουν σε τούτο το μέρος. Θα βρούμε εκεί ό,τι χρειαζόμαστε. Και ξεκινάμε από τώρα – δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Σας είπα πώς μετρά ο χρόνος εδώ, δεν σας είπα; Πρέπει να βιαστούμε, αλλιώς θα επιστρέψετε σε μια Υπερυδάτια που δεν θα αναγνωρίζετε.»

«Κι ο θησαυρός;» φώναξε πάλι ο Άκλαυτος Κλεόβουλος. «Πού είν' ο γαμημένος θησαυρός, ρε;»

Τα αβλεφάριστα μάτια του Οφιομαχητή τον ατένισαν διαπεραστικά. «Θυμάσαι τι σας είπα για την οργή σας, δεν θυμάσαι;» Και ο Γεώργιος αισθάνθηκε την Ευθαλία να κινείται νευρικά, τυλιγμένη στον πήχη του.

«Θυμάμαι – αλλά ο θησαυρός;»

«Τα ίδια θα λέμε ξανά; Ψάξε τριγύρω, άμα θες. Σίγουρα υπάρχουν πράγματα για να μαζέψεις.»

«Θα πάω,» είπε ο Κλεόβουλος. «Θα πα να ψάξω, ρε! Δε μας έφερες εδώ για να γυρίσουμε μ'άδεια χέρια. Σκοτωθήκανε οι άλλοι, ρε! Σκοτωθήκανε!» Βάδισε ως τη σπασμένη κουπαστή που έγερνε, και πήδησε από εκεί, πέφτοντας μες στα αβαθή νερά κι αρχίζοντας να κατευθύνεται προς ένα από τα άλλα ναυάγια. Ο Στριμωγμένος Στέργιος τον ακολούθησε, αλλά οι άλλοι δεν κουνήθηκαν από τις θέσεις τους.

Ο Γεώργιος τούς είπε: «Θέλω να ρίξω κι εγώ μια ματιά στα ναυάγια αυτού του μέρους προτού φύγουμε, οπότε τώρα είναι η καλύτερη ευκαιρία να μαζέψετε ό,τι προλαβαίνετε.» Και στράφηκε στον ιερέα: «Μπορείς να με πας σε όλα τα ναυάγια της ενδοδιάστασης, ένα προς ένα;»

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε. «Ναι, μπορώ. Αλλά... τι ψάχνεις;»

«Αν το δω θα το καταλάβω,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, προσθέτοντας νοερά: Ελπίζω. «Οδήγησέ με.»

Κατέβηκαν από το Λιοντάρι του Ανέμου και, χωρίς καθυστέρηση, ο Αργύριος άρχισε να οδηγεί τον Γεώργιο από το ένα ναυάγιο στο άλλο. Οι δύο ερπετοειδείς τούς ακολουθούσαν. Οι άλλοι δεν τους ακολουθούσαν, όχι πάντα· πήγαιναν αποδώ κι αποκεί, ψάχνοντας μέσα στα προσαραγμένα πλοία του Πέρατος των Θαλασσών. Μονάχα ο Νικόλαος Κορισκάνης έμεινε πίσω, στο Λιοντάρι, μη δείχνοντας ενδιαφέρον ν'αναζητήσει θησαυρούς.

«Υπάρχει, ρε!» φώναξε σε κάποια στιγμή ο Άκλαυτος Κλεόβουλος. «Υπάρχει πράμα δω, να πούμε! Υπάρχει πράμα! Χα-χα-χα-χα-χα!...» Κρατούσε στα χέρια του δεσμίδες χαρτονομίσματα.

Και δεν ήταν ο μόνος που είχε αρχίσει να βρίσκει χρήματα ή πολύτιμα μέσα στα ναυάγια· κι οι άλλοι έβρισκαν, κι ακούγονταν ευχαριστημένοι.

Ο Γεώργιος, όμως, δεν έβλεπε πουθενά κανένα πλοίο που θα μπορούσε να ήταν το δικό του – αυτό που είχε καταποντιστεί, αυτό με το οποίο είχε έρθει στην Υπερυδάτια. Εκτός αν δεν το αναγνώριζε, μα την Έχιδνα... αν δεν το αναγνώριζε! –Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε και σφύριζε και σφύριζε μέσα του...

«Τι ψάχνεις;» τον ρώτησε ξανά ο ιερέας. «Ίσως να μπορώ να βοηθήσω.»

«Δεν μπορείς.»

Το Καστανό Φίδι και το Ξανθό Φίδι σύριζαν, αγριεμένα, καθώς διαίσθανονταν την ταραχή του αλλόμορφου συγγενή τους.

Όταν ο Αργύριος είχε οδηγήσει τον Γεώργιο σ'όλα τα ναυάγια που απλώνονταν στη μικρή ενδοδιάσταση με τα αβαθή νερά μέσα στο διαρκές λυκόφως, ο Οφιομαχητής τον ρώτησε: «Είσαι σίγουρος ότι δεν υπάρχει κανένα άλλο;»

«Σίγουρος.»

Το πλοίο που έψαχνε δεν το είχε βρει. Δεν έπρεπε ποτέ να είχα έρθει εδώ! σκέφτηκε. Ούτε έπρεπε να τους είχα τραθήξει αυτούς μαζί μου. Ναι, ήταν όλοι τους καθάρματα, αλλά τι δικαίωμα είχε εκείνος να αποφασίζει για τη μοίρα τους; Κανένα δικαίωμα, ουσιαστικά.

Ατένισε τον ιερέα χωρίς να βλεφαρίζει. Αυτός φταίει; Αυτός; Με... προσέλκυσε, κάπως, με τις προσευχές του;

Ο Αργύριος έκανε ένα βήμα πίσω, φοβισμένος από το παράξενο βλέμμα του Φιλημένου, νιώθοντας ένα τρομερό δέος να τον καταλαμβάνει, σαν να είχε έναν μυθικό δράκο της Έχιδνας αντίκρυ του. «Δεν υπάρχουν άλλα ναυάγια...» ψέλλισε.

Ο Γεώργιος ένευσε. «Πάμε να επισκευάσουμε το πλοίο μου.»

«Ναι.» Ο Αργύριος άρχισε να συνέρχεται από την τρομερή αίσθηση που τον είχε καταλάβει. Είναι σίγουρα εκλεκτός της Μεγάλης Κυράς, συλλογίστηκε. Εκλεκτός της... και τον έστειλε εδώ για εμένα. Για εμένα! Αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά του.

«Είσαι καλά, ιερέα;» τον ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Ναι,» είπε ξανά εκείνος, χαμογελώντας σαν παράφρονas. «Ναι.»

Άρχισαν πάλι να βαδίζουν μες στα αβαθή νερά. Αν και ο Αργύριος δεν βάδιζε πάντα· πολλές φορές πηδούσε από βράχο σε βράχο. Το είχε συνηθίσει πια, εδώ πέρα.

Ο Γεώργιος τον ρώτησε: «Οι νεκροί τι γίνονται; Δεν είδαμε καθόλου νεκρούς. Πουθενά. Αυτοί που έρχονται καίνε τα πτώματα που βρίσκουν;» Δεν μπορεί όλοι να ήταν τόσο... τακτικοί. Αλλά ο Οφιομαχητής δεν είχε αντικρίσει ούτε ένα σκέλεθρο, μα την Έχιδνα!

«Τα νερά τούς τρώνε.»

«Τι εννοείς, 'τα νερά τούς τρώνε';»

«Τους τρώνε, Καπετάνιε. Τους διαλύουν.»

«Εννοείς ότι το νερό εδώ έχει κάποιες ιδιότητες που αποσυνθέτουν το ανθρώπινο σώμα;»

«Υποθέτω...»

«Δε μοιάζει επικίνδυνο, πάντως.» Ο Γεώργιος πήρε λίγο μες στη χούφτα του. Δεν έβλεπε καμιά διαφορά σε σχέση με το συνηθισμένο νερό της Υπερυδάτιας. Έβαλε ελάχιστο στο στόμα του. Ήταν αλμυρό, φυσικά· αλλά τίποτα περισσότερο από αυτό.

«Δεν είναι επικίνδυνο για τους ζωντανούς. Αλλά τους νεκρούς τούς τρώει. Τους απορροφά, ίσως. Μέσα σε ώρες.»

«Δεν έχει νόημα, δηλαδή, να κάψουμε τα πτώματα που έχω συγκεντρώσει.» Ο Γεώργιος άφησε να πέσει το νερό που κρατούσε στη χούφτα του.

«Όχι, κανένα νόημα δεν έχει. Εκτός άμα θέλετε.»

Καθώς κατευθύνονταν προς το Λιοντάρι του Ανέμου ο Οφιομαχητής φώναζε τώρα στους άλλους να έρθουν μαζί του για να επισκευάσουν το πλοίο. Να μη χασομερούν άλλο! Ο χρόνος εδώ ήταν πιο πολύτιμος από τους θησαυρούς!

Και είδε ότι δύο από τους ανόητους είχαν αρχίσει πάλι τα ίδια. Χτυπιόνταν. Ο Μάρκος, των Λιονταριών, και ο Άκλαυτος Κλεόβουλος. Προσπαθούσαν ο ένας να σκοτώσει τον άλλο. Ο Γεώργιος έτρεξε να τους σταματήσει, μα δεν έφτασε εγκαίρως. Ο Μάρκος είχε ήδη καρφώσει τον Κλεόβουλο στα σωθικά μ'ένα μαχαίρι, και αίμα είχε χυθεί μες στα αβαθή νερά.

Ο Οφιομαχητής άρπαξε τον Μάρκο και τον κόλλησε πάνω στο πλάι του καραβιού κοντά στο οποίο βρίσκονταν. «Τι σας είπα, γαμώ τα λοκράθια μυαλά σας! Τι σας είπα!» φώναξε, εξαγριωμένος, συγκρατώντας την οργή του μόνο χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, για να μη

σκοτώσει τον Μάρκο. «Το καταραμένο μέρος παίζει με τις σκέψεις σας! Θέλει να σας βάλει να αλληλοσκοτωθείτε!»

«Πήγε να με κλέψει, Καπ'τάνιε! Να με κλέψει! Να με κλέψει!» έκανε ο Μάρκος.

Ο Οφιομαχητής τον πέταξε μες στα αβαθή νερά. «Δεν πρόκειται πια να κλέψει κανέναν άλλο,» είπε, αν και δεν ήταν σίγουρος πως πίστευε τον Μάρκο. Δεν ήταν σίγουρος ότι ο Μάρκος δεν ήθελε να κλέψει τον Κλεόβουλο. «Τόσα ναυάγια είναι εδώ. Δε σας φτάνουν; –Σήκω πάνω, τώρα. Πάμε στο καράβι μας. Πάμε! Δεν έχουμε χρόνο.»

Ο Μάρκος σηκώθηκε μέσα από τα ματωμένα νερά, τρεκλίζοντας, παραπατώντας· και, μαζεύοντας ό,τι προλάβαινε να μαζέψει από τα λεφτά και τα πολύτιμα που ήταν ριγμένα στη γερτή κουβέρτα του παιϊνού караβιού, ακολούθησε τον Καπετάνιο του. Δεν τόλμησε να του επιτεθεί, αν και η σκέψη πέρασε απ'το μυαλό του. Εκείνο που τον συγκράτησε δεν ήταν μόνο οι προειδοποιήσεις του Γεώργιου, αλλά και ο φόβος του γι'αυτόν.

Καθοδόν προς το Λιοντάρι του Ανέμου, ο Οφιομαχητής είδε να διαδραματίζεται άλλο ένα άγριο επεισόδιο ανάμεσα σε άτομα του τσούρμου του. Ο Στριμωγμένος Στέργιος και η Αμαλία ξυλοκοπούσαν την Ευτέρπη'σαρ. Την είχαν ρίξει πάνω στο γερτό κατάστρωμα ενός ναυαγίου και της έριχναν κλοτσιές. Τώρα, η Αμαλία είχε μόλις τραβήξει σπαθί–

Η μάγισσα δεν έπρεπε να πεθάνει! σκέφτηκε ο Γεώργιος ενώ έτρεχε ήδη προς τη μεριά τους βγάζοντας το βελονοβόλο του. Αν η μάγισσα πέθαινε δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν τις μηχανές του караβιού! Σημάδεψε την Αμαλία και τράβηξε τη σκανδάλη. Η βελόνα τη βρήκε στο δεξί χέρι και η πειρατίνα άρχισε να ουρλιάζει και να τρέχει και να κυλιέται μες στα νερά σαν να είχε αρπάξει φωτιά. Οι Ενδότερες Φλόγες είχαν εισβάλει στο αίμα της.

«Τι κάνεις εκεί, ρε; Τι κάνεις!» φώναξε ο Γεώργιος στον Στριμωγμένο Στέργιο, κι αρπάζοντάς τον με το ένα χέρι τον σήκωσε στον αέρα. Εκείνος τράβηξε ξιφίδιο κι επιχείρησε να τον καρφώσει, αλλά ο Οφιομαχητής τού άρπαξε τον καρπό και τον ανάγκασε να το πετάξει. Τον τράνταξε άγρια, κάνοντας τα δόντια του να χτυπήσουν, στα πρόθυρα να σπάσουν. «Έχεις τρελαθεί, ρε; Πας να σκοτώσεις τη μάγισσα, ρε μαλάκα

της μάνας του Λοκράθου; Πώς θα φύγουμε αποδώ, ρε μαλάκα, άμα σκοτώσεις τη μαγ-;»

Αίματα τινάχτηκαν ξαφνικά απ'το στόμα του Στέργιου.

Ο Οφιομαχητής τον έριξε κάτω. Πίσω του στεκόταν η Ευτέρπη· είχε ορθωθεί και ένα αιματοβαμμένο σπαθί ήταν στο χέρι της. Το σπαθί που πριν από λίγο κρατούσε η Αμαλία. Η μάγισσα είχε καρφώσει τον Στέργιο στην πλάτη. Και τώρα στράφηκε στην Αμαλία, που χτυπιόταν, ουρλιάζοντας, μες στα αβαθή νερά. Αλλά ο Γεώργιος την άρπαξε προτού χιμήσει στην πειρατίνα· της πήρε το όπλο και την κόλλησε μπρούμυτα στα σανίδια της κουβέρτας.

«Έλα στα συγκαλά σου, μάγισσα!» είπε. «Έλα στα συγκαλά σου γιατί πάμε όλοι χαμένοι έτσι όπως σκοτώνονται οι μαλάκες ο ένας μετά τον άλλο! Δε θυμάσαι τι σας είπα; Δε θυμάσαι;»

Και ύστερα από μερικές στιγμές η Κυρά του Λιονταριού φάνηκε να ηρεμεί, ή, τουλάχιστον, να έχει την οργή της υπό έλεγχο. Βαριανάσαινε αλλά δεν πάλευε πλέον. «Έχεις δίκιο,» ψέλλισε. «Έχεις... έχεις δίκιο, Γεώργιε... Έχεις δίκιο...»

Την ελευθέρωσε, αφήνοντάς την να σηκωθεί. «Μου επιτέθηκαν,» του είπε εκείνη. «Δεν ξέρω τι τους έπιασε.»

Η Αμαλία ακόμα ούρλιαζε μες στα νερά, και οι δύο ερπετοειδείς, που είχαν πλησιάσει, την κοίταζαν σαν ν'αναρωτιόνταν αν έπρεπε να τη σκοτώσουν. Τα σπαθιά τους ήταν στα χέρια τους. Ο Οφιομαχητής τούς έκανε νόημα να μην την πειράξουν, και δεν την πλησίασαν.

Την πλησίασε εκείνος, την άρπαξε απ'τα μαλλιά, της έριξε μια σφαλιάρα (ελαφριά σφαλιάρα, για να μην της σπάσει το σαγόνι), και η Αμαλία έχασε τις αισθήσεις της, με το μάγουλό της ματωμένο. Ο Γεώργιος την πήρε στον ώμο. «Πάμε,» είπε, «γαμώ τη βατραχομάνα του πούστη του Λοκράθου. Πάμε στο πλοίο μας.»

Ο Αργύριος στεκόταν μερικά βήματα απόσταση, επάνω σ'έναν βράχο, λέγοντας μέσα στο μυαλό του τις συνεχόμενες προσευχές που ποτέ δεν σταματούσε να λέει για να κρατά μακριά την παραφροσύνη με την οποία το Πέρασ των Θαλασσών απειλούσε τη λογική του. Τώρα πήδησε από τον βράχο και ακολούθησε τον Φιλημένο της Μεγάλης Κυράς, τους δύο ιερούς οφιόμορφους, τη μάγισσα, και τον Μάρκο των Λιονταριών.

Συγκεντρώθηκαν, τελικά, όλοι στο Λιοντάρι του Ανέμου, και οι μόνοι από τους άλλους που ακόμα ζούσαν ήταν ο Νικόλαος των Κακών, ο Φοίβος των Λιονταριών, και ο Νικόλαος Κορισκάνης, ο Ωκεανομάντης.

«Ήρθε η ώρα να επισκευάσουμε το πλοίο,» τους είπε ο Γεώργιος, «ώστε να είμαστε σίγουροι ότι θα μπορεί να πλεύσει όταν η θάλασσα ανεβεί στον ουρανό.»

«Μα, πώς θα το κάνουμε ν'ανεβεί μαζί με τη θάλασσα;» ρώτησε η Ευτέρπη. «Όταν η θάλασσα ανέβηκε πιο πριν, δεν είδα ν'ανεβαίνουν και τα ναυάγια μαζί της. Δεν μπορεί να τα παρασύρει.»

«Θα την κάνω να μπορέσει.»

«Πώς;»

«Μέσω του Ιερού Χεριού την ελέγχω, μάγισσα, όπως θα έλεγγες ένα μηχανήμα περίπου. Είμαι σίγουρος ότι έχω τη δυνατότητα να ρυθμίζω και την ορμή του νερού. Θα το κάνω να παρασύρει και το καράβι μας.»

«Το καράβι μας, όμως, είναι εδώ. Το Χέρι είναι προς τα εκεί!» Έδειξε, αν και δεν ήταν βέβαιη ότι θυμόταν σωστά την κατεύθυνση. Όλα έμοιαζαν σε τούτη την ενδοδιάσταση. «Δε μπορείς να είσαι σε δυο μέρη συγχρόνως.»

«Αυτό δεν είναι πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Θα πάμε το καράβι ως εκεί που είναι το Χέρι.»

Ο Νικόλαος των Κακών ρουθούνισε. «Πώς, ρε Καπ'τάνιε; Δε γίνεται αυτό!»

«Γίνεται. Θα το τραβήξω εγώ. Εσείς απλά θα με βοηθήσετε.»

«Δεν είναι δυνατόν να μπορείς, ρε, να τραβήξεις ολόκληρο γαμημένο πλοίο!»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Οφιομαχητή. «Θα το τραβήξω,» επέμεινε. «Πάμε τώρα κάτω, να δούμε τι ζημιές υπάρχουν.» Και κοίταξε προς στιγμή τον κατάμαυρο ουρανό, κοίταξε το Άστρο εκεί. Είχε προχωρήσει αρκετά από τη θέση όπου βρισκόταν πριν. Ο χρόνος περνούσε...

Ο Γεώργιος και το τσούρμο του άρχισαν να ελέγχουν το Λιοντάρι του Ανέμου, και δεν άργησαν να διαπιστώσουν ότι υπήρχαν τρύπες στα χαμηλά σημεία του караβιού. Νερά είχαν ήδη μπει στα αμπάρια. Το σκάφος δεν είχε πλημμυρίσει επειδή εδώ, σε τέτοιο αβαθές μέρος, δεν μπορούσε να πλημμυρίσει. Επισκευές, όμως, έπρεπε να γίνουν – και

γρήγορα – αν ήθελαν να καβαλήσουν τη θάλασσα όταν ανέβαινε στον ουρανό. Ξεκίνησαν αμέσως, ενώ ο Γεώργιος φυσικά δεν επέβλεπε απλώς, όπως θα έκαναν πολλοί καπετάνιοι: εκείνος έκανε τις πιο βαριές δουλειές, γιατί ήταν ο πιο κατάλληλος γι'αυτές. Χρησιμοποίησαν διάφορα υλικά και εξαρτήματα που είχαν αγοράσει από τη Νερκάλη, καθώς και τρυπάνια, πριόνια, τσεκούρια, και το ηχητικό πριόνι – όπως τότε που έφτιαχναν τον θάλαμο βύθισης για τον Ωκεανομάντη. Και τώρα ο Γεώργιος αναρωτήθηκε τι θα καταλάβαινε ο Κορισκάνης αν βυθιζόταν στο νερό ετούτης της ενδοδιάστασης. Μπορούσε να κάνει μαντείες εδώ, ή όχι; Ή, μήπως, δεν μπορούσε να κάνει μαντείες γενικά, ύστερα από το τράνταγμα που το μυαλό του είχε δεχτεί καθώς έπεφταν μέσα στο Πέρασ των Θαλασσών;

Σε κάποια στιγμή, όταν σταμάτησαν τη δουλειά για να πιουν λίγο νερό και να φάνε μερικές μπουκιές από τα παστά τρόφιμα που είχαν μαζί τους, ο Οφιομαχητής ρώτησε τον Νικόλαο Κορισκάνη αν ήταν καλά, καθώς οι δυο τους κάθονταν επάνω στη γερτή κουβέρτα του Λιονταριού. Ο Ωκεανομάντης αποκρίθηκε ότι ακόμα αισθανόταν άσχημα. «Δεν είχα ποτέ ξανά στη ζωή μου νιώσει τέτοιο πράγμα, Καπετάνιε,» είπε. «Ήταν σαν κάτι να προσπαθούσε να σκίσει το μυαλό μου στα δύο. Κάτι με νύχια και με δόντια.»

«Εδώ μέσα, νομίζεις ότι θα μπορούσες να κάνεις μαντείες;»

Ο Νικόλαος κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Πραγματικά, δεν ξέρω. Και, ειλικρινά, φοβάμαι. Είναι κάτι που οπωσδήποτε θες να μάθεις;»

«Όχι,» είπε ο Οφιομαχητής. «Από περιέργεια ρώτησα. Ξεκουράσου, καλύτερα. Και... με συγχωρείς, Νικόλαε. Για όλα.»

Ο Κορισκάνης τον κοίταξε συνοφρυωμένος, σαν να μην είχε καταλάβει τι του έλεγε.

«Με συγχωρείς,» επανέλαβε ο Γεώργιος. «Δεν έπρεπε ποτέ να σε είχα μπλέξει σε τούτη την υπόθεση. Κανέναν από εσάς.» Και μετά, ήπие μια τελευταία γουλιά νερό και σηκώθηκε από τη θέση του, γυμνός από τη μέση κι επάνω, φορώντας μόνο το κατάμαυρο δέρμα του που τον σημάδευε ως εξωδιαστασιακό, και με την Ευθαλία απλωμένη στους ώμους.

Πλησίασε τη μάγισσα και την είδε να τσακώνεται πάλι με την Αμαλία (που είχε συνέλθει πλέον και βοηθούσε κι αυτή στις επισκευές, όπως

όλοι). Ήταν έτοιμες να χτυπηθούν. Καθώς ο Οφιομαχητής ζύγωνε, η Αμαλία έριχνε μια κλοτσιά στη Ευτέρπη η οποία διπλωνόταν με μια κραυγή και το χέρι της πήγαινε προς το ξιφίδιο στη μπότα της. Ο Γεώργιος άρπαξε τη μια γυναίκα με το ένα χέρι και την άλλη με το άλλο και τις χώρισε, ρίχνοντάς τες στα σανίδια της γερτής κουβέρτας. Παραλίγο να φύγουν από την κουπαστή και να βρεθούν μες στα αβαθή νερά του Πέρατος: η Αμαλία αρπάχτηκε από το πίσω κατάρτι, η Ευτέρπη από έναν πάσαλο που ήταν για να δένουν σχοινί πάνω στο πλοίο. Ο Οφιομαχητής τούς έβαλε τις φωνές. «Είστε τρελές; Άμα σκοτωθείς εσύ,» είπε στη μάγισσα, «δε θα μπορούμε να κινήσουμε τις μηχανές του πλοίου, το καταλαβαίνεις;»

«Αυτή μου επιτέθηκε!» φώναξε η Ευτέρπη καθώς ορθωνόταν, βγάζοντας τα μακριά μαύρα μαλλιά απ' το καφετόδερμο πρόσωπό της με μια απότομη κίνηση.

«Δεν της επιτέθηκα εγώ πρώτη!» είπε η Αμαλία. «Ήρθε από πίσω μου και προσπάθησε να με ρίξει απ' την κουβέρτα!»

«Αρκετά!» γρύλισε ο Γεώργιος, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του για να μην τις πλακώσει στο ξύλο και τις δύο. Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι είχαν πλησιάσει, συρίζοντας. Καθώς και ο Νικόλαος, των Κακών – χωρίς να συρίζει.

«Έχουμε δουλειά να κάνουμε,» συνέχισε ο Οφιομαχητής. «Διάλειμμα τέλος. Πάμε! Κι εσύ, μάγισσα, θέλω να ελέγξεις τώρα τις μηχανές και όλα τα συστήματα του караβιού. Να βεβαιωθείς ότι τα πάντα λειτουργούν σωστά. Μπορείς;»

«Φυσικά.»

«Ωραία. Ξεκίνα.»

Οι υπόλοιποι κατέβηκαν μέσα στο σκάφος και συνέχισαν τις επισκευές, μέχρι που τους τελείωσαν τα υλικά ενώ δεν είχαν ακόμα φτιάξει όλες τις ζημιές· έτσι, βγήκαν από το Λιοντάρι του Ανέμου προς αναζήτηση πραγμάτων στα άλλα ναυάγια. Ο Αργύριος, ο ιερέας της Έχιδνας, ήταν μαζί τους. Όχι μόνο τώρα αλλά και καθώς δούλευαν μες στο καράβι· ήθελε κι εκείνος απεγνωσμένα να φύγει από το Πέρασ των Θαλασσών.

Ο Γεώργιος ρώτησε την Ευτέρπη, ενώ πλησίαζαν το πρώτο καράβι όπου τους οδηγούσε ο Αργύριος: «Τι γίνεται με τα συστήματα του Λιονταριού, μάγισσα;»

«Όλα εντάξει φαίνονται.»

«Και οι μηχανές; Οι προπέλες;»

«Οι μηχανές μπορούν να λειτουργήσουν – τουλάχιστον, αυτό μου δείχνει η μαγεία μου. Τα πάντα επικοινωνούν κανονικά εκεί μέσα. Αλλά τις προπέλες έχεις πάει να τις κοιτάξεις εξωτερικά;»

«Όχι.»

«Η μία είναι διαλυμένη. Χρειάζεται να την αντικαταστήσουμε.»

«Ευκαιρία, λοιπόν, να πάρουμε τώρα μία από τις προπέλες αυτού εδώ του ναυαγίου. Δεν μπορεί όλες νάναι κατεστραμμένες.»

Και όταν έφυγαν από το προσαραγμένο πλοίο όπου τους οδήγησε ο Αργύριος, ο Οφιομαχητής είχε βγάλει τη μια προπέλα και την τραβούσε πίσω του, ενώ οι άλλοι είχαν μαζί τους διάφορα υλικά, εξαρτήματα, και εξοπλισμούς που χρειαζόνταν. Ορισμένα πράγματα τα είχαν σπάσει για να τα πάρουν: τα είχαν κόψει από το πλοίο χρησιμοποιώντας το ηχητικό πριόνι.

Επέστρεψαν στο Λιοντάρι του Ανέμου σαν ρακοσυλλέκτες των θαλασσών, και ο Μάρκος άρχισε να φωνάζει και να κάνει φασαρία, έτοιμος να πιαστεί με τον Φοίβο και τον Νικόλαο Κορισκάνη. Ο Οφιομαχητής χρειάστηκε ξανά να χωρίσει τους ανθρώπους του τσούρμου του, φωνάζοντάς τους να θυμούνται όσα τούς είχε πει – να τα θυμούνται! – να τα έχουν πάντα, πάντα, στο μυαλό τους που ετούτη η καταραμένη ενδοδιάσταση προσπαθούσε να κλέψει.

Ο Αργύριος, ύστερα από λίγο, καθώς είχαν κατεβεί μες στο καράβι, του είπε: «Αν δεν είχαν εσένα μαζί τους, θα είχαν όλοι σκοτωθεί. Είσαι δώρο της Μεγάλης Κυράς.»

«Είμαι κατάρρα της Μεγάλης Κυράς, ιερέα,» του αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Αν δεν ήμουν εγώ, αυτοί οι διάολοι του Λοκράθου δεν θα βρίσκονταν τώρα εδώ.» Και δεν είπαν άλλα, καθώς είχαν ακόμα πολλή δουλειά να κάνουν... και ο χρόνος ήταν εναντίον τους. Γι'αυτό κίολας δεν τον μετρούσαν πλέον, τον αγνοούσαν, και εργάζονταν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, σαν μανιακοί.

Όταν τελείωσαν, όταν έκλεισαν κάθε τρύπα του карабиού, όλοι ήταν εξουθενωμένοι. Εκτός από τον Οφιομαχητή.

Συγκεντρώθηκαν στην κουβέρτα, και τους είπε: «Τώρα, ένα πράγμα απομένει: να σύρουμε το πλοίο ως το Ιερό Χέρι.»

«Και πώς θα το κάνουμε αυτό;» ρώτησε ο Νικόλαος, των Κακών, κουρασμένα. «Μπορείς όντως να το τραβήξεις;»

«Δεν το ρισκάρω να το τραβήξω χωρίς βοήθεια. Πρέπει να βρούμε ξύλα για να βάλουμε από κάτω του. Όστε να κυλά επάνω τους. Αν απλά το σύρω, θα του προκαλέσω πάλι ζημιές: ό,τι επισκευάσαμε θα πάει χαμένο.»

«Κι άλλη δουλειά, δηλαδή;» μούγκρισε η Αμαλία, δυσαρεστημένα.

«Ναι,» είπε ο Οφιομαχητής, «κι άλλη δουλειά. Και δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Πρέπει να πάμε τώρα να μαζέψουμε ό,τι υλικά χρειαζόμαστε.»

Άρχισαν να διαμαρτύρονται – όλοι, εκτός από τους ερπετοειδείς και τον ιερέα της Εχίδνας – να λένε ότι θα έπεφταν κάτω αν συνέχιζαν έτσι, ότι θα λιποθυμούσαν, ότι δεν μπορούσαν άλλο. Ο Γεώργιος κράτησε πέρα την οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Και σκέφτηκε: Εγώ τούς έφερα εδώ, γαμώτο. Εγώ τούς έφερα...

«Εντάξει!» τους είπε καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Εντάξει. Καθίστε να ξεκουραστείτε λίγη ώρα. Αλλά εγώ θα πάω να κοιτάξω στα ναυάγια για τα υλικά που χρειαζόμαστε, και θα φέρω μόνος μου ό,τι μπορώ να φέρω.»

Ο Αργύριος προθυμοποιήθηκε να τον συνοδέψει, για να τον οδηγήσει στα πλοία όπου νόμιζε ότι θα έβρισκε αυτά που ήθελε. Ο Γεώργιος δεν έφερε αντίρρηση, και προειδοποίησε τους άλλους να έχουν το νου τους, να μην αρχίσουν πάλι να αλληλοσκοτώνονται.

Ύστερα, έφυγε από το πλοίο μαζί με τον ιερέα της Έχιδνας και τους δύο ερπετοειδείς που, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, τον ακολούθησαν.

12

Το Φρουρούμενο είναι γεμάτο στρατιωτική κίνηση μέσα στο απόγευμα. Μισθοφόροι και κουρσάροι της Κυρτόπολης, και μαχητές της Ορδής. Περνάμε με τις κουκούλες μας σηκωμένες, εγώ, η Λουκία, η Διονυσία, η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, και οι δύο Μακροθάνατοί του – η Μαρίνα κι ο Ανθέμιος. Ο Ακατάλυτος είναι πάντα κάπου κοντά μας – μια γατίσια σκιά. Βαδίζουμε προς τα εκεί όπου είναι αραγμένο το Αεικίνητο Χέλι και, καθοδόν, καλώ τον Δημοσθένη τον Φτερωτό με τον πομπό μου.

«Τι είναι, Καπετάνιε;» με ρωτά.

«Είσαι πάνω στο καράβι;»

«Όχι–»

«Πήγαινε. Τώρα. Και μάζεψε κι όλο το πλήρωμα εκεί, χωρίς καθυστέρηση. Φεύγουμε.»

«Συμβαίνει κάτι;»

«Φεύγουμε.»

«Έγινε. Πηγαίνω. Εσύ είσαι ήδη εκεί;»

«Πλησιάζω.»

Ο Δημοσθένης τερματίζει την τηλεπικοινωνία μας, και κρύβω τον πομπό μου ξανά μες στην κάπα μου.

Λίγο παρακάτω, ένα όχημα με τον Οφιογενή επάνω μάς προσεγγίζει, κι από ένα ανοιχτό παράθυρό του ένας άντρας μάς φωνάζει να σταματήσουμε – να σταματήσουμε και να κατεβάσουμε τις κουκούλες.

«Γαμήσου...» μουγκρίζει η Λουκία πλάι μου.

«Να τους ρίξουμε, Μαύρε;» με ρώτα ο Καταραμένος.

«Ρίξτε τους.»

Δεν έχουμε πάψει να βαδίζουμε καθώς μιλάμε· αγνοούμε τις φωνές του μαχητή της Ορδής, ο οποίος τώρα γκαρίζει: «Δεν ακούτε, ρε; Θα σας χτυπήσουμε! Σταματήστε και κατεβάστε τις κουκούλες, τώρα!»

Οι Μακροθάνατοι γυρίζουν και, στο βλεφάρισμα του ματιού, εξαπολύουν βέλη από τα τόξα τους. Κινούνται απίστευτα γρήγορα, σαν τα όπλα να είναι μέρη του σώματός τους. Πάω στοίχημα ότι μπορούν να εκτοξεύσουν βέλος προτού προλάβω να τραβήξω το βελονοβόλο μου και να πατήσω τη σκανδάλη για να πεταχτεί μια βελόνα.

Η μια σαίτα τους χτυπά τον άντρα στο ανοιχτό παράθυρο: τον βρίσκει καταπρόσωπο, αίματα τινάζονται. Οι άλλες δυο σαίτες χτυπάνε τους μαχητές που είναι στην οροφή του οχήματος για να χειρίζονται τη γιγαντοβαλλίστρα η οποία παίρνει δύο μεγάλα μεταλλικά βέλη. Τα βλήματα των Μακροθάνατων τούς σωριάζουν: ο ένας πέφτει απ' το όχημα, ο άλλος μένει επάνω, κρυμμένος τώρα πίσω απ' τη γιγαντοβαλλίστρα.

Οι τέσσερις μεταλλικοί τροχοί ουρλιάζουν καθώς ο οδηγός στρέφει το όχημα προς τη μεριά μας με φανερό σκοπό να μας πατήσει.

«ΠΙΣΩ!» φωνάζω στους φίλους μου, και πετάγονται μπροστά τους, στο διάβα του πολεμικού οχήματος. Ένα βέλος των Μακροθάνατων περνά πάνω απ' τον ώμο μου, χτυπώντας το εμπρόσθιο τζάμι του αλλά χωρίς να το σπάσει· είναι πολύ ανθεκτικό, ρωγμές μόνο παρουσιάζονται.

Το όχημα δεν ήταν μακριά μας – γύρω στα πέντε μέτρα απόσταση· ίσως λίγο περισσότερο – κι αμέσως συγκρούομαι μαζί του, αρπάζοντάς το με τα δύο χέρια και σταματώντας το. Οι μηχανές του μουγκρίζουν, οι τροχοί του συνεχίζουν να ουρλιάζουν. Σηκώνω τους δύο μπροστινούς από το πλακόστρωτο, κι εξακολουθώ να σπρώχνω, το ορθώνω στους δύο πισινούς τροχούς του, το ρίχνω ανάποδα. Με πάταγο.

«Τρέξτε!» φωνάζω στους συντρόφους μου. «Τρέξτε!» Και τρέχω κι εγώ, τραβώντας το βελονοβόλο μέσα απ' την κάπα μου.

Με ακολουθούν ενώ γύρω μας σαματάς ξεκινά. Φωνές αντηχούν, μισθοφόροι και κουρσάροι μάς δείχνουν. Κι ένα όνομα έρχεται στ' αφτιά μου: Ο Οφιομαχητής! Πουθενά δεν μπορείς, γαμώτο, να κρατήσεις την ανωνυμία σου αυτές τις μέρες!

Δυο βέλη σφυρίζουν, αστοχώντας μας. Οι Μακροθάνατοι ρίχνουν σ' αυτούς που μας έριξαν – και δε νομίζω ότι αστοχούν. Περνάμε ανάμεσα από κόσμο, οχήματα, κάρα, ζώα, κιβώτια, βαρέλια, λόφους από δίχτυα, εξαρτήματα για πλεούμενα. Σπρώχνω ό,τι βρίσκεται στο

πέρασμά μας, το τινάζω αποδώ κι αποκεί, και κατά προτίμηση προς τις μεριές όπου βλέπω μαχητές με το έμβλημα της Κυρτόπολης ή της Ορδής των Όφεων. Αναβρασμός επικρατεί, πανικός. Μας κυνηγάνε αλλά το χάος που έχει δημιουργηθεί – που υποβοηθώ ενεργά να δημιουργείται – δεν τους αφήνει εύκολα να μας φτάσουν. Και οι Μακροθάνατοι συνεχίζουν να σαΐτεύουν όποιον τους φυσήξει ο Ζέφυρος. Κραυγές αντηχούν, άνθρωποι πέφτουν.

Ο Οφιομαχητής! ακούω από κάπου ξανά. Ο Οφιομαχητής είναι εκεί! Ο Οφιομαχητής! Και δε νομίζω πως είναι μόνο ένας που φωνάζει. Γαμώ τη βατραχομάνα του Λοκράθου, δεν συμφέρει να είσαι τόσο γνωστός... Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσσομανά μέσα μου για να καταπνίξει τη φαρμακερή οργή μου.

Καμιά ντουζίνα καβαλάρηδες με το έμβλημα της Κυρτόπολης έρχονται ξαφνικά καταπάνω μας, καλπάζοντας σαν δαίμονες της Έχιδνας, ποδοπατώντας όποιον βρίσκουν μπροστά τους, ανατρέποντας και διαλύοντας πράγματα. Είναι ντυμένοι με αλυσιδωτές πανοπλίες και φοράνε κλειστά κράνη· κρατάνε ασπίδα στο ένα χέρι και μακρυμάνικο κεφαλοθραύστη στο άλλο. Οι καρφιδωτές κεφαλές ορισμένων από αυτούς τους κεφαλοθραύστες στραφταλίζουν και σπινθηροβολούν: ενεργειακά όπλα.

Οι Μακροθάνατοι τούς σαΐτεύουν. Τρεις πέφτουν – οι δύο φεύγουν από τις σέλες, ο άλλος σωριάζεται μαζί με το άλογό του που έχει ένα βέλος καρφωμένο στον λαιμό. Ρίχνω με το βελονοβόλο μου αλλά δεν νομίζω ότι καταφέρνω καν να διαπεράσω την πανοπλία αυτού που σημαδεύω. Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας, γιατί είναι πια πολύ αργά για μακρινούς χαιρετισμούς.

Ένας ενεργειακός κεφαλοθραύστης έρχεται καταπάνω μου. Θα μπορούσα να τον αποκρούσω αλλά δεν τον αποκρούω· δε θέλω να ξανασπάσει η λεπίδα του Φιλιού. Αποφεύγω το εχθρικό όπλο και σπαθίζω τον εχθρό, σκίζοντας την πανοπλία και το σώμα του, κόβοντάς τον στα δύο σχεδόν. Πέφτει από το άλογό του τινάζοντας αίματα παντού.

Παραδίπλα, πέφτει ένας άλλος καθώς η Ερασμία σπαθίζει τον λαιμό του αλόγου του με μια λεπίδα της. Και η Λουκία σταματά έναν κεφαλοθραύστη με το ξίφος της, και παραπατά. Τινάζομαι προς τη μεριά της και επιτίθεμαι στον χειριστή του κεφαλοθραύστη. Υψώνει την ασπίδα

του αλλά το Φιλί της Έχιδνας τη σκίζει και σκίζει και τον αλυσιδωτό του θώρακα και το στήθος του από κάτω.

Ένας άλλος καβαλάρης – μια γυναίκα με ενεργειακό κεφαλοθραύστη σηκωμένο – έρχεται από δίπλα, αλλά δεν προλαβαίνει να με φτάσει – ένα βέλος καρφώνεται πάνω της, σωριάζοντάς την.

«Έλα, Μαύρε!» μου φωνάζει ο Καταραμένος Αργύριος. «Πάμε! Πάμε! Το σκάφος δεν είναι μακριά!»

Έχει δίκιο – η αποβάθρα όπου είναι αραγμένο το Αεικίνητο Χέλι όντως δεν βρίσκεται μακριά. Και από τους καβαλάρηδες, ούτως ή άλλως, έχουν απομείνει λιγότεροι από τους μισούς και τρέπονται σε φυγή, συνειδητοποιώντας ότι δεν μπορούν να μας αντιμετωπίσουν. Αλλά ενισχύσεις φαίνεται ήδη να έρχονται – οχήματα και πεζοί και περισσότεροι ιππείς, με τα εμβλήματα της Κυρτόπολης και της Ορδής επάνω τους.

Τρέχουμε και φτάνουμε στην αποβάθρα όπου είναι αγκυροβολημένο το Αεικίνητο Χέλι, το οποίο ήδη σηκώνει την άγκυρά του, και το πλήρωμά του λύνει τους κάβους από τις δέστρες. Ανεβαίνουμε στην κουβέρτα δίχως καθυστέρηση.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός μάς περιμένει εκεί. «Είχα μια υποψία ότι αυτή η φασαρία είχε κάποια σχέση μ'εσένα, Καπετάνιε,» μου λέει. Και ο Φαφλατάς φωνάζει από τον ώμο του: «Μεσένα Καπετάνιε Μεσένα Καπετάνιε Μεσένα!»

«Αποπλέουμε,» λέω στον Φτερωτό. «Τώρα!»

«Έτσι όπως βλέπω το πράγμα, ούτε εγώ είχα σκοπό να μείνω.»

Μαχητές της Κυρτόπολης και της Ορδής των Όφεων έρχονται προς το σκάφος μας. Οι Μακροθάνατοι, όλοι τους συγκεντρωμένοι στο κατάστρωμα, έχοντας καταλάβει τι συμβαίνει, αμέσως ρίχνουν βέλη. Τα εξαπολύουν σαν να ήταν ένας – ένας άριστα συντονισμένος οργανισμός. Η μια σαίτα κατόπιν της άλλης – μια φονική βροχή: άνθρωποι και άλογα πέφτουν, κραυγές ακούγονται, τζάμια οχημάτων σπάνε, βλήματα αντηχούν καθώς χτυπάνε πάνω σε θωρακισμένα μέταλλα. Και το πλήρωμα του Δημοσθένη – το δικό μου πλήρωμα – γυρίζει τώρα δύο γιγαντοβαλλίστρες κι ένα πυροβόλο κανόνι προς τους εχθρούς μας... ενώ οι μηχανές του πλοίου μπαίνουν σε λειτουργία, βρυχούμενες μέσα

από τα σπλάχνα του, και ο Φτερωτός κάνει νόημα να ξεκινήσουμε στην Ιωάννα των Θαλασσών που βρίσκεται στη γέφυρα.

Μια φωνή αντηχεί από τηλεβόα, από τη μεριά των εχθρών μας: «Σταματήστε το πλοίο αλλιώς θα το βυθίσουμε! Σταματήστε το πλοίο, εν ονόματι των Τεσσάρων!»

Το πλήρωμά μου, φυσικά, τους αγνοεί. Ενόσω οι Μακροθάνατοι εξακολουθούν να ραίνουν με βέλη όποιον πλησιάζει την αποβάθρα, το Αεικίνητο Χέλι αρχίζει ν'απομακρύνεται... αλλά όχι προτού δεχτεί τρία βλήματα από γιγαντοβαλλίστρες που βρίσκονται πάνω σε πολεμικά οχήματα. Το ένα καρφώνεται στο πλάι του· το δεύτερο πέφτει πάνω στην κουβέρτα, δυο μέτρα απόσταση από μια δική μας γιγαντοβαλλίστρα, τραυματίζοντας δυο ναύτες· το τρίτο χτυπά το κεντρικό κατάρτι μας, προκαλώντας του σοβαρή ζημιά, σχεδόν σπάζοντάς το, και διαλύοντας ξάρτια. Το κανόνι μας καταφέρνει να πυροβολήσει τότε, και το ένα από τα οχήματα με τις γιγαντοβαλλίστρες χτυπιέται από την οβίδα του και μέταλλα σπάνε και τζάμια θρυμματίζονται και οι δύο χειριστές της γιγαντοβαλλίστρας που βρίσκονταν στην οροφή του τινάζονται πέρα.

Βγαίνουμε από το Φρουρούμενο ενώ δύο ακόμα βλήματα από γιγαντοβαλλίστρες μάς αστοχούν, αυτά προερχόμενα όχι από οχήματα αλλά από όπλα που φρουρούν το λιμάνι.

Δύο πολεμικά πλοία της Κυρτόπολης αρχίζουν αμέσως να μας καταδιώκουν.

«Βόρεια!» φωνάζω στην Ιωάννα των Θαλασσών. «Πλώρη για βόρεια! Προς Ωραιές Ακτές! Προς Ωραιές Ακτές!»

«Ακούω Καπ'τάνιε!» μου απαντά απ'το ανοιχτό παράθυρο της γέφυρας. «Ακούω!»

«Τι στα μούσια του κώλου του Λοκράθου τούς κάνετε μες στην πόλη και σας κυνηγάνε έτσι;» με ρωτά ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, κι ο Φαφλατάς, τινάζοντας τις φτερούγες του, κρώζει: «Στα μούσια του κώλου του Λοκράθου του κώλου στα μούσια στα μούσια στα μούσια!»

«Δεν με συμπαθούν,» αποκρίνομαι, κατευνάζοντας την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

«Θα έλεγα ότι είναι κάτι περισσότερο απ'αυτό, Καπετάνιε...» Ο Δημοσθένης με κοιτάζει καχύποπτα.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει ακόμα πιο δυνατά μέσα μου. «Εξαιτίας μου η Ορδή των Όφρων ηττήθηκε στην Ωλμπέρκνη,» του λέω. «Δε σου μοιάζει αυτό αρκετό για να μη με συμπαθούν; Δεν είναι μόνοι τους εδώ, οι Τέσσερις και ο Ψηλός Νηρέας. Πρόσεξες τα εμβλήματα επάνω στους μαχητές και στα-;»

«Ναι, είναι εδώ και η Ορδή. Δεν το ήξερα ότι τους έδιωξες από την Ωλμπέρκνη, Οφιομαχητή...»

«Δεν είχαμε χρόνο να πούμε τα πάντα, Δημοσθένη.»

«Τι προτείνεις για τώρα; Αυτοί οι καριόληδες είναι ακόμα πίσω μας.» Δείχνει με το βλέμμα του τα δύο πολεμικά καράβια της Κυρτόπολης που μας καταδιώκουν ενώ πλέουμε βόρεια μέσα στον Κόλπο της Ουράς.

«Ας δούμε μέχρι πού είναι πρόθυμοι να μας ακολουθήσουν. Εν τω μεταξύ, να γίνουν επισκευές στο κατάρτι.» Δείχνω το κεντρικό κατάρτι, που το μεταλλικό βέλος της γιγαντοβαλλίστρας είναι ακόμα καρφωμένο επάνω του. «Είν' επικίνδυνο.»

Ο Φτερωτός συμφωνεί, νεύοντας. «Θα γίνουν.» Κι απομακρύνεται από εμένα, φωνάζοντας τον Αμολητό Δημήτριο.

Η Λουκία, η Διονυσία, και η Ερασμία είναι κοντά μου, και τώρα με πλησιάζει κι ο Καταραμένος Αργύριος που είχε πάει να μιλήσει με τους μισθοφόρους του. «Εντάξει, Μαύρε,» μου λέει, «τι στις λάσπες του Λοκράθου έγινε στην Κυρτόπολη μ' αυτήν;» Δείχνει με το βλέμμα του την Ερασμία. «Είναι Τέκνο, έτσι δεν είναι; Όλες τους είναι Τέκνα.» Κοιτάζει και τις άλλες δύο φίλες μου.

«Όχι!» πετάγεται αμέσως η Διονυσία σαν κάτι να την τσίμπησε. «Κάνεις λάθος· δεν-»

«Μη φωνάζετε,» τους διακόπτω. «Δε χρειάζεται όλο το πλήρωμα να μάθει τι λέμε!»

«Καλώς,» αποκρίνεται ο Αργύριος, «έχεις δίκιο. Αλλά δεν υπάρχει λόγος να κρύβεις από εμένα ότι είναι Τέκνα. Το ξέρω πως ήσουν με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου στην Ωλμπέρκνη. Όλοι όσοι ήταν εκεί το ξέρουν. Χάρη σ' εσάς νίκησαν οι δυνάμεις της Ιλφόνης. Αυτές οι τρεις» – κοιτάζει πάλι τις φίλες μου – «είναι Τέκνα· δεν μπορεί νάναι τίποτ-»

«Σου είπα,» επαναλαμβάνει η Διονυσία, αν και πιο χαμηλόφωνα τώρα, «δεν είμαστε Τέκνα.»

«Έλα τώρα. Αφού αυτή» – και το βλέμμα του δείχνει την Ερασμία ξανά – «έλεγε στην Κυρτόπολη ότι–»

«Η Διονυσία δεν είναι Τέκνο,» παρεμβαίνει η ίδια η Ερασμία. «Ούτε η Λουκία.»

Τα μάτια του στενεύουν. «Αλλά εσύ είσαι...»

«Έχεις κανένα πρόβλημα μ'αυτό;» Τα δικά της μάτια είναι φανατικά όπως πάντα. Όπως όλων που είναι σαν εκείνη.

«Εσύ μάλλον είχες πρόβλημα, στην Κυρτόπολη.»

«Τα προβλήματά μου είναι δική μου υπόθεση.»

«Θα ήταν – αν ήσουν μόνη σου.»

«Κανείς δεν σε κάλεσε εδώ.»

«Ο Μαύρος είναι φίλος μου–»

«Δε χρειάζονται άλλες τέτοιες κουβέντες,» τους διακόπτω. «Σας θεωρώ όλους φίλους μου. Η Ερασμία είναι όντως αυτό που νομίζεις, Αργύριε. Η Διονυσία και η Λουκία δεν είναι. Θα μπορούσες, μάλιστα, να το διαπιστώσεις εύκολα, αν οι τρεις τους ήταν πρόθυμες να γδυθούν – αλλά πάω στοίχημα πως δεν θα το κάνουν, όχι εδώ πάνω, στην κουβέρτα του Χελιού, τουλάχιστον.»

«Γιατί είναι μαζί σου;» με ρωτά ο Καταραμένος, αναφερόμενος πάλι στην Ερασμία, κρίνοντας από το βλέμμα του.

«Επειδή θέλει να με βοηθήσει. Δεν υπάρχει κανένας άλλος λόγος. Το ίδιο και η Λουκία, το ίδιο και η Διονυσία. Τις έδωξα αλλά πάλι ήρθαν.»

Η Λουκία με κλοτσά στην κνήμη, μειδιώντας. Η Διονυσία δεν κάνει, ούτε λέει, τίποτα, αλλά κρίνοντας από την όψη της δεν το έχει μετανιώσει ακόμα που αποφάσισε να με βοηθήσει στην αναζήτησή μου. Ελπίζω να μην το μετανιώσει και αργότερα.

Συνεχίζοντας να μιλάω στον Αργύριο, προσθέτω: «Μπορούμε να σε αφήσουμε, εσένα και τους μισθοφόρους σου, όπου θέλεις, αν νομίζεις ότι είναι πολύ ριψοκίνδυνο να είσαι μαζί μας.»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Μαύρε,» μου αποκρίνεται – και μου φαίνεται ειλικρινής. «Απλώς ήθελα να ξέρω τι συμβαίνει. Ούτε έχω τίποτα εναντίον των Τέκνων, όπως πολλοί σε τούτη την ηπειρόνησο. Δεν είμαι καν από την Ιχθυδάτια· δε μ'ενδιαφέρουν τα πολιτικά τους

προβλήματα. Έφερα εδώ τους τοξότες μου για να δουλέψουμε – και τόχω μετανιώσει, με εξαίρεση ένα πράγμα μόνο: ότι σε συναντήσαμε. Ήθελα να σε ξαναδώ ύστερα από τόσα που έχω ακούσει για σένα αφότου έφυγες από τον Μεγάλο Κόλπο.»

«Εντάξει,» του λέω. «Αλλά αν κάπου προτιμάς να σε αφήσουμε....»

«Όταν είναι θα σου πω. Όμως σίγουρα όχι σ' αυτή την ηπειρόνησο, Μαύρε.»

Νεύω. «Όπως νομίζεις.»

«Πού πηγαίνουμε τώρα;»

«Βόρεια, να δω μέχρι πού σκοπεύουν να μας ακολουθήσουν.»

«Προς τα κει είναι οι Ουραίοι Δασότοποι, δεν είναι; Υπάρχουν λιμάνια;»

«Υπάρχουν, αλλά άγρια. Οι κάτοικοι είναι πιο πιθανό να σε κουρσέψουν παρά να διαπραγματευτούν μαζί σου – εκτός αν σε φοβούνται.»

«Τρωγλοδύτες είναι,» μουγκρίζει η Λουκία, «και βάρβαροι.»

«Δε νομίζω πως έχει νόημα να πάμε εκεί για να ψάξουμε για τους Τρομερούς Καπνούς,» συνεχίζω.

«Αν και οι Ακτές των Ωραίων,» λέει η Λουκία, «θα ήταν σίγουρα ένα καλό μέρος για νάχουν το λημέρι τους. Αρκετοί πειρατές έχουν εδώ τα λημέρια τους.»

«Αν, λοιπόν, και οι Καπνοί κρύβονταν εδώ, κάποιος δεν θα ήξερε κάτι;»

«Ίσως.»

«Δεν είναι στις Ωραίες Ακτές, Λουκία. Δε νομίζω, τουλάχιστον.»

«Θα μας πας στις Τρεις Πόλεις;»

«Αυτό είναι το τελευταίο μέρος στην Ιχθυδάτια όπου σκέφτομαι να ψάξω για τους Καπνούς. Από τη μεριά της Νοσρίντης δεν πρόκειται να πλεύσουμε, για προφανείς λόγους.»

Η Λουκία νεύει, συμφωνώντας σιωπηλά.

Κοιτάζω πάλι προς τα νότια. Τα καράβια της Κυρτόπολης εξακολουθούν να είναι στο κατόπι μας. Ελπίζω να μη χρειαστεί να εμπλακούμε μαζί τους... Αν προετοιμάζουν δυνάμεις στην πόλη τους – για κάποια στρατιωτική επιχείρηση πιθανώς – ως πού μπορεί να είναι πρόθυμοι να μας κυνηγήσουν; Όχι πολύ μακριά, υποθέτω.

Και τι στρατιωτική επιχείρηση να είναι αυτή; αναρωτιέμαι. Τι να έχουν στο μυαλό τους οι Τέσσερις και ο Ψηλός Νηρέας και οι αρχηγοί της Ορδής; Μόνο ένα πράγμα μπορώ να σκεφτώ: Σκοπεύουν να επιτεθούν στη Μελκάρνια. Να στείλουν πλοία από τη θάλασσα και στρατό ξηράς από τις Βόρειες Ακτές. Τι άλλο; Στην Ωλμπέρκνη δεν το θεωρώ πιθανό η Ορδή να σχεδιάζει να επιτεθεί ξανά. Ή, μήπως, έχουν υπόψη τους τη Σαλντέρια;... Αλλά, αν ήθελαν να επιτεθούν στη Σαλντέρια, μάλλον θα ετοιμάζαν κυρίως δυνάμεις ξηράς· όμως δεν συμβαίνει αυτό: είδαμε και πολλά πολεμικά πλοία να ετοιμάζονται στην Κυρτόπολη. Ναι, η Μελκάρνια μοιάζει να είναι ο πιθανότερος στόχος τους.

Όχι πως αυτό με ενδιαφέρει και πολύ εμένα. Τελείωσα με τις πολιτικές τους διενέξεις στην Ιχθυδάτια. Δε θέλω να έχω άλλη σχέση μαζί τους. Έχω τα δικά μου προβλήματα.

Βγαίνουμε από τον Κόλπο της Ουράς ενώ ακολουθούμε τις Ακτές των Ωραιών (επίσης γνωστές και ως Ωραίες Ακτές) προς τα βόρεια. Στα δυτικά μας απλώνονται οι Ουραίοι Δασότοποι, στ' ανατολικά μας η ατέρμονη θάλασσα.

Τα γαμημένα πλοία της Κυρτόπολης μάς κυνηγάνε σταθερά, αλλά δεν μπορούν να μας προσεγγίσουν, καθώς ο χρόνος κυλά και οι ήλιοι γέρνουν προς τη δύση. Έχουν τώρα περάσει γύρω στις δυο ώρες από τότε που αναχωρήσαμε από Κυρτόπολη. Το πλήρωμα μοιάζει νευρικό. Οι Μακροθάνατοι λαδώνουν τις χορδές των τόξων τους. Το μεταλλικό βέλος της γιγαντοβαλλίστρας δεν είναι πια καρφωμένο στο κεντρικό μας κατάρτι όπου ήδη κάποιες βασικές επισκευές έχουν γίνει και έχουμε ανοίξει τα πανιά για επιπλέον ταχύτητα. Στις τέσσερις ώρες πλεύσης, ο μάγος μας θα είναι πολύ κουρασμένος στο κέντρο ισχύος του σκάφους· ελπίζω και οι εχθροί μας να μην έχουν δεύτερο μάγο στα πλοία τους, αλλιώς θα προκληθεί επεισόδιο...

Ανεβαίνω στη γέφυρα, με τη Λουκία και τον Ακατάλυτο να μ' ακολουθούν· η Διονυσία και η Ερασμία μένουν στο κατάστρωμα μαζί με τον Καταραμένο και τους δικούς του.

«Πήγαινε να ξεκουραστείς,» λέω στην Ιωάννα των Θαλασσών. «Θα το αναλάβω εγώ τώρα.»

«Δεν είμαι κουρασμένη, Καπετάνιε. Δεν είν' ανάγκη να....» Μοιάζει νευρική κι αυτή.

«Πήγαινε,» επιμένω, ήπια.

«Ό,τι νομίζεις.» Αφήνει το τιμόνι και φεύγει.

Το παίρνω στα χέρια μου, συνεχίζοντας την ίδια πορεία. Οι Ωραίες Ακτές φαντάζουν ολοένα και πιο απειλητικές στα δυτικά μας καθώς ο Πρώτος Ήλιος βουλιάζει πίσω τους και ο Δεύτερος τον ακολουθεί. Υπάρχουν πειρατές των ακτών εδώ, όπως γνωρίζω: άγριοι που είναι έτοιμοι να πηδήσουν πάνω στα πλοία για να τα ληστέψουν. Αν έχουν την ατυχία να πέσουν σ'εμάς δεν θα περάσουν καλά... Ελπίζω, όμως, να επιτεθούν στους εχθρούς μας – αν και ούτε στα δικά τους καράβια θα περάσουν καλά, είμαι σίγουρος.

Ακόμα μια ώρα κυλά, ενώ κι η Διονυσία έχει τώρα έρθει στη γέφυρα, μοιάζοντας να βαρέθηκε στην κουβέρτα. Περνάμε κοντά από τα Ουραία Όρη, βόρεια των Ουραίων Δασότοπων. Οι ακτές εξακολουθούν να είναι πολύ άγριες, φυσικά. Κοιτάζω μπροστά κυρίως. Η Λουκία, που κοιτάζει πίσω κυρίως, μου λέει:

«Φεύγουν, Γεώργιε.»

«Τι;»

«Φεύγουν. Τα παράτησαν. Οι μάγοι τους μάλλον θάχουν αρχίσει να κουράζονται, και οι καπετάνιοι τους δε θέλουν να μείνουν χωρίς μηχανική κίνηση ενώ είναι κοντά μας.»

Γυρίζω και κοιτάζω προς τα νότια κι εγώ, αλλά δεν μπορώ να διακρίνω και πολλά μες στο σκοτάδι. Ο Πρώτος Ήλιος έχει χαθεί και το φως του Δεύτερου είναι ελάχιστο καθώς περνά από τα Ουραία Όρη. Η Λουκία μού δίνει το κιάλι της, και το χρησιμοποιώ κλείνοντας το ένα μάτι. Ναι, τώρα τα βλέπω. Τα δύο πολεμικά καράβια της Κυρτόπολης. Φεύγουν. Απομακρύνονται. Πλέουν προς τα νότια.

Κατεβάζω το κιάλι. «Η τακτική μας έπιασε.»

Συνεχίζουμε βόρεια.

Ύστερα από άλλη μια ώρα, ενώ έχουμε αφήσει πίσω μας τα Ουραία Όρη και κατευθυνόμαστε προς το Ακρωτήριο της Ουράς, αναβοσβήνει ένα φωτάκι στην κονσόλα μπροστά μου – προειδοποίηση από τον μάγο στο κέντρο ισχύος ότι θα πάψει να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως. Πρέπει να σβήσω τις μηχανές. Κατεβάζω τον διακόπτη που απενεργοποιεί τις προπέλες του Αεικίνητου Χελιού. Τώρα, έχουμε μόνο τα πανιά για κίνηση.

Κατεβαίνω από τη γέφυρα και η Λουκία κι η Διονυσία έρχονται μαζί μου (ο Ακατάλυτος είχε ήδη φύγει – μάλλον για να κυνηγήσει ποντίκια, σε ακατάπαυστο ανταγωνισμό με τους υπόλοιπους γάτους του πλοίου). Φωνάζω στο πλήρωμα κάποιος άλλος να πάρει το τιμόνι, και ο Αμολητός Δημήτριος μού λέει: «Πάω εγώ, Καπ'τάνιε! Πάω εγώ!» Και τρέχει προς τη γέφυρα.

Ο Καταραμένος μάς πλησιάζει. «Δεν τους βλέπουμε πια πίσω μας, Μαύρε.»

«Ούτε εγώ τούς βλέπω. Αποφάσισαν πως δεν αξίζει να μας κυνηγήσουν άλλο.»

Πού είναι η Ερασμία; Με τις άκριες των ματιών μου, τη μπανίζω να μιλά με τον Ανθέμιο των Μακροθάνατων μέσα στις σκιές της κουβέρτας που δημιουργούν οι ενεργειακές λάμπες. Οι δίδυμοι ήλιοι έχουν δύσει προ πολλού.

Ο Οφιομαχητής παραξενεύτηκε λίγο όταν επέστρεψε και τους βρήκε όλους ζωντανούς επάνω στην κουβέρτα του Λιονταριού του Ανέμου. Είχαν πάρει τη συμβουλή του σοβαρά επιτέλους. Οι έξι που είχαν απομείνει απ'όλο το τσούρμο.

«Ξεκουρασθήκατε;» τους ρώτησε, αφήνοντας πίσω του τα μεγάλα ξύλα που τραβούσε με μεγάλη ευκολία, σαν να ήταν ψεύτικα, πλαστικά, σαν κάποιος να τα είχε φτιάξει για να γυρίσει κινηματογραφική ταινία.

Οι δύο ερπετοειδείς άφησαν επίσης τα ξύλα που τραβούσαν με φανερά πολύ μεγαλύτερη δυσκολία παρότι ήταν πολύ μικρότερα απ'αυτά που τραβούσε ο Οφιομαχητής.

Και ο Αργύριος, ο ιερέας της Έχιδνας, άφησε το ξύλο που τραβούσε κι εκείνος, αναστενάζοντας και μουγκρίζοντας.

«Τι;» έκανε η Αμαλία, των Λιονταριών, μορφάζοντας. «Θες να σπάσουμε τη μέση μας πάλι;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κράτησε την οργή του Γεώργιου περιορισμένη σε μια φυλακή από νοητικούς αέρηδες. «Ο χρόνος είναι εναντίον μας. Με κάθε λεπτό που περνά εδώ μέσα, καμιά μέρα περνά στην Υπερυδάτια. Σηκωθείτε! Σας χρειάζομαι όλους. Και είναι καλό, άλλωστε, να έχετε το μυαλό σας απασχολημένο με κάτι, αλλιώς θα το 'απασχολήσει' αυτή η καταραμένη ενδοδιάσταση. Σηκωθείτε!»

Και, διστακτικά, ο ένας κατόπιν του άλλου, η Αμαλία, ο Νικόλαος των Κακών, ο Νικόλαος Κορισκάνης, ο Μάρκος, η Ευτέρπη, και ο Φοίβος σηκώθηκαν και πήδησαν, από τη γερτή κουβέρτα, στα αβαθή νερά του Πέρατος των Θαλασσών. Ακολούθησαν τον Οφιομαχητή στο ναυάγιο όπου τον είχε οδηγήσει πριν ο Αργύριος, κουβαλώντας μαζί τους πριόνια, τσεκούρια, τρυπάνια, και το μοναδικό ηχητικό πριόνι που υπήρχε μες στο Λιοντάρι του Ανέμου, το οποίο έτρωγε τις μπαταρίες σαν ενεργειακός δαίμονας. Το καράβι που συνάντησαν είχε ήδη λεηλατηθεί μια

φορά από τον Οφιομαχητή και ξύλα έλειπαν από πάνω του. Το κεντρικό κατάρτι, κατά πρώτον· ο Γεώργιος το είχε ρίξει και το είχε τραβήξει ως το Λιοντάρι μαζί του. Τους είπε τώρα να κόψουν και τ'άλλα δύο κατάρτια, και να βγάλουν κι άλλες σανίδες από την κουβέρτα, κι έπιασε αμέσως δουλειά κι ο ίδιος.

Όταν είχαν συγκεντρώσει κάμποσα υλικά, τα πήγαν πάλι στο δικό τους καράβι, και ο Νικόλαος των Κακών είπε: «Ε, αυτά δε φτάνουν, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Μία φορά ακόμα πρέπει να φέρουμε πράγματα. Και από πλοίο που να του έχουν απομείνει κατάρτια.» Στράφηκε στον Αργύριο. «Πού προτείνεις, ιερέα;»

«Ελάτε,» είπε εκείνος, και τον ακολούθησαν ξανά, αν και κάμποσοι ήταν καταφανώς εξουθενωμένοι και παραπατούσαν.

Ο Αργύριος τούς οδήγησε σ'ένα άλλο από τα ναυάγια που ο Οφιομαχητής έκρινε ότι, όντως, ήταν καλό γι'αυτό που το ήθελαν. Άρχισαν να το ρημάζουν, κόβοντας τα ξύλα του και συγκεντρώνοντάς τα σ'έναν σωρό παραδίπλα, μέσα στα αβαθή νερά. Μετά, τα έδεσαν με σχοινιά και τα τράβηξαν προς το Λιοντάρι του Ανέμου. Ο Γεώργιος, δηλαδή, ήταν που τραβούσε τα περισσότερα, με την υπερφυσική του δύναμη. Οι άλλοι τραβούσαν λιγότερα απ'όσα μπορούσαν – κι αυτά δεν ήταν πολλά. Ωστόσο, αγκομαχούσαν και τρέκλιζαν από την κούραση. Ακόμα κι οι άγριοι, άποδες ερπετοειδείς, το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι.

Η Ευθαλία, τυλιγμένη στον πήχη του Οφιομαχητή, σύριζε νευρικά σαν να διαισθανόταν κάτι που δεν της άρεσε.

Και τώρα διαισθάνθηκε κάτι και ο Γεώργιος: ολόκληρη την ενδοδιάσταση να κινείται γύρω του λες κι ήταν ένα πελώριο, κουλουριασμένο φίδι που ξαφνικά είχε αποφασίσει να σαλέψει μες στον αιώνιο ύπνο του. Ή, ένας πελώριος τροχός που είχε μπει σε απρόσμενη κίνηση από μια ενεργειακή εκκένωση.

Ανθυδατικές ενέργειες... Ναι, ο Γεώργιος μπορούσε να τις νιώσει να πάνονται, αόρατες.

Τα αβαθή νερά κινήθηκαν· η χαμηλή θάλασσα γύρω από τον Οφιομαχητή και τους συντρόφους του ταραχτηκε κι άρχισε να σκαρφαλώνει στον ουρανό. Στ'αριστερά τους, στο βάθος, στον ορίζοντα (που δεν

ήταν και τόσο μακρινός σε τούτη την ενδοδιάσταση αλλά δημιουργούσε την οφθαλμαπάτη τρομερής απόστασης, όπως όταν κοιτάς την αντανάκλαση ενός καθρέφτη μέσα σ'έναν άλλο καθρέφτη), το νερό σκαρφάλωνε προς τα πάνω.

«Γαμώ τη λοκράθια πουτάνα σου,» μούγκρισε ο Νικόλαος των Κακών. «Όχι πάλι, γαμώτο!»

«Συνεχίστε να τραβάτε!» τους φώναξε ο Γεώργιος. «Δε θα μας κάνει κανένα κακό – απλά θα μας δροσίσει κιόλας! Συνεχίστε να τραβάτε!»

Και συνέχισαν να τραβάνε, ενώ η θάλασσα σκέπαζε τον ουρανό και βροχή έπεφτε επάνω τους – πράγματι, δροσίζοντάς τους· το χρειάζονταν! Ύστερα, το νερό έγειρε προς τα δεξιά τους, σαν κάποια πελώρια τροχαλία να το μετακινούσε, κι έπεσε πάλι στη γη, προκαλώντας χαμηλή θαλασσοταραχή ολόγυρά τους.

Η Αμαλία, ο Φοίβος, και η Ευτέρπη γελούσαν σαν παράφρονες. Ο Οφιομαχητής το θεώρησε αυτό καλό σημάδι. Προτιμότερο να γελάνε απ'το να αλληλοσκοτώνονται... σκέφτηκε, και γέλασε κι εκείνος, ενώ αισθανόταν την Ευθαλία να κάνει κουλουριαστές κινήσεις επάνω στον πήχη και στον αγκώνα του.

Έφτασαν στο Λιοντάρι του Ανέμου και ο Γεώργιος πάλι δεν τους άφησε να ξεκουραστούν, αν και αυτός ανέλαβε την πιο βαριά δουλειά. Έπιασε, με τα δύο χέρια, την πλώρη του πλοίου και τη σήκωσε μέσα από τα αβαθή νερά, ενώ ο Φοίβος κι ο Μάρκος έσπρωχναν ξύλα από κάτω της, τοποθετώντας τα όπως έπρεπε, σαν το καράβι να πήγαινε για καρνάγιο. Ο Οφιομαχητής, μετά, σήκωσε την πρύμνη του σκάφους και τοποθέτησαν κι αποκεί άλλα τόσα ξύλα. Ύστερα, έβαλαν ξύλα κάτω από τη μέση του караβιού χωρίς ο Γεώργιος να χρειάζεται να τη σηκώνει.

«Εκείνο που θέλω να κάνετε τώρα,» τους είπε γι'ακόμα μια φορά (γιατί το είχαν ήδη συζητήσει, φυσικά), «είναι να προσέχετε μη φύγουν αυτά τα ξύλα κάτω από το πλοίο καθώς θα το σέρνω. Πρέπει να τα έχουμε σαν τροχούς. Θα τα σπρώχνετε για να έρχονται πίσω στις θέσεις τους άμα τα βλέπετε να ξεφεύγουν.»

Οι άλλοι αποκρίθηκαν ότι είχαν καταλάβει ποιο ήταν το σχέδιο, και θα πρόσεχαν.

Έδεσαν χοντρά караβόσκοινα και αλυσίδες στην πλήρη του карабиού, και ο Οφιομαχητής τα έπιασε με τα δύο χέρια και, κρατώντας τα πάνω από τους ώμους του, άρχισε να τραβά. Οι μισοί από το τσούρμο του αμφέβαλλαν ότι θα κατάφερνε να σύρει τέτοιο μεγάλο βάρος· όμως, όχι και τόσο έκπληκτοι, τον είδαν να το σέρνει, αν και φαινόταν κάπως να δυσκολεύεται.

Η Ευτέρπη είπε: «Το νου σας στα ξύλα! Το νου σας στα ξύλα!» Και είχαν όλοι το νου τους να μη φύγουν να ξύλα-τροχοί κάτω απ'το πλοίο που ο Οφιομαχητής τραβούσε προς το Ιερό Χέρι της Έχιδνας ακολουθώντας την καθοδήγηση του Αργύριου. Προσπάθησε καθοδόν να αποφύγει τα πιο δύσκολα σημεία της ενδοδιάστασης – όσα ήταν γεμάτα βράχους και, φυσικά, τα άλλα ναυάγια – όμως αυτό δεν ήταν πάντοτε εφικτό. Σε ορισμένες περιπτώσεις έπρεπε να περάσει πάνω από άγριες πέτρες που ξεπρόβαλλαν από τα αβαθή νερά και τρίβονταν στο σκάφος γδέρνοντάς το και βγάζοντας από τη θέση τους τα ξύλα που βρίσκονταν από κάτω του, ενώ οι άλλοι προσπαθούσαν πάση θυσία να τα ξαναβάσουν εκεί, σπρώχνοντάς τα από δεξιά κι από αριστερά, για να μην τ'αφήσουν να φύγουν τελείως, γιατί τότε θα χρειαζόταν να σταματήσουν ώστε να τα επανατοποθετήσουν. Ο Οφιομαχητής, σε τέτοια δύσκολα σημεία, τραβούσε πιο ήπια ασφαλώς, λιγότερο γρήγορα απ'ό,τι άλλου, για να μη γίνει καταστροφή πίσω του.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε διαρκώς μέσα του – μια μανιασμένη θύελλα για να αντιμετωπίζει τη μανιασμένη θύελλα της οργής του – ένα τείχος από αόρατο αέρα της νόησης.

Έφτασαν μπροστά στο Ιερό Χέρι της Έχιδνας, τον παράξενο λιθικό σχηματισμό που θύμιζε πλεγμένα φίδια και κρατούσε ανάμεσα στα δάχτυλά του εκείνο το μεγάλο μαργαριτάρι που ήταν γεμάτο ανθυδατικές ενέργειες.

Ο Γεώργιος άφησε τα σχοινιά και τις αλυσίδες, αγκομαχώντας. Τα χέρια του ήταν ματωμένα με σκούρο-μπλε αίμα. Δηλητηριώδες αίμα... σκέφτηκε. Δηλητηριώδες αίμα... καθώς θυμόταν τον σκύλο του Σκύλου να πεθαίνει.

«Ανεβείτε στο πλοίο,» πρόσταξε το τσούρμο του. «Κι εσύ μαζί τους, ιερέα. Κι εσείς!» είπε στους δύο ερπετοειδείς δείχνοντας την κουβέρτα. «Επάνω! Επάνω!» Τον κατάλαβαν κι ανέβηκαν πρώτοι απ'όλους.

«Και τα ξύλα κάτω από το σκάφος;» ρώτησε ο Νικόλαος, των Κακών.

«Δε μας ενοχλούν. Θα φύγουν από μόνα τους όταν έρθει το νερό.»

«Πιο πριν, που ήρθε, δε μου φάνηκε ότι θα μπορούσε να—»

«Θα έρθει πολύ πιο δυνατά τούτη τη φορά, Νικόλαε· νάσαι σίγουρος. Πηγαίνετε πάνω τώρα, όλοι.»

Και όσοι βρίσκονταν ακόμα κάτω – ο Νικόλαος των Κακών, δηλαδή, και ο Μάρκος των Λιονταριών – ανέβηκαν στην κουβέρτα.

Ο Γεώργιος φώναξε στην Ευτέρπη να πάει στο κέντρο ισχύος και να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως, να είναι οι μηχανές έτοιμες για να φύγουν αμέσως. Η μάγισσα ένευσε και κατέβηκε μέσα στην καταπακτή.

Ο Οφιομαχητής ξεκουράστηκε λίγο – γιατί, ναι, ακόμα κι εκείνου τού χρειάζοταν λίγη ξεκούραση – και μετά έβαλε τα χέρια του επάνω στο μαργαριτάρι του Ιερού Χεριού.

Το μαργαριτάρι άρχισε να φωτίζει, και ο Γεώργιος άφησε τη ματιά του να χαθεί μέσα στα βάθη του... κι αισθάνθηκε να βρίσκεται πάλι σ' εκείνο το κέντρο. Να είναι σε πλήρη επαφή μαζί του. Να το κρατά σαν μοχλό. Γύρω του, ένιωθε ολόκληρο το ενεργειακό πλέγμα της ενδοδιάστασης – το πλέγμα από ανθυδατικές ενέργειες. Και το νερό που ήταν απλωμένο παντού. Το Πέρασ των Θαλασσών ήταν μια μεγάλη συμπαντική μηχανή, και ο Γεώργιος βρισκόταν στον πίνακα ελέγχου της. Με το μυαλό του. Με τη θέλησή του. Ήταν ο κύριός της.

Η Έχιδνα; σκέφτηκε φευγαλέα. Η Φαρμακερή Κυρά έφτιαξε τούτο το μέρος; Γι' αυτό με υπακούει; Αλλά εδώ δεν ήταν το μόνο μέρος όπου διαισθανόταν ανθυδατικές ενέργειες: τις είχε διαισθανθεί και στις ακτές των ηπειρονήσων, και στις Φυσαλίδες... Υπήρχε, όμως, κάποια διαφορά στο Πέρασ των Θαλασσών. Δεν ήταν ακριβώς όπως στις ηπειρονήσους και στις Φυσαλίδες. Το Πέρασ έμοιαζε αληθινά με μηχανή, αν και, ίσως, δημιουργημένη από φυσικές, συμπαντικές δυνάμεις. Ή από οντότητες πέρα από την άμεση ανθρώπινη κατανόηση.

Όπως και νάχε, ο Οφιομαχητής δεν ήθελε να ασχολείται άλλο με τέτοιες σκέψεις και υποθέσεις. Ήθελε να φύγει από εδώ. Δεν είχε βρει τίποτα χρήσιμο – ξανά! ξανά! τίποτα χρήσιμο! – η οργή του μαινόταν εντός του σαν φαρμακερή καταιγίδα – και όσο έμενε σε τούτο το μέρος έχανε πολύτιμο χρόνο από την αναζήτηση για το λησμονημένο παρελθόν του!

Άφησε το μυαλό του να συνδεθεί πλήρως με τον συμπαντικό μηχανισμό της ενδοδιάστασης, και, ναι... ναι, μπορούσε να ρυθμίσει την ένταση της κίνησης του φαινομένου των υδάτων που σκαρφάλωναν στον κατάμαυρο ουρανό και έφερναν τα πλοία από την Υπερυδάτια. Για το αν, όμως, θα γινόταν το αντίστροφο – αν τα πλοία μπορούσαν κιόλας να επιστρέψουν – αν η διαστασιακή δίοδος ήταν αμφίδρομη – ακόμα δεν ήταν σίγουρος. Αλλά έπρεπε να δοκιμάσει. Τι άλλη επιλογή είχε;

Έβαλε, με τη θέλησή του, το πλέγμα των ανθυδατικών ενεργειών σε κίνηση, σαν να ήταν ένας πελώριος τροχός ολόγυρά του τον οποίο έσπρωχνε με ολοένα και περισσότερη δύναμη, ώστε να γυρίζει γρήγορα... γρήγορα... ακόμα πιο γρήγορα!

Άκουσε ένα μουγκρητό που δεν προερχόταν από τον λαιμό κανενός ανθρώπου ή θηρίου. Το Πέρασ των Θαλασσών ήταν που μούγκριζε.

Ο Γεώργιος πήρε το βλέμμα του από τα βάθη του μαργαριταριού του Ιερού Χεριού, κάνοντας κάτι που δεν έκανε συνήθως – βλεφαρίζοντας. Τα νερά της ενδοδιάστασης έμοιαζαν να βράζουν και να κοχλάζουν ενώ, συγχρόνως, έχαναν το βάθος τους με μεγάλη ταχύτητα. Από τη μέση του Γεώργιου έπεσαν, στη στιγμή, στα γόνατά του, και μετά ήταν στους αστραγάλους του, και μετά μονάχα γύρω απ'τις μπότες του: τα βότσαλα της ενδοδιάστασης φαίνονταν όπως ποτέ πριν δεν είχαν φανεί. Και από τ'αριστερά του, στον όchi και τόσο μακρινό ορίζοντα, είδε ένα πελώριο σύννεφο να ορθώνεται – Ή, μάλλον, όχι σύννεφο: νερό. Ένα πελώριο – ένα γιγάντιο – ένα τερατώδες – κύμα.

Ο Οφιομαχητής αισθανόταν τις ανθυδατικές ενέργειες του Πέρατος να έχουν τρελαθεί – να κινούνται... σπασμωδικά.

Το Λιοντάρι του Ανέμου είχε μείνει να στηρίζεται πάνω στα ξύλα που ήταν από κάτω του, σαν να περίμενε ναυπηγούς να το επισκευάσουν. «Η θάλασσα!» φώναξε ο Φοίβος από την πλώρη. «Η θάλασσα – έφυγε, Καπ'τάνιε! Έφυγε!»

Ο Γεώργιος έτρεξε, πιάστηκε από την ανεμόσκαλα στο πλάι του σκάφους, και σκαρφάλωσε στην κουβέρτα.

«Δε μας πήρε μαζί της!» συνέχισε ο Φοίβος. «Έφυγε!» Και δεν ήταν ο μόνος από το τσούρμο που φαινόταν ν'ανησυχεί. Όλοι τους έμοιαζαν πανικόβλητοι – εκτός από τους ερπετοειδείς. Ακόμα κι ο Αργύριος.

«Δεν έφυγε,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, γελώντας και εκτονώνοντας έτσι την τρομερή οργή του. «Δεν έφυγε! Έρχεται. Δείτε!» Έδειξε προς τα δεξιά τους. «Δείτε τι θα γίνει!»

Το νερό, που είχε ορθωθεί από τ'αριστερά, σκέπασε τον κατάμαυρο ουρανό λούζοντάς τους με ξαφνική βροχή, κι άρχισε να κατεβαίνει από τα δεξιά. Με τρομερή ορμή. Γέμιζε την ενδοδιάσταση, μουγκρίζοντας, διαλύοντας ναυάγια στο πέρασμά του, παρασέρνοντας βράχους.

«Έρχεται!» φώναξε ο Οφιομαχητής. «Κρατηθείτε καλά, όλοι σας! Έρχεται!»

Το νερό τούς χτύπησε με μανία, και όσοι δεν είχαν πιαστεί γερά από τα ξάρτια ή από αλλού κουτρουβάλησαν στο κατάστρωμα. Ο Γεώργιος δεν ήταν ανάμεσά τους· έμεινε όρθιος, εύκολα, πιασμένος στην κουπαστή. Και η μανιασμένη θάλασσα τράβηξε το Λιοντάρι του Ανέμου μαζί της, παίρνοντάς το από τα ξύλα επάνω στα οποία στεκόταν. Το παρέσυρε—

—κάνοντας εκείνο που ήλπιζε ο Γεώργιος. Πηγαίνοντάς το προς τον αριστερό ορίζοντα. Με φόρα.

Ναι, όπως υπολόγιζε ο Οφιομαχητής, το νερό, ύστερα από τόση ώθηση που του είχε δώσει, θα ανέβαινε ξανά στον ουρανό. Και, μάλλον, θα έπαρνε και το πλοίο τους μαζί του.

Το Λιοντάρι μετακινιόταν τώρα με αξιοσημείωτη ταχύτητα παρότι οι μηχανές του δεν είχαν ενεργοποιηθεί ακόμα· η δύναμη του νερού επαρκούσε. Αλλά ο Γεώργιος δεν σκόπευε να βασιστεί μόνο σ'αυτήν. Έτρεξε προς τη γέφυρα, ενώ φώναζε στο πλήρωμά του να κατεβούν κάτω, να κρυφτούν, να μη στέκονται στην κουβέρτα — θα ήταν επικίνδυνα! Κι εκείνοι τον υπάκουσαν, καταλαβαίνοντας ότι είχε δίκιο· και ο ιερέας της Έχιδνας επίσης. Αλλά οι δύο ερπετοειδείς — που δεν μπορούσαν να καταλάβουν την ανθρώπινη λαλιά, ούτως ή άλλως — δεν πήγαν μαζί τους: ακολούθησαν τον Οφιομαχητή στη γέφυρα του πλοίου, συρίζοντας στη δική τους γλώσσα.

Ο Γεώργιος πήρε το επισκευασμένο τιμόνι στα χέρια του και πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα μπροστά του. «Μάγισσα, μ'ακούς;»

«Ναι,» ήρθε η φωνή της Ευτέρπης απ'το μεγάφωνο. «Κάνω τη μαγανεία. Δε βλέπεις την ένδειξη;»

«Τη βλέπω. Ήθελα να ρωτήσω αν όλα είναι καλά.»

«Όλα καλά, μέχρι στιγμής.»

Ο Γεώργιος κατέβασε τον μοχλό που έβαζε τις προπέλες σε λειτουργία, δίνοντας επιπλέον ώθηση στο πλοίο τους που πήγαινε προς τον ορίζοντα μαζί με το ορμητικό νερό του Πέρατος των Θαλασσών. Καθοδόν χτυπούσε πάνω σε πέτρες και ναυάγια, αν και ο Γεώργιος προσπαθούσε να αποφεύγει αυτά τα εμπόδια γυρίζοντας το τιμόνι. Το Λιοντάρι τρανταζόταν, είχε αρχίσει πάλι να παθαίνει ζημιές.

Η Ευθαλία σφιγγόταν νευρικά γύρω από τον πήχη του Οφιομαχητή.

Το Λιοντάρι του Ανέμου άρχισε να παίρνει ανοδική κλίση, να σκαρφαλώνει, να ανεβαίνει στον ουρανό. Και, πολύ σύντομα, ήταν στον ουρανό. Ήταν επάνω στο νερό που είχε σκεπάσει τον κατάμαυρο ουρανό. Ο Γεώργιος το καταλάβαινε επειδή έβλεπε από κάτω του κι άλλο νερό, αλλά και βράχους, και ναυάγια... Τα πάντα τραντάζονταν ολόγυρά του, όμως οι ελκτικές δυνάμεις ετούτης της ενδοδιάστασης μάλλον δεν λειτουργούν ακριβώς όπως οι ελκτικές δυνάμεις άλλων διαστάσεων, σκέφτηκε κανονικά, θα έπρεπε τώρα να τον έχουν ρίξει στο ταβάνι της γέφυρας, μα εξακολουθούσε να στέκεται στο πάτωμα! Οι ελκτικές δυνάμεις αντιστρέφονταν μαζί με το νερό. Ή ίσως το ίδιο το νερό να ασκούσε κάποιες ελκτικές δυνάμεις εδώ πέρα.

Και ήταν άγριο τώρα, επάνω στον ουρανό· ήταν ολόκληρη θύελλα, οργή της Έχιδνας: έμπαινε από τα παράθυρα, μαστιγώνοντας τον Οφιομαχητή και τους δύο ερπετοειδείς, κάνοντάς ζημιές μέσα στη γέφυρα, ενώ ακόμα περισσότερες ζημιές γίνονταν στο κατάστρωμα: πράγματα διαλύονταν και έσπαγαν, ένα κατάρτι κόπηκε – το μπροστινό – και μετά, το κεντρικό έσπασε στα δύο – ξάρτια εκτοξεύονταν παντού – το τρίτο κατάρτι έπεσε προς τη γέφυρα– Ο Γεώργιος έκανε στο πλάι, για να το αποφύγει, καθώς αυτό διέλυε περισσότερο το ήδη σπασμένο παράθυρο και έμπαινε μέσα, καταστρέφοντας το ξαναφτιαγμένο τιμόνι, τσακίζοντας την κονσόλα.

Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι σύριζαν αγριεμένα, έχοντας πέσει στο πάτωμα (που εξακολουθούσε να ασκεί ελκτικές δυνάμεις).

Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν είχε πάλι κάνει λάθος, όπως είχε κάνει λάθος ερχόμενος εδώ και φέρνοντας μαζί του όλους αυτούς τους λεχρίτες. Και τούτο το λάθος τώρα ίσως να ήταν το τελευταίο του...

Ακόμα και η δική του υπερφυσική δύναμη δεν έμοιαζε αρκετή για να αντιμετωπίσει τις φυσικές δυνάμεις της ενδοδιάστασης.

Το Λιοντάρι του Ανέμου γινόταν κομμάτια ολόγυρά του. Το άκουγε, μα την Έχιδνα. Το άκουγε! Τα πάντα έσπαγαν και τσακίζονταν από το μένος της θύελλας που ο ίδιος είχε καλέσει μέσω του Ιερού Χεριού, βάζοντας σε κίνηση έναν καταστροφικό συμπαντικό μηχανισμό...

Το νερό έλουσε όλο το εσωτερικό της γέφυρας. Ο Οφιομαχητής έχασε την ισορροπία του, έπεσε. Αυτό είναι χειρότερο από την άφιξή μας στο Πέρασ των Θαλασσών, σκέφτηκε καθώς αρπαζόταν από τη μισοκατεστραμμένη κονσόλα και σηκωνόταν όρθιος. Χειρότερο...

Κοίταξε έξω...

...και είδε εκείνο τον στρόβιλο ξανά. Έναν στρόβιλο από νερό και άνεμο και ενεργειακές εκκενώσεις. Ενέργεια την οποία μπορούσε να αισθανθεί μέσα του. Ανθυδατική ενέργεια.

«Εδώ!» γρύλισε. «Εδώ!...» Αυτό ήταν το μέρος που έψαχνε. Αυτή ήταν η διαστασιακή δίοδος, νόμιζε. Δε μπορεί να ήταν τίποτε άλλο. Από αυτό τον στρόβιλο είχαν έρθει στο Πέρασ των Θαλασσών και, μα την οργή της Έχιδνας, από αυτό τον στρόβιλο έπρεπε – έπρεπε! – να μπορούν να φύγουν!

Η πόρτα της γέφυρας έσπασε καθώς κι άλλο νερό χτυπούσε το καράβι και παράξενοι άνεμοι και ανθυδατικές ενέργειες το έκαναν να τρίζει. Ένα φωτάκι άρχισε ν'αναβοσβήνει επάνω στην κονσόλα ενώ ένα έντονο σύριγμα αντηχούσε. Ένας συναγερμός. Οι μηχανές εξακολουθούσαν να λειτουργούν, αλλά η μάγισσα δεν έκανε πια Μαγγανεία Κινήσεως. Ο Γεώργιος καταράστηκε. Αυτό ήταν επικίνδυνο. Έπρεπε να σβήσει τις μηχανές – τώρα. Ολόκληρο το πλοίο μπορούσε να ανατιναχτεί από τις ανεξέλεγκτες ενέργειες μέσα στα κυκλώματά του.

Φευγαλέα αναρωτήθηκε γιατί δεν είχε συμβεί το ίδιο όταν έμπαιναν στο Πέρασ των Θαλασσών, που και τότε η Ευτέρπη είχε λιποθυμήσει... Αλλά κατάλαβε: Προτού λιποθυμήσει, η μάγισσα πρέπει να είχε προλάβει να πατήσει τον διακόπτη ασφαλείας πλάι στο κάθισμά της στο κέντρο ισχύος. Τον διακόπτη που απενεργοποιούσε τις μηχανές σε περίπτωση που ο μάγος το έκρινε απαραίτητο.

Τούτη τη φορά, προφανώς, δεν είχε προλάβει να τον πατήσει.

Και χρειαζόταν ο Γεώργιος να σβήσει τις μηχανές. Αλλά, συγχρόνως, έβλεπε πως δεν κατευθύνονταν ευθεία για τα βάθη του στροβίλου, και φοβήθηκε ότι ίσως να μην έβγαιναν έτσι από την ενδοδιάσταση, ίσως να κατέληγαν πάλι εκεί καθώς το νερό θα κατέβαινε από τον ουρανό. Έπρεπε, λοιπόν, να οδηγήσει εκείνος το καράβι στον στρόβιλο.

Δίχως καθυστέρηση, παραμέρισε το σπασμένο κατάρτι και έπιασε ό,τι είχε απομείνει από το διαλυμένο τιμόνι, προσπαθώντας να κουμαντάρει το σκάφος, τρίζοντας τα δόντια καθώς αισθανόταν τρομερή αντίσταση – ναι, ακόμα και για εκείνον. Η δύναμη του ενάντια στη δύναμη μιας συμπαντικής θύελλας...

Οι ερπετοειδείς είχαν λιποθυμήσει, νόμιζε· δεν τους άκουγε να συρίζουν πλέον. Ή, μήπως, γι'αυτό έφταιγε το βουητό που είχε σκεπάσει τα πάντα; Το βουητό που τρυπούσε το κρανίο του... ένα δαιμονικό ουρλιαχτό... το ίδιο που ακουγόταν και όταν έμπαιναν στην ενδοδιάσταση.

Ο Γεώργιος κράτησε την πορεία του πλοίου σταθερή προς τα βάθη του στροβίλου από νερό, άνεμο, και ανθυδατικές ενέργειες. Η οροφή της γέφυρας διαλύθηκε από πάνω του.

Ο Οφιομαχητής κρατιόταν με όλη του τη δύναμη από τα απομεινάρια του τιμονιού καθώς το Λιοντάρι του Ανέμου βυθιζόταν μέσα στον στρόβιλο–

Νερό τύλιξε τα πάντα–

–κι έφυγε σαν να ήταν ξαφνικός άνεμος, παίρνοντας μαζί του τα δύο πλευρικά τοιχώματα της γέφυρας. Μόνο αυτό μπροστά στον Γεώργιο κι αυτό πίσω του στέκονταν πλέον. Ήταν σαν να βρισκόταν επάνω στο κατάστρωμα, ακάλυπτος. Και τα πάντα στροβιλίζονταν γύρω του...

...και μετά η θάλασσα ήταν ταραγμένη. Τρομερή αντάρα, πελώρια κύματα, και το νερό έκανε κινήσεις αλλόκοτες σαν αόρατα χέρια γιγάντων να το έσπρωχναν αποδώ κι αποκεί, και δίνες παρουσιάζονταν σε διάφορα σημεία. Αλλά άνεμος δεν φυσούσε, παρατήρησε ο Γεώργιος. Άνεμος, παραδόξως, δεν φυσούσε. Όπως όταν πρωτομπήκαμε στο Πέρας των Θαλασσών... Κι εκείνο το δαιμονικό ουρλιαχτό αντηχούσε, τρυπώντας το κεφάλι του Οφιομαχητή...

...ο οποίος κοίταζε προς τον ουρανό – και δεν ήταν ο κατάμαυρος ουρανός της ενδοδιάστασης! Στον ουρανό υπήρχαν δύο ήλιοι!

Επιστρέψαμε! σκέφτηκε. Είμαστε πίσω στην Υπερυδάτια! Και γέλασε σαν να είχε παραφρονήσει.

Αλλά η θάλασσα δεν ήταν ακόμα ούτε κατά διάνοια γαλήνια γύρω τους, και χτυπούσε το Λιοντάρι λες και ήθελε να το κάνει κομμάτια. Ή ό,τι είχε απομείνει από αυτό.

Ο συναγερμός εξακολουθούσε να ακούγεται πίσω από το δαιμονικό ουρλιαχτό, και το φωτάκι αναβόσβηνε πάνω στην κονσόλα. Οι μηχανές συνέχιζαν να βρίσκονται σε λειτουργία χωρίς κανείς να ελέγχει την ενεργειακή ροή!

Ο Γεώργιος έκανε να πιάσει τον μοχλό για να τις σβήσει, αλλά δεν τον βρήκε εκεί που περίμενε. Ο γαμημένος είχε σπάσει! Και δεν είχε μείνει τίποτα εκεί που να μπορείς να πιάσεις για να απενεργοποιήσεις τις μηχανές. Εκτός, ίσως, αν ήσουν μάγος και το έκανες με κάποιο ξόρκι. Αλλά ο Οφιομαχητής δεν ήταν μάγος. Η οργή του θέριεψε μέσα του· το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε και λυσσομανούσε για να τη συγκρατεί.

Πρέπει να μας βγάλω από εδώ, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Γρήγορα. Τώρα! Οι μηχανές λειτουργούσαν ανεξέλεγκτα και πρέπει ακόμα να είχαν απομείνει κάποιες προπέλες γιατί το καράβι πήγαινε προς τα εκεί όπου ο Οφιομαχητής το κατεύθυνε με το τιμόνι, και αρκετά σταθερά δεδομένης της παράξενης θαλασσοταραχής. Πρέπει να φτάσουμε στα όρια του Πέρατος, να βγούμε στον κανονικό ωκεανό...

Ένας δυνατός κρότος από κάτω του, από τα βάθη του πλοίου – μια έκρηξη – πανίσχυρο τράνταγμα – πράγματα ακούγονταν να σπάνε, να διαλύονται–

Η ανεξέλεγκτη ενέργεια μέσα στις μηχανές... συνειδητοποίησε ο Γεώργιος. Τις έκανε να ανατιναχτούν.

Κι άλλη έκρηξη ακολούθησε – κι ακόμα μία. Ο Οφιομαχητής σωριάστηκε στο πάτωμα της γέφυρας, κύλησε άθελά του, πέρασε πάνω από τους δύο ερπετοειδείς που με το ζόρι κρατιόνταν (τελικά, δεν είχαν λιποθυμήσει), και κουτρουβάλησε προς τα δεξιά – εκεί όπου κανονικά θα έπρεπε να υπάρχει τοίχωμα, αλλά τοίχωμα δεν υπήρχε. Ο Γεώργιος πετάχτηκε έξω από το σκάφος, βούτηξε στην παράξενη θαλασσοταραχή του Πέρατος. Χρησιμοποίησε αμέσως, αντανakλαστικά, τις υδατοτρόπες δυνάμεις του και βγήκε επάνω, στον αφρό. Είδε το Λιοντάρι

του Ανέμου εξωτερικά και ήταν, πραγματικά, ένα θλιβερό θέαμα. Ξύλα και μέταλλα. Ένας σωρός από μόλις και μετά βίας ενωμένα ξύλα και μέταλλα ο οποίος ακόμα – κάπως – επέπλεε, ενώ φωτιές έκαιγαν επάνω του αποδώ κι αποκεί, από τις πρόσφατες εκρήξεις.

Ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε να εγκαταλείψει ό,τι είχε απομείνει απ'το καράβι· οι δύο ερπετοειδείς ήταν εκεί, και ο ιερέας της Έχιδνας, εκτός από τα καθάρματα. Και ο Κορισκάνης, επιπλέον, δεν ήταν κάθαρμα σαν τους άλλους. Δεν έπρεπε ποτέ να τους είχα πάρει μαζί μου. Ούτε αυτόν ούτε τους υπόλοιπους. Ποτέ. Είχε οδηγήσει τους περισσότερους στον θάνατό τους. Ναι, ήταν αποβράσματα της Τριάνης, αλλά τι δικαίωμα είχε εκείνος ν'αποφασίζει για τη μοίρα τους; Το γεγονός ότι ήταν Φιλημένος της Έχιδνας – καταραμένος, και χαμένος σε τούτη την καταραμένη διάσταση – δεν του έδινε τέτοιο δικαίωμα.

Ακολούθησε τα συντρίμια του Λιονταριού του Ανέμου που ακόμα, ως εκ θαύματος, επέπλεαν. Τα ακολούθησε χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες ιδιότητές του, σκίζοντας το νερό με το σώμα του σαν να ήταν στο φυσικό του στοιχείο.

Και η παράξενη θαλασσοταραχή δεν άργησε να πάψει γύρω του και γύρω από τα απομεινάρια του σκάφους. Δεν βρίσκονταν, τελικά, τόσο μακριά από τα άκρα του Πέρατος των Θαλασσών· και, τώρα που ο Γεώργιος το ξανασκεφτόταν, το Πέρας ήταν σαν να τους είχε φτύσει έξω. Σαν να είχε κάνει το αντίστροφο απ'ό,τι την άλλη φορά. Επειδή είχαν έρθει από την αντίθετη κατεύθυνση, ίσως.

Ο Οφιομαχητής άκουγε έναν ήχο σαν από πολλά κουδουνάκια μες στον άνεμο, και έβλεπε μια παράξενη θολούρα ν'απομακρύνεται – μια θολούρα σαν πάνω από φωτιά, σαν πίσω από καπνό. Το Πέρας των Θαλασσών. Που μετακινιόταν όπως οι ηπειρόνησοι.

Σε λίγο, ούτε το κουδούνισμα δεν ακουγόταν. Αλλά μια ξαφνική έκρηξη αντήχησε. Ο Γεώργιος έστρεψε το βλέμμα του στο πλοίο, βλέποντας κι άλλες ζημιές να έχουν γίνει επάνω του. Ήλπιζε, όμως, πως αυτή θα ήταν η τελευταία έκρηξη.

Το πλησίασε. Πιάστηκε στ'απομεινάρια του κι ανέβηκε στην κουβέρτα. Σχεδία θύμιζε πλέον, όχι καράβι, μα την Έχιδνα! Και σύντομα θα βούλιαζε· δεν υπήρχε αμφιβολία.

Είδε μια μορφή να βγαίνει από τη γέφυρα – το Ξανθό Φίδι. Ο ερπετοειδής σύριξε προς το μέρος του, γνέφοντας του με ουρά και χέρι να έρθει κοντά. Και ο Γεώργιος μπορούσε να διαισθανθεί τρομερή ανησυχία από τη μεριά του. Ζύγωσε γρήγορα τη γέφυρα – ή, μάλλον, τα απομεινάρια της – και πίσω από τη διαλυμένη πόρτα, πίσω από τον μπροστινό τοίχο της γέφυρας – που ήταν πλέον ο μοναδικός τοίχος που της απέμενε – αντίκρισε το Καστανό Φίδι πεσμένο και αιμόφυρτο, ενώ μια τρύπα υπήρχε στο πάτωμα. Ο ερπετοειδής πρέπει να είχε χτυπηθεί από μια από τις εκρήξεις· από την τελευταία έκρηξη, πιθανώς.

Το Ξανθό Φίδι σύριξε πάλι, μιλώντας στη γλώσσα των ερπετοειδών την οποία ο Γεώργιος δεν καταλάβαινε. Δεν ήταν, όμως, δύσκολο να μαντέψει τι του ζητούσε, γιατί τον αισθανόταν. Του ζητούσε να σώσει το Καστανό Φίδι.

«Ελπίζω να μπορώ...» μουρμούρισε ο Οφιομαχητής και, με προσοχή – για να μην πέσει μέσα στην τρύπα που πατώματος το οποίο έμοιαζε στα όρια της διάλυσης – πλησίασε τον τραυματισμένο, λιπόθυμο ερπετοειδή. Μακάρι, δηλαδή, να ήταν λιπόθυμος· γιατί, αν δεν ήταν, μπορεί μόνο να ήταν νεκρός– Ο Γεώργιος απομάκρυνε την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Καθώς περνούσε δίπλα από την τρύπα στο πάτωμα, άκουγε τα ξύλα και τα μέταλλα να τρίζουν επίφοβα από κάτω του – αλλά όχι μόνο. Άκουσε και μια φωνή. Μια πνιχτή φωνή: Βοήθεια... Βοήθεια... Κάποιος πρέπει να ήταν παγιδευμένος εκεί κάτω. Ο Γεώργιος κοίταξε μες στην τρύπα, και μονάχα σκοτάδι μπορούσε να διακρίνει. Φώναξε, όμως: «Περίμενε! Μείνε εκεί! Έρχομαι αμέσως! Έρχομαι!»

Και πλησίασε το Καστανό Φίδι. Το έπιασε από κάτω και το σήκωσε στα χέρια του σαν να ήταν φτιαγμένο από ξύλα και άχυρα, και επέστρεψε, προσεχτικά πάλι, στην είσοδο (τρόπος του λέγειν «είσοδο») της κατεστραμμένης γέφυρας. Το Ξανθό Φίδι λύγισε το σώμα του μπροστά στον Οφιομαχητή, συρίζοντας, μοιάζοντας να τον προσκυνά.

Ο Γεώργιος κράτησε πέρα την οργή του με δυσκολία. «Μη μ'ευχαριστείς ακόμα,» μούγκρισε, κι απόθεσε κάτω το Καστανό Φίδι, γονατίζοντας δίπλα του. Δεν χρειαζόταν να ψάξει για τον σφυγμό του ώστε να συμπεράνει αν ήταν ζωντανός. Το διαισθανόταν πως ήταν ζωντανός. Το καταλάβαινε, σαν το Καστανό Φίδι να αποτελούσε προέκταση του

εαυτού του. Ζούσε, αλλά ήταν τραυματισμένο. Χτυπημένο στο κεφάλι – πράγμα που ο Γεώργιος το έβλεπε, δεν το διαισθανόταν. Και επέδωσε την πληγή γρήγορα, όσο καλύτερα μπορούσε δεδομένης της κατάστασης.

Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος και είπε στο Ξανθό Φίδι: «Μείνε εδώ,» δείχνοντας το Καστανό Φίδι. «Φύλαγέ τον, εντάξει; Μείνε εδώ.» Και ξαναμπήκε στη γέφυρα – δηλαδή, πέρασε δίπλα από το τοίχωμα που τον χώριζε από το μέρος όπου παλιά ήταν η γέφυρα.

Κοίταξε μέσα στην τρύπα του πατώματος, στο σκοτάδι–

–που τώρα διαλυόταν από το φως ενός φακού.

«Γεώργιε;» ήρθε μια γυναικεία φωνή από κάτω.

«Ευτέρπη. Εσύ φώναζες πιο πριν; Εσύ φώναζες βοήθεια;»

«Όχι, αλλά προσπαθώ να τον βρω. Πρέπει νάναι ο Ωκεανομάντης. Είχα λιποθυμήσει για λίγο, όμως μετά συνήλθα – και γίνονταν εκρήξεις, και παραλίγο να σκοτωθώ, μα την Έχιδνα· έχω καεί, αλλά δεν είναι κάτι σοβαρό. Αλλά έχω καεί.»

Ο Γεώργιος δεν την έβλεπε καλά έτσι όπως εκείνη κρατούσε τον φακό· μόνο μια σκοτεινή μορφή μπορούσε να διακρίνει. «Φώτισε μπροστά σου,» της είπε. «Σταθερά! Θα πηδήσω κάτω.»

Η μάγισσα φώτισε μπροστά της. Σταθερά. Και ο Οφιομαχητής είδε ένα σωρό συντρίμια, ορισμένα από τα οποία θα χαρακτήριζε επικίνδυνα. Έπρεπε να πηδήσει με προσοχή.

Λύγισε τα γόνατα. Άκουσε τα ξύλα και τα μέταλλα να τρίζουν από κάτω του. Άκουσε την Ευθαλία να συρίζει, τυλιγμένη στον πήχη του.

Πήδησε–

–έπεσε–

–γρύλισε καθώς αισθάνθηκε έναν έντονο πόνο από τ'αριστερά.

Η Ευτέρπη αναφώνησε.

Ο Γεώργιος γύρισε και είδε ένα κομμάτι μέταλλο να έχει μπηχτεί στον μηρό του. Το άρπαξε με το ένα χέρι και το τράβηξε έξω, τινάζοντάς το μες στο σκοτάδι κι ακούγοντάς το να βροντά πάνω σε κάποιο τοίχωμα του σκάφους.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Ευτέρπη πλησιάζοντάς τον.

«Ναι.» Τώρα που την έβλεπε από κοντά, μπορούσε να διακρίνει ότι τα ρούχα από την αριστερή της μεριά ήταν κουρελιασμένα. Το χέρι της

ήταν που είχε καεί. Και από εκεί ήταν ήδη τραυματισμένη στον ώμο, από πριν, από το ξιφίδιο του Φαύλου. «Εσύ πώς είσαι;»

«Είμαι ζωντανή,» είπε η μάγισσα. «Πού είμαστε; Βγήκαμε από το Πέρασ;»

«Ναι. Πριν από λίγο. Προσπαθώ να βρω τους άλλ-»

«...Βοήθεια... Βοήθεια...» Εκείνη η απόμακρη φωνή. Ο Κορισκάνης.

«Πάμε,» είπε ο Γεώργιος. Και βάδισαν προς τα εκεί απ'όπου ερχόταν η φωνή του Ωκεανομάντη, περνώντας ανάμεσα από συντρίμια· κι ό-
ταν δεν μπορούσαν να περάσουν ανάμεσά τους, ο Οφιομαχητής τα πα-
ραμέριζε με ευκολία, αλλά και με προσοχή, για να μην έρθουν τα πάντα
στο κεφάλι τους και τους σκοτώσουν.

Καθοδόν συνάντησαν έναν άνθρωπο πεσμένο μπρούμυτα, αιμό-
φυρτο. Ο Μάρκος, των Λιονταριών. Μισοθαμμένος από τα συντρίμια.
Ο Γεώργιος τον ελευθέρωσε ενώ, συγχρόνως, φώναζε στον Ωκεανομά-
ντη: «Ερχόμαστε, Κορισκάνη! Ερχόμαστε! Μην κουνιέσαι! Μην φύγεις!»

«...Καπετάνιε... Δεν μπορώ... Βοήθεια! Βοήθησέ με!...»

«Ερχόμαστε, σου λέω! Περίμενε!» Ο Οφιομαχητής έσκυψε για να δει
αν ο Μάρκος ήταν ζωντανός. Έψαξε για τον σφυγμό του. Δεν τον
βρήκε, ούτε στον λαιμό ούτε στο χέρι. Έβαλε δυο δάχτυλα μπροστά
στη μύτη του πειρατή, μα δεν αισθάνθηκε αέρα. «Νεκρός,» είπε καθώς
ορθωνόταν ξανά.

Συνέχισαν ν'ακολουθούν τη φωνή του Ωκεανομάντη κι έφτασαν
σ'ένα μέρος του караβιού που πρέπει παλιά να ήταν η τραπεζαρία, υ-
πέθετε ο Γεώργιος. Τώρα ήταν γεμάτο συντρίμια, και ο Νικόλαος Κο-
ρισκάνης ήταν πεσμένος στο πάτωμα, πλακωμένος εν μέρει από αυτά,
με το δεξί του χέρι παγιδευμένο και με πανικόβλητη όψη στο πρόσωπό
του, καθώς το φως της Ευτέρπης έπεσε πάνω του.

Αλλά αυτό δεν ήταν το μοναδικό φως εδώ γύρω. Ακόμα ένα φως
πλησίαζε, και ο Αργύριος, που κρατούσε τον φακό, είπε κουρασμένα:
«Γεώργιε! Τον άκουσες κι εσύ;»

«Ναι. Είσαι χτυπημένος;» Υπήρχαν αίματα επάνω στον ιερέα της Έ-
χιδνας ο οποίος φαινόταν να βαστά τα πλευρά του.

«Η Μεγάλη Κυρά με βοηθά. Με τη χάρη της ζω ώς τώρα – και θα ζήσω
και τώρα.»

«Έλα πιο κοντά.»

Ο Αργύριος βάδισε, προσπαθώντας να περάσει μέσα από τα συντρίμια· σκόνταψε, πιάστηκε–

«Στάσου! Στάσου!» είπε ο Γεώργιος, καταπολεμώντας τη φαρμακερή οργή του και πλησιάζοντάς τον εκείνος πρώτος, φοβούμενος ότι ο ιερέας μπορεί να έπεφτε και να χτυπούσε ξανά.

Καθώς είχε όμως τα μάτια του στραμμένα στον Αργύριο δεν πρόσεξε μια σκιά που κινήθηκε δολοφονικά από τ'αριστερά του ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τα συντρίμια, μ'ένα λεπίδι να γυαλίζει στο χέρι της–

Η Ευθαλία σύριξε προειδοποιητικά.

Η Ευτέρπη φώναξε: «Γεώργιε, πρόσεχε!» κι έτρεξε.

Αλλά ο Οφιομαχητής δεν πρόλαβε να γυρίσει, και ο Νικόλαος των Κακών τον κάρφωσε στην πλάτη με το ξιφίδιό του, τρυπώντας την κάπα του και βάφοντάς την με σκούρο-μπλε αίμα. «Ήρθε και το δικό σου τέλος, κωλοκαπετάνιε!» γρύλισε σαν ακόμα η παραφροσύνη του Πέρατος των Θαλασσών νάχε μείνει μέσα του.

Η Ευτέρπη, τότε, τινάχτηκε δίπλα του και τον κλότσησε πίσω απ'το γόνατο, και ο Νικόλαος με μια θηριώδη κραυγή έπεσε στα συντρίμια.

Αλλά ήταν κι η Αμαλία των Λιονταριών εδώ, και αυτήν η Ευτέρπη δεν την είχε προσέξει. «Ψόφα πια, γαμημένη μάγισσα!» φώναξε η πειρατίνα, βγαίνοντας πίσω της και κοπανώντας την στο κεφάλι μ'ένα βαρύ κομμάτι ξύλο. Η Ευτέρπη σωριάστηκε, ακίνητη και ματωμένη, ενώ ο φακός έφευγε απ'το χέρι της.

Το Φιλί της Έχιδνας είχε ήδη βγει απ'το θηκάρι, συρίζοντας σαν εξαγριωμένος δράκος, και στραφτάλισε μες στον σκοτεινό χώρο. Το κεφάλι του Νικόλαου των Κακών έφυγε απ'τους ώμους του. Ένα σιντριβάνι αίματος ανάβλυσε καθώς το σώμα σπαρταρούσε. Ο Γεώργιος το κλότσησε στο στήθος, τινάζοντάς το πάνω στην Αμαλία και ρίχνοντάς την μες στα συντρίμια ενώ εκείνη ούρλιαζε πανικόβλητη.

«Γαμιόληδες...» είπε ο Οφιομαχητής. «Αυτή ήταν η τελευταία φορά που κάνατε τις μαλακίες σας.» Η οργή του τον είχε κυριέψει. Αισθανόταν το τραύμα στην πλάτη του σαν φωτιά, αλλά αυτή η φωτιά δεν τον ακινητοποιούσε· τον ωθούσε.

Ζύγωσε την Αμαλία, η οποία προσπαθούσε να ξεμπλεχτεί από το αποκεφαλισμένο πτώμα του Νικόλαου και να σηκωθεί. Η δεξιά μπότα

έφυγε απ'το πόδι της, ο αριστερός μηρός της τραυματίστηκε από μια αιχμή παραδίπλα καθώς το παντελόνι της σκίζόταν. Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα. «Όχι, Καπετάνιε!» φώναξε. «Εγώ δεν ήμουν μαζί του, δεν ήμουν μαζί του, δεν-!»

Τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, διαλύοντας τη μασέλα της, και η πειρατίνα έπεσε σπαρταρώντας και βγάζοντας παράξενους ήχους απ'τον λαιμό της. Την άρπαξε από τα κοντοκουρεμένα, σγουρά, μαύρα μαλλιά της, σηκώνοντάς την σαν να ήταν ένα κομμάτι κουρελιασμένο ύφασμα, και κάρφωσε το κεφάλι της πάνω σ'ένα αιχμηρό ξύλινο πράγμα που προεξείχε από τα δεξιά. Το παλούκι μπήκε απ'τη μια μεριά του κρανίου της και βγήκε από την άλλη.

Ο Οφιομαχητής την άφησε εκεί, να κρέμεται σαν σκιάχτρο, και θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας. Γονάτισε πλάι στην Ευτέρπη, στο ένα γόνατο. Άγγιξε τα μαλλιά της που ήταν μουλιασμένα από το αίμα-

«Γεώργιε!» Ο Αργύριος, πλησιάζοντάς τον. «Σε χτύπησε! Στην πλάτη.»

«Θα ζήσω,» του είπε ο Οφιομαχητής χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει. Έψαξε για σφυγμό επάνω στη μάγισσα και εύκολα τον βρήκε. Δεν ήταν νεκρή. Έδεσε το τραύμα της όσο καλύτερα μπορούσε, όπως είχε κάνει και με το Καστανό Φίδι, και την άφησε εκεί.

«Ζωντανή;» ρώτησε ο Αργύριος.

«Ναι. Για να δω το δικό σου τραύμα...»

Ο ιερέας πήρε το χέρι του από τα πλευρά του. Ακόμα ανάβλυζε αίμα.

«Πρέπει να το δέσω,» του είπε ο Γεώργιος. «Σφιχτά.»

«Ναι.»

Βοήθησε τον ιερέα να βγάλει τα ρούχα του και κοίταξε την πληγή. Ήταν αρκετά σοβαρή, νόμιζε, αλλά όχι θανάσιμη. Προφανώς, δεν είχε χτυπηθεί πνεύμονας: ο Αργύριος δεν έβγαζε αίμα απ'τη μύτη ή απ'το στόμα. Χρησιμοποιώντας, ό,τι είχε διαθέσιμο, ο Οφιομαχητής επέδεσε το τραύμα και είπε:

«Αυτό που κάνω τώρα, όμως, είναι επίφοβο – για όλους σας. Δεν έχω αντισηπτικό μαζί μου, δεν έχω-»

«Έχω εγώ!»

«Τι;»

«Στον σάκο μου. Τα μάζεψα όλα απ'το καράβι μου όταν-»

«Και δεν τόλεγες τόση ώρα;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του. «Δώσε μου ό,τι έχεις!»

Ο Αργύριος άνοιξε τον σάκο του, που είχε αφήσει παραδίπλα, και έβγαλε φιαλίδια. Ο Γεώργιος χρησιμοποίησε τα φάρμακα επάνω στο τραύμα του ιερέα κι επάνω στο τραύμα στο κεφάλι της Ευτέρπης, καθώς και στα εγκαύματά της. Ο Αργύριος είχε και φάρμακα για εγκαύματα.

«Τώρα,» είπε ο Οφιομαχητής, «μπορεί να γλιτώσετε από τη μόλυνση.»

«Κι εσύ; Σε κάρφωσε στην πλάτη αυτό το κάθαρμα!»

«Δεν έχω ανάγκη,» αποκρίθηκε, και ζύγωσε τον παγιδευμένο Ωκεανομάντη, που δεν φώναζε πλέον αλλά ούτε και λιπόθυμος ήταν.

Ο Γεώργιος τού είπε: «Θα σηκώσω αυτά που κρατάνε το χέρι σου παγιδευμένο. Τραβήξου αμέσως μακριά. Αμέσως.»

«...Ναι,» αποκρίθηκε ο Ωκεανομάντης, με ξεραμένα χείλη. «Έτοιμος, Καπετάνιε...»

Ο Γεώργιος έπιασε τα συντρίμια και εύκολα τα σήκωσε. Κομμάτια άρχισαν να πέφτουν, αλλά ο Κορισκάνης πάραυτα κύλησε προς την άλλη μεριά και δεν χτυπήθηκε. Ο Οφιομαχητής άφησε τα συντρίμια και βοήθησε τον Ωκεανομάντη να σηκωθεί. Έλεγξε το χέρι του για να δει αν ήταν σπασμένο. Και ήταν. Ο Κορισκάνης πονούσε πολύ, εκτός των άλλων.

«Δεν είμαι θεραπευτής,» του είπε ο Γεώργιος, «αλλά θα προσπαθήσω να βάλω το κόκαλο στη θέση του και να το δέσω όσο πιο καλά μπορώ.»

Ο Ωκεανομάντης δεν έφερε αντίρρηση, και σε λίγο ο Οφιομαχητής τού είχε φτιάξει έναν υποτυπώδη νάρθηκα από τα συντρίμια του σκάφους.

«Πού είμαστε;» ρώτησε εν τω μεταξύ ο Νικόλαος, τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο. «Είμαστε πίσω στην Υπερυδάτια;»

«Ναι. Βγήκαμε από το Πέρασ των Θαλασσών.»

Ο Αργύριος, που καθόταν πλάι τους, χαμογέλασε. «Το ήξερα ότι η Μεγάλη Κυρά δεν θα μ'εγκατέλειπε εκεί. Το ήξερα!»

«Πάμε πάνω,» είπε ο Γεώργιος, έχοντας τελειώσει με την περιποίηση του χεριού του Ωκεανομάντη, «στο κατάστρωμα. Εδώ κάτω είν'

επικίνδυνα. Εκτός των άλλων, το πλοίο πλημμυρίζει. Δείτε.» Τους έδειξε τα νερά στο πάτωμα. Η στάθμη τους είχε ανεβεί.

Σήκωσε την Ευτέρπη στα χέρια και βάδισε, ενώ ο Νικόλαος κι ο Αργύριος τον ακολουθούσαν. «Υπάρχει σκάλα;» ρώτησε ο πρώτος. «Σκάλα για ν'ανεβούμε;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «αλλά μάλλον όχι.»

«Πώς, τότε, θα...;»

«Θα σας ανεβάσω εγώ· δεν έχουμε καλύτερο τρόπο.» Και ρώτησε: «Είδε κανείς σας τον Φοίβο;»

Κανείς δεν τον είχε δει.

Για άλλον δεν ζήτησε να μάθει ο Οφιομαχητής γιατί δεν υπήρχε άλλος. Όλοι οι υπόλοιποι ήταν νεκροί. Τους έφερα εδώ, με το ζόρι, και τους σκότωσα... Ποιος έχει το δικαίωμα να το κάνει αυτό στους άλλους; Κανείς. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσσομανούσε μέσα του για να μην τον κυριέψει η φαρμακερή οργή του και βυθίσει τούτο το γαμημένο καράβι πιο γρήγορα απ'ό,τι ήταν η μοίρα του να βυθιστεί.

Μετά, ο Γεώργιος είδε ένα άνοιγμα από πάνω τους – μια τρύπα που οδηγούσε στο ανοιχτό κατάστρωμα... αν μπορούσες να τη φτάσεις. Και, σκαρφαλώνοντας στα συντρίμια, ο Οφιομαχητής νόμιζε ότι θα μπορούσε. Άφησε κάτω την Ευτέρπη και είπε στον Αργύριο πως θα ανέβαζε εκείνον πρώτο. Ο ιερέας δεν διαφώνησε, έτσι ο Γεώργιος τον πήρε στους ώμους – λέγοντάς του «Κρατήσου γερά και μη δίνεις σημασία στο τραύμα στην πλάτη μου. Κρατήσου γερά» – και αναρριχήθηκε πάνω στα συντρίμια. Βγήκε σύντομα στη ρημαγμένη κουβέρτα του Λιονταριού του Ανέμου κι άφησε τον ιερέα να σταθεί στα πόδια του.

Εκείνος αμέσως κατέρρευσε, κουρασμένος. Είπε, όμως: «Εντάξει είμαι, εντάξει...» ξέπνοα.

Ο Γεώργιος κατέβηκε πάλι μέσα στην τρύπα και τώρα ανέβασε τη λιπόθυμη Ευτέρπη. Την απόθεσε κοντά στον Αργύριο, και κατέβηκε γι'ακόμα μια φορά και κουβάλησε πάνω τον Κορισκάνη, βάζοντάς τον κι αυτόν στους ώμους του αλλά έτσι ώστε το δεξί, σπασμένο χέρι του να μην είναι παγιδευμένο ανάμεσα στα σώματά τους.

Οι ερπετοειδείς τούς πλησίασαν. Και οι δύο ερπετοειδείς. Το Καστανό Φίδι ήταν όρθιο, αν και εξακολουθούσε να έχει τον επίδεσμο στο

κεφάλι του. Κύρτωσε τώρα το ευλύγιστο σώμα του και έβγαλε συνεχόμενα συρίγματα μπροστά στον Γεώργιο–

–που η οργή του παραλίγο να τον καταλάβει. «Τι κάνεις, ρε μαλάκα, εκεί!» φώναξε στο Φίδι. «Είσαι χτυπημένος στο κεφάλι» – έδειξε το κεφάλι του με το ένα χέρι – «και σκύβεις; Σήκω πάνω! Πάνω!»

Το Καστανό Φίδι, καταλαβαίνοντας τη δυσaréσκεια του αλλόμορφου συγγενή του – νιώθοντάς την – ορθώθηκε ξανά.

Ο Νικόλαος Κορισκάνης, καθισμένος πλάι στον Αργύριο, ρώτησε: «Πώς θα φτάσουμε σε ηπειρόνησο, Καπετάνιε; Το πλοίο είναι κομμάτια...»

«Ελπίζω εσύ να μας βοηθήσεις,» του είπε ο Γεώργιος, «γιατί σύστημα πλοήγησης δεν υπάρχει πλέον. Είμαστε χαμένοι στο άπειρο των θαλασσών.»

«Θα προσπαθήσω.»

«Πάω να ψάξω για τον Φοίβο, τώρα,» τους είπε ο Οφιομαχητής. «Προσέχετε την Ευτέρπη. Κι εσείς» – στράφηκε στους ερπετοειδείς – «μείνετε εδώ.» Έδειξε κοντά στον Ωκεανομάντη, τη μάγισσα, και τον ιερέα.

Τα Φίδια σύριξαν κάτι στη γλώσσα τους.

Ο Οφιομαχητής απομακρύνθηκε αναζητώντας τον Φοίβο των Λιονταριών. Έψαξε μέσα σ'όλο το πλοίο, παραμερίζοντας και κάμποσα συντρίμια που του έκλειναν τον δρόμο, αλλά δεν τον βρήκε πουθενά. Ο πειρατής έμοιαζε νάχει εξαφανιστεί. Το μόνο που μπορούσε να υποθέσει ο Γεώργιος ήταν ότι, εξαιτίας κάποιας έκρηξης, είχε πέσει στη θάλασσα. Μάλλον δεν θα τον ξανάβλεπαν.

BIBΛΙΟ 12

Η Βιοσκόπος και τα Λιμάνια της Κεντρυδάτιας

1

Κάνουμε τον γύρο του Ακρωτηρίου της Ουράς – το οποίο αρκετοί ναυτικοί αποκαλούν, ανεπίσημα και αρκετά χυδαία, «το Παπάρι του Ιχθύος», επειδή προεξέχει έτσι όπως προεξέχει εδώ, στη βορειοανατολική άκρη της Ιχθυδάτιας. Δεν υπάρχουν σημαντικές πόλεις στο Ακρωτήριο, και δεν το κρίνω σκόπιμο να σταματήσουμε για να ρωτήσω για τους Καπνούς. Επιπλέον, για την ώρα, καλύτερα να απομακρυνθούμε όσο το δυνατόν περισσότερο από την Κυρτόπολη. Γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται. Μπορεί να τους φυσήξει καμιά τρελή ιδέα ο Ζέφυρος και να στείλουν ολόκληρη αρμάδα στο κατόπι μας.

Φτάνουμε, το επόμενο πρωί, στην ανατολικότερη από τις Τρεις Πόλεις, τη Γαρνάθη, ενώ ο Χρίστος'μορ δουλεύει ξανά στο κέντρο ισχύος του Αεικίνητου Χελιού και οι προπέλες μας σηκώνουν αφρούς πίσω μας. Αράζουμε και κατεβαίνω στο λιμάνι μαζί με τη Λουκία, τη Διονυσία, την Ερασμία, τον Καταραμένο Αργύριο, και δύο Μακροθάνατούς του – τη Μαρίνα και τον Ανθέμιο ξανά. Δυστυχώς, δεν είχα πειρατικά μάτια στη Γαρνάθη όταν ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια, οπότε τώρα δεν υπάρχει κανένα άτομο που έχω άμεσα υπόψη μου να αναζητήσω. Και η Ερασμία, όταν πριν από λίγο τη ρώτησα, μου είπε ότι δεν γνωρίζει πώς να έρθει σε επαφή με τον τοπικό Διαφεντευτή των Τέκνων· εδώ, στην άκρη της Ουράς του Ιχθύος, είναι πολύ μακριά από τα μέρη της. Η Βασίλισσα, μου εξήγησε, επικοινωνούσε με τα Τέκνα των Πόλεων (όπως λένε τους αδελφófεις που βρίσκονται στις Τρεις Πόλεις) μέσω κάποιων συγκεκριμένων ατόμων.

«Τα ξέρεις αυτά τα άτομα;» τη ρώτησα.

«Ναι, αλλά όχι και πώς να τα βρω στη Γαρνάθη.»

Και εκεί η κουβέντα μας έληξε.

Η αναζήτησή μου εδώ, λοιπόν, πρέπει υποχρεωτικά να είναι σχετικά τυχαία – και πρέπει πάντα να έχω και το νου μου για βατράχια, αφού, όπως αποδείχτηκε, εξακολουθούν να με κυνηγάνε, αν και μάλλον όχι

τόσο οργανωμένα όσο πριν, με τον Δαμιανό. Για την Ορδή δεν ανησυχώ και τόσο. Δεν έχω ακούσει να είναι εξαπλωμένη ακόμα στις Τρεις Πόλεις. Ούτε η Ερασμία το έχει ακούσει. Ούτε η Λουκία. Και δεν βλέπουμε μαχητές με το έμβλημα του Οφιογενή επάνω τους, τώρα που βαδίζουμε στους δρόμους του Καλόκαρδου – της συνοικίας της Γαρνάθης με το μεγαλύτερο λιμάνι.

Περιφερόμαστε ολόκληρη την ημέρα στη Γαρνάθη, και η έρευνά μας δεν αποδεικνύεται τόσο άκαρπη όσο φοβόμουν. Δεν μαθαίνω, βέβαια, ότι οι Τρομεροί Καπνοί έχουν έρθει ποτέ σε τούτο το λιμάνι – και δεν περίμενα να το μάθω, σε καμία περίπτωση. Ούτε μαθαίνω αν έχουν κανένα πειρατικό μάτι εδώ· τέτοιες πληροφορίες δύσκολα έρχονται στ'αφτιά σου. Μαθαίνω, όμως, ότι πρόσφατα κούρσεψαν ακόμα ένα πλοίο. Ένα καράβι που ερχόταν από τη διάσταση της Σεργήλης. Θα περνούσε από τις Τρεις Πόλεις, από τη Ριλιάδα και τη Μεγάπολη της Κεντρυδάτιας, και από τη Νερκάλη της Μικρυδάτιας. Ήταν γεμάτο ενεργειακές φιάλες διαφόρων μεγεθών και μπαταρίες. Ένα καράβι γεμάτο ενέργεια. Οι Τρομεροί Καπνοί, κατά τα λεγόμενα, δεν άφησαν ούτε μπαταρία μέσα σε ρολόι· τα άρπαξαν όλα κι έκλεψαν και τις μηχανές του σκάφους επίσης, αφήνοντάς το να πλεύσει με τα πανιά στο άπειρο των θαλασσών – γιατί δεν λειτουργούσε ούτε το σύστημα πλοήγησής του (αφού του είχαν πάρει όλη την ενέργεια) και δεν μπορούσε να ξέρει προς τα πού να κατευθυνθεί. Ένα άλλο πλοίο το αντάμωσε τελικά – ένα σκάφος από την Ηλβάρη της Μικρυδάτιας – και το οδήγησε εκεί, στην Ηλβάρη. Η ιστορία του Σεργήλιου караβιού γρήγορα απλώθηκε σε κάθε λιμάνι των ηπειρονήσων. Ή έτσι λένε, τουλάχιστον, στη Γαρνάθη. Γιατί στα άλλα λιμάνια της Ιχθυδάτιας δεν άκουσα τίποτα· κι αν η φήμη είχε φτάσει εκεί, δεν έχω αμφιβολία ότι θα τη μάθαινα. Μάλλον, η ιστορία του Σεργήλιου караβιού κυκλοφόρησε πρώτα στα λιμάνια όπου προοριζόταν να φέρει ενέργεια.

Είναι ακόμα στην Ηλβάρη; ρώτησα. Και μου απάντησαν ότι, ναι, πιθανώς ακόμα εκεί να βρίσκεται. Κανείς δεν ήταν σίγουρος, όμως.

Τώρα, βράδυ πλέον, επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι και παρατηρώ ότι ο Ανθέμιος μιλά με την Ερασμία ξανά, κι εκείνη δεν μοιάζει εχθρική απέναντί του. Ο Μακροθάνατος πρώτα σαίτευε τη Διονυσία κι όταν είδε ότι δεν είναι αυτή για τα βέλη του πήγε στην Ερασμία... Ελπίζω να

ξέρει τι κάνει. Εκείνος, όχι εκείνη. Η Ερασμία είναι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου και αναρωτιέμαι τι αφορμή μπορεί να χρειάζεται για να τον σκοτώσει... Δεν είναι τώρα για να έχουμε κανένα άσχημο επεισόδιο ανάμεσα σ' αυτήν και τους τοξότες του Καταραμένου. Θέλω να πιστεύω ότι κι οι δυο τους μπορούν να φανούν πολιτισμένοι...

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμουρίζει μέσα μου.

Ανεβαίνουμε στο πλοίο μας και συναντώ τον Δημοσθένη τον Φτερωτό στην κουβέρτα, να καπνίζει καθισμένος μαζί με τον Αμολητό Δημήτριο. Ο Φαφλατάς κοιμάται γαντζωμένος στον ώμο του αφέντη του.

«Θες ν' αποπλεύσουμε τώρα, Καπ'τάνιε;» μου λέει ο Φτερωτός.

«Αυτό σκεφτόμουν να σε ρωτήσω. Είναι το πλήρωμα σε ετοιμότητα;»

«Μπορώ να τους φωνάξω άμα πρέπει.»

«Δεν είναι στο πλοίο, δηλαδή...»

«Όχι. Όχι όλοι. Είναι ανάγκη να φύγουμε;»

Κουνάω το κεφάλι αρνητικά. «Δεν είν' ανάγκη.»

Στρέφομαι στη Διονυσία και τη Λουκία και τις ρωτάω αν θα τις πείραζε να περάσουμε τη νύχτα εδώ, στο καράβι, ή αν θα προτιμούσαν να πάμε σε ξενοδοχείο. Η Ερασμία ακόμα μιλά με τον Ανθέμιο, παραδίπλα. Και την ερώτησή μου την κάνω, κυρίως, για τη Διονυσία: το ξέρω πως για τη Λουκία το καράβι είναι σπίτι, και την Ερασμία μάλλον δεν την ενδιαφέρει είτε έτσι είτε αλλιώς.

Η Διονυσία δεν φέρνει αντίρρηση να διανυκτερεύσουμε στο Αεικίνητο Χέλι – ο καιρός είναι καλός, άλλωστε, μες στο λιμάνι της Καλόκαρδης – επομένως περνάμε τη νύχτα μας εδώ. Η Λουκία κοιμάται, ύστερα από κάποια ώρα, μες στην καμπίνα μου. Εγώ περιφέρομαι στο σκάφος σαν φάντασμα, και παρατηρώ κάπου-κάπου ένα άλλο φάντασμα να με παρακολουθεί. Ο Ακατάλυτος. Έχει αϋπνίες κι αυτός; Σίγουρα όχι μόνιμες σαν τις δικές μου.

Καπνίζω και σκέφτομαι την υπόθεση με τους Τρομερούς Καπνούς. Τα πάντα φαίνεται να με οδηγούν προς Μικρυδάτια τώρα. Κατά πρώτον, έμαθα ότι πιθανώς οι Καπνοί να ήταν κάποτε κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα, όταν ο Καπετάνιος τους άκουγε στο όνομα Γρηγόριος ο Γρήγορος αντί για Γρηγόριος Καθαρός. Κατά δεύτερον, το Σεργήλιο πλοίο που έφερνε ενέργεια λένε πως τώρα είναι στην Ηλβάρη. Αυτό,

βέβαια, είναι το λιγότερο σημαντικό από τα δύο. Το πιο σημαντικό είναι το πρώτο: ότι οι Καπνοί ίσως να ήταν κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα...

Στην αρχή, βλέπω πως και η Ερασμία κι ο Ανθέμιος είναι ξύπνιοι συνεχίζοντας να κουβεντιάζουν – στην τραπεζαρία του πλοίου τώρα, αφού στην κουβέρτα κάνει αρκετό κρύο – αλλά αργότερα πάνε για ύπνο, και όχι μαζί.

Μες στη νύχτα, επίσης, κάποιοι από το πλήρωμά μας επιστρέφουν μεθυσμένοι, και τους λέω να μην κάνουν φασαρία. Να πέσουν να ξεκουραστούν για να συνέλθουν. Αύριο φεύγουμε.

Μου φαίνεται ότι με παίρνουν σοβαρά.

Όταν ξημερώνει, αποπλέουμε. Αφήνουμε πίσω μας τη Γαρνάθη και πηγαίνουμε στη Σιλφάνη. Φτάνουμε σε λιγότερο από μια ώρα· δεν είναι μακριά οι Τρεις Πόλεις αναμεταξύ τους, όλες επάνω στο πέρας της Ουράς του Ιχθύος. Αράζουμε και βγαίνω πάλι στο λιμάνι μαζί με τους γνωστούς υπόπτους. Η Ερασμία, φυσικά, ούτε εδώ μπορεί να έρθει σε επαφή με τον τοπικό Διαφεντευτή των Τέκνων. Αλλά έχουμε το νου μας μήπως μπανίσουμε κανέναν Οφιογενή πουθενά. Τίποτα, όμως. Οι δυνάμεις της Ορδής δεν είναι στη Σιλφάνη. Αναρωτιέμαι αν οι Ηρμάντιοι έχουν κάνει καμιά συμφωνία με τις Τρεις Πόλεις. Το θεωρώ αρκετά πιθανό, αλλιώς λογικά πρώτα εδώ δεν θα έρχονταν για κατακτήσεις; Καλύτερα να προσέχω. Μπορεί η Ορδή να μην έχει μαχητές της στη Σιλφάνη αλλά ίσως να έχει κατασκόπους – ανθρώπους χωρίς τον Οφιογενή επάνω τους μα εξίσου επικίνδυνους. Επιπλέον, δεν είναι κανείς να ξεχνά τη σκιερή παρουσία του Άφατου Δικτύου, παντού στην Υπερυδάτια...

Αυτά που μαθαίνω στη Σιλφάνη για τους Τρομερούς Καπνούς δεν είναι διαφορετικά απ'αυτά που έμαθα στη Γαρνάθη. Είναι ακριβώς τα ίδια. Εκείνο που γενικά συζητιέται στις Τρεις Πόλεις για τους συγκεκριμένους κουρσάρους είναι η επίθεσή τους στο Σεργήλιο πλοίο, και ότι εξελίσσονται σε μεγάλο κίνδυνο – κίνδυνο για τους πάντες σε όλες τις ηπειρονήσους. Κάποιος πρέπει να τους ξεπαστρέψει – αλλά ποιος; αναρωτιούνται. (Και, όχι, δε μ'ενδιαφέρει αυτή η δουλειά, ακόμα κι αν με πλήρωναν. Έχω τα δικά μου προβλήματα.)

Ρωτάω για τα τρία πλοία των Θαρνέσιων της Σκιάπολης. Πέρασαν από εδώ αναζητώντας τους Καπνούς; Και τελικά, κατά το απόγευμα, μαθαίνω ότι, ναι, πέρασαν από εδώ, αλλά πριν από κάποιο καιρό – προτού μαθευτεί αυτή η υπόθεση με το Σεργήλιο καράβι.

Για τον Αβύθιστο, το σκάφος του Ευστάθιου Λιρκάδιου, φυσικά κανείς δεν ξέρει. Κανείς δεν θυμάται τίποτα.

Το βράδυ, διανυκτερεύουμε πάλι στο Αεικίνητο Χέλι, αν και αρκετό από το πλήρωμά του την περνά έξω, σε καπηλειά, πανδοχεία, και πορνεία. Η Σιλφάνη είναι περιώνυμη για τα πολυτελή πορνεία της· το είχα ακούσει από τότε που ήμουν κουρσάρος στην Ιχθυδάτια, παρότι δεν είχα παρά ελάχιστα πάρε-δώσε με τις Τρεις Πόλεις της Ουράς.

Η Λουκία κοιμάται μες στην καμπίνα μου ενώ εγώ περιφέρομαι ξανά σαν φάντασμα, και τώρα ούτε ο γάτος της δεν μου κάνει παρέα.

Σε κάποια στιγμή, περνώντας μπροστά από την καμπίνα της Διονυσίας, συναντώ τη μάγισσα απέξω. «Τι είναι;» τη ρωτάω.

«Τίποτα,» μου λέει.

«Αϋπνίες;»

«Όχι ακριβώς. Απλά έτυχε να ξυπνήσω και... αυτή δεν έχει έρθει ακόμα, και... αναρωτιέμαι...» Μορφάζει.

Εννοεί την Ερασμία, προφανώς. Μένουν μαζί μέσα στο Χέλι. Και ούτε εγώ ξέρω πού είναι η Ερασμία τώρα. Τελευταία φορά που την είδα μιλούσε πάλι με τον Ανθέμιο. Μετά, υπέθεσα ότι θα είχε πάει για ύπνο.

«Μην ανησυχείς,» λέω στη Διονυσία, «εδώ γύρω είναι. Κοιμήσου.»

Χασμουριέται. «Εντάξει.» Και κάνει να επιστρέψει στο εσωτερικό της καμπίνας.

«Είσαι σίγουρη πως δε θες να σε πάμε κατευθείαν στη Μεγάπολη, τώρα που θα-;»

«Σου είπα ότι θα είμαι μαζί σου ως το τέλος αυτή τη φορά, Γεώργιε, δε σ'το είπα;»

«Προσπαθείς να μμηθείς τα Τέκνα;»

«Ούτε γ'αστείο μην το λες αυτό!» Αλλά γελά κοφτά καθώς με λοξοκοιτάζει, στεκόμενη στο κατώφλι της πόρτας της.

«Δε μου χρωστάς τίποτα, Διονυσία,» της λέω. «Αν μη τι άλλο-»

«Ούτε αυτό μην το λες γι'αστείο καν,» με διακόπτει ξανά. «Βοήθησες τον Αρσένιο, βοήθησες εμένα να ξεμπλέξω από τα Τέκνα – ενώ είχα μπλέξει από μόνη μου – και ήταν ανοησία μου, ίσως, το ξέρω...»

«Τέλος πάντων,» της λέω. «Εγώ δεν θεωρώ ότι μου χρωστάς κάτι.»

«Καληνύχτα,» με χαιρετά.

«Καληνύχτα.»

Κλείνει την πόρτα πίσω της καθώς μπαίνει στην καμπίνα.

Συνεχίζω να περιφέρομαι μες στο Αεικίνητο Χέλι. Το έχω μάθει σαν την παλάμη μου πλέον. Πού να είναι η Ερασμία; Είναι μαζί μ'αυτόν που υποπτεύομαι πως είναι; Βαδίζω προς το αμπάρι όπου προτιμούν να κοιμούνται οι Μακροθάνατοι, γύρω από το πολεμικό υδατόχημά τους – δεν τους αρέσουν οι στριμωγμένες κουκέτες. Ρίχνω μια ματιά εκεί αλλά δεν βλέπω πουθενά την Ερασμία. Ούτε τον Καταραμένο, φυσικά· έχει τη δική του καμπίνα την οποία μοιράζεται με τη Μαρίνα. Ένας από τους Μακροθάνατους είναι ξύπνιος. Φρουρός. Ακόμα κι εδώ μέσα δεν εμπιστεύονται άλλους να τους φυλάνε. Συνετό, νομίζω. Κλίνει το κεφάλι προς τη μεριά μου, σε χαιρετισμό. Τον αντιχαιρετώ παρομοίως, και συνεχίζω τη νυχτερινή βόλτα μου.

Από ένα άλλο, μικρότερο αμπάρι, λίγο παρακάτω, ακούω θορύβους και πλησιάζω όσο πιο σιγανά μπορώ. Κρυφοκοιτάζω μέσα και βλέπω πως μια λάμπα λαδιού είναι αναμμένη, και ανάμεσα στις σκιές που δημιουργεί δύο άλλες σκιές πάλλονται. Αυτή που είναι από πάνω είναι μια γαλανόδερμη σκιά, με ξανθά μαλλιά που κλέβουν το ασθενικό φως της λάμπας. Η Ερασμία. Και η λευκόδερμη σκιά από κάτω της δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι είναι ο Ανθέμιος. Τα χέρια του σκαρφαλώνουν στο γυμνό σώμα της σαν αναρριχώμενα φυτά. Το σημάδι της – τη δερματοστιξία με τον Διπλό Καταβροχθιστή, που ξεκινά απ'το στήθος και τελειώνει στην κοιλιά της – το διακρίνω ακόμα κι εγώ από εδώ. Το «Ιερό Σημάδι» των Τέκνων. Ένας μαύρος κύκλος επάνω σε σκοτεινιασμένο γαλανό δέρμα. Ο Ανθέμιος δεν φαίνεται να έχει τρομάξει από αυτό, πάντως...

Σκεφτόμουν πριν ότι μακάρι να ξέρει τι κάνει, ο ανόητος. Αλλά τώρα αρχίζω να σκέφτομαι ότι μακάρι η Ερασμία να ξέρει τι κάνει μαζί του. Το γνώριζε ο Ανθέμιος ότι είναι Τέκνο; Του το είχε πει ο Καταραμένος; Κι αν όχι, αν τώρα το έμαθε, θα μπορέσει να κρατήσει το στόμα του

κλειστό; Ελπίζω να μην κουνά τη γλώσσα του τόσο απρόσεχτα όσο το πουλί του.

Φεύγω από εκείνο το μικρό αμπάρι χωρίς να με έχουν πάρει είδηση, νομίζω.

Το ξημέρωμα, αποπλέουμε από τη Σιλφάνη και σύντομα είμαστε στη δυτικότερη από τις Τρεις Πόλεις – την Αρίλκη. Η Φαρμακερή Βασίλισσα μού είχε πει ότι υπάρχει τρομερή παράνοια σήμερα στις Τρεις Πόλεις – κατάλοιπο του Πολέμου των Κουρσάρων – ότι ο ένας φοβάται τον άλλο, και ότι τα μέρη αυτά είναι γεμάτα κατασκόπους και καταδότες. Ότι δεν θέλουν να καταλάβουν πως ο Πόλεμος τελείωσε, όπως και η Φόνισσα της Ιλφόνης. Αλλά εγώ, μέχρι στιγμής, δεν έχω δει κανένα τέτοιο πολύ έντονο σημάδι. Από την άλλη, βέβαια, δεν έχω καθίσει καιρό εδώ. Μια μέρα στη Γαρνάθη, μια μέρα στη Σιλφάνη, και τώρα φτάσαμε στην Αρίλκη. Ναι, σίγουρα δεν έχω μείνει πολύ στις Τρεις Πόλεις...

Το Αεικίνητο Χέλι αγκυροβολεί στο Λιμάνι του Χταποδιού, και, όπως θυμάμαι από τις κουρσάρικες μέρες μου στην Ιχθυδάτια, εδώ είναι ένας Ναός του Άτλαντα μ'ένα πελώριο άγαλμα απέξω: το άγαλμα ενός χταποδιού, κάτω από το οποίο συγκεντρώνονται πολλοί ναυτικοί και έμποροι για κουβέντες, συμφωνίες, και δοσοληψίες. Εκεί κοντά είναι κι ένα περίπτερο που, εκτός από τα διάφορα που πουλά, βάζει δυνατές μουσικές σχετικές με τον Άτλαντα, ή ακόμα και ψαλμωδίες ηχογραφημένες από τελετές στον Ναό· τώρα, από το περίπτερο έρχεται ένα τραγούδι του συγκροτήματος Κόρες του Οκτάποδος: Στα Πλοκάμια του Χαμένες.

(Στα πλοκάμια του χαμένες
από χρόνους λησμονημένες
Τον καιρό τους τον μετράνε
προσπαθώντας να γλεντάνε)

Κατεβαίνουμε από το πλοίο, εγώ, η Διονυσία, η Λουκία, η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, ο Ανθέμιος, και ο Μάρκος (αυτή τη φορά δεν έρχεται η Μαρίνα). Δε νομίζω ότι έχει ιδιαίτερο νόημα να ψάξω κι εδώ για τους Τρομερούς Καπνούς – κατά πάσα πιθανότητα θα μάθω τα ίδια ακριβώς που έμαθα στη Σιλφάνη και στη Γαρνάθη – αλλά δεν θα αισθανόμουν καλά κιόλας αν προσπερνούσα την Αρίλκη χωρίς να ερευνήσω.

Δεν είναι καμιά μικρή πόλη· δεν μπορείς, έτσι απλά, να την αγνοήσεις. Ίσως – ίσως – να υπάρχει κάτι εδώ το οποίο μπορώ να ανακαλύψω.

Δυστυχώς, όπως και στις άλλες δύο από τις Τρεις Πόλεις, ούτε στην Αρίλκη είχα πειρατικά μάτια ποτέ, οπότε πρέπει πάλι να βασιστώ στην τύχη· κι αυτό κάνω. Περιφέρομαι, μαζί με τους φίλους μου, σε καπηλειά, ταβέρνες, πανδοχεία, αποβάθρες, και γειτονιές, ρωτώντας για τους Καπνούς, ρωτώντας για τα τρία πλοία των Θαρνέσιων, ρωτώντας για τον Αβύθιστο. Οι ώρες περνάνε και οι πληροφορίες που συγκεντρώνω είναι τόσο ανούσιες όσο περίμενα. Ακούω πάλι για εκείνο το πλοίο από Σεργήλη που έφερνε ενεργειακές φιάλες διαφόρων ειδών και μπαταρίες· ακούω για την ανησυχία των ντόπιων σχετικά με τους Καπνούς, την ανησυχία τους για το εμπόριο παντού στην Υπερυδάτια· ακούω ότι, ναι, τα τρία καράβια των Θαρνέσιων πέρασαν από εδώ αναζητώντας αυτούς τους παράξενους πειρατές, αλλά πάει κάποιος καιρός από τότε και κανείς δεν νομίζει ότι τους έχουν βρει. Εκτός από όλ' αυτά, ετούτη τη φορά έρχεται και κάποια από την παράνοια της περιοχής στ'αφτιά μου: Η Αρχόντισσα της Γαρνάθης, κάποιοι λένε, σαμποτάρει τους εμπόρους που επιδοτήθηκαν τελευταία από τον Άρχοντα της Αρίλκης: τρεις φορές τούς έχουν βρει «κακοτυχίες» καθώς ζύγωναν την Ουρά, και δεν μπορεί νάναι συμπτωματικό. Αλλά ο Άρχοντας θα ανταποδώσει, δε θα τ'αφήσει έτσι! Αυτή η καριόλα προσπαθεί να διαλύσει το Λιμάνι του Χταποδιού επειδή το δικό της ιερατείο του Άτλαντα – το ιερατείο της Γαρνάθης – έχει κόντρες με το ιερατείο του Άτλαντα στην Αρίλκη· οι μεν θέλουν να εξολοθρεύσουν τους δε, για να έχουν εκείνοι και μόνο την εύνοια, και τον πλούτο, του Μεγάλου Χταποδιού. Οι ιερείς της Γαρνάθης τολμούν να λένε, μάλιστα, οι καταραμένοι, πως για τα προβλήματα στην οικονομία φταίνε οι «βλασφημίες» των ιερέων της Αρίλκης. Οι καταραμένοι! Ενώ, αν φταίνει κάποιος, αυτοί φταίνε – όλοι ξέρουν για τα καμώματά τους στη Γαρνάθη...

Δεν ασχολούμαι άλλο με τις φημολογίες τους. Είναι ολόκληρος λαβύρινθος, πραγματικά. Είναι, μα την Έχιδνα, μπλέξιμο με τα ίδια τα πλοκάμια του Άτλαντα! Η φίλη μου η Πράσινη Κρίνη είχε δίκιο τελικά για τις Τρεις Πόλεις. Δε θυμάμαι παλιά τέτοια παράνοια εξαπλωμένη σε τούτα τα μέρη, αν και ούτε και τότε είχα πολλές επαφές στις Τρεις Πόλεις, και το μόνο που ήξερα για τα ιερατεία εδώ είναι ότι η θρησκεία

του Άτλαντα έχει μεγάλη δύναμη, αλλά όχι ότι το ένα ιερατείο προσπαθεί να καταποντίσει το άλλο.

Κανένα σημάδι της Ορδής δεν βλέπω στην Αρίλκη, όπως και στις άλλες δυο πόλεις της Ουράς. Όμως αυτό δεν με εφησυχάζει, γιατί, καθώς σκεφτόμουν και χτες, ίσως να υπάρχουν κατάσκοποι των Ηρμάντιων κρυμμένοι στις σκιές...

Τριγυρίζουμε όλη την ημέρα στην Αρίλκη. Το μεσημέρι, τρώμε σ'ένα από τα πανδοχεία του Λιμανιού του Χταποδιού – ψητά κρυπτόψαρα, κοκκινιστές μελιτζάνες, μαύρο ψωμί, καρυκευμένες ελιές, γαλανό κρασί, και Αίμα της Έχιδνας. Παρατηρώ ότι η Ερασμία κι ο Ανθέμιος εξακολουθούν να μιλάνε φιλικά, οπότε τίποτα δεν έχει στραβώσει – θετικό σημάδι· δεν θα έχουμε ανεπιθύμητα επεισόδια, μάλλον. Κι από τη συμπεριφορά τους δεν νομίζω ότι θα μπορούσες να μαντέψεις πως ήταν σ'εκείνο το μικρό αμπάρι οι δυο τους χτες βράδυ. Ή, τουλάχιστον, σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσες να είσαι σίγουρος. Δεν φέρονται σαν εραστές, όχι δημοσίως τουλάχιστον. Αν και, σε κάποια στιγμή το μεσημέρι, ενώ καθόμαστε στο πανδοχείο, τυχαίνει να προσέξω το χέρι του Ανθέμιου να γλιστρά κάτω απ'το τραπέζι κι ανάμεσα στους μηρούς της Ερασμίας. Αλλά αυτό είναι το μόνο που τυχαίνει να προσέξω, και μονάχα με τις άκριες των ματιών μου κι επειδή βρίσκομαι στη σωστή γωνία για να μπορώ να το δω.

Εν τω μεταξύ, μιλάω με τον Καταραμένο Αργύριο για τις παλιές μας μέρες στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας και για τους παλιούς μας γνωστούς εκεί, και η Λουκία μάς ακούει με ενδιαφέρον, πίνοντας το ένα ποτήρι γαλανό κρασί μετά το άλλο – μέχρι που τη ρωτάω αν είναι σίγουρη ότι μετά θα μπορεί να σταθεί στα πόδια της.

Όταν νυχτώνει, επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι χωρίς να έχουμε πάρει βραδινό, υπολογίζοντας να φάμε στο πλοίο. Η Λουκία ακόμα παραπατά, αλλά όχι πολύ. Οι τελευταίες μας βόλτες στους δρόμους της Αρίλκης την έχουν κάνει να συνέλθει. Αγόρασε κι ένα καινούργιο δερμάτινο πανωφόρι από έναν έμπορο – με τα δικά μου λεφτά – ή, μάλλον, των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.

Καθώς φτάνουμε στο πλοίο μας, βλέπουμε ότι αναστάτωση επικρατεί στο κατάστρωμα. Αλλά όχι αρνητική αναστάτωση. Κάποιοι τούς έχουν μόλις φέρει φαγητά και ποτά επάνω σε μεγάλες πιατέλες –

πολλές πιατέλες, γεμάτες θαλασσινά και χορταρικά και μπουκάλια με γαλανό κρασί, κόκκινο κρασί, απόκρασο, οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς, Κίτρινο Σημάδι, Αίμα της Έχιδνας. Μόνο νερό δεν υπάρχει. Οι καλοντυμένοι άνθρωποι που τα έφεραν όλα αυτά – ευπαρουσίαστοι νεαροί και ευπαρουσίαστες κοπέλες, λευκόδερμοι και γαλανόδερμοι – σύντομα φεύγουν χωρίς να φαίνεται να παίρνουν χρήματα από κανέναν.

«Τι γίνεται εδώ, Δευτεροκαπετάνιε;» ρωτάω τον Δημοσθένη τον Φτερωτό.

Εκείνος γελά καθώς έχει μόλις πάρει ένα καρφωτό καλαμάρι στο χέρι του και το δαγκώνει. Μου λέει, μασώντας: «Το τσούρμο έκανε φίλους στο Μεγάλο Αερικό. Η Ισμήνη η Ύστατη, ο Κλεμμένος Ευστάθιος, κι άλλοι. Γνώρισαν από κοντά τ'αφεντικά του Αερικού, και τ'αφεντικά αποφάσισαν να μας στείλουν φαγητά στο πλοίο – απλόκαμα.»

«Μάλιστα...» λέω. Το ξέρω το Μεγάλο Αερικό, φυσικά – ένα πανδοχείο, όχι κι από τα πιο καλόφημα του Λιμανιού του Χταποδιού. Περάσαμε κι εμείς από εκεί, το πρωί. Αυτά που λέει ο Δημοσθένης – οι γνωριμίες του πληρώματος και τα ρέστα – πρέπει να έγιναν το μεσημέρι, υποθέτω.

«Πώς πήγε η αναζήτησή σου, Καπετάνιε;» με ρωτά τώρα, αλλάζοντας θέμα, έχοντας καταπιεί τη μπουκιά του. Ο Αμολητός Δημήτριος τον πλησιάζει και του δίνει μια κούπα γεμάτη Αίμα της Έχιδνας. Ο Δημοσθένης τού κλείνει το μάτι, τσουγκρίζει την κούπα με την κούπα του Δημήτριου, και πίνει.

«Μια απ'τα ίδια,» αποκρίνομαι στον Φτερωτό, και ο Φαφλατάς φωνάζει από τον ώμο του: «Τα ίδια τα ίδια τα ίδια τα ίδια!»

«Δε μ'εκπλήσσει. Ό,τι λόγια κυκλοφορούν στη μια από τις Τρεις Πόλεις κυκλοφορούν σε όλες.»

«Και είναι, συνήθως, κακά λόγια;»

«Τι εννοείς; Τις... κόντρες αναμεταξύ τους;»

Η Λουκία φέρνει, τότε, και σ'εμένα μια κούπα Αίμα της Έχιδνας ενώ έχει κι εκείνη μία στο χέρι, αλλά όχι με Αίμα· με γαλανό κρασί. Κι άλλο γαλανό κρασί; Τη λοξοκοιτάζω, όμως δεν της λέω τίποτα. Ακόμα.

«Ναι,» απαντώ στον Δημοσθένη, πίνοντας μια γουλιά. «Έρθαν στ'αφτιά μου κάτι φήμες για συγκρούσεις ανάμεσα στα τοπικά ιερατεία και

για δολιοφθορές από την Αρχόντισσα της Γαρνάθης εναντίον εμπόρων επιδοτούμενων από τον Άρχοντα της Αρίλκης.»

Ο Δημοσθένης νεύει. «Της λοκράθιας πουτάνας γίνεται εδώ. Δεν ήταν έτσι παλιά στις Τρεις Πόλεις. Η κατάσταση ήταν πιο ήρεμη. Έκλεβαν και κατέστρεφαν μόνο με το εμπόριο. Κυρίως.»

«Το ξέρω.»

«Πού να δεις τι έγινε τις προάλλες ανάμεσα στην Αρίλκη και τη Σιλφάνη...» Δαγκώνει κι άλλο από το καρφωτό καλαμάρι του· ελάχιστα μένει πλέον επάνω στο ξυλάκι.

«Τι έγινε;»

«Σκοτωθήκανε αναμεταξύ τους δυο έμποροι, λίγο παραέξω από την πύλη της Σιλφάνης. Η μία ήταν από την Αρίλκη, ο άλλος από τη Σιλφάνη. Και είχανε κάμποσους μισθοφόρους μαζί τους· κανείς έμπορος εδώ δεν τριγυρίζει πλέον χωρίς κάμποσους μισθοφόρους.» Τρώει και το υπόλοιπο καλαμάρι του, πίνει Αίμα.

«Ποια ήταν η διένεξή τους;» Πίνω κι εγώ Αίμα... και κάτι δεν μου πολυαρέσει στη γεύση του. Νοθευμένο;... Όχι ακριβώς. Κάτι άλλο, νομίζω... Κάτι-

Είναι δυνατόν;

Η οργή μου φουντώνει μέσα μου σαν ξαφνική καταιγίδα.

«Διάφορα λέγονται,» μου απαντά ο Δημοσθένης, «ανάμεσα στα οποία και ότι-» Μορφάζει. «Γαμώτο... Δεν... Τι στις λάσπες του Λοκράθου;» Πιάνει την κοιλιά του με το ένα χέρι, σκύβοντας, γρυλίζοντας.

Το ίδιο κι ο Αμολητός Δημήτριος δίπλα του.

Ο Φαφλατάς πετά απ'τον ώμο του Δημοσθένη, φτερουγίζοντας ξέφρενα, φωνάζοντας: «Καπετάνιε Καπετάνιε Πετάνιε!»

Χτυπάω την κούπα που κρατά η Λουκία, τινάζοντάς την από το χέρι της, σκορπίζοντας παντού γαλανό κρασί.

Γύρω μας άνθρωποι διπλώνονται, φωνάζοντας, βογκώντας.

Η Διονυσία έρχεται προς τη μεριά μας, βιαστικά. «Γεώργιε! Γεώργιε! Κάτι τούς δηλητηρίασε!» Η ίδια δεν κρατά στα χέρια της ούτε φαγητά ούτε ποτά.

Στρέφομαι στη Λουκία, που κοιτάζει με τα μάτια γουρλωμένα. «Ήπιες;» τη ρωτάω. «Ήπιες κρασί;»

«Ναι, αλλά δεν... δεν...»

«Έχει μέσα Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας!» τους λέω καθώς και η Διονυσία έρχεται κοντά. «Όλα τα ποτά – ίσως και τα φαγητά – έχουν Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας! Δηλητηρίασαν ολόκληρο το πλήρωμά μας!»

Τους βλέπω να πέφτουν γύρω μας σαν άρρωστες γάτες, κραυγάζοντας, ουρλιάζοντας. Βλέπω και την Ερασμία να πέφτει ενώ προσπαθεί να φτάσει σ'εμένα· γονατίζει και στηρίζεται στο ένα της χέρι πάνω στο κατάστρωμα, γρυλίζοντας. Αίμα κυλά απ'το στόμα της, αλλά δεν είναι από το δηλητήριο, όπως ξέρω καλά· μάλλον, δάγκωσε τη γλώσσα ή τα χείλη της από τον πόνο.

Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας. Το φαρμάκι με το οποίο, κάποτε, είχα σκοτώσει τον Ευγένιο τον Αγένιο και είχα πάρει το πλοίο του και τους Αγενείς του...

Η οργή μου είναι μια θύελλα ιοβόλων δράκων.

-1

Το καράβι τους ήταν διαλυμένο, και ήταν χαμένοι στο άπειρο των θαλασσών, όπως έλεγαν στην Υπερυδάτια, μην έχοντας σύστημα πλοήγησης, μην έχοντας κανένα σημείο αναφοράς για το πού βρίσκονταν. Το μόνο που μπορούσε να τους σώσει, εκτός από την εύνοια της Σιλοάρνης και την επιείκεια της Έχιδνας, ήταν η παρουσία του Ωκεανομάντη.

Και δεν είχαν χρόνο για χάσιμο, γιατί το πλοίο έμπαζε νερά και δεν θ'αργούσε να καταποντιστεί. Ο Οφιομαχητής έπεσε στη θάλασσα μαζί με τον Ωκεανομάντη για να τον κρατά στον αφρό με τις υδατοτρόπες ιδιότητές του. Ο Νικόλαος Κορισκάνης δεν μπορούσε εύκολα να κολυμπήσει μόνος του· το δεξί του χέρι ήταν σπασμένο. Με τη βοήθεια του Γεώργιου, όμως, άφησε το μυαλό του να έρθει σε επαφή με τους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας... ενώ οι άλλοι τέσσερις που είχαν απομείνει από εκείνο το άτυχο πλήρωμα – η μάγισσα Ευτέρπη'σαρ, η «Κυρά του Λιονταριού»· ο Αργύριος, ο ιερέας της Έχιδνας που είχε ξεμείνει παγιδευμένος στο Πέρασ των Θαλασσών· και οι δύο ερπετοειδείς, το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι – περίμεναν επάνω στο κατεστραμμένο κατάστρωμα του Λιονταριού του Ανέμου νιώθοντας το πλοίο να τρέμει από κάτω τους και να βυθίζεται ολοένα και περισσότερο με κάθε ώρα που περνούσε.

Ο Ωκεανομάντης αρχικά δεν μπορούσε να εντοπίσει τίποτα – τίποτα – μονάχα ανοιχτή θάλασσα – και ο Οφιομαχητής έπρεπε να τον ξαναφέρει επάνω στο σκάφος για να ξεκουραστεί. Πράγμα που επαναλήφτηκε μερικές φορές καθώς οι δίδυμοι ήλιοι βούλιαζαν στη δύση και έβγαιναν πάλι από την ανατολή. Όλοι φοβόνταν ότι ίσως να ήταν καταδικασμένοι. Όλοι, εκτός από τον Οφιομαχητή, που δεν σκόπευε να πεθάνει προτού ανακαλύψει το χαμένο παρελθόν του, είτε η Έχιδνα το ήθελε είτε όχι.

Το καράβι διαλυόταν κομμάτι-κομμάτι. Τα έβλεπαν τα κομμάτια του να φεύγουν, να παρασέρνονται από τα κύματα. Και το σκάφος βυθιζόταν σιγά-σιγά...

«Θα το κάνουμε σχέδια,» τους είπε ο Οφιομαχητής, κι άρχισε να σπάει ξύλα και να τα δένει αναμεταξύ τους με χοντρούς κάβους, προτού τα κουρσέψει όλα ο πειρατής ωκεανός. Η Ευτέρπη, ο Αργύριος, και ο Νικόλαος τον κοίταζαν να δουλεύει ακούραστα και απορούσαν – όχι πως δεν ήξεραν για την τρομερή δύναμή του... Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι τον είχαν για ημίθεο· είχε αποκτήσει θρησκευτική σημασία γι'αυτούς. Ήταν ο αλλόμορφος συγγενής τους: σαν άνθρωπος στο σώμα, σαν ερπετοειδής στην υπόσταση, σαν ζωντανή δύναμη στη δράση.

Ο Γεώργιος πρόλαβε να τελειώσει τη σχέδια καθώς το Λιοντάρι του Ανέμου ήταν πια έτοιμο να βρεθεί ολάκερο κάτω από τον αφρό· μόλις και μετά βίας η κουβέρτα του αποτελούσε ασφαλές μέρος πλέον, και είχε πολλά νερά επάνω της: οι άνθρωποι πλατσούριζαν με τα πόδια τους και οι ερπετοειδείς με τις ουρές τους.

Ο Οφιομαχητής έριξε τη σχέδια στη θάλασσα. Τη φόρτωσαν με ό,τι πράγματα είχαν καταφέρει να μαζέψουν από το καταδικασμένο πλοίο – ανάμεσα στα οποία και κάποιες ενεργειακές φιάλες που δεν είχαν ανατιναχτεί από τις εκρήξεις – και ανέβηκαν εκεί, στο νέο τους, αυτοσχέδιο σκάφος, εγκαταλείποντας το παλιό στο έλεος του Αβυσσαίου.

Οι προσπάθειες του Ωκεανομάντη να βρει κάποιο σημείο αναφοράς συνεχίστηκαν, και δεν άργησε να εντοπίσει κάτι. «Πρέπει να είναι γιγαντοχελώνα, Γεώργιε,» είπε στον Οφιομαχητή, που είχε πριν από λίγο απωθήσει οδοντόψαρα απ'το να τους φάνε και τους δύο μέσα στο νερό. Τα είχε τρέψει σε φυγή ρίχνοντάς τους με βαλλίστρα με ενεργειακά φορτισμένα βέλη και μεταχειριζόμενος το νερό με τις υδατοτρόπες ιδιότητές του. Ο Νικόλαος φορούσε την οργανική στολή υποβρύχιας αναπνοής, για καλό και για κακό· ο Γεώργιος είχε καταφέρει να τη διασώσει από το πλοίο προτού το εγκαταλείψουν.

«Προς τα πού;» ρώτησε τώρα τον Ωκεανομάντη.

Εκείνος έβγαλε το καλό του χέρι από το νερό – το αριστερό του χέρι – και έδειξε. «Προς τα εκεί.»

«Πόσο μακριά, δεν ξέρεις, υποθέτω. Σωστά;»

«Σωστά.»

«Αν καταφέρουμε να τη φτάσουμε, έχουμε σωθεί,» είπε ο Οφιομαχητής, και τον ανέβασε πάλι στη σχεδία προτού ανεβεί κι ο ίδιος.

Η μάγισσα είπε: «Νομίζω ότι τώρα λειτουργεί.» Σκάλιζε μια μηχανή που είχαν καταφέρει να διασώσουν από το Λιοντάρι, μια μηχανή με προπέλα.

«Πάνω στην ώρα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «γιατί τη χρειαζόμαστε την επιπλέον ταχύτητα.» Το πανί τους ήταν κουρελιασμένο και τα κουπιά δεν μπορούσαν να κινήσουν και πολύ γρήγορα τη σχεδία, ακόμα κι όταν το ένα από αυτά το χειριζόταν ο Οφιομαχητής.

Η Ευτέρπη έδεσε τη μηχανή στην πρύμνη του αυτοσχέδιου σκάφους (τη μεριά, δηλαδή, που είχαν αποφασίσει να λένε «πρύμνη») με τη βοήθεια των δύο ερπετοειδών, τη συνέδεσε με μια από τις ενεργειακές φιάλες, και γύρισε τον διακόπτη που την ενεργοποιούσε. Η προπέλα μπήκε σε λειτουργία, σηκώνοντας αφρό. Αλλά η μάγισσα έπεσε στα γόνατα, μορφάζοντας, μουγκρίζοντας.

Ο Γεώργιος τη βοήθησε να σηκωθεί. «Είσαι καλά;»

«Νομίζω...» Ύστερα από εκείνο το χτύπημα στο κεφάλι – τη ροπαλιά που της είχε ρίξει η Αμαλία των Λιονταριών – δεν είχε ακόμα συνέλθει. Παρότι δεν έμοιαζε να βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο, ζαλιζόταν κάπου-κάπου, και πονούσε. Αισθανόταν σαν βελόνες να τρυπάνε το κρανίο της. Στην αρχή δεν μπορούσε καθόλου να χρησιμοποιήσει τη μαγεία της· όποτε επιχειρούσε κάποιο ξόρκι, κάτι λόγχιζε το κεφάλι της. Τελευταία, όμως, αυτό είχε περάσει· δεν την έπιανε πάντα, τουλάχιστον.

Και η μαγεία της τους είχε χρειαστεί. Η Ευτέρπη είχε κάνει Μαγγανεία Μοριακής Συμπιέσεως ώστε να μικρύνει κάμποσα πράγματα που μπορούσαν να συμπιεστούν μοριακά χωρίς να καταστραφούν (όσα δεν ήταν μηχανικά, δηλαδή, ή επικίνδυνα να ανατιναχτούν όπως οι ενεργειακές φιάλες)· γιατί υπήρχε ένα θέμα χώρου επάνω στη σχεδία τους κι ένα θέμα βάρους. Όσο περισσότερο χώρο κέρδιζαν, και όσο λιγότερο βάρος είχαν, τόσο το καλύτερο. Η μάγισσα μπορούσε, μετά, να κάνει όποτε ήθελαν Μαγγανεία Μοριακής Αποσυμπιέσεως για να μεγαλώσει πάλι τα μοριακά πεπιεσμένα αντικείμενα. Έτσι, είχαν καταφέρει να πάρουν μαζί τους όλα τα χοντρά σχοινιά από το Λιοντάρι του

Ανέμου και άλλα χρήσιμα πράγματα που αλλιώς θα ήταν αδύνατον, ή πολύ ριψοκίνδυνο, να ανεβάσουν στη σχεδία.

Η Ευτέρπη είχε πει, επίσης, ότι μπορούσε με τη μαγεία της να αφαλατώσει νερό για να πιουν αν χρειαζόταν. Αλλά μέχρι στιγμής δεν είχε χρειαστεί· είχαν αρκετές προμήθειες.

Και τώρα, ο Γεώργιος κάτι άλλο ήθελε από εκείνη. Τη ρώτησε αν ήταν δυνατόν να ενισχύσει το κιάλι του. Η μάγισσα είπε: «Σε μια στιγμή» και κάθισε να ξεκουραστεί.

Ο Οφιομαχητής έβγαλε το κιάλι από την κάπα του και κοίταξε προς τη μεριά όπου είχε δείξει ο Ωκεανομάντης. Δεν είδε τίποτα πέρα από κύματα.

Πίσω του, το Ξανθό Φίδι κρατούσε σταθερά το αυτοσχέδιο δοιάκι της σχεδίας ώστε να διατηρούν τη σωστή κατεύθυνση.

Ύστερα από λίγο, η Ευτέρπη σηκώθηκε και ζήτησε από τον Γεώργιο να της δώσει το κιάλι του. Εκείνος τής το έδωσε· η μάγισσα μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως και του το επέστρεψε. Ο Οφιομαχητής το έφερε ξανά στο μάτι του και ήταν σίγουρος πως τώρα μπορούσε να δει πιο μακριά και πιο καθαρά... αν και εξακολουθούσε να βλέπει το ίδιο πράγμα. Κύματα, νερό, ουρανός, ανοιχτή θάλασσα...

Πού ήταν η γιγαντοχελώνα;

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα μέσα του.

Μετά από κάποια ώρα, βούτηξε πάλι στη θάλασσα μαζί με τον Ωκεανομάντη, και ο Νικόλαος τού είπε ότι η χελώνα εξακολουθούσε να βρίσκεται προς τα εκεί – και η κατεύθυνση που έδειχνε ήταν η ίδια· δεν είχαν χαθεί. Ο Γεώργιος, οπότε, υπέθεσε πως απλά το θαλάσσιο ερπετό δεν ήταν πολύ κοντά τους, και η σχεδία τους δεν πήγαινε και τόσο γρήγορα, ακόμα και με τη μηχανή που είχε επισκευάσει η Ευτέρπη·σαρ.

Συνέχισαν, επομένως, όπως πριν. Ενώ ο Γεώργιος κοίταζε στον ορίζοντα με το μαγικά ενισχυμένο κιάλι του. Μόλις κατάφερε να δει τη γιγαντοχελώνα μες στο σούρουπο (δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο από γιγαντοχελώνα, νόμιζε), την έχασε πάλι! Προς στιγμή, ξαφνιάστηκε. Ζαλίστηκε. Μετά κατάλαβε. Το κιάλι είχε βρει την ώρα να χάσει τις μαγικές του ιδιότητες.

Ο Οφιομαχητής ζήτησε από την Ευτέρπη να το ενισχύσει ξανά· κι εκείνη τώρα δεν ζαλιζόταν ούτε πονούσε, έτσι το έκανε. Ο Γεώργιος κοίταξε στον ορίζοντα και, ναι, είδε τη γιγαντοχελώνα πεντακάθαρα (ήταν όντως γιγαντοχελώνα, συμπέρανε). «Τη βρήκαμε,» είπε. «Σωθήκαμε.»

Άρχισαν να την πλησιάζουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, με τη μηχανή σε λειτουργία, τα πανιά ανοιχτά, και κωπηλατώντας συγχρόνως. Τώρα ο Γεώργιος είχε αφήσει το κιάλι και είχε πιάσει ένα κουπί. Ο Αργύριος ήταν που κοίταζε στον ορίζοντα με το μαγικά ενισχυμένο κιάλι, και συνεχώς τους έλεγε πως προσέγγιζαν, προσέγγιζαν τη χελώνα. Όμως εκείνοι δεν την έβλεπαν. Όχι ακόμα.

Ύστερα, ο ιερέας της Έχιδνας τούς πληροφόρησε ότι μπορούσε να δει, επίσης, καπνό πάνω απ'τη χελώνα: όχι πολύ, μια μικρή γραμμή μόνο, σαν κάποιος να ήταν εκεί και να είχε ανάψει φωτιά.

«Θα έχουμε παρέα;» είπε η Ευτέρπη, που καθόταν κοντά στο δοιάκι και το κρατούσε σταθερό, τυλιγμένη στην κάπα της.

Ο Οφιομαχητής δεν έκανε κανένα σχόλιο· μονάχα κωπηλατούσε μαζί με τους δύο ερπετοειδείς.

Είδαν όλοι τους τη γιγαντοχελώνα όταν είχε πια νυχτώσει για τα καλά: ένας μεγάλος, σκοτεινός όγκος επάνω στα κύματα. Τη ζύγωσαν ενώ ο Οφιομαχητής μπορούσε να διαισθανθεί την πελώρια παρουσία της: και με τη νόησή του τη χαιρέτησε φιλικά, και η χελώνα τον αντιχαιρέτησε με τον ίδιο τρόπο. Αν και κοιμόταν, είχε ξυπνήσει μόλις έβλεψε την παρουσία του. Δεν ήταν κάτι που αισθανόταν συχνά εδώ, στις ατελείωτες θάλασσες.

Ο Γεώργιος οδήγησε τη σχεδιά στο πλάι της χελώνας και άραξαν εκεί, τραβώντας το αυτοσχέδιο σκάφος επάνω στο πελώριο καβούκι, ανάμεσα στα ελαστικά χελωνόφυτα. Κάτι μικρά, νυκτόβια πλάσματα απομακρύνθηκαν βιαστικά – σαν σκιές, σαν φαντάσματα.

Ο καπνός που είχε δει ο Αργύριος, και που είχαν δει κι οι άλλοι μετά, τώρα πλέον δεν υψωνόταν στον ουρανό. Είχε εξαφανιστεί.

«Μας πρόσεξαν, άραγε;» είπε ο ιερέας.

Ο Οφιομαχητής ξεθηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας. «Ίσως.»

«Νομίζεις ότι θάναι εχθρικοί;»

«Μην έχοντας ιδέα ποιοι μπορεί να είναι, καλύτερα να είμαστε επιφυλακτικοί, δε νομίζεις, Ιερότατε;»

«Αναμφίβολα.» Ο Αργύριος τράβηξε το ενεργειακό πιστόλι του. Και οι άλλοι έβγαλαν όπλα επίσης.

Βάδισαν με προσοχή επάνω στη γιγαντοχελώνα, ανάμεσα στα χελωνόφυτά της και πατώντας στο μαλακό στρώμα τους. Ορισμένα ήταν τόσο ψηλά που ορθώνονταν ευλύγιστα πάνω απ'τα κεφάλια τους και κουνιόνταν πέρα-δώθε στον χειμερινό άνεμο μοιάζοντας να τους χαιρετούν ή να τους χλευάζουν.

Όταν συνάντησαν τον μοναδικό κάτοικο της γιγαντοχελώνας έξω από την καλύβα του (που ήταν κι αυτή φτιαγμένη από χελωνόφυτα, φυσικά), τον βρήκαν να τους σημαδεύει με μια οπλισμένη βαλλίστρα και να τους απειλεί πως είχε ολόκληρο τσούρμο εδώ, κρυμμένο ολόγυρά τους, το οποίο θα τους χιμούσε άμα έκαναν μαλακία. Ο τύπος είχε μαύρα μούσια κα μαύρα μαλλιά, μακριά σχεδόν ως τη μέση. Το δέρμα του ήταν λευκό-ροζ, αν και τόσο βρόμικο που, στο φως του φεγγαριού της Υπερυδάτιας, έμοιαζε μελανό σαν του Οφιομαχητή.

Ο Γεώργιος συγκράτησε την ξαφνική οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, και είπε στον άγνωστο ότι δεν έρχονταν εχθρικά. «Είμαστε χαμένοι στο άπειρο των θαλασσών. Όπως κι εσύ, υποθέτω.» Κι έκανε νόημα στους συντρόφους του να κρύψουν τα όπλα τους, καθώς κι εκείνος θηκάρωνε το Φιλί της Έχιδνας.

Ο άγνωστος, βλέποντάς το αυτό, κατέβασε τη βαλλίστρα του και τους κάλεσε να καθίσουν μαζί του. Άναψε ξανά τη φωτιά που είχε σβήσει όταν τους είχε βιγλίσει να έρχονται. Από εδώ όπου βρισκόταν η καλύβα του, είχε καλή θέα· ήταν το πιο ψηλό σημείο του καβουκιού της χελώνας, αν και αρκετά καλυμμένο από τα χελωνόφυτα.

Ο άντρας ήταν ερημίτης· έμενε πάνω στη γιγαντοχελώνα και δεν ήθελε να επιστρέψει σε ηπειρόνησο, τους είπε. Του άρεσε έτσι. Η ζωή ήταν ήρεμη, η χελώνα ήταν όλος ο κόσμος. Οι άνθρωποι των ηπειρονήσων ήταν διεφθαρμένοι και σύντομα οι ηπειρόνησοι θα καταποντίζονταν από τη διαφθορά τους, επέμενε.

Συστήθηκε ως Γουίλιαμ, χωρίς να αναφέρει επώνυμο.

«Γουίλιαμ;» είπε ο Γεώργιος. «Αυτό δεν είναι Υπερυδάτιο όνομα.»

Δεν ήταν Υπερυδάτιος στην καταγωγή, εξήγησε ο Γουίλιαμ. Είχε έρθει από τη διάσταση της Σεργήλης, αλλά ούτε από εκεί καταγόταν. Στη Ρελκάμνια, την Ατέρμονη Πολιτεία, είχε γεννηθεί.

«Και πώς κατέληξες στη διάστασή μας;» τον ρώτησε η Ευτέρπη.

«Με το ένα και με το άλλο. Ήρθα δω να κάνω την τύχη μου... μαζί μ'άθρώπους που δε θέλω να θυμάμαι. Είμαι καλύτερα τώρα. Καλύτερα από ποτέ. Είμαι αλλαγμένος. Δεν είμαι πια όπως ήμουν. Είμαι άλλος άνθρωπος. Και δε θέλω άλλους πάνω στη χελώνα μου! Δε σχεδιάζετε να μείνετε, έτσι;»

Ο Οφιομαχητής τού αποκρίθηκε ότι δεν χρειαζόταν ν'ανησυχεί: δεν σχεδίαζαν να μείνουν. «Αλλά θα ζητήσω απ'τη χελώνα σου να μας πάει ως την Κεντρυδάτια, αν δεν έχεις πρόβλημα.»

Ο Γουίλιαμ γέλασε. «Θα της το ζητήσεις; Έχεις πλάκα, φίλε! Η χελώνα πάει όπου η χελώνα κι η θάλασσα αποφασίζουν, όχι όπου θες εσύ.»

«Θα της μιλήσω και θα συνεννοηθούμε,» είπε ο Γεώργιος, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει εντός του.

Ο Γουίλιαμ τον κοίταξε σαν ν'αντίκριζε άνθρωπο φουσημένο. Ο Οφιομαχητής δεν του έδωσε σημασία, και δεν άργησε να φύγει από την καλύβα και, μες στη νύχτα, να πλησιάσει το κεφάλι της γιγαντοχελώνας μαζί με τους συντρόφους του. Κάθισε επάνω στο κεφάλι, οκλαδόν, και ήρθε σε ψυχονοητική επαφή με το πελώριο ερπετό το οποίο έμοιαζε να χαίρεται πολύ που τον είχε μέσα στο προσωπικό οικοσυστημά του. Δεν μπορούσαν, φυσικά, να επικοινωνήσουν σαν να μιλούσαν – δεν ήταν τέτοια η εφικτή επικοινωνία ανάμεσα στον Οφιομαχητή και τα ερπετά χωρίς ανθρώπινη νοημοσύνη – όμως, με τη σκέψη του, με τη θέλησή του, έκανε τη χελώνα να καταλάβει ότι ήθελε να τον οδηγήσει προς τα εκεί που θα της έδειχνε. Συμφωνούσε; Η γιγαντοχελώνα συμφωνούσε: Η μια κατεύθυνση, ετούτη την εποχή, ήταν το ίδιο καλή με την άλλη μέσα στους ατέρμονους ωκεανούς.

Τη νύχτα την πέρασαν κοντά στη βάρκα τους, όχι κοντά στην καλύβα του Γουίλιαμ, γιατί ο ερημίτης δεν φαινόταν να ήθελε παρέα και είχε και μια περίεργη γυαλάδα στα μάτια. Η Ευτέρπη ρώτησε τον Γεώργιο γιατί δεν τον σκότωναν· δεν έμοιαζε ούτε να τους χρειάζεται σε τίποτα ούτε να μπορεί πραγματικά να τους αντισταθεί. «Είμαστε έξι και είναι ένας. Αλλά και μόνος σου να ήσουν....»

«Δε σκοτώνω ανθρώπους χωρίς καλό λόγο,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, αγριοκοιτάζοντάς την, τιθασεύοντας τη φαρμακερή οργή του. «Είναι φυσημένος, κατά πάσα πιθανότητα, μα δε μας έχει πειράξει.

»Κοιμηθείτε τώρα. Θα φυλάω εγώ σκοπιά.» Πράγμα που δεν παραξένεψε κανέναν τους, φυσικά. Όσο ταξίδευαν επάνω στο μισοκατεστραμμένο πλοίο και, μετά, στη σχεδία, πάντα το ίδιο συνέβαινε. Πάντα τους έλεγε να κοιμηθούν, εκείνος θα τους φυλούσε. Εκείνος, που ποτέ δεν κοιμόταν. Και τα μάτια του σπάνια βλεφάριζαν, πολύ σπάνια – συνήθως επειδή τα είχε χτυπήσει η αλμύρα των ωκεανών.

Η Ευθαλία ήταν η μοναδική παρέα του Οφιομαχητή καθώς τώρα καθόταν οκλαδόν στην προσαραγμένη σχεδία με το Φιλί της Έχιδνας γυμνολέπιδο στα γόνατά του. Και η μοναδική του παρέα κοιμόταν κι αυτή, απλωμένη στους ώμους του.

Με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, ο Γεώργιος ξύπνησε τους συντρόφους του και είπε στον Ωκεανομάντη: «Πρέπει να βουτήξουμε ξανά.»

Η Ευτέρπη'σαρ έκανε Μαγγανεία Μοριακής Αποσυμπιέσεως σε κάτι τρόφιμα που είχαν επάνω στη σχεδία, και ο κύβος που ήταν, στο μέγεθος, λίγο μεγαλύτερος από τη γροθιά του Οφιομαχητή μεγάλωσε και μεγάλωσε και μεγάλωσε, και χωρίστηκε: και ήταν τώρα τρεις σάκοι γεμάτοι φαγητά. Είχαν γίνει λιγάκι άνω-κάτω, βέβαια, από τη μοριακή συμπίεση, αλλά αυτό δεν ενοχλούσε τους πεινασμένους ναυαγούς που έφαγαν το πρωινό τους με όρεξη. Τώρα που βρίσκονταν επάνω στη γιγαντοχελώνα, αισθάνονταν όλοι πολύ πιο ασφαλείς.

Όταν είχαν χορτάσει, ο Ωκεανομάντης (φορώντας την οργανική στολή υποβρύχιας αναπνοής) και ο Οφιομαχητής (γυμνός εκτός από μια περισκελίδα) βούτηξαν στον ωκεανό.

Σήμερα, ο Νικόλαος δεν εντόπισε καμιά ηπειρόνησο. Ούτε αύριο. Αλλά την επόμενη ημέρα είπε στον Γεώργιο ότι είχε επιτέλους αισθανθεί την παρουσία μιας ηπειρονήσου – προς τα εκεί (δείχνοντας με το χέρι του).

Ο Γουίλιαμ αυτές τις μέρες δεν τους συναντούσε συχνά, όμως ερχόταν κάθε τόσο για να τους χαιρετήσει σαν να ήταν περιέργος να έρθει σε κάποια επαφή με ανθρώπους (και ερπετοειδείς, ίσως). Μια φορά, μάλιστα, τους έφερε και αβγά. Τους είπε ότι ήταν από τα πουλιά που

κρύβονταν ανάμεσα στα χελωνόφυτα. Τον ευχαρίστησαν και του πρότειναν να καθίσει να τα τηγανίσουν. Ο Γουίλιαμ – παραδόξως, ίσως – δέχτηκε την πρόσκλησή τους και κάθισε εκεί, κοντά στην άκρη του καβουκιού της γιγαντοχελώνας, ενώ τα αβγά τηγανίζονταν μέσα σ'ένα μεγάλο τηγάνι επάνω σε μια ενεργειακή εστία.

Τώρα, μια μέρα μετά, λίγο πριν από το μεσημέρι, ενώ και οι δύο ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, ο Οφιομαχητής βγήκε από τη θάλασσα μαζί με τον Ωκεανομάντη, ντύθηκε βιαστικά και, αφήνοντας τους συντρόφους του πίσω, έτρεξε ως το κεφάλι της γιγαντοχελώνας με μόνο την Ευθαλία μαζί του, τυλιγμένη στον πήχη του. Φτάνοντας εκεί, ζήτησε, νοητικά, από το πελώριο ερπετό να κατευθυνθεί προς εκείνη τη μεριά (την οποία έδειξε με το μυαλό του). Η γιγαντοχελώνα δεν έφερε αντίρρηση· κουνώντας τα πόδια της κάτω απ'το νερό, έστρεψε το σώμα της προς την κατεύθυνση που ήθελε ο Οφιομαχητής. Και συνέχισε να κολυμπά προς τα εκεί, αν και όχι με μεγάλη ταχύτητα. Ο Γεώργιος υποπετυόταν ότι η σχεδία τους, με τη χρήση της μηχανής, πιθανώς να μπορούσε να πλεύσει ταχύτερα από τη γιγαντοχελώνα. Όμως στη χελώνα ήταν όλοι τους, αναμφίβολα, πιο ασφαλείς, έτσι δεν ήταν θέμα προβληματισμού ποιο ήταν το καλύτερο μεταφορικό μέσο.

Μέρες πέρασαν επάνω στο καβούκι της, όπου έτρωγαν από τις προμήθειές τους καθώς κι από την τοπική πανίδα και χλωρίδα, και είχαν ελάχιστη επαφή με τον Γουίλιαμ ο οποίος συνήθως καθόταν κοντά στην καλύβα του στο ψηλότερο σημείο του καβουκιού. Σε κάποια στιγμή βίγλισαν ένα Χαρωπό Κήτος να τινάζει νερό στον αέρα· σε κάποια άλλη στιγμή, είδαν μια αγέλη από δελφίνια που έμοιαζαν να χορεύουν για εκείνους και μόνο. Μια μέρα, έβρεξε και η βροχή ήταν καλοδεχούμενη από τα χελωνόφυτα και τα πλάσματα επάνω στη ράχη της γιγαντοχελώνας. Ο Γουίλιαμ έβγαλε έξω δυο βαρέλια περιμένοντας να γεμίσουν από το καθαρό βρόχινο νερό.

Είδαν και ένα καράβι, ένα απόγευμα, αλλά ήταν πολύ μακριά τους και ο Οφιομαχητής είπε ότι δεν υπήρχε λόγος να το προσεγγίσουν. «Έχουμε καλύτερο πλοίο. Ζωντανό πλοίο. Και ο Καπετάνιος του είναι φίλος μας δίχως αμφιβολία και δεν πρόκειται να μας πουλήσει.»

Συνέχισε να βουτά στη θάλασσα καθημερινά μαζί με τον Κορισκάνη, για να έρχεται ο Ωκεανομάντης σε επαφή με τους ατέρμονους

ωκεανούς και να είναι βέβαιοι πως δεν θα έχαναν την πορεία τους. Μερικές φορές, ο Οφιομαχητής πλησίασε το κεφάλι της γιγαντοχελώνας για να επικοινωνήσει μ'αυτήν και να της ζητήσει ν'αλλάξει κατεύθυνση, γιατί είχαν βγει λίγο από τον δρόμο τους.

Ένα πρωινό, πίσω από την παγερή ομίχλη που είχε απλωθεί πάνω από τα κύματα, βίγλisan μια μεγάλη γήινη μάζα. Μια ηπειρόνησο! Ο Γεώργιος ζύγωσε ξανά το κεφάλι της γιγαντοχελώνας – με τους συντρόφους του μαζί του, τώρα – και ζήτησε από το πελώριο ερπετό να συνεχίσει να πλησιάζει την πλωτή γήινη μάζα. Η χελώνα, όπως και πριν, δεν έφερε αντίρρηση. Και ο Γεώργιος διαισθανόταν ότι της άρεσε η παρουσία του επάνω της. Ήταν το ίδιο φιλική με την άλλη γιγαντοχελώνα που είχε γνωρίσει – αυτή που τον είχε σώσει τότε που ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς και τ'άλλα καθάρματα είχαν δολοφονήσει τους Αγενείς του, αυτή που είχε πρόσφατα ξανασυναντήσει προτού φτάσει στο Πέρασ των Θαλασσών.

Καθώς προσέγγισαν τις ακτές περνώντας μέσα από τις ομίχλες, προσπάθησαν να καταλάβουν πού βρίσκονταν – σε ποια ηπειρόνησο, κατά πρώτον. Ήταν στην Κεντρυδάτια, στην Ιχθυδάτια, ή στη Μικρυδάτια;

Ο Γουίλιαμ έμεινε κοντά στην καλύβα του, στο ψηλότερο σημείο του καβουκιού· δεν κατέβηκε καθόλου, σαν να φοβόταν, ή σαν να αποστρεφόταν τον πολιτισμό οποιασδήποτε ηπειρονήσου.

Η ακτή δίπλα στην οποία κολυμπούσε τώρα η γιγαντοχελώνα ήταν βραχώδης κυρίως και γεμάτη δέντρα. Ένα δάσος απλωνόταν εκεί. Και ο Γεώργιος, προς στιγμή, αναρωτήθηκε μήπως ήταν πάλι στη Μικρυδάτια, στο Μεγάλο Δάσος. Αλλά, όχι, σύντομα κατάλαβε ότι δεν μπορεί να ήταν εκεί. Αυτός ο δασότοπος, όμως, σαν κάτι να του θύμιζε... Τι; Είχε ξαναβρεθεί πρόσφατα εδώ;

Ζήτησε, νοητικά, ψυχικά, από τη γιγαντοχελώνα να συνεχίσει ν'ακολουθεί την ακτή, και δεν άργησαν να φτάσουν εκεί όπου το δάσος τελείωνε, και πέρα από την ακτή ανοιχτοί τόποι απλώνονταν – οι οποίοι επίσης θύμιζαν κάτι στον Γεώργιο. Αλλά τώρα δεν αναρωτιόταν τι ήταν αυτό που έπαιζε με το μυαλό του. Δεν αμφέβαλλε πού βρισκόταν. Στους Αγρούς ήταν. Στους Αγρούς γύρω από την Ηχώπολη. Αυτές εδώ δεν μπορεί παρά να ήταν οι Ακριανές Ακτές.

Και, καθώς οι ήλιοι μεσουρανούσαν, η γιγαντοχελώνα έφτασε κάπου όπου οι ακτές έστριβαν, κι εξακολούθησε να κολυμπά νωχελικά πλάι τους. Σ'εκείνο το σημείο υπήρχε μια χερσόνησος, και στο άκρο της ήταν οικοδομημένος ένας Ναός της Έχιδνας. Ο Ναός στο Καρφί.

Ο Αργύριος τον είδε και αναφώνησε.

«Ξέρεις πού είμαστε;» τον ρώτησε ο Οφιομαχητής, ενώ όλοι τους (εκτός από τον Γουίλιαμ, φυσικά) στέκονταν κοντά στο κεφάλι της χελώνας.

«Όχι. Ξέρεις εσύ;»

«Είσαι από τη Μεγάπολη και δεν έχεις έρθει ποτέ στο νοτιοδυτικότερο άκρο της Κεντρυδάτιας;»

«Εκεί είμαστε;»

Ο Γεώργιος κατένευσε. «Ο Ναός που βλέπεις είναι του 'Ιερατείου του Καρφιού', που λένε. Ούτ' αυτό το ξέρεις;»

«Έχω ακούσει για το Ιερατείο του Καρφιού,» είπε ο Αργύριος, «μα δεν είχα ποτέ ταξιδέψει εκεί.»

«Τους γνωρίζω τους ιερωμένους του Ναού.» Εκτός αν έχουν περάσει τόσα χρόνια που να είναι πια όλοι τους νεκροί, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, και καταπολέμησε την οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Δεν μπορεί να είχαν μείνει τόσο καιρό μέσα στο Πέρασ των Θαλασσών! Δεν μπορεί νάχαν περάσει περισσότερο από... μερικοί μήνες – το πολύ. Σωστά;

«Θα σταματήσουμε;»

«Όχι. Θα σε πάμε στον δικό σου Ναό. Στις Ακτές των Βράχων, δεν είπες ότι είναι; Βόρεια της Μεγάπολης;»

«Ναι. Έχεις ξαναπάει κι εκεί;»

«Όχι. Εκεί δεν έχω ξαναπάει, αλλά θέλω.»

«Ο Πρωθιερέας μας θα σε καλοδεχτεί, να είσαι σίγουρος. Θα αισθανθεί ευλογημένος από την παρουσία σου.»

Δε θα είναι η πρώτη φορά... σκέφτηκε ο Γεώργιος.

Και συνέχισαν να ταξιδεύουν κατά μήκος των νότιων ακτών της Κεντρυδάτιας, περνώντας σύντομα κι από την Ηχώπολη. Όχι από πολύ κοντά της αλλά αρκετά κοντά για να μπορούν να τη βιγλίσουν με τα μάτια – μια πόλη στις εκβολές ενός ποταμού – χωρίς να χρειάζονται κιάλι. Καθοδόν συναντούσαν και αρκετά πλεύσιμα τώρα – βάρκες,

πλοιάρια, καράβια – ιστιοφόρα, κωπήλατα, μηχανοκίνητα – και πολλοί από τους ναυτικούς ή τους ψαράδες κοίταζαν με περιέργεια τη γιγαντοχελώνα. Την έδειχναν και φώναζαν. Σφύριζαν. Δεν ήταν συνηθισμένο θέαμα, γιγαντοχελώνα κοντά στις ακτές ηπειρονήσου. Ορισμένοι πρόσεξαν και ότι άνθρωποι βρίσκονταν επάνω της και τους ρωτούσαν, μεγαλόφωνα, ποιοι ήταν και μήπως χρειάζονταν βοήθεια. Ο Γουίλιαμ κρυβόταν μες στην καλύβα του· ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του, κατά κανόνα, τους αγνοούσαν, αλλά μερικές φορές ο Γεώργιος τούς έγνεφε ότι δεν χρειάζονταν τίποτα, όλα ήταν εντάξει. Στους επιβάτες ενός πλοιαρίου, όμως, μίλησε.

Το σκάφος είχε πλησιάσει τη γιγαντοχελώνα περισσότερο από άλλα, κι ο πρασινόδερμος άντρας που στεκόταν στην πλώρη του έβγαλε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα και φώναξε: «Εεεεε! Σεις εκεί, στη χελώνα! Θέτε να σας πάρουμε, ρε; Είστε ναυαγοί;»

«Όχι,» του απάντησε ο Οφιομαχητής. «Είμαστε καλά. Ευχαριστούμε! Αλλά πες μου – τι χρονιά είναι;»

«Τι τι χρονιά είναι;»

«Τι χρονιά είναι. Ποιο είναι το έτος, η χρονολογία.»

Ο άντρας στο πλοιάριο φάνηκε παραξενεμένος, ακόμα κι από την απόσταση που τους χώριζε. Το ίδιο κι οι άλλοι τρεις που ήταν πάνω στο σκάφος – δυο άντρες και μια γυναίκα. «Από πότε έχετε να πιάσετε λιμάνι, ρε;» φώναξε ο άντρας στην πλώρη.

«Τι χρονιά είναι, Καπετάνιε;» επέμεινε ο Οφιομαχητής, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει εντός του.

Ο άντρας, που δεν ήταν βέβαιο ότι ήταν όντως καπετάνιος, του απάντησε. Του είπε ποιο ήταν το έτος, και ο Γεώργιος κατάλαβε αμέσως ότι ένας χρόνος είχε περάσει από τότε που χάθηκαν στο Πέρας των Θαλασσών. Ένας ολόκληρος χρόνος.

«Και ποιος είναι ο μήνας, Καπετάνιε;» ρώτησε, αν και ήδη υποψιαζόταν ότι δεν μπορεί παρά να ήταν χειμώνας.

Και είχε δίκιο. Ο άντρας φώναξε: «Χειμέριος ο Δεύτερος. Σίγουρα δε θέτε να σας πάρουμε;»

Ένας ολόκληρος χρόνος... Ένας ολόκληρος χρόνος ακριβώς είχε περάσει από τότε που χάθηκαν στο Πέρας των Θαλασσών. Αυτή η καταραμένη ενδοδιάσταση τού είχε κλέψει έναν ολόκληρο χρόνο από την

αναζήτησή του! Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε την οργή του σαν φαρμακερή θύελλα μέσα του, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κράτησε υπό έλεγχο.

«Σίγουρα δε θέτε, ρε, να σας πάρουμε;» επανέλαβε ο άντρας στην πλώρη του πλοιαρίου. «Είστε ναυαγοί, δεν είστε;»

«Ευχαριστούμε, αλλά όχι, Καπετάνιε,» του φώναξε ο Γεώργιος. «Θα μείνουμε εδώ.»

Οπότε ο άντρας τούς κούνησε το χέρι σε αποχαιρετισμό, και το πλοiάριο απομακρύνθηκε από τη γιγαντοχελώνα...

...η οποία συνέχισε να ταξιδεύει κοντά στις νότιες ακτές της Κεντρουδάτιας, που τώρα πλέον ήταν οι Κακές Ακτές. Γιατί είχαν περάσει από τον Κόλπο της Τριάνης χωρίς να μπουν εκεί, χωρίς να πλησιάσουν την Τριάνη. Οι περιοχές που απλώνονταν αντίκρυ τους ήταν οι Κακοί Τόποι. Όχι κανένα μέρος όπου θα ήθελαν να βγουν στην ξηρά.

Τέσσερα χρόνια, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Τέσσερα χρόνια είμαι πια σ'αυτή την καταραμένη διάσταση – κι ακόμα δεν έχω ανακαλύψει τίποτα για το ποιος είμαι!

Η οργή του μαινόταν μέσα του. Και οι άλλοι – ακόμα κι όσοι δεν ήταν ερπετοειδείς – ο Αργύριος, η Ευτέρπη, ο Νικόλαος – την αισθάνονταν σχεδόν σαν ψυχικό κύμα επάνω τους. Σαν μια καταιγίδα έτοιμη να ξεσπάσει.

Κανείς δεν μιλούσε.

2

Το πλήρωμα του Αεικίνητου Χελιού πέφτει γύρω μου, οι Μακροθάνατοι πέφτουν, ο ένας μετά τον άλλο, βογκώντας, κραυγάζοντας. Το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας είναι μέσα τους.

Αλλά όχι μέσα σε όλους. Κάποιοι ακόμα στέκονται, μην έχοντας φάει, ή μην έχοντας πει, και κοιτάζουν σαστισμένοι, τρομαγμένοι.

Ο Φαφλατάς φτεροκοπά πάνω από τον Δημοσθένη τον Φτερωτό που μουγκρίζει διπλωμένος· φτεροκοπά και φωνάζει: «Καπετάνιε Καπετάνιε Καπετάνιε...»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου για να συγκρατεί τη φαρμακερή οργή μου. Ποια καθάρματα το έκαναν αυτό; Ποια καθάρματα; Στο μυαλό μου έρχονται πάλι οι Αγενοί μου, το παλιό μου πλήρωμα, που όλοι τους σκοτώθηκαν τόσο άδικα – ή σχεδόν όλοι. Θέλω να κόψω κεφάλια. Το χέρι μου σφίγγει το μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας στη ζώνη μου.

Η Διονυσία αμέσως γονατίζει πλάι στην Ερασμία που γρυλίζει και χτυπιέται. «Βοήθησέ με, Γεώργιε!» μου φωνάζει η μάγισσα. «Βοήθησέ με! Κράτησέ την ακίνητη!»

Πλησιάζω και γονατίζω κι εγώ, κάνοντας ό,τι μου ζητά – κρατώντας την Ερασμία ακίνητη, καθώς το Τέκνο κρώζει: «...νερό... νερό... νερό!...» Το ξέρω πως αισθάνεται να φλέγεται, αισθάνεται τα σωθικά της να έχουν αρπάξει φωτιά.

Η Διονυσία τής λέει: «Θα σε βοηθήσω τώρα. Με τη μαγεία μου. Μην αντισταθείς στην υπνωτική επίδραση που θα νιώσεις. Με καταλαβαίνεις, Ερασμία; Μην αντισταθείς στην υπνωτική επίδραση· είναι ο μόνος τρόπος για να σε βοηθήσω. Με καταλαβαίνεις;»

«...Ναι,» κάνει εκείνη, «ναι...» Ιδρώτας λούζει το γαλανόδερμο πρόσωπό της.

Και η Διονυσία το πιάνει ανάμεσα στα χέρια της και μουρμουρίζει παράξενα λόγια, γρήγορα, επίμονα, βαστώντας τα μάγουλα της Ερασμίας

σταθερά, ενώ εγώ ακόμα κρατάω το Τέκνο ακινητοποιημένο στα σανίδια της κουβέρτας για να μη χτυπιέται και χαλάσει τη δουλειά της μάγισσας. Η Διονυσία έχει τα μάτια της εστιασμένα στα μάτια της Ερασμίας, καθώς εκείνη λέει πάλι, κάπου-κάπου: «Νερό... νερό...» Αλλά ύστερα από μερικά λεπτά τα βλέφαρά της βαραίνουν και κλείνουν. Πέφτει σε βαθύ ύπνο.

Και κάποιος ήδη μού φωνάζει – ένας από το πλήρωμά μου – «Τους δηλητηρίασαν, Καπετάνιε! Μα την Έχιδνα, τα καθάρματα τούς δηλητηρίασαν, οι λοκράθιοι πούστηδες!» Κι ένας από τους Μακροθάνατους: «Ο Καταραμένος πεθαίνει, Μαύρε! Όλοι τους πεθαίνουν! Βοήθησέ τους!»

Η Διονυσία μού λέει: «Της έκανα Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως. Το δηλητήριο τώρα κινείται πιο αργά μέσα της, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι τελικά δεν θα τη σκοτώσει—»

«Μπορείς να κάνεις το ίδιο και στους υπόλοιπους; Μπορείς να το κάνεις μαζικά, σε όλους; Γιατί μόνο έτσι θα προλάβω να τους βρω το αντίδοτο. Ήδη έχουμε καθυστερήσει.»

Η Διονυσία μοιάζει να σκέφτεται προς στιγμή, μυριάδες σκέψεις να περνάνε πίσω από τα καστανά μάτια της που με κοιτάζουν διεσταλμένα. «Γίνεται,» μου λέει, «γίνεται αλλά είναι δύσκολο. Αλλά γίνεται. Αλλά χρειάζομαι έναν άλλο – χρειάζομαι τον μάγο του πλοίου. Πού είν' ο μάγος του πλοίου;» Σηκώνεται όρθια ξαφνικά, κοιτάζει τριγύρω.

Σηκώνομαι πλάι της.

«Εκεί είναι, ο μαλάκας,» μας λέει η Λουκία, που, παρότι ήπια γαλανό κρασί, δεν φαίνεται να έχει επηρεαστεί απ'το δηλητήριο. Η ποσότητα μέσα στα ποτά μάλλον δεν είναι και τόσο μεγάλη· πρέπει να πιεις περισσότερο για να επιδράσει επάνω σου.

Στρέφω το βλέμμα μου προς τη μεριά όπου δείχνει η Λουκία και βλέπω τον Χρίστο'μορ – τον κοντό, μικρόσωμο, κατάλευκο στο δέρμα μάγο του πλοίου μας – να είναι πεσμένος και να ουρλιάζει καθώς σέρνεται κρατώντας την κοιλιά του. Γαμώτο! Κι αυτός...

Η Διονυσία λέει στη Λουκία: «Πρόσεχε την!» δείχνοντας την Ερασμία. «Πρόσεχε μην την ξυπνήσει κανείς – είναι κρίσιμο!» Και τρέχει κοντά στον Χρίστο'μορ, περνώντας ανάμεσα από ανθρώπους που

κραυγάζουν διπλωμένοι ή κοιτάζουν τρομοκρατημένοι, μην ξέροντας τι να κάνουν.

Την ακολουθώ. Αυτή είναι η μόνη που ίσως – ίσως – μπορεί να τους σώσει. Η Διονυσία είναι πολύ ικανή Βιοσκόπος. Το ξέρω πως είναι. Αλλά, μα την Έχιδνα, ακόμα κι αυτή θα καταφέρει να γλιτώσει ένα ολόκληρο πλήρωμα και τους Μακροθάνατους μαζί από τα σαγόνια του Αβυσσαίου; Το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας δεν σε σκοτώνει αμέσως – και οι στιγμές είναι βασανιστικές μέχρι να έρθει ο θάνατος – αλλά ούτε και αργεί να σε σκοτώσει. Και ήδη χάσαμε χρόνο καθώς η Διονυσία χρησιμοποιήσε τη μαγεία της επάνω στην Ερασμία. Το μόνο που με κάνει να έχω ελπίδες είναι ότι φαίνεται πως οι εχθροί μας δεν είχαν να ρίξουν πολύ μεγάλη ποσότητα δηλητηρίου στα ποτά (και ίσως και στα φαγητά), οπότε το Τελευταίο Χάδι μάλλον είναι λιγότερο ισχυρό απ'ό,τι συνήθως. Που σημαίνει, βέβαια, ότι θα τους σκοτώσει όλους, σίγουρα – αλλά θ'αργήσει λίγο. Κι αυτό το λίγο πιθανώς ν'αποδειχτεί σωτήριο αν η Διονυσία καταφέρει να κάνει κάτι.

Η μάγισσα τώρα αρπάζει τον Χρίστο και με τα δύο χέρια, του φωνάζει «Μην κινείσαι!» κι αρθρώνει βιαστικά τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Δεν ξέρω από μαγεία αλλά δεν νομίζω πως είναι η Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως που έκανε για την Ερασμία.

Φτάνω κοντά κι αρπάζω κι εγώ τον Χρίστο'μορ, για να τον κρατήσω ακίνητο, να υποβοηθήσω τη Διονυσία στη δουλειά της... η οποία αυτή τη φορά δεν αργεί να τελειώσει. Σε λιγότερο από ένα, ενάμισι λεπτό, ο Χρίστος παίρνει μια βαθιά ανάσα και μοιάζει να συνέρχεται. «Μα την Έχιδνα...» κρῶζει, ξεροκαταπίνοντας. «Τι...; Τι ήταν...;»

Τον βοηθάω να σταθεί όρθιος, τον υποβαστάζω.

«Δε σ'έχω κάνει καλά,» του λέει βιαστικά η Διονυσία. «Αυτό είναι μόνο ένα Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας. Απλά δεν πονάς – αλλά θα πεθάνεις – εκτός αν με βοηθήσεις να σώσουμε εσένα και όλους τους άλλους. Σας έχουν δηλητηριάσει και πρέπει να κάνω μια μαγγανεία μαζικά για να σας σώσω. Με καταλαβαίνεις;»

Ο Χρίστος την κοιτάζει μοιάζοντας μπερδεμένος.

«Με καταλαβαίνεις;» επιμένει η Διονυσία.

«Νομίζω... ναι, καταλαβαίνω—»

«Ξέρεις τι χρειάζομαι; Ένα ενεργειακό κέντρο εστίασης. Καλωδιώσεις, αισθητήρες, φιάλες. Αλλά δεν ξέρω πώς να τα στήσω εγώ, ή αν υπάρχουν τ'απαραίτητα στο πλοίο—»

«Υπάρχουν. Υπάρχουν.»

«Τότε, μη χάνουμε χρόνο! Θα πεθάνουν. Κι εσύ μαζί τους. Πρέπει να βιαστούμε!»

«Ακολουθήστε με,» λέει ο μικρόσωμος μάγος και, χωρίς να χρειάζεται πια να τον υποβαστάζω, τρέχει.

Τον ακολουθούμε· κατεβαίνουμε σ'ένα αμπάρι του Χελιού, ενώ από πάνω μας αντηχούν τα ουρλιαχτά και οι κραυγές των δηλητηριασμένων, και οι τρομαγμένες, σαστισμένες φωνές όσων δεν δηλητηριάστηκαν και βλέπουν τους άλλους να αργοπεθαίνουν βασανιστικά χωρίς να μπορούν να τους βοηθήσουν.

Ο Χρίστος'μορ, ευτυχώς, ξέρει ακριβώς ποια κιβώτια ν'ανοίξει και ποιους εξοπλισμούς να πάρει. «Τα έχουμε εφεδρικά αυτά,» μας λέει καθώς βγάζει τα πράγματα. «Είναι, εκτός των άλλων, και για το κέντρο ισχύος – ανταλλακτικά.» Όσα μάς χρειάζονται τα βάζει σ'ένα άλλο κιβώτιο, και εξηγεί ότι θέλουμε και έξι μεγάλες ενεργειακές φιάλες, για να είμαστε σίγουροι. Δείχνει κάμποσες εκεί, στη γωνία.

Μαζεύω έξι και τις δένω σφιχτά, με χοντρό σχοινί· δεν θάναί πρόβλημα να τις κουβαλήσω επάνω. Και το κάνω – τις τραβάω πίσω μου, με προσοχή – ενώ η Διονυσία κι ο Χρίστος'μορ με ακολουθούν μεταφέροντας το κιβώτιο με τα υπόλοιπα πράγματα – καλώδια, αισθητήρες, και μια, δυο άλλες συσκευές, νομίζω, που δεν είμαι βέβαιος τι ακριβώς κάνουν.

Ανεβαίνουμε στο κατάστρωμα, όπου η κατάσταση φαίνεται ακόμα πιο άσχημη από πριν· αλλά ελπίζω να είναι μόνο η ιδέα μου. «Δεν έχουμε πολύ χρόνο,» προειδοποιώ τους μάγους. «Πρέπει να βιαστείτε.»

«Ναι,» λέει ο Χρίστος, κάθιδρος, με το κεφάλι του να μοιάζει περισσότερο με κρανίο απ'ό,τι συνήθως, «ναι,» καθώς έχει ήδη ξεκινήσει τη δουλειά, βγάζοντας τα πράγματα από το κιβώτιο. «Ανοίξτε μου χώρο, μόνο. Κάντε μου χώρο για να στήσω το κέντρο εστίασης.»

«Πού;» ρωτάω. «Πόσο χώρο;»

Και η Διονυσία μού δείχνει, και μου εξηγεί ότι ο χώρος πρέπει νάναι αρκετός για να μπορεί να χωρέσει όλο το πλήρωμα και τους Μακροθάνατους. Χρειαζόμαστε, δηλαδή, τη μισή κουβέρτα.

Χωρίς καθυστέρηση, απομακρύνω από την πρύμνη ως το μεσαίο κατάρτι ανθρώπους που ουρλιάζουν και χτυπιούνται και σέρνονται (τους πιάνω και τους τραβάω· δεν υπάρχει καιρός για λεπτότητες τώρα, μακάρι να υπήρχε), ανθρώπους που είναι τρομαγμένοι αλλά ανεπηρέαστοι από το δηλητήριο (και αυτούς δεν χρειάζεται να τους τραβήξω), και διάφορα αντικείμενα, τα οποία εκτοξεύω όπου βρω. Συγχρόνως, ο Χρίστος'μορ στήνει καλωδιώσεις επάνω στην κουβέρτα και τοποθετεί αισθητήρες, και η Διονυσία τον βοηθά όπως μπορεί. Σχηματίζουν ένα μεγάλο πλέγμα από καλώδια επάνω στα σανίδια και τελικά ενώνουν τις ενεργειακές φιάλες μ'αυτό. Ο Χρίστος μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι αγγίζοντας μια συσκευή, και λέει: «Έτοιμο, είναι έτοιμο, Διονυσία. Φόρα τα.» Της δίνει κάτι δαχτυλίδια που ενώνονται, μέσω καλωδίων, με το κέντρο εστίασης – το πλέγμα που έχουν διαμορφώσει.

Η Διονυσία φορά τα μισά δαχτυλίδια στα δάχτυλα του ενός χεριού – στον αντίχειρα, στον δείκτη, στον μέσο – και τ'άλλα μισά στα δάχτυλα του άλλου χεριού, και μου λέει: «Γεώργιε. Βάλε όλους τους δηλητηριασμένους μέσα στο ενεργειακό κέντρο εστίασης. Όλους! Γρήγορα!»

Και ο Χρίστος'μορ μπαίνει πρώτος εκεί.

Δεν κάνω ερωτήσεις· αρχίζω ν'αρπάζω ανθρώπους και να τους πετάω μέσα. Τώρα, αν μη τι άλλο, έχουμε ακόμα λιγότερο χρόνο για λεπτότητες. Ίσως κάποιοι να χτυπήσουν· αλλά, αν καταφέρουμε να τους σώσουμε απ'το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας, αυτό θα είναι το μόνο που δεν θα τους απασχολεί. Και νομίζω πως, δυστυχώς, ορισμένοι είναι ήδη νεκροί καθώς τους σηκώνω· δεν κουνιούνται καθόλου, αμφίβολο είναι αν αναπνέουν, και δεν υπάρχει καιρός για να τους ελέγξω.

Η Διονυσία έχει ξεκινήσει κάποιο ξόρκι· τη βλέπω να μουρμουρίζει και να κάνει παράξενα σχήματα με τα δάχτυλά της. Ενέργειες τρεμοπαίζουν μέσα στο κέντρο εστίασης και, περισσότερο, γύρω από αυτό. Από πού βγαίνει η ενέργεια; Υπάρχει διαρροή στα καλώδια; Μετά όμως βλέπω ότι, όχι, η ενέργεια δεν πετάγεται από τις καλωδιώσεις τις ίδιες αλλά από τους αισθητήρες. Το έχω ξαναδεί να συμβαίνει αυτό, κάποτε, στο λησμονημένο παρελθόν μου; Δεν είμαι σίγουρος...

Οι δηλητηριασμένοι συνέρχονται καθώς τους ρίχνω μέσα στο ενεργειακό κέντρο εστίασης, όμως τους φωνάζω να μην κουνηθούν, να μη φύγουν από εκεί, να μείνουν στις θέσεις τους, αλλιώς όλοι θα πεθάνουν – τους έχουν δηλητηριάσει!

Μοιάζουν τώρα να μην πονάνε, μοιάζουν να έχουν γλιτώσει από τα σαγόνια του Αβυσσαίου – μια παραπλανητική ψευδαίσθηση. Η Διονυσία τούς λέει – μεγαλόφωνα, για να την ακούσουν καθαρά – ότι απλά έκανε τον πόνο τους να περάσει, ότι ακόμα είναι δηλητηριασμένοι και, για να τους σώσει, πρέπει να τους ρίξει σε ύπνο. Να μην αντισταθούν στην υπνωτική επίδραση που θα νιώσουν. Να μην αντισταθούν, αλλιώς η δουλειά της θα χαλάσει.

«Κάντε ό,τι σας λέει,» τους προτρέπω. «Κάντε ό,τι σας λέει! Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να σας σώσουμε.»

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει, Μαύρε;» γρυλίζει ο Καταραμένος, κάτωχρος.

«Δεν υπάρχει χρόνος για εξηγήσεις. Κάντε ό,τι σας είπε η Διονυσία!» επαναλαμβάνω.

Και βλέπω πως εκείνη έχει ήδη αρχίσει να μουρμουρίζει τα ακαταλαβίστικα λόγια της μαγείας ενώ τα μάτια της είναι μισόκλειστα. Οι ενέργειες που τινάζονται από τους αισθητήρες δυναμώνουν, φουντώνουν σαν φωτιές ολόκληρες. Και βλέπω τώρα ενέργειες να πετάγονται ακόμα και από μερικά άλλα σημεία των καλωδιώσεων. Οι δηλητηριασμένοι φαίνεται να βρίσκονται μέσα σ'έναν δακτύλιο από λαμπερές φλόγες.

Αλλά φοβάμαι ότι δεν θα μπορέσουμε να τους γλιτώσουμε όλους. Ήδη, καθώς τους μιλούσαμε η Διονυσία κι εγώ, είδα κάποιους να πέφτουν παρότι δεν έμοιαζε να πονάνε πλέον. Τους είδα απλά να πέφτουν. Νεκροί ίσως. Αν κι εύχομαι πως όχι. Εύχομαι ο οργανισμός τους να αδρανοποιήθηκε από την επίδραση του Τελευταίου Χαδιού, λίγο πριν από τον θάνατο.

Το μόνο που τους έχει σώσει ως τώρα είναι το γεγονός ότι το φάρμακι ήταν απλωμένο σ'όλα τα ποτά – και πιθανώς και σ'όλα τα φαγητά. Δεν ήταν το ίδιο δυνατό όπως όταν το δέχτηκε ο Ευγένιος ο Αγένιος από το βελονοβόλο μου.

Περισσότεροι από τους δηλητηριασμένους τώρα αρχίζουν να πέφτουν, ο ένας μετά τον άλλο. Αλλά δεν ανησυχώ γι'αυτούς. Είναι η Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως της Διονυσίας που επιδρά επάνω τους, μαζικά, καταστέλλοντας τις λειτουργίες του σώματός τους, κοιμίζοντάς τους.

«Γεώργιε!» μου φωνάζει η Λουκία ξαφνικά. «Γεώργιε!» Και τη βλέπω να τρέχει προς τη μεριά της Διονυσίας κρατώντας το σκέπασμα ενός μεταλλικού κιβωτίου. Κρατώντας το σαν... ασπίδα;

Τι...;

Μετά, όμως, βλέπω πού μου δείχνει με το άλλο της χέρι. Στο λιμάνι. Αντίκρυ μας. Στην αρχή της αποβάθρας. Όπου κάποιοι άνθρωποι είναι συγκεντρωμένοι – μισή ντουζίνα, ίσως – και οι δύο έχουν υψώσει βαλλίστρες, σημαδεύοντας... τη Διονυσία!

Ο ένας σωριάζεται, απρόσμενα, μ'ένα βέλος καρφωμένο στο μάτι· κι ο άλλος, ξαφνιασμένος απ'αυτό, χάνει το σημάδι του. Το δικό του βέλος περνά πάνω απ'την αυτοσχέδια ασπίδα της Λουκίας καθώς η πειρατίνα τινάζεται μπροστά από τη Διονυσία για να την προστατέψει.

Ποιος έριξε το πρώτο βέλος;

Ο Ανθέμιος – που τώρα εξαπολύει ακόμα ένα βέλος, πετυχαίνοντας και τον δεύτερο βαλλιστροφόρο. Στο στήθος.

Δεν επηρεάστηκαν όλοι οι Μακροθάνατοι από το Τελευταίο Χάδι.

Τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας, πηδάω απ'το κατάστρωμα· πέφτω στην προβλήτα τρέχοντας προς αυτούς που έχουν απομείνει όρθιοι και προσπαθούν ν'απομακρυνθούν. Δύο βέλη περνάνε από πάνω μου – ρίχνουν ο Ανθέμιος και κάποιος άλλος Μακροθάνατος που ακόμα στέκεται – αλλά αστοχούν τους εχθρούς μας καθώς αυτοί κινούνται γρήγορα.

Βγάζοντας το βελονοβόλο μου, σημαδεύω έναν προτού χαθούν μες στο νυχτερινό πλήθος του λιμανιού. Η βελόνα τον βρίσκει στον μηρό και ο άντρας σκοντάφτοντας πέφτει, επηρεασμένος από το Παγερό Δήγμα. Οι άλλοι εξαφανίζονται σαν κακές σκιές. Τον πεσμένο τον αρπάζω απ'τα μαλλιά και τον τραβάω πίσω μου, καθώς τρέμει, ξεπαγιασμένος. Κάποιοι με δείχνουν μέσα απ'τα σκοτάδια, αλλά κανείς δεν έρχεται να μου ζητήσει τον λόγο. Φοβάμαι, όμως, ότι πολύ σύντομα θα έχουμε τους λιμενοφύλακες κοντά μας...

Δύο από το πλήρωμα που ακόμα στέκονται μού ρίχνουν μια ξύλινη ράμπα και επιστρέφω στο κατάστρωμα. Τον λεχρίτη που τρέμει εξακολουθώ να τον τραβάω μαζί μου, φυσικά, και τον ρίχνω κάτω, στα σανίδια όπου πριν από λίγο ήταν πεσμένοι οι δηλητηριασμένοι από το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας. Τώρα, είναι όλοι τους μέσα στον μαγικό κύκλο της Διονυσίας, κοιμισμένοι. Και δεν φαίνονται πια ενεργειακές λάμπες από εκεί. Η Διονυσία είναι γονατισμένη, έχοντας βγάλει εκείνα τα δαχτυλίδια με τα καλώδια από τα χέρια της, μοιάζοντας κουρασμένη. Η Λουκία στέκεται κοντά της, ακόμα κρατώντας σαν ασπίδα το σκέπασμα του μεταλλικού κιβωτίου.

«Ποιοι διάολοι του Λοκράθου ήταν αυτοί;» με ρωτά, από την απόσταση που μας χωρίζει. «Βατράχια;»

«Δεν ξέρω,» της λέω, «αλλά θα μάθω. Η Διονυσία είναι καλά;»

«Καλά είμαι,» μου απαντά η ίδια. «Ζαλισμένη μόνο.»

«Τους περιποιήθηκαν όλους; Εντάξει;»

«Κοιμούνται, ναι,» μου λέει καθώς πιάνει το χέρι της Λουκίας και ορθώνεται, «και ο οργανισμός τους λειτουργεί αργά. Αλλά πρέπει να βιαστείς αν είναι να τους σώσεις.»

«Θα τους φέρω το αντίδοτο,» αποκρίνομαι. «Δεν είναι δύσκολο να βρεθεί.» Ούτε κατά διάνοια τόσο δύσκολο όσο αυτό που χρειαζόταν ο αδελφός της για να γλιτώσει από το φαρμάκι της κερασφόρου οχιάς.

Στρέφω το βλέμμα μου στον άντρα που τρέμει επάνω στα σανίδια της κουβέρτας, ακινητοποιημένος από τον Παγερό Δήγμα. Θέλω να του μιλήσω αλλά το ξέρω πως τώρα είναι ανίκανος για κουβέντα. Πρέπει να περιμένω, γιατί ούτε αυτό το αντίδοτο έχω μαζί μου.

«Φεύγουμε από τούτο το λιμάνι,» λέω.

«Δε μπορείς να βρεις αντίδοτο εδώ;» με ρωτά η Διονυσία.

«Το ερώτημα είναι ποιοι μας κυνηγάνε εδώ,» της λέω. «Δε μπορούμε να το ρισκάρουμε να μείνουμε άλλο. Και είδε κανείς τη λιμενοφυλακή να κάνει κάτι για να τους σταματήσει;»

«Νομίζω πως έρχεται,» μου λέει η Λουκία δείχνοντας στην αρχή της αποβάθρας.

«Πολύ αργά...» μουγκρίζω. Και προς το πλήρωμά μου: «Ανοίξτε τα πανιά. Σηκώστε την άγκυρα, λύστε τους κάβους. Αποπλέουμε! Αποπλέουμε!» Πέντε άνθρωποι έχουν απομείνει όλοι κι όλοι από το

τσούρμο – ανάμεσά τους και η Ιωάννα των Θαλασσών – αλλά σπεύδουν αμέσως να με υπακούσουν.

Από τους Μακροθάνατους τρεις στέκονται, παρατηρώ: ο Ανθέμιος και... ο Ισίδωρος κι ο Βάιος, αν δεν κάνω λάθος τα ονόματά τους.

Οι λιμενοφύλακες πλησιάζουν γρήγορα, σπλισμένοι αλλά με τα όπλα τους κατεβασμένα. Μας φωνάζουν. Ρωτάνε τι έγινε εδώ, τι συμβαίνει.

Τους λέω: «Κάποιοι δηλητηρίασαν το πλήρωμά μου και μετά μας έριξαν με βαλλίστρες απ'το λιμάνι – και τώρα έρχεστε;»

«Τώρα ακούσαμε ότι κάτι τρέχει εδώ,» αποκρίνεται η αρχηγός τους, μια γυναίκα μετρίου αναστήματος που μοιάζει τετράγωνη. «Προς τα πού πήγαν;»

«Προς τα κει,» της λέω δείχνοντας το λιμάνι. «Τρέξτε να τους βρείτε.» Ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα εντός μου για να μην αρχίσω ν'ανοίγω κεφάλια.

Η αρχηγός των λιμενοφυλάκων μιλάει στους δικούς της κι απομακρύνονται από την αποβάθρα μας.

Τα πανιά του Αεικίνητου Χελιού είναι ανοιχτά τώρα κι ακούω το μεταλλικό κρ-κρ-κρ-κρ-κρ της άγκυρας καθώς σηκώνεται. Η Ιωάννα των Θαλασσών βρίσκεται ήδη στη γέφυρα, στο τιμόνι, κι από εκεί μού φωνάζει: «Να μας βγάλω απ'το λιμάνι, Καπ'τάνιε;»

«Ναι!»

«Δεν έχουμε μηχανές,» μου λέει η Λουκία πλησιάζοντάς με μαζί με τη Διονυσία. «Ο μάγος είναι πεσμένος. Πώς θα κινηθούμε; Πού σκοπεύεις να πάμε; Δε μπορούμε να πάμε μακριά αρκετά γρήγορα.»

«Ελπίζω να μη χρειαστεί να πάμε μακριά,» αποκρίνομαι. «Ελπίζω στη Σιλφάνη να βρω αντίδοτο για το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας. Δεν είναι και τόσο σπάνιο.»

«Θα βρεις αντίδοτο για όλο το πλήρωμα και τους Μακροθάνατους μαζί; Τι ποσότητα απαιτείται γι'αυτό;»

«Μεγάλη. Αν δεν υπάρχει στη Σιλφάνη, τότε πιστεύω τουλάχιστον να υπάρχει αρκετή για να συνεφέρω μερικούς απ'αυτούς – κι ανάμεσά τους θα είναι κι ο μάγος.»

«Η Διονυσία δε μπορεί να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως;»

«Δεν την ξέρω,» απαντά η ίδια.

«Και δεν μπορείς ούτε καν να προσπαθήσεις;»

«Όταν δεν γνωρίζω μια μαγική μέθοδο δεν γίνεται να τη χρησιμοποιήσω, Λουκία. Δεν είναι σαν να δένεις και να λύνεις κόμπους. Θα μας ανατινάξω όλους, πολύ πιθανόν.» Και μου φαίνεται ακόμα κουρασμένη, πολύ κουρασμένη, ύστερα από τη μαγγανεία που έκανε για να σώσει τους δηλητηριασμένους. Το λευκό-ροζ δέρμα της έχει πάρει μια ωχρή απόχρωση, τα μάτια της μοιάζουν βυθισμένα μες στις κόγχες του κεφαλιού της. Ιδρώτας γυαλίζει πάνω στο μέτωπό της, έχοντας νοτίσει τα καστανόξανθα μαλλιά της. Δεν πρέπει να ήταν εύκολο να κάνει τη μαγγανεία σε όλους, μαζικά, ακόμα και με τη βοήθεια αυτού του ενεργειακού κέντρου εστίασης.

Το πλοίο μας βγαίνει απ'το λιμάνι της Αρίλκης, και η Ιωάννα των Θαλασσών μου φωνάζει: «Πλώρη για πού, Καπ'τάνιε;»

«Ανατολικά! Προς Σιλφάνη!»

Ο άνεμος ευτυχώς είναι ευνοϊκός και τα πανιά φουσκωμένα.

Η Λουκία κοιτάζει τον ξεπαγιασμένο καριόλη στα πόδια μας. «Τι θα του κάνουμε αυτού;»

«Ερωτήσεις,» της απαντώ. «Μόλις συνέλθει.»

«Σε πόση ώρα;»

«Μπορεί και να χρειαστεί ώς το πρωί. Αλλά, μάλλον, θα έχει τη δυνατότητα να κουνήσει τη γλώσσα του από πιο πριν.»

«Νομίζεις ότι ήταν τα βατράχια;»

«Δεν ξέρω. Ίσως.» Σκύβω και ψάχνω τον ξεπαγιασμένο καριόλη που έχει κοκαλώσει τελείως τώρα. Τραβάω τα ρούχα του, τα σκίζω. Δεν βρίσκω επάνω του κανένα από εκείνα τα χαρακτηριστικά περιδέραια με το λαξευτό βατράχι. «Δεν έχει κάποιο σημάδι,» λέω. Είναι καφετόδερμος και γαλανομάλλης, αρκετά γεροδεμένος. Θα μπορούσε να ήταν ναυτικός, ή λιμενεργάτης, ή κουρσάρος. Ή τίποτα από αυτά.

Ο Ανθέμιος κι οι άλλοι δυο Μακροθάνατοι με πλησιάζουν. «Θα προλάβεις να τους σώσεις, Μαύρε;» με ρωτά ο πρώτος.

«Θα προλάβω,» του λέω. «Η μαγεία της Διονυσίας έχει διάρκεια. Σταμάτησε την κίνηση του οργανισμού τους. Μας έδωσε χρόνο. Μέρες.» Στρέφομαι στη Διονυσία. «Έτσι δεν είναι;»

Εκείνη νεύει. «Ναι, κανονικά, κάποιες μέρες. Φτάνει μόνο να μην ξυπνήσουν,» τονίζει. «Να τους προσέχετε. Να προσέχετε τίποτα να μην τους ξυπνήσει. Γιατί, αν κάποιος ξυπνήσει, θα πρέπει να τον

ξανακοιμήσω· αλλά αυτό δεν θα γίνει αμέσως, κι εν τω μεταξύ το δηλητήριο θα συνεχίσει τη δράση του – και ίσως να μην τον προλάβω, ίσως να πεθάνει.»

«Την ακούσατε,» λέω στους Μακροθάνατους. «Πείτε το και στο πλήρωμα.»

«Και η Ερασμία;» με ρωτά ο Ανθέμιος. «Είναι πεσμένη εκεί.» Δείχνει.

«Κοιμάται κι αυτή,» του λέει η Διονυσία. «Αν μη τι άλλο, βρίσκεται σε λιγότερο κίνδυνο από τους υπόλοιπους. Ήταν η πρώτη που έριξα σε ύπνο. Αλλά να την προσέχετε επίσης, να μην ξυπνήσει.»

Οι Μακροθάνατοι απομακρύνονται.

Πλησιάζω την Ερασμία και τη σηκώνω στα χέρια. Την παίρνω μαζί μου καθώς βαδίζω προς τη γέφυρα. Η Διονυσία, η Λουκία, κι ο γάτος της με ακολουθούν.

Η δεύτερη μού λέει: «Εγώ δεν επηρεάστηκα, Γεώργιε. Αλλά ήπια γαλανό κρασί.»

«Μάλλον όχι αρκετό»· και της εξηγώ ότι η ποσότητα του δηλητηρίου δεν πρέπει να επαρκούσε για να σε επηρεάσει με μόνο μια, δυο γουλιές. «Ήπιες περισσότερες;»

«Μία γούλια, συγκεκριμένα.»

«Είδες που σου λέω;»

Μπαίνουμε στη γέφυρα κι αφήνω κάτω την Ερασμία, σε μια γωνία. Λέω στην Ιωάννα των Θαλασσών να προσέχει μην την ξυπνήσει.

«Δε θα την πειράξω καθόλου, Καπετάνιε. Μπορείς να τους σώσεις;»

«Υπάρχει αντίδοτο, και θα το βρω. Το δηλητήριο που τους χτύπησε λέγεται ‘το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας’.»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί μας το έριξαν. Τι ήθελαν; Να μας κουρσέψουν μες στο λιμάνι;»

«Δεν ήθελαν να κάνουν κακό σ’εσάς, κατά πάσα πιθανότητα. Ήθελαν να κάνουν κακό σ’εμένα.» Και η οργή μου είναι μια θύελλα μέσα μου την οποία μόνο οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου κρατούν υπό έλεγχο.

Η Ιωάννα των Θαλασσών δεν μιλά, αλλά η Λουκία μού λέει: «Τα βατράχια, όμως, δεν θα ήξεραν ότι δεν επηρεάζεσαι από δηλητήρια;»

«Δεν κάνεις κακό σε κάποιον μόνο σκοτώνοντάς τον, Λουκία.»

Δεν διαφωνεί.

Πιάνω ένα κιάλι που βλέπω πλάι στην κονσόλα πλοήγησης και κοιτάζω προς τα δυτικά μες στη νύχτα, να δω μήπως κανείς μάς ακολουθεί. Αλλά κανένας δεν έρχεται. Όποιοι κι αν ήταν, λοιπόν, δεν είναι πρόθυμοι να μας καταδιώξουν κιόλας. Κρίμα – κατεβάζω πάλι το κιάλι – ήθελα να κόψω μερικά κεφάλια απόψε.

Σε τέσσερις, τεσσερισήμισι ώρες φτάνουμε στο λιμάνι της Σιλφάνης – ένα μικρό ταξίδι που αν λειτουργούσαν οι μηχανές μας θα είχαμε κάνει σε καμιά ώρα. Αράζουμε σε μια αποβάθρα ενώ ανταλλάσσω μερικές σύντομες κουβέντες με τους λιμενοφύλακες. Τους λέω ότι έχω άρρωστους ανθρώπους επάνω στο σκάφος· ήρθα να βρω φάρμακα, αντίδοτα. Μπορούν να με βοηθήσουν;

«Φέρνεις εμπόρευμα;» με ρωτά ο λιμενοφύλακας που στέκεται στην αποβάθρα ενώ εγώ στέκομαι ακόμα στην κουपाστή.

«Δεν φέρνω εμπόρευμα. Ξέρεις πού μπορώ να βρω φάρμακα και, κυρίως, αντίδοτα για δηλητήρια;» ρωτάω ξανά· γιατί, δυστυχώς, δεν γνωρίζω καθόλου καλά τις Τρεις Πόλεις.

«Είναι πολύ αργά,» μου απαντά, «οι φαρμακαποθήκες είναι κλειστές. Γιατί δεν τους πας στο Νοσοκομείο;»

«Μπορεί εκεί να έχουν αντίδοτα για δηλητήρια;»

«Το Νοσοκομείο είναι, Καπετάνιε...»

«Εντάξει,» λέω, «ευχαριστώ.»

Και οι λιμενοφύλακες απομακρύνονται.

Λέω στη Λουκία, τη Διονυσία, και τον Ανθέμιο, που στέκονται δίπλα μου: «Πάω στο Νοσοκομείο, να δω αν έχουν αντίδοτο για το Τελευταίο Χάδι.»

«Θάρθω μαζί σου,» προθυμοποιείται η Διονυσία.

«Όχι. Μείνε εδώ, καλύτερα. Μπορεί κάποιος απ'τους δηλητηριασμένους να ξυπνήσει και να χρειαστεί να τον κοιμήσεις ξανά.» Τώρα, μου μοιάζει πιο ξεκούραστη από πριν· υποθέτω πως θα μπορούσε να κάνει πάλι εκείνη τη μαγγανεία μια, δυο φορές εν ανάγκη.

Και μάλλον κι η ίδια συμφωνεί, γιατί δεν φέρνει αντίρρηση.

Η Λουκία μου λέει: «Εγώ όμως θα έρθω.»

«Φοβάσαι μη χαθώ;»

«Άσε τις μαλακίες, Καπετάνιε μου· θα έρθω.»

Στρέφομαι στον Ανθέμιο. «Πρόσεχε,» του λέω. «Τους πάντες και τα πάντα.»

Νεύει σιωπηλά.

Κατεβαίνουμε σ'ένα από τα αμπάρια, εγώ, η Λουκία, κι ο γάτος της.

«Τι κάνουμε εδώ;» με ρωτά εκείνη.

«Υπάρχει ένα δίκυκλο εδώ, που νομίζω ότι λειτουργεί.» Το είχα μπα-νίσει στις νυχτερινές περιπλανήσεις μου.

Το βρίσκω πάλι. Ελέγχω να δω αν έχει ενεργειακή φιάλη κάτω απ'το κάθισμα. Έχει. Το καβαλάω και ενεργοποιώ τη μηχανή του. Η Λουκία κάθεται πίσω μου κι ο Ακατάλυτος πηδά στην αγκαλιά της. Βάζω τους τροχούς σε κίνηση, δοκιμαστικά. Όλα εντάξει φαίνονται. Πλησιάζω την έξοδο των αμπαριών περνώντας κάτω απ'τα ενεργειακά φώτα που άναψα πιο πριν καθώς κατεβήκαμε. Πατάω τον διακόπτη που ανοίγει τη μεγάλη πόρτα η οποία πέφτει σαν ράμπα στην αποβάθρα.

Βγαίνω απ'το Αεικίνητο Χέλι τρέχοντας μες στους νυχτερινούς δρόμους της Σιλφάνης. Θυμάμαι πού είναι το Νοσοκομείο· το έχω ξαναδεί. Ένα και μόνο Νοσοκομείο έχει η Σιλφάνη, και δεν είναι και τόσο μακριά από το λιμάνι. Φτάνουμε εκεί δίχως καθυστέρηση και σταματάω το δίκυκλο μες στον περιβόλο. Κατεβαίνουμε.

Ένας νυχτοφύλακας, οπλισμένος, μας πλησιάζει. «Τι θέλετε, παρακαλώ;» Πρέπει να του φανήκαμε ύποπτοι έτσι φουριόζοι όπως ήρθαμε.

«Χρειάζομαι αντίδοτο για ένα δηλητήριο. Σε μεγάλη ποσότητα,» του λέω. «Ένα ολόκληρο πλήρωμα έχει δηλητηριαστεί, και πεθαίνει. Δεν έχω χρόνο για χάσιμο.»

«Προς τα εκεί.» Μου δείχνει. «Στα Επείγοντα. Βλέπεις την πινακίδα;»

«Τη βλέπω.»

Βαδίζουμε, αλλά ο φρουρός μάς σταματά πάλι. «Η γάτα πρέπει να μείνει έξω· δεν επιτρέπεται μες στο Νοσοκομείο.»

Η Λουκία κλοτσά, ελαφρά, πολύ ελαφρά, τον Ακατάλυτο με το μποτοφορεμένο πόδι της, βγάζοντας συγχρόνως ένα μακρόσυρτο ξξξξς απ'τα δόντια της. Αλλά εκείνος μάς ακολουθεί πάλι.

«Πάρε τον έξω,» της λέω.

Η Λουκία τον ξανακλοτσά, λίγο πιο δυνατά τώρα, και κάνει ξξξξςς! πάλι λίγο πιο δυνατά· κι αυτή τη φορά ο γάτος φαίνεται να πιάνει το

νόημα. Βγάζει κι αυτός ένα άγριο σύριγμα, μάλλον θυμωμένος μαζί της, και τινάζεται πίσω. Δεν μας ακολουθεί καθώς μπαίνουμε στο Νοσοκομείο και στρίβουμε κάτω απ'την πινακίδα που γράφει ΕΠΕΙΓΟΝΤΑ.

Δεν είναι και πολλοί γιατροί εδώ – ούτε πολλοί υπάλληλοι γενικά – μόνο όσοι έχουν νυχτερινή βάρδια. Τους λέω τι χρειάζομαι, χωρίς καθυστέρηση: αντίδοτο για το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας. Με κοιτάζουν σαν μαλάκες· δεν ξέρουν τι είναι αυτό, και μου το λένε.

«Ένα δηλητήριο είναι, σας είπα. Ολόκληρο πλήρωμα πεθαίνει.»

«Φέρτε τους εδώ, να δούμε τι—» αρχίζει ο γιατρός με τα γυαλιά και το γαλανό δέρμα.

«Δεν υπάρχει λόγος να τους φέρω εδώ, και δεν είναι εύκολο κióλας να μετακινηθούν. Μια μάγισσά μας, μια Βιοσκόπος, τους έχει κάνει – πώς το λένε; – Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως; – για να επιβραδύνει τη δράση του δηλητηρίου μες στον οργανισμό τους. Αν τους μετακινήσουμε μπορεί να ξυπνήσουν, πράγμα που θα σπάσει τη μαγγανεία και ίσως να πεθάνουν. Είναι στα όρια του θανάτου, γιατρέ. Στα όρια του θανάτου.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομανά μέσα μου, για να μην τον αρπάξω απ'τη γελοία πουκαμίσια που φορά και τον κολλήσω στον τοίχο. «Χρειάζομαι το αντίδοτο. Γρήγορα!»

Μια νοσοκόμα, που φαίνεται πιο συγκροτημένη απ'αυτόν τον χαζοχορευτή της Σιλοάρνης, μου λέει: «Το ξέρετε εσείς το αντίδοτο; Να σας πάω στην αποθήκη; Εδώ κοντά είναι. Αν το ξέρετε....»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Πήγαινε με στην αποθήκη.»

Την ακολουθώ καθώς βαδίζει βιαστικά, με τη φαρδιά στολή της ν'ανεμίζει γύρω της, και οι άλλοι – γιατρός και Λουκία – ακολουθούν εμένα. Ο γιατρός κάνει στη Λουκία κάποια ερώτηση που δεν ακούω καλά, κι εκείνη τού απαντά: «Τώρα, πριν από τέσσερις, πέντε ώρες.»

«Γιατί δεν ήρθατε αμέσως;» λέει ο γιατρός

«Δεν ήμασταν εδώ. Πριν από λίγο αράξαμε.»

Η νοσοκόμα ανοίγει τη φαρμακαποθήκη. Ανάβει ενεργειακό φως. «Αποδώ είναι τα φάρμακα που συνήθως χρησιμοποιούνται για δηλητηριάσεις,» μου λέει δείχνοντας.

Κοιτάζω στα ράφια. Πιάνω τα κουτάκια και τα βαζάκια και διαβάζω τη σύσταση.

Μαλακίες...

Κι άλλες μαλακίες...

Μαλακίες... μαλακίες... μαλακίες... (Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου είναι το μόνο που με συγκρατεί απ'το να τα κάνω όλα κομμάτια και θρύψαλα εδώ μέσα.) Μαλακίες... Μαλακίες, γαμώ το μουνί της Σιλοάρνης! Δεν έχουν τίποτα χρήσιμο στο Νοσοκομείο τους;... Αυτό! Αυτό είναι! Αυτό εδώ περιέχει δύο από τα στοιχεία που χρειάζομαι. Τα δύο βασικά. Επαρκούν για να αδρανοποιήσω το Τελευταίο Χάδι, ειδικά έτσι απλωμένο στα ποτά και τα φαγητά όπως ήταν. Αλλά τούτο το φιαλίδιο δεν φτάνει για όλο το πλήρωμα, σε καμία περίπτωση.

Στρέφομαι στη νοσοκόμα κρατώντας το ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη μου. «Θέλω κι άλλα σαν αυτό. Πολλά. Άλλα δέκα, τουλάχιστον. Ολόκληρο πλήρωμα έχει δηλητηριαστεί.»

«Αυτά που βλέπετε είναι, μόνο.»

Κοιτάζω πάλι στο ράφι. Έχει τέσσερα ακόμα φιαλίδια. Τα παίρνω. Πέντε στο σύνολο. Δεν φτάνουν. Σίγουρα δεν φτάνουν. «Δεν έχετε περισσότερα σε καμιά άλλη αποθήκη;»

«Αυτά είναι, κύριε, δυστυχώς.»

«Εντάξει, θα τα πάρω.»

«Μια στιγμή,» μου λέει ο γιατρός. «Είναι φάρμακα του Νοσοκομείου· δεν μπορείτε να τα πάρετε έτσι.»

«Θα τα πάρω,» του λέω, «ή θα σας σκοτώσω όλους και θα τα πάρω. Διάλεξε.» Βγάζω ένα νόμισμα των εκατό οκταπόδων (είχα έρθει προετοιμασμένος, φυσικά· είχα πάρει χταπόδια μαζί μου) και το δίνω στη νοσοκόμα. «Πιστεύω είναι αρκετό.»

Βγαίνω από την αποθήκη έχοντας ήδη κρύψει τα φάρμακα μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου. Η Λουκία έρχεται μαζί μου· ο γιατρός και η νοσοκόμα μένουν πίσω.

«Τι θα κάνουμε;» με ρωτά η Λουκία.

«Θα συνεφέρουμε τον μάγο, κατά πρώτον.»

«Και μετά;»

«Ολοταχώς για Ριλιάδα.»

«Ριλιάδα; Στην Κεντρυδάτια, μα την Έχιδνα;»

«Μόνο εκεί είναι οι Κατωμήχανοι.»

Έχουμε ήδη φύγει απ'τα Επείγοντα· περνάμε από την είσοδο του Νοσοκομείου και βρίσκουμε το δίκυκλο να μας περιμένει εκεί όπου το αφήσαμε στον περίβολο. Με τον Ακατάλυτο καθισμένο στη σέλα σαν να σκέφτεται ν'αρπάξει το τιμόνι και να το οδηγήσει, ο παλιοπειρατής. Νιαουρίζει βλέποντάς μας.

Τον πιάνω απ'το σβέρκο και τον δίνω στη Λουκία. Με γρατσουνίζει ο καριόλης. Σκούρο-μπλε αίμα επάνω στον καρπό μου. Ελπίζω να μην το γλείψει από τα νύχια του – για το δικό του καλό. Αν και μάλλον η ποσότητα είναι πολύ μικρή για να πάθει τίποτα.

Καβαλάω το δίκυκλο και πίσω μου ανεβαίνει η Λουκία μαζί με τον γάτο.

«Εντάξει όλα;» μου φωνάζει ο νυχτοφύλακας απ'το φυλάκίό του.

«Θα δείξει,» του απαντώ, και βάζω τους τροχούς σε κίνηση βγαίνοντας απ'τον περίβολο του Νοσοκομείου.

Τρέχω μες στους δρόμους της Σιλφάνης, ολοταχώς προς το λιμάνι και το Αεικίνητο Χέλι.

Οι ναυαγοί επάνω στη ράχη της γιγαντοχελώνας, ταξιδεύοντας κοντά στη νότια μεριά της Κεντρυδάτιας, άφησαν πίσω τους τις Κακές Ακτές, πέρασαν αντίκρυ της Ερπετόπολης και των εκβολών του ποταμού Τίρπου, πέρασαν αντίκρυ της πελώριας Μεγάπολης (που δικαιολογημένο ήταν το όνομά της), και καθώς ζύγωναν μες στο σούρουπο τις Ακτές των Βράχων έπιασε κακοκαιρία. Η βροχή έπεφτε καταρρακτωδώς στο καβούκι της χελώνας ποτίζοντας τα χελωνόφυτα. Τα μικρά ζώα και τα πουλιά είχαν κρυφτεί· το ίδιο κι ο Γουίλιαμ, ο ερημίτης, μέσα στην καλύβα του. Ο Οφιομαχητής, ο Ωκεανομάντης, ο ιερέας της Έχιδνας, η μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, και οι δύο άποδες ερπετοειδείς είχαν καλυφτεί κάτω από έναν καμβά που είχαν δέσει σε ψηλά χελωνόφυτα τα οποία θύμιζαν καλάμια, δημιουργώντας μια απλή σκηνή. Τα κύματα ήταν άγρια και μεγάλα. Αλλά οι ναυαγοί είχαν δει και χειρότερα. Πολύ χειρότερα. Στο Πέρας των Θαλασσών. Και τίποτα πλέον δεν τους τρόμαζε. Ειδικά επάνω στη ράχη μιας ακλόνητης γιγαντοχελώνας. Εδώ πέρα, αν δεν έβρεχε, αν δεν φυσούσε, δεν θα το καταλάβαινες ότι είχε τρικυμία. Η χελώνα ήταν ένα καράβι που καθόλου δεν κλυδωνιζόταν, σχεδόν υπερφυσικά σταθερό.

Ο Γεώργιος κοίταζε την αγριεμένη θάλασσα που κάθε τόσο φωτιζόταν από αστραπές, ενώ βροντές αντηχούσαν. Είχε μια... παράξενη αίσθηση. Νόμιζε πως ένιωθε πιο έντονα απ'ό,τι συνήθως τις ανθυδατικές ενέργειες που κρατούσαν την ηπειρόνησο πλωτή. Αλλά δεν βρισκόταν και τόσο κοντά στην Κεντρυδάτια. Ναι μεν μπορούσε να τη δει μες στην καταιγίδα, μπορούσε να δει τις ακτές της, μα απείχε τουλάχιστον κανένα μίλι από εκεί. Κανονικά, δεν θα έπρεπε να αισθάνεται καθόλου τις ανθυδατικές ενέργειές της. Συνήθως αισθανόταν τις ανθυδατικές ενέργειες μιας ηπειρονήσου όταν βουτούσε κοντά της, όταν ήταν σε επαφή με το νερό της θάλασσας, όχι έξω από αυτό.

Απόψε, κάτι διαφορετικό συνέβαινε. Κάτι σχετικό μ'αυτή την καταιγίδα, νόμιζε ο Οφιομαχητής. Η ατμόσφαιρα ήταν... φορτισμένη. Παράδοξα φορτισμένη, ίσως.

Οι δύνοντες ήλιοι κρύβονταν πίσω από κατάμαυρα σύννεφα. Θα νόμιζες ότι ήταν βαθιά νύχτα. Ένας κεραυνός έσκισε ξαφνικά τους ουρανούς – σαν σπαστή φωτεινή λεπίδα, σαν βέλος επουράνιων θεών, σαν οργή της Έχιδνας – και έπεσε προς τις Ακτές των Βράχων, και οι επιβάτες της γιγαντοχελώνας αντίκρισαν ένα θέαμα που δεν είχαν ξαναντικρίσει. Το νερό φάνηκε ν'αρπάζει φωτιά: σπίθες πετάχτηκαν, λάμπεις, και δυνατοί τριγμοί αντήχησαν. Ο Οφιομαχητής αμέσως κατάλαβε ότι, φυσικά, δεν ήταν φωτιά· ήταν οι ανθυδατικές ενέργειες της Κεντρυδάτιας. Ο κεραυνός δεν έπεσε στις Ακτές των Βράχων, απλά έπεσε προς τα εκεί, αλλά ποτέ δεν τις έφτασε. Το ουράνιο βέλος κάρφωσε το νερό σαν οι ανθυδατικές ενέργειες να το είχαν τραβήξει στη θάλασσα. Και οι λάμπεις έγιναν εκτυφλωτικές. Οι άλλοι σκέπασαν τα μάτια τους, αλλά ο Οφιομαχητής κοίταζε χωρίς να βλεφαρίζει. Και, μέσα στην ακτινοβολία, διέκρινε κάτι που δεν ήταν άμεσα σχετιζόμενο με το σπάνιο καιρικό φαινόμενο αλλά, μάλλον, αποτελούσε παράπλευρη συνέπειά του. Μια βάρκα είχε ανατραπεί και κάποιος είχε πέσει στο νερό και πάλευε τώρα με τα κύματα.

Το φως έσβησε ξανά, κρύβοντας τον ναυαγό.

«Άνθρωπος στη θάλασσα!» είπε ο Γεώργιος.

«Τι;» έκανε η Ευτέρπη.

«Πού;» ρώτησε ο Αργύριος.

«Δεν τον είδατε, τώρα που φώτισε;» είπε ο Οφιομαχητής. «Ένας άνθρωπος είναι στη θάλασσα. Η βάρκα του ανατράπηκε από τις ενεργειακές εκκενώσεις που προκάλεσε ο κεραυνός.»

«Ας πρόσεχε,» αποκρίθηκε η Ευτέρπη. «Δεν έπρεπε νάχε βγει βόλτα με τέτοιο καιρό.»

Ο Γεώργιος την αγριοκοίταξε ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του. Ύστερα, βγαίνοντας από το πρόχειρο καταφύγιό τους, έτρεξε προς το κεφάλι της γιγαντοχελώνας.

«Πού πας, ρε;» του φώναξε η Ευτέρπη.

«Γεώργιε!» φώναξε ο Νικόλαος.

Το Καστανό Φίδι και το Ξανθό Φίδι ακολούθησαν τον Οφιομαχητή δίχως καθυστέρηση, κινούμενα γρήγορα πάνω στις δυνατές ουρές τους, συρίζοντας στη γλώσσα τους, αδιαφορώντας για τη βροχή που τους έλουζε.

Ο Γεώργιος έφτασε στο κεφάλι της γιγαντοχελώνας και ήρθε σε άμεση νοητική επαφή μαζί της. Της ζήτησε – με ψυχικές αισθήσεις, με νοητικά νεύματα, όχι με λέξεις – να κατευθυνθεί προς τον ναυαγό. Είχε σκαρφαλώσει επάνω στο κεφάλι της και, γονατισμένος εκεί, της έδειχνε έχοντας τεντώσει το χέρι του δίπλα από το δεξί της μάτι που ήταν σχεδόν σαν το κεφάλι του στο μέγεθος.

Η πελώρια χελώνα χτύπησε τη μασέλα της μία φορά σαν να ήθελε να πει Εντάξει, και στράφηκε προς τη μεριά του ναυαγού...

...ο οποίος δεν ήταν μακριά. Σύντομα τον πλησίασαν, αυτόν και την αναποδογυρισμένη βάρκα του, επάνω στην οποία είχε απεγνωσμένα γαντζωθεί για να μην πνιγεί.

«Θες βοήθεια;» του φώναξε ο Οφιομαχητής, ακόμα γονατισμένος πάνω στο κεφάλι της γιγαντοχελώνας.

Ο ναυαγός τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια· το πρόσωπό του έμοιαζε χαμένο μέσα σε μακριά, πυκνά γένια και μαλλιά.

«Θες βοήθεια;» φώναξε ξανά ο Οφιομαχητής.

«Θα το εκτιμούσα, μα την Έχιδνα!»

Ο Γεώργιος μειδίασε, και τα δόντια του φάνηκαν να γυαλίζουν επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του. «Έρχομαι!» Έβγαλε την κάπα του και την έδωσε στο Ξανθό Φίδι που στεκόταν λίγο πιο πίσω απ'το κεφάλι της χελώνας. Ύστερα, βούτηξε στα αγριεμένα νερά.

Οι υδατοτρόπες ιδιότητές του τον οδήγησαν γρήγορα πλάι στον ναυαγό. «Καλησπέρα,» είπε.

«Πού τη βλέπεις την καλή, ρε μάστορα;» μούγκρισε ο μουσάτος, μακρυμάλλης άντρας που ήταν καφετόδερμος, παρατήρησε ο Γεώργιος τώρα που τον έβλεπε από πιο κοντά.

«Βρέθηκε κάποιος να σε σώσει. Τι άλλο ζητάς από την Έχιδνα, τέλος πάντων;» Άρπαξε τον ναυαγό γύρω από τη μέση με το ένα χέρι και με το άλλο έπιασε την αναποδογυρισμένη βάρκα από την άκρη. Και, χρησιμοποιώντας πάλι τις υδατοτρόπες ιδιότητές του, άρχισε να τραβά τον άντρα και το μικρό σκάφος άνετα μες στα αγριεμένα νερά.

«Μα τους θεούς!...» έκανε ο άγνωστος φτύνοντας θάλασσα. «Είσαι... Ψάρι είσαι, μα τους θεούς;»

Χωρίς το παραμικρό πρόβλημα έφτασαν πλάι στη γιγαντοχελώνα και ο Οφιομαχητής είπε στον ναυαγό: «Πιάσου γερά στην πλάτη μου. Πιάσου γερά,» ενώ έδενε τη βάρκα με τα ευλύγιστα χελωνόφυτα ώστε να μην την πάρει η θάλασσα.

«Τι θα κάνεις;»

«Πιάσου, γαμώτο!»

Ο ναυαγός πιάστηκε στην πλάτη του Οφιομαχητή, και ο Οφιομαχητής (αφήνοντας τη βάρκα κάτω) πιάστηκε στο πλάι της γιγαντοχελώνας, στα χελωνόφυτα, και γρήγορα σκαρφάλωσε σαν να μην κουβαλούσε τίποτα περισσότερο από μια βρεγμένη κάπα. Και ούτε καν, ίσως. Ο ναυαγός δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι συνέβαινε αυτό. Ονειρεύομαι; αναρωτήθηκε.

Ο Γεώργιος έφτασε πάνω στο καβούκι και ο ναυαγός τώρα μπορούσε να σταθεί στα πόδια του που ακόμα έτρεμαν. Δεν βρίσκονταν μακριά απ'το κεφάλι της χελώνας, και οι δύο ερπετοειδείς τούς πλησίασαν.

«Φιδάνθρωποι, γαμώτο!» αναφώνησε ο ναυαγός, κάνοντας πίσω.

Ο Γεώργιος πήρε την κάπα του από το Ξανθό Φίδι. «Ευχαριστώ, φίλε μου.» Και προς τον ναυαγό: «Ερπετοειδείς, θες να πεις.»

«Τι είναι δω πέρα, ρε μάστορα; Ποιος είσαι;»

«Το ερώτημα είναι ποιος είσαι εσύ,» είπε ο Οφιομαχητής, και ο άντρας αποκρίθηκε ότι τον έλεγαν Ευσέβιο. Ευσέβιος ο Καβουροσφάχτης. Ήταν από τη Μεγάπολη. Είχε πάει να κυνηγήσει κάβουρες στις Ακτές των Βράχων κι επέστρεφε τώρα στη Μεγάλη Πόλη με τη βάρκα του – αλλά αυτή η καταιγίδα έπιασε απρόσμενα σαν νάρθη απ'το πουθενά, μα την Έχιδνα! Σαν η Έχιδνα να χτύπησε τα κύματα με την ουρά της κι όλοι οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου νάρχισαν να φουσάνε μαζί!

«Αλλά ποιος είσαι, ρε μάστορα, να πούμε; Καβαλάς το κεφάλι γιγαντοχελώνας σαν νάναι το προσωπικό σου πλοίο, κολυμπάς σαν οδοντόψαρο μέσα σ'αντάρα, σκαρφαλώνεις σαν ξαδέλφι τ'Αστερίωνα αν και δεν μοιάζεις για τόσο γιγαντόσωμος, κι έχεις φιδανθρώπους – συγγνώμη, ερπετοειδείς, να πούμε – για φίλους!»

«Όχι μόνο ερπετοειδείς,» του είπε η Ευτέρπη'σαρ, κι ο Ευσέβιος αναπήδησε ξαφνιασμένος. Δεν τους είχε δει να έρχονται ούτε τους είχε

ακούσει, αλλά η μάγισσα, ο ιερέας, και ο Ωκεανομάντης ήταν εκεί, έχοντας πριν από λίγο ξεπροβάλλει σιωπηλά μέσα από τα χελωνόφυτα.

«Σιγά, ρε διαόλοι της Σιλοάρνης!» αναφώνησε ο Ευσέβιος ο Καβουροσφάχτης. «Μου κόψατε τη μισή ζωή, να πούμε! Τι είστε, ολόκληρο τσούρμο εδώ πάνω; Τίποτα πειρατές με γιγαντοχελώνα για καράβι, μα την Έχιδνα;»

«Μόνο εμείς είμαστε,» του είπε ο Αργύριος.

«Κι ένας ερημίτης,» πρόσθεσε ο Νικόλαος, «που μάλλον δεν θα κατεβεί για να σε χαιρετήσει.»

Ο Ευσέβιος κοίταζε τον Αργύριο με στενεμένα μάτια. «Ιερέας της Φαρμακερής Κυράς είσαι συ;» Έβλεπε που το πρόσωπό του ήταν βαμμένο πράσινο και με μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια – η μάσκα της ιεροσύνης. «Όχι, έτσι; Απλά το παίζεις, να πούμε. Αλλά πρόσεχε, φίλε, γιατί άμα σε πάρουνε είδ–»

«Ιερωμένος είμαι,» τον διαβεβαίωσε ο Αργύριος.

«Άντε ρε!» γέλασε κοφτά ο Ευσέβιος. «Με δουλεύεις! Σου μοιάζω για μαλάκας, το λοιπόν; Δεν είμαι τόσο μαλάκας, αδελφέ.»

«Ιερωμένος είμαι,» επανέλαβε ο Αργύριος. «Είχα χαθεί στο– στις θάλασσες, αλλά μετά η Μεγάλη Κυρά έστειλε έναν εκλεκτό της για να με σώσει.»

Ο Ευσέβιος ο Καβουροσφάχτης μόρφασε μέσα από τα πυκνά, μαύρα γένια που έπεφταν ως το στήθος του. «Εντάξει, να πούμε, δεν καταλαβαίνω τι τρέχει μαζί σας, αλλά» – κοίταξε τον Γεώργιο – «σου χρωστώ δέκα χάρες, φίλε, που με γλίτωσες από τούτη την τρικυμία. Θα ήμουν αλλιώς σκυλοπνιγμένος, στα σίγουρα.»

«Δεν αφήνω ποτέ ανθρώπους στη θάλασσα,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Στάσου τώρα να φέρω πάνω και τη βάρκα σου, για να μην την αρπάξουν τα κύματα πριν από εμένα.»

Κατέβηκε πάλι στο πλάι της γιγαντοχελώνας και εύκολα ανέβασε τη βάρκα, σαν να ήταν φτιαγμένη από βαμβάκι. «Δε φαίνεται νάχει ζημιές,» είπε, αφήνοντάς την κάτω. «Όμως, μάλλον, όλα τα καβούρια που είχες πιάσει έπεσαν στη θάλασσα.»

Ο Ευσέβιος τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια ξανά. «Δεν πειράζει αυτό,» είπε. «Προσφορά στην Έχιδνα...» Και μετά: «Ρε μάστορα, συγνώμη κιόλας, αλλά... αλλά έχω ακούσει έναν μύθο, να πούμε...»

«Τι μύθος;»

«Υποτίθεται πως είν' ένας τύπος με κατάμαυρο δέρμα που έχει τη δύναμη είκοσι αντρών και πίνει δηλητήρια θανατηφόρων φιδιών αντί γι'απόκρασο, και έχει κι ένα σπαθί που του το έδωσε η ίδια η Φαρμακερή Κυρά. Οφιομαχητή τον λένε... Δε μπορεί νάσαι αυτός... έτσι;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Γεώργιο, κατευάζοντας την παράλογη οργή του. «Το μάντεψες.»

«Τι πα να πει αυτό; Είσαι, ή δεν είσαι;»

«Εσύ τι λες;»

«Για κάτσε, ρε φίλε! Είσαι κατάμαυρος σαν εξωδιαστασιακός, να πούμε. Είσαι – είσαι, σίγουρα, πολύ δυνατός. Δεν έχω ξαναδεί τέτοια δύναμη σε άνθρωπο. Δε νομίζω. Κι έχεις για παρέα δυο φιδ-ερπετοειδείς, εκτός απ'τους άλλους. Κι έχεις κι ένα φίδι τυλιγμένο στο χέρι σου, τώρα που το βλέπω, μα την Έχιδνα!» Έδειξε την Ευθαλία. «Και καβαλούσες και το κεφάλι μιας γιγαντοχελώνας σα νάταν το ακρόπρωρο του καραβιού σου! Είσαι ο Οφιομαχητής, δηλαδή; Αυτό μού λες;»

«Στη Μεγάπολη μένεις;»

«Ε;»

«Ρωτάω: Στη Μεγάπολη μένεις, αδελφέ;» είπε ο Οφιομαχητής.

«Ναι. Δε σ'το είπα ήδη;»

«Πηγαίνουμε, πρώτα, στον Ναό της Έχιδνας εδώ, στις Ακτές των Βράχων, και μετά θα σε συνοδέψω ως τη Μεγάπολη άμα θες. Αν και δεν θα είμαστε πάνω στη γιγαντοχελώνα πια. Ελπίζω να μην έχεις πρόβλημα μ'αυτό.»

«Γιατί να μην είμαστε πάνω στη χελώνα, ρε μάστορα;»

«Γιατί η γιγαντοχελώνα δεν είναι το προσωπικό μου καράβι. Μας έκανε μεγάλη χάρη φέρνοντάς μας εδώ, και ήρθε πια η ώρα να συνεχίσει τα δικά της ταξίδια στους ατέρμονους ωκεανούς.»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Νικόλαος, ο Ωκεανομάντης, «άμα μείνουμε περισσότερο επάνω της, νομίζω ότι ο Γουίλιαμ ίσως αρχίσει να γίνεται δολοφονικός...»

«Ποιος είν' ο Γουίλιαμ, τώρα;» έκανε ο Ευσέβιος ο Καβουροσφάχτης. «Άλλος πάλι;»

Έφτασαν στις Ακτές των Βράχων ενώ η θαλασσοταραχή συνεχιζόταν γύρω τους και η βροχή εξακολουθούσε να τους μαστιγώνει. Και ο

Οφιομαχητής είδε ότι η περιοχή δεν είχε πάρει τυχαία το όνομά της: θεόρατοι ογκόλιθοι ορθώνονταν μες στην καταιγίδα, έχοντας μορφές που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ακόμα και εφιαλτικές. Νόμιζες ότι θα ζωντάνευαν κάθε φορά που ο ουρανός άστραφτε, και ότι δεν θα ήταν πέτρες τελικά αλλά γίγαντες του Αστερίωνα.

«Είσαι σίγουρος ότι μπορείς να βρεις τον Ναό εδώ πέρα;» ρώτησε ο Γεώργιος τον Αργύριο.

«Ναι. Κι εσύ θα τον δεις. Φαίνεται αμέσως. Έχει φώτα. Δεν είναι δύσκολο.»

Και είχε δίκιο, παρότι έλειπε από εδώ πάνω από δέκα χρόνια· το μέρος δεν είχε αλλάξει τόσο γρήγορα. Διέκριναν τα φώτα του Ναού μέσα στο σκοτάδι, και ο Γεώργιος ζήτησε, νοητικά, ψυχικά, από τη γιγαντοχελώνα να τον προσεγγίσει. Το πελώριο θαλάσσιο ερπετό πήγε κοντά στον εξώναο, στις θαλασσολίθινες πλατφόρμες που μαστιγώνονταν από τον άνεμο και τα κύματα. Τα αγάλματα επάνω τους – ιερές απεικονίσεις της Έχιδνας – έμοιαζαν να κινδυνεύουν να θρυμματιστούν από την οργή της καταιγίδας. Αλλά άντεχαν. Αναμφίβολα, είχαν γνωρίσει κι άλλες καταιγίδες, πολλές.

Ο Οφιομαχητής και οι υπόλοιποι κατέβηκαν από το καβούκι της χελώνας πηδώντας πάνω σε μια από τις πλατφόρμες. Εκτός από τον Γουίλιαμ, φυσικά, ο οποίος δεν βγήκε από την καλύβα του ούτε για να τους αποχαιρετήσει. Ο Γεώργιος κουβαλούσε μαζί του, στην πλάτη, τη βάρκα του Καβουροσφάχτη όπως και πριν – λες κι ήταν από βαμβάκι, ψεύτικη.

Η γιγαντοχελώνα ανοιγόκλεισε τη μασέλα της μ'ένα δυνατό *τακ!* σαν να ήθελε να πει γεια, και ο Οφιομαχητής ύψωσε το ένα του χέρι προς τη μεριά της, χαιρετώντας την με το μυαλό και την ψυχή του. Μετά, το πελώριο ερπετό απομακρύνθηκε και η μορφή του σύντομα χάθηκε μες στο σκοτάδι της αντάρας.

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Ευσέβιο τον Καβουροσφάχτη καθώς διέσχιζαν, με προσοχή, τη γλιστερή πλατφόρμα: «Έχεις ξανάρθει εδώ, στον Ναό;»

«Ναι, μερικές φορές. Για να δώσω προσφορές. Συμφέρει να τάχεις καλά με τη Φαρμακερή Κυρά· όλοι το λένε.»

«Και αληθεύει, φίλε μου,» του είπε ο Αργύριος. «Είδες ότι τώρα σε έσωσε από βέβαιο θάνατο.»

«Τυχερός ήταν,» μούγκρισε ο Γεώργιος, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του, επίμονα.

Κατεβαίνοντας από την πλατφόρμα, αφήνοντας τον εξώναο πίσω τους, αντίκρισαν το κεντρικό οικοδόμημα του Ναού που ήταν λαξευμένο σαν το κεφάλι φιδιού, και η είσοδος ήταν το ανοιχτό στόμα του. Τα δύο παράθυρα που αποτελούσαν μάτια του φιδιού φεγγοβολούσαν, όπως και άλλα παράθυρα· αλλά ο Οφιομαχητής νόμιζε πως αυτά τα «μάτια» ήταν που είχαν διακρίνει πρώτα καθώς πλησίαζαν από τη θάλασσα.

Με τους συντρόφους του να τον ακολουθούν, ζύγωσε την είσοδο του Ναού μπαίνοντας κάτω από τα δόντια του φιδιού, και δεν άργησε να συναντήσει οπλισμένους ναοφύλακες που, αρχικά, τον είδαν με καχυποψία και, ύστερα απ'αυτούς, ιερωμένους και δόκιμους που επίσης με καχυποψία τον είδαν – και εκείνον και τον Αργύριο.

Αλλά ο Πρωθιερέας, όταν ήρθε στον σηκό, είπε: «Μα τη Μεγάλη Κυρά, αδελφέ Αργύριε, εσύ είσαι! Εσύ! Δε μπορεί να είναι κανείς άλλος... Όμως σε είχαμε για χαμένο... Και δε μοιάζεις νάχεις γεράσει περισσότερο από μερικές μέρες!»

Μια ιέρεια – που ο Οφιομαχητής σύντομα θα μάθαινε ότι λεγόταν Ισμήνη και είχε μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά, λευκό-ροζ δέρμα, και πολύ μεγάλα νύχια στο αριστερό χέρι – ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του Πρωθιερέα, ο οποίος κατένευσε φευγαλέα.

Ο Αργύριος τούς είπε: «Ήμουν παγιδευμένος στο Πέρασ των Θαλασσών, αδελφοί μου, όπου ο χρόνος κυλά διαφορετικά. Αλλά προσευχόμουν – προσευχόμουν στη Μεγάλη Κυρά – κι εκείνη μού απάντησε: «Έστειλε έναν εκλεκτό της για να με λυτρώσει!» Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Γεώργιου, ο οποίος είχε προ πολλού αφήσει τη βάρκα του Καβουροσφάχτη παραδίπλα, στα άκρα του σηκού. «Ξέρετε ποιος είναι αυτός; Είναι ένας Φιλημένος. Κάποιοι τον λένε 'Οφιομαχητή'.»

Οι ιερωμένοι άρχισαν αμέσως να μουρμουρίζουν και να μιλάνε αναμεταξύ τους, και ο Πρωθιερέας – ψηλός, λιγνός, με μακριά γκρίζα γενειάδα, ο οποίος μετά συστήθηκε ως Άνθιμος στον Γεώργιο – ρώτησε: «Είσαι πραγματικά αυτός που ονομάζουν 'Οφιομαχητή';»

«Αυτός είμαι.»

«Μπορείς να το αποδείξεις;»

«Ο άνθρωπος έχει τη δύναμη είκοσι αντρών, Ιερότατε!» πετάχτηκε ο Ευσέβιος ο Καβουροσφάχτης. «Τον είδα πριν από λίγο. Μ'έσωσε απ'τη θάλασσα. Και κολυμπάει και σαν ψάρι!»

«Τι θέλετε να κάνω;» ρώτησε ο Γεώργιος τον Άνθιμο, ενώ οι δύο άποδες ερπετοειδείς (που οι ιερωμένοι έβλεπαν με δέος και επιφύλαξη) σύριζαν στη δική τους γλώσσα.

«Κανένας Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς δεν επηρεάζεται από δηλητήρια, μας λένε οι Γραφές,» είπε ο Πρωθιερέας Άνθιμος. «Αν είσαι πράγματι Φιλημένος, ούτε εσύ θα επηρεάζεσαι.»

«Δεν είστε ο πρώτος που μου το έχει ζητήσει αυτό, Πρωθιερότατε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Φέρτε μου το πιο ισχυρό σας δηλητήριο αν νομίζετε.»

Ο Άνθιμος ένευσε προς τη μεριά της Ισμήνης, κι εκείνη έφυγε και σύντομα επέστρεψε έχοντας μαζί της ένα φιαλίδιο που έδωσε στον Γεώργιο. «Φιλί της Έχιδνας,» του είπε. «Άμεσα θανατηφόρο.»

Ο Οφιομαχητής, που βαριόταν αυτές τις διαδικαστικές μαλακίες κάθε φορά που επισκεπτόταν καινούργιο ναό, τράβηξε το πώμα του φιαλιδίου, ήπια μονοκοπανιά το περιεχόμενο, κι έσπασε το δοχείο μες στη γροθιά του πετώντας τα θραύσματα παραδίπλα.

Ιερωμένοι και δόκιμοι τον παρατηρούσαν για μερικά λεπτά. Δεν τους φαινόταν να έχει πάθει τίποτα από το φαρμάκι.

«Τι άλλο θέλετε να κάνω;» τους ρώτησε ο Γεώργιος. Έριξε μια ματιά τριγύρω, και πλησίασε το άγαλμα της Έχιδνας που δεν βρισκόταν μακριά τους, στο κέντρο του σηκού. Ήταν ψηλό και βαρύ. Το έπιασε από την ουρά, αγκαλιάζοντάς το και με τα δύο χέρια, και το σήκωσε από το έδαφος με σχετική άνεση. Ύστερα, το άφησε πάλι κάτω, ήπια, για να μην το σπάσει.

Οι ερπετοειδείς σύριζαν δυνατά και λύγιζαν τα ευλύγιστα σώματά τους προς τη μεριά του, σαν να τον προσκυνούσαν. Ο Γεώργιος, οργισμένος, στα όρια να τους ρίξει κλοτσιές, τους έκανε νόημα να σηκωθούν επάνω. Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι υπάκουσαν. Η Ευθαλία κινήθηκε νευρικά γύρω από τον πήχη του Οφιομαχητή.

«Με πιστεύετε τώρα;» ρώτησε ο Γεώργιος τους ιερωμένους.

«Είσαι, πραγματικά, ο Οφιομαχητής,» είπε ο Άνθιμος.

«Μπορεί, επίσης, να θέλετε να ρίξετε μια ματιά σ'αυτό.» Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας, κρατώντας το όρθιο μπροστά του. Η λεπίδα στραφτάλιζε στο φως των πυραύνων του σηκού (και μόνο των πυραύνων· δεν υπήρχαν ενεργειακά φώτα μες στην αίθουσα). «Διαβάστε τις γραφές επάνω του. Είναι στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας.»

Ο Άνθιμος πλησίασε και τις διάβασε. Ένευσε. «Ναι,» είπε. «Αν χρειαζόμουν ακόμα μια επιβεβαίωση – που δεν χρειαζόμουν – τώρα την έχω κι αυτήν. Καλωσόρισες στον Ναό των Ακτών των Βράχων, Οφιομαχητή. Το σπίτι μας είναι και δικό σου.»

Τους φιλοξένησαν όλους εκείνη την άγρια βραδιά. Τον Ευσέβιο τον Καβουροσφάχτη, την Ευτέρπη'σαρ, και τον Νικόλαο Κορισκάνη τούς έβαλαν στον ξενώνα που ήταν σε μια απομονωμένη μεριά του ενδόναου και τον είχαν για τέτοιες έκτακτες περιπτώσεις. Επικοινωνούσε με τον υπόλοιπο ενδόναο μόνο μέσω μιας πόρτας που ήταν κλειστή και απαγορευόταν οι φιλοξενούμενοι να την περάσουν. Τον Οφιομαχητή και τους δύο ιερούς οφιόμορφους τούς οδήγησαν στην Εστία, για να διανυκτερεύσουν εκεί. Και ο Αργύριος, φυσικά, οδηγήθηκε σ'ένα δωμάτιο του ενδόναου. Ο Ανθέμιος τού είπε ότι το παλιό του δωμάτιο το είχαν δώσει σ'έναν άλλο, καινούργιο ιερέα – έναν δόκιμο που είχε ανέλθει στην ιεροσύνη όσο εκείνος έλειπε. «Αυτό εδώ είναι πρόχειρο. Αν δεν το προτιμάς θα βρεθεί άλλο.»

«Είναι ακριβώς ό,τι χρειάζομαι, Πρωθιερότατε.»

Ύστερα, φίληψαν τον Γεώργιο, τους δύο ερπετοειδείς, και τον Αργύριο στην Εστία, όπου κι άλλοι ιερείς ήταν συγκεντρωμένοι, καθώς και δόκιμοι, για να φάνε μαζί τους. Ο Άνθιμος ζήτησε να μάθει τι είχε συμβεί: πώς είχαν βρεθεί στο Πέρασ των Θαλασσών, πώς είχαν επιστρέψει από εκεί.

Ο Αργύριος τούς διηγήθηκε τη μισή ιστορία, και ο Οφιομαχητής την άλλη μισή και, συγχρόνως, τους ρώτησε αν ήξεραν για κανένα πλοίο, εξωδιαστασιακό, που, προ τετραετίας πλέον, είχε καταποντιστεί μέσα σε τρομερή θύελλα, ίσως βόρεια της Κεντρυδάτιας. Ως συνήθως, όμως, κανείς δεν γνώριζε τίποτα για το χαμένο καράβι του, και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου κρατούσαν υπό έλεγχο την τρομερή οργή του.

Ο Αργύριος ρώτησε, μετά, τον Άνθιμο αν πραγματικά αλήθευε αυτό που του είχαν πει ο Οφιομαχητής και το πλήρωμά του επάνω στη γιγαντοχελώνα – ότι τώρα είχαν Αρχιερεία στην Κεντρυδάτια όπως και στην Ιχθυδάτια, ότι ο προηγούμενος Αρχιερέας της Κεντρυδάτιας είχε πεθάνει.

«Αληθεύει,» αποκρίθηκε ο Άνθιμος.

«Νόμιζα ότι εσείς θα τον διαδεχόσασταν, Ιερότατε. Ήσασταν, άλλωστε, πολύ κοντά του – και κάποτε δόκιμός του. Σας εμπιστευόταν.»

«Ναι...» είπε ο Άνθιμος. «Συνέβησαν κάποια... επεισόδια. Θα τα πούμε αυτά αύριο, όμως. Είναι αργά πλέον.» Και ρώτησε τον Οφιομαχητή αν χρειαζόταν ύπνο.

«Δεν χρειάζομαι ύπνο,» απάντησε εκείνος, «αλλά η ξεκούραση θα μου κάνει καλό, είμαι σίγουρος.»

«Ισχύει, λοιπόν, ότι οι Φιλημένοι της Μεγάλης Κυράς δεν κοιμούνται...»

«Ισχύει, Πρωθιερότατε.»

Την επόμενη μέρα, η καταιγίδα είχε κοπάσει αλλά ακόμα κανείς δεν θα χαρακτήριζε τον καιρό καλό. Μπορούσαν, βέβαια, να φύγουν από τον Ναό από ξηράς, μα δεν έφυγαν. Ήταν όλοι τους κουρασμένοι, και ούτε ο Καβουροσφάχτης δεν βιαζόταν. Ευχαρίστησε την Έχιδνα, με προσευχές, που τον είχε γλιτώσει από τη θάλασσα και της υποσχέθηκε να της φέρει, την επόμενη φορά, τον μεγαλύτερο κάβουρα που θα έπιανε.

Ο Οφιομαχητής, μέσα στην Εστία, συζητούσε με τον Πρωθιερέα, και βρήκε τον Άνθιμο πολύ συμπαθητικό και άνθρωπο με γνώσεις. Κουβέντιασαν για πολλά και διάφορα οι δυο τους – από την τωρινή κατάσταση μέσα στα ιερατεία της Κεντρυδάτιας μέχρι θέματα για Φιλημένους, για εξωδιαστασιακούς, και για τη βούληση και τη δράση της Φαρμακερής Κυράς.

Ο Γεώργιος ρώτησε τον Άνθιμο αν όλοι οι Φιλημένοι είχαν δηλητηριώδες αίμα, εξηγώντας του ότι ο σκύλος του Σκύλου, που τον είχε δαγκώσει, πέθανε από δηλητηρίαση και, μάλιστα, αρκετά γρήγορα. Ο Πρωθιερέας φάνηκε προβληματισμένος αρχικά, αλλά είπε ότι θα το ψάξει στα ιερά βιβλία, και το έψαξε. Το απόγευμα, ξανασυναντώντας τον Οφιομαχητή τού είπε ότι, πράγματι, υπήρχε μια τέτοια αναφορά,

πως το αίμα των Φιλημένων μπορούσε να αποτελέσει πολύ ισχυρό δηλητήριο – θανατηφόρο. Μια γουλιά περίπου – μια κανονική γουλιά, σαν αυτή που πίνεις από το ποτήρι σου – έφτανε για να σε σκοτώσει. Οι Γραφές το ονόμαζαν «Οίνο της Οργής».

«Μικρότερη ποσότητα τι μπορεί να κάνει;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Τίποτα, απ'ό,τι καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Άνθιμος.

«Αν είναι τόσο ισχυρό όταν πιεις μια κανονική γουλιά περίπου, δεν μπορεί να μην έχει κανένα αποτέλεσμα σε μικρότερη ποσότητα, Πρωθιερότατε. Ίσως να προκαλεί κάποια αδιαθεσία, ναυτία, πόνο...»

«Πιθανώς,» παραδέχτηκε ο Άνθιμος, συλλογισμένα. «Πιθανώς.»

«Πάω στοίχημα, όμως, ότι τα ιερά βιβλία σας αναφέρονται σε κόκκινο αίμα. Το δικό μου είναι μπλε, όπως των ανθρώπων της Μοργκιάνης. Είμαι εξωδιαστασιακός κατά πάσα πιθανότητα.»

«Δεν έχει διαφορά για τη Μεγάλη Κυρά αυτό, προφανώς.»

«Γιατί, όμως, να επιλέξει εμένα, Πρωθιερότατε; Δε θα έκανε τη δουλειά της καλύτερα κάποιος άνθρωπος της διάστασής σας;»

«Όπως είπες κι ο ίδιος, ούτε εσύ δεν ξέρεις αν είσαι όντως εξωδιαστασιακός.»

«Είμαι, όμως, κατά πάσα πιθανότητα,» επανέλαβε ο Οφιομαχητής, κρατώντας πέρα την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, καθώς ήταν καθισμένοι αντικριστά μέσα στην Εστία, πλάι στο αναμμένο τζάκι, με την Ισμήνη κι έναν άλλο ιερέα κοντά τους. Το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι ήταν επίσης εδώ· έπαιζαν ένα παιχνίδι με κόκαλα το οποίο τους είχαν δώσει οι ιερωμένοι, λέγοντας στον Γεώργιο πως ήξεραν ότι άρεσε στους ιερούς οφιομόρφους, αν και οι άνθρωποι σπάνια μπορούσαν να το καταλάβουν.

Ο Άνθιμος αποκρίθηκε στον Οφιομαχητή: «Ίσως. Αλλά η Μεγάλη Κυρά θα είχε τους λόγους της που σε διάλεξε.»

«Μπορεί απλά να ήμουν άτυχος.»

«Αν ήσουν άτυχος θα σε είχε εγκαταλείψει στη θάλασσα, και δεν θα συζητούσαμε τώρα,» του είπε ο Άνθιμος. «Έχει μεγάλα σχέδια για σένα. Τα πάντα μοιάζει να το μαρτυρούν. Δεν είσαι όπως άλλοι Φιλημένοι για τους οποίους έχω διαβάσει: Αυτοί έρχονταν για λίγο, σαν δυνατές φλόγες που σύντομα έσβηναν μες στη μανιασμένη οργή τους. Εσύ

είσαι καιρό τώρα μαζί μας, και στην Ηχώπολη φαίνεται να σε θεωρούν ήρωα.»

«Ο Βασιλιάς Αργύριος είναι ο πραγματικός ήρωας των Αγρών,» του είπε ο Οφιομαχητής· και μετά, του διηγήθηκε εκείνη την ιστορία, ξαφνιάζοντάς τον με την παρουσία της Αίρεσης του Ονειρόφεως στους τόπους κοντά στα Βρεγμένα Δάση.

Ο Άνθιμος είπε: «Δεν το ήξερα ότι είχαν τόσο μεγάλη επιρροή εκεί... Δεν το υποπτευόμουν καν, αν και... ναι, είχα ακούσει κάποιες φήμες.»

«Το Ιερατείο του Καρφιού, μάλλον, δεν θέλει να το πολυσυζητά με τα ιερατεία άλλων Ναών.»

«Ναι,» ένευσε ο Άνθιμος, καπνίζοντας την πίπα του συλλογισμένος, «ναι.»

Ήταν αργά πια, είχε νυχτώσει, και ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του φιλοξενήθηκαν γι'ακόμα μια βραδιά στον Ναό των Ακτών των Βράχων. Όταν ξημέρωσε, ο καιρός ήταν καλός, η θάλασσα είχε ξεχάσει εκείνη την καταιγίδα, και ο Γεώργιος έκρινε πως είχε έρθει η ώρα να πηγαίνει αν και είχε συμπαθήσει τον Πρωθιερέα Άνθιμο και του άρεσε η παρέα του.

Αποχαιρέτησε τον Αργύριο και του είπε στο μέλλον να είναι πιο προσεχτικός με τα θαλάσσια ταξίδια του.

«Μα ούτε τότε ήμουν απρόσεχτος!» αποκρίθηκε εκείνος, και γέλασαν οι δυο τους καθώς έσφιγγαν τα χέρια (ο Οφιομαχητής συγκρατώντας τη δύναμή του, φυσικά· ή, μάλλον, μην ασκώντας την καθόλου).

Ο Άνθιμος προέτρεψε τον Γεώργιο να ξαναπεράσει από τον Ναό όποτε μπορούσε. «Σου χρωστάμε χάρη που μας επέστρεψες τον ιερέα μας,» του είπε. «Αν και ούτως ή άλλως θα ήσουν ευπρόσδεκτος οποιαδήποτε στιγμή ήθελες να έρθεις. Το σπίτι μας είναι και δικό σου, Οφιομαχητή. Είσαι Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς, άρα άνθρωπός μας.»

«Η φιλοξενία σας με συγκινεί, Πρωθιερότατε. Αισθάνομαι πως δεν την αξίζω.»

«Τέτοια λόγια δεν πρέπει να ηχήσουν ξανά εντός των τειχών του Ναού, σε προειδοποιώ!» είπε ο Άνθιμος, μειδώντας μέσα από τα μακριά, γκριζα γένια του.

Όταν ο Οφιομαχητής συνάντησε στον σηκό την Ευτέρπη, τον Νικόλαο, και τον Ευσέβιο για να αναχωρήσουν, ο Καβουροσφάχτης τον

ρώτησε: «Τον δρόμο τον ξέρεις για να πάμε στη Μεγάπολη; Είναι μπλεγμένος μες στις Ακτές των Βράχων – οι πέτρες ολόκληρος λαβύρινθος.»

«Δεν έχω ξανάρθει εδώ. Εσύ δεν τον ξέρεις τον δρόμο;»

«Τον ξέρω. Απλώς ρώτησα.»

«Τι είναι αυτά που λέτε;» τους είπε ο Αργύριος, που δεν ήταν μακριά τους. «Είναι δυνατόν να πιστεύεις, Γεώργιε, ότι ο Πρωθιερέας θα σ'άφηνε να πας περπατώντας στη Μεγάπολη; Μου ζήτησε να σε οδηγήσω εκεί μέσα σ'ένα από τα οχήματα του Ναού. Εσένα και τους υπόλοιπους. Ελάτε μαζί μου.»

3

Τραβάω μια ποσότητα του φαρμάκου με σύριγγα. Αυτό πρέπει να είναι αρκετό. Γονατίζω δίπλα στον Χρίστο'μορ, που είναι κοιμισμένος πλάι στους υπόλοιπους δηλητηριασμένους από το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας, και τον τρυπάω στο χέρι με τη σύριγγα, στέλνοντάς το αντίδοτο μέσα του. Το τσίμπημα τον κάνει να συνέλθει, να βλεφαρίσει.

«Καπετάνιε...» κρώζει.

«Σήκω,» του λέω, «και πες μου πώς αισθάνεσαι.» Του δίνω το χέρι μου.

Το πιάνει και σηκωνόμαστε όρθιοι μαζί. «Πώς αισθάνεσαι;» τον ξαναρωτάω.

«Το, το κάψιμο μέσα μου, το νιώθω πολύ πιο... αδύναμο,» λέει. Με κοιτάζει συνοφρυωμένος. «Μου έκανες κάτι, ή είναι το ξόρκι της Διονυσίας που...;»

Η Διονυσία, που στέκεται δίπλα μου, του λέει: «Το Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας δεν δρα ακόμα επάνω σου. Έχουν περάσει πολλές ώρες από τότε που το χρησιμοποίησα.»

«Σου έδωσα ένα φάρμακο,» του εξηγώ.

«Νομίζω ότι με έχει βοηθήσει,» λέει ο Χρίστος. Κοιτάζει τους υπόλοιπους δηλητηριασμένους που είναι ξαπλωμένοι στην κουβέρτα του Χελιού, μέσα στο ενεργειακό κέντρο εστίασης που ο ίδιος έστησε μαζί με τη Διονυσία. «Οι άλλοι;»

«Δεν έχω αρκετό φάρμακο για όλους, δυστυχώς. Μπορείς να κάνεις Μαγανεία Κινήσεως για να φύγουμε αποδώ και να πάμε κάπου που ξέρω ότι θα βρω περισσότερο αντίδοτο;»

Ο Χρίστος νεύει. «Μπορώ. Πού θα πάμε, Καπετάνιε;»

«Στη Ριλιάδα.»

«Της Κεντρυδάτιας;»

«Δεν υπάρχει άλλη.»

«Εντάξει,» λέει ο Χρίστος'μορ. «Καλώς. Κατεβαίνω στο κέντρο ισχύος.» Και βαδίζει προς την καταπακτή.

Ο Ανθέμιος με πλησιάζει. «Αυτό το αρχίδι νομίζω πως έχει αρχίσει να συνέρχεται, Μαύρε.» Δείχνει τον καφετόδερμο, γαλανομάλλη άντρα που έπιασα στο λιμάνι της Αρίλκης. «Μουγκρίζει.»

«Ναι,» λέω, «είναι ώρα...» Έχουν περάσει πέντε ώρες από τότε που τον χτύπησα με Παγερό Δήγμα. «Θα του μιλήσουμε. Αλλά πρώτα...» Κάνω νόημα στην Ιωάννα των Θαλασσών, η οποία αμέσως έρχεται προς τη μεριά μου. «Πλώρη για Ριλιάδα Κεντρυδάτιας,» της λέω, «μόλις δεις οι μηχανές να λειτουργούν. Ο μάγος είναι κάτω και κάνει τη δουλειά του.»

«Ριλιάδα Κεντρυδάτιας;» Σαν να νομίζει ότι δεν άκουσε καλά.

«Ναι. Για να βρούμε αντίδοτο και για τους υπόλοιπους. Ολοταχώς!»

Η Ιωάννα τρέχει προς τη γέφυρα. Τα ξανθά μαλλιά της, δεμένα ψηλά πάνω απ'το κεφάλι της, τινάζονται πέρα-δώθε σαν ουρά φιδιού.

Πηγαίνω κι εγώ στη γέφυρα και πλησιάζω την Ερασμία εκεί όπου είναι ξαπλωμένη. Γονατίζω στο ένα γόνατο δίπλα της. Αποστειρώνω τη σύριγγα με τη φωτιά του ενεργειακού αναπτήρα μου και τραβάω το άλλο μισό φάρμακο από το ίδιο φιαλίδιο που τράβηξα φάρμακο για τον Χρίστο'μορ. Σηκώνω το μανίκι του Τέκνου και της κάνω ένεση στο χέρι, στέλνοντας το αντίδοτο μέσα της. Το έντονο τσίμπημα την ξυπνά όπως ξύπνησε και τον μάγο. Τινάζεται. Με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια.

«Γεώργιε...» λέει μέσα από δαγκωμένα χείλη που έχουν πάψει να αιμοραγούν.

«Πώς αισθάνεσαι;» τη ρωτάω.

«Μας δηλητηρίασαν! Τα φαγητά και τα ποτά – δηλητηριασμένα!»

«Το ξέρω. Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας. Μόλις σου έδωσα το αντίδοτο. Πώς αισθάνεσαι;»

Συνοφρυώνεται. «Καλά...» λέει. «Καλύτερα. Δεν καίγομαι πια. Όχι τόσο πολύ.»

«Θα περάσει κι αυτό που νιώθεις.» Τη βοηθάω να σηκωθεί όρθια, αν και είμαι σίγουρος πως δεν χρειάζεται τη βοήθειά μου.

Η Διονυσία έρχεται κοντά και της σφίγγει τον ώμο, χαμογελώντας. «Είσαι εντάξει;»

Η Ερασμία στρέφεται να την κοιτάξει. «Κάτι μού έκανες πριν, έτσι; Κάτι έκανες για να με βοηθήσεις... Το θυμάμαι. Κάποιο ξόρκι, και μετά... μετά δε θυμάμαι τίποτ' άλλο.»

«Επειδή κοιμήθηκες. Χρησιμοποίησα Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως για να καθυστερήσω τη δράση του δηλητηρίου μέσα σου. Να δώσω χρόνο στον Γεώργιο να βρει το αντίδοτο.»

«Σ'ευχαριστώ,» της λέει η Ερασμία, κοιτάζοντάς την σαν να της φαίνεται πολύ περίεργο που η Διονυσία θα έκανε κάτι τέτοιο για εκείνη. «Δε θα το ξεχάσω.»

Η μάγισσα ανασηκώνει τους ώμους. «Είσαι μαζί μας, δεν είσαι;» Και χαμογελά πάλι.

Η Ερασμία τής σφίγγει το χέρι με τα δύο δικά της. Ύστερα, κοιτάζει τριγύρω, κοιτάζει έξω από τη γέφυρα, και βγαίνει, πηγαίνει στην κουβέρτα. Την ακολουθούμε. Βλέπει τον Ανθέμιο, του χαμογελά. Εκείνος τής κλείνει το μάτι, χαμογελώντας επίσης, χαρούμενος προφανώς που την ξαναβλέπει όρθια.

Οι μηχανές του Αεικίνητου Χελιού έχουν ήδη αρχίσει να μουγκρίζουν και οι προπέλες του να σπαθίζουν τη θάλασσα· φεύγουμε από το λιμάνι της Σιλφάνης. Η Ιωάννα των Θαλασσών είναι στη γέφυρα, μια σκιερή μορφή, η οδηγός μας.

Η Ερασμία με ρωτά: «Πού είμαστε; Δεν είμαστε στην Αρίλκη, έτσι;»

«Όχι,» της λέω. «Σας μετέφερα στη Σιλφάνη. Στην Αρίλκη ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να μείνουμε—»

«Ποιοι το έκαναν αυτό; Ποιοι μας δηλητηρίασαν;»

«Δεν ξέρω ακόμα, αλλά θα το μάθω. Τώρα.» Και βαδίζω προς τα εκεί όπου είναι ξαπλωμένος ο καριόλης που ήταν μαζί μ'εκείνους που επιχείρησαν να ρίξουν βέλη στη Διονυσία όταν έκανε τη μαζική Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως. Ο Ισίδωρος και ο Βάιος – οι μόνοι Μακροθάνατοι εκτός από τον Ανθέμιο που είναι όρθιοι – στέκονται πάνω από τον αιχμάλωτό μας, κι ο πρώτος τον κλοτσά καθώς εκείνος επιχειρεί να ανασηκωθεί τρέμοντας ακόμα από το Παγερό Δήγμα σαν να τον έχεις μόλις βγάλει από την κατάψυξη.

Μετά, ο καφετόδερμος, γαλανομάλλης άντρας βλέπει εμένα να έρχομαι και τα μάτια του γουρλώνουν φοβισμένα. Με αναγνωρίζει, το αρχίδι. Ναι, σίγουρα με αναγνωρίζει.

Τον αρπάζω απ'τον λαιμό, με το ένα χέρι, και τον σηκώνω στον αέρα. «Ποιοι σας έστειλαν; Ποιοι δηλητηρίασαν το πλήρωμά μου;» Μετά βίας συγκρατώ την οργή μου για να μη συνθλίψω το λαρύγγι του.

Κρώζει κάτι ακατανόητο.

Τον πετάω κάτω, στα σανίδια της κουβέρτας. «Ποιοι;»

«Οι Ηρμάντιοι...» κάνει, ξέπνοα, βήχοντας, ενώ τα δόντια του χτυπάνε από το κρύο του Παγερού Δήγματος. «Οι Ηρμάντιοι...»

«Οι Ηρμάντιοι; Είσαι κατάσκοπός τους;»

«...μόνο για... Με πλήρωναν... Δεν... Μη με σκοτώσεις, Οφιομαχητή!»

«Τι διαταγές είχατε;» τον ρωτάω.

«Να... να σε χτυπήσουμε... όταν σε δούμε... σε οποιοδήποτε... λιμάνι...»

«Και τα φαγητά και τα ποτά που πήρε το πλήρωμά μου απ'το Μεγάλο Αερικό; Είναι και τ'αφεντικά του Αερικού άνθρωποι των Ηρμάντιων;»

«...Όχι.»

«Τότε;»

«Πληρώσαμε τους υπαλλήλους για να ρίξουν το φαρμάκι μέσα... Όχι εγώ, Οφιομαχητή – όχι εγώ! Εγώ είμαι ένας τίποτας – ένας τίποτας.»

Τον κλοτσάω στα πλευρά – ελαφρά, πολύ ελαφρά – ενώ είναι ακόμα πεσμένος στα σανίδια, και διπλώνεται βογκώντας σαν να τον χτύπησε φορτηγό.

«Και μετά τι κάνατε;» τον ρωτάω. «Παρακολουθούσατε για να βεβαιωθείτε ότι το πλήρωμά μου θα πεθάνει;»

«Όχι εγώ, Οφιομαχητή! Όχι εγώ, όχι...!»

«Παρακολουθούσατε για να βεβαιωθείτε ότι το πλήρωμά μου θα πεθάνει;» φωνάζω, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει άναρθρα μέσα μου, αλλιώς θα το είχα πατήσει κάτω αυτό το σκυλί, θα του είχα σπάσει τη ράχη, θα του είχα λιώσει το κρανίο!

«Έτσι ήθελαν, έτσι είπαν, έτσι...» ψελλίζει ο κατάσκοπος των Ηρμάντιων.

«Και καταλάβατε ότι η μάγισσα προσπαθούσε να κάνει κάτι για να τους σώσει...»

Ο άντρας δεν αποκρίνεται· τρέμει ολόκορμος.

Τον αρπάζω από τα μαλλιά κι από τη ζώνη και τον εκτοξεύω πέρα από την κουπαστή, μες στη νυχτερινή θάλασσα. Ας αποφασίσει η Έχιδνα για τη μοίρα του!

«Δεν έπρεπε να τον είχες αφήσει να ζήσει,» μου λέει η Ερασμία, με τα μάτια της να γυαλίζουν ξανά όπως όλων των Τέκνων. Για λίγο μόνο αυτή η γυαλάδα είχε καταλαγιάσει, πιο πριν, όταν τη συνέφερα από το δηλητήριο.

«Δεν είναι σίγουρο ότι θα ζήσει,» της αποκρίνομαι ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου εξακολουθεί να ουρλιάζει μέσα μου. «Τώρα, πρέπει να βοηθήσω όσους από τους άλλους μπορώ.» Έχω τέσσερα φιαλίδια ακόμα. Οκτώ άνθρωποι θα σωθούν.

Πλησιάζω πρώτα τον Καταραμένο Αργύριο. Αποστειρώνω πάλι τη σύριγγα, κάνω ό,τι έκανα και στην Ερασμία, και σε λίγο ο αρχηγός των Μακροθάντων έχει συνέλθει και σφίγγει το χέρι μου και το χέρι του Ανθέμιου ενώ κι ο Βάιος και ο Ισίδωρος πλησιάζουν χαμογελώντας, χτυπώντας τον στον ώμο, στην πλάτη.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι ο επόμενος που σώζω από τα νύχια του Αβυσσαίου. Ο Αμολητός Δημήτριος ακολουθεί, γιατί θέλω επάνω στο κατάστρωμα να είναι δύο άτομα που τα πέντε μέλη του πληρώματος που έχουν απομείνει όρθια γνωρίζουν από παλιά και εμπιστεύονται.

Οι υπόλοιποι που γλιτώνω από το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας είναι όλοι Μακροθάντοι – ανάμεσά τους η Μαρίνα κι ο Μάρκος – γιατί, μα τους θεούς, ήρθαν μαζί μου οικειοθελώς κι απλόκαμα και παραλίγο να τους οδηγήσω στην καταστροφή τους. Εγώ φταίω για όλα. Φαίνεται πως, ύστερα απ'ό,τι έγινε στην Ωλμπέρκη, οι καταραμένοι Ηρμάντιοι μ'έχουν βάλει στόχο, καθώς και όποιον άλλο είναι μαζί μου.

Απομακρύνω απ'το μυαλό μου την έντονη επιθυμία να ρημάξω ολόκληρη τη γαμημένη πόλη τους, τη Νοσρίντη, στις Ανοιχτές Ακτές της Ιχθυδάτιας. Η οργή μου μαίνεται άγρια μέσα μου...

Η Διονυσία με ρωτά: «Στη Ριλιάδα, σκοπεύεις να επισκεφτείς τους Κατωμήχανους;»

Νεύω. «Εκεί σίγουρα θα βρω όσο αντίδοτο χρειάζομαι. Ξέρω πού να το αναζητήσω.»

«Κι ο Στέφανος; Κι ο Ευσέβιος ο Κατωμερίτης – εκείνος ο αρχισυμμορίτης;»

«Αν σταθούν στον δρόμο μου θα τους σκοτώσω και τους δύο.»

«Γεώργιε, την προηγούμενη φορά που είχες πάει στη Ριλιάδα ψάχνοντας για εμένα και τον Αρσένιο, σε περίμεναν. Ο Στέφανος σε κυνήγησε μες στο σπίτι του Τζακ των Υπογείων. Εσύ ο ίδιος μού το είπες. Δεν υπάρχει άλλο μέρος να πάμε για να βρεις το αντίδοτο;»

«Το μόνο μέρος όπου μπορώ να είμαι σίγουρος ότι θα βρω την ποσότητα που χρειαζόμαστε είναι οι Κατωμήχανοι,» αποκρίνομαι. «Δυστυχώς.»

Η Λουκία μου λέει: «Ούτε εγώ το θεωρώ καλή ιδέα να ξαναπάμε εκεί, αλλά το ξέρω πως δεν πρόκειται ν' αλλάξεις γνώμη.» Ήταν μαζί μου την τελευταία φορά που επισκέφτηκα τη Ριλιάδα, όπως και η Ερασμία. Κι οι δυο τους αναμφίβολα θυμούνται εκείνη την επικίνδυνη κατάσταση.

«Δεν υπάρχει κανένα άλλο μέρος όπου μπορώ να βρω το αντίδοτο σε τέτοια ποσότητα,» επαναλαμβάνω, «και δεν θα τους αφήσω να πεθάνουν, Λουκία.»

Πηγαίνω στη γέφυρα, και η Λουκία, η Διονυσία, κι η Ερασμία με ακολουθούν. Ο Καταραμένος μιλά με τους Μακροθάνατούς του.

«Τι γίνεται;» ρωτάω την Ιωάννα των Θαλασσών.

«Έχω βάλει πλώρη για Κεντρυδάτια, Καπ'τάνιε, όπως ζήτησες.»

Επάνω στον χάρτη της οθόνης του συστήματος πλοήγησης το πλοίο μας – μια κουκίδα που αναβοσβήνει – φαίνεται να απομακρύνεται από την Ιχθυδάτια. Πατάω μερικά πλήκτρα στην κονσόλα και το σύστημα υπολογίζει την απόσταση από εδώ ως την Κεντρυδάτια. Γράφει: 363 ΜΙΛΙΑ. Δεν είναι και πολύ μακριά, ευτυχώς. Σε μια, δυο μέρες πρέπει να είμαστε εκεί.

Στρέφομαι στη Διονυσία και της το λέω. «Θ'αντέξουν ως τότε οι κοιμισμένοι;»

«Λογικά, πρέπει ν'αντέξουν,» αποκρίνεται. «Οι λειτουργίες του οργανισμού τους βρίσκονται σε υπολανθάνουσα κατάσταση· το δηλητήριο δρα πολύ αργά μέσα τους.»

«Δεν έχουμε, λοιπόν, παρά να περιμένουμε.»

Και αυτό κάνουμε, προσπαθώντας να περάσουμε τις ώρες μας με διάφορες ασχολίες. Διώχνω την Ιωάννα των Θαλασσών από το τιμόνι

ύστερα από λίγο και το αναλαμβάνω εγώ. Ο Χρίστος'μορ κουμαντάρει τη ροή της ενέργειας στις μηχανές μας για τέσσερις ώρες και μετά σταματά – πρέπει να ξεκουραστεί – οπότε συνεχίζουμε με τα πανιά. Αργότερα, όταν έχει αναπληρώσει τις δυνάμεις του, πηγαίνει στο κέντρο ισχύος και βλέπω πως οι μηχανές μπορούν να ενεργοποιηθούν ξανά. Τις ενεργοποιώ. Είναι πρωί τώρα, μια ώρα πριν από το μεσημέρι.

Η Διονυσία περιφέρεται στο ανοιχτό κατάστρωμα κάνοντας ξόρκια, νομίζω, ελέγχοντας μάλλον την κατάσταση των κοιμισμένων που είναι ξαπλωμένοι εκεί, ακόμα ανάμεσα στις καλωδιώσεις του ενεργειακού κέντρου εστίασης που έστησαν εκείνη κι ο Χρίστος'μορ.

Η Λουκία, που πήγε να ξεκουραστεί σε κάποια στιγμή μες στη νύχτα, τώρα πλέον έχει επιστρέψει δίπλα μου· στέκεται και καπνίζει, και κοιτάζει με το κιάλι κάπου-κάπου, ερευνώντας τον ορίζοντα και τον ατέρμονο ωκεανό, προς όλες τις κατευθύνσεις.

Η Ερασμία δεν ξέρω πού είναι· μάλλον ξεκουράζεται ακόμα. Και καλά κάνει. Μπορεί να τους γλίτωσα από τα σαγόνια του Αβυσσαίου μ'εκείνο το φάρμακο αλλά το σώμα τους είχε κλονιστεί άσχημα από το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας. Δεν είναι ήπιο δηλητήριο.

Ανεβαίνει ο Δημοσθένης ο Φτερωτός στη γέφυρα, με τον Φαφλατά ξανά στον ώμο του. Αυτό το πολυλογάδικο πουλί είχε εξαφανιστεί πριν, όταν ο αφέντης του είχε πέσει – ίσως να ήταν πιασμένο κάπου στα ξάρτια – αλλά μετά, μόλις ο Δημοσθένης συνήλθε, ήρθε πάλι κοντά του.

Ο Φτερωτός μου λέει: «Γεώργιε... Σου χρωστάμε τεράστια χάρη, Καπετάνιε. Τις ζωές μας.» Είναι ντυμένος όπως συνήθως, με τη μακριά καφετιά καπαρντίνα του και με το μικρό καπέλο στο κεφάλι του, το οποίο δεν μπορεί να κρύψει τα μαύρα σγουρά μαλλιά του που πετάνε απειθάρχα.

«Δε μου χρωστάτε τίποτα,» του αποκρίνομαι. «Εγώ σάς χρωστάω. Οι ζωές σας δεν θα είχαν κινδυνέψει αν δεν ήμουν εδώ.» Έχω το τιμόνι στα χέρια μου, καθώς του μιλάω, και κοιτάζω τον ορίζοντα. Στο βάθος διακρίνω ένα πλοίο, αλλά δεν έρχεται προς το μέρος μας.

«Δεχτήκαμε να πληρωθούμε από τους Ελκάνιους για να γίνουμε πλήρωμά σου, Καπετάνιε,» μου λέει ο Δημοσθένης. «Ήταν δική μας η απόφαση. Δική μου και του Αμολητού περισσότερο απ'ό,τι των άλλων, να

πούμε. Αν κάποιος πρέπει να ζητήσει συγγνώμη, εμείς οι δυο πρέπει να το κάνουμε – να ζητήσουμε συγγνώμη από το τσούρμο μας. Αλλά το τσούρμο ξέρει ότι μας ακολουθεί και στα εύκολα και στα δύσκολα. Κι εσύ, όπως και νάχει, έσως τις ζωές όλων μας, Καπετάνιε, και δεν θα το ξεχάσουμε, μα την Έχιδνα.»

«Μην είσαι ακόμα τόσο σίγουρος ότι θα προλάβω να σώσω τις ζωές και των υπόλοιπων,» του λέω. «Αλλά να είσαι σίγουρος ότι θα κάνω ό,τι περνά απ'το χέρι μου.»

«Δε μπορούμε να ζητήσουμε τίποτα περισσότερο από σένα, ή ο-ποιοδήποτε άνθρωπο.» Κι ο Φαφλατάς κρώζει: «Άνθρωπο Άνθρωπο Άνθρωπο Καπετάνιε Καπετάνιε Πετάνιε Πετάν–» Ο Δημοσθένης τού κλείνει το ράμφος με δυο δάχτυλα. «Το τέκνο μου παραφέρεται.

»Θες να το πάρω γω το τιμόνι, Καπετάνιε; Είσαι εδώ τόσες ώρες.»

«Πάρ' το,» του λέω, «αλλά δε θ'αργήσω να επιστρέψω.»

Μαζί με τη Λουκία κατεβαίνω από τη γέφυρα. Βαδίζουμε στην κουβέρτα όπου μας χτυπά ο υγρός άνεμος των ανοιχτών θαλασσών. Ο καιρός δεν είναι πολύ καλός, αλλά ούτε, ευτυχώς, και πολύ κακός. Εκτός από τη Διονυσία, μόνο τρία (από τα πέντε) μέλη του πληρώματος είναι εδώ, καθώς και ο Αμολητός Δημήτριος. Προσέχουν όλοι τους μην ξυπνήσουν κατά λάθος τους δηλητηριασμένους· είναι φανερό από τις κινήσεις τους.

Πλησιάζουμε τη μάγισσα. «Όλα εντάξει;» τη ρωτάω.

«Ναι,» μου λέει μέσα από την κουκούλα της κάπας της. «Κοιμούνται. Δεν βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο. Και οι άλλοι, που τους έδωσες το αντιδότο, είναι σε καλή κατάσταση, αν και ο οργανισμός τους είναι λιγάκι καταπονημένος. Αναμενόμενα.»

«Τους έλεγξες όλους; Με τη μαγεία σου;»

«Ναι.» Και μοιάζει κουρασμένη ξανά.

«Μην ταλαιπωρείς τόσο τον εαυτό σου,» της λέω. «Αφού στέκονται, καλά είναι· τι άλλο θες να ξέρεις;»

«Υπάρχουν και πράγματα που είναι ύπουλα, Γεώργιε. Μπορεί να τον βλέπεις τον άνθρωπο να στέκεται όρθιος αλλά μετά, απροειδοποίητα, να καταρρεύσει.» Ύστερα κοιτάζει τη θάλασσα. «Ο καιρός θα χειροτερέψει;» με ρωτά χωρίς να ξαναστρέψει το βλέμμα της σ'εμένα.

«Δε νομίζω, αλλά ποτέ δεν ξέρεις κιόλας. Γιατί;»

«Αν κύματα χτυπήσουν το κατάστρωμα, οι κοιμισμένοι μπορεί να ξυπνήσουν. Πράγμα που θα ήταν καταστροφικό.» Τώρα στρέφει τα καστανά μάτια της επάνω μου. «Καλύτερα να τους μεταφέρουμε σε πιο ασφαλές μέρους.»

«Εκεί, όμως, δεν θα είναι μέσα στο κέντρο εστίασης που στήσατε...»

«Δεν έχει σημασία αυτό, τώρα πλέον. Ήταν μόνο για να γίνει η μαγανεία μαζικά. Αλλά μπορούμε να το στήσουμε κι αλλού, αν χρειαστεί και καλό θα ήταν όντως να στηθεί, για περίπτωση ανάγκης. Ίσως υπάρξει λόγος να τους ξανακοιμήσω όλους μαζί.»

«Εντάξει,» της λέω, «θα τους μεταφέρω κάτω. Αλλά πρώτα θέλω να βρω τον κατάλληλο χώρο στα αμπάρια.» Σφυρίζω στον Αμολητό Δημήτριο, κι εκείνος αμέσως έρχεται κοντά μου.

«Καπ'τάνιε...»

Του λέω τι έχω κατά νου, και μου προτείνει ένα από τα αμπάρια. Συμφωνώ, γιατί ξέρω για ποιο μέρος μιλάει· το έχω μάθει πια καλά αυτό το πλοίο με τόσες νυχτερινές βόλτες που έκανα εδώ μέσα.

«Θα πρέπει, όμως, να βγουν κάποια πράγματα απ'τη μέση,» συνεχίζει ο Δημήτριος. «Θα φωνάξω τα παλληκάρια να—»

«Δεν υπάρχει ανάγκη,» τον διακόπτω. «Θα τ'αναλάβω εγώ.»

«Μόνος σου; Είναι βαριά τα πράγματα—»

«Δε μπορεί να είναι τόσο βαριά. Πάμε κάτω, να δούμε.»

Κατεβαίνουμε στο αμπάρι που μου είπε ο Δημήτριος, και η Λουκία κι η Διονυσία έρχονται μαζί μας. Ο Ακατάλυτος, επίσης, εμφανίζεται από το πουθενά για να μας στοιχειώσει, καθώς κι ένας άλλος карабόγατος του Χελιού.

Αρχίζω να μετατοπίζω κιβώτια χωρίς δυσκολία, και ο Αμολητός με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Τα πηγαίνω σ'ένα άλλο αμπάρι παραδίπλα, δημιουργώντας χώρο για να ξαπλώσουν άνετα οι κοιμισμένοι. Και λέω στον Δημήτριο να ρίξει καμβάδες και κουβέρτες κάτω, για να είναι πιο βολικά και ζεστά. Εκείνος νεύει και τρέχει να φωνάξει το πλήρωμα.

«Τον τρώμαξες τον δύστυχο,» μου λέει η Λουκία, μειδώντας πειρατικά.

Ανασηκώνω τους ώμους, μορφάζοντας. «Δεν έκανα και τίποτα ακραίο, μα την Έχιδνα!»

Η Λουκία γελά. «Ναι, το ξέρω.»

Η Διονυσία χαμογελά σαν χαζή.

Ο Ακατάλυτος μάς αγνοεί καθώς φαίνεται ν'ανταγωνίζεται τον άλλο караβόγατο στο κυνήγι ποντικών. Κι οφείλω να ομολογήσω ότι αυτή είναι μια πολύ καλή ιδέα από μέρους τους· δε θέλω νάχει ποντίκια εδώ μέσα όταν φέρω τους κοιμισμένους. Αν τους δαγκώσουν κάνα αφτί θα ξυπνήσουν.

Ο Αμολητός Δημήτριος επιστρέφει μαζί με δυο μέλη του πληρώματος. Κουβαλάνε καμβάδες και κουβέρτες, όπως ζήτησα, και τ'απλώνουν στο αμπάρι που άδειασα.

«Ωραία,» τους λέω. «Εντάξει.»

Ανεβαίνω πάλι στο ανοιχτό κατάστρωμα κι αρχίζω να φέρνω στο αμπάρι έναν-έναν τους κοιμισμένους. Τους πιάνω με προσοχή και τους κουβαλάω. Είναι ελαφρείς σαν ψεύτικες κούκλες για εμένα. Ο Αμολητός με ρωτά κάποια στιγμή αν χρειάζομαι βοήθεια – αν θέλω να μεταφέρουν κι εκείνοι, εκείνος και το πλήρωμα, κανέναν από τους κοιμισμένους, για να μην κουράζομαι. Κουνάω το κεφάλι αρνητικά, και του απαντώ ότι δεν κουράζομαι, η δουλειά είναι εύκολη. Με κοιτάζουν σα-στισμένοι γιατί, εκτός των άλλων, ξέρουν πως όλη νύχτα ήμουν στο τιμόνι και δεν κοιμήθηκα καθόλου. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει ρυθμικά μέσα μου. Αυτή η μεταφορά των κοιμισμένων από την κουβέρτα του πλοίου στις κουβέρτες του αμπαριού είναι σχεδόν υπνωτική. Ανέβα, κατέβα, ανέβα, κατέβα, ανέβα, κατέβα... Αν δεν ήμουν ο Οφιομαχητής, παίζει να με είχε πάρει ο ύπνος. Αλλά, από την άλλη, αν δεν ήμουν ο Οφιομαχητής δεν θα ήταν εύκολη η μεταφορά τόσων ανθρώπων για εμένα.

Όταν τελειώνω δεν έχει ξυπνήσει κανείς από τους κοιμισμένους, ευτυχώς (ήμουν πολύ προσεχτικός με όλους), και είναι μεσημέρι πια. Οι ήλιοι βρίσκονται ψηλά στον ουρανό, και η θάλασσα που απλώνεται ολόγυρά μας έχει αρχίσει να θυμώνει. Η Διονυσία είχε δίκιο, τελικά, που φοβόταν για κύματα στο ανοιχτό κατάστρωμα. Παρότι δεν είναι θαλασσοπόρος – παρότι είναι «λιμανόφοβη», αν ακούσεις τον αδελφό της – είχε μαντέψει σωστά ότι ο καιρός μπορεί να χαλούσε. Όχι πως ήταν και πολύ δύσκολο να το μαντέψεις αυτό· από το πρωί δεν ήταν καλός ακριβώς. Αλλά εμένα με είχε κοροϊδέψει.

Πηγαίνουμε στην τραπεζαρία του πλοίου και τρώμε από τις προμήθειές μας. Συγκεντρώνονται όλοι εκεί, εκτός από δύο μέλη του πληρώματος: η Ιωάννα των Θαλασσών, που τώρα εκείνη έχει αναλάβει πάλι το τιμόνι, κι άλλος ένας. Ο Χρίστος'μορ έχει σταματήσει προσωρινά τη δουλειά του στο κέντρο ισχύος του Αεικίνητου Χελιού· πλέουμε με τα πανιά.

Λέμε ναυτικές ιστορίες για να περάσει η ώρα. Δεν έχει νόημα να συζητάμε συνέχεια για το πώς θα σώσουμε τους δηλητηριασμένους. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε να κάνουμε· αυτό είναι δεδομένο.

Αργότερα, πηγαίνουμε να ξεκουραστούμε στις καμπίνες του πλοίου· αλλά η Διονυσία και ο Χρίστος'μορ λένε πως, προτού πάνε εκείνοι να ξεκουραστούν, θα επισκεφτούν το αμπάρι όπου βρίσκονται οι κοιμισμένοι, για να φτιάξουν πάλι τις καλωδιώσεις του ενεργειακού κέντρου εστίασης – μεταφέροντάς τες, ουσιαστικά, από το κατάστρωμα. Καλύτερα το κέντρο εστίασης να είναι έτοιμο για μια έκτακτη ανάγκη. Συμφωνώ μαζί τους, φυσικά, και τους ρωτάω αν χρειάζονται βοήθεια από εμένα.

«Οι καλωδιώσεις είν' ελαφριές, Καπετάνιε,» αποκρίνεται ο μάγος. «Μόνο οι φιάλες είναι βαριές, αλλ' αυτές θα τις αναλάβει το πλήρωμα· δε χρειάζεται να τις κουβαλάς εσύ.» Και το ίδιο το πλήρωμα επιβεβαιώνει τα λόγια του. Δε θέλουν να μ'αφήσουν να πιάσω άλλη χειρονακτική δουλειά.

Πηγαίνω έτσι στην καμπίνα του Καπετάνιου. Γδύνομαι και βυθίζομαι μέσα στη λεκάνη εκεί την οποία έχω γεμίσει σαπούνι και νερό. Η Λουκία έρχεται να μου κάνει παρέα, μπαίνοντας στο σαπουνόνερο ντυμένη ακόμα με τα μισά της ρούχα. Επίτηδες, αναμφίβολα.

Το απόγευμα, ο καιρός χαλαίει περισσότερο. Ο ωκεανός αγριεύει, πυκνά σύννεφα συγκεντρώνονται στον ουρανό, και καθώς σουρουπώνει ξεκινά να βρέχει κιόλας. Ναι, τελικά ενεργήσαμε πολύ σωστά που κατεβάσαμε τους κοιμισμένους στο αμπάρι πιο πριν, αλλιώς τώρα θα τρέχαμε και δεν θα προλαβαίναμε.

Είμαι πάλι στο τιμόνι, έχοντας διώξει από εκεί την Ιωάννα των Θαλασσών. Η Λουκία και η Ερασμία είναι μαζί μου, καπνίζοντας κι οι δυο σαν φουγάρα από βιομηχανία της Σαλντέρια. Ο Ακατάλυτος δεν έχω ιδέα πού βρίσκεται· μάλλον κυνηγά ποντίκια ακόμα, ανταγωνιζόμενος

τους караβόγατους του Χελιού. Νομίζω πως έχει αρχίσει να τα πηγαίνει καλά μαζί τους. Κουρσάροι όλοι τους...

Η Διονυσία πρέπει τώρα να είναι ξανά στο αμπάρι, για να δει πώς όλα είναι καλά με τους κοιμισμένους. Ελπίζω να μην κάνει πάλι δεκάδες ξόρκια το ένα μετά το άλλο και εξαντληθεί. Προτιμώ να μην είναι κουρασμένη, και όχι μόνο επειδή τη συμπαθώ. Ίσως να συμβεί κάτι και η μαγεία της να μας χρειαστεί.

Οι μηχανές μας λειτουργούν ξανά· ο Χρίστος'μορ κάθεται στο κέντρο ισχύος κάνοντας Μαγγανεία Κινήσεως.

Καθώς η νύχτα βαθαίνει, εξακολουθώ να είμαι στο τιμόνι, και ο καιρός χαλά ακόμα περισσότερο. Τα κύματα μεγαλώνουν, αν και η βροχή σταματά από ένα σημείο και μετά. Το καράβι κλυδωνίζεται. Η Λουκία δεν έχει φύγει από δίπλα μου. Η Ερασμία έχει πάει στην καμπίνα που μοιράζεται με τη Διονυσία· ζαλίζεται. Και στοιχηματίζω πως τώρα και η Διονυσία είναι εκεί: κι αυτή ζαλίζεται. Κανείς δεν φαίνεται στην κουβέρτα· όλοι την έχουν εγκαταλείψει. Ορισμένα από τα κύματα είναι τόσο ψηλά που τη λούζουν. Ευτυχώς, όχι πολλά.

Κρατάω την πορεία μας σταθερή. Προς Κεντυριάτι. Το σύστημα πλοήγησης μου δείχνει ακριβώς πού είμαστε σε σχέση με τις διαρκώς κινούμενες ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας.

Η Λουκία χασμουριέται, καθισμένη σε μια καρέκλα της γέφυρας που είναι καρφωμένη στο πάτωμα – κι αν δεν ήταν, τώρα δεν θα μπορούσε να μείνει σε μια θέση. Το καράβι κάνει πέρα-δώθε.

Οι μηχανές παύουν να λειτουργούν την αναμενόμενη ώρα· ο μάγος πάει να ξεκουραστεί. Συνεχίζουμε με τα πανιά.

Σε κάποια στιγμή μες στην άγρια νύχτα, ο Δημοσθένης ο Φτερωτός έρχεται να πάρει το τιμόνι, αλλά τον διώχνω· του λέω να επιστρέψει στην καμπίνα του, και δεν φέρνει αντίρρηση.

Τη Λουκία την παίρνει ο ύπνος επάνω στην καρέκλα, με τα χέρια της διπλωμένα μπροστά της και τα πόδια της τεντωμένα και σταυρωμένα στον αστράγαλο. Οι μπότες της είναι ριγμένες σε μια από τις γωνίες της γέφυρας. Όχι από εκείνη· εκείνη τις είχε αφήσει δίπλα της, αλλά η θάλασσα φρόντισε για τη μετακίνησή τους.

Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει ρυθμικά μέσα μου.

Με το ξημέρωμα, ο καιρός καλυτερεύει. Ύστερα από κάποια ώρα, η κονσόλα του σκάφους μου δείχνει ότι οι μηχανές μπορούν να μπουν σε λειτουργία ξανά, και πατάω τον διακόπτη που τις ενεργοποιεί.

Η Ιωάννα των Θαλασσών ανεβαίνει στη γέφυρα, πρόθυμη να πάρει το τιμόνι. Της το δίνω γιατί έχω βαρεθεί πια και η οργή μου μαίνεται μέσα μου σαν τη χτεσινοβραδινή αντάρα. Η Λουκία με ακολουθεί στο ανοιχτό κατάστρωμα και σύντομα κατεβαίνουμε στην τραπεζαρία όπου συναντάμε την Ερασμία (ακόμα ζαλισμένη), τη Διονυσία (κι αυτή ζαλισμένη), τον Καταραμένο Αργύριο, τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, και τους άλλους.

«Τι γίνονται οι κοιμισμένοι στο αμπάρι;» ρωτάω τη μάγισσα. «Τους κοίταξες;»

«Ναι,» απαντά. «Φυσικά και τους κοίταξα. Εντάξει είναι· όλοι κοιμούνται, αν και φοβόμουν χτες βράδυ ότι μπορεί τα ταρακουνήματα να τους ξυπνούσαν.»

«Τρεις φορές πήγε να τους ελέγξει,» μου λέει η Ερασμία. «Παραπατώντας. Και πήγα κι εγώ μαζί της,» προσθέτει. Αν και είμαι σίγουρος ότι κι αυτή θα παραπατούσε.

«Είμαστε μακριά από την Κεντρυδάτια ακόμα;» με ρωτά ο Καταραμένος Αργύριος.

«Σήμερα πρέπει να φτάσουμε, λογικά. Το μεσημέρι.»

Ο Ιερέας Αργύριος, οδηγώντας το τετράκυκλο όχημα του Ναού, τους πέρασε από τους λαβυρινθώδεις δρόμους των Ακτών των Βράχων και τους έβγαλε στη δημοσιά κατευθυνόμενος νότια και δυτικά. Προς Μεγάπολη. Όπου δεν άργησαν να φτάσουν. Οι ψηλές πολυκατοικίες της γυάλιζαν στο πρωινό φως των δίδυμων ήλιων – κρύσταλλα και μέταλλα.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Οφιομαχητής ερχόταν εδώ, και δεν αισθανόταν εντυπωσιασμένος. Όχι επειδή η Μεγάπολη δεν ήταν εντυπωσιακά μεγάλη πόλη για τα δεδομένα της Υπερυδάτιας, αλλά επειδή ήταν σίγουρος ότι είχε δει κι άλλες μεγάλες πόλεις σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Γνώσεις από το λησμονημένο παρελθόν του οι οποίες έπαιζαν με τη δηλητηριώδη οργή που έβραζε μέσα του...

Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε και σφύριζε και σφύριζε...

Ο Αργύριος σταμάτησε το όχημα του Ναού μόλις μπήκαν στους δρόμους της Μεγάπολης, η οποία ήταν απεριτείχιστη αλλά όχι αφύλαχτη. Ο Γεώργιος είχε ήδη προσέξει ένα οχυρό που δέσποζε εδώ, στα ανατολικά περίχωρά της, και υπέθετε πως ήταν το Ανατολικό Οχυρό που έγγραφε ο χάρτης της Μεγάπολης που του είχαν δώσει στον Ναό των Ακτών των Βράχων προτού φύγει.

Ο Αργύριος είπε: «Να σας αφήσω εδώ, ή θέλετε να σας πάω σε κάποιο συγκεκριμένο μέρος;»

«Το ξέρεις ότι δεν έχω συγκεκριμένο προορισμό στο μυαλό μου,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, καθισμένος δίπλα του. Γύρισε και κοίταξε τον Ευσέβιο τον Καβουροσφάχτη, την Ευτέρπη, και τον Νικόλαο, που κάθονταν πίσω, μαζί με τους δύο ερπετοειδείς. «Εσείς;»

«Εγώ,» είπε ο Ωκεανομάντης, «το μόνο που θέλω είναι να πάμε σε κάποιο λιμάνι για να μπαρκάρω σε πλοίο για Τριάνη. Ή, εναλλακτικά – και καλύτερα, ίσως – να πάμε στον σιδηροδρομικό σταθμό για να

πάρω το τρένο για Τριάνη. Ναι, αυτό θα ήταν σίγουρα καλύτερο. Σε αρκετές θάλασσες ταξίδεψα τελευταία.»

«Και σου ζητώ ξανά συγνώμη, Νικόλαε,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Στο μέλλον, αν μπορέσω, θα προσπαθήσω να σε αποζημιώσω για όλ' αυτά. Δεν έπρεπε να είχα τραβήξει μαζί μου κανέναν σας. Κανέναν.»

«Δε μου φαινόταν να είχες τέτοιους ενδοιασμούς τότε, Καπετάνιε...» αποκρίθηκε ο Ωκεανομάντης, αν και όχι εχθρικά, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Γεώργιος μειδίασε, και υπήρχε κάτι το σκοτεινό στο μειδιάματά του. Μέσα του σφύριζε δυνατότερα το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Είμαι καταραμένος να έχω χάσει το παρελθόν μου, Νικόλαε, κι ορισμένες φορές πρόθυμος να κάνω τα πάντα για να το ξαναβρώ.» Τους είχε ήδη εξηγήσει τι συνέβαινε μαζί του ενόσω ήταν ναυαγοί επάνω στη σχεδία και, μετά, επάνω στη γιγαντοχελώνα.

«Σε καταλαβαίνω,» είπε ο Νικόλαος. «Εν μέρει, σε καταλαβαίνω. Γιατί μου είναι αδύνατον να σε καταλάβω ακριβώς.»

«Και ούτε θα το περίμενα.» Στράφηκε στον Αργύριο ξανά. «Μπορείς να μας πετάξεις στον κοντινότερο σιδηροδρομικό σταθμό, για να φύγει ο Κορισκάνης για Τριάνη;»

«Φυσικά.» Ο ιερέας έβαλε πάλι τους τέσσερις τροχούς του οχήματος σε κίνηση, κι άρχισαν να διασχίζουν τους μεγάλους δρόμους της Μεγάλης Πόλης, όπως την αποκαλούσαν πολλοί ντόπιοι, φιλικά.

Ενώ περνούσαν από διάφορες συνοικίες, ο Αργύριος έλεγε στον Γεώργιο πώς ονομάζονταν καθώς και τα βασικά που ήξερε γι' αυτές. Όταν αντίκρισαν τις ραγές του τρένου στη συνοικία που ο ιερέας είχε μόλις συστήσει ως Παλαιόκτιστη, ρώτησε τον Οφιομαχητή: «Με τους ιερούς οφιδόμορφους τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Αυτό με προβληματίζει κι εμένα. Δεν ξέρω από πού είναι, Αργύριε. Το μόνο που σκέφτομαι είναι να τους πάω στους Βαλτότοπους των Όφρων. Εκεί γνωρίζω κάποιες φυλές απόδων ερπετοειδών που νομίζω πως θα τους δέχονταν. Βέβαια, οι Βαλτότοποι των Όφρων είναι στην άλλη άκρη της Κεντρυδάτιας, και έχω ήδη ψάξει σ' εκείνα τα μέρη για το παλιό μου πλοίο...»

«Ο Ναός μπορεί να τους αναλάβει αν θέλεις. Και θα τους οδηγήσουμε εμείς σε κάποιο μέρος.»

«Ο Πρωθιερέας δεν μου το είπε αυτό.»

«Επειδή είχατε πολλά άλλα να πείτε, υποθέτω. Δεν το σκέφτηκε, προφανώς. Δε νομίζω να διαφωνεί. Αν θέλεις, μπορείς να τους αφήσεις μαζί μου, να τους πάω πάλι στον Ναό, τώρα που θα επιστρέψω εκεί.»

Ο Γεώργιος στράφηκε να κοιτάξει το Καστανό Φίδι και το Ξανθό Φίδι. Παρότι τους αισθανόταν σαν συγγενής του, σαν προέκταση του εαυτού του σχεδόν, δεν μπορούσε να επικοινωνήσει λεκτικά μαζί τους. Δεν καταλάβαινε τη γλώσσα τους. Ήλπιζε, όμως, να συμφωνούσαν να πάνε στον Ναό. Μαζί του, κινδύνευαν.

Ο Οφιομαχητής έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Αργύριο. «Εντάξει,» είπε. «Πάρε τους στον Ναό.»

«Δε θα με σκοτώσουν καθοδόν, έτσι;» αποκρίθηκε εκείνος μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Αν είσαι τυχερός,» του είπε ο Γεώργιος, και μειδίασε, καθώς πλησίαζαν έναν σιδηροδρομικό σταθμό που η πινακίδα του έγραφε ΣΙΔ/ΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΠΑΛΑΙΟΚΤΙΣΤΗΣ.

Ο Αργύριος σταμάτησε τους τροχούς του οχήματος μπροστά στην είσοδο. «Εδώ είναι το τρένο.»

Ο Νικόλαος Κορισκάνης άνοιξε μια από τις πισινές πόρτες και βγήκε.

Ο Γεώργιος βγήκε επίσης. «Είναι τίποτα που χρειάζεσαι;» τον ρώτησε.

«Λεφτά για ν'αγοράσω εισιτήριο έχω. Και μετά, σε μια, δυο ώρες, θα είμαι στην Τριάνη.»

«Πάρε κι αυτά. Μήπως σου χρειαστούν.» Ο Γεώργιος τού έδωσε δυο χαρτονομίσματα, από τα ελάχιστα που του είχαν απομείνει ύστερα από τις τελευταίες περιπέτειές του.

Ο Κορισκάνης τα πήρε με το αριστερό χέρι, γιατί το δεξί ήταν ακόμα σε νάρθηκα. «Ευχαριστώ, Καπετάνιε. Και... το ξέρω ότι θα σου φανεί περίεργο αυτό, αλλά ελπίζω κάποτε να σε ξαναδώ. Αν και υπό καλύτερες συνθήκες.»

«Σύμφωνοι,» του είπε ο Οφιομαχητής, χαμογελώντας, χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο (ελαφρά, πολύ ελαφρά). «Δε θα σε ξεχάσω αν τύχει να ξαναπεράσω από Τριάνη.»

Ο Ωκεανομάντης ένευσε και μπήκε στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Ο Γεώργιος επέστρεψε στο όχημα.

«Με το συμπάθιο κιόλας,» είπε ο Ευσέβιος ο Καβουροσφάχτης, «αλλά μπορείτε να πετάξετε κι εμένα ως το σπίτι μου;»

«Βεβαίως και μπορούμε,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Πού είναι το σπίτι σου;»

«Στο Κάτω Ανατολικό Λιμάνι.»

«Μακριά αποδώ,» παρατήρησε ο ιερέας. «Αλλά εντάξει. Γιατί όχι;» Έβαλε τους τροχούς σε κίνηση ξανά, στρίβοντας. «Θα μας πάω από τις νήσους της Μεγάπολης,» είπε στον Οφιομαχητή, «για να σ'τις δείξω.»

Ο Γεώργιος δεν έφερε αντίρρηση. Και, καθώς ο Αργύριος οδηγούσε προς τα νότια, γύρισε και κοίταξε την Ευτέρπη. «Εσύ δεν είπες ότι ήθελες να πας μαζί με τον Κορισκάνη, μάγισσα. Δε σκέφτεσαι να επιστρέψεις στην Τριάνη;»

«Το σκέφτομαι, αλλά δεν το έχω αποφασίσει.»

«Γιατί; Ξέρεις κανέναν εδώ;»

«Δεν είμαι σίγουρη ποια θα είναι τώρα η κατάσταση με τον Λεωνίδα τον Λέοντα, Γεώργιε – τον πειρατή που έκλεψες το πλοίο του για να πάμε στο Πέρασ των Θαλασσών.»

«Ναι, ξέρω ποιος είναι· λες να τον είχα ξεχάσει; Φοβάσαι ότι δεν θα σε ξαναδεχτεί στο τσούρμο του;»

«Ίσως. Μπορεί να νομίζει ότι τα είχα συμφωνήσει μαζί σου για να κλέψεις το Λιοντάρι του Ανέμου.»

«Και τι σκέφτεσαι να κάνεις;»

«Δεν έχω αποφασίσει, όπως σου είπα. Ίσως βρω καμιά δουλειά στη Μεγάπολη.»

«Τη γνωρίζεις την πόλη;»

«Έχω ξαναπεράσει. Έχω μείνει, βασικά, κάμποσο καιρό εδώ, παλιότερα. Εδώ είναι η Πρώτη Μαγική Ακαδημία Υπερυδάτιας, όπου εκπαιδεύτηκα και μπήκα στο τάγμα των Ερευνητών.»

«Και το είχες υπόψη σου μετά να μπλέξεις με πειρατές;»

«Η Τριάνη είναι η πατρίδα μου. Επέστρεψα εκεί αφού εκπαιδεύτηκα στην Ακαδημία, και... το ένα έφερε το άλλο.» Δεν έμοιαζε πρόθυμη να τους διηγηθεί τώρα την ιστορία της ζωής της.

Ο Αργύριος – συνεχίζοντας να λέει στον Γεώργιο από πού περνούσαν – διέσχισε την Παλαιόκτιστη και το Βαθύ Λιμάνι κι ανέβασε το όχημά τους στην Όλντια Γέφυρα η οποία τους οδήγησε στη Νήσο Όλντη,

μέσα στον Κόλπο της Μεγάπολης. Από εκεί πήγαν στη Νήσο Κάλδνη (καταφανώς εργατική περιοχή) μέσω της Ανατολικής Μεσογέφυρας, τη διέσχισαν, ανέβηκαν στην Κάλδνια Γέφυρα, και κατέβηκαν στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι.

«Το Κάτω Ανατολικό Λιμάνι είναι μετά τη στροφή,» είπε ο Αργύριος στον Γεώργιο, στρίβοντας. Και χαμογέλασε. «Τα πράγματα δεν άλλαξαν και τόσο στη Μεγάπολη ύστερα από δέκα χρόνια, λοιπόν. Φοβόμουν μην την έβρισκα αγνώριστη.»

Διέσχισαν μερικούς δρόμους ακόμα, με την καθοδήγηση του Καβουροσφάχτη, και έφτασαν στο σπίτι του. Ο Ευσέβιος είπε στον Γεώργιο χίλια ευχαριστώ ξανά που τον είχε σώσει. «Σε θεωρώ σωτήρα μου αποδώ και πέρα. Που σημαίνει ότι ζητάς ό,τι θες από μένα – 'ντάξει; Ό,τι θες, να πούμε.»

«Δεν υπήρχε περίπτωση ν'αφήσω άνθρωπο στη θάλασσα· σ'το ξαναείπα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Κάτσε τώρα να σε βοηθήσω να κατεβάσεις τη βάρκα σου απ'το όχημα.» Άνοιξε την πόρτα του και βγήκε, και ο Ευσέβιος τον ακολούθησε, χαιρετώντας πρώτα την Ευτέρπη και τον Αργύριο.

«Να προσέχεις,» του είπε η μάγισσα. Και το Ξανθό Φίδι έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, βλέποντας ότι ο γενειοφόρος άνθρωπος έφευγε και θέλοντας να τον αποχαιρετήσει στη γλώσσα του – αν και ήξερε πως δεν πρόκειται να τον καταλάβει.

Το Καστανό Φίδι τού είπε (στη δική τους γλώσσα, φυσικά): «Τι τον χαιρετάς; Δεν σου μίλησε.»

«Και νάθελε δεν θα μπορούσε. Ο Συγγενής, όμως, τον θεωρεί φίλο, άρα τον χαιρετώ.»

«Είσαι ακραίος ώρες-ώρες.»

Και σύριξαν, γελώντας αναμεταξύ τους, ενώ η Ευτέρπη'σαρ τούς λοξοκοίταζε μην καταλαβαίνοντας λέξη απ'αυτά που έλεγαν. Δεν ήταν καν σίγουρη ότι μιλούσαν.

Ο Οφιομαχητής έπιασε τη βάρκα που είχαν δέσει στην οροφή του οχήματος του Ναού και την κατέβασε εύκολα. Την τράβηξε ως το σπίτι του Ευσέβιου σαν να ήταν φτιαγμένη από χαρτί. «Να την αφήσω εδώ;»

«Ναι, είμαστε 'ντάξει,» αποκρίθηκε ο Καβουροσφάχτης. «Έλα μέσα, να σου γνωρίσω και τη γυναίκα μου. Πρέπει νάχει γυρίσει απ'τη δουλειά της, τέτοια ώρα. Μεσημέρι πάει.»

Ο Γεώργιος τον ευχαρίστησε αλλά είπε όχι, μια άλλη φορά ίσως. Αντάλλαξαν μια χειραψία και μετά ο Οφιομαχητής επέστρεψε στο όχημα του ιερέα.

«Πού πάμε τώρα, λοιπόν;» τον ρώτησε ο Αργύριος.

«Ξέρεις κάνα ξενοδοχείο εδώ κοντά;»

«Το Ονομαστό, στον Ψηλόγερο. Είναι παλιό και γνωστό. Υποθέτω, ακόμα θα υπάρχει· δεν μπορεί να έκλεισε όσο έλειπα.»

«Πάμε εκεί, τότε. Δεν είναι πολύ ακριβό, έτσι;»

«Απ'ό,τι θυμάμαι, όχι.» Βάζει πάλι τους τροχούς σε κίνηση.

«Ο Ψηλόγερος είναι αποκεί που περάσαμε για να βγούμε στην Παλαιόκτιστη...» Όχι ερώτηση ακριβώς.

«Ναι. Και ούτε αποδώ είναι μακριά.»

Βγήκαν από το Κάτω Ανατολικό Λιμάνι μπαίνοντας στη Δικτυωτή, και εκεί έστριψαν βόρεια, καταλήγοντας στον Ψηλόγερο.

Το Ονομαστό ήταν στο μέρος όπου ο Αργύριος θυμόταν, και δεν του φαινόταν να είχε αλλάξει και πολύ από την τελευταία φορά που το είχε αντικρίσει.

«Εδώ είμαστε,» είπε. «Θα βγείτε κι οι δύο;»

Ο Γεώργιος κοίταξε ερωτηματικά τη μάγισσα.

«Δεν έχω κανένα καλύτερο μέρος υπόψη,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Εντάξει. Βγες, κι εγώ θα συνεννοηθώ με τους φίλους μου.» Εννοούσε τους ερπετοειδείς, φυσικά.

Η Ευτέρπη βγήκε από το όχημα· και μόλις βγήκε κι ο Γεώργιος, το Ξανθό Φίδι και το Καστανό Φίδι έκαναν να τον ακολουθήσουν. Εκείνος τούς έγενεψε να μείνουν μέσα, τους έγενεψε να πάνε μαζί με τον Αργύριο. Οι ερπετοειδείς παραξενεύτηκαν αρχικά, φάνηκαν να διαμαρτύρονται, και ο Οφιομαχητής διαισθανόταν ότι ήταν πολύ αναστατωμένοι.

«Μην ανησυχείτε,» τους είπε, ξέροντας ότι δεν καταλάβαιναν τα λόγια του αλλά βέβαιος ότι τον αισθάνονταν όπως τους αισθανόταν και ότι κατανοούσαν αρκετά πράγματα από τον τόνο της φωνής του και μόνο. «Θα πάτε μαζί με τον Αργύριο, και οι ιερωμένοι θα σας φροντίσουν. Εγώ δεν μπορώ να σας έχω μαζί μου. Είναι πολύ επικίνδυνο.»

Τελικά, κατάφερε να τους πείσει να μείνουν στο όχημα χωρίς φασαρίες. Τον εμπιστευόταν, κι αφού αυτός έδειχνε να εμπιστεύεται τον Αργύριο....

Ο ιερέας είπε, από το παράθυρο του οχήματος: «Φεύγω για τον Ναό, λοιπόν. Σε περιμένουμε να ξανάρθεις, Γεώργιε.» Και ξεκίνησε το όχημά του, αφήνοντας τον Οφιομαχητή και την Ευτέρπη'σαρ κοντά στην είσοδο του Ονομαστού.

Μπήκαν στο ξενοδοχείο, έκλεισαν ένα δίκλινο δωμάτιο, και ανέβηκαν για να ξεκουραστούν αφού αγόρασαν φαγητό από ένα κοντινό εστιατόριο και το πήραν μαζί τους.

Στην αρχή έτρωγαν σιωπηλά, καθισμένοι οκλαδόν στα αντικριστά κρεβάτια, με την Ευθαλία κρυμμένη κάτω από το μαξιλάρι του Οφιομαχητή. Ύστερα, η Ευτέρπη είπε: «Θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε...»

Ο Γεώργιος την κοίταξε καχύποπτα με τα αβλεφάριστα μάτια του. «Για να κάνουμε τι;»

«Οτιδήποτε. Με τις δικές σου δυνάμεις, μπορούμε να κάνουμε οτιδήποτε, Γεώργιε. Μπορούμε να οργανώσουμε... να οργανώσουμε οποιαδήποτε κομπίνα. Ό,τι μπορείς να φανταστείς!»

«Δεν ενδιαφέρομαι να οργανώσω ‘κομπίνα’,» της είπε ο Οφιομαχητής, και ήπие μια γουλιά ρετσίνας Τρισάλμυρων Δασών από το ένα από τα δύο μπουκαλάκια που είχαν αγοράσει από το εστιατόριο.

«Τι είναι, δε σ'αρέσουν τα οχτάρια; Έχεις αρμάδες κάπου κρυμμένες;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Γεώργιο. «Κάνε ό,τι νομίζεις. Έχω τις δικές μου δουλειές. Είμαστε μαζί προσωρινά και μόνο.»

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου, ρε φίλε;» μούγκρισε η Ευτέρπη. «Πρώτα μπουκάρεις μες στο δωμάτιό μου, δέρνεις τους άντρες μου, και με τραβάς στα, στο Πέρας των Θαλασσών, γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας ανάποδα – και μου χαλάς τη συνεργασία μου με τον Λεωνίδα και το τσούρμο του – και τώρα μου λες να πάω να γαμηθώ; Γιατί δε θες να συνεργαστείς; Είμαι μάγισσα· μπορώ να κάνω πολλά, όχι μόνο Μαγγανεία Κινήσεως. Κι εσύ – με τη δύναμη που έχεις – μπορείς να κάνεις επίσης πολλά–»

«Σου είπα: Δεν ενδιαφέρομαι για συνεργασίες. Έχω τις δικές μου δουλειές.»

«Και ποιες δουλειές είν' αυτές; Να ψάχνεις να μάθεις για ένα γαμημένο πλοίο που κανείς δεν γνωρίζει τι έγινε μαζί του;» Η Ευτέρπη ρουθούνισε. «Δεν πρόκειται ποτέ να το βρεις, και το ξέρεις· οπότε καλύτερα να—» Αναπήδησε καθώς το μπουκάλι του Γεώργιου εκτοξεύτηκε απ'το χέρι του περνώντας μερικά εκατοστά δίπλα απ'το κεφάλι της, σπάζοντας πάνω στον τοίχο και τινάζοντας θρύψαλα και ρετσίνα επάνω της.

Και ο Οφιομαχητής, συγχρόνως, πετάχτηκε όρθιος από το κρεβάτι του πλησιάζοντάς την. Την άρπαξε απ'τον λαιμό με το ένα χέρι, τη σήκωσε σαν να μη ζύγιζε τίποτα, και την κοπάνησε στον τοίχο, τραντάζοντας τη ράχη της, κάνοντάς την να παραλύσει και δάκρυα να γεμίσουν τα μάτια της.

Ύστερα, το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου άσκησε έλεγχο στη φαρμακερή οργή του, προτού σκοτώσει κατά λάθος τη μάγισσα. Την άφησε να πέσει πάλι στο κρεβάτι, όπου εκείνη σηκώθηκε στα τέσσερα, βήχοντας, προσπαθώντας να τραβήξει αέρα μέσα της. Αισθάνθηκε τα φαγητά που είχε μόλις φάει να γυρίζουν επάνω και δεν μπόρεσε να τα συγκρατήσει· ξέρασε στα σεντόνια. Και μετά έβηξε ξανά προτού αρχίσει ν'αναπνέει πιο ομαλά. Ένωθε σαν κάποια ασυγκράτητη φυσική δύναμη να την είχε χτυπήσει, όχι άνθρωπος.

Ο Οφιομαχητής βάδιζε μες στο δωμάτιο, ξυπόλυτος, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να ουρλιάζει μέσα του. «Με συγχωρείς,» της είπε, «αλλά δεν έπρεπε να το είχες πει αυτό.» Στράφηκε να την κοιτάξει πάλι. «Άκουσέ με. Δε θέλω το κακό σου. Και σου ζητάω ξανά συγγνώμη που σε τράβηξα μαζί μου σ'αυτή την περιπέτεια στο Πέρασ των Θαλασσών. Έχεις δίκιο να είσαι τσαντισμένη μαζί μου. Έχεις δίκιο. Θα σε βοηθήσω αν μπορώ. Όμως μη μου προτείνεις να συνεργαστούμε για να κάνουμε κομπίνες, ή οτιδήποτε άλλο. Καλώς; Έχω να ερευνήσω πράγματα που μ'ενδιαφέρουν. Εσύ είσαι στη διάστασή σου. Εγώ δεν ξέρω πού στα πλοκάμια του Άτλαντα είμαι· καταλαβαίνεις; Δεν ξέρω πώς βρέθηκα στην Υπερυδάτια, ή γιατί. Δεν θυμάμαι τίποτα. Και θέλω να μάθω ποιος είμαι, τι συμβαίνει μαζί μου.»

Η Ευτέρπη ξεροκατάπιε. Αυτός ο άνθρωπος – αν μπορούσε καν να τον χαρακτηρίσει άνθρωπο – ήταν τόσο παράξενος, μα την Έχιδνα! σκέφτηκε. Και κανονικά δεν θάπρεπε να θέλω νάχω καμιά σχέση μαζί του πλέον. Είναι τρομαχτικός, ο καριόλης. Αλλά ήθελε να έχει σχέση μαζί του. Υπήρχε κάτι επάνω του που την τραβούσε· και δεν ήταν μόνο ο έρωτας που είχαν κάνει μέσα στο Λιοντάρι του Ανέμου ο οποίος, ομολογουμένως, την είχε ενθουσιάσει τότε. Ο Γεώργιος είχε τόσες... δυνατότητες, γαμώτο! Ήταν ο Οφιομαχητής.

«Κι εν τω μεταξύ;» τον ρώτησε. «Δε θες οχτάρια, εν τω μεταξύ; Με τις δυνάμεις σου, μπορούμε να κάνουμε αρμάδες, Γεώργιε!»

«Σου είπα· δεν θα το ξαναπώ.»

Η Ευτέρπη σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Το φαγητό της ήταν σκορπισμένο. Το αγνόησε. Τράβηξε τα λερωμένα σεντόνια, τα έκανε ένα κουβάρι, και τα έριξα μέσα στην τουαλέτα του δωματίου, αφήνοντας το στρώμα γυμνό.

«Αν χρειάζεσαι κάποια βοήθεια,» της είπε ο Οφιομαχητής, «θα σε βοηθήσω. Αλλά τίποτα περισσότερο.» Και στράφηκε στο παράθυρο, ακουμπώντας τα χέρια του στο περβάζι, κοιτάζοντας έξω, τους δρόμους της Μεγάπολης.

«Εσύ τι θα κάνεις τώρα;» τον ρώτησε η Ευτέρπη. «Απλά θα πας και θ'αρχίσεις να... να ρωτάς πάλι; Για το χαμένο πλοίο σου;»

«Τι άλλο μπορώ να κάνω;» αποκρίθηκε χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. «Επιπλέον, είναι και κάτι ακόμα που μ'ενδιαφέρει να ερευνήσω...»

Η Ευτέρπη τον πλησίασε από πίσω. Τύλιξε τα χέρια της γύρω του, αγγίζοντας το γυμνό μαυρόδερμο στήθος του, την κοιλιά του. Ήταν ντυμένος μόνο με το παντελόνι του. Και ήταν επικίνδυνος, ναι, η μάγισσα δεν είχε καμιά αμφιβολία γι'αυτό: μπορούσε, ίσως, να τη σκοτώσει ακόμα και κατά λάθος. Αλλά, επίσης, η Ευτέρπη θυμόταν έντονα εκείνη τη φορά που είχαν κάνει έρωτα μες στο Λιοντάρι. Είχε να έχει τέτοιους οργανισμούς εδώ και πολύ καιρό. Τον γούσταρε τον Οφιομαχητή. Ναι, τον γούσταρε πολύ, νόμιζε. Γιατί ο ανόητος δεν ήθελε να συνεργαστεί μαζί της; Θα μπορούσε να γίνει ο χειρότερος πειρατής των θαλασσών της Υπερυδάτιας! Ή, μήπως, ήδη το είχε κάνει; Η Ευτέρπη είχε την εντύπωση πως παλιότερα ίσως να είχε ακούσει κάτι τέτοιο. Σίγουρα είχε

ακούσει φήμες για τον Οφιομαχητή στα λιμάνια, και οι φήμες μπορεί να έλεγαν κιόλας ότι ήταν κάποτε πειρατής... στην Ιχθυδάτια; Ή στη Μικρυδάτια;

Τώρα, όμως, δεν τον ρώτησε αυτό. «Τι σ'ενδιαφέρει να ερευνήσεις;»
«Το σώμα μου.»

Η Ευτέρπη γέλασε. «Κι εγώ θέλω να το ερευνήσω...» Το χέρι της γλίσטרησε προς τη ζώνη του.

Ο Οφιομαχητής τής έπιασε τον καρπό, σταματώντας την. «Το αίμα μου είναι δηλητηριώδες, μάγισσα. Θέλω να μάθω γιατί. Θέλω να μάθω ποια η διαφορά του από το αίμα οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου.»

«Τι εννοείς ότι το αίμα σου είναι δηλητηριώδες;»

Ο Γεώργιος άφησε τον καρπό της, τον οποίο είχε απλά κρατήσει, δεν τον είχε σφίξει, η Ευτέρπη δεν είχε πονέσει. «Είναι δηλητηριώδες...»

«Επειδή είναι μπλε;»

Στράφηκε να την αντικρίσει. «Είσαι μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, μα την Έχιδνα! Πραγματικά πιστεύεις ότι οι μαυρόδερμοι άνθρωποι με μπλε αίμα είναι δηλητηριώδεις;»

«Δεν... δεν τόχω ξανακούσει, βέβαια. Αλλά, εντάξει, ρε, Ερευνήτρια είμαι· δεν είμαι και Βιοσκόπος!»

«Οι μαυρόδερμοι άνθρωποι με μπλε αίμα δεν είναι δηλητηριώδεις,» της είπε ο Οφιομαχητής. «Το ξέρω. Είμαι σίγουρος.» Γνώσεις από το λησμονημένο παρελθόν του. Είχε πολλές τέτοιες γνώσεις, πάρα πολλές, για διάφορα πράγματα – αλλά δεν είχε καμιά ιδέα από πού είχαν έρθει. «Το δικό μου αίμα, όμως, είναι δηλητηριώδες– επειδή με φίλησε η Έχιδνα, λένε οι ιερωμένοι. Αλλά πρόσφατα το κατάλαβα, όταν με δάγκωσε ο σκύλος του Ευσέβιου του Σκύλου. Ουμάσαι πώς πέθανε αφότου με δάγκωσε;»

Η Ευτέρπη συνοφρυώθηκε. «Ναι... Ναι, τώρα που το λες, ήταν περίεργο. Πολύ περίεργο. Το είχα σχεδόν ξεχάσει ύστερα από... από όλα τ'άλλα.»

«Εγώ δεν το ξέχασα ούτε στιγμή. Το αίμα μου είναι δηλητήριο, μάγισσα.»

«Μα... όταν, όταν πηδηχτήκαμε οι δυο μας, εκεί, μες στην καμπίνα σου, στο Λιοντάρι...»

«Δεν ήπιες το αίμα μου,» της είπε ο Οφιομαχητής. «Το αίμα μου είναι δηλητήριο – όχι τίποτ' άλλο. Και θέλω να μάθω γιατί.»

«Αφού οι ιερείς σου λένε ότι η Έχιδνα το έκανε....»

«Αυτή,» είπε ο Οφιομαχητής νιώθοντας την οργή του να φουντώνει σαν πυρκαγιά, «δεν είναι εξήγηση!» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

Η Ευτέρπη είδε κάτι στα ορθάνοιχτα μάτια του που την έκανε να τρομάξει, αλλά έμεινε στη θέση της. Ξεροκατάπιε. «Τι θα ήταν εξήγηση;»

«Δεν ξέρω... Θέλω να βρω κάποιον εδώ, στη Μεγάπολη, που να μπορεί να ελέγξει το αίμα μου. Ολόκληρο το σώμα μου, ίσως. Να μου πει τι διαφορά έχω από οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο. Γιατί κάποια διαφορά πρέπει να υπάρχει.»

«Ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων ίσως μπορούσε να βρει κάτι... Εγώ δεν ξέρω βιοσκοπικά ξόρκια. Μόνο το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας ξέρω· αλλά αυτό δεν θεωρείται και τόσο εξειδικευμένο. Και, για νάμαι ειλικρινής, έχω καιρό να το χρησιμοποιήσω.»

«Δε νομίζω ότι μπορείς να βγάλεις συμπέρασμα για εμένα χρησιμοποιώντας μόνο ανιχνευτικά ξόρκια,» είπε ο Γεώργιος.

«Οι Βιοσκόποι χρησιμοποιούν κι άλλες μεθόδους. Πολλοί απ'αυτούς, τουλάχιστον. Χρησιμοποιούν χυμικές ουσίες, φάρμακα, μηχανήματα. Διάφορα... Αναλόγως και σε ποιον θα πας, βέβαια. Έχω υπόψη μου μία, αν σ'ενδιαφέρει.»

«Μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων;»

«Ναι,» ένευσε η Ευτέρπη. «Ακόμα εδώ πρέπει νάναι, στη Μεγάπολη. Ήταν κι αυτή στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία όταν εκπαιδευόμουν. Ήταν,» μειδίασε, «φρόνιμη κοπέλα. Δε θα πήγε να βρει κουρσάρους όπως εγώ, υποθέτω. Διонуσία τη λένε. Διонуσία'νιρ Υρφάνια.»

«Είναι καλή;»

«Αρκετά καλή για να την έχουν προσλάβει στο Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου.»

«Εδώ κοντά, δηλαδή...»

«Ναι. Δεν είναι μακριά από το Ονομαστό.»

«Πού μένει; Πού μπορώ να τη συναντήσω;»

«Δε θυμάμαι πού μένει,» αποκρίθηκε η Ευτέρπη. «Δε νομίζω ότι μου το είχε πει ποτέ, βασικά,» μόρφασε. «Αλλά στο Νοσοκομείο θα

μπορείς, λογικά, να τη βρεις. Εκτός άμα έχει φύγει αποκεί. Όμως δεν το πιστεύω.»

«Και θα έχει τη δυνατότητα να μου δώσει απαντήσεις για το σώμα μου;»

Η Ευτέρπη ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας ξανά. «Βιοσκόπος είναι, και θα έχει κι ένα σωρό εξοπλισμούς και χυμικές ουσίες στο Νοσοκομείο. Ίσως, όμως, να θέλει να την πληρώσεις. Μη νομίζεις ότι θα σου κάνει χάρη επειδή με ξέρεις. Δεν ήμασταν και τόσο καλές φίλες· απλά τη γνώριζα – τίποτα περισσότερο. Μια, δυο φορές είχαμε βγει για να πιούμε κάνα ποτό, κι αυτό ήταν όλο. Δεν... δεν είχαμε τις ίδιες απόψεις – ή παρόμοιες καν – για πολλά πράγματα.»

«Θα την αναζητήσω,» είπε ο Οφιομαχητής. «Διονυσία Υρφάνια, είπες;»

«Ναι. Διονυσία'νιρ Υρφάνια. Το 'νιρ σημαίνει ότι–»

«–είναι του τάγματος των Βιοσκόπων· το ξέρω. Σ'ευχαριστώ γι'αυτό, Ευτέρπη.»

Η μάγισσα μειδίασε. «Πάντα το εκτιμώ όταν μ'αρπάζουν απ'τον λαιμό και με κολλάνε στον τοίχο.»

Ο Γεώργιος γέλασε. «Συγνώμη,» είπε.

Η Ευτέρπη έβαλε ξαφνικά το πρόσωπό της πάνω στο γυμνό στήθος του, έσυρε τη γλώσσα της πάνω στο κατάμαυρο δέρμα του. Τα χέρια της χάιδευαν επίμονα την πλάτη του, αγγίζοντας και το τραύμα εκεί από το ξιφίδιο του Νικόλαου των Κακών – δεν είχε ακόμα επουλωθεί πλήρως· ήταν μια σκληρή εφελκίδα.

Ο Οφιομαχητής την απομάκρυνε, ήπια, πιάνοντάς την από τους ώμους.

«Τι;» είπε η Ευτέρπη, λοξοκοιτάζοντάς τον. «Βιάζεσαι τόσο να πας στη Διονυσία;»

«Καλύτερα να ξεκουραστείς,» της είπε ο Γεώργιος.

Η Ευτέρπη έπιασε τις άκριες της μακριάς μπλούζας της και την τράβηξε πάνω απ'το κεφάλι της, βγάζοντάς την μαζί με τον στηθόδεσμό της, αφήνοντάς τα να πέσουν στο πάτωμα, πλάι στα γυμνά πόδια της. Ήταν τώρα ντυμένη μόνο με την περισκελίδα της καθώς τον πλησίαζε ξανά, λέγοντας: «Δεν είμαι κουρασμένη.»

Το πρόσωπό της δεν ήταν και τόσο αξιομνημόνευτο, αλλά το καφετόδερμο σώμα της ήταν λιγνό και σφριγηλό, και τα μακριά μαύρα μαλλιά της έπεφταν σαν καταρράκτης γύρω από τους ώμους της, φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες. Ο Γεώργιος συνάντησε τη γλώσσα της, και μετά την ξάπλωσε στο κρεβάτι του, ρίχνοντας κάτω τον δίσκο με το φαγητό του. Την καταβρόχθισε από τους ώμους ως τους αστραγάλους, ενώ η Ευθαλία ζάρωνε σε μια γωνία του κρεβατιού, ενοχλημένη που δεν άφηναν το μαξιλάρι της σε ησυχία. Η Ευτέρπη μούγκριζε και βαριανάσαινε και έλεγε ασυναρτησίες και τα χέρια της μπλέκονταν στα πράσινα μαλλιά του και τα έσφιγγαν και τα τραβούσαν. Αισθανόταν σαν καταιγίδα να την έχει παρασύρει. Και ύστερα τα πόδια της βρέθηκαν στους ώμους του και νόμιζε ότι μια φωτιά είχε γλιστρήσει μέσα της. Τα χέρια της τώρα κρατούσαν το πλαίσιο του κρεβατιού που έτριζε από κάτω της.

Ετούτη η φορά δεν ήταν τόσο καλή όσο η πρώτη τους, όφειλε να παρατηρήσει η Ευτέρπη όταν ο Γεώργιος έφυγε από πάνω της καθίζοντας παραδίπλα, αλλά και πάλι ήταν πολύ καλή. Γιατί ο ανόητος δεν ήθελε να μείνει μαζί της, να συνεργαστούν; Θα μπορούσαν οι δυο τους να κάνουν οτιδήποτε.

Έξω από το Ονομαστό, οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας έγερναν προς τη δύση πίσω από τα ψηλά οικοδομήματα της Μεγάπολης.

4

Παρότι είχα προσπαθήσει χτες βράδυ να διατηρήσω τέτοια πορεία που πίστευα ότι θα μας έβγαζε στα βόρεια της Κεντρυδάτιας όταν φτάναμε εκεί, τώρα που φτάσαμε βλέπω ότι δεν τα κατάφερα. Όχι ακριβώς. Κρατώντας το κιάλι μπροστά στο δεξί μου μάτι αγναντεύω τις δυτικές ακτές του Πλοκαμιού των Ναυαγίων. Νομίζω ότι μπορώ να διακρίνω και την Οστρακόπολη προς τα βόρεια. Δεν είμαστε μακριά από την Κιρβιάδα, όπου διοικεί αυτό το κάθαρμα, ο Αθανάσιος Ζερδέκης. Δεν σκοπεύω να πλησιάσουμε την πόλη του.

Είμαι στη γέφυρα ξανά, αλλά η Ιωάννα των Θαλασσών είναι στο τιμόνι. Κατεβάζω το κιάλι μου, το κλείνω, και της λέω: «Πήγαινε να ξεκουραστείς. Θα τ'αναλάβω εγώ τώρα.» Είναι μεσημέρι, άλλωστε.

Η Ιωάννα νεύει και φεύγει, κατεβαίνοντας στο κατάστρωμα. Η Λουκία είναι μαζί μου στη γέφυρα, καθώς και ο Καταραμένος Αργύριος. Οι μηχανές δεν λειτουργούν τώρα – ο μάγος αναπαύεται – πλέουμε με τα πανιά.

Γυρίζω το τιμόνι ώστε να στραφούμε προς τα βόρεια, και σύντομα περνάμε εν όψει της Οστρακόπολης. «Ξέρεις ποια πόλη είν' αυτή;» λέω στη Λουκία.

Εκείνη κουνά το κεφάλι αρνητικά. Δεν ξέρει σχεδόν τίποτα για τις άλλες ηπειρονήσους. Πειρατίνα της Ιχθυδάτιας, ανέκαθεν.

Της λέω πού βρισκόμαστε, και προσθέτω: «Από την άλλη μεριά του Πλοκαμιού των Ναυαγίων ήταν που ξεβράστηκα όταν πρωτοβρέθηκα σ'αυτή τη διάσταση. Εκεί, στο Ναό της Έχιδνας... Τους είχα υποσχεθεί ότι κάποτε θα τους ξαναεπισκεπτόμουν, αλλά, όπως φαίνεται, ούτε τώρα θα μπορέσω. Δε θα ήταν συνετό να χάσουμε χρόνο.»

Συνεχίζουμε την πορεία μας φτάνοντας στο βορειότερο άκρο του Πλοκαμιού και εκεί παίρνουμε ανατολική κατεύθυνση και πλέουμε όλο ανατολικά. Σε κάποια στιγμή, ο Χρίστος'μορ πηγαίνει στο κέντρο ισχύος του Χελιού και χρησιμοποιούμε πάλι τις μηχανές. Ώς το βράδυ

είμαστε στα νερά κοντά στην Ελόπολη, αντίκρυ των Βαλτότοπων των Όφρων.

Εξακολουθώ να βρίσκομαι στη γέφυρα, και η Λουκία να είναι μαζί μου. Και τώρα μου λέει: «Τις θυμάμαι αυτές τις ακτές. Είμαστε στους Βαλτότοπους των Όφρων, έτσι δεν είναι, Καπετάνιε μου;» Φυσικά και θυμάται αυτές τις ακτές. Φυσικά. Είχαμε πολεμήσει τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά και το τσούρμο του εδώ, μέσα στους βαλτότοπους. Τους είχαμε λιανίσει και τους είχαμε κλέψει κι ένα σκάφος. Μα την Έχιδνα, τι μέρες εκείνες!

«Ναι,» λέω στη Λουκία, μειδώντας άγρια, «εκεί είμαστε. Αλλά τώρα ο Μεγαλοφονιάς δεν είναι πίσω μας – και είναι τυχερός.»

Την ακούω να γελά πλάι μου.

Εκτός από τη Λουκία, η Ερασμία είναι μαζί μου στη γέφυρα, και η Διονυσία. Η τελευταία μόλις ήρθε. Καμιά τους δεν κάνει ερωτήσεις σχετικά με την κουβέντα μας.

Γυρίζω να κοιτάξω τη Διονυσία. «Πώς είναι οι κοιμισμένοι;» Είμαι σίγουρος πως έχει πάει να τους ελέγξει – πιθανώς, παραπάνω από μια φορά.

«Σταθερή είναι η κατάστασή τους μέχρι στιγμής.»

«Ωραία.»

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός έρχεται σε λίγο στη γέφυρα και προτείνει να πάρει εκείνος το τιμόνι ώστε να ξεκουραστώ. Κάνουμε τον κύκλο της βόρειας άκρης των Βαλτότοπων των Όφρων τώρα για να βρεθούμε από την ανατολική μεριά τους.

«Τις ξέρεις αυτές τις ακτές, Δευτεροκαπετάνιε;» ρωτάω τον Φτερωτό.

«Όχι,» παραδέχεται εκείνος. «Αλλά έχω ξαναπλεύσει πέρα από την Ιχθυδάτια. Οπότε—»

«Θα συνεχίσω εγώ,» του λέω.

«Για τόσο ατζαμή μ'έχεις, Καπετάνιε;»

«Καθόλου. Αλλά δεν αισθάνομαι κουρασμένος, κι αυτές οι ακτές δεν μου είναι άγνωστες. Οπότε θα συνεχίσω εγώ. Μέχρι να φτάσουμε στη Ριλιάδα.»

«Είμαστε μακριά ακόμα.»

«Το ξέρω.»

«Ό,τι νομίζεις. Καλό βράδυ,» λέει ο Δημοσθένης ο Φτερωτός και φεύγει.

Το ταξίδι μας, ευτυχώς, είναι καλό και χωρίς εκπλήξεις. Πλέουμε κοντά στις ανατολικές ακτές της Κεντροδατίας, αφήνοντας πίσω μας τους Βαλτότοπους των Όφεων, περνώντας από τον Ναό της Έχιδνας στις νότιες παρυφές τους, όπου είχα μείνει κάποιο καιρό και είχα γνωρίσει την Πρωθιέρεια Ευφροσύνη – από αρκετά κοντά, ομολογουμένως. Ήθελε παιδί από εμένα· πίστευε ότι ένα δικό μου παιδί, γεννημένο από ιερωμένη της Έχιδνας, θα είχε... ιδιαίτερες δυνάμεις. Δεν ξέρω τι έγινε τελικά – δεν ξέρω αν έχω παιδί – δεν έμεινα στον Ναό για να μάθω. Πήγα στη Ριλιάδα και, μετά, η αναζήτησή μου με οδήγησε στην Ιχθυδάτια...

Φτάνουμε τώρα στον προορισμό μας – στη Ριλιάδα – καθώς είναι μεσημέρι και οι μηχανές μας βρίσκονται σε λειτουργία. Προσεγγίζουμε το Επάνω Λιμάνι. Αράζουμε και ανταλλάσω μερικές κουβέντες με τους λιμενοφύλακες καθώς κατεβαίνω στην προβλήτα. Προτιμώ να το κάνω εγώ, όχι ο Δημοσθένης, γιατί ξέρω πώς δρουν στη Ριλιάδα, ξέρω πώς ενεργεί ο Βασιλικός Οίκος που διοικεί την πόλη.

Με ρωτάνε, φυσικά, αν μεταφέρω εμπορεύματα. Τους λέω πως, όχι, δεν έχω εμπορεύματα που σκοπεύω να φέρω μέσα στην πόλη. Για μια δουλειά έρχομαι και σύντομα θα αποπλεύσω πάλι.

Επιμένουν, όμως, να ελέγξουν τα αμπάρια, και δεν μπορώ να τους το αρνηθώ γιατί θα θεωρήσουν πως κάτι ύποπτο συμβαίνει και θα θέλουν να μας διώξουν από το λιμάνι – και τώρα, έτσι όπως είναι η κατάσταση, δεν τολμώ να πάω αλλού. Δεν υπάρχει χρόνος.

Κάνω νόημα στον Δημοσθένη και τους άλλους να μείνουν ψύχραιμοι καθώς ανεβαίνω ξανά στο πλοίο μαζί με τους λιμενοφύλακες. «Ένας απλός έλεγχος,» λέω. Και γνέφω στη Διονυσία να έρθει πλάι μου, να μας ακολουθήσει, ενώ συγχρόνως γνέφω στη Λουκία να μείνει πίσω.

Η Διονυσία με ακολουθεί αλλά με κοιτάζει ερωτηματικά. «Για καλό και για κακό,» της εξηγώ. Βιοσκόπος είναι – ίσως να χρειαστεί – γιατί αυτό που οι λιμενοφύλακες θα δουν πιθανώς να τους ανησυχήσει.

Και όντως τους ανησυχεί.

«Τι συμβαίνει εδώ, Καπετάνιε;» με ρωτά ο αρχηγός της ομάδας τους όταν φτάνουμε στους κοιμισμένους από τη Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως. «Τι είναι αυτοί; Νεκροί;»

«Δεν είναι νεκροί,» του λέω. «Έχουν δηλητηριαστεί, και η Βιοσκόπος μας» – αγγίζω τον ώμο της Διονυσίας – «τους έχει ρίξει σε ύπνο προκειμένου να προλάβουμε να βρούμε φάρμακο. Γι'αυτό είμαστε στη Ριλιάδα. Και δε θ'αργήσουμε να φύγουμε, όπως σου είπα.» Κι εσύ με καθυστερείς τώρα, προσθέτω νοερά, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει δυνατά μέσα μου.

Ο αρχηγός των λιμενοφυλάκων μάς κοιτάζει καχύποπτα, εμένα και τη Διονυσία. «Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει εδώ—» λέει.

«Σου εξήγησα τι συμβαίνει. Είναι δηλητηριασμένοι και—»

«Ναι, σε άκουσα, Καπετάνιε. Δεν έχω, όμως, τώρα τρόπο να ελέγξω πως λες αλήθεια, και ό,τι κι αν συμβαίνει δεν μ'ενδιαφέρει – όσο το κρατάς μέσα στο πλοίο σου. Συνεννοηθήκαμε; Δε θα τους φέρετε αυτούς τους ανθρώπους στο λιμάνι – ίσως να έχουν κάποια αρρώστια, δεν ξέρω. Αν θέλετε να τους βγάλετε από το καράβι, πρέπει πρώτα να μας ειδοποιήσετε, ώστε να γίνουν έλεγχοι. Με καταλαβαίνεις;»

«Απόλυτα. Αλλά δεν πρόκειται να τους βγάλουμε, ούτως ή άλλως. Σου είπα: έρχομαι για να βρω ένα φάρμακο γι'αυτούς.»

«Καλώς, Καπετάνιε Κάλνεντουρ Γυρολόγε. Αν όλα είναι έτσι, δεν θα υπάρξει κανένα πρόβλημα.» Του είπα εξαρχής πως το όνομά μου είναι Κάλνεντουρ Γυρολόγος – ένας συνδυασμός Μοργκιανού και Σεργήλιου ονόματος – το όνομα που θα μπορούσε να έχει ένας άνθρωπος προερχόμενος από τη διάσταση της Σεργήλης αλλά με ρίζες από τη Μοργκιάνη. Και είναι πιστευτό για εμένα, έτσι εξωδιαστασιακός όπως φαίνομαι – και όπως, μάλλον, είμαι. Δεν μου ζήτησαν ταυτότητα, γιατί ακόμα κι αν είχα κάποια – από τη Σεργήλη, για παράδειγμα – δεν θα είχαν κανέναν εύκολο τρόπο να ελέγξουν αν είναι αληθινή, όπως τώρα δεν έχουν τρόπο να ελέγξουν άμεσα τι πραγματικά συμβαίνει με τους δηλητηριασμένους. Όχι πως τους είπα ψέματα.

Σύντομα, οι λιμενοφύλακες φεύγουν απ'το καράβι μας και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός με ρωτά: «Τι έγινε όταν είδαν τους ξαπλωμένους, Καπετάνιε;» Κι ο Φαφλατάς φωνάζει από τον ώμο του: «Καπετάνιε Καπετάνιε Καπετάνιε Πετάνιε!»

«Τίποτα,» αποκρίνομαι, ενώ στεκόμαστε στην κουβέρτα, με τους υπόλοιπους γύρω μας.

«Τι τους είπες;»

«Την αλήθεια, αλλά δεν είμαι βέβαιος ότι με πίστεψαν. Μου ζήτησαν να μην τους βγάλουμε στο λιμάνι. Φοβούνται ότι ίσως νάχουν κάποια κολλητική αρρώστια.»

«Σκόπευες να τους βγάλεις στο λιμάνι;»

«Όχι. Πάω τώρα να βρω το αντίδοτο. Καλώς εχόντων των πραγμάτων, δεν θ'αργήσω. Θα πάρω το δίκυκλο απ'το αμπάρι, αν δεν έχεις πρόβλημα.»

«Το πλοίο είναι δικό σου, Καπετάνιε, και ό,τι περιέχει.»

Η Λουκία, φυσικά, θέλει να έρθει μαζί μου. Αλλά το ίδιο και η Διονυσία και η Ερασμία, η τελευταία λέγοντας ότι δεν μπορεί να μ'αφήσει μόνο με τέτοιους εχθρούς που έχω στη Ριλιάδα. Θυμάται τον Στέφανο και τον Ευσέβιο τον Κατωμερίτη.

«Δεν υπάρχει άλλο δίκυκλο στο καράβι,» της λέω.

«Υπάρχει το όχημα των Μακροθάνων, Γεώργιε. Θα—»

«Δε μπορούμε να το κατεβάσουμε αυτό στη Ριλιάδα. Είναι φανερά οπλισμένο· έχει ολόκληρη γιγαντοβαλλίστρα από πάνω. Θα μας σταματήσουν και θα πρέπει να—»

«Ας τη βγάλουμε τη γιγαντοβαλλίστρα! Δε βγαίνει;»

«Ακόμα κι έτσι, το όχημα φαίνεται για πολεμικό. Επιπλέον, οι λιμενοφύλακες το είδαν και τους είπα ότι ανήκει στους μισθοφόρους που έχουμε μαζί μας για την προστασία μας, και μου ζήτησαν να το κρατήσουμε στο πλοίο. Αν μας μπανίσουν τώρα να το φέρνουμε στο λιμάνι – ακόμα και χωρίς γιγαντοβαλλίστρα – θα τους φανεί ύποπτο—»

«Εντάξει· θα πάω να νοικιάσω ένα δίκυκλο από κάποιον εδώ γύρω. Θα έρθω μαζί σου, Γεώργιε· δε σ'αφήνω να κατεβείς μόνος σου στους Κατωμήχανους!»

«Ωραία,» της λέω, ενώ το Γαλήνεμα του Αγρίου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, «ας νοικιάσουμε ένα δίκυκλο. Αλλά το ξέρεις, βέβαια, πως κανείς δεν πρόκειται να σ'το νοικιάσει αν δεν μπορεί να σ'εμπιστευτεί. Και ταυτότητα Ριλιάδας δεν έχεις—»

«Ας το πληρώσουμε τότε και—»

«Υπάρχει όμως λύση. Θα δώσουμε το όνομα του πλοίου μας που είναι αραγμένο στο λιμάνι. Αυτό συνήθως το δέχονται, γιατί, αν τους κλέψεις, θα σε αναφέρουν στη Λιμενοφυλακή.

»Πάμε τώρα· ο χρόνος μας δεν είναι πολύς.»

«Θα έρθουμε κι εμείς, Γεώργιε,» μου λέει ο Καταραμένος Αργύριος, με τους Μακροθάνατούς του πίσω του – αυτούς που στέκονται όρθιοι, τουλάχιστον. «Δεν ξέρω για ποιους εχθρούς σου λέει η Ερασμία, όμως αφού υπάρχει κίνδυνος δεν θα σ'αφήσουμε μόνο.»

Κάνω να διαφωνήσω, αλλά με διακόπτει. «Θα έρθουμε,» επιμένει. «Εγώ κι άλλοι δύο.» Ο Καταραμένος παίζει με την οργή μου που ουρλιάζει σαν θύελλα ιοβόλων δράκων μέσα μου.

Συμφωνώ τελικά να έρθουν, όμως λέω στη Διονυσία: «Όχι κι εσύ. Εσύ πρέπει να μείνεις εδώ, μήπως χρειαστεί να βοηθήσεις ξανά τους δηλητηριασμένους.» Αν και πιο πολύ για εκείνη φοβάμαι. Την άλλη φορά κινδύνεψε στους Κατωμήχανους – εξαιτίας μου.

Η αποφασισμένη έκφρασή της βλέπω ν'αλλάζει καθώς αναφέρω αυτούς που κοιμούνται στο αμπάρι. Η Διονυσία ποτέ δεν θα εγκατέλειπε ανθρώπους που πιθανώς να την είχαν ανάγκη· το ξέρω πολύ καλά αυτό. «Εντάξει,» μου λέει. «Έχεις δίκιο, Γεώργιε. Πρέπει να μείνω.»

Νεύω. «Πρέπει.»

Κατεβαίνουμε από το Αεικίνητο Χέλι, εγώ, η Λουκία (και ο γάτος της), η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, η Μαρίνα, και ο Ανθέμιος. Οι δύο πρώτοι είμαστε πάνω στο δίκυκλο που βγάζουμε από το αμπάρι. Οι άλλοι βαδίζουν. Πλησιάζουμε, στο Επάνω Λιμάνι, ένα κατάστημα που νοικιάζει οχήματα, και ύστερα από μερικές διαπραγματεύσεις με τον υπεύθυνο εκεί τον πείθω να μας δώσει δύο δίκυκλα αφού βλέπει πού είναι αραγμένο το πλοίο μας και ποιο είναι το όνομά του. Κι άλλος χαμένος χρόνος, δηλαδή, αλλά υποθέτω πως η μαγγανεία της Διονυσίας τούς κρατά ζωντανούς ακόμα. Υπάρχει περιθώριο· δεν μπορεί να μην υπάρχει.

Ο Καταραμένος και η Μαρίνα ανεβαίνουν στο ένα δίκυκλο, μ'εκείνον στο τιμόνι. Η Ερασμία και ο Ανθέμιος ανεβαίνουν στο άλλο, μ'εκείνη στο τιμόνι. Με ακολουθούν καθώς οδηγώ μέσα στους δρόμους της Ριλιάδας. Τα μέρη των Κατωμήχανων που μ'ενδιαφέρουν – αυτά όπου πωλούνται δηλητήρια, χυμικές ουσίες, και ψυχοτρόπες ουσίες –

βρίσκονται κάτω από την Κρεμαστή, οπότε κατευθύνομαι προς τα εκεί. Αφήνω το Επάνω Λιμάνι πίσω μου, περνάω από τον Ιχνολόγο και κάτω από την Κρεμαστή Πύλη του τείχους της Ριλιάδας, το οποίο προστατεύει τις ενδότερες περιοχές της από επιθέσεις κουρσάρων· μπαίνω στους δρόμους της Κρεμαστής ενώ είναι προχωρημένο μεσημέρι και οι περισσότερες δουλειές κλειστές, ο κόσμος στα σπίτια του.

Σταματάω το δίκυκλό μου σ'ένα σοκάκι και κατεβαίνω μαζί με τη Λουκία. Ο γάτος της πηδά, από τα χέρια της, στο πλακόστρωτο. Ο Καταραμένος Αργύριος και η Μαρίνα, η Ερασμία και ο Ανθέμιος κατεβαίνουν από τα δικά τους δίκυκλα.

«Πού ακριβώς πηγαίνουμε, Μαύρε;» με ρωτά ο Αργύριος.

«Δεν άκουσες πιο πριν; Στους Κατωμήχανους. Ξέρεις ποιοι είναι αυτοί;»

«Τους έχει ξαναπάρει τ'αφτί μου, όσο ήμουν παλιότερα για λίγο στη Ριλιάδα. Κάποια... κάποιο μέρος, ή κάποια συμμορία;»

«Περισσότερο το πρώτο και καθόλου το δεύτερο. Ναι, είναι ένα μέρος. Υπόγειο. Σήραγγες κάτω από την πόλη που απλώνονται από εδώ, από την Κρεμαστή, ως τα βόρεια του Ανοιχτού Λιμανιού. Και μέσα τους όσοι συναντάς δεν είναι ούτε νόμιμοι ούτε παράνομοι ακριβώς – όχι πάντα. Και λέγονται κι αυτοί Κατωμήχανοι. Δεν ανήκουν όλοι σε συμμορίες, ούτε όλοι σε μία συμμορία. Η χειρότερη συμμορία, πάντως, είναι του Ευσέβιου του Κατωμερίτη – οι Κατωμερίτες – και με κυνηγάνε. Καθώς επίσης κι ένας δολοφόνος που χρησιμοποιεί οργανική στολή επιτάχυνσης – ο Στέφανος – άκρως επικίνδυνος. Καλύτερα να μη συναντήσουμε κανέναν τους· θα προσπαθήσω πάση θυσία να τους αποφύγω.

»Και σας τα λέω αυτά για έναν λόγο: Αν θέλετε να φύγετε, να μην έρθετε μαζί μου, τώρα θα ήταν μια πολύ καλή στιγμή να επιστρέψετε στο Χέλι και να με περιμένετε εκεί.»

«Αν το ξαναπείς αυτό, Μαύρε, θα τσακωθούμε, πολύ άγρια,» αποκρίνεται ο Καταραμένος χωρίς να φαίνεται να αστειεύεται. Και ούτε η Μαρίνα ή ο Ανθέμιος μού μοιάζουν διστακτικοί. Η Ερασμία και η Λουκία, φυσικά, ξέρουν ακριβώς πού πάνε να μπλέξουν, και δεν έχουν ενδοιασμούς.

Ο Ακατάλυτος χασμουριέται, δείχνοντας να βαριέται από την άσκοπη αργοπορία μας.

«Ελάτε, τότε,» τους λέω, και βαδίζω. Τους οδηγώ μπροστά σε μια καταπακτή από πρασινομέταλλο, παλιό πρασινομέταλλο που έχει αρχίσει να κάνει κοκκινίλες αποδώ κι αποκεί. Επάνω της, γύρω-γύρω, υπάρχουν χαράγματα που μαρτυρούν ότι είναι είσοδος για τους Κατωμήχανους. Είναι απίθανο να τα προσέξεις αν δεν ξέρεις για τι να ψάξεις, και αποκλείεται να καταλάβεις τι σημαίνουν αν δεν γνωρίζεις πώς να τα διαβάσεις.

Τη σηκώνω κι αρχίζω να κατεβαίνω τα πέτρινα σκαλοπάτια που αποκαλύπτονται. «Ο τελευταίος να κλείσει, παρακαλώ,» λέω. Στο κεφάλι μου έχω την κουκούλα μου, ασφαλώς, από τότε που φύγαμε από το Χέλι· δεν πρέπει κανείς να με αναγνωρίσει. Ο Κατωμερίτης έχει χαφίδες του παντού.

Κανονικά, θα ήθελα να επισκεφτώ πάλι τον παλιό μου φίλο, τον Τζακ των Υπογείων. Για να δω αν είναι καλά, κατά πρώτον, ύστερα απ'ότι έγινε στην τελευταία μας συνάντηση. Αλλά επίσης και για να τον ρωτήσω για τους Τρομερούς Καπνούς: κάποια πληροφορία ίσως να έχει φτάσει στ'αφτιά του. Και σκέφτομαι ότι πιθανώς να μπορούσα να χρησιμοποιήσω και το Άφατο Δίκτυο μέσω του Τζακ. Θα μπορούσα να το βάλω, αυτή τη φορά, να δουλέψει για εμένα, όχι εναντίον μου.

Όμως δεν τολμώ να τον πλησιάσω, γιατί φοβάμαι ότι μπορεί πάλι να τον βάλω σε κίνδυνο, να τον μπλέξω μ'αυτά τα καθάρματα, τον Στέφανο και τον Κατωμερίτη, όπως και την προηγούμενη φορά που είχα έρθει εδώ για ν'αναζητήσω τη Διονυσία και τον Αρσένιο. Τότε ήταν υποχρεωτικό να μιλήσω στον Τζακ των Υπογείων· δεν είχα άλλη επιλογή. Και με καθοδήγησε σωστά, και του χρωστάω ξανά.

Κατεβαίνουμε την πέτρινη σκάλα και φτάνουμε στους υπόγειους κακοσκαμμένους διαδρόμους των Κατωμήχανων, που άλλοι είναι φωτισμένοι με ενεργειακές λάμπες, άλλοι τελείως σκοτεινοί, άλλοι έχουν φώτα που τρεμοπαίζουν σαν δαιμονισμένα ή είναι τόσο ασθενικά που νομίζεις ότι βρίσκεσαι μέσα σε όνειρο. Δεξιά κι αριστερά μας βρίσκονται ανοίγματα που οδηγούν σε κατοικίες ή σε μαγαζιά, ή σε μαγαζιά-κατοικίες. Διαφόρων ειδών ύποπτες φυσιογνωμίες μάς κοιτάζουν, αλλά το ξέρω πως οι πιθανότητες να σε ληστέψουν εδώ κάτω είναι

ελάχιστες. Υπάρχει πολιτισμός μες στα σκοτάδια των Κατωμήχανων. Εκείνο που πρέπει να προσέχεις είναι να μη σε κοροϊδέψουν. Κι αν είσαι εγώ, πρέπει τώρα να προσέχεις και τους λακέδες του Κατωμερίτη, αυτού του άθλιου βατραχολάτρη που ποτέ άλλοτε δεν είχα προηγούμενα μαζί του. Η υπόθεση ξεκίνησε προφανώς μ'εκείνο το άλλο κάθαρμα, τον Δαμιανό, που τώρα πια δεν αναπνέει. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό το πρόβλημα εδώ κάτω, ετούτες τις μέρες, όπως μου είπε ο Τζακ τις προάλλες. Η θρησκεία του Λοκράθου εξαπλώνεται, και κυνηγάνε όποιους νομίζει ότι την απειλούν – ανάμεσά τους και διάφορους ερπετοειδείς, όπως την Εριφύλη, η οποία έχει εξαφανιστεί και φοβάμαι γι'αυτήν. Θα ήθελα να την αναζητήσω, να μάθω αν είναι καλά· αλλά πάλι, δυστυχώς, δεν έχω χρόνο. Και δεν είναι μόνο η σωτηρία του πληρώματός μου και των Μακροθάντων που προέχει, αλλά και η αναζήτησή μου για τους Τρομερούς Καπνούς, για το χαμένο παρελθόν μου. Δεν μπορεί να περιμένει άλλο!

Σε διάφορα σημεία των διαδρόμων των Κατωμήχανων υπάρχουν πινακίδες με παράξενα σύμβολα. Σύμβολα που δεν μοιάζει να βγάζουν κανένα νόημα. Αλλά, όπως και τα σημάδια επάνω στις πρασινομέταλλες εισόδους, αν ξέρεις πώς να τα διαβάσεις σε καθοδηγούν αλάθητα μέσα σε τούτο τον μπλεγμένο λαβύρινθο. Επίτηδες είναι φτιαγμένα έτσι όπως είναι, για να μη μπορεί ο καθένας να τα καταλάβει αλλά μόνο οι «μυημένοι» στους χαμηλούς δρόμους – όπως αποκαλούν οι Κατωμήχανοι ετούτες τις σήραγγες.

Ο Καταραμένος Αργύριος με ρωτά, σε κάποια στιγμή, για τα σημάδια στις πινακίδες. «Τι δείχνουν, Μαύρε; Βγάζεις άκρη;»

«Ναι, αλλά δεν μπορώ τώρα να σου εξηγήσω πώς.» Και προσθέτω: «Δεν είμαστε μακριά από τον προορισμό μας. Εδώ κοντά είναι.»

Και μέχρι στιγμής δεν έχω προσέξει κανείς να μας παρακολουθεί. Δεν νομίζω πως οι άνθρωποι του Κατωμερίτη έχουν αντιληφτεί την παρουσία μου. Θα ήταν παράλογο, άλλωστε· δεν έχω δώσει κανένα σημάδι ότι είμαι εδώ, και δεν νομίζω πως ακόμα και οι σιχαμένοι βατραχολάτρες έχουν τόσο μεγάλες μαντικές δυνάμεις.

Μπαίνουμε τώρα στα μέρη όπου πωλούνται δηλητήρια και άλλες επικίνδυνες ουσίες. Οι μυρωδιές είναι πολύ πιο έντονες και διαπεραστικές· αμέσως καταλαβαίνεις την αλλαγή. Τριξίματα ακούγονται από

κάπου. Καπνός βγαίνει κάτω από μια κλειστή σιδερένια πόρτα. Αποφεύγω να πάω αποκεί – για χάρη των συντρόφων μου. Ίσως ο καπνός να είναι δηλητηριώδης.

Βλέπω μερικές φάτσες που νομίζω πως θα με αναγνώριζαν αν δεν φορούσα την κουκούλα μου. Αναμφίβολα θα με θυμόνταν από τον καιρό που πουλούσα δηλητήρια εδώ κάτω, φερμένα κατευθείαν από τους Βαλτότοπους των Όφεων. Με το πρόσωπό μου κρυμμένο μες στην κουκούλα της κάπας μου, όμως, κανείς δεν μ'αναγνωρίζει, είμαι σίγουρος.

Το Εριφύλιο, που τώρα λέγεται «Το Κόκκινο Κάθισμα», δεν είναι μακριά, αλλά φυσικά δεν το πλησιάζω. Θα ήταν ανόητο να το πλησιάσω. Πηγαίνω κατευθείαν προς έναν από τους ανθρώπους που ξέρω ότι ειδικεύεται στα αντίδοτα σπάνιων δηλητηρίων. Είχα και παλιότερα συνεργαστεί μαζί του. Θα με αναγνωρίσει. Αλλά δεν έχω άλλη επιλογή. Μόνο αυτός μπορώ να είμαι βέβαιος ότι θα έχει τόσο μεγάλη ποσότητα της ουσίας που χρειάζομαι. Ο Ζαχαρίας Φιριλόκης.

Δεν ανησυχώ μήπως δεν τον βρω λόγω μεσημβρίας (αν και πάντα υπάρχει μια τέτοια πιθανότητα) γιατί εδώ δεν είναι μόνο το μαγαζί του: είναι και το σπίτι του. Μένει μαζί με τη γυναίκα του και την κόρη του – ή, τουλάχιστον, έμενε όταν ακόμα τον επισκεπτόμουν. Η κόρη του ίσως να έχει φύγει πλέον, όπως κι ο γιος του είχε φύγει από τότε, καθώς ήταν μεγαλύτερος. Η κόρη του ήταν έφηβη, αλλά τώρα κι αυτή θα έχει μεγαλώσει.

Η είσοδος του καταστήματος του Φιριλόκη είναι κλειστή: τα ρολά κατεβασμένα. Ναι, όπως το περίμενα. Η ενεργειακή λάμπα στο ταβάνι του διαδρόμου είναι ασθενική, αλλά όχι πολύ. Πλησιάζω την ξύλινη πόρτα παραδίπλα και χτυπάω συνθηματικά όπως χτυπάνε αυτοί που έχουν δοσοληψίες με τον Φιριλόκη.

Περιμένω.

Ο διάδρομος γύρω μας είναι ήσυχος. Και ούτε μπανίζω καμιά ύποπτη δραστηριότητα με τις άκριες των ματιών μου. Οι Κατωμερίτες ακόμα δεν με έχουν καταλάβει. Αναμενόμενο. Σαν φάντασμα έχω έρθει.

«Ποιος είσαι;» ρωτά μια αντρική φωνή πίσω από την πόρτα. Αν και σίγουρα μπορεί να με δει απ'το ματάκι, μάλλον δεν διακρίνει την όψη μου μες στη σκιά της κουκούλας μου, με τέτοιο φωτισμό εδώ πέρα.

«Ένας παλιός γνωστός σου, Ζαχαρία. Χρειάζομαι ένα αντίδοτο. Τώρα. Είναι θέμα ζωής και θανάτου. Και έχω να πληρώσω καλά.» Θα του δώσω όλα τα λεφτά που μου απομένουν – τα λεφτά των Τέκνων – αν χρειαστεί.

Η πόρτα ανοίγει διστακτικά, και το ένα μάτι του Ζαχαρία Φιριλόκη με κοιτάζει από τη χαραμάδα. Δεν έχει βγάλει ακόμα την αλυσίδα ασφαλείας. «Ποιος...;» κάνει.

«Πάμε μες στο κατάστημά σου να μιλήσουμε,» τον προτρέπω.

Και τότε μ'αναγνωρίζει. Το μάτι γουρλώνει. «Εσύ... Φύγε! Σε κυνηγά ο Κατωμερίτης.»

«Όχι,» του λέω, «εγώ κυνηγάω αυτόν. Αλλά τώρα είμαι για άλλο λόγο εδώ. Χρειάζομαι αντίδοτο για Τελευταίο Χάδι, Ζαχαρία. Σε μεγάλη ποσότητα. Και είναι επείγον. Ολόκληρο πλήρωμα θα πεθάνει αν δεν βιαστώ – σου λέω αλήθεια.»

Το μάτι κλείνει προς στιγμή και τον ακούω ν'αναστενάζει. Το μάτι ξανανοίγει. «Έλα μπροστά στην είσοδο του μαγαζιού,» μου λέει η φωνή του Ζαχαρία, και η πόρτα κλείνει.

«Προσοχή τώρα,» λέει η Ερασμία στους Μακροθάνατους. «Ίσως να μας προδώσει αυτός.»

«Όχι,» της λέω, «δε νομίζω να το κάνει. Αλλά καλό θα ήταν να προσέχετε ούτως ή άλλως.»

Τα ρολά σηκώνονται ως τη μέση, και ο Ζαχαρίας μου γνέφει από κάτω. «Έλα μέσα, Γεώργιε.»

Λέω στους συντρόφους μου: «Περιμένετε εδώ.»

«Όχι,» αρχίζει η Ερασμία.

«Περιμένετε εδώ,» επιμένω, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει εντός μου.

Σκύβοντας περνάω κάτω απ'τα μισοκατεβασμένα ρολά και μπαίνω στο κατάστημα του Ζαχαρία που είναι αποθήκη ουσιαστικά και γεμάτο μυρωδιές από βοτάνια και χυμικές ουσίες. Ακόμα και από μερικές οργανικές ουσίες, νομίζω.

Ο Ζαχαρίας Φιριλόκης είναι όπως τον θυμάμαι· δεν έχει αλλάξει. Μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, ψαρομάλλης. Ακόμα και τα γένια του είναι αξύριστα ως συνήθως, κι ένα ζευγάρι γυαλιά κρέμονται από

τον λαιμό του. Και πάω στοίχημα ότι κρύβει κάποιο όπλο μες στο πανωφόρι που έχει ρίξει επάνω του.

«Τι κάνεις εδώ, Γεώργιε;» με ρωτά. «Τις προάλλες έλεγαν πως εμφανίστηκες για λίγο και οι Κατωμερίτες σε κυνηγούσαν. Και ο Στέφανος επίσης. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο νεκρό σε θέλουν!»

«Μπορώ να φανταστώ,» του λέω. Και τον ρωτάω: «Ο Τζακ των Υπογείων είναι καλά; Τον έχεις δει καθόλου;»

Ο Ζαχαρίας νεύει. «Ναι. Μια χαρά είναι. Το άκουσα πως σε είχε βοηθήσει να ξεφύγεις απ'τους λακέδες του Κατωμερίτη και τον Στέφανο. Αλλά είναι αθάνατος αυτός, και τετραπέρατος σαν διάολος της Σιλοάρνης. Νομίζω πως έκανε κάποια συμφωνία με τον Κατωμερίτη και θεωρούν τώρα όλοι τους πως δεν υπήρξε κακό προηγούμενο.»

Τα νέα αυτά με καθησυχάζουν. Ο Τζακ είναι καλά. «Χρειάζομαι αντίδοτο για Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας, Ζαχαρία. Μεγάλη ποσότητα.» Του λέω πόση ακριβώς. «Την έχεις;»

«Ναι. Ελπίζω, όμως, να έχεις και να την πληρώσεις,» αποκρίνεται, κοιτάζοντάς με με επιφύλαξη, σαν να φοβάται ότι μπορεί και να του επιτεθώ.

«Έχω. Πόσα θέλεις;»

Όταν η δοσοληψία μας τελειώνει, μου απομένουν ακόμα μερικά χρήματα από αυτά των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου, και έχω στον ώμο μου έναν σάκο γεμάτο πλαστικά φιαλίδια.

Λέω στον Ζαχαρία: «Αν μαρτυρήσεις στον Κατωμερίτη ότι πέρασα από εδώ—»

«Δεν θα πω τίποτα και το ξέρεις. Δε θέλω να μπλέξω άλλο μαζί τους.»

«Άλλο;» Νομίζω πως κάτι μου κρύβει. «Τι τρέχει, Ζαχαρία;»

Παίρνει μια βαθιά ανάσα, και βλέπω μια μεγάλη στεναχώρια να διακρίνεται στην όψη του, στα μάτια του.

«Τι είναι, Ζαχαρία;» επιμένω.

«Αυτοί οι Κατωμερίτες, τελευταία...» Κουνά το κεφάλι. «Η Θρησκεία του Λοκράθου εδώ κάτω... Είναι... είναι... Μου έκλεψαν την κόρη μου, Γεώργιε. Την πήραν παρά τη θέλησή της και δεν την αφήνουν να φύγει! Ευτυχώς δεν την έχουν πειράξει ακριβώς – αλλά δεν την αφήνουν να φύγει. Είχε μπλέξει, η ανόητη, μ'ένα από τα τσιράκια του Κατωμερίτη – και της έλεγα να τους προσέχει τέτοιους!»

«Αν μπορούσα θα σε βοηθούσα,» του λέω. «Αλλά τώρα... δεν μπορώ να κάνω τίποτα.»

«Δε μου χρωστάς κάτι, Γεώργιε.»

«Δεν είναι εκεί το θέμα.»

«Πού είναι;»

«Ότι χρωστά στον Κατωμερίτη, και στον Στέφανο. Τέλος πάντων. Σε χαιρετώ, για τώρα, και σ'ευχαριστώ.»

Σκύβοντας περνάω πάλι κάτω απ'τα μισοκατεβασμένα ρολά και συναντώ τους φίλους μου στον διάδρομο. Τα πάντα είναι ήσυχα ακόμα.

«Τελείωσε;» με ρωτά η Λουκία. «Τα πήρες;»

«Ναι.»

-4

Πρωί. Οι δίδυμοι ήλιοι στον ουρανό. Το φως τους να χτυπά τα ψηλά οικοδομήματα της Μεγάπολης, κάνοντας κρύσταλλα και μέταλλα να στραφταλίζουν. Η ημέρα, κρύα· ένας παγερός άνεμος ερχόταν από τους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας, σφυρίζοντας μες στους δρόμους.

Στο Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου, η κοπέλα που καθόταν στο Γραφείο Πληροφοριών κοίταξε λιγάκι καχύποπτα τον άντρα που την πλησίαζε. Τα μαλλιά του ήταν πράσινα και μακριά, το δέρμα του κατάμαυρο – εξωδιαστασιακός, πιθανώς. Φορούσε μια μακριά κάπα, κλειστή μπροστά... για να κρύψει κάτι, ίσως;

«Να κάνω μια ερώτηση;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Τι θέλετε;» είπε η κοπέλα, καθαρίζοντας τον λαιμό της. Νόμιζε ότι υπήρχε κάτι το περίεργο στα μάτια αυτού του τύπου, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς.

«Είναι εδώ η κυρία Διονυσία'νιρ Υρφάνια;»

«Τη ζητάτε;»

«Ναι. Είναι εδώ; Θέλω να της μιλήσω.»

«Σας περιμένει;»

«Όχι.»

Την τρόμαζε αυτός ο παράξενος ξένος. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε μήπως να ειδοποιήσει τους φρουρούς. Αλλά δεν το έκανε ακόμα· δεν είχε κανέναν πραγματικό λόγο να το κάνει. «Γιατί θέλετε να τη δείτε;» τον ρώτησε.

«Για μια... βιολογική έρευνα.»

Η κοπέλα συνοφρυώθηκε. «Βιολογική έρευνα; Η κυρία Υρφάνια εργάζεται ως Βιοσκόπος για δουλειές του Νοσοκομείου, κύριε. Δεν κάνει βιολογική έρευνα.»

«Μπορώ να μιλήσω στην ίδια;» επέμεινε ο Οφιομαχητής, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει εντός του και νιώθοντας την

Ευθαλία να σαλεύει νευρικά επάνω στον πήχη του αριστερού του χεριού, κρυμμένη κάτω από την κάπα του όπως και το Φιλί της Έχιδνας (διότι δεν επιτρεπόταν να περιφέρεσαι με όπλα ακάλυπτα στη Μεγάπολη· οι ιερωμένοι του Ναού στις Ακτές των Βράχων, αλλά και η Ευτέρπη'σαρ, τον είχαν ήδη προειδοποιήσει).

Η κοπέλα στο Γραφείο Πληροφοριών ήταν διστακτική. «Δεν ξέρω,» είπε. «Αν δεν σας περιμένει...»

«Πρέπει να της μιλήσω. Είναι σημαντικό. Ειδοποίησέ την, τουλάχιστον!»

Η κοπέλα έσμιξε τα χείλη. «Εντάξει,» είπε. «Μια στιγμή.» Έπιασε το ακουστικό του επικοινωνιακού διαύλου και κάλεσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της κυρίας Υρφάνιας.

Η Διονυσία βρισκόταν εκείνη την ώρα στα Επείγοντα του Νοσοκομείου· είχε μόλις κάνει ένα Ξόρκι Αναλύσεως Τραύματος και έλεγε στον γιατρό τι πληροφορίες είχε πάρει για τα τραύματα του άντρα που είχε βρεθεί χτυπημένος στο λιμάνι της Νήσου Κάλδνης και ήταν τώρα ξαπλωμένος μπροστά τους, αναίσθητος.

«Και το κόκαλο, δηλαδή, είναι σπασμένο;» είπε ο γιατρός.

«Ναι—» Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε. Τον τράβηξε μέσα από τον νοσοκομειακό χιτώνα της και τον έφερε στ'αφτί της. «Μάλιστα;»

«Από το Γραφείο Πληροφοριών σάς καλώ, κυρία Υρφάνια,» ακούστηκε η φωνή της κοπέλας του γραφείου μέσα από τη συσκευή. «Ένας κύριος είναι εδώ.» Η φωνή της έγινε πολύ πιο χαμηλή, σαν να φοβόταν μην την ακούσει κάποιος. «Μου φαίνεται... περίεργος, κυρία Υρφάνια, αλλά ζητά να σας δει. Πρέπει να είναι εξωδιαστασιακός.»

«Εξωδιαστασιακός; Τι θέλεις;»

«Μια βιολογική έρευνα, είπε.»

«Τι βιολογική έρευνα;»

«Δεν ξέρω, αλλά ζητά συγκεκριμένα εσάς. Τον γνωρίζετε;»

«Πώς τον λένε;»

«Μισό λεπτό.» Και η φωνή της κοπέλας ακούστηκε απόμακρα μέσα από τον πομπό: «Πώς ονομάζεστε, κύριε;»

Η Διονυσία δεν μπόρεσε να διακρίνει την απάντησή του, αλλά μετά η κοπέλα τής είπε: «Μου λέει ότι δεν έχει σημασία το όνομά του, δεν θα το

αναγνωρίσετε. Να ειδοποιήσω τους φρουρούς;» Η φωνή της πολύ χαμηλή ξανά.

«Όχι. Θα έρθω να τον συναντήσω. Πες του να περιμένει εκεί. Θα έρθω.»

«Εντάξει.»

Η Διονυσία έκλεισε τον πομπό της και είπε στον γιατρό: «Θα ελέγξω τη γενική του κατάσταση, τώρα, και πρέπει μετά να πάω στην είσοδο, αν δεν με χρειάζεσαι για κάτι άλλο.»

Στο Γραφείο Πληροφοριών, εν τω μεταξύ, η κοπέλα αφήνοντας το ακουστικό επάνω στον επικοινωνιακό δίαυλο είπε στον Οφιομαχητή: «Θα έρθει να σας συναντήσει, κύριε. Παρακαλώ περιμένετε. Καθίστε κάπου εκεί.» Έδειξε τα καθίσματα.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του. «Ευχαριστώ.»

Η κοπέλα τον λοξοκοίταζε καθώς της έστρεφε την πλάτη και πήγαινε προς τα καθίσματα.

Ο Γεώργιος κάθισε και άναψε τσιγάρο, προσπαθώντας να κρατά το Φιλί της Έχιδνας και την Ευθαλία κρυμμένα κάτω από την κάπα του με τις πολλές εσωτερικές τσέπες.

Δυο άντρες και μια γυναίκα μπήκαν από την είσοδο και μίλησαν στην κοπέλα του Γραφείου Πληροφοριών· τους έδωσε μερικές απαντήσεις και προχώρησαν πιο βαθιά μέσα στο Νοσοκομείο. Μετά απ'αυτούς, ένας άντρας ήρθε από έναν διάδρομο βαδίζοντας βιαστικά, ντυμένος με μαύρο σακάκι και γκριζα καπαρντίνα, και βγήκε από την κεντρική είσοδο. Ένας νοσοκόμος πέρασε σπρώχνοντας ένα καρότσι όπου καθόταν μια γριά.

Το μέρος είχε κίνηση, ομολογουμένως. Και το κάπνισμα επιτρεπόταν μόνο εκεί όπου καθόταν τώρα ο Οφιομαχητής. Υπήρχε από πάνω του ένα ειδικό σύστημα εξαερισμού που τραβούσε τον καπνό.

Μετά από κάποια ώρα, ο Γεώργιος είδε μια γυναίκα να πλησιάζει το Γραφείο Πληροφοριών. Είχε δέρμα λευκό-ροζ και μακριά καστανόξανθα μαλλιά· ήταν σίγουρα πάνω από τριάντα χρονών, και αρκετά όμορφη. Ντυμένη με νοσοκομειακό χιτώνα, έχοντας στο χέρι της περασμένο ένα περιβραχιόνιο με το έμβλημα του τάγματος των Βιοσκόπων. Αυτή πρέπει να είναι, σκέφτηκε ο Γεώργιος.

Η καστανόξανθη μάγισσα μίλησε με την κοπέλα του γραφείου και ύστερα βάδισε προς το μέρος του. «Καλημέρα,» είπε.

Ο Οφιομαχητής σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Η Διονυσία'νιρ Υρφάνια;»

«Μάλιστα.»

«Χρειάζομαι μια βιολογική έρευνα. Έρχομαι επειδή σας σύστησε μια γνωστή σας.»

«Ποια γνωστή μου;»

«Τη λένε Ευτέρπη. Ευτέρπη'σαρ. Δεν ξέρω το επώνυμό της, είν' η αλήθεια. Ήσασταν, όμως, μαζί στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία, μου είπε.»

Η Διονυσία συνοφρυώθηκε. Ναι, φυσικά. Τη θυμόταν. Ήταν τελείως τρελή. Δεν το ήξερα ότι βρισκόταν ακόμα στη Μεγάπολη, σκέφτηκε. Και το είπε.

«Δεν ήταν στη Μεγάπολη μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Τώρα ήρθε, αλλά δεν νομίζω να καθίσει για πολύ.»

«Τι βιολογική έρευνα θέλετε;» τον ρώτησε η Διονυσία. «Δουλεύω σε συνεργασία με τους γιατρούς του Νοσοκομείου· δεν κάνω κάτι άλλο.»

«Θα σας πληρώσω όπως μπορώ. Είναι ανάγκη κάποιος να κάνει αυτή την έρευνα.»

«Τι είδους έρευνα είναι;» ρώτησε πάλι η Διονυσία.

«Για κάποιον άνθρωπο. Θέλω να δείτε αν... έχει καμιά διαφορά, από βιολογικής άποψης, σε σχέση με τους άλλους ανθρώπους.»

Η Διονυσία παραξευέτηκε. Διαφορά σε σχέση με τους άλλους ανθρώπους; Τι εννοεί; «Είναι άρρωστος;»

Ένα παράξενο μειδίαμα φάνηκε στο πρόσωπο του μαυρόδερμου αγνώστου. «Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι, αν η αμνησία θεωρείται 'αρρώστια'. Αλλά, γενικά, μάλλον όχι, δεν θα τον λέγατε 'άρρωστο'.»

«Τι ακριβώς έχει αυτός ο άνθρωπος; Ποιος είναι; Βρίσκεται εδώ κοντά, έξω απ'το Νοσοκομείο;»

«Όχι· είναι μέσα στο Νοσοκομείο.»

«Σε ποιο δωμάτιο;»

«Δεν είναι σε δωμάτιο.»

Η Διονυσία τον κοίταξε απορημένη. Ήταν τρελός; αναρωτήθηκε.

«Εγώ είμαι,» εξήγησε ο Γεώργιος. Και ρώτησε: «Μπορούμε να μιλήσουμε σε κάποιο πιο ιδιαίτερο χώρο; Στο γραφείο σας, ίσως;»

Είναι τρελός; αναρωτήθηκε ξανά η Διονυσία. «Τι διαφορά νομίζετε ότι έχετε, βιολογικά, από τους άλλους ανθρώπους;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ούρλιαξε μέσα του, συγκρατώντας τη φαρμακερή οργή του. «Δε μπορώ να σας εξηγήσω εδώ. Πάμε σε πιο ιδιαίτερο χώρο;» επέμεινε. «Έχετε κάποιο γραφείο; Κάποιο προσωπικό εργαστήριο;»

Η Διονυσία αναρωτήθηκε τώρα αν μήπως βρισκόταν σε κίνδυνο μ'αυτό τον άνθρωπο. «Πώς σας λένε;»

«Γεώργιο με λένε, αλλά, πραγματικά, δεν έχει σημασία.»

«Επώνυμο;»

«Δεν έχω επώνυμο.»

Κάτι δεν πάει καλά εδώ... «Κύριε, σας το λέω ξεκάθαρα, μου φαίνεστε ύποπτος—»

«Το ξέρω.»

«Κανονικά θα έπρεπε να καλέσω τους φρουρούς.»

«Μην το κάνετε αυτό. Είστε η μόνη που γνωρίζω εδώ η οποία ίσως μπορεί να μου δώσει κάποιες απαντήσεις. Θα σας πληρώσω.»

Η Διονυσία νόμιζε ότι υπήρχε κάτι το περίεργο στα μάτια του, μα δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς. «Εντάξει,» είπε τελικά. «Ελάτε μαζί μου. Ελάτε.» Ελπίζοντας να μην είχε αυτός ο τύπος τίποτα το κακό στο μυαλό του. Αλλά, από την άλλη, γιατί να είχε; Δεν έμοιαζε επιθετικός, αν και... η όψη του ήταν κάπως άγρια, δεν ήταν; Επιπλέον, για κάποιο λόγο, της φαινόταν μη-πραγματικός, σαν να είχε βγει από παραμύθι.

Η Διονυσία βάδισε μες στους διαδρόμους του Κεντρικού Νοσοκομείου Ψηλόγερου και ο Οφιομαχητής την ακολούθησε.

Χωρίς να τον κοιτάζει, τον ρώτησε: «Είστε εξωδιαστασιακός;»

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά μάλλον.»

Κι άλλες παράξενες απαντήσεις... σκέφτηκε η Διονυσία. «Δεν ξέρετε αν ήρθατε από άλλη διάσταση;»

«Δεν θυμάμαι.»

Η Διονυσία σταμάτησε να βαδίζει, στρεφόμενη να τον αντικρίσει ευθέως.

«Το ξέρω ότι σας ακούγομαι περίεργος, το λιγότερο,» είπε ο Γεώργιος. «Θα σας εξηγήσω τι συμβαίνει μαζί μου μόλις είμαστε σε πιο ιδιαίτερο χώρο.»

Η Διονυσία σκέφτηκε: Έστω. Στράφηκε ξανά και συνέχισε να βαδίζει. Τον πήγε στο γραφείο της και έκλεισε την πόρτα. «Καθίστε.»

Το δωμάτιο ήταν μικρό. Ένα παράθυρο υπήρχε στον αντικρινό τοίχο. Ένας πίνακας μ'ένα καράβι κρεμόταν στον τοίχο αριστερά. Ένα γραφείο ήταν δίπλα στο παράθυρο. Ο Γεώργιος κάθισε στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο, η Διονυσία στην πολυθρόνα πίσω του... και το χέρι της πήγε προς το συρτάρι όπου είχε κρυμμένο ένα ενεργειακό πιστόλι – για καλό και για κακό.

«Μιλήστε μου.»

Ο Οφιομαχητής τής είπε: «Δεν θυμάμαι το όνομά μου γιατί έχω χάσει τη μνήμη μου. Εδώ και χρόνια ψάχνω να βρω ποιος είμαι, αλλά δεν τα καταφέρνω. Μήπως, παρ'ελπίδα, ξέρετε για ένα χαμένο πλοίο;» Και τη ρώτησε για το καράβι που αναζητούσε. Ρωτούσε παντού, ούτως ή άλλως· γιατί όχι κι αυτήν; σκέφτηκε. Τι είχε να χάσει;

Η Διονυσία αποκρίθηκε: «Δεν το ξέρω. Έχει κάποια σχέση μαζί σας;»

«Μ'αυτό το πλοίο ήρθα στην Υπερυδάτια, αλλά δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο. Όμως... Πρέπει να σας το δείξω αυτό, αλλιώς δεν θα με πιστέψετε. Μην τρομάξετε, παρακαλώ.»

Η Διονυσία έπιασε το ενεργειακό πιστόλι μέσα στο συρτάρι. «Τι θα κάνετε;»

«Μπορείτε να σηκωθείτε από το γραφείο;»

«Γιατί;»

«Για να σας δείξω αυτό που θέλω να σας δείξω.»

Η Διονυσία σηκώθηκε από την πολυθρόνα, κρύβοντας συγχρόνως το πιστόλι πίσω από την πλάτη της.

Ο Γεώργιος το πρόσεξε ότι κάτι έκρυβε εκεί – κάποιο όπλο, μάλλον – αλλά δεν το έκανε θέμα. Ήταν λογικό, άλλωστε, να τον φοβάται. Σηκώθηκε κι εκείνος από την καρέκλα του, έσκυψε, έπιασε το γραφείο με τα δύο χέρια σαν να το αγκάλιαζε, και το σήκωσε από το έδαφος. Εύκολα. Το ύψωσε ως το ταβάνι (που, ομολογουμένως, δεν ήταν και πολύ ψηλό) χωρίς να κουνηθεί τίποτα επάνω του.

Η Διονυσία τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, προσπαθώντας να καταπνίξει την παρόρμηση να βγάλει μπροστά το ενεργειακό πιστόλι της και να τον σημαδέψει. Εκτός των άλλων, είχε προσέξει τώρα ότι αυτός ο άνθρωπος είχε ένα φίδι – ένα φίδι, μα την Έχιδνα! – τυλιγμένο στον αριστερό του πήχη. Και δεν φαινόταν ψεύτικο· είχε στρέψει το κεφάλι του προς τη Διονυσία και την κοίταζε, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα του.

«Όπως βλέπετε, είμαι πιο δυνατός από τους περισσότερους ανθρώπους,» είπε ο Οφιομαχητής χωρίς καμιά πίεση στη φωνή του, σαν να μη σήκωνε ολόκληρο βαρύ έπιπλο αλλά κάτι από βαμβάκι ή χαρτί. Και, μετά, κατέβασε το γραφείο στο πάτωμα το ίδιο εύκολα και άνετα όπως το είχε σηκώσει. «Επίσης, κανένα φαρμάκι δεν με επηρεάζει. Κανένα. Αν μου δώσετε ένα δηλητήριο θα σας το αποδείξω.»

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό,» είπε η Διονυσία. «Δεν μπορώ να σας δώσω δηλητήριο.»

«Ελπίζω να με πιστεύετε, τουλάχιστον.»

«Μόλις σας είδα να σηκώνετε το γραφείο σαν... σαν... Σίγουρα είστε πολύ δυνατός.»

«Μπορείτε να κάνετε βιολογική έρευνα επάνω μου;»

Η Διονυσία αναστέναξε. «Η περίπτωσή σας είναι...» Δεν ήξερε πώς να τη χαρακτηρίσει.

«Θα σας εξηγήσω κι άλλα για την περίπτωσή μου. Δεν είναι μόνο αυτά τα δύο πράγματα που σας είπα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Διονυσία. «Θα κάνω αρχικά ένα ξόρκι, να δω... ό,τι, ό,τι μπορώ να δω.»

Ο Οφιομαχητής κατένευσε.

«Καθίστε.»

Ο Οφιομαχητής κάθισε.

Η Διονυσία, μένοντας όρθια, έκρυψε βιαστικά το πιστόλι μέσα σε μια πλαϊνή τσέπη του νοσοκομειακού χιτώνα της (εκεί όπου ήταν καταφανές για τον Γεώργιο, και για οποιονδήποτε άλλο δεν ήταν τελείως άσχετος από όπλα) και ύψωσε τα χέρια της σχηματίζοντας μαγικά σημάδια ενώ συγχρόνως μουρμούριζε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως. Αυτό το ξόρκι, βέβαια, δεν πρόσφερε βαθιά ανάλυση της ζωτικής κατάστασης κάποιου, όμως η Διονυσία ήθελε

να δει τι θα διέκρινε αρχικά για τον Γεώργιο. Με τέτοια δύναμη που είχε, ίσως να διέκρινε κάτι ιδιαίτερο.

Αυτό, όμως, δεν συνέβη. Το ξόρκι δεν της έδωσε καμιά πληροφορία που δεν θα έδινε για έναν οποιονδήποτε φυσιολογικό άνθρωπο.

«Δεν φαίνεστε διαφορετικός,» είπε η Διονυσία.

Η οργή του Γεώργιου φούντωσε μέσα του, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου την κράτησαν υπό έλεγχο. «Το είδες πως είμαι διαφορετικός!»

«Ναι, δεν το αμφιβάλλω. Αλλά... Αυτό ήταν ένα απλό ξόρκι, βέβαια... και δεν μου έδειξε κάτι που δεν θα έδειχνε για οποιονδήποτε άλλο.» Η Διονυσία κάθισε πάλι πίσω απ'το γραφείο της, παρατηρώντας παραξενεμένη ότι τίποτα δεν είχε μετακινηθεί επάνω του. Αυτός ο άνθρωπος το είχε σηκώσει στον αέρα – με άνεση – χωρίς να μετακινήσει το παραμικρό! Τι δαίμονας της Έχιδνας ήταν; «Τι περισσότερο μπορείτε να μου πείτε για τον εαυτό σας;»

«Τα τραύματα δεν με καταβάλλουν όπως τους άλλους ανθρώπους – αν και είμαι σίγουρος ότι γίνεται να σκοτωθώ. Επίσης, δεν χρειάζομαι ύπνο. Βασικά, μου είναι αδύνατον να κοιμηθώ.»

«Τι; Δεν κοιμάστε καθόλου;»

«Καθόλου.»

«Έχετε δοκιμάσει να πάρετε κάποιο υπνωτικό;»

Ο Οφιομαχητής γέλασε. «Σας είπα, τα δηλητήρια δεν με επηρεάζουν.»

«Μιλάω για φάρμακο, κύριε.»

«Το ίδιο πράγμα είναι.»

«Να δοκιμάσουμε κάτι με τη μαγεία μου;»

«Τι;»

«Θα κάνω ένα Ξόρκι Στιγμιαίας Υπνώσεως επάνω σας. Αλλά δεν θα πιάσει αν είστε σε διέγερση. Πρέπει να χαλαρώσετε πρώτα, να βρεθείτε στα όρια του ύπνου, σε μια κατάσταση που θα μπορούσατε να κοιμηθείτε. Τότε θα κάνω το ξόρκι και κανονικά πρέπει να σας κοιμίσει.»

«Δεν είναι εφικτό να βρεθώ σε κατάσταση που θα μπορούσα να κοιμηθώ,» είπε ο Οφιομαχητής.

«Και δεν σας κουράζει αυτό;»

«Δεν κουράζομαι εύκολα.»

«Αλλά όταν κουραστείτε;»

«Κάθομαι και ξεκουράζομαι.»

«Δεν αισθάνεστε την ανάγκη να κοιμηθείτε;»

«Όχι.» Κι άρχισε να της λέει κι άλλα για τον εαυτό του: ότι μπορούσε να κρατά την αναπνοή του περισσότερο απ'ό,τι οι άλλοι άνθρωποι, ότι δεν μεθούσε, ότι είχε υδατοτρόπες ιδιότητες, ότι πρόσφατα είχε παρατηρήσει πως το αίμα του ήταν δηλητηριώδες–

«Δηλητηριώδες;»

«Ένας σκύλος που με δάγκωσε πέθανε.»

«Αυτό μπορεί... μπορεί να ήταν και–»

«Όχι. Το αίμα μου είναι δηλητηριώδες.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε, και η Διονυσία τον έβγαλε μέσα απ'τον χιτώνα της και τον έφερε στ'αφτί της. Δεν ήθελε ο παράξενος ξένος ν'ακούσει για ποιο λόγο τη ζητούσαν μες στο Νοσοκομείο. «Μάλιστα;»

Μετά από λίγο, είπε στον Οφιομαχητή: «Κοιτάξτε, έχω δουλειά τώρα. Πρέπει να πάω να ναρκώσω βαθιά έναν άνθρωπο που θα εγχειριστεί. Προσπαθούν να μειώσουν τη χρήση φαρμάκων όσο γίνεται στο Νοσοκομείο, γιατί κοστίζουν. Δεν θα επιστρέψω αμέσως. Αν θέλετε μπορείτε να περιμένετε, βέβαια...» Η αλήθεια ήταν ότι η περίπτωση αυτού του μαυρόδερμου άντρα είχε αρχίσει να την ενδιαφέρει.

«Θα περιμένω,» υποσχέθηκε ο Οφιομαχητής.

Η Διονυσία έφυγε απ'το γραφείο της, έχοντας ακόμα το ενεργειακό πιστόλι μαζί της, κρυμμένο μες στον χιτώνα της (κρυμμένο για όσους ήταν άσχετοι από όπλα, τουλάχιστον). Δεν ήθελε να το αφήσει εκεί, κοντά στον Γεώργιο. Όχι πως πίστευε πραγματικά ότι θα το έκλεβε για να κάνει τίποτα κακό. Επιπλέον, ο άνθρωπος είχε μαζί του σπαθί: η Διονυσία το είχε διακρίνει μέσα από την κάπα του. Και ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να είχε κρυμμένο επάνω του. Και είχε κι ένα φίδι τυλιγμένο στο χέρι του! Επειδή δεν φοβόταν τα δηλητήρια, άραγε;

Τι παράξενο άτομο που ήταν... Της είχε κινήσει την περιέργεια η περίπτωση του. Μα τα ιαματικά χέρια του Αστερίωνα, της είχε κινήσει την περιέργεια σαν να ήταν του τάγματος των Ερευνητών, όχι των Βιοσκόπων! Και μ'αυτή τη σκέψη θυμήθηκε την Ευτέρπη'σαρ, που ήταν

Ερευνήτρια. Πού την είχε γνωρίσει ο Γεώργιος; Δεν της είχε πει ακόμα. Αλλά η Διονυσία ήθελε να μάθει.

Τέλος πάντων. Τώρα είχε άλλη δουλειά.

Και πήγε στο χειρουργείο και την έκανε. Ο ασθενής βρισκόταν ήδη σε κατάσταση ελαφριάς μέθης. Η Διονυσία χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Στιγμιαίας Υπνώσεως για να τον ρίξει σε ύπνο. Μετά, χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως για να τον ρίξει σε βαθύ ύπνο – έναν ύπνο από τον οποίο οι δυνατοί θόρυβοι δεν σε ξυπνούσαν, και συνήθως το ίδιο αποτέλεσμα είχε ακόμα και κάτι που μπορεί να έπεφτε επάνω σου. Όμως αν σε τραυμάτιζαν θα ξυπνούσες. Επομένως, αυτό δεν επαρκούσε για χειρουργείο. Ήταν, ωστόσο, απαραίτητο προκειμένου τώρα η Διονυσία να μπορεί να ξεκινήσει τη Μαγγανεία Βαθείας Ναρκώσεως, που για να χρησιμοποιηθεί επάνω σε κάποιον αυτός έπρεπε ήδη να βρίσκεται σε βαθύ ύπνο. Η μαγγανεία ήταν πιο χρονοβόρα από τα ξόρκια, όπως όλες οι μαγγανείες ήταν, κατά κανόνα, πιο χρονοβόρες από τα ξόρκια, και πιο κουραστικές.

Όταν η Διονυσία τελείωσε, ο ασθενής ήταν έτοιμος για χειρουργείο. Από τον λαιμό ως την κοιλιά να τον άνοιγες, τώρα, δεν πρόκειται να ξυπνούσε.

Κουρασμένη από τη χρήση της μαγείας της, ρώτησε τη χειρουργό αν τη χρειαζόταν για τίποτ' άλλο. Εκείνη έδωσε αρνητική απάντηση. «Θα σε καλέσω αν προκύψει κάτι.»

«Εντάξει.»

Η Διονυσία επέστρεψε στο γραφείο της και βρήκε τον Γεώργιο να την περιμένει καπνίζοντας.

«Συγγνώμη,» του είπε καθίζοντας στην πολυθρόνα της, «αλλά είμαι πολύ κουρασμένη τώρα. Δε μπορώ να κάνω άλλες μαγείες. Και καλύτερα να μην καπνίζεις.»

«Σε πειράζει ο καπνός;» Ο Γεώργιος δεν είχε δει τασάκι στο γραφείο· έριχνε τη στάχτη στον κάδο των σκουπιδιών, παραδίπλα.

«Όχι ιδιαίτερα, αν και προτιμώ να μην τον αναπνέω. Αλλά εννοώ ότι για εσένα δεν είναι καλό να καπνίζεις.»

Ο Γεώργιος γέλασε, πραγματικά διασκεδασμένος. «Νομίζεις ότι μπορεί να με βλάψει ο καπνός του τσιγάρου;»

Η Διονυσία έτριψε, κουρασμένα, το αριστερό της μάτι. «Τα πάντα είναι πιθανά.»

Ο Γεώργιος έκλεισε το τσιγάρο μες στη γροθιά του, σβήνοντάς το. Το πέταξε στον κάδο των σκουπιδιών. «Θέλεις να φύγω; Εννοώ, για να ξεκουραστείς.»

«Όχι. Απλά σου λέω ότι τώρα δεν μπορώ να κάνω άλλες μαγείες. Αυτό μόνο. Να το έχεις υπόψη σου. Πες μου κι άλλα για τον εαυτό σου,» τον παρότρυνε.

Ο Γεώργιος διέκρινε το ενδιαφέρον στα καστανά μάτια της, και το θεώρησε θετικό σημάδι.

Συνέχισε να της μιλά.

5

Επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι χωρίς άσχημο επεισόδιο. Οι εχθροί μου δεν μας έστησαν ενέδρα μέχρι να βγούμε από τους Κατωμήχανους· κατά πάσα πιθανότητα δεν το κατάλαβαν ότι κατέβηκα εκεί. Και ούτε κανείς είχε πειράξει τα δίκυκλά μας στο σοκάκι όπου τα αφήσαμε – αλλά αυτό ήταν αναμενόμενο: στη Ριλιάδα είμαστε, όχι στη Σκιάπολη.

Φτάνω πρώτος στο καράβι, με τη Λουκία καθισμένη πίσω μου και τον γάτο της στην αγκαλιά της. Η Ερασμία και ο Ανθέμιος, ο Καταραμένος Αργύριος και η Μαρίνα πάνε στο κατάστημα όπου νοικιάσαμε τα δίκυκλά τους, για να τα παραδώσουν.

«Ανοίξτε το αμπάρι!» φωνάζω στο πλήρωμα στην κουβέρτα. «Ανοίξτε!» Και η πόρτα στο πλάι του πλοίου ανοίγει, γίνεται ράμπα, την οποία ανεβαίνω.

Η Διονυσία και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι ήδη εκεί, περιμένοντάς με. «Το βρήκες;» με ρωτά η πρώτη.

«Ναι,» απαντώ κατεβαίνοντας από το δίκυκλο μαζί με τη Λουκία. «Είναι καλά οι κοιμισμένοι;»

«Την τελευταία φορά που τους έλεγξα, όλοι ζωντανοί ήταν.»

«Πάμε.» Και βαδίζω πρώτος προς το αμπάρι όπου τους έχουμε. Οι άλλοι αμέσως με ακολουθούν.

Αντικρίζω τους δηλητηριασμένους όπως τους είχα αφήσει, ξαπλωμένους κάτω από τα αναμμένα ενεργειακά φώτα. Αφήνω στο πάτωμα τον σάκο μου με τα πλαστικά φιαλίδια και βγάζω ένα από αυτά. Χρησιμοποιώντας σύριγγα τραβάω υγρό κι αρχίζω να κάνω ενέσεις στους κοιμισμένους. Κάθε φορά που πηγαίνω σε άλλον, καίω τη σύριγγα με τον ενεργειακό αναπτήρα μου για απολύμανση. Ξυπνάνε, συνέρχονται, καθώς η μαγγανεία της Διονυσίας σπάει, και δεν φαίνονται σε άσχημη κατάσταση. Εκείνη, όμως, κάνει κάποια ξόρκια, μάλλον για να τους ελέγξει, ενώ ο Φτερωτός τούς μιλά, τους εξηγεί τι συμβαίνει, και ο

Καταραμένος Αργύριος επίσης, γιατί κι αυτός έχει έρθει πλέον στο σκάφος μαζί με την Ερασμία και τους υπόλοιπους.

Το αντίδοτο φτάνει για όλους, και μου μένουν και μερικά φιαλίδια. Έχω χρησιμοποιήσει πέντε σύριγγες, γιατί, ύστερα από μερικές χρήσεις, την πετούσα την προηγούμενη κάθε φορά. Δεν ήταν καλή πια, είτε την έκαιγα είτε όχι.

Ανεβαίνω στην πρύμνη και κάθομαι εκεί, σε μια λυόμενη καρέκλα, για να ξεκουραστώ. Ναι, αισθάνομαι κουρασμένος. Ψυχικά κυρίως. Η Λουκία, η Ερασμία, και ο Ανθέμιος κάθονται κοντά μου. Η Διονυσία είναι κάτω, στην κουβέρτα· τη βλέπω να μιλά με τους ανθρώπους που είχαν δηλητηριαστεί, κάνοντάς ερωτήσεις μάλλον για να δει αν όλοι είναι όντως καλά. Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι επίσης εκεί, καθώς και ο Καταραμένος Αργύριος.

«Κανένας δεν πέθανε,» λέει η Λουκία, καπνίζοντας, καθισμένη στην κουπαστή της πρύμνης.

«Αυτός ήταν ο σκοπός μου,» αποκρίνομαι, καπνίζοντας κι εγώ.

«Δε φοβόσουν ότι μπορεί κάποιοι να μην άντεχαν, παρά τη μαγεία της Διονυσίας;»

«Φυσικά και το φοβόμουν. Αλλά επίσης ξέρω πως η Διονυσία είναι καλή σε τέτοιου είδους μαγείες.»

«Πού θα πάμε τώρα;» με ρωτά η Ερασμία. «Ή θα μείνουμε στη Ριλιάδα να ψάξουμε για τους Καπνούς;»

«Κανονικά, θα έπρεπε. Αλλά δεν είναι συνετό να μείνουμε. Ο Κατωμερίτης έχει χαφιέδες του ακόμα κι έξω από τους Κατωμήχανους, και μπορεί να δράσει κι εδώ, στους... ‘ψηλούς δρόμους’, που λένε οι Κατωμήχανοι. Δεν τον φοβάμαι, όμως δεν θέλω να σας ξαναβάλω σε κίνδυνο.» Πετάω το τσιγάρο μου στη θάλασσα. «Θα πάω μόνο να κάνω τώρα μερικές ερωτήσεις, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν θα αποπλεύσουμε απόψε. Άσε καλύτερα το πλήρωμα να συνέλθει λίγο, και η Διονυσία να βεβαιωθεί ότι όλοι είναι εντάξει.»

«Πού θα πας;» ρωτά η Ερασμία.

«Εδώ γύρω. Στα λιμάνια της Ριλιάδας.»

«Θα έρθω μαζί σου, φυσικά.»

«Κι εγώ,» λέει η Λουκία.

«Θα πρέπει να ξανανοικιάσουμε δίκυκλο,» τους λέω.

«Μας ξέρουν τώρα,» αποκρίνεται η Ερασμία, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Και ύστερα από λίγη ώρα φεύγουμε από το Αεικίνητο Χέλι, ενώ οι ήλιοι δύνουν πίσω από τα ψηλά οικοδομήματα της Ριλιάδας και το τείχος της που χωρίζει την εσωτερική μεριά της πόλης από την παράκτια. Ο Ανθέμιος έρχεται επίσης μαζί μας, μετά από μερικές σύντομες κουβέντες με τον Καταραμένο. Νομίζω πως του αρέσει, του διαόλου της Σιλοάρνης, να κάθεται στο ίδιο δίκυκλο με την Ερασμία. Νοικιάζουν πάλι ένα οι δυο τους και με ακολουθούν.

Αρχίζω να περιφέρομαι στο Επάνω Λιμάνι και, μετά, στο Ανοιχτό Λιμάνι και στο Νότιο Λιμάνι καθώς η νύχτα προχωρά, ρωτώντας για τους Τρομερούς Καπνούς σε διάφορα στέκια που ξέρω από παλιά ή που τώρα τα πρωτοεπισκέπτομαι. Ρωτάω, επίσης, διάφορους τυχαίους ναυτικούς – όποιον μου φαίνεται ότι θα μπορούσε να γνωρίζει κάτι.

Αυτή η έρευνα είναι βιαστική και ανόητη, φυσικά. Δεν υπάρχει αρκετός χρόνος για να ψάξω παντού στα τρία λιμάνια της Ριλιάδας. Επιπλέον, το καλύτερο που θα μπορούσα να κάνω ήταν να μιλήσω στον Τζακ των Υπογείων. Εκείνος θα γνωρίζει όσα γνωρίζουν όλοι μαζί αυτοί που είναι στα λιμάνια – ή ίσως και περισσότερα. Αλλά δεν μπορώ να τον πλησιάσω και να τον βάλω πάλι σε κίνδυνο. Δε θα ήταν σωστό.

Φτάνουν ξημερώματα ώσπου να επιστρέψουμε στο Αεικίνητο Χέλι και δεν έχω μάθει τίποτα που δεν ήξερα ήδη για τους Τρομερούς Καπνούς. Οι περισσότεροι εδώ λένε για το τελευταίο κούρσεμά τους: για την περίπτωση εκείνου του Σεργήλιου πλοίου που μετέφερε ενέργεια και που ένα από τα λιμάνια που θα έπιανε ήταν και η Ριλιάδα. Τώρα, πολλοί νομίζουν ότι πρέπει να βρίσκεται ακόμα στην Ηλβάρη (όπου το οδήγησε ένα άλλο πλοίο μετά την επίθεση των Καπνών), αν είναι καν στην Υπερυδάτια πλέον και δεν έχει φύγει για Σεργήλη.

Εκτός από αυτά, ακούω κατά σύμπτωση και μια φήμη ότι το Μικρό Σύμπαν, το γιγάντιο υποβρύχιο ξενοδοχείο του Ισίδωρου Ορνάκιου, θα έρθει τούτες τις μέρες κοντά στη Ριλιάδα και ότι, μάλλον, θα γίνει και κάποιο πάρε-δώσε ανάμεσα σ' αυτό και τον Βασιλικό Οίκο. Τέτοιες φήμες – και μόνο – είχε τύχει ν' ακούσω και παλιότερα για το Μικρό Σύμπαν. Δεν το είχα ξανασυναντήσει μέχρι πρόσφατα που μας έσωσε από εκείνη τη Φυσαλίδα. Δε νομίζω ότι το Μικρό Σύμπαν έπλεε καν πριν

από πέντε χρόνια που βρέθηκα στην Υπερυδάτια και ξεκίνησα την αναζήτηση για το παρελθόν μου. Αν δεν κάνω λάθος – και ίσως να κάνω, γιατί τότε δεν έδινα και πολλή σημασία – πρώτη φορά άκουσα γι' αυτό στην Ηχώπολη και, μετά, στην Τριάνη. Είχα υποθέσει ότι μπορεί και να επρόκειτο για κανέναν μύθο των θαλασσών. Πολλοί τέτοιοι κυκλοφορούν στα λιμάνια.

Αναρωτιέμαι αν ο Ισίδωρος Ορνάκιος και ο Σωτήριος Εριβάλιος, ο Υποπλοίαρχος του υποβρυχίου, έχουν ακούσει τίποτα καινούργιο για τους Καπνούς. Αλλά τώρα δεν μπορώ να μείνω εδώ, στη Ριλιάδα, ώσπου να έρθουν. Θα ήταν πολύ επικίνδυνο για το πλήρωμά μου. Καλύτερα να πηγαίνουμε. Έτσι όπως πλέουμε, από το ένα λιμάνι στο άλλο χωρίς σταματημό, πιθανώς να συναντήσουμε το Μικρό Σύμπαν κάπου αλλού.

Αφού αφήνουμε το δίκυκλο της Ερασμίας και του Ανθέμιου εκεί όπου το νοίκιασαν (το μαγαζί είναι ανοιχτό παρότι ξημερώματα· ίσως να μην κλείνει ποτέ), ανεβαίνουμε στο Αεικίνητο Χέλι. Οι περισσότεροι κοιμούνται, αλλά τα μέλη του πληρώματος και οι Μακροθάνατοι που φυλάνε το κατάστρωμα μου λένε πως όλα είναι καλά. Να ειδοποιήσουν τον Φτερωτό; Τον θέλω; Όχι, τους αποκρίνομαι. Και προσθέτω ότι θα αποπλεύσουμε σε καμιά ώρα, όταν έχουν σηκωθεί κι οι δύο ήλιοι. Να είναι έτοιμοι.

Η Λουκία ξαπλώνει να ξεκουραστεί όταν μπαίνουμε στην καμπίνα του Καπετάνιου, βγάζοντας μόνο τις μπότες και την κάπα της. Η Ερασμία έχει πάει στην καμπίνα που μοιράζεται με τη Διονυσία, και ο Ανθέμιος στο αμπάρι που έχουν κάνει σπίτι τους οι Μακροθάνατοι, γύρω από το πολεμικό υδατόχημά τους.

Εγώ κάθομαι στην καρέκλα πίσω απ' το γραφείο μου και καπνίζω βλέποντας τη Λουκία να κοιμάται και τον γάτο της να κρύβεται κάτω απ' το κρεβάτι. Θέλω να χαλαρώσω λίγο – όσο είναι αυτό δυνατόν για εμένα. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφυρίζει ρυθμικά μέσα μου.

Προς τα πού να πλεύσουμε τώρα; αναρωτιέμαι. Προς τα πού να πλεύσουμε; Η Μικρυδάτια μοιάζει να είναι ο επόμενος φυσικός προορισμός μας. Αλλά τώρα, εδώ που είμαστε, η Μεγάπολη δεν είναι μακριά...

Μετά από καμιά ώρα βγαίνω από την καμπίνα αφήνοντας τη Λουκία ακόμα να κοιμάται. Βγαίνω γιατί ακούω το πλήρωμα να έχει αρχίσει να

κινείται· ετοιμάζονται για αναχώρηση όπως τους πρόσταξα. Αλλά δεν πηγαίνω τώρα στην κουβέρτα, ούτε στη γέφυρα· πηγαίνω στην καμπίνα της Ερασμίας και της Διονυσίας.

Χτυπάω την πόρτα.

«Ποιος είναι;» Η φωνή του Τέκνου.

«Εγώ.»

Μου ανοίγει, ξυπόλυτη, ντυμένη ελαφρά, αλλά χωρίς να μοιάζει αγουροξυπνημένη – πράγμα που δεν με εκπλήσσει: τα Τέκνα πάντα βρίσκονται σε εγρήγορση.

«Η Διονυσία κοιμάται;» ρωτάω.

«Τώρα όχι,» έρχεται η φωνή της πίσω απ'την Ερασμία. «Τι είναι, Γεώργιε;»

Μπαίνω στην καμπίνα και βλέπω τη μάγισσα καθισμένη στην άκρη της κάτω κουκέτας, να έχει αρχίσει να χτενίζει τα καστανόξανθα μαλλιά της. Και αυτή μοιάζει αγουροξυπνημένη.

Της μιλάω για τη Μεγάπολη. Της λέω πως σκέφτομαι να περάσουμε από εκεί προτού πάμε στη Μικρυδάτια. Συμφωνεί;

«Αν ρωτάς έχοντας υπόψη σου ότι θα φύγω, κάνεις λάθος. Δεν φεύγω, Γεώργιε. Σου είπα ότι θα μείνω μαζί σου, να σε βοηθήσω όπως μπορώ.»

«Και η βοήθειά σου, μέχρι στιγμής, αποδείχτηκε αληθινά πολύτιμη,» της λέω. «Σου χρωστάνε όλοι τη ζωή τους επάνω σ'αυτό το πλοίο. Κι εγώ σου χρωστάω ένα ολόκληρο πλήρωμα. Αλλά αν ήθελες να επιστρέψεις στο σπίτι σου....» Η αλήθεια είναι ότι φοβάμαι γι'αυτήν. Δεν είναι ούτε πειρατίνα ούτε μισθοφόρος σαν τους άλλους μαζί μου. Δεν είναι καν συνηθισμένη στα θαλάσσια ταξίδια.

«Δεν σκέφτομαι να επιστρέψω,» μου λέει, έχοντας κρύψει τη χτένα μες στον σάκο της και δένοντας τα μαλλιά της πίσω απ'το κεφάλι. «Αλλά θα ήθελα να πάρω τον σκύλο μου από τον Δημήτριο, αν είναι εύκολο, για να μην τον επιβαρύνω άλλο.»

«Θα περάσουμε από εκεί, τότε.»

«Όχι απλά γι'αυτό, Γεώργιε, αν δεν—»

«Το είχα, ούτως ή άλλως, υπόψη να επισκεφτώ και τη Μεγάπολη, όπως σου είπα. Ελπίζω μόνο ο Δημήτριος να μην έχει φύγει. Πάει κανένας μήνας από τότε που αποπλεύσαμε από εκεί για Ιχθυδάτια.»

Η Διονυσία συνοφρυώνεται σαν να προσπαθεί να το συνειδητοποιήσει. «Ναι, έχεις δίκιο. Μα τον Αστερίωνα! σαν να ήταν χτες μού φαίνεται. Σαν να ήταν χτες.»

«Ή σαν να έχει περάσει ένας αιώνας,» λέω.

Η Διονυσία χαμογελά. «Ίσως. Ίσως και τα δύο να ισχύουν συγχρότως.»

«Εντάξει, λοιπόν. Βάζουμε πλήρη για Μεγάπολη.» Και προς τις δυο τους μαζί: «Θα σας δω επάνω.» Φεύγω απ'την καμπίνα τους και ανεβαίνω στο ανοιχτό κατάστρωμα.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι ήδη εκεί, με τον Φαφλατά στον ώμο, και με πλησιάζει. «Όλα καλά, Καπετάνιε;»

«Καπετάνιε Καπετάνιε Καπετάνιε Πετάνιε Πετάνιε Πετ—»

Ο Δημοσθένης κλείνει το ράμφος του Φαφλατά με τα δάχτυλά του. «Μόκο, ρε τέκνο· μόκο, πρωινιάτικα.»

«Ναι,» του λέω, «όλα εντάξει.»

«Έμαθες τίποτα αξιοσημείωτο στα λιμάνια της Ριλιάδας;» με ρωτά.

«Τίποτα το καινούργιο.»

«Φεύγουμε τώρα, μου λέει το πλήρωμα. Αληθεύει;»

«Αληθεύει.»

«Για πού;»

«Μεγάπολη.»

«Δεν έλεγες ότι θα πλέαμε για Μικρυδάτια;»

«Μετά. Τώρα είμαστε πιο κοντά στη Μεγάπολη απ'ό,τι στη Μικρυδάτια.»

«Εσύ είσαι ο Καπετάνιος, Καπετάνιε...» Και βγάζει ένα δυνατό σφύριγμα προς το πλήρωμα, φωνάζοντας: «Άντε, ρε κοιμισμένοι! Κουνηθείτε! Αποπλέουμε!»

Βαδίζουμε προς τη γέφυρα, εγώ κι ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, και ο Φαφλατάς φτερουγίζει από πάνω μας. Ανεβαίνοντας εκεί βλέπω ότι οι μηχανές βρίσκονται σε κατάσταση ενεργειακής ετοιμότητας· ο Χρίστος'μορ είναι στο κέντρο ισχύος κάνοντας Μαγγανεία Κινήσεως.

Τις ενεργοποιώ κι ακούω το βούισμά τους. Τις αισθάνομαι να δονούν το πλοίο.

Το πλήρωμα λύνει τους κάβους, μαζεύει την άγκυρα. Έχοντας το τιμόνι στα χέρια μου οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι έξω από το Επάνω Λιμάνι

της Ριλιάδας, ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου εξακολουθεί να μουρμουρίζει μέσα μου.

Κατευθύνω το πλοίο ανατολικά, κοντά στις ακτές, και βλέπω το τρένο, τον Μεγάλο Σιδηρόδρομο Κεντρυδάτιας, να περνά από εκεί, τρέχοντας πιο γρήγορα από το Χέλι. Η Διονυσία και η Ερασμία έρχονται σύντομα στη γέφυρα, να μου κάνουν παρέα, με καφέδες σε χάρτινα ποτήρια στα χέρια. Η μάγισσα φέρνει και σ'εμένα ένα. («Ευχαριστώ.») Αργότερα, έρχεται και η Λουκία—

(«Γιατί δε με ξύπνησες, ρε; Θα πέσουμε σε κάνα βράχο χωρίς εμένα, το ξέρεις!»)

«Μου φαινόσουν κουρασμένη. Όλη νύχτα τριγυρίζαμε.»)

—καθώς πλησιάζουμε την Οντέλβη, ένα κακόφημο λιμάνι της Κεντρυδάτιας το οποίο μαζεύει κάμποσους πειρατές και ληστές. Δεν έχουμε σκοπό ν'αράξουμε εδώ, φυσικά. Το προσπερνάω και συνεχίζουμε ανατολικά προτού στρίψουμε νότια, εξακολουθώντας να πλεύουμε πλάι στις ακτές όπου απλώνονται οι ράγες του σιδηρόδρομου. Τα Τρισάλλμυρα Δάση φαίνονται αντίκρυ μας, εδώ και ώρα. Το μεσημέρι έρχεται ενώ ζυγώνουμε την Αμμόπολη, και στην κονσόλα μου βλέπω ν'αναβοσβήνει το φωτάκι που με προειδοποιεί να σταματήσω τις μηχανές. Τις σταματάω. Ο Χρίστος'μορ πρέπει και να ξεκουραστεί. Τώρα αρμενίζουμε με τα πανιά, που το πλήρωμα έχει προ πολλού ανοίξει.

Η Ιωάννα των Θαλασσών ανεβαίνει στη γέφυρα, πρόθυμη να πάρει εκείνη το τιμόνι. Δε φέρνω αντίρρηση. Κατεβαίνω στην τραπεζαρία του σκάφους μαζί με τη Διονυσία, τη Λουκία, και την Ερασμία. Εκεί είναι συγκεντρωμένοι κι άλλοι, φυσικά, ανάμεσα στους οποίους ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, ο Αμολητός Δημήτριος, ο Καταραμένος Αργύριος, η Μαρίνα, και ο Ανθέμιος. Η Ερασμία πλησιάζει τον τελευταίο και πιάζουν κουβέντα. Το τραπέζι είναι στρωμένο με φαγητά και ποτά. Το πλήρωμα ψάρεψε καθώς ταξιδεύαμε: άπλωσε δίχτυα από το πλάι του σκάφους και, ύστερα, τα τράβηξε επάνω: και έχουμε τώρα φρέσκα ψάρια για να φάμε, ψητά και τηγανητά.

Τα πανιά μάς οδηγούν πέρα από την Αμμόπολη ώσπου να ξαναπιάσει δουλειά ο Χρίστος'μορ στο κέντρο ισχύος του σκάφους. Μετά το μεσημεριανό γεύμα, περνάω την ώρα μου εν μέρει στην καμπίνα του Καπετάνιου μαζί με τη Λουκία εν μέρει βαδίζοντας μες στο πλοίο παρέα με

τον γάτο της. Όταν οι μηχανές μπαίνουν σε λειτουργία, πηγαίνω στη γέφυρα να πάρω το τιμόνι από τον Αμολητό Δημήτριο, γιατί τώρα αυτός είναι εκεί· η Ιωάννα έφυγε πιο πριν.

Του λέω: «Μπορείς να φύγεις.»

«Άμα θες μένω κι άλλο, Καπετάνιε.»

«Δεν υπάρχει λόγος.»

Αποχωρεί.

Οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι προς τα δυτικά τώρα και σύντομα περνάμε εν όψει της Ορλάντης όπου η κατεύθυνσή μας γίνεται νότια, και η Λουκία ανεβαίνει στη γέφυρα για να μου κάνει παρέα. Ο γάτος της έχει εξαφανιστεί, μάλλον προς αναζήτηση ποντικών.

Πλέουμε κοντά στις Ακτές των Βράχων. Ή, μάλλον, όχι και πολύ κοντά τους. Είναι επικίνδυνες. Μπορεί να χτυπήσεις σε πέτρες που παραφυλάνε κάτω απ'το νερό σαν κουρσάροι. Το φως της ημέρας μειώνεται καθώς οι ήλιοι γέρνουν προς τη δύση. Αλλά τώρα δεν βραδιάζει πλέον και τόσο νωρίς. Είμαστε στις τελευταίες ημέρες του Χειμériου του Τρίτου, του τελευταίου μήνα του χειμώνα. Πλησιάζει το εαρινό μεσομήνιο.

Ο Καταραμένος Αργύριος ανεβαίνει στη γέφυρα και μας χαιρετά.

«Όλα εντάξει με τους δικούς σου;» τον ρωτάω.

«Σε θεωρούν σωτήρα τους, Μαύρε.»

«Να τους πεις ν'αφήσουν τις μαλακίες γιατί θα τους πλακώσω στο ξύλο.»

Μειδιά άγρια – χαμόγελο σαν θανατηφόρο βέλος. «Το περίμενα ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο.»

«Συγγνώμη πρέπει να σας ζητήσω, βασικά. Αυτά τα καθάρματα στην Αρίλκη εμένα ήθελαν. Για εμένα έκαναν ό,τι έκαναν. Και είναι τυχεροί που τώρα έχω άλλες δουλειές και δεν μπορώ ν'ασχοληθώ μαζί τους.

»Θέλετε να σας αφήσω στη Μεγάπολη, Καταραμένε; Εκεί σίγουρα θα βρείτε κάποιον εργοδότη.»

Ο Αργύριος κουνά το κεφάλι. «Όχι· θα μείνουμε.»

«Δε μου χρωστάτε τίποτα,» του ξαναλέω, κρατώντας σε απόσταση την οργή μου.

«Άσε εμείς να το αποφασίσουμε αυτό.»

Η οργή μου φουντώνει. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει μέσα μου – μια σύγκρουση ανάμεσα σε ιοβόλους δράκους και ψυχικούς αέρηδες. «Δεν πληρώνεστε καν!» λέω στον Αργύριο. «Και η ζωή σας ήδη κινδύνεψε μία φορά. Κατεβείτε στη Μεγάπολη, Καταραμένε· μην είσαι ανόητος.»

«Δε θέλουμε να κατεβούμε στη Μεγάπολη.»

«Γιατί; Έχετε κανένα καλύτερο μέρος να πάτε;»

«Έχουμε.»

«Πού;»

«Στη Μικρυδάτια. Εκεί ίσως να μας χρειαστείς.»

«Πάλι τα ίδια...» μουγκρίζω.

«Θες να ψάξεις γι' αυτόν τον Γρηγόριο τον Γρήγορο, δε θες να ψάξεις; Τον Καπετάνιο των Καπνών που τώρα λέγεται Γρηγόριος Καθαρός; Εμείς γνωρίζουμε ένα σωρό ανθρώπους στη Μικρυδάτια, Μαύρε. Θα σε βοηθήσουμε.»

«Τέλος πάντων... Αν και να το ξέρεις πως δεν συμφωνώ να ταξιδεύετε μαζί μου απλήρωτα.»

«Μας κάνεις βόλτα χωρίς ναύλα, και μας τάζεις κιόλας.»

«Δεν είστε δούλοι, Καταραμένε! Μισθοφόροι είστε.»

«Ακριβώς γ' αυτό αποφασίζουμε εμείς τι θα κάνουμε, Μαύρε. Τέλος συζήτησης.»

Τον λοξοκοιτάζω, άγρια. Δεν μιλάμε άλλο.

Περνάμε εν όψει του Ναού της Έχιδνας στις Ακτές των Βράχων, και δεν σταματάω, φυσικά, για να χαιρετήσω τον Πρωθιερέα Άνθιμο και τον Ιερέα Αργύριο. Λες να ξέρουν τίποτα για τους Τρομερούς Καπνούς που θα μπορούσε να μου φανεί χρήσιμο; Μπα, δεν το νομίζω.

Φτάνουμε στον Κόλπο της Μεγάπολης όταν έχει πια νυχτώσει, πάνω από τρεις ώρες αφότου ξεκίνησαν να λειτουργούν οι μηχανές μας δυτικά της Αμμόπολης. Αντικρίζουμε τα μυριάδες φώτα της μεγαλούπολης στις ακτές του κόλπου και στις τρεις νήσους – τη Νήσο Κάλδνη, τη Νήσο Όλντη, και τη Νήσο Φόρκη – που ενώνονται με μεγάλες γέφυρες αναμεταξύ τους και με την ξηρά.

Τώρα έχει έρθει κι η Διονυσία κοντά μας. Οδηγώ το πλοίο κάτω από την Κάλδνια Γέφυρα που κυρτώνει ψηλά από πάνω μας. Περνάω δίπλα από μικρότερα σκάφη και υδατοχήματα που διασχίζουν πέρα-δώθε

τον Κόλπο της Μεγάπολης. Αράζω στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι αφού ζητάω, τηλεπικοινωνιακά, άδεια από τη Λιμενοφυλακή.

Το πλήρωμα ρίχνει την άγκυρα και δένει τους κάβους, ενώ ο Δημοσθένης ο Φτερωτός τελειώνει μερικές ακόμα λεπτομέρειες με τους λιμενοφύλακες.

Η Διονυσία με ρωτά, καθώς έχουμε κατεβεί στην κουβέρτα: «Τον έχεις τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του Δημήτριου;»

«Τον έχω. Και θα τον καλέσω τώρα.» Βγάζω τον πομπό μέσα από την κάπα μου. Η Ερασμία και η Λουκία είναι μόνο κοντά μας· ο Καταραμένος έχει πάει στους Μακροθάνατους του. Πατάω το πλήκτρο που καλεί την τεχνητή μνήμη όπου έχω αποθηκευμένο τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του Δημήτριου Ζερδέκη, και ύστερα από λίγο ακούω τη φωνή του τζογαδόρου:

«Γεώργιε;» Μοιάζει να μη θέλει να το πιστέψει ότι είμαι εγώ. Οι φίλες μου τον ακούνε επίσης· κρατάω τη συσκευή μπροστά μου, δεν την έχω στ'αφτί.

«Καλησπέρα, Δημήτριε. Είσαι καλά;»

«Γεώργιε! Μα την Έχιδνα! Και πάνω που σκεφτόμουν μήπως να φύγω απ'τη Μεγάπολη πια. Δεν περίμενα ότι θα επιστρέφατε. Είναι και η Διονυσία εκεί; Κι ο αδελφός της;»

«Εδώ είμαι,» του λέει η ίδια, μειδώντας. «Ο Αρσένιος όχι.»

«Είναι καλά;»

«Καλά είναι.»

«Είχα αρχίσει να φοβάμαι ότι ποτέ δεν θα επιστρέφατε. Θα έπαιρνα και τον σκύλο σου μαζί μου. Συγνώμη κιόλας. Έλεγα να φύγω απ'τη Μεγάπολη μόλις μπει ο Εαρινός ο Πρώτος. Να περάσω το μεσομήνιο εδώ και μετά να πλεύσω γι'αλλού – τρόπος του λέγειν, γιατί μάλλον από ξηράς θα ταξίδευα. Ξέρεις, η Μεγάπολη είναι μεγάλη, προφανώς, αλλά ακόμα και μια μεγάλη πόλη δεν είναι αρκετή για εμένα!» Και γελά.

Γελάω επίσης. «Ή αυτό,» του λέω, «ή έκλειψες καμιά επικίνδυνη μούρη εδώ πέρα και θες να την κοπανήσεις.»

«Τι λόγια είναι τώρα αυτά, ρε Οφιομαχητή;» συνεχίζει να γελά ο Δημήτριος. «Ο καλός χαρτοπαίκτης ποτέ δεν κλέβει κανέναν· τους αφήνει να τα χάσουν από μόνοι τους. Το ξέρεις αυτό.»

«Έχω δίκιο, λοιπόν; Τους... άφησες να τα χάσουν από μόνοι τους;»

«Όχι. Απλά έχω αρχίσει να βαριέμαι.»
«Στη Μεγάπολη;»
«Ναι, στη Μεγάπολη.»
«Η Κρυσταλλία;»
«Εε... Κοίτα. Πού είσαι, βασικά; Μπορούμε να συναντηθούμε;»
«Μόλις αράξαμε στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι. Δεν έχουμε κλείσει ούτε δωμάτια ούτε τίποτα. Εσύ πού είσαι;»
«Στο Μακρινό Σημάδι.»
«Το καζίνο στον Καλοβάτη;»
«Ναι, αλλά δεν γίνεται τίποτα το σοβαρό. Θάρθω στο Άνω Ανατολικό να σας συναντήσω.»
«Στην άλλη μεριά της Μεγάπολης...»
«Όχι, όμως, και τόσο μακριά άμα περάσεις από τις γέφυρες με όχημα. Μείνετε εκεί. Δε θ'αργήσω. Εκτός αν έχετε άλλη δουλειά, δηλαδή...»
«Η αλήθεια είναι πως για τον Φωνακλά ήρθαμε.»
«Μαζί μου τον έχω. Θα τον φέρω, φυσικά.»
«Και την Κρυσταλλία επίσης;»
«Δεν είναι εδώ η Κρυσταλλία. Θα σου πω.» Κι αυτό μού μοιάζει να σημαίνει κάτι συγκεκριμένο. Κάτι πολύ συγκεκριμένο.
«Καλώς,» αποκρίνομαι. «Σε περιμένουμε. Το πλοίο μας ονομάζεται 'Το Αεικίνητο Χέλι'.» Και του λέω σε ποια αποβάθρα είμαστε.
«Έρχομαι,» υπόσχεται, και τερματίζει την τηλεπικοινωνία.
«Ο σκύλος σου μια χαρά είναι, λοιπόν,» λέω στη Διονυσία, η οποία χαμογελά.
«Θα τον πάρεις μαζί;» τη ρωτάω. «Εδώ, στο Χέλι;»
«Ναι, γιατί όχι; Λες να τον τρομάξουν οι караβόγατοι;»
Γελάω. «Δεν το θεωρείς πιθανό;»
Μορφάζει. «Τώρα που το λες...»
Ο Καταραμένος Αργύριος μάς πλησιάζει. «Πού θα πάμε, Μαύρε; Έχεις κάποιο μέρος υπόψη; Ή να μείνουμε στο πλοίο;»
«Εσείς το αποφασίζετε αυτό. Εγώ θα περιμένω εδώ έναν φίλο μου που έρχεται τώρα φέρνοντας τον σκύλο της Διονυσίας.»
«Τον σκύλο της;»
«Του τον είχε αφήσει προτού φύγουμε. Βγείτε στο λιμάνι, άμα θέλετε· αλλά το όχημα δεν μπορείτε να το πάρετε μαζί σας. Πρέπει νάχεις

ειδική άδεια για να βάλεις πολεμικό όχημα στους δρόμους της Μεγά-πολης.»

«Το ξέρω, Μαύρε. Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι εδώ, μα την Έχιδνα.»

Ένα μέρος του πληρώματός μας μένει στο σκάφος, ένα άλλο μέρος κατεβαίνει στο λιμάνι και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός πάει μαζί τους αφού με ρωτά αν τον χρειάζομαι για τίποτα και του δίνω αρνητική απάντηση. Το ίδιο κάνουν και οι Μακροθάνατοι: κάποιοι μένουν στο Χέλι, κάποιοι βγαίνουν στο λιμάνι. Ο Αργύριος μένει, όπως επίσης και ο Ανθέμιος – λόγω της Ερασμίας, είμαι σίγουρος.

Ο Δημήτριος Ζερδέκης, όπως είχε υποσχεθεί, δεν αργεί να έρθει. Βλέπω ένα γκρίζο τετράκυκλο όχημα να πλησιάζει το πλοίο μας, γυαλίζοντας κάτω από τα ενεργειακά φώτα του δρόμου. Ανεβαίνει στην αποβάθρα και σταματά. Η πόρτα του οδηγού ανοίγει και ένας γνώριμος ξανθομάλλης, λευκόδερμος τύπος βγαίνει. Υψώνει το χέρι του προς το Χέλι, βλέποντάς με να στέκομαι στην κουπαστή.

«Ανέβα!» του φωνάζω. «Μαζί με το όχημά σου. Θα σου ανοίξουμε τώρα.» Και προστάζω το πλήρωμα ν'ανοίξει το αμπάρι.

Η μεγάλη πόρτα του πλοίου κατεβαίνει, τρίζοντας. Ο Δημήτριος, έχοντας ήδη μπει στο τετράκυκλο του, βάζει τους τροχούς του σε κίνηση και το οδηγεί στο εσωτερικό του Χελιού.

Κατεβαίνω από την κουβέρτα για να τον συναντήσω, και μαζί μου έρχονται η Διονυσία, η Λουκία, η Ερασμία, ο Αργύριος, η Μαρίνα, και ο Ανθέμιος. Μας περιμένει έξω από το όχημά του παρέα με τον Φωνακλά, ο οποίος αμέσως γαβγίζει αντικρίζοντας τη μάγισσα και τρέχει καταπάνω της, πηδώντας. Η Διονυσία γελά, αγκαλιάζοντας τον μεγάλο σκύλο και χαϊδεύοντας το πυκνό τρίχωμά του.

Ο Δημήτριος χαμογελά πλατιά. «Αισθάνομαι τόσο παραμελημένος...»

Τον πλησιάζω κι ανταλλάσσουμε μια δυνατή χειραψία (ή, μάλλον, όχι και τόσο δυνατή για εμένα· δε θέλω να του σπάσω το χέρι).

«Σ'ευχαριστώ,» λέει η Διονυσία στον Δημήτριο. «Σ'ευχαριστώ που τον κράτησες.»

«Ευχαρίστησή μου ήταν. Πραγματικά. Και χαίρομαι που σε ξαναβλέπω ζωντανή. Είχα αμφιβολίες άμα θα σε ξανάβλεπα, όπως ξέρεις.»

«Είναι πιο σκληρή απ'ό,τι νομίζεις,» του λέω.

«Προφανώς. Αλλά τι γίνεται στην Ιχθυδάτια τώρα, Γεώργιε; Κάτι φήμες έρχονται εδώ για πόλεμο. Για μια Ορδή των Όφεων που προσπαθεί να κατακτήσει ολόκληρη την ηπειρόνησο. Και ότι στη Σαλντέρια έγινε επανάσταση... και ότι κι ο Οφιομαχητής ήταν εκεί. Αληθεύει;»

«Αληθεύει. Έχω πολλά να σου πω, αν θες να τα μάθεις.»

«Το ρωτάς; Έχω κι εγώ κάποια πράγματα να σου πω, τα οποία είμαι σίγουρος πως θα σ'ενδιαφέρουν.» Τι εννοείς; Για την Κρυσταλλία; Ερεύνησε το Άφατο Δίκτυο, όπως μου είχε πει ότι θα έκανε; «Αλλά...» κοιτάζει τους άλλους, «δεν μπορώ να τα πω σε όλους. Πρέπει να είμαστε οι δυο μας.»

«Θα είμαστε σύντομα οι δυο μας, τότε. Αλλά πρώτα να σου γνωρίσω κάποιους που μάλλον δεν θα ξέρεις. Αυτός είναι ο Καταραμένος Αργύριος, αυτή η Μαρίνα, κι αυτός ο Ανθέμιος. Παλιοί μου φίλοι από τη Μικρυδάτια, όταν ήμουν μισθοφόρος εκεί. Οι Μακροθάνατοι. Μισθοφόροι. Τοξότες που δε θες να σε σημαδέψουν.» Και στον Αργύριο λέω: «Καταραμένε, αυτός ο τύπος είναι ο Δημήτριος Ζερδέκης, ένας τζογαδόρος που δεν θες να παίζεις χαρτιά μαζί του.»

Ο Δημήτριος γελά. «Προσπαθείς να χαλάσεις την καλή μου φήμη ξανά, Οφιομαχητή!» Και ανταλλάσσει μια σύντομη χειραψία με τον Αργύριο, ο οποίος λέει: «Χάρηκα.»

«Παρομοίως,» αποκρίνεται ο Δημήτριος.

«Την Ερασμία και τη Λουκία τις θυμάσαι, έτσι;» τον ρωτάω.

«Εννοείται. Οι άλλοι τι έγιναν; Είναι στην Ιχθυδάτια τώρα;» Αναφέρεται στα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου, φυσικά, τα οποία με είχαν ακολουθήσει στη Μεγάπολη την προηγούμενη φορά.

«Ναι. Εκτός από τον Νικόλαο που, δυστυχώς, έχασε τη ζωή του εκεί.»

«Λυπάμαι γι' αυτό.»

Η Ερασμία λέει: «Πέθανε όπως θα ήθελε να πεθάνει· είμαι σίγουρη.»

«Έλα μαζί μου,» προτρέπω τον Δημήτριο, «να μιλήσουμε στην καμπίνα μου, οι δυο μας. Και μετά θα κατεβούμε από το πλοίο, να πάμε να καθίσουμε κάπου όλοι μαζί.» Είμαι πολύ περίεργος να μάθω τι έχει να μου πει. Πρέπει να είναι για την Κρυσταλλία. Πρέπει.

-5

Η Ευτέρπη δεν πήγε μαζί με τον Οφιομαχητή στην πρώτη συνάντησή του με τη Διονυσία· εκείνος επέμενε να πάει μόνος. Μετά, όμως, όταν επέστρεψε στο δωμάτιό τους στο Ονομαστό, απόγευμα πλέον, τον ρώτησε τι είχε γίνει: είχε καταφέρει να τη βρει; τι του είχε πει; Ο Γεώργιος απάντησε ότι, ναι, την είχε βρει και ήταν φιλική, και έμοιαζε να ενδιαφέρεται ν'ασχοληθεί με την περίπτωσή του. «Θα την επισκεφτώ ξανά αύριο το απόγευμα. Θα με περιμένει.

»Εσύ τι έκανες; Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον;»

«Τίποτα ακόμα.»

«Έψαξες;»

«Φυσικά και έψαξα. Τι να κάνω; Να κάθομαι κλεισμένη σ'αυτό το δωμάτιο και να κοιτάζω το ταβάνι;» Και, μοιάζοντας περιέργη: «Πώς σε είδε η Διονυσία;»

«Τι εννοείς, πώς με είδε;»

Η Ευτέρπη, καθισμένη στο κρεβάτι της, με το ένα πόδι επάνω, το γόνατο υψωμένο, και το χέρι της ακουμπισμένο στο γόνατο καθώς κρατούσε αναμμένο τσιγάρο, αποκρίθηκε: «Δεν είσαι και το πιο συνηθισμένο άτομο, Γεώργιε!» γελώντας. «Της μίλησες για εσένα, έτσι; Πόσο δυνατός είσαι και τα λοιπά...»

«Της το έδειξα κιόλας. Στην αρχή, ξαφνιάστηκε ομολογουμένως. Τρόμαξε λίγο, ίσως. Δικαιολογημένα.» Ήταν καθισμένος στο αντικρινό κρεβάτι, οκλαδόν, με την Ευθαλία απλωμένη στους γυμνούς, μαυρό-δερμους ώμους του.

Η Ευτέρπη γέλασε πάλι. «Θα τα έπαιξε, η καημένη!» Τράβηξε καπνό απ'το τσιγάρο της.

«Τη θεωρείς ανόητη;»

«Δεν τη θεωρώ ανόητη. Θα σ'έστελνα εκεί αν τη θεωρούσα ανόητη;»

«Μερικές φορές, όμως, έτσι όπως μιλάς γι'αυτήν....»

Η Ευτέρπη μειδίασε. «Απλώς... ήταν... ήταν κάπως όταν ήμασταν στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία Υπερυδάτιας. Πολύ... καλή κοπέλα. Πιο καλή απ'ό,τι είναι καλό να είσαι.» Τράβηξε ξανά καπνό απ'το τσιγάρο της, τον φύσηξε απ'την άκρη του στόματός της.

«Χμμ,» έκανε μόνο ο Οφιομαχητής, με την Πάροδο του Πράου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του, και η Ευθαλία παιχνίδισε τη γλώσσα της πλάι στον λαιμό του.

«Νάρθω κι εγώ την άλλη φορά;» ρώτησε η Ευτέρπη.

«Γιατί; Τι να κάνεις;»

«Είμαι περίεργη να την ξαναδω, ρε. Σου είπα, έχω χρόνια να τη δω. Από τότε που έφυγα απ'τη Μεγάπολη.» Κι έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι που ήταν πλάι της, στο κρεβάτι. Κατέβασε το υψωμένο γόνατό της, τέντωσε το πόδι της, βάζοντάς το πάνω στο άλλο, που ήταν ήδη τεντωμένο, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. Ήταν ντυμένη μόνο με τη μακριά μπλούζα που έπεφτε ως τους μηρούς της.

«Έλα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Αλλά μόνο αυτή τη φορά. Μη σου γίνει συνήθειο.»

«Γιατί; Τη γουστάρεις;»

Ο Οφιομαχητής την αγριοκοίταξε, νιώθοντας την οργή του να φουρνώνει μέσα του και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να κλέβει τη θέση της Παρόδου του Πράου Ανέμου για να συγκρατήσει τη φαρμακερή θύελλα.

Η Ευτέρπη αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται βλέποντάς τον να την ατενίζει όπως την ατένιζε. Ακόμα τη φρίκαρε, ο καταραμένος, παρότι της άρεσε. Ήταν παράξενη η αίσθηση με τούτο τον τύπο – να τον γουστάρει και, συγχρόνως, να τον φοβάται ώρες-ώρες. Αλλ' αυτό, νόμιζε, έκανε τα πράγματα πιο ενδιαφέροντα. Κι ακόμα δεν καταλάβαινε γιατί ο Γεώργιος δεν ήθελε να συνεργαστούν! Τι είχε να χάσει, μα την Έχιδνα;

«Απλά ρώτησα,» του είπε τώρα. «Μην αγριεύεις μαζί μου ξανά. Δεν πειράζει και να τη γουστάρεις, δεν έχω πρόβλημα· δεν είναι κι ότι είμαστε παντρεμένοι, μα την Έχιδνα! Ήταν αρκετοί και στη Μαγική Ακαδημία που τη γούσταραν, ξέρεις. Αλλά είναι δύσκολη, σ'το λέω. Ή το παίζει δύσκολη, τουλάχιστον. Ή είναι χαζή.»

«Τη θεωρείς ανόητη, λοιπόν,» της είπε, εσκεμμένα, ο Γεώργιος, υπομειδιώντας, καθώς η οργή του διαλύονταν από τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκε η Ευτέρπη. «Δεν την έχω γι'ανόητη. Απλά σου λέω ότι τότε ήταν χαζή. Θα μπορούσε νάχει τρεις να την χαϊδολογάνε άμα ήθελε, είμαι σίγουρη. Τρεις. Και ωραίους τύπους. Αλλά ήταν χαζή.»

Ο Οφιομαχητής έπιασε το Δελφίνι που ήταν στο κομοδίνο του, τράβηξε ένα τσιγάρο από το πακέτο, και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Ρούφηξε καπνό και τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια σαν μαύρος δράκος με φίδι γύρω απ'τον λαιμό. «Εντάξει,» είπε.

«Τι 'εντάξει';»

«Έλα, την επόμενη φορά που θα πάω να της μιλήσω. Αλλά μη σου γίνει συνήθειο.»

«Μου το είπες ήδη αυτό, δεν μου το είπες;»

«Σ'το υπενθυμίζω.»

Το επόμενο πρωί, ο Οφιομαχητής βγήκε απ'το Ονομαστό μαζί με την Ευτέρπη'σαρ και βάδισαν προς το Άνω Ανατολικό Λιμάνι. Δεν χρησιμοποίησαν δημόσια συγκοινωνία (παρότι στη Μεγάπολη οι δημόσιες συγκοινωνίες ήταν πολύ καλές) ούτε μίσθωσαν ιδιωτικό όχημα, γιατί δεν είχαν πολλά λεφτά και δεν ήθελαν να τα σπαταλάνε, και το Άνω Ανατολικό Λιμάνι δεν ήταν μακριά – αμέσως μετά τα δυτικά σύνορα του Ψηλόγερου. Φτάνοντας εκεί, σύντομα χώρισαν οι δυο τους, η Ευτέρπη προς αναζήτηση δουλειάς, ο Γεώργιος προς αναζήτηση του χαμένου πλοίου του, ρωτώντας όπου μπορούσε.

Η αναζήτηση τον οδήγησε βόρεια, στο Βαθύ Λιμάνι, αλλά ως το μεσημέρι δεν είχε μάθει τίποτα το αξιοσημείωτο. Ακόμα κι εδώ, στη Μεγάπολη, κανείς δεν έμοιαζε νάχει ακούσει για το καράβι που έψαχνε! Αν και, βέβαια, ήταν μάλλον νωρίς να το κρίνει αυτό, σκέφτηκε. Δεν μπορούσες να κάνεις έρευνα στη Μεγάπολη μέσα σ'ένα πρωινό· ήταν πελώρια πόλη. Η οργή του, ωστόσο, μαινόταν, παράλογη όπως πάντα.

Το μεσημέρι συνάντησε την Ευτέρπη στο δωμάτιό τους στο Ονομαστό, και τη ρώτησε τι είχε γίνει με τη δική της αναζήτηση.

«Βρήκα κάτι ενδιαφέρον, αλλά δεν ξέρω άμα μ'aréσει. Θα το σκεφτώ.»

«Τι είναι;»

«Χρειάζονται μάγο σ'ένα εργοστάσιο στην Ακρόπνοη.»

«Ακρόπνοη; Πού είν' αυτή;»

«Νότια του Αερολιμένα. Ανατολικά του Κάτω Ανατολικού Λιμανιού. Είναι όλο εργοστάσια, βιομηχανίες, και τέτοια.»

«Και γιατί δε σ'αρέσει η δουλειά;»

«Δε θέλω νάμαι κλεισμένη σ'εργοστάσιο. Θα το κάνω μόνο άμα δε μπορώ να βρω τίποτ' άλλο, έχω αρχίσει να πεινάω, κι εξακολουθείς να μη θες να συνεργαστούμε.»

«Σου είπα—»

«Ναι, 'ντάξει, το θυμάμαι! Πάμε τώρα να φάμε τίποτα;»

«Έχεις και λεφτά για φαγητό;»

Η Ευτέρπη μειδίασε. «Έχεις εσύ, δεν έχεις;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

Σύντομα έφυγαν πάλι από το ξενοδοχείο...

Το απόγευμα, ο Οφιομαχητής επισκέφτηκε το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου, αλλά τώρα ήταν και η Ευτέρπη μαζί του, και δεν χρειάστηκε να μιλήσει στο Γραφείο Πληροφοριών για να ζητήσει τη Διονυσία. Την είχε ήδη καλέσει στον πομπό της (του είχε δώσει τον τηλεπικοινωνιακό της κώδικα) κι εκείνη τον περίμενε στην είσοδο, ντυμένη με νοσοκομειακό χιτώνα, όπως την προηγούμενη φορά, κι έχοντας στο χέρι της περιβραχιόνιο με το έμβλημα του τάγματος των Βιοσκόπων.

«Ευτέρπη,» είπε, χαμογελώντας.

«Γεια σου, Διονυσία.»

«Μου είπε ο Γεώργιος ότι σε ξέρει, όμως δεν μου είπε κι ότι θα ερχόσουν.»

«Κανονικά δεν θα ερχόταν,» εξήγησε ο Οφιομαχητής, «αλλά επέμενε. Ήθελε να σε δει.»

«Ελπίζω να μην ενοχλώ,» πρόσθεσε η Ευτέρπη.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Διονυσία, «καθόλου.» Κι αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία οι δυο τους. «Έλα μαζί μας. Ίσως, μάλιστα, να σ'ενδιαφέρουν αυτά που θα δεις.»

«Τι εννοείς;»

«Του τάγματος των Ερευνητών δεν είσαι; Τι κάνεις αυτές τις μέρες, αλήθεια; Ο Γεώργιος δεν μου ανέφερε τίποτα συγκεκριμένο· δεν είχαμε χρόνο να πούμε και τόσα πολλά.»

«Είχα... ναυαγήσει, θα μπορούσες να πεις,» απάντησε η Ευτέρπη, καθώς οι τρεις τους βάδιζαν μες στους διαδρόμους του Νοσοκομείου με τη Διονυσία να οδηγεί.

«Ήσουν σε πλοίο;»

«Σε πλοίο δούλευα, ναι. Αλλά μαζί με τον Γεώργιο ήμουν όταν ναυάγησα.»

«Στο ίδιο πλοίο ή σε άλλο; Δεν καταλαβαίνω.»

«Είναι... αρκετά μεγάλη ιστορία.»

«Μάλιστα.» Η Διονυσία στάθηκε μπροστά στην πόρτα ενός ανελκυστήρα και πάτησε το κουμπί που τον καλούσε.

«Την τράβηξα σ'ένα μέρος όπου δεν έπρεπε να την είχα τραβήξει,» είπε ο Γεώργιος. «Αλλά χρειαζόμουν έναν μάγο για να ρυθμίζει την ενέργεια στις μηχανές του σκάφους.»

«Συγνώμη, έχεις καράβι; Δεν το είχα καταλάβει ούτε αυτό.»

«Όχι, δεν έχω καράβι. Όχι πια. Καταστράφηκε.»

«Πέσατε σε τρικυμία;» Η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε, και μπήκαν.

«Στο Πέρασ των Θαλασσών πήγαμε.»

«Πού;» Η Διονυσία νόμιζε ότι κάτι είχε ακούσει γι'αυτό, μα δεν ήταν σίγουρη. Κάποιος μύθος, σωστά;

«Θα σου εξηγήσω μετά, αν θες. Όπως είπε η Ευτέρπη, είναι μεγάλη ιστορία.»

Η Διονυσία πάτησε ένα κουμπί κι ο ανελκυστήρας άρχισε να τους κατεβάζει. «Ακόμα έχω πολλές απορίες για σένα, Γεώργιε.»

«Πού πάμε;» ρώτησε η Ευτέρπη. «Σε υπόγειο;»

«Ναι. Σ'ένα εργαστήριο. Κανείς δεν θα μας ενοχλήσει εκεί. Σπάνια το χρησιμοποιούν.»

Ο ανελκυστήρας έφτασε κάτω και βγήκαν. Βάδισαν σ'έναν διάδρομο περνώντας δίπλα από έναν άντρα και μια γυναίκα με νοσοκομειακούς χιτώνες που φαινόταν να πηγαίνουν σε κάποια δουλειά. Ο χώρος ήταν χωρίς διακόσμηση πέρα από κανέναν πίνακα ανακοινώσεων. Πόρτες υπήρχαν δεξιά κι αριστερά, καθώς και μακρόστενα, κάθετα ντουλάπια. Διάφοροι ιατρικοί εξοπλισμένοι ήταν αφημένοι αποδώ κι αποκεί:

κυλιόμενα κρεβάτια, καρέκλες με ρόδες, μηχανήματα, φιάλες, λεπτοί σωλήνες...

Η Διονυσία ξεκλείδωσε μια πόρτα και έβαλε τον Οφιομαχητή και την Ευτέρπη'σαρ σ'ένα εργαστήριο με ακόμα περισσότερους εξοπλισμούς που, όμως, δεν φαινόταν να είναι καθαρά και μόνο ιατρικής χρήσης.

«Βιολογικό εργαστήριο...» παρατήρησε η Ευτέρπη.

«Ναι,» είπε η Διονυσία, «αλλά σπάνια το χρησιμοποιούμε. Είναι για ειδικές περιπτώσεις. Και η περίπτωση του Γεώργιου είναι, αναμφίβολα, ειδική.» Έκλεισε την πόρτα ξανά, αλλά δεν την κλείδωσε.

«Το ξέρει η Διεύθυνση του Νοσοκομείου ότι τον έχεις φέρει εδώ;»

«Δεν έχει καμιά δουλειά η Διεύθυνση μ'ό,τι κάνουμε εδώ. Δε γίνεται τίποτα το ύποπτο, ή που παρακωλύει τη λειτουργία του Νοσοκομείου.»

Το μέρος ήταν γεμάτο δοχεία και σωληνώσεις, εκτός από κάποιες κονσόλες και οθόνες, και άλλα μηχανήματα. Οι μυρωδιές που έρχονταν στα ρουθούνια τους ήταν οξείες, διαπεραστικές. Όχι πολύ δυσάρεστες αλλά ούτε κι ευχάριστες.

Η Διονυσία στράφηκε στον Γεώργιο: «Μου είπες χτες ότι είσαι πρόθυμος να υποβληθείς σε κάποια πειράματα, έτσι;»

«Ναι.»

«Τι έχεις κατά νου;» τη ρώτησε η Ευτέρπη, συνοφρυωμένη.

«Τίποτα το πολύ επικίνδυνο. Γι'αυτά που μου είπε, τουλάχιστον.» Πλησίασε έναν πάγκο με δοχεία, ενεργοποίησε ένα μηχανικό σύστημα πιέζοντας ένα πλήκτρο επάνω σε μια κονσόλα, και πάτησε μερικά πλήκτρα ακόμα κοιτάζοντας τα δεδομένα σε μια οθόνη. «Εντάξει,» είπε. «Θα σου δώσω να πιεις μια ουσία, Γεώργιε, την οποία θα φτιάξω τώρα. Τη λένε 'προσομοιωτή φαρμάκου'. Δεν θεωρείται γενικά επικίνδυνη. Υπάρχει μόνο μια μικρή πιθανότητα να προκαλέσει προβλήματα στον οργανισμό – γύρω στο μηδέν κόμμα δεκαπέντε τοις εκατό. Εσένα» – στράφηκε να τον κοιτάξει, παίρνοντας το βλέμμα της από την οθόνη – «το μείγμα που θα σου δώσω θα είναι πιο επικίνδυνο. Δεν είναι όλοι οι προσομοιωτές φαρμάκου ακριβώς ίδιοι. Εξαρτάται από το φάρμακο που θες να προσομοιώσεις μες στον οργανισμό. Και τώρα θέλω να προσομοιώσω ένα επικίνδυνο δηλητήριο, να δω πώς αντιδρά ο οργανισμός σου σε κάτι τέτοιο. Επομένως, σύμφωνα με τους υπολογισμούς

του συστήματος εδώ, η πιθανότητα να πάθεις κάτι από τον προσομοιωτή είναι γύρω στο ένα τοις εκατό. Για τους φυσιολογικούς ανθρώπους, τουλάχιστον.»

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο Οφιομαχητής. «Δεν πρόκειται να πάθω τίποτα.»

«Αν πάθεις κάτι, πάντως, έχω εδώ αντίδοτα, και το Νοσοκομ—»

«Δεν πρόκειται να πάθω τίποτα,» επέμεινε ο Γεώργιος. «Δώσε μου αυτή την ουσία.»

«Περίμενε λίγο.» Η Διονυσία στράφηκε στην κονσόλα πάλι, πατώντας πλήκτρα. Ένα βουητό άρχισε ν'ακούγεται κι ένα φωτάκι ν'αναβοσβήνει, ενώ στην οθόνη έγραφε

Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

και μια μακριά σειρά από τελείες άρχισε να σχηματίζεται από κάτω.

Υγρά κινούνταν μέσα σε δοχεία, μοιάζοντας να σπρώχνονται από ξαφνικές πιέσεις ή να βράζουν. Περνούσαν από σωλήνες ακολουθώντας περίπλοκες διαδρομές. Κατέληγαν σε άλλα δοχεία, αναμειγνύονταν αναμεταξύ τους.

Η Διονυσία είδε την Ευτέρπη να κάνει ν'ανάψει τσιγάρο και της είπε: «Άσ' το αυτό. Όχι εδώ μέσα.»

«Σ'ένα υπόγειο εργαστήριο είμαστε, μα την ουρά της Έχιδνας!»

«Όχι,» επέμεινε η Διονυσία. «Δεν καπνίζουμε εδώ μέσα.»

Η Ευτέρπη, μοιάζοντας ενοχλημένη, έκρυψε το τσιγάρο και τον ενεργειακό αναπτήρα.

Η Ευθαλία κινήθηκε νευρικά πάνω στον πήχη του Γεώργιου, συρίζοντας.

Η διαδικασία ανάμειξης του προσομοιωτή δεν χρειάστηκε πολλή ώρα. Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, η οθόνη έγραψε: Η ΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΗ, κι από κάτω παρουσίαζε μερικά δεδομένα γι'αυτήν με αριθμούς και ποσοστά. Η Διονυσία τούς έριξε μια επισταμένη ματιά και είπε: «Εντάξει. Όλα εντάξει.» Μετά, πλησίασε ένα δοχείο και το έβγαλε από τη θέση του. Δεν ήταν μεγάλο. Σαν το χέρι της. Άνοιξε το πώμα του και έχυσε το περιεχόμενό του μέσα σ'ένα πλαστικό ποτήρι το οποίο έδωσε στον Γεώργιο, που ακόμα στεκόταν όρθιος· δεν είχε καθίσει καθόλου από τότε που μπήκε στο εργαστήριο. Η Ευτέρπη

αντιθέτως ήταν τώρα καθισμένη σε μια καρέκλα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο.

Η Διονυσία είπε: «Αυτό είναι. Πιες το. Εκτός αν το φοβάσαι. Σου εξήγησα ποιες είναι οι πιθ-»

Ο Οφιομαχητής το ήπιε μονοκοπανιά και της επέστρεψε το ποτήρι.

Η Διονυσία το άφησε παραδίπλα και μурμουρίσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως, έχοντας το βλέμμα της εστιασμένο στον Γεώργιο. Οι αισθήσεις της διευρύνθηκαν κι άρχισε να αντιλαμβάνεται πράγματα που αλλιώς θα της ήταν κρυφά. Αλλά αυτές οι μαγικά διευρυμένες αισθήσεις δεν της έδωσαν εκείνο το στοιχείο που κανονικά θα περίμενε.

Αφήνοντας το ξόρκι της να διαλυθεί, είπε: «Φαίνεσαι σα να μην είσαι δηλητηριασμένος.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Γεώργιος. «Αν ήμουν δηλητηριασμένος από ισχυρό δηλητήριο, δεν θα το έβλεπες με τα ίδια σου τα μάτια; Θα χρειαζόσουν μαγείες;»

«Γι' αυτό ήπιες προσομοιωτή φαρμάκου. Δεν είναι το ίδιο το φάρμακο· είναι μια προσομοίωσή του.»

«Ναι, αλλά αν το σώμα έχει τις ανάλογες αντιδράσεις....»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι. «Αυτού του είδους οι αντιδράσεις διακρίνονται μόνο μέσω μαγείας, ή με άλλους τρόπους. Είναι... Σκέψου το σαν αντανάκλαση πάνω σε καθρέφτη. Αυτό που βλέπεις εκεί είναι πραγματικό; Είναι και δεν είναι, έτσι; Σου δίνει μια πληροφορία για κάτι που είναι πραγματικό – το αντικείμενο που αντανακλάται – αλλά η ίδια η αντανάκλαση θα μπορούσε να ειπωθεί πως είναι κάτι το ψεύτικο. Αυτό κάνει, περίπου, και ο προσομοιωτής φαρμάκου μέσα στον οργανισμό σου: τον αναγκάζει να δημιουργήσει μια αντανάκλαση του τι θα γινόταν αν έπαιρνε το φάρμακο. Και, χρησιμοποιώντας Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως – όπως και έκανα – θα έπρεπε κανονικά να μπορώ να σε δω, στη συγκεκριμένη περίπτωση, σαν... ψευδοδηλητηριασμένο, ας πούμε. Δηλαδή, θα σε αντιλαμβανόμουν ως δηλητηριασμένο αλλά, συγχρόνως, θα καταλάβαινα ότι δεν είσαι αληθινά δηλητηριασμένος.»

«Τι είδες, όμως;»

«Τίποτα. Λες και δεν είχες πει τον προσομοιωτή.»

Στράφηκαν, τότε, κι οι δυο τους, γιατί πρόσεξαν ότι η Ευτέρπη, ακόμα καθισμένη στην καρέκλα της, σχημάτιζε σύμβολα με τα δάχτυλά της και μουρμούριζε λόγια.

«Τι κάνεις;» είπε ο Γεώργιος.

Η Ευτέρπη δεν απάντησε, αλλά κράτησε το βλέμμα της εστιασμένο επάνω του, χωρίς να βλεφαρίζει, όπως εκείνος. Έμοιαζε να κοιτάζει πέρα από αυτόν, ή μέσα του, κάτω από το δέρμα του.

Η Διονυσία είπε στον Γεώργιο: «Περίμενε.»

Και ύστερα από κανένα λεπτό η Ευτέρπη βλεφάρισε και διέλυσε το ξόρκι της. «Ήθελα να δω αν υπάρχουν επάνω σου τίποτα άλλες ενέργειες.»

«Τι άλλες ενέργειες;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Αν ο οργανισμός σου καταστρέφει κάπως τα δηλητήρια, ίσως αυτό να γίνεται με άλλες ενέργειες. Δραστικές, όχι ήπιες όπως η ζωτική ενέργεια που έχουν όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί.»

«Τι βρήκες;» θέλησε να μάθει η Διονυσία.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Ευτέρπη.

«Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως έκανες;»

«Προφανώς. Εσύ τον έχεις ελέγξει για ζωτική ενέργεια;»

«Φυσικά. Και όλα φαίνονται κανονικά.»

«Αυτά είναι ανοησίες!» είπε ο Οφιομαχητής, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του. «Μπορεί να μη διακρίνετε τίποτα επειδή δεν ήπια πραγματικό δηλητήριο. Να πω πραγματικό δηλητήριο και να ξαναπροσπαθήσετε;» Και, κυρίως, κοίταζε τη Διονυσία.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να σου δώσω πραγματικό δηλητήριο. Σε νοσοκομείο είμαστε, μα τον Αστερίωνα! Μη μου ζητ—»

«Ευτυχώς που έχω μαζί μου, λοιπόν.» Ο Οφιομαχητής τράβηξε το βελονοβόλο μέσα από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του.

«Τι είν' αυτό;» έκανε η Διονυσία.

«Βελονοβόλο. Η κάθε βελόνα του περιέχει κι ένα ισχυρό δηλητήριο.» Το άνοιξε και τράβηξε έξω μία από αυτές. «Ετούτη εδώ, ας πούμε, περιέχει Φιλί της Έχιδνας—»

Τα μάτια της Διονυσίας γούρλωσαν. «Δεν είσαι σοβαρός!»

«Σου είπα: τα δηλητήρια δεν με βλάπτουν. Μην ανησυχείς.» Έκλεισε ξανά το βελονοβόλο και το έκρυψε μες στην κάπα του. Σήκωσε το μανίκι του – αυτό κάτω απ’το οποίο δεν κρυβόταν η Ευθαλία – και πίεσε τη βελόνα μες στον μαυρόδερμο πήχη του. «Τώρα,» είπε, «δοκιμάστε να δείτε τι συμβαίνει μες στον οργανισμό μου.»

Η Διονυσία αμέσως έκανε Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως, και η Ευτέρπη Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Τον παρατήρησαν για λίγο με τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις τους, και διέλυσαν τα ξόρκια σχεδόν συγχρόνως.

«Είδες κάτι διαφορετικό;» ρώτησε η Ευτέρπη τη Διονυσία.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Σα να μην έβαλε μέσα του τίποτα πιο δυνατό από νερό.» Και προς τον Γεώργιο: «Να πάρω λίγο από το αίμα σου;»

«Ναι, αλλά πρόσεχε. Σου είπα χτες ότι είναι θανατηφόρο δηλητήριο. Το θυμάσαι, έτσι;»

«Δεν το έχω ξεχάσει.» Η Διονυσία άνοιξε μια φιάλη με υγρό που ήταν για να μην πήζει γρήγορα το αίμα και έσταξε λίγο από αυτό μέσα σ’ένα φιαλίδιο. Μετά πήρε μια κλειστή σύριγγα και έσπασε τη συσκευασία της. «Κάθισε,» είπε στον Γεώργιο.

Εκείνος αισθανόταν την οργή του έντονη μέσα του και θα προτιμούσε να μην καθίσει, όμως για χάρη της Διονυσίας το έκανε. Κάθισε σε μια καρέκλα αντίκρου της Ευτέρπης.

«Δώσε μου το χέρι σου,» είπε η Διονυσία, και ο Γεώργιος άπλωσε το χέρι του που είχε καρφώσει με τη δηλητηριασμένη βελόνα. Η Διονυσία έτριψε με οινόπνευμα ένα σημείο του μαύρου δέρματός του, χρησιμοποιώντας βαμβάκι, και ύστερα τρύπησε το χέρι ακριβώς εκεί, με τη σύριγγά της. Τράβηξε μια ποσότητα αίματος και κοίταξε τη διαφανή σύριγγα. Το χρώμα ήταν, φυσικά, σκούρο-μπλε, όπως της είχε πει ο Γεώργιος.

Βάδισε ως το φιαλίδιο όπου είχε στάξει το υγρό που ήταν για να μην πήζει γρήγορα το αίμα· και, πιέζοντας τη σύριγγα, έχυσε μέσα του το αίμα του Οφιομαχητή. Ύστερα, έκανε ένα Ξόρκι Αναλύσεως Συστάσεως Τροφής εστιάζοντας την προσοχή της στο φιαλίδιο. Και δεν άργησε να πάρει την απάντηση που περίμενε.

Στράφηκε στον Γεώργιο. «Έχεις δίκιο. Είναι δηλητηριώδες το αίμα σου. Αν κάποιος το πιει, κάτι κακό θα πάθει.»

«Τι έκανες;» ρώτησε η Ευτέρπη. «Ξόρκι Αναλύσεως Συστάσεως Τροφής;»

«Ναι.»

«Νομίζεις ότι το αίμα μου είναι τροφή;» είπε ο Οφιομαχητής, υπομειδώντας.

«Θεωρητικά,» αποκρίθηκε η Διονυσία, «τα πάντα μπορούν να θεωρηθούν ‘τροφή’, αν είσαι πρόθυμος να τα φας ή να τα πιεις.»

«Κι αν έκανες αυτό το ξόρκι σου επάνω σε ενεργειακά υγρά, τι απάντηση θα έπαιρνες;»

«Την ίδια που πήρα και για το αίμα σου. Ουσιαστικά, το Ξόρκι Αναλύσεως Συστάσεως Τροφής μου λέει αν αυτό το πράγμα θα ήταν συμβατό με τον οργανισμό μου. Αν θα με έβλαπτε αν το έτρωγα ή το έπινα. Το αίμα σου είναι επικίνδυνο.» Στράφηκε ξανά στο φιαλίδιο με το σκούρο-μπλε υγρό. Το έπιασε, υψώνοντάς το μπροστά της. «Θα πρέπει να το αναλύσω περισσότερο, όμως, αν είναι να καταλάβουμε κάτι...» είπε συλλογισμένα.

Η Ευτέρπη σηκώθηκε από την καρέκλα της, πλησιάζοντας τη Βιοσκόπο. «Θα χρησιμοποιήσεις μηχανήματα, ε;»

«Δε γίνεται αλλιώς.»

«Γίνεται. Αν και έχω καιρό να κάνω Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως – από τότε που ήμασταν στη Μαγική Ακαδημία – μπορώ να τη χρησιμοποιήσω. Δεν την έχω ξεχάσει.»

«Η Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως, όμως, δεν σου δίνει τα ίδια αποτελέσματα που σου δίνει ένα μηχάνημα, έτσι δεν είναι; Βλέπεις τα πάντα σαν αύρες αν δεν κάνω λάθος...» Η Διονυσία δεν γνώριζε αυτή τη μαγγανεία, φυσικά. Ήταν κάτι που μάθαιναν μόνο οι Ερευνητές. Από τα εξειδικευμένα ξόρκια ή μαγγανείες των ταγμάτων. Όπως και το Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως ήταν εξειδικευμένο των Βιοσκόπων· οι μάγοι άλλων ταγμάτων κανονικά δεν το ήξεραν. Οι γνώσεις τους ήταν διαφορετικού είδους. Τα μυαλά τους, σύμφωνα με ορισμένους, λειτουργούσαν διαφορετικά, ή, σύμφωνα με άλλους, το Χάρισμά τους ήταν διαφορετικό και το σύμπαν αντιδρούσε αλλιώς στις μαγείες τους.

«Ναι, έτσι είναι,» αποκρίθηκε τώρα η Ευτέρπη. «Αλλά δεν βλάπτει να το κοιτάξω. Ίσως, μάλιστα, να διακρίνω κάτι που τα μηχανήματά σου δεν θα μπορέσουν να πιάσουν.»

«Δεν έχεις άδικο.» Η Διονυσία άφησε το φιαλίδιο πάνω στον πάγκο. «Όλο δικό σου.»

Η Ευτέρπη πήρε το φιαλίδιο στο χέρι της και επέστρεψε στην καρέκλα που καθόταν πριν. Κρατώντας το μπροστά της, και με τα δύο χέρια τώρα, εστίασε το βλέμμα της επάνω του αρχίζοντας να υποτονθορύζει λόγια στη γλώσσα της μαγείας.

Η Διονυσία είπε στον Γεώργιο: «Αυτό θα πάρει κάποια ώρα. Είναι μαγανεία, και οι μαγανείες είναι πιο αργές από τα ξόρκια.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του.

«Γνωρίζεις από μαγεία;»

«Μερικά θεωρητικά πράγματα μόνο. Γνώσεις από το λησμονημένο παρελθόν μου.» Το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου σφύριζε δυνατά μέσα του, κρατώντας πέρα τη φαρμακερή οργή του. «Και αυτό... αυτό με παραξενεύει αρκετά, για νάμαι ειλικρινής. Έχω γνώσεις πραγμάτων που...» Κούνησε το κεφάλι. «Από άλλες διαστάσεις. Από πολλές άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, Διονυσία. Αλλά δεν θυμάμαι τίποτα για εμένα. Έχεις κάποιο φάρμακο ή ξόρκι για την αμνησία;»

«Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα, απ'όσο ξέρω. Η μνήμη σου, όμως, μπορεί να επανέλθει από μόνη της.»

«Το αμφιβάλλω.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν χάθηκε από... από κάποιο σοκ, από κάτι τέτοιο—»

«Δεν ήταν σοκ που ναυάγησες; Που βρέθηκες μέσα σ'εκείνη τη Φυσάλιδα; Που... που είδες την Έχιδνα να σε πλησιάζει;»

«Ναι αλλά δεν νομίζω πως ήταν τίποτα απ'αυτά που μ'έκανε να ξεχάσω. Το Φιλί της ήταν που μ'έκανε να ξεχάσω.»

«Αυτό σου λένε οι ιερωμένοι της.»

«Δεν τους πιστεύεις;»

«Στην περίπτωση σου, δεν ξέρω τι να πιστέψω. Είναι πολύ παράξενη.

»Βασικά, κοίτα, υπάρχει ένα ξόρκι που επαναφέρει την αλλοιωμένη μνήμη—»

«Τώρα δεν είπες ότι δεν-;»

«Ναι, το είπα επειδή το Ξόρκι Μνημονικής Επαναφοράς χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις που η μνήμη κάποιου έχει αλλοιωθεί με τεχνητά ή μαγικά μέσα, όπως με Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής ή Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης.»

«Δοκίμασε, όμως! Μπορεί να γίνει κάτι,» την προέτρεψε ο Οφιομαχητής.

Η Διονυσία είπε: «Το Ξόρκι Μνημονικής Επαναφοράς δεν το γνωρίζω, αλλά μπορώ να κάνω Ξόρκι Εντοπισμού Μνημονικής Αλλοιώσεως, για να δω αν όντως η μνήμη σου είναι αλλοιωμένη κάπως.»

«Προφανώς και είναι αλλοιωμένη!»

«Να κάνω το ξόρκι; Είμαι περίεργη να ανακαλύψω τι αποτέλεσμα θα έχει.»

Ο Γεώργιος έριξε μια ματιά στην Ευτέρπη και την είδε ακόμα να κάθεται και να ατενίζει επίμονα το φιαλίδιο με το αίμα του. Ύστερα, έστρεψε πάλι το βλέμμα του στη Διονυσία. «Κάνε το,» είπε.

Εκείνη ένευσε και υποτονθόρυσε λόγια στη γλώσσα της μαγείας ενώ σχημάτιζε σύμβολα με τα δάχτυλά της.

Ύστερα από λίγο, είπε: «Η μνήμη σου δεν φαίνεται αλλοιωμένη.»

«Τι; Κάποιο λάθος κάνεις.»

«Δεν κάνω λάθος. Αν ήταν αλλοιωμένη, κάτι θα διέκρ-»

«Τι θέλεις να μου πεις; Ότι νομίζω πως έχω ξεχάσει το παρελθόν μου;» Η οργή του φούντωσε μέσα του σαν καταιγίδα. «Το ξέρω πως το έχω ξεχάσει, μάγισσα! Κάποιο λάθος κάνεις μ' αυτό το ξόρκι σου!» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομανούσε σαν αέρινη ασπίδα γύρω του.

«Εντάξει,» είπε η Διονυσία. «Θα το επαναλάβω. Και δεν σου λέω ότι νομίζεις πως έχεις χάσει τη μνήμη σου. Μπορεί όντως να την έχεις χάσει. Δεν το αμφιβάλλω. Απλώς σου λέω τι πληροφορία μού δίνει το Ξόρκι Εντοπισμού Μνημονικής Αλλοιώσεως.

»Περίμενε λίγο. Θα το ξανακάνω.»

Το έκανε, και του είπε: «Το ίδιο.»

Ο Γεώργιος την κοίταξε παραξενεμένος. «Σίγουρα το κάνεις σωστά;»

«Κοίτα, ομολογουμένως, δεν είναι από τα ξόρκια που χρησιμοποιώ συνέχεια, αλλά δεν νομίζω κι ότι το κάνω λάθος. Δεν είναι πολύ

δύσκολο ξόρκι· δεν χρειάζεται να είσαι του τάγματος των Διαλογιστών για να το ξέρεις.»

«Γιατί, λοιπόν, δεν σου δίνει σωστή απάντηση;»

«Δεν γνωρίζω. Είναι αληθινά περίεργο και για εμένα. Δεν μπορώ να καταλάβω.»

«Αν είχα χτυπήσει το κεφάλι μου και είχα χάσει τη μνήμη μου, τι θα σου έδειχνε αυτό το ξόρκι; Θα σου έδειχνε κάτι;»

«Ναι, λογικά κάτι πρέπει να μου έδειχνε.»

Η Ευτέρπη τούς πλησίασε, έχοντας σηκωθεί απ'την καρέκλα της, κι επέστρεψε το φιαλίδιο με το αίμα στη Διονυσία. «Λοιπόν,» είπε, «διέκρινα κάποια πράγματα...»

«Τι πράγματα;» ρώτησε η Βιοσκόπος.

«Υπάρχει ένα... δραστικό στοιχείο εκεί μέσα. Αυτό είναι και το βασικότερο της σύνθεσης. Αυτό πρέπει νάναι και το δηλητήριο. Δε νομίζω ότι έχω ξαναδεί τίποτα παρόμοιο. Αλλά η αλήθεια είναι, βέβαια, πως δεν ασχολούμαι και τόσο με τέτοια πράγματα...»

Η Διονυσία είπε: «Εντάξει. Θα το ελέγξω και με τα μηχανήματα, να δούμε τι αποτελέσματα θα μας δώσουν. Καθίστε.» Πήρε το φιαλίδιο στο χέρι της, ενεργοποίησε κάποια μηχανήματα, και μετά έχυσε το περιεχόμενό του μέσα σ'ένα άλλο δοχείο. Πάτησε μερικά πλήκτρα σε μια κονσόλα, κοιτάζοντας μια οθόνη.

Ύστερα, στράφηκε στον Γεώργιο και την Ευτέρπη, που μόνο η τελευταία είχε καθίσει. «Θα πάρει κάποια ώρα,» τους πληροφόρησε, και κάθισε στην πολυθρόνα μπροστά στην κονσόλα. «Πες μου, εν τω μεταξύ, κι άλλα για τον εαυτό σου, Γεώργιε. Πώς συναντηθήκατε εσείς οι δυο, αλήθεια;»

Ο Οφιομαχητής κάθισε στην άκρη ενός πάγκου κι άρχισε να της διηγείται την υπόθεση με το Πέρας των Θαλασσών, λέγοντας εκ των προτέρων πως τα πάντα ήταν ένα μεγάλο λάθος, πως δεν είχε κανένα δικαίωμα να τους τραβήξει όλους αυτούς μαζί του, όποιοι κι αν ήταν, ό,τι κι αν ήταν.

Δεν είχε τελειώσει ακόμα την ιστορία του όταν η διαδικασία ελέγχου του αίματός του ολοκληρώθηκε και η Διονυσία τού είπε να περιμένει. Κοίταξε την οθόνη μπροστά της και μουρμούρισε: «Δεν το πιστεύω αυτό...»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Το μηχανήμα δεν βλέπει το αίμα σου ως δηλητηριώδες.»

«Τι;»

Η Διονυσία στράφηκε στην Ευτέρπη. «Πόσα στοιχεία εντόπισες με τη μαγγανεία σου;»

«Εννιά, και το ένα πρέπει να ήταν αυτό που έριξες για να μην πήξει το αίμα.»

«Το μηχανήμα βρίσκει εφτά – αγνοώντας αυτό που έριξα για να μην πήξει το αίμα. Και κανένα από αυτά τα στοιχεία δεν είναι δηλητηριώδες.»

«Το μηχανήμά σου, δηλαδή,» ρώτησε ο Γεώργιος, «δεν μπορεί να ανιχνεύσει το δηλητηριώδες στοιχείο στο αίμα μου;»

«Έτσι φαίνεται.» Και προς την Ευτέρπη: «Πώς ήταν η αύρα του δηλητηρίου που εντόπισες;»

«Είχε μια... σπειροειδή μορφή.» Μόρφασε. «Αυτό. Σπειροειδή μορφή, και κάπως αγκυλωτή στις άκρες.»

«Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι αυτά βγάζουν νόημα μόνο για τους Ερευνητές...» είπε η Διονυσία υπομειδώντας.

Η Ευτέρπη ανασήκωσε τους ώμους.

Η Διονυσία στράφηκε στον Γεώργιο, μοιάζοντας προβληματισμένη. «Υπάρχουν κι άλλα πράγματα που μπορούμε να δοκιμάσουμε· όμως... όχι τώρα. Θέλω να σκεφτώ λίγο, πρώτα.»

«Εννοείς, σχετικά με το αίμα μου;»

«Όχι. Εννοώ, γενικά σχετικά μ'εσένα. Μέχρι στιγμής, μόνο ένα πράγμα μπορεί να εντοπιστεί ως ασυνήθιστο επάνω σου: κι αυτό είναι το αίμα σου, αν κάποιος κάνει Ξόρκι Αναλύσεως Συστάσεως Τροφής ή Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως. Κατά τα άλλα, δεν φαίνεσαι διαφορετικός από οποιονδήποτε άνθρωπο παρότι τα δηλητήρια μοιάζουν να... να εξαφανίζονται μες στον οργανισμό σου, μα την Έχιδνα.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε, και η Ευθαλία κινήθηκε νευρικά επάνω στον πήχη του Οφιομαχητή, νιώθοντας την αναστάτωσή του. «Θέλεις, λοιπόν, να συνεχίσεις την έρευνα;» ρώτησε ο Γεώργιος τη Διονυσία.

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχει ενδιαφέρον.» Το έλεγε και το εννοούσε. Αληθινά, της είχε κινήσει την περιέργεια αυτός ο

μυστηριώδης άνθρωπος. «Θα συνεχίσουμε αύριο. Πες μου τώρα την υπόλοιπη ιστορία σου με το Πέρασ των Θαλασσών.»

«Πρώτα, πρέπει να σε ρωτήσω πόσο θέλεις να πληρωθείς. Για να ξέρω. Δεν έχω και τόσα πολλά λεφτά μαζί μου.»

«Δε ζητάω λεφτά, Γεώργιε.»

«Τι εννοείς; Σε απασχολώ τόσες ώρες, από χτες!»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι. «Δε θέλω λεφτά—»

«Δεν είναι δυνατόν να μη—»

«Δεν θέλω λεφτά,» επέμεινε εκείνη. «Η περίπτωση σου μ'ενδιαφέρει, από βιολογικής άποψης. Δε χρειάζεται να με πληρώσεις. Ό,τι κάνουμε εδώ είναι δωρεάν. Μην το ξανασυζητήσεις.»

«Μα τα κωλομέρια του Λοκράθου!» έκανε η Ευτέρπη. «Πώς έχεις καταφέρει και ζεις ως τώρα, Διονυσία;»

Ο Οφιομαχητής και η Βιοσκόπος αλληλοκοιτάχτηκαν, και χαμογέλασαν σαν χαζοί. Είχαν ήδη αρχίσει να συμπαθιούνται, πολύ.

6

Τον πηγαίνω στην καμπίνα του Καπετάνιου και του λέω: «Κάθισε. Θες τίποτα να πεις;»

«Όχι. Έχω πιει αρκετά απόψε. Καλύτερα να είμαι νηφάλιος τώρα.» Και κάθεται στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο.

Κάθομαι σ' αυτήν πίσω απ' το γραφείο και τον κοιτάζω. «Αφορά την Κρυσταλλία, έτσι δεν είναι; Αφορά το Άφατο Δίκτυο.»

«Ναι.»

Ανάβω τσιγάρο.

Ανάβει κι ο Δημήτριος, και αρχίζει να μου λέει πώς βρήκε την Ιουλία τη Λιγνή στις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις, στη Νήσο Όλντη, και πώς η Ιουλία η Λιγνή πρόδωσε ένα από τα μέλη του Άφατου Δικτύου.

«Η Κρυσταλλία, λοιπόν, είναι όντως μέλος...» λέω.

«Είναι,» αποκρίνεται ο Δημήτριος. «Αλλά η ιστορία έχει και συνέχεια. Και πολύ φοβάμαι ότι πρέπει να σου ζητήσω συγνώμη, Γεώργιε.»

«Για ποιο λόγο;»

«Επειδή σε πρόδωσα.»

«Δεν καταλαβαίνω πώς με πρόδωσες, Δημήτριο.»

Τότε μου λέει ότι τα βατράχια τον απήγαγαν, ουσιαστικά, και τον τράβηξαν μέσα στον Ναό τους που είναι κρυμμένος πίσω από τις Χαριτόβρυτες Υπάρξεις. Εκεί, του μίλησε ο Δαμιανός. Τον ρώτησε για εμένα, πού είχα πάει. Και ο Δημήτριος τού απάντησε ότι είχα ήδη εκπλεύσει για Σαλντέρια – αυτό και μόνο αυτό. Τίποτ' άλλο. «Και ούτε αυτό δεν θα του έλεγα, Γεώργιε–»

«Δεν είχες άλλη επιλογή,» τον διακόπτω, κρατώντας μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Καλά έκανες και τους έδωσες την απάντηση που τους έδωσες.»

«Σκέφτηκα, επιπλέον, ότι δεν θα προλάβαιναν να σε βρουν στη Σαλντέρια: θα είχες ήδη φτάσει εκεί και θα είχες φύγει, αφού τα Τέκνα βιάζονταν.»

«Κανονικά, αυτό έπρεπε να είχε συμβεί. Αλλά έτυχε να μπλέξουμε με την επανάσταση. Και μετά, δεν μπορούσα να τους εγκαταλείψω.»

«Τα βατράχια σε βρήκαν;»

«Με βρήκαν.» Του λέω, εν συντομία, τι έγινε στη Νότια Πύλη της Σαλντέρια.

«Μα την Έχιδνα!» αναφωνεί ο Δημήτριος, μοιάζοντας πολύ αναστατωμένος. «Παραλίγο να σκοτωθείς εξαιτίας μου.»

«Αλλά δεν σκοτώθηκα. Και το ξέρεις πόσο δύσκολο είναι να πεθάνω. Εσύ, όμως, παραλίγο να σκοτωθείς εξαιτίας μου, Δημήτριά.»

«Μα τι λες τώρα; Αν... αν...»

«Αν δεν ήμουν εγώ, τα βατράχια δεν θα σε είχαν τραβήξει μες στον κωλονάο τους, και το ξέρεις.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι—»

«Όχι, αυτό σημαίνει κάτι πολύ σοβαρό. Μην το αγνοείς.»

«Είσαι φίλος μου, Γεώργιε. Μ'έχεις βοηθήσει και παλιότερα.»

«Κι εσύ μ'έχεις βοηθήσει παλιότερα.»

Κουνά το κεφάλι του, ακόμα ταραγμένος. «Δεν είναι...» κομπιάζει.

«Το θέμα έληξε,» του λέω. «Αυτό το κάθαρμα ο Δαμιανός δεν είναι καν ζωντανός πλέον,» τον πληροφορώ.

Με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Φρόντισα προσωπικά να τον παραδώσω στον Αβυσσαίο.»

Ο Δημήτριος μοιάζει ανακουφισμένος.

«Δεν έχεις ακούσει ακόμα ούτε τα μισά απ'όσα συνέβησαν στην Ιχθυδάτια τον τελευταίο μήνα.»

«Ούτε εγώ έχω τελειώσει,» μου λέει.

Ανάβω τσιγάρο ξανά. «Είναι κι άλλα;»

«Ναι. Όπως θα καταλαβαίνεις, μετά απ'όλ' αυτά ήμουν πολύ προβληματισμένος, Γεώργιε.» Ανάβει κι εκείνος τσιγάρο. «Δεν ήξερα τι να κάνω. Δεν ήξερα τι να πω στην Κρυσταλλία, κατά πρώτον. Να την πλησίαζα, αναρωτιόμουν, και να της έλεγα ότι ξέρω πως είναι στο Άφατο Δίκτυο; Να τη ρωτούσα αν εκείνη σε πρόδωσε; Αν σε ανέφερε χωρίς να ξέρει τι κακό ακριβώς έκανε;

»Επιπλέον, σκεφτόμουν αυτό που μου είχες πει εσύ. Θυμάσαι τι μου είχες πει όταν σου εξήγησα πώς πρωτοσυνάντησα την Κρυσταλλία;»

«Τι;» Αν και νομίζω ότι θυμάμαι.

«Μου είχες πει ότι η συνάντησή μας είχε κάτι το παράξενο. Πώς είναι δυνατόν να ήταν μόνη της τελείως στο Μακρινό Σημάδι, χάνοντας λεφτά; Δεν είχε καμιά παρέα για να πάει μαζί της; Δεν είναι μοναχικό πρόσωπο, γενικά – το ξέρω καλά αυτό· έχει κάμποσους γνωστούς: τους έχω γνωρίσει κι εγώ πια. Γιατί, λοιπόν, εκείνη τη βραδιά έπαιζε μόνη της τζόγο και, μάλιστα, τόσο παράτολμα; Ήταν σχεδόν σαν να με περρίμενε.

»Γίνομαι παρανοϊκός, φυσικά· σωστά; Θέλω να πω: δεν μπορεί να είναι τίποτ' άλλο, έτσι; Υπάρχουν άνθρωποι που θα σκότωναν για να βρεθούν στο κρεβάτι της Κρυσταλλίας, κι εγώ ήμουν εκεί και αναρωτιόμουν μήπως η Κρυσταλλία σχεδίαζε επίτηδες να με φέρει στο κρεβάτι της!» Γελά, φουσώντας καπνό. «Τρελό... Τρελό... Αλλά όλ' αυτά με είχαν προβληματίσει, όπως σου είπα. Κι επίσης, είχα την αίσθηση ότι η σχέση μου με την Κρυσταλλία δεν θα κρατούσε για πολύ. Κάποτε, αναπόφευκτα, θα με βариόταν.»

«Και έγινε; Γι' αυτό δεν είσαι πλέον μαζί της;»

«Όχι. Είμαστε ακόμα μαζί, Γεώργιε.»

«Δεν ήταν, όμως, στο Μακρινό Σημάδι απόψε, έτσι; Είπες ότι ήσουν μόνος.»

«Ναι, αλλά είμαστε ακόμα μαζί. Άκου τώρα.» Τρίβει μέσα στο τασάκι του γραφείου τη στάχτη στην άκρη του τσιγάρου του. «Η Κρυσταλλία εκείνες τις μέρες μού έκανε κάτι περίεργες ερωτήσεις. Με ρωτούσε αν σκεφτόμουν να βρω κανέναν άλλο τρόπο για να βγάλω λεφτά. Μου έλεγε Μέχρι πότε νομίζεις ότι θα μπορείς να παίζεις τζόγο και να νικάς; Δεν ήξερα αν μου έκανε πλάκα ή όχι. Τι στις λάσπες του Λοκράθου την έχει πιάσει; αναρωτιόμουν. Είναι δυνατόν να με ρωτά τέτοια πράγματα επειδή σκέφτεται να παντρευτούμε; Αλλά, ακόμα κι αν είχε αυτό στο μυαλό της – που μου έμοιαζε απίθανο, έτσι κι αλλιώς – η Κρυσταλλία δεν μου φαινόταν από τις γυναίκες που περιμένουν να τις ζήσεις.»

«Τι συνέβαινε, λοιπόν; Έμαθες;»

«Έμαθα. Μου αποκάλυψε, τελικά, ότι υπάρχει ένα 'δίκτυο πληροφοριών' το οποίο είναι 'πολύ διευρυμένο', και μπορώ να κερδίζω χρήματα δίνοντας πληροφορίες σ' αυτό.»

«Το Άφατο Δίκτυο...»

«Ναι. Αρχικά, έκανα τον ανήξερο φυσικά. Τη ρώτησα τι εννοούσε, τι δίκτυο ήταν αυτό· και μου είπε κάμποσα πράγματα, αλλά όχι το όνομά του ή λεπτομέρειες για τους κόμβους – όσους ξέρει εκείνη, τουλάχιστον. Το ένα έφερε το άλλο και της φανέρωσα τελικά ότι γνωρίζω για το Άφατο Δίκτυο καθώς και ότι είναι μέλος του. Ξαφνιασθηκε, και νομίζω πως δεν ήξερε πώς ακριβώς ν'αντιδράσει. 'Πώς το έμαθες;' με ρώτησε. 'Πώς έμαθες για εμένα; Ποιος σ'το είπε;' Της απάντησα ότι αυτό είναι δική μου δουλειά, και θύμωσε. Τσακωθήκαμε. Με κατηγορήσε ότι την κατασκοπεύα. 'Εγώ κατασκοπεύω εσένα επειδή είσαι όμορφη,' της είπα, κάνοντας πλάκα, 'κι εσύ κατασκοπεύεις όλους τους υπόλοιπους, μου φαίνεται!' Και μου είπε ότι δεν ήξερα τίποτα γι'αυτήν και δεν μπορούσα να την κρίνω, δεν ήξερα τίποτα γενικά, και ήμουν ανόητος που είχα μπλεχτεί. Αλλά νομίζω πως κατά βάθος φοβόταν, γιατί δεν είχε ιδέα πώς ακριβώς έμαθα ότι είναι μέλος του δικτύου. Φοβόταν, ίσως, ότι η επιρροή μου μέσα στο Άφατο μπορεί να ήταν τεράστια. Και προς στιγμή το έπαιξα έτσι, ότι είμαι το πρόσωπο με την τεράστια μυστική επιρροή – ο γαμάτος μυστικός πράκτορας που βλέπεις σε κάτι ταινίες που φέρνουν από τη Σεργήλη ή τη Ρελκάμνια.»

Γελάω, διασκεδασμένος, και σβήνω το τελειωμένο τσιγάρο μου στο τασάκι. «Περνούσες καλά, γαμημένη τζογαδόρε, όσο εμείς σκοτώναμε 'μιάσματα' στην Ιχθυδάτια.»

«Ζηλεύεις, Οφιομαχητή· ανέκαθεν με ζήλευες.»

Γελάμε κι άλλο, καθώς κι εκείνος σβήνει το δικό του τσιγάρο και ανάβει επόμενο. «Τι αποτελέσματα είχε το παιχνίδι σου;» τον ρωτάω. «Σε ευνόησε η Σιλοάρνη;»

Μειδιά πλατιά. «Το ξέρεις ότι τα πάω καλά μαζί της... Είπα στην Κρυσταλλία: 'Γιατί πρόδωσες τον Οφιομαχητή στο Δίκτυο; Γιατί τον πρόδωσες;' Επειδή ήθελα να μάθω. Μα τους θεούς, ήθελα να μάθω τι ακριβώς κερδίζει κάποια σαν την Κρυσταλλία από το Άφατο Δίκτυο. Δε μπορεί νάχει ανάγκη μερικά οχτάρια παραπάνω· είναι πλούσια! Και ξέρεις τι γύρισε και μου είπε; Ότι δεν ήθελε να διακινδυνεύσει την καριέρα της. Το Άφατο την έχει προωθήσει, Γεώργιε. Του χρωστά – εν μέρει τουλάχιστον – την επιτυχία της ως τραγουδίστρια.»

«Μάλιστα...»

«Θα μπορούσες να πεις ότι την εκβιάζουν ουσιαστικά. ‘Δίνε μας πληροφορίες, ό,τι πληροφορίες μπορείς, αλλιώς δεν ξέρουμε αν θα συνεχίσεις να είσαι τόσο γνωστή τραγουδίστρια.’ Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Καταλαβαίνω.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει έντονα μέσα μου. Τα σιχαινόμαι τέτοιου είδους μιάσματα που εκμεταλλεύονται τους καλλιτέχνες, ή άλλους ανθρώπους, με τέτοιο τρόπο! Ανέκαθεν τα σιχαινόμουν, νομίζω, από προτού χάσω τη μνήμη μου. Αυτό δεν είναι και πολύ καλύτερο από τη δουλεία.

Αλλά... «μιάσματα»; Γαμώτο... κάτι άφησε τελικά μέσα μου η πολύ συναναστροφή με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Και δεν ξέρω αν αυτό είναι απαραίτητα κακό.

Ο Δημήτριος συνεχίζει: «Θα μου πεις τώρα: ακόμα κι αν καταστρέψουν κάπως την καριέρα της, η Κρυσταλλία δεν θα έχει να ζήσει; Είναι πλούσια, κι αυτό δεν νομίζω ότι μπορούν εύκολα να το αλλάξουν. Αλλά δεν είναι εκεί το θέμα. Η Κρυσταλλία είναι εθισμένη στην καριέρα της, στο τραγούδι. Ίσως να μπορούσε να ζήσει με λιγότερα οχτάρια, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσε να ζήσει χωρίς να τραγουδά και χωρίς να έχει όλα αυτά τα... φώτα γύρω της.»

«Καταλαβαίνω,» λέω ξανά· και όντως καταλαβαίνω.

«Έτσι, το Άφατο Δίκτυο μπορεί να είναι βέβαιο ότι θα του φέρνει πληροφορίες προκειμένου κάποια από τα μέλη του να συνεχίσουν να την προωθούν.

»Τέλος πάντων. Ξέρεις τι με ρώτησε μετά;»

«Τι;»

«‘Αφού είσαι στο Άφατο,’ μου είπε, ‘γιατί έλεγαν ότι θέλουν να σε ξαναβάλουν στο δίκτυο;’ Και δεν χρειάστηκε να την πιέσω πολύ για να μου τα αποκαλύψει όλα. Μου εξήγησε ότι επίτηδες έχανε λεφτά εκείνη τη νύχια στο Μακρινό Σημάδι προκειμένου να μου τραβήξει την προσοχή και να με φέρει κοντά της. Το Άφατο ήδη με είχε βάλει στο μάτι· θεωρούσαν ότι θα μπορούσα να είμαι καλός πληροφοριοδότης. Και ζήτησαν από την Κρυσταλλία να με τραβήξει στα δίκτυα του δικτύου. Είχες δίκιο από την αρχή, Γεώργιε, που έλεγες ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε μ’εκείνη τη συνάντηση. Απλά ήμουν τόσο τυφλωμένος τότε που δεν μπορούσα να το δω. Θέλω να πω: ποιος θα αναρωτιόταν αν συνέβαινε κάτι το ύποπτο όταν είχε την Κρυσταλλία στο κρεβάτι του;»

«Καλά, κι αυτή η Κρυσταλλία πηγαίνει έτσι με τον οποιονδήποτε απλά και μόνο για να τον μπλέξει στο Άφατο;»

«Όχι. Μου είπε ότι με είχε παρατηρήσει πρώτα και είχε συμφωνήσει να κάνει τη δουλειά.»

«Την πιστεύεις;»

«Εν μέρει. Και ξέρω τι θα πεις τώρα!»

«Δε λέω τίποτα...»

«Το σκέφτεσαι, όμως; είμαι σίγουρος. Σκέφτεσαι ότι είμαι τυφλωμένος ξανά. Από τον εγωισμό μου, αν μη τι άλλο. Ίσως και να ισχύει. Όμως, απ'όσα έχω παρατηρήσει γι'αυτήν μέχρι στιγμής, πραγματικά δεν νομίζω ότι θα πήγαινε με τον καθένα απλά και μόνο για να τον μπλέξει στο Άφατο.»

«Και τι έγινε μετά; Είπες ότι είστε ακόμα μαζί, έτσι;»

«Ναι.»

«Δεν την πειράζει που ξέρεις για το Άφατο;»

«Όχι, γιατί τώρα είμαι κι εγώ μέλος.»

«Τι;»

«Για τα χρήματα και μόνο· το παραδέχομαι. Και γιατί όχι; Ξέρω μερικούς κόμβους και τους μεταφέρω καμιά πληροφορία άμα νομίζω – και με πληρώνουν. Δε βλάπτει. Δεν είμαι υποχρεωμένος να κάνω τίποτα.»

«Το όνομά μου είναι ακόμα στη λίστα τους;» Η Ειρήνη η Ανήμερη μού είπε πως είναι, εκεί τουλάχιστον, στη Σκιάπολη. Λογικά, το ίδιο πρέπει να ισχύει και στη Μεγάπολη. Το Άφατο απλώνεται σ'όλες τις ηπειρονήσους. (Από ποια ν'άρχισε, άραγε; Και πώς;)

«Είναι,» μου απαντά ο Δημήτριος. «Αλλά από εμένα δεν πρόκειται να μάθουν το παραμικρό για εσένα, σ'το λέω για να το ξέρεις. Με πιστεύεις;»

Νεύω. «Σε πιστεύω.» Και το εννοώ. Ο άνθρωπος που παραδέχτηκε μόλις τώρα ότι με πρόδωσε στα βατράχια – ενώ γνωρίζει ποιος είμαι και ποια είναι η οργή μου – δεν νομίζω ότι θα έλεγε ψέματα για κάτι τέτοιο. Ο Δημήτριος Ζερδέκης είναι καλός τζογαδόρος· δεν παίζει παιχνίδια που καταλαβαίνει ότι είναι εξαρχής χαμένα.

Σκέψεις, όμως, περνάνε τώρα απ'το μυαλό μου... Σκέψεις... Το Άφατο Δίκτυο... Οι Τρομεροί Καπνοί... Το Άφατο Δίκτυο... Δεν είχα την ευκαιρία να μιλήσω με τον Τζακ των Υπογείων στη Ριλιάδα, αλλά–

«Γεώργιε;» Ο Δημήτριος πρέπει να με είδε συλλογισμένο. «Αν αμφιβάλλεις για εμένα... σου λέω μην αμφιβάλλεις. Δεν—»

«Δεν αμφιβάλλω,» τον διαβεβαιώνω. «Κάτι άλλο σκεφτόμουν.»

Σβήνει το τσιγάρο του. «Τι;»

«Μπορείς να βάλεις στη λίστα του Άφατου κάποιους για εμένα;»

«Φυσικά και μπορώ. Ποιοι σ' ενδιαφέρουν;»

«Οι Τρομεροί Καπνοί.»

«Είναι ήδη εκεί.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ναι· δεν το περίμενες; Αναμενόμενο ήταν. Πολλοί τούς ψάχνουν ύστερα απ'όσα έχουν κάνει. Και τώρα που άρχισαν να χτυπάνε και λιμάνια, θα γίνει χάος. Κανείς δεν—»

«Ποια λιμάνια; Ένα πλοίο από τη Σεργήλη άκουσα πως κούρσεψαν τελευταία – ένα πλοίο γεμάτο ενέργεια.»

«Α, δεν το ξέρεις ακόμα... Μάλλον εμείς εδώ το ακούσαμε πρώτοι επειδή είναι πιο κοντά μας – πιο κοντά στη Μεγάπολη.»

«Σε ποιο λιμάνι επιτέθηκαν; Είναι στα νότια της Κεντρυδάτιας; Η Ερπετόπολη; Η Ορλάντη;»

«Η Ηχώπολη.»

«Τι;» Η οργή μου είναι μια θύελλα από μαινόμενους ιοβόλους δράκους μέσα μου. Οι Καπνοί επιτέθηκαν στην Ηχώπολη; Στην πόλη του Βασιληά Αργύριου; «Πότε έγινε αυτό, μα την Έχιδνα;»

«Πριν από μερικές μέρες, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Πρέπει, λοιπόν, να πάμε εκεί...» λέω, ενώ σκέψεις πάλι στριφογυρίζουν μες στο μυαλό μου και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει. «Τι ακριβώς έγινε στην Ηχώπολη, Δημήτريε; Ξέρεις τι ακριβώς έγινε;»

«Οι εφημερίδες το ξέρουν καλύτερα από μένα.»

«Το έγραψαν;»

«Ναι.»

«Οι σημερινές;»

«Οι προχτεσινές. Αλλά το θυμάμαι. Οι Καπνοί χρησιμοποίησαν τη συνηθισμένη τακτική τους: τον γίγαντα του καπνού. Τρία πλοία προσέγγισαν την Ηχώπολη και από το κατάντρομα του ενός ορθώθηκε αυτός ο γίγαντας κι άρχισε να χτυπά το λιμάνι. Το λεηλάτησαν.»

«Ποιο από τα τρία λιμάνια; Η Ηχώπολη έχει τρία λιμάνια: το Λιγνό Λιμάνι, το Ηχολίμανο, και το Χρονολίμανο.»

«Και τα τρία, ίσως. Δε νομίζω ότι η εφημερίδα που διάβασα έγραφε κάποιο απ'αυτά τα ονόματα. Απλά, 'το λιμάνι της Ηχώπολης'. Μάλλον μιλούσε και για τα τρία μαζί. Και κυκλοφορεί και η φήμη ότι οι κουρσάροι φώναζαν πως την επόμενη φορά που θα πλησιάσουν την πόλη θέλουν οι κάτοικοί της να τους δώσουν αμέσως ό,τι ζητήσουν, αλλιώς θα πάθουν ακόμα χειρότερα.»

«Τι έκλεψαν;»

«Δε νομίζω ότι αυτό η εφημερίδα το ανέφερε. Εσύ, όμως, γιατί έμεινες στην Ιχθυδάτια, Γεώργιε;» αλλάζει θέμα ξαφνικά. «Δεν υποτίθεται ότι πήγαινες εκεί για να ψάξεις για το πλοίο του Λιρκάδιου;»

«Σου είπα: έμπλεξα με την επανάσταση στη Σαλντέρια, και μετά... σε άλλα. Θα σου εξηγήσω. Όμως,» σηκώνομαι από την καρέκλα μου, «πάμε τώρα να συναντήσουμε τους άλλους. Αρκετά τους αφήσαμε να περιμένουν.»

Σηκώνεται κι εκείνος. «Έχεις δίκιο σ'αυτό.»

«Υποθέτω δεν θες να μάθουν ότι είσαι στο Άφατο, έτσι;»

«Ακριβώς. Ούτε πρέπει να μάθουν ότι η Κρυσταλλία είναι στο Άφατο. Γι'αυτό ζήτησα να μιλήσουμε ιδιαιτέρως.»

Νεύω. «Εντάξει. Αλλά, μετά, να μου πεις για κόμβους – πού μπορώ να πηγαίνω για να ρωτάω για τους Καπνούς.»

«Δεν είναι δωρεάν αυτές οι πληροφορίες, έχει υπόψη σου.»

«Το αντιλαμβάνομαι.»

Βγαίνουμε από την καμπίνα του Καπετάνιου και κατεβαίνουμε πάλι στο αμπάρι όπου ο Δημήτριος έχει αφήσει το όχημά του. Εκεί, μας περιμένουν η Διονυσία (με τον Φωνακλά πλάι της), η Λουκία, η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, η Μαρίνα, και ο Ανθέμιος, άλλοι καθισμένοι, άλλοι όρθιοι.

«Τι έγινε;» λέει η Λουκία. «Είχαμε αρχίσει ν'ανησυχούμε ότι παίζατε χαρτιά, ή ότι τα πίνατε.»

«Είχαμε αρκετά πράγματα να πούμε,» της απαντώ. «Τώρα μπορούμε να πάμε κάπου να φάμε και να καθίσουμε. Και μόλις έμαθα ακόμα ένα μέρος που χτύπησαν οι Καπνοί.»

«Μέρος;» κάνει η Λουκία. «Όχι καράβι;»

«Μέρος. Επιτέθηκαν στην Ηχώπολη.»

«Πού είναι η Ηχώπολη;»

«Εδώ, στην Κεντροδυτία, στη νοτιοδυτική της άκρη, νότια των Βρεγμένων Δασών. Και τυχαίνει να ξέρω καλά τον Βασιληά της. Είναι παλιός μου φίλος.»

«Δε μου το είχες πει αυτό.»

«Δεν ξέρεις τα πάντα για μένα.»

«Όλο εκπλήξεις είσαι, Καπετάνιε μου.»

«Πού θα πάμε για φαγητό;» ρωτά η Μαρίνα.

«Πεινάς, βλέπω,» παρατηρώ.

Γελάει. «Είναι αργά, Μαύρε!»

«Εντάξει,» λέω, «πάμε.» Και προς τον Δημήτριο: «Θα πάρεις μερικούς μες στο όχημά σου;»

«Όλους θα σας έπαιρνα αν μπορούσα.»

«Δεν μπορείς και δεν χρειάζεται. Εγώ και η Λουκία θα καβαλήσουμε ένα δίκυκλο που έχουμε εδώ, στο σκάφος. Επομένως, πρέπει να πάρεις τους τρεις Μακροθάνατους, την Ερασμία, τη Διονυσία, και τον σκύλο της.»

«Οι τέσσερις στο πίσω κάθισμα θα είναι λίγο στριμωγμένοι.»

«Δε μας πειράζει,» λέει ο Καταραμένος.

Ο Δημήτριος ανασηκώνει τους ώμους. «Ελάτε.»

Βγαίνουμε απ'το καράβι, εγώ και η Λουκία καβάλα στο δίκυκλο, έχοντας και τον Ακατάλυτο μαζί μας. Και βλέπω πως μέσα στο όχημα του Δημήτριου εκείνος είναι στο τιμόνι, η Διονυσία καθισμένη πλάι του, με τον Φωνακλά στην αγκαλιά της, και οι τρεις Μακροθάνατοι καθισμένοι πίσω, με την Ερασμία πάνω στα γόνατα του Ανθέμιου. Φαίνεται να έχουν βολευτεί.

Καλώ τον Δημήτριο στον πομπό του. Τον ρωτάω: «Έχεις κανένα μέρος να προτείνεις, ή να σας οδηγήσω όπου νομίζω;»

«Γνωρίζω ένα καλό, αλλά όχι και τόσο ακριβό, εστιατόριο στην Παλαιόκτιστη.»

«Δε ρωτάω από ποια το έμαθες...»

«Και καλά κάνεις. Πάμε εκεί;»

«Οδήγησέ μας.»

Προηγείται και τον ακολουθώ. Αφήνουμε πίσω μας το Άνω Ανατολικό Λιμάνι μπαίνοντας στον Ψηλόγερο. Τον διασχίζουμε περνώντας κάτω από τα ενεργειακά φώτα που φωτίζουν τους δρόμους του, κατευθυνόμενοι βόρεια. Βγαίνουμε από τα όριά του και φτάνουμε στην Παλαιόκτιστη, όπου υπάρχουν πολλά τμήματα του Αρχαίου Τείχους της Μεγάπολης. Ο Δημήτριος σταματά το τετράκυκλό του σ'έναν δρόμο που δεν είναι ούτε πολύ μικρός ούτε μεγάλος, αλλά σίγουρα είναι ήσυχος μες στη νύχτα. Βγαίνει από το όχημα και οι άλλοι τον μιμούνται.

Εγώ και η Λουκία κατεβαίνουμε από το δίκυκλο. «Δε βλέπω κανένα εστιατόριο, τζογαδόρε,» λέω.

«Λίγο παρακάτω είναι. Απλώς εδώ ήταν καλός μέρος για ν'αφήσουμε τα οχήματα.»

Βαδίζουμε μερικές δεκάδες μέτρα, με τον Δημήτριο πάλι να μας οδηγεί, και φτάνουμε στο εστιατόριο που ακούει στο όνομα «Το Απομεινάρι». Είναι χτισμένο εκεί όπου τελειώνει ένα από τα τμήματα του Αρχαίου Τείχους, μοιάζοντας με προέκτασή του. Ίσως, μάλιστα, να είναι προέκτασή του εν μέρει. Το εσωτερικό του είναι όμορφα διακοσμημένο και έχει αρκετό κόσμο, αλλά όχι πολύ. Από το ηχοσύστημα ακούγεται ελαφριά μουσική – ένα τραγούδι της Κρυσταλλίας: *Μακρινά Κοιτάζω*. Δεν δυσκολευόμαστε να ενώσουμε δύο τραπέζια και να καθίσουμε, κι ένας σερβιτόρος έρχεται αμέσως να μας εξυπηρετήσει. Μας φέρνει, εκτός των άλλων, και διάφορα κρασιά για να δοκιμάσουμε ώστε να αποφασίσουμε τι θέλουμε.

Όταν έχουμε τελειώσει με την παραγγελία, αρχίζω να μιλάω στον Δημήτριο για τα γεγονότα στην Ιχθυδάτια, χωρίς πολλές λεπτομέρειες (γιατί θα ξημερωθούμε) αλλά ούτε και πολύ περιληπτικά. Οι άλλοι, που τα ξέρουν αυτά, μιλάνε αναμεταξύ τους. Ύστερα, όμως, με ακούνε καθώς τους λέω για την επίθεση στην Ηχώπολη που μου ανέφερε ο Δημήτριος και ξεκινάω μια καινούργια διήγηση: τα όσα έζησα στους Αγρούς και στην Ηχώπολη. Αλλά αυτά τα λέω πιο περιληπτικά απ'ό,τι μίλησα για τα πρόσφατα γεγονότα στην Ιχθυδάτια, γιατί είναι ήδη αργά και πρέπει κάποτε να επιστρέψουμε στο Αεικίνητο Χέλι.

Ο Καταραμένος Αργύριος λέει: «Τα είχα ακούσει. Εν μέρει, δηλαδή. Είχα ακούσει ότι έγινε κάποια ανατροπή εκεί, στο νοτιοδυτικό άκρο

της Κεντρυδάτιας, και ότι ήσουν μπλεγμένος, Μαύρε. Έχει κυκλοφορήσει αυτό: έχει γίνει μέρος του μύθου σου.»

Η Λουκία λέει: «Ναι, τώρα κι εγώ θυμάμαι ότι κάτι είχε πάρει τ'αφτί μου στα λιμάνια της Ιχθυδατίας, πως ο Οφιομαχητής βοήθησε κάποιον βασιλιά κοντά στα Βρεγμένα Δάση της Κεντρυδατίας, πως έγινε ένας πόλεμος εκεί.» Και με ρωτά: «Θα πλεύσουμε για Ηχώπολη τώρα;»

«Ναι. Πρέπει να μάθω τι έγινε, από τον ίδιο τον Βασιλιά Αργύριο. Ίσως να υπάρχει κάποιο στοιχείο που μπορούμε να ακολουθήσουμε για να βρούμε τους Καπνούς. Επιπλέον, πιθανώς στην Ηχώπολη να συναντήσουμε τον Αβύθιστο. Αν ο Λιρκάδιος ακόμα είναι στο κατόπι των Καπνών, τότε λογικά πρέπει κι αυτός να κατευθυνθεί προς Ηχώπολη μόλις ακούσει τι συνέβη εκεί.»

«Δε θα καθίσετε καθόλου στη Μεγάπολη, δηλαδή;» λέει ο Δημήτριος, μοιάζοντας απογοητευμένος.

«Αρχικά, είχα σκοπό να καθίσουμε, να τριγυρίσω λίγο στα λιμάνια της ρωτώντας για τους Καπνούς. Αλλά τώρα δεν έχει νόημα. Πρέπει να πάω στην Ηχώπολη. Οπωσδήποτε. Τι άλλο να μάθω εδώ; Ίσως να επιστρέψω κάποια στιγμή στο σύντομο μέλλον, Δημήτριά. Θα είσαι ακόμα στη Μεγάπολη;»

«Εξαργτάται από το πόσο σύντομο θα είναι αυτό το μέλλον. Σου είπα ήδη ότι σκέφτομαι να φύγω.»

«Και η Κρυσταλλία;»

«Δε θάρθει μαζί μου· αυτό είναι σίγουρο.»

«Δεν τα πάτε καλά πια, δηλαδή; Πριν, άλλα μού έλεγες.»

«Δεν σου έλεγα άλλα. Όχι ακριβώς. Απλώς δεν σου είπα λεπτομέρειες. Ουσιαστικά... έχουμε, ας πούμε, κι οι δυο καταλάβει ότι το όλο πράγμα πλησιάζει στο τέλος του. Ούτε εγώ μπορώ να ζήσω τη ζωή της ούτε εκείνη τη ζωή μου. Δεν είμαι από τους ανθρώπους που συνήθως συναναστρέφεται – εκείνους που έχουν σχέση με τραγουδιστές και διαφημιστές και τα λοιπά. Δεν ανήκω σ'αυτού του είδους την... καλή κοινωνία. Και ούτε η Κρυσταλλία είναι τζογαδόρος, προφανώς, και δεν έχει σχέση με τους ανθρώπους που εγώ συνήθως συναναστρέφομαι.» Πίνει μια γουλιά από τον Σεργήλιο οίνο του. «Αλλά δεν έχουμε τσακωθεί. Θα τη συναντήσω πάλι αν ξαναπεράσω από εδώ. Ακόμα και μ'άλλο

άνθρωπο αν τη βρω θα συνεχίσουμε να είμαστε φίλοι. Το έχουμε συμφωνήσει.

»Σκέφτομαι, λοιπόν, να φύγω απ'τη Μεγάπολη· απλά δεν έχω αποφασίσει ποτέ. Και τώρα...» Με κοιτάζει συλλογισμένα.

Τον περιμένω να συνεχίσει.

«Τώρα αναρωτιέμαι αν μήπως θα ήταν καλή ιδέα να ταξιδέψω μαζί σου ως την Ηχώπολη. Δεν έχω ξαναπάει εκεί, ποτέ. Μόνο στη Νιρλόβη έχω πάει, βόρεια των Βρεγμένων Δασών. Έχει κίνηση από τζογαδόρους στην Ηχώπολη, Γεώργιε;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω,» απαντώ. «Αλλά είναι μεγάλη πόλη. Αρκετά μεγάλη, δηλαδή. Λίγο πιο μικρή από την Κιρβιάδα, αν δε λαθεύω.»

«Χμμμ.» Πίνει κι άλλο Σεργήλιο οίνο.

«Αν θες νάρθεις μαζί μας, έλα,» του λέω. «Είσαι παραπάνω από ευπρόσδεκτος στο Αεικίνητο Χέλι, και θα σου γνωρίσω και τον Βασιληά Αργύριο όταν φτάσουμε.»

«Σωστά. Ξέρεις υψηλά ιστάμενα πρόσωπα εκεί. Αλλά εγώ είμαι τζογαδόρος, όχι πολιτικός.»

«Ό,τι νομίζεις,» του λέω. «Αν θέλεις θα σ'τον γνωρίσω. Αν όχι... όχι.»

«Θα το σκεφτώ.»

«Θα έρθεις μαζί μας, λοιπόν;»

«Πότε αποπλέετε;»

«Αύριο, φυσικά.»

«Με το ξημέρωμα;»

«Μπορούμε να περιμένουμε μέχρι κι οι δύο ήλιοι να είναι στον ουρανό, αν προτιμάς.»

«Ναι, καλύτερα έτσι, νομίζω. Άμα είναι, όμως, να φύγω αύριο, πρέπει να πάω να ετοιμαστώ τώρα. Θέλετε να σας μεταφέρω ως το Άνω Ανατολικό Λιμάνι, ή θα μείνετε κι άλλο εδώ;»

Κοιτάζω το ρολόι μου. «Είναι περασμένα μεσάνυχτα,» παρατηρώ. «Μάλλον κι εμείς πρέπει να φύγουμε.» Το λέω στους άλλους, οι οποίοι συμφωνούν. Ρωτάω τον Δημήτριο: «Αυτό το μαγαζί μένει ανοιχτό μέχρι το πρωί;»

«Όχι. Σε καμιά, δυο ώρες κλείνει.» Τελειώνει τον Σεργήλιο οίνο του κι αφήνει το κρυστάλλινο ποτήρι άδειο πλάι στο επίσης άδειο πιάτο του.

-6

Η Διονυσία ήταν πολύ ερωτευμένη εκείνες τις ημέρες με έναν άνθρωπο που ονομαζόταν Ανδρέας Νιλκόδιος και ερχόταν από την Κυκλόπολη – από την Ανθρώπινη Προστασία Ε.Κ.Ε., μια καινούργια κλινική της Κυκλόπολης. Αρχικά, ο Ανδρέας Νιλκόδιος έμενε σ'ένα ξενοδοχείο στο Βαθύ Λιμάνι όταν επισκεπτόταν τη Μεγάπολη για δουλειές. Αφού γνωρίστηκε, όμως, με τη Διονυσία, έμενε πλέον στο σπίτι της. Και εκεί ήταν τώρα, μαζί της, στο κρεβάτι της, καθώς νύχτα απλωνόταν στη Μεγάλη Πόλη.

Η Διονυσία δεν μπορούσε να τον χορτάσει. Γυμνή λικνιζόταν από πάνω του, με τα καστανόξανθα μαλλιά της να πέφτουν ατίθασα γύρω απ'το κεφάλι της, στους ώμους της. Λύγιζε το λευκόδερμο σώμα της και ρουφούσε τα χείλη του, και οι γλώσσες τους έπαιζαν. Και μετά ήταν πάλι ορθωμένη, και τα χέρια του γλιστρούσαν στους μηρούς της, στην κοιλιά της. Τα έπιασε και τα έφερε στα στήθη της, οδήγησε τις παλάμες του επάνω στις σκληρές, ξαναμμένες θηλές της, και ο Ανδρέας την έσφιξε και η Διονυσία κραύγασε πνιχτά και τον τράβηξε πιο βαθιά μέσα της, πιέζοντας τον εαυτό της επάνω του. Ο οργασμός της ήρθε σαν καταιγίδα, και τώρα τα χέρια της πιάστηκαν στο πλατύ, όμορφο, λείο στήθος του που η Διονυσία νόμιζε ότι είχε όσες τρίχες ακριβώς έπρεπε να έχει το στήθος ενός άντρα – ούτε τόσες όσες του τριχωτού σκύλου της, μα τον Αστερίωνα, ούτε καθόλου όπως των γυναικών. Τα δάχτυλά της έσφιξαν το γαλανό δέρμα του καθώς δάγκωνε το χείλος της, μουγκρίζοντας, κι αισθανόταν ολόκληρη τη ράχη της να τραντάζεται σαν ένα ενεργειακό ρεύμα να είχε ξεκινήσει από τα σωθικά της και ν'ανέβαινε, κατακλύζοντας το μυαλό της με το πιο γλυκό φάρμακο που είχε δοκιμάσει. Τα μάτια της κλειστά για μια ατελείωτη στιγμή έκστασης, βλέποντας σπειροειδείς, πολύχρωμες μορφές να στροβιλίζονται μες στο σκοτάδι...

Ύστερα, τα μάτια της άνοιξαν καθώς ο οργανισμός της περνούσε και αισθανόταν τον οργανισμό του Ανδρέα, το σκληρό όργανό του να πιέζεται προς τα πάνω, μέσα της, τα χέρια του να γραπώνονται στο σώμα της σαν να ήταν σανίδα σωτηρίας, το ένα στο αριστερό της στήθος, το άλλο στο γόνατό της. Και, μετά, το όμορφο στέρνο του ανεβοκατέβαινε γρήγορα κάτω από τις δικές της παλάμες, καθώς ο Ανδρέας τραβούσε αέρα λαίμαργα. Τη διέγειρε ακόμα κι ο τρόπος που ανέπνεε. Τον λάτρευε τον τρόπο που ο Ανδρέας ανέπνεε. Έχοντάς τον ακόμα σκληρό μέσα της, λύγισε πάλι και ρούφηξε τα χείλη του, επίμονα, χωρίς βιασύνη, γεμίζοντας τα ρουθούνια της με το άρωμά του, το φυσικό, αντρικό άρωμά του, που ερχόταν στο μυαλό της σαν ψυχοτρόπος ουσία.

Ύστερα, ορθώθηκε ξανά από πάνω του και συνέχισε να τον χρησιμοποιεί όσο μπορούσε, κι εκείνος δεν την απομάκρυνε, τα χέρια του πάλι γλιστρούσαν στο σώμα της, το βλέμμα του την κολάκευε, από τα μάτια της προς τα χείλη της, προς τον λαιμό της, προς το στήθος της, προς την κοιλιά της, και ξανά προς τα πάνω... Η Διονυσία νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί το βλέμμα του να τη χαϊδεύει όπως και τα χέρια του, κι αυτό τη διέγειρε κι άλλο. Και δεν χρειαζόταν πολύ μέχρι να φτάσει σε δεύτερο οργανισμό, προτού αισθανθεί ότι ήταν πλέον ώρα να ξαπλώσει· και ξάπλωσε δίπλα του, με το γυμνό σώμα της ν'αγγίζει το δικό του, το ένα της πόδι να τον αγκαλιάζει, νιώθοντας με τον μηρό της το αποκαμωμένο όργανό του. Το στόμα της ήταν ξερό. Αισθανόταν σαν να είχε διασχίσει κάποια έρημο από άλλη διάσταση, όπως αυτές που έβλεπες σε ντοκιμαντέρ ή σε φωτογραφίες περιοδικών. Αλλά ήταν μια πολύ γλυκιά έρημος, όλο χάρες και θαύματα...

«Μ'έχεις αφυδατώσει,» του είπε, και τον φίλησε, γλιστρώντας τα δάχτυλά της μέσα στα νωπά από τον ιδρώτα μαύρα, σπαστά μαλλιά του που ήταν λίγο πιο κοντά από τα δικά της.

Ο Ανδρέας γέλασε βραχνά, κουρασμένα. «Άκου τι μου λέει η αχόρταγη ωκεανίδα!» είπε· και γέλασαν μαζί, και φιλήθηκαν ξανά.

«Είσαι πειρασμός μέσα σε δίχτυ για ωκεανίδες, παλιάνθρωπε. Είσαι πειρασμός μέσα σε δίχτυ...»

Μετά, παραμερίζοντας μια τούφα καστανόξανθα μαλλιά από το πλάι του προσώπου της, ο Ανδρέας τη ρώτησε: «Πού ήσουν το απόγευμα; Τι δουλειά είχες;»

Η Διονυσία δεν του είχε πει λέξη για τον Οφιομαχητή ακόμα, αλλά τώρα αισθανόταν πως δεν μπορούσε να του κρύψει τίποτα. Χαμογέλασε. «Είναι μια πολύ περίεργη υπόθεση, Ανδρέα...»

«Τι περίεργη υπόθεση;»

«Ένας τύπος που... δεν είναι σαν άλλους ανθρώπους. Δεν είναι σαν κανέναν άλλο άνθρωπο που έχω συναντήσει.»

«Αρχίζω ήδη να ζηλεύω!»

Η Διονυσία γέλασε και τον ράπισε στο μπράτσο. «Δεν εννοώ αυτό!»

«Τι εννοείς;»

«Είναι... πολύ δυνατός. Υπερφυσικά δυνατός—»

«Σοβαρά, ε;»

Η Διονυσία γελούσε πάλι. «Δε σου κάνω πλάκα! Είναι, όντως, υπερφυσικά δυνατός. Και δεν τον επηρεάζουν τα δηλητήρια, ούτε τα φάρμακα—»

«Τι θες να πεις, ‘δεν τον επηρεάζουν τα δηλητήρια’, μα την Έχιδνα;»

Η Διονυσία συνέχισε να του μιλά για τον Οφιομαχητή...

...ο οποίος, την ίδια ώρα, βρισκόταν στο δωμάτιο του στο Ονομαστό, καθισμένος οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι του, με την Ευθαλία κουλουριασμένη στο μαξιλάρι και το Φιλί της Έχιδνας ακουμπισμένο στον τοίχο, όρθιο, θηκαρωμένο. Η Ευτέρπη κοιμόταν αντίκρυ του, στο άλλο κρεβάτι. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του, και από το μυαλό του περνούσαν σκόρπιες σκέψεις για όλα όσα είχαν συμβεί ως τώρα στη ζωή του ως Φιλημένος της Έχιδνας. Και αναρωτιόταν αν αυτή η έρευνα της Διονυσίας θα τον οδηγούσε πουθενά. Μάλλον όχι, νόμιζε. Ωστόσο, αισθανόταν πως δεν μπορούσε να τη διακόψει. Ίσως να του έδινε κάποιο στοιχείο. Ίσως. Ούτως ή άλλως, συνέχεια με τις πιθανότητες έπαιζε... και μέχρι στιγμής έμοιαζε να χάνει. Μπορούσε, άραγε, να αλλάξει τώρα αυτό;

Η επόμενη συνάντησή του με τη Διονυσία – η αυριανή – θα γινόταν νύχτα, είχαν συμφωνήσει οι δυο τους. Όταν ξημέρωσε, λοιπόν, ο Οφιομαχητής είχε χρόνο ξανά να περιφερθεί στα λιμάνια της Μεγάπολης

ρωτώντας για το χαμένο πλοίο του, ενώ η Ευτέρπη έψαχνε για δουλειά.

Το μεσημέρι, τον ρώτησε: «Σίγουρα δεν το ξανασκέφτηκες να συνεργαστούμε;» καθώς έτρωγαν ψητά καλαμάρια σε μια ταβέρνα του Άνω Ανατολικού Λιμανιού.

«Τα ίδια θα λέμε;» αποκρίθηκε μόνο ο Γεώργιος, και δεν το συζήτησαν άλλο.

Όταν βράδιασε, η Ευτέρπη δεν πήγε ξανά μαζί του στο Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου. Ο Οφιομαχητής προτιμούσε να πάει χωρίς παρέα, και ούτε κι η ίδια πρότεινε να τον ακολουθήσει. «Τους χαιρετισμούς μου στη Διονυσία,» είπε μόνο.

Η Βιοσκόπος τον περίμενε πάλι στην είσοδο του Νοσοκομείου και τον οδήγησε μέσα. «Όλα καλά;» τον ρώτησε.

«Μέχρι στιγμής.»

«Πού είναι η Ευτέρπη;»

«Δεν υπήρχε λόγος να έρθει κι απόψε. Την ήθελες εδώ;» Βάδιζαν προς τον ανελκυστήρα.

«Όχι απαραίτητα, όχι... Θα είναι κι ένας φίλος μου μαζί μας αυτή τη φορά. Ελπίζω να μη σε πειράζει.» Η Διονυσία πάτησε το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα.

«Φίλος;»

Ο Οφιομαχητής πρόσεξε μια... παράξενη γυαλάδα στα μάτια της. «Ναι. Φίλος μου. Δε θα ενοχλήσει· απλά θα παρακολουθεί.»

«Γιατρός; Μάγος;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο.» Η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε μπροστά τους, και μπήκαν. Η Διονυσία πάτησε πάλι ένα κουμπί κι άρχισαν να κατεβαίνουν. «Δεν είναι καν από εδώ. Απ'την Κυκλόπολη είναι. Έρχεται για δουλειές.»

«Τι δουλειές;»

«Δουλεύει για μια καινούργια κλινική εκεί, την Ανθρώπινη Προστασία. Προσπαθούν να την οργανώσουν. Τους χρειάζονται μερικά πράγματα που βρίσκουν στη Μεγάπολη αλλά δεν μπορούν εύκολα να βρουν στην Κυκλόπολη, ή που εδώ τα βρίσκουν σε πολύ καλύτερες τιμές.»

Έχοντας φτάσει στα υπόγεια, βγήκαν από τον ανελκυστήρα και βάδισαν προς το γνωστό πλέον βιολογικό εργαστήριο. Αυτή τη φορά, η

Διονυσία δεν χρειάστηκε να το ξεκλειδώσει· άπλα έπιασε το πόμολο της πόρτας, έσπρωξε, και μπήκε.

Ο Γεώργιος την ακολούθησε, έτοιμος να ρωτήσει πού ήταν αυτός ο φίλος της, θα ερχόταν αργότερα; –Αλλά τότε τον είδε:

Ένας άντρας στεκόταν πίσω από έναν πάγκο του εργαστηρίου. Φορούσε πέτσινο πανωφόρι και ήταν γαλανόδερμος και μαυρομάλλης με σπαστά, μακριά μαλλιά. Το πρόσωπό του ήταν μακρόστενο χωρίς να μπορείς να το πεις μακρύ, και φαινόταν φρεσκοξυρισμένος. Κρατούσε ένα αναμμένο τσιγάρο.

«Τι κάνεις εκεί, τώρα;» του είπε η Διονυσία ενώ χαμογελούσε, και ο Γεώργιος παρατήρησε πάλι αυτή την ίδια γυαλάδα στα καστανά της μάτια. «Καπνίζεις μες στο Νοσοκομείο; Δεν ξέρεις τον κανονισμό;»

«Στο υπόγειο είμαστε, και μόνοι μας,» είπε ο άντρας.

«Δεν έχει σημασία: δεν καπνίζουμε.» Πλησιάζοντάς τον, του πήρε το τσιγάρο από το χέρι και το έριξε μέσα σ'ένα δοχείο με κάποιο υγρό, σβήνοντάς το, ενώ το βλέμμα της ήταν συνεχώς στο πρόσωπό του.

Εκείνος, αντιθέτως, κοίταζε τον Οφιομαχητή. «Καλησπέρα,» είπε. «Ελπίζω να μην ενοχλώ.»

«Εξαρτάται.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

«Από τι;»

«Απ'το τι θα κάνεις.» Τα μάτια του δεν βλεφάριζαν (φυσικά).

Ο άγνωστος τον ατένιζε με περιέργεια. «Τίποτα δεν θα κάνω.»

«Απλά θα κοιτάζει,» εξήγησε η Διονυσία στον Οφιομαχητή. «Σ'το είπα ήδη, δεν σ'το είπα; Απλά θα κοιτάζει.» Χαμογέλασε. «Δεν είχα πού να τον αφήσω, και ήταν περίεργος.

»Γεώργιε, αποδώ ο Ανδρέας. Ανδρέα, αποδώ ο Γεώργιος που σου έλεγα.»

Ο γαλανόδερμος άντρας χαμογέλασε και είπε: «Χαίρω πολύ.» Αλλά ο Οφιομαχητής νόμιζε ότι υπήρχε κάτι το προσποιητό στο χαμόγελό του.

Ο ίδιος δεν χαμογέλασε. «Παρομοίως,» αποκρίθηκε.

«Αν νομίζεις ότι είμαι τόσο ενοχλητικός,» είπε ο Ανδρέας, «θα μπορούσα να φύγω.»

Αλλά η Διονυσία ήταν που του απάντησε αμέσως: «Όχι, παιδί μου, δε χρειάζεται να φύγεις.» Και προς τον Γεώργιο: «Απλά θα κοιτάζει,» εξήγησε ξανά. «Δε θα κάνει τίποτ' άλλο.»

Ο Οφιομαχητής αναρωτήθηκε πόσα είχε πει η Διονυσία στον Ανδρέα για εκείνον. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Δεν έφερα αντίρρηση.» Αν και κάτι δεν του άρεσε σ' αυτό τον τύπο. Κάτι τον πείραζε. Η περιέργεια με την οποία τον κοίταζε, ίσως;

Και τι μπορεί να ήταν για τη Διονυσία; Η ίδια είχε πει φίλος μου, αλλά ο Γεώργιος υποπτευόταν ότι τον θεωρούσε κάτι περισσότερο από φίλο, κάτι πολύ περισσότερο. Τα μάτια της το μαρτυρούσαν κάθε φορά που στρέφονταν επάνω του.

Αλλά η δική του αντίδραση δεν μοιάζει αντίστοιχη, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Και ρώτησε: «Τι θα κάνουμε, λοιπόν, απόψε; Η Ευτέρπη σου στέλνει τους χαιρετισμούς της, παρεμπιπτόντως.»

«Να της δώσεις και τους δικούς μου. Θέλω να δοκιμάσουμε τη δύναμή σου απόψε, Γεώργιε. Θέλω να δω τι ακριβώς συμβαίνει στο σώμα σου όταν τη χρησιμοποιείς.»

«Και πώς θα το κάνεις αυτό; Με τη μαγεία σου;»

«Όχι· χρειάζομαι κάτι που μπορεί να δώσει περισσότερη ανάλυση.» Και έδειξε προς μια μεριά του εργαστηρίου. «Πήγαινε εκεί, μπροστά σ' εκείνον τον πάγκο» – επάνω στον οποίο υπήρχαν διάφορα συνηθισμένα αντικείμενα: μια πέτρα, τρία τούβλα, δύο μαχαίρια, ένας λοστός, ένας παλιός τροχός... Γύρω από τον πάγκο ορθώνονταν τέσσερις στήλες, μεταλλικές, μ' ένα μακρόστενο πράγμα στην κορυφή τους το οποίο κύρτωνε προς τη μεριά του πάγκου. Θύμιζαν φωτιστικά, ίσως, αλλά ο Γεώργιος αισθανόταν σίγουρος πως δεν ήταν.

Πλησιάζοντας τον πάγκο, ρώτησε τι ήταν.

Και η Διονυσία απάντησε: «Αισθητήρες είναι. Αλλά όχι απλοί. Πολύ ακριβοί, πολύ εξειδικευμένοι. Δεν εντοπίζουν μόνο την παρουσία σου. Διεισδύουν. Και έτσι θα πάρω τις πληροφορίες που θέλω.» Πάτησε μερικά πλήκτρα σε μια κονσόλα, και ο Γεώργιος άκουσε έναν υπόκωφο βόμβο να ξεκινά από τους αισθητήρες που βρίσκονταν μερικά εκατοστά πάνω απ' το κεφάλι του τώρα, εδώ όπου στεκόταν, μπροστά στον πάγκο με τα σκόρπια καθημερινά αντικείμενα.

Με τις άκριες των ματιών του, είδε τον Ανδρέα να υποχωρεί μέχρι μια γωνία του εργαστηρίου και ν'ακουμπά την πλάτη του εκεί, παρατηρώντας, με τα χέρια του στις τσέπες του πέτσινου πανωφοριού του. Τι είχε πει η Διονυσία γι'αυτόν; Ότι ερχόταν από νοσοκομείο της Κυκλόπολης; Ο άνθρωπος με πειρατή τού έμοιαζε, όχι με γιατρό ή νοσοκόμο. Τι ήταν σ'αυτό το νοσοκομείο; Βοηθός; Διοικητικός αντιπρόσωπος;

Η Διονυσία πατούσε ακόμα πλήκτρα επάνω στην κονσόλα, κοιτάζοντας μια οθόνη, κάνοντας κάποιες ρυθμίσεις. «Εντάξει,» είπε τελικά. «Είμαστε έτοιμοι.» Και κοίταξε τον Γεώργιο τώρα, ενώ ο υπόκωφος βόμβος από τους αισθητήρες δυνάμωνα. «Θέλω να σπάσεις ένα από αυτά τα αντικείμενα με τα χέρια σου.»

«Ποιο αντικείμενο;»

«Όποιο νομίζεις. Μπορείς να σπάσεις την πέτρα, ας πούμε;»

«Με το ένα χέρι, αν θέλεις.»

«Κάν' το.»

Ο Οφιομαχητής ύψωσε τη γροθιά του και την κατέβασε, με δύναμη, πάνω στην πέτρα. Η οποία χωρίστηκε στα τρία από τη σύγκρουση.

Η Διονυσία κοίταζε πάλι την οθόνη. «Τίποτα...» μουρμούρισε.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Γεώργιος, έχοντας ακούσει ότι κάτι έλεγε αλλά όχι τι ακριβώς.

«Οι αισθητήρες δεν εντοπίζουν τίποτα το ασυνήθιστο στο σώμα σου,» του είπε η Διονυσία. «Τίποτα απολύτως. Δεν φαίνεται καν η καρδιά σου να χτυπά πιο γρήγορα. Δεν φαίνεται καμιά αλλαγή.» Ήταν προβληματισμένη προς στιγμή. Ύστερα: «Σπάσε τρία αντικείμενα στη σειρά, το ένα κατόπιν του άλλου. Γρήγορα. Χωρίς να ξεκουραστείς ενδιάμεσα.»

Το έκανε. Διέλυσε ένα τούβλο – με μια γροθιά το θρυμματίσε – έπιασε ένα μαχαίρι και το έσπασε πιέζοντάς το ανάμεσα στα δάχτυλα του ενός χεριού· σήκωσε τον λοστό, τον λύγισε, και τον έκοψε στα δύο και, μετά, στα τέσσερα.

Η οργή του ήταν μια θύελλα μέσα του, αλλά η διδαχές του Γέρου του Ανέμου την κρατούσαν υπό έλεγχο. Ο Οφιομαχητής στράφηκε στη Διονυσία: «Τι βλέπεις τώρα;»

«Τίποτα.»

«Πάλι;»

«Πάλι.» Αναστέναξε. «Κι αυτός είναι ο πιο τεχνολογικά εξελιγμένος εξοπλισμός που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω. Δεν δείχνει καν την καρδιά σου να χτυπά πιο γρήγορα!»

«Ίσως επειδή δεν χτυπά πιο γρήγορα,» είπε ο Οφιομαχητής. «Τι ήθελες να δεις; Αν αυτά που με έβαλες να κάνω με κουράζουν; Δεν με κουράζουν. Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο για εμένα, Διονυσία.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, «δεν ήθελα να δω αν σε κουράζουν. Το φανταζόμουν ότι δεν θα σε κούραζαν. Αυτοί οι αισθητήρες δεν ανιχνεύουν μόνο τι γίνεται με την καρδιά σου. Ανιχνεύουν πολλά πράγματα στο σώμα σου. Σχετικά με την αναπνοή σου, με το νευρικό σου σύστημα, με τους μύες σου. Αλλά δεν βλέπω τίποτα το ασυνήθιστο. Αυτά που βλέπω σ'εσένα θα τα έβλεπα και σε οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο που δεν θα μπορούσε να σπάσει τα αντικείμενα με την ίδια ευκολία. Ακόμα και το φίδι στο χέρι σου εντοπίζουν οι αισθητήρες, αλλά επάνω σου τίποτα το διαφορετικό!»

«Δε νομίζω ότι μπορώ κάπως να σε βοηθήσω,» είπε ο Οφιομαχητής. «Εκτός, ίσως, αν μου έφερνες κάτι πιο ανθεκτικό για να σπάσω.»

«Όπως; Τι θα σε δυσκόλευε, νομίζεις;»

Ο Γεώργιος το σκέφτηκε για λίγο. Ύστερα είπε: «Μια βαριά πόρτα ασφαλείας. Δίφυλλη. Θα σου έλεγα “Ένα μεγάλο πολεμικό όχημα που πρέπει να ανατρέψω”, αλλά το ξέρω ότι σίγουρα δεν έχεις τέτοιο για να μου φέρεις να δοκιμάσουμε.»

«Και νομίζεις ότι έχω βαριά πόρτα ασφαλείας;»

Ο Γεώργιος ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά είπα...»

Η Διονυσία ήταν τώρα σκεπτική για μερικές στιγμές, προτού τον ρωτήσει: «Μπορείς να σηκώσεις τον πιο βαρύ πάγκο εδώ μέσα και να τον τοποθετήσεις με προσοχή επάνω στον πάγκο με τα αντικείμενα που έσπασες, χωρίς να ανατρέψεις τίποτα;»

«Θα το προσπαθήσω. Μη μου θυμώσεις αν αναποδογυρίσει κάτι.»

«Σύμφωνοι.»

Ο Γεώργιος έριξε μια ματιά στους πάγκους του εργαστηρίου, φεύγοντας κοντά από αυτόν που ήταν περιτριγυρισμένος από τους αισθητήρες. Με τις άκριες των ματιών του έβλεπε τον Ανδρέα να τον παρατηρεί, αμίλητος, σκιερός, από τη γωνία του εργαστηρίου. Να τον παρατηρεί με μεγάλο ενδιαφέρον, νόμιζε ο Οφιομαχητής. Κι αισθάνθηκε

ενοχλημένος απ' αυτό τον τύπο. Ναι, πραγματικά ενοχλημένος. Τι στις λάσπες του Λοκράθου ήθελε; Και πόσα τού είπε η Διονυσία για εμένα; Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα του, κρατώντας σε απόσταση την οργή του.

Στράφηκε, όμως, ξαφνικά στον Ανδρέα και τον παρατήρησε κι εκείνος, ευθέως.

Ο Ανδρέας εξακολουθούσε να είναι αμίλητος.

«Έχουμε, μήπως, ξανασυναντηθεί;» τον ρώτησε ο Οφιομαχητής.

Ο Ανδρέας χαμογέλασε ξανά μ' εκείνο το χαμόγελο που στον Γεώργιο δεν φαινόταν πραγματικό. «Είμαι σίγουρος πως θα το θυμόμουν.»

Ο Γεώργιος δεν συνέχισε την κουβέντα. Βρήκε τον πάγκο που του έμοιαζε πιο βαρύς απ' όλους εδώ μέσα και τον έδειξε στη Διονυσία. «Αυτός εδώ;» είπε.

«Ό,τι νομίζεις,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Οφιομαχητής έβαλε τα χέρια του κάτω από τον πάγκο και τον σήκωσε, με προσοχή, για να μην ανατρέψει τα πράγματα εκεί τα οποία δεν ήταν καθόλου λίγα. Και τα κατάφερε. Όχι μόνο δεν τα ανέτρεψε υψώνοντάς τον με άνεση πάνω απ' το κεφάλι του, αλλά επίσης δεν τα ανέτρεψε καθώς βάδιζε προς τον άλλο πάγκο, αυτόν ανάμεσα στους αισθητήρες. Ή, αν ανατράπηκαν κάποια, πρέπει σίγουρα να ήταν ελάχιστα, νόμιζαν η Διονυσία και ο Ανδρέας.

Και ο δεύτερος σκέφτηκε: Τι άνθρωπος είναι αυτός;... Τι άνθρωπος είναι;...

Ο Οφιομαχητής τοποθέτησε τον πάγκο που κρατούσε στον αέρα επάνω στον πάγκο ανάμεσα στους αισθητήρες, ενώ τώρα η Διονυσία παρατηρούσε την οθόνη της ξανά η οποία παρουσίαζε ενδείξεις σχετικά με το σώμα του. Κι αυτή τη φορά πρόσεξε μια κάποια διαφορά από πριν. Πρόσεξε όσα θα πρόσεχε και σ' έναν κανονικό άνθρωπο που έκανε κάτι με μεγάλη προσήλωση και πιεζόταν λιγάκι. Τίποτα το αφύσικο, δηλαδή.

Ο Γεώργιος στράφηκε να την κοιτάξει. «Λοιπόν;»

Η Διονυσία τού είπε το συμπέρασμά της. «Δεν είναι εύκολο να καταλάβει κανείς τι συμβαίνει μαζί σου, Γεώργιε,» πρόσθεσε καθίζοντας στην πολυθρόνα πίσω απ' την κονσόλα, γιατί μέχρι στιγμής στεκόταν. «Αλλά έχουμε ακόμα κι άλλα να ερευνήσουμε, φυσικά... Να πάρω λίγο

από το αίμα σου πάλι;» Πάτησε ένα πλήκτρο και το υπόκωφο βούισμα των αισθητήρων έπαψε καθώς απενεργοποιούνταν.

«Αν θέλεις,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Τι θα το κάνεις τώρα;»

«Θα το ταΐσω σ'ένα πειραματόζωο.»

«Ό,τι κι αν είναι, δεν πρόκειται να ζήσει.»

«Θέλω να το δω να συμβαίνει.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και πλησίασε ένα ράφι. Τράβηξε ένα ύφασμα που σκέπαζε ένα αντικείμενο εκεί.

Το αντικείμενο ήταν ένα κλουβί μ'ένα ποντίκι μέσα. Η Διονυσία το πήρε και το ακούμπησε πάνω σ'έναν πάγκο, ενώ ζήτησε από τον Γεώργιο να επιστρέψει στη θέση του τον πάγκο που είχε σηκώσει στον αέρα. Εκείνος το έκανε χωρίς το παραμικρό πρόβλημα.

Και ο Ανδρέας σκεφτόταν πάλι: Τι άνθρωπος είναι αυτός;... Αλλά εξακολουθούσε να είναι σιωπηλός και σκιερός εκεί, στη γωνία του εργαστηρίου, παρακολουθώντας με μεγάλο ενδιαφέρον τον Οφιομαχητή. Είχε ξανακούσει γι'αυτόν και παλιότερα. Τυχαία. Αλλά, τότε, δεν νόμιζε ότι ήταν τίποτα περισσότερο από μύθος. Αν όμως το σώμα του έχει τέτοια δύναμη... αν έχει τέτοια δύναμη...

Η Διονυσία έσπασε τη συσκευασία μιας σύριγγας και πλησίασε τον Γεώργιο. Εκείνος σήκωσε το μανίκι του, και η Βιοσκόπος τού πήρε λίγο αίμα. «Δε μου λες,» τον ρώτησε, «αισθάνεσαι μήπως να ζαλίζεσαι όταν σου παίρνω αίμα;»

«Όχι.»

Ένευσε. Το περίμενε, φυσικά. Έσταξε το αίμα του σ'ένα μικρό πλαστικό κύπελλο, κι έριξε εκεί και μια σκόνη για να προσελκύσει το ποντίκι, να το κάνει να θέλει να πιει. Μετά, άνοιξε το κλουβί κι έβαλε μέσα το κύπελλο. Το τρωκτικό αμέσως μύρισε την οσμή που είχε δημιουργηθεί από την αντίδραση της σκόνης με το αίμα του Οφιομαχητή. Πλησίασε το κύπελλο, έβαλε τη μουσούδα του κοντά, και ύστερα ήπιε. Λαίμαργα.

Γύρισε ανάποδα κι άρχισε να χτυπιέται σπασμωδικά, αφρίζοντας, αιμορραγώντας ακατάπαυστα από το στόμα, από τα ρουθούνια, από τ'αφτιά, από τα μάτια, από τα οπίσθια. Μέσα σε κανένα λεπτό ήταν ακίνητο. Τελείως ακίνητο.

Για φαντάσου... σκέφτηκε ο Ανδρέας. Ένας άνθρωπος που παράγει δηλητήριο...

«Σ'το είπα,» είπε ο Οφιομαχητής στη Διονυσία.

Εκείνη, στεκόμενη μπροστά στο ακίνητο ποντίκι, περίμενε ένα, δύο λεπτά και μετά έκανε Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Δεν βρήκε τίποτα. Το τρωκτικό ήταν νεκρό. Η ζωτική του ενέργεια είχε διασκορπιστεί. Ύστερα, έκανε Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών, και οι μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της αντιλήφθηκαν την ξένη ουσία μέσα στο πτώμα: το δηλητηριώδες αίμα του Γεώργιου.

Και το τρωκτικό δεν είχε πει καν όλο το σκούρο-μπλε υγρό στο μικρό κύπελλο...

Η Διονυσία στράφηκε στον Οφιομαχητή. «Μην κινείσαι, καλύτερα,» του είπε και έκανε ξανά Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών αλλά τώρα εστιασμένο επάνω του.

Ο Γεώργιος έμεινε ακίνητος.

Και η Διονυσία παρατήρησε: Κανένα δηλητήριο... Το ξόρκι της δεν έβρισκε δηλητήριο στο σώμα του Οφιομαχητή. «Το αίμα σου δεν μοιάζει δηλητηριώδες όταν είναι μέσα σου.»

«Τι εννοείς;»

Του είπε τι έκανε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών, και συνέχισε: «Η μόνη εξήγηση που μπορώ να δώσω είναι ότι το αίμα σου, φυσικά, δεν είναι 'ξένη ουσία' για εσένα. Αυτό, όμως, σημαίνει ότι κανονικά το σώμα σου θα έπρεπε να έχει κάποια διαφορά από το σώμα άλλων ανθρώπων, όχι μόνο για να ανέχεται τέτοιου είδους αίμα αλλά και για να το παράγει. Ωστόσο...»

«...δε βρίσκεις καμιά διαφορά.»

«Ακριβώς. Μέχρι στιγμής, τουλάχιστον.»

7

Το πλήρωμα και οι Μακροθάνατοι είναι όλοι στο πλοίο με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, και περιμένουμε τώρα μόνο τον Δημήτριο, που είμαι σίγουρος ότι δεν θ'αργήσει. Ο καιρός δεν είναι κακός· το ταξίδι μας προβλέπω να είναι καλό. Αν και, βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να έρθει μέσα από τους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας.

Στέκομαι στην πρύμνη μαζί με τη Λουκία, την Ερασμία, τη Διονυσία, και τον σκύλο της που μου φαίνεται λιγάκι νευρικός επάνω στο καράβι, μην έχοντας συνηθίσει σε τέτοιο περιβάλλον.

«Ζαλίζεται ο Φωνακλάς;» ρωτάω.

Η Διονυσία χαμογελά. «Δεν ξέρω. Δεν έχει ξαναταξιδέψει, ο καημένος.» Τον χαϊδεύει ανάμεσα στ'αφτιά κι εκείνος τρίβει το τριχωτό κεφάλι του επάνω στον γοφό της. Η γλώσσα του κρέμεται· κοιτάζει νευρικά τριγύρω.

«Νομίζω πως υπάρχει ένα ξόρκι που αποτρέπει τη ναυτία,» της λέω. «Στους ανθρώπους, τουλάχιστον. Κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος. Υπάρχει. Το Ξόρκι Αντιζάλης. Αλλά δεν το γνωρίζω.»

«Πώς κι έτσι;»

«Σε παραξενεύει; Τι σχέση έχω εγώ με καράβια, Γεώργιε; Μέχρι στιγμής, τουλάχιστον.»

«Σωστά.» Η αλήθεια είναι, όμως, πως πολύ λίγους μάγους έχω ακούσει να χρησιμοποιούν το συγκεκριμένο ξόρκι στην Υπερυδάτια παρότι υπάρχει τόση ναυτική κίνηση εδώ. Αυτοί που ταξιδεύουν είναι, κατά κανόνα, συνηθισμένοι να έχουν κατάστρωμα κάτω απ'τα πόδια τους· δεν ζαλίζονται. Επιπλέον... «Επιπλέον, πολλές φορές είναι πιο πρακτικό απλά να πάρεις ένα χάπι για τη ναυτία αντί να κάνεις ξόρκια, έτσι;»

«Δεν έχεις άδικο,» μου λέει η Διονυσία. «Είναι όντως πιο πρακτικό. Βασικά, η μόνη χρησιμότητα του Ξορκιού Αντιζάλης είναι όταν βρίσκεσαι σε κατάσταση που δεν έχεις στη διάθεσή σου—»

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός ανεβαίνει στην πρύμνη. «Καλημέρα σας.» Και ο Φαφλατάς στον ώμο του κρώζει: «Καλημέρα Καλημέρα Μέρα Καπετάνιε Πετάνιε Καλημέρα Καλή—» Ο Φτερωτός τού κλείνει το ράμφος με δυο δάχτυλα.

«Καλώς τον,» λέω.

«Ετοιμαζόμαστε για αναχώρηση, Καπετάνιε;» ρωτά ο Δημοσθένης. «Γιατί, για νόμαι ειλικρινής, νόμιζα ότι θα ήθελες να μείνεις καμιά, δυο μέρες τουλάχιστον στη Μεγάπολη, να ρωτήσεις αποδώ κι αποκεί.»

«Κανονικά, θα έμενα παραπάνω από μια, δυο μέρες, ίσως. Αλλά δεν άκουσες για τη νέα επίθεση των Τρομερών Καπνών;»

«Ποια νέα επίθεση;» κάνει, συνοφρυωμένος.

«Στην Ηχώπολη, στο νοτιοδυτικό άκρο της Κεντρυδάτιας. Χτύπησαν το λιμάνι με τον γίγαντά τους· το λεηλάτησαν.»

«Άρχισαν τώρα να επιτίθενται και σε λιμάνια, το λοιπόν... Αναμενόμενο, να πούμε.» Βγάζει τσιγάρο από την καπαρντίνα του και το ανάβει με τον ξύλινο ενεργειακό αναπτήρα ο οποίος είναι λαξεμένος σαν χελώνα που η φωτιά ξεπηδά απ'τα σαγόνια της. «Πλώρη για Ηχώπολη, δηλαδή, Καπετάνιε;»

«Ναι. Και ο Βασιληάς Αργύριος είναι παλιός μου φίλος. Ή, μάλλον, όχι και τόσο παλιός.»

«Ποιος είναι ο Βασιληάς Αργύριος;» Κλασικός πειρατής της Ιχθυδάτιας, λοιπόν· δεν ξέρει και πολλά από άλλες ηπειρονήσους.

«Ο Βασιληάς της Ηχώπολης και των Αγρών.»

«Ποιων Αγρών;»

Γελάω. «Αυτών γύρω από την Ηχώπολη, Δημοσθένη. Απλώνονται από τις Ακριανές Ακτές – το νοτιοδυτικότερο άκρο της Κεντρυδάτιας – μέχρι κάμποσα χιλιόμετρα ανατολικά του ποταμού Νόρκου.»

«Δεν έχω ιδέα απ'αυτά τα μέρη.»

«Το κατάλαβα.»

«Αποπλέουμε τώρα; Να πιάσω το τιμόνι;»

«Περιμένουμε, πρώτα, έναν φίλο νάρθει.»

«Τι φίλο;»

«Δημήτριο τον λένε. Θα τον γνωρίσεις σε λίγο.»

Ο τζογαδόρος έρχεται καθώς και ο Δεύτερος Ήλιος ξεπροβάλλει από την ανατολή, πίσω από τα ψηλά οικοδομήματα της Μεγάπολης. Το τετράκυκλο όχημά του ανεβαίνει στην προβλήτα, και φωνάζω στο πλήρωμα να του ανοίξουν. Η πλαϊνή πόρτα του Χελιού κατεβαίνει σαν ράμπα, και ο Δημήτριος οδηγεί τους τροχούς του μέσα στο αμπάρι. Δεν κατεβαίνω εκεί αυτή τη φορά· τον περιμένω αυτός να ανεβεί, και δεν αργώ να τον δω στην κουβέρτα και, μετά, να έρχεται κοντά μας, στην πρύμνη.

«Καλημέρες,» χαιρετά, με τα χέρια στις τσέπες του μαύρου πανωφοριού του.

«Καλημέρα Καλημέρα Καπετάνιε Καλημέρα Μέρα Μέρα—» Ο Δημοσθένης κλείνει πάλι το ράμφος του Φαφλατά.

«Τι είν' αυτό, Γεώργιε;» κάνει ο Δημήτριος, μειδιώντας. «Μασκότη του καραβιού;»

«Το βρήκες,» του λέω.

«Το τέκνο μου,» του λέει ο Δημοσθένης. «Το μάζεψα πάνω σε μια γιγαντοχελώνα. Κάπου-κάπου τα... παραλέει.»

«Παραλέει Παραλέει Παραλέει!»

Ο Δημοσθένης λοξοκοιτάζει τον Φαφλατά στον ώμο του κι εκείνος σταματά. Βγάζει ένα άναρθρο κρώξιμο, σαν διαμαρτυρία ίσως, και μετά μένει σιωπηλός.

«Αυτός,» λέω στον Δημήτριο, «είναι ο Δημοσθένης ο Φτερωτός. Δευτεροκαπετάνιος μου απλά και μόνο επειδή έχω... νοικιάσει, ας πούμε, τούτο το πλοίο μέσω των Ελκάνιων της Σκιάπολης. Κανονικά, το Χέλι είναι δικό του. Είναι ο Καπετάνιος του.»

«Καπετάνιε! Καλημέρα Καπετάνιε Καλημέρα Καπετάνιε!»

«Δημοσθένη, από εδώ ο Δημήτριος που σου έλεγα,» συνεχίζω, αγνοώντας το τέκνο του Φτερωτού. «Τζογαδόρος στο επάγγελμα.»

«Α, κατάλαβα,» λέει ο Δημοσθένης. Και προς τον Δημήτριο: «Κοίτα, μην αρχίσεις τίποτα περίεργα με το πλήρωμα, γιατί παίζουν κι αυτοί παραπάνω απ'ό,τι είναι καλό για την τσέπη τους.»

Ο Δημήτριος γελά. «Ο Γεώργιος πάντα με κάνει να μοιάζω εγκληματίας! Μην ανησυχείς· δε θα μείνω για πολύ στο καράβι. Μέχρι την Ηχώπολη· εκεί κατεβαίνω.»

Ο Δημοσθένης με ρωτά: «Αποπλέουμε τώρα;»

«Ναι.»

«Πάω στο τιμόνι.»

Δε φέρνω αντίρρηση, και τον βλέπω να κατεβαίνει από την πρύμνη και να φωνάζει στο πλήρωμα να λύσουν τους κάβους, να σηκώσουν την άγκυρα, ν'ανοίξουν τα πανιά – κι ο μάγος στη δουλειά του! Μετά, ο Δημοσθένης μπαίνει στη γέφυρα.

«Συμπαθητικός τύπος,» σχολιάζει ο Δημήτριος.

«Μην τον βλέπεις έτσι,» του λέω. «Είναι χειρότερος απ'ό,τι φαίνεται.»

Οι μηχανές μας μπαίνουν σε λειτουργία καθώς το πλήρωμα ετοιμάζει το σκάφος για αναχώρηση.

«Είπες στην Κρυσταλλία πού πας;» ρωτάω τον Δημήτριο.

Νεύει. «Ελπίζω να μη σε πειράζει. Της ζήτησα να μην το μεταφέρει στο δίκτυο, αλλά... ποτέ δεν ξέρεις.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Αν θέλουν τα βατράχια, ας έρθουν.»

«Σε κυνηγάνε ακόμα;»

«Όχι τόσο φανατικά όσο όταν ζούσε ο Δαμιανός, υποπτεύομαι. Τους συνάντησα, όμως, μια φορά στην Ιχθυοδάτια.»

Το Αεικίνητο Χέλι αρχίζει να βγαίνει απ'το Άνω Ανατολικό Λιμάνι της Μεγάπολης. Ο θαλασσινός αέρας μάς χτυπά. Περνάμε κάτω από την Κάλδνια Γέφυρα...

«Σου επιτέθηκαν;»

«Ναι. Στην Ιρνάφη. Ξέρεις πού είναι;»

«Θύμισέ μου.» Δεν ξέρει.

«Η Μουλιασμένη Γη ξέρεις πού είναι;»

«Ένας βαλτότοπος στα βόρεια της Ιχθυοδάτιας...»

«Ακριβώς. Στην ανατολική του άκρη είναι χτισμένη η Ιρνάφη.»

«Μάλιστα.»

«Εκεί μου επιτέθηκαν. Μεσ στη νύχτα. Αλλά είχα κάνει πράγματα που πρέπει να είχαν τραβήξει την προσοχή τους· ήμουν απρόσεχτος. Η Ε-ρασμία ήταν μαζί μου. Το μετάνιωσαν που μας πλησίασαν.»

«Δεν το αμφιβάλλω...»

Το Αεικίνητο Χέλι βγαίνει από τον Κόλπο της Μεγάπολης και πλέουμε δυτικά, κοντά στις νότιες ακτές της Κεντρυδάτιας. Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός προφανώς δεν ξέρει και πολλά γι'αυτές τις περιοχές, αλλά

δεν χρειάζεται να ξέρει· απλά τον χάρτη του πλοίου πρέπει να κοιτάζει. Δεν είναι δύσκολο να βρεις την Ηχώπολη πλέοντας όλο δυτικά από Μεγάπολη. Στο τέλος, αναπόφευκτα, θα φτάσεις.

Σε καμιά ώρα πλησιάζουμε την Ερπετόπολη, στις εκβολές του ποταμού Τίρπου, στα άκρα των Κακών Τόπων. Η ονομασία της δεν είναι τυχαία· κυκλοφορούν όντως πολλά ερπετά εδώ, και, ναι, οι ιερωμένοι της Έχιδνας θεωρούν ότι αυτό έχει κάποια σημασία. Έχω ακούσει, μάλιστα, πως παλιότερα ο Υψηλός Ναός της Κεντρυδάτιας ήταν εδώ, όχι στις όχθες του ποταμού Έλνου βόρεια της Μεγάπολης, όπως είναι σήμερα.

Δεν σταματάμε καθόλου στην Ερπετόπολη, φυσικά· συνεχίζουμε το ταξίδι αφήνοντάς την πίσω μας. Πλέουμε δίπλα από τις Κακές Ακτές, δυτικά και, μετά, βόρεια. Βλέπουμε διάφορα χωριά και μικρές πόλεις, αλλά δεν είναι να ζυγώσεις εκεί αν εκτιμάς το τομάρι σου, ή δεν είσαι απεγνωσμένος, ή δεν έχεις υπόψη σου ύποπτες δοσοληψίες. Πάω στοίχημα πως ούτε ο Δημήτριος Ζερδέκης δεν θα διανοείτο να σταματήσει εδώ για να παίζει χαρτιά.

«Τι μέρη είν' αυτά, Γεώργιε;» με ρωτά η Ερασμία, παρατηρώντας τις Κακές Ακτές.

«Οι Κακοί Τόποι. Επίσης γνωστοί και ως 'τα Κακοτόπια' ή 'οι Κακότοποι'. Άγριες περιοχές.»

«Τους έχω ξανακούσει τους Κακούς Τόπους,» λέει η Λουκία.

«Εγώ όχι,» λέει η Ερασμία.

«Είναι γεμάτοι ληστές και κακούργους,» συνεχίζω. «Δημοσιά δεν περνά από εδώ· μόνο οι ράγες του Μεγάλου Σιδηρόδρομου της Κεντρυδάτιας. Ούτε μεγάλες πόλεις υπάρχουν.»

«Κυκλοφορούν κι ερπετοειδείς στους Κακότοπους,» λέει ο Δημήτριος. «Άγριοι, πολύ άγριοι, φημολογείται.»

Νεύω. «Το έχω ακούσει κι εγώ, μα δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι αληθεύει.»

«Δεν τους έχεις συναντήσει, δηλαδή...»

«Όχι.»

Ακόμα μια ώρα πλέουμε πλάι στις Κακές Ακτές – τρεις ώρες, συνολικά, από τότε που ξεκινήσαμε από Μεγάπολη – και βλέπουμε δύο ιστιοφόρα, μικρότερα από το καράβι μας αλλά αρκετά μεγάλα, να

έρχονται από τα βόρειά μας, κι άλλα δύο από τα νότια. Δεν μοιάζει για σύμπτωση. Προσπαθούν να μας κλείσουν ανάμεσά τους. Δεν φαίνεται νάχουν μηχανές, αλλά δεν έχει σημασία· είναι ήδη κοντά μας και πλησιάζουν γρήγορα.

«Πειρατές!» αναφωνεί η Λουκία, αναγνωρίζοντας αμέσως το είδος της και τραβώντας το σπαθί της. «Θένε να μας πλευρίσουν!

»Φτερωτέ!» φωνάζει στον Δημοσθένη στη γέφυρα. «Γύρνα το δυτικά, ρε! Βγες στην ανοιχτή θάλασσα – δεν έχουν μηχανές!»

Τα πειρατικά σκάφη έρχονται ολοταχώς καταπάνω μας, με τα πανιά τους φουσκωμένα. Στις κουβέρτες τους βλέπω τσούρμα μαζεμένα – με όπλα στα χέρια, να στραφταλίζουν κάτω απ'το φως των ήλιων. Και βλέπω και γιγαντοβαλλίστρες, επίσης – να μας σημαδεύουν – τώρα να μας ρίχνουν!

Κι εκτοξεύονται και δυο κοτρώνες από καταπέλτες – μία από τα βόρεια, μία από τα νότια. Η πρώτη περνά ξυστά απ'το ακρόπρωρό μας, γδέρνοντάς το, και πέφτει στη θάλασσα, τραντάζοντας τα νερά, τραντάζοντας και το Χέλι. Η δεύτερη μεγάλη πέτρα περνά πάνω από την πρύμνη – πάνω απ'τα κεφάλια μας – και καταλήγει στα κύματα.

Τα μεγάλα μεταλλικά βέλη από τις γιγαντοβαλλίστρες χτυπάνε το σκάφος μας αλλά δεν νομίζω ότι προκαλούν καμιά σοβαρή ζημιά. Υποθέτω πως δεν θέλουν κιόλας να μας βυθίσουν. Να μας κουρσέψουν θέλουν. Μας ρίχνουν, περισσότερο, για να μας τρομοκρατήσουν παρά για να μας καταστρέψουν.

Αλλά το τσούρμο του Δημοσθένη του Φτερωτού είναι πειρατές από την Ιχθυδάτια· δεν τρομάζουν τόσο εύκολα. Τους χτυπάνε αμέσως με τα δικά μας όπλα – δύο γιγαντοβαλλίστρες, ένα πυροβόλο κανόνι, ένα υδατοτρόπο κανόνι – ενώ ο ίδιος ο Φτερωτός, έχοντας μάλλον ακούσει τη φωνή της Λουκίας και συμφωνήσει μαζί της, στρέφει το πλοίο μας προς τα δυτικά. Οι Μακροθάνατοι που βρίσκονται στην κουβέρτα αρχίζουν να εξαπολύουν βέλη. Φωνές αντηχούν, άνθρωποι τρέχουν.

Τα πειρατικά καράβια προσπαθούν να συνεχίσουν να μας κρατάνε ανάμεσά τους για να μας προσεγγίσουν παρά τη μανούβρα που έχει ξεκινήσει ο Δημοσθένης.

Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας και το βελονοβόλο μου. Ακούω τον Φωνακλά να γρυλίζει. Βλέπω λεπίδες στα χέρια της Ερασμίας.

Το υδατοτρόπο κανόνι μας κάνει το ένα από τα δύο πλοία που έρχονται από τα βόρεια να τρανταχτεί άγρια και να μη μπορεί να μας πλευρίσει. Αλλά το ένα από τα νότια καράβια έρχεται δίπλα μας ακριβώς τη στιγμή που γυρίζουμε στο πλάι για να πάρουμε δυτική κατεύθυνση. Το τσούρμο του είναι έτοιμο για ρεσάλτο, πιασμένο στην κουπαστή, στα ξάρτια, ενώ πολλοί μάς ρίχνουν με βέλη και ακόμα και με πυροβόλα όπλα που σποραδικά λειτουργούν. Οι δικοί μας απαντούν με παρόμοιο τρόπο, και τώρα περισσότεροι Μακροθάνατοι είναι στο κατάστρωμα κι εξαπολύουν σύννεφα θανάτου καταπάνω στους εχθρούς, σκοτώνοντας και τραυματίζοντάς τους σωρηδόν. Οι ανόητοι, όμως, έρχονται ούτως ή άλλως – πολύ αργά για να διακόψουν την επίθεσή τους ακόμα κι αν ήθελαν. Πηδάνε απ'το πλοίο τους προς το δικό μας, καθώς κι άλλοι απ'αυτούς πεθαίνουν. Θα νόμιζες ότι μηχανές, μα την Έχιδνα, εξαπολύουν τα βέλη των Μακροθάντων. Αλλά δεν είναι μηχανές· είναι άνθρωποι. Είναι από τους καλύτερους τοξότες που έχω δει.

Οι πειρατές πέφτουν στην κουβέρτα μας κατακερματισμένοι, άλλοι αιμόφυρτοι και κουτρουβαλώντας, άλλοι όρθιοι με όπλα στα χέρια. Με δυνατές, ξέφρενες κραυγές συγκρούονται τώρα με το τσούρμο του Φτερωτού και με τους Μακροθάντους από κοντά – αλλά πολλοί από τους τελευταίους πάλι εξακολουθούν κάπως να καταφέρνουν να εξαπολύουν βέλη.

Κατεβαίνω από την πρύμνη – ενώ, συγχρόνως, λέω στη Διονυσία και τον Δημήτριο: «Μείνετε εδώ! Μείνετε πίσω!» – και η Λουκία κι η Ερασμία με ακολουθούν. Εκτοξεύω μερικές δηλητηριασμένες βελόνες καταπάνω στους εχθρούς μας, και ύστερα ορμάω ανάμεσα τους αφήνοντας το Φιλί της Έχιδνας να τους γνωρίσει την κόψη και την αιχμή του. Το αίμα τους τινάζεται στον αέρα, τα κομμένα μέλη τους φεύγουν αποδώ κι αποκεί. Τους χτυπάω και τους ρίχνω τον έναν πάνω στον άλλο· πέφτουν σαν σκιάχτρα στο πέρασμά μου. Η οργή μου μαίνεται μέσα μου – μια φαρμακερή θύελλα. Η Λουκία μάχεται με το ξίφος της στα δεξιά μου· η Ερασμία καρφώνει και σπαθίζει πειρατές στ'αριστερά μου.

Οι εχθροί μας, ήδη κατακερματισμένοι από τους Μακροθάντους, δεν έχουν ελπίδες εναντίον μας. Η σύγκρουσή μας μαζί τους θα είχε τελειώσει εδώ – αλλά τότε πέφτει πλάι στο Χέλι το δεύτερο πλοίο από τα

βόρεια, και το τσούρμο του πηδά στην κουβέρτα μας με πολύ λιγότερη αντίσταση απ'ό,τι δέχτηκε το τσούρμο του πρώτου πλοίου από τα νότια. Και το δεύτερο πλοίο από τα νότια βλέπω ότι κι αυτό μάς πλησιάζει τώρα, πρύμνηθεν. Ανησυχώ για τη Διονυσία και τον Δημήτριο που είναι ακόμα στην πρύμνη.

«Πάρε μας αποδώ, Φτερωτέ!» κραυγάζω, ελπίζοντας να μ'ακούσει μέσα στον χαλασμό, ενώ μακελεύω δύο από τους πειρατές που έκαναν ρεσάλτο από τα βόρεια. «ΠΑΡΕ ΜΑΣ ΑΠΟΔΩ, ΦΤΕΡΩΤΕ!» Αρπάζω έναν εχθρό μονοχεριάρι, σηκώνοντάς τον πάνω απ'το κεφάλι μου, και τον εκτοξεύω προς δύο από τους συντρόφους του, ρίχνοντάς τους όλους μαζί πέρα από την κουπαστή, στη θάλασσα.

«Θάνατος στα μιάσματα!» ακούω το θανατηφόρο σύριγμα της Ερασμίας παραδίπλα, βλέποντάς την ν'αποφεύγει το τσεκούρι ενός κουρσάρου και να τον σπαθίζει σκίζοντας τον λαιμό του. «Θάνατος στα μιάσματα!» Αποκρούει το ξίφος μιας πειρατίνας και την κλοτσά στην κοιλιά, την καρφώνει στο μάτι καθώς εκείνη διπλώνεται.

Το Αεικίνητο Χέλι, πιστό ευτυχώς στο όνομά του, δεν έχει σταματήσει να κινείται. Μετά από τη στροφή μας κατευθυνόμαστε δυτικά και, αφού οι μηχανές μας μας ωθούν πιο γρήγορα απ'ό,τι τα πανιά τους εχθρούς μας, απομακρυνόμαστε από το δεύτερο νότιο σκάφος που προσπαθεί να μας ζυγώσει πρύμνηθεν. Αφήνουμε πίσω μας επίσης τα δύο πλοία από τα οποία οι πειρατές έκαναν ρεσάλτο. Το πρώτο, όμως, καράβι από τα βόρεια – αυτό που είχαμε τραντάξει άγρια με το υδατοτρόπο κανόνι – έχει καταφέρει κάπως να βρεθεί κοντά μας τώρα και επιχειρεί να μας προσεγγίσει αρκετά ώστε και το δικό του τσούρμο να πηδήσει στην κουβέρτα μας.

Βλέπω τη Λουκία ν'αποκρούει το ρόπαλο ενός γιγαντόσωμου πειρατή, αλλά από τη σύγκρουση χάνει την ισορροπία της και πέφτει. Σκοτώνω ακόμα έναν εχθρό και κλοτσάω μια άλλη, στέλνοντάς την καταπάνω σ'έναν σύντροφό της, ενώ στρέφομαι για να βοηθήσω τη Λουκία. Αλλά έρχομαι δεύτερος: ο Ακατάλυτος τινάζεται μ'ένα εξαγριωμένο νιααααααα! και πέφτει πάνω στο πρόσωπο του γιγαντόσωμου πειρατή σαν ιπτάμενο μαύρο φάντασμα του πλοίου, γρατσουνίζοντας τον με τα νύχια του. Το μποτοφορεμένο πόδι της Λουκίας υψώνεται κλοτσώντας τον κουρσάρο στα μαλακά, κι εκείνος σκύβει

κραυγάζοντας καθώς ο γάτος πέφτει ξανά στα σανίδια της κουβέρτας με αίματα στα νύχια του. Η Λουκία σπαθίζει τον γιγαντόσωμο άντρα στο γόνατο, σωριάζοντάς τον, ενώ η ίδια σηκώνεται όρθια, σβέλτη. Βλέπω πως δεν χρειάζεται πλέον τη βοήθειά μου, έτσι σπαθίζω άλλους εχθρούς. Το κατάστρωμα έχει γεμίσει κουφάρια, θρύψαλα, και αίματα.

Το πλοίο που έρχεται από τα βόρεια είναι τώρα κοντά μας, παρατηρώ – πολύ κοντά μας. Το τσούρμο του επιχειρεί ρεσάλτο, παρότι είναι ριψοκίνδυνο από τέτοια απόσταση – και το μετανιώνουν καθώς μια θύελλα θανάτου τούς λούζει. Κάμποσοι Μακροθάνατοι έχοντας ανεβεί στην πρύμνη τούς ρίχνουν από εκεί. Οι πειρατές – όσοι καταφέρνουν να πέσουν στο πλοίο μας – πέφτουν κουτρουβαλώντας, ακόμα κι αυτοί που είναι τυχεροί και δεν χτυπιούνται από τα βέλη των μισθοφόρων του Καταραμένου.

Τους ορμάω προτού προλάβουν να συνέλθουν από τη μαλακία που έκαναν, σπαθίζοντας και κλοτσώντας τους, σκοτώνοντάς τους και με τους δύο τρόπους. Η Λουκία και η Ερασμία με μιμούνται. Τους βλέπω τώρα να έχουν πανικοβληθεί – όλοι τους, και οι προηγούμενοι που είχαν πηδήσει στην κουβέρτα μας και οι καινούργιοι – όσοι έχουν απομείνει απ'αυτούς. Είναι καταφανές ότι δεν περίμεναν, δεν διανοούνταν, ότι θα συναντούσαν τέτοια αντίσταση. Άντε να πίστευαν ότι, το πολύ-πολύ, το θήραμα να τους ξέφευγε τρέχοντας πάνω στα κύματα με τις μηχανές του.

Αλλά γνώρισαν την οργή της Φαρμακερής Κυράς επάνω στην κουβέρτα μας, και ο Αβυσσαίος γλείφει τα σαγόνια του.

Προσπαθούν τώρα να φύγουν, όμως δεν υπάρχει σωτηρία γι'αυτούς· κανένα από τα πλοία τους δεν είναι πια κοντά μας. Ακόμα και το καράβι από τα βόρεια που εξακολουθούσε να μας προσεγγίζει το έχουμε αφήσει πίσω μας, γιατί οι μηχανές μας είναι πιο δυνατές από τα πανιά του. Πολλούς τούς βλέπω να πηδάνε από την κουπαστή, αλλόφρονες, ουρλιάζοντας. Ακούω έναν να φωνάζει: «Γαμιόληδες! Πούστηδες! Γαμιόληδες γαμημένοι γαμιόληδες της μάνας του Λοκράθου, οι Καπνοί θα σας βρουν γαμιόληδες και θα σας φάει ο Αβυσσαίος, οι Καπνοί θα σας τελειώσουν γαμημένοι γαμιόληδες πούστηδες!» ενώ τρέχει κι αυτός προς την κουπαστή για να γλιτώσει το τομάρι του, προσπαθώντας

συγχρόνως να πυροβολήσει όπισθεν μ'ένα πιστόλι (και αποτυχαίνοντας).

Τι είπε, όμως; Τι στις λάσπες του Λοκράθου είπε; Μίλησε για τους Καπνούς; Για τους Τρομερούς Καπνούς; Πώς του ήρθε αυτό; Τον κυνηγάω, σπρώχνοντας από το διάβα μου δυο άλλους όπως ο άνεμος σπρώχνει τα ξερά κλαδιά. Πλησιάζει την κουπαστή, ο καταραμένος – δεν πρέπει να μου ξεφύγει! Κάνω κάτι που σπάνια κάνω: εκτοξεύω το Φιλί της Έχιδνας, και στροβιλίζεται σαν γυαλιστερό άστρο κάτω από το φως των ήλιων – ένα άστρο που τινάζει αίματα από τους προηγούμενους που έχει σκοτώσει. Χτυπά τον πειρατή στο δεξί πόδι, σχεδόν κόβοντάς το πάνω από το γόνατο. Πέφτει ο γαμημένος, ουρλιάζοντας. Πέφτει μπροστά από την κουπαστή, αλλά πιάνεται πάνω της, προσπαθώντας να σκαρφαλώσει, να πηδήσει στη θάλασσα. Τον αρπάζω από το βέρκο και τον τραβάω πίσω, τον ρίχνω στα σανίδια.

Πιάνω το Φιλί της Έχιδνας από κάτω και βάζω το πόδι μου στον ώμο του πειρατή, ο οποίος προσπαθεί, ξέπνοος, να σηκωθεί. Τον κρατάω στη θέση του. «Μείνε μαζί μας,» του λέω, «άμα θες να ζήσεις.» Και τον βλέπω να με παίρνει σοβαρά.

Η κουβέρτα μας έχει πια καθαρίσει από ζωντανούς εχθρούς· μόνο νεκροί απομένουν, σωρηδόν, καθώς και κάποιιοι που ο Αβυσσαίος τούς ψάχνει και το τσούρμο του Χελιού και οι Μακροθάνατοι τούς στέλνουν προς τη μεριά του – οι τελευταίοι με λεπίδες τώρα, φυσικά· δεν σπαταλάνε βέλη άσκοπα.

Είχαμε κάποιες απώλειες κι εμείς, απ'ό,τι παρατηρώ, αλλά είναι αμελητέες σε σχέση με το πόσους εχθρούς αντιμετώπισαμε. Η οργή της Φαρμακερής Κυράς πραγματικά έπεσε πάνω τους.

Συνεχίζουμε να πλέουμε δυτικά, μακριά από τις Κακές Ακτές, στην ανοιχτή θάλασσα, με τον Δημοσθένη τον Φτερωτό στο τιμόνι.

Αρπάζω τον αιχμάλωτό μου από κάτω, με το ένα χέρι, και τον σηκώνω στον αέρα καθώς τα μάτια του με κοιτάζουν γουρλωμένα, τρομοκρατημένος. Η Ερασμία και η Λουκία είναι κοντά μου, και τώρα μας πλησιάζει κι ο Καταραμένος Αργύριος.

«Είπες κάτι για τους Τρομερούς Καπνούς,» λέω στον πειρατή. «Τι ξέρεις για τους Τρομερούς Καπνούς; Τι ξέρεις;»

«Οι, οι Καπνοί...» κάνει, τρέμοντας. «Εντάξει, εντάξει... απλά το είπα— Πού να σας βρουν αυτοί; Απλά το είπα, απλά το είπα! Δεν είν' εδώ οι Καπνοί, δεν είν' εδώ, σου λέω αλήθεια—»

«Δε σε ρώτησα αυτό,» τον διακόπτω, ακόμα κρατώντας τον στον αέρα. «Πρόσεξε τι σε ρωτώ! Προσέχεις; Ακούς; Μ'ακούς;» Τον τραντάζω ελαφρά, κάνοντας τα δόντια του να χτυπήσουν.

Κουνά το κεφάλι καταφατικά σαν μεθυσμένος που προσπαθεί να συνέλθει. Η γαλανόδερμη όψη του είναι κάθιδρη, τα ξανθά μαλλιά του κολλάνε πάνω στο κεφάλι του, στο μέτωπο, και στα αξύριστα μάγουλά του. Τα γκρίζα μάτια του είναι διασταλμένα σαν δίσκοι. «Τι;» ψελλίζει. «Τι, τι;»

«Σε ρώτησα τι ξέρεις για τους Τρομερούς Καπνούς. Τους έχεις δει; Έχουν έρθει εδώ;»

«Ναι, ναι, έχουν έρθει, Καπ'τάνιε,» απαντά χωρίς νάχει ρωτήσει αν είμαι ο Καπετάνιος του πλοίου. «Εδώ, στις Κακές Ακτές, έχουν έρθει, μας έχουνε μιλήσει, αλλά δεν είναι τώρα εδώ, δε μπορούν να σας προλάβουν, απλά είπα πριν, είπα, δεν είν' εδώ—»

Τον τραντάζω ξανά. «Θέλω να μου πεις κι άλλα για τους Τρομερούς Καπνούς. Εντάξει;»

Ξεροκαταπίνει. Νεύει. «Ναι, ό,τι θες εσύ, Καπ'τάνιε, ό,τι θες...»

Συνεχίζω να τον κρατάω στον αέρα με το ένα χέρι καθώς φωνάζω στο πλήρωμα του Χελιού: «Μαζέψτε όσα όπλα βρείτε πάνω στους νεκρούς, καθώς και ό,τι άλλο θέλετε – όλα δικά σας! – και ρίξτε τα πτώματα στη θάλασσα. Και πλύνετε την κουβέρτα – να γυαλίσει!»

Οι φωνές τους μου μαρτυρούν ότι τα λόγια μου τους βρίσκουν σύμφωνους.

Πηγαίνω στην καμπίνα του Καπετάνιου τραβώντας και τον αιχμάλωτο μαζί μου. Ούτε στιγμή τα πόδια του δεν ακουμπούν κάτω. Η Λουκία και η Ερασμία μ'ακολουθούν, αλλά όχι και ο Καταραμένος.

Αφήνω τον πειρατή να καθίσει σε μια καρέκλα και λέω στη Λουκία: «Ζήτα από κάποιον νάρθει να δέσει το τραύμα του.»

Εκείνη φεύγει δίχως κουβέντα.

Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας. Γεμίζω μια κούπα με Αίμα της Έχιδνας και τη δίνω στον πειρατή. «Μίλα μου,» του λέω, «και θα ζήσεις.»

Πίνει διψασμένα, κρατώντας την κούπα και με τα δύο χέρια του που τρέμουν.

«Ξέρεις ποιος είμαι;» τον ρωτάω.

Με κοιτάζει παρατηρητικά, με στενεμένα μάτια, πάνω από το χείλος της κούπας.

«Σου θυμίζω κάποιον για τον οποίο έχεις ακούσει;»

Τα μάτια του μου μαρτυρούν ότι, ναι, ίσως κάποιον να του θυμίζω.

«Ποιον;» ρωτάω.

«Λένε... λένε για τον Οφιομαχητή, που—»

«Δεν είσαι, λοιπόν, τόσο χαζός όσο φαίνεσαι.» Κάθομαι στην άκρη του γραφείου κι ανάβω τσιγάρο. Η Ερασμία ακόμα στέκεται. Είναι πλάι στην πόρτα, με την πλάτη ακουμπισμένη στη γωνία και τις λεπίδες της θηκαρωμένες τώρα· αλλά έτοιμη να δαγκώσει σαν δηλητηριώδης οχιά, δεν έχω καμιά αμφιβολία.

«Πώς σε λένε;» ρωτάω τον πειρατή.

«Γεράσιμος.» Πίνει ξανά.

«Πες μου για τους Τρομερούς Καπνούς, Γεράσιμε. Πες μου τα πάντα που ξέρεις γι'αυτούς—»

Η πόρτα ανοίγει και η Λουκία μπαίνει μαζί με τον Γεώργιο τον Ράφτη, τον θεραπευτή του τσούρμου του Χελιού· και βλέπω και τη Διονυσία και τον Δημήτριο πέρα απ'το κατώφλι.

«Γεώργιε,» μου λέει η μάγισσα, «χρειάζεσαι τη βοήθειά μου;»

«Δε νομίζω,» αποκρίνομαι. Και προς τον Ράφτη: «Εδώ είναι ο τραυματίας. Δες απλά να μη μας πεθάνει από την αιμορραγία.»

Ο Γεώργιος ο Ράφτης νεύει και γονατίζει πλάι στον πειρατή, σκίζοντας περισσότερο το ήδη σκισμένο παντελόνι του κι αρχίζοντας να περιποιείται το τραύμα λίγο πιο πάνω από το γόνατό του. Η Διονυσία πλησιάζει επίσης – δεν μπορεί να κρατηθεί – μουρμουρίζοντας κάποιο ξόρκι, μάλλον για να δει σε τι κατάσταση βρίσκεται ο τραυματίας.

«Μη δίνεις σημασία σ'αυτούς· ξέρουν τι κάνουν,» λέω στον Γεράσιμο, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Πες μου για τους Τρομερούς Καπνούς.»

-7

Την επόμενη νύχτα, η Διονυσία τράβηξε πάλι αίμα από τον Γεώργιο με μια σύριγγα, αλλά πολύ λιγότερο από την προηγούμενη φορά – μερικές σταγόνες μόνο – και το έδωσε ξανά σ'ένα ποντίκι. Το τρωκτικό, προσελκυσμένο από τη σκόνη που είχε ρίξει η Διονυσία μες στο σκούρο-μπλε αίμα, το ήπια διψασμένα. Και φάνηκε να αρρωσταίνει. Κάτι έμοιαζε να το ενοχλεί. Η Διονυσία έκανε ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως και παρατήρησε ότι το ζώο ήταν όντως άρρωστο, αλλά όχι ετοιμοθάνατο.

Η αρρώστια του δεν αποδείχτηκε μακροχρόνια: καθώς ο Γεώργιος και η Διονυσία το παρακολουθούσαν, το ποντίκι τελικά συνήλθε.

«Σε μικρές ποσότητες, λοιπόν,» είπε η Βιοσκόπος, «το αίμα σου δεν είναι το ίδιο επικίνδυνο.»

Ο Ανδρέας δεν ήταν εδώ απόψε, δεν είχε έρθει. Ο Οφιομαχητής πρόσεξε αμέσως την απουσία του, φυσικά· αυτός ο τύπος τον είχε παραξενέψει την προηγούμενη νύχτα. Εκτός των άλλων, έφταιγε κι ο τρόπος με τον οποίο τον κοιτούσε – κάτι περισσότερο από το ότι μπορεί ο Οφιομαχητής να του έμοιαζε υπερφυσικός (όπως και ήταν). Το βλέμμα του, νόμιζε ο Γεώργιος, ήταν... υπολογιστικό.

Έτσι, ρώτησε τώρα τη Διονυσία γι'αυτόν. «Ο Ανδρέας πού είναι, απόψε;»

«Σπίτι, αν θέλει το καλό του,» αποκρίθηκε εκείνη, υπομειδώντας· και ο Γεώργιος είδε πάλι αυτή τη γυαλάδα στα μάτια της...

«Δεν είναι γιατρός, έτσι;»

«Σ'το είπα, δεν σ'το είπα;»

«Μου είπες, όμως, επίσης ότι έρχεται από κάποια κλινική της Κυκλόπολης...»

Η Διονυσία ένευσε. «Ναι· από την Ανθρώπινη Προστασία. Είναι μια καινούργια κλινική εκεί. Εταιρία κυκλικής ευθύνης. Προσπαθούν να την οργανώσουν. Σ'το είπα κι αυτό, νομίζω.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Και ταξιδεύει όλη αυτή την απόσταση, κάθε τόσο, για να προμηθεύεται εξοπλισμούς; Από την Κυκλόπολη ως τη Μεγάπολη;»

«Τον συμφέρουν τα πράγματα που βρίσκει εδώ. Τα παίρνει από τα λιμάνια αλλά κι από το Νοσοκομείο μας.»

«Κι αφού δεν είναι γιατρός, τι σχέση έχει με την κλινική;»

Η Διονυσία μειδίασε. «Γιατί τέτοια περιέργεια γι' αυτόν, Γεώργιε;»

«Απλώς... είμαι περίεργος.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

Η Διονυσία αναρωτήθηκε: Του φάνηκε κάτι παράξενο επάνω στον Ανδρέα; Τι, άραγε; «Μη νομίζεις ότι τον έφερα εδώ για να σε παρακολουθήσει, ή τίποτα τέτοιο. Μη νομίζεις ότι είναι κανένας κρυφός αστυνομικός ή πράκτορας.»

«Δεν το νομίζω αυτό.» Και όντως δεν το νόμιζε. Ή, τουλάχιστον, δεν νόμιζε πως η Διονυσία το ήξερε ακόμα κι αν ο Ανδρέας ήταν τέτοιου είδους άνθρωπος. «Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι σχέση έχει με την κλινική...»

«Είναι από τα άτομα που τους ανήκει. Σου εξήγησα: είναι εταιρεία κυκλικής ευθύνης. Ο αδελφός του είναι επίσης μέσα – κι αυτός είναι γιατρός.»

«Τον έχεις γνωρίσει;»

«Όχι. Να πάρω λίγο ακόμα από το αίμα σου;»

«Έχεις κι άλλο ποντίκι να σκοτώσεις;»

Η Διονυσία χαμογέλασε. «Σε φίδι θα το δοκιμάσω αυτή τη φορά.»

Καλά, λοιπόν, το είχα καταλάβει, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Όχι πως είχε καμιά αμφιβολία. Διαισθανόταν κάποιο ερπετό κάτω από το ύφασμα σ' εκείνο εκεί το ράφι. Και νόμιζε πως και το ερπετό τον διαισθανόταν.

«Γιατί;» ρώτησε τη Διονυσία, πολεμώντας αόρατα με την οργή του.

«Μου είπες ότι έχεις... καλή σχέση με τα ερπετά. Αναρωτιέμαι αν το αίμα σου μπορεί να τα βλάψει. Πάω στοίχημα πως δεν μπορεί.»

Ο Γεώργιος το σκέφτηκε κι αμέσως κατέληξε: Ίσως να έχει δίκιο. «Ας το δοκιμάσουμε,» είπε, αν και αισθανόταν άσχημα να κάνουν τέτοιο πείραμα με ένα φίδι. Κάτι μέσα του αντιδρούσε, έντονα, όμως το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου το κρατούσε υπό έλεγχο.

Η Διονυσία τού πήρε αίμα ξανά, πολύ περισσότερο από πριν, και μετά τράβηξε το υφασμάτινο κάλυμμα από το κλουβί του φιδιού. Ο Οφιομαχητής είδε ότι μέσα ήταν φυλακισμένος ένας ισκιοσούρτης, ή όφιος ο σκιάφιλος. Δεν ήταν δηλητηριώδης. Φιλήσυχο ερπετό, γενικά· μόνο τα ποντίκια και μερικά έντομα έπρεπε να το φοβούνται.

Η Διονυσία έσταξε το αίμα του Γεώργιου σ'ένα μικρό κύπελλο και έριξε εκεί και μια σκόνη – διαφορετική από την προηγούμενη που χρησιμοποιούσε για το ποντίκι – ώστε να προσελκύσει το ερπετό. Ύστερα έβαλε το κύπελλο μες στο κλουβί του. Αρχικά, ο ισκιοσούρτης δεν μετακίνησε το μακρύ, κατάμαυρο σώμα του· τα κίτρινα μάτια του ατένιζαν τον Γεώργιο σαν να ήταν γοητευμένος από αυτόν. Τελικά, όμως, έστρεψε το κεφάλι του προς το κύπελλο, καθώς η οσμή από τη σκόνη ερχόταν στα ρουθούνια του. Πλησίασε και ήπие.

Η οργή του Οφιομαχητή ήταν μια καταιγίδα που μονάχα οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου συγκρατούσαν, αλλιώς αυτό το υπόγειο εργαστήριο κάτω από το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου θα είχε τώρα γίνει κομμάτια και θρύψαλα.

Το φίδι ήπие όλο το αίμα... και δεν φάνηκε να παθαίνει τίποτα.

Η Διονυσία και ο Γεώργιος περίμεναν λίγο ακόμα, και ο ισκιοσούρτης συνέχισε να μοιάζει υγιέστατος.

«Είχα δίκιο, λοιπόν,» είπε η μάγισσα. «Τα ερπετά δεν βλάπτονται από το αίμα σου. Αναμενόμενο, μάλλον.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Οφιομαχητής. Και ρώτησε: «Να τον πάρω αποδώ όταν φύγω;»

«Ποιον;»

«Αυτόν.» Το βλέμμα του έδειχνε τον ισκιοσούρτη μες στο κλουβί. «Πρέπει να είναι ελεύθερος.»

Η Διονυσία παραξενεύτηκε προς στιγμή. Ύστερα είπε: «Εντάξει. Αν και τον αγόρασα, ξέρεις, για να τον φέρω εδώ απόψε...»

«Θα σ'τον πληρώσω.»

Αυτή τη φορά δεν αρνήθηκε τα οχτάρια που ο Γεώργιος ήθελε να της δώσει, γιατί το φίδι δεν ήταν και τόσο φτηνό.

Ο Οφιομαχητής πλησίασε το κλουβί του όφεως του σκιάφιλου, το άνοιξε, και τον πήρε από μέσα, αφήνοντάς τον να ξαπλώσει στους ώμους του, ενώ η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη στον πήχη του κι έστρεψε το

κεφάλι της προς τον ισκιοσούρτη παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της σαν σε χαιρετισμό. Εκείνος την ατένιζε καχύποπτα με τα κίτρινα μάτια του.

«Να σε λέμε Δαμιανό εσένα;» τον ρώτησε ο Γεώργιος, κοιτάζοντάς τον με τις άκριες των ματιών του.

Ο ισκιοσούρτης έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα.

«Ναι, νομίζω ότι δεν έχεις πρόβλημα.»

Αργότερα, όταν έφυγε από το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου επιστρέφοντας προς το Ονομαστό, είχε τον Δαμιανό μαζί του, τυλιγμένο στον άλλο πήχη του. Δύο ζωντανά περικόρπια...

Η Διονυσία πήγε στο σπίτι της στους Λοφότοπους, οδηγώντας το τρίκυκλο όχημά της. Οι Λοφότοποι, μια συνοικία βορειοανατολικά του Ψηλόγερου, ήταν όλο ανηφορίες και κατηφορίες, όλο απότομους δρόμους. Η Διονυσία άφησε το όχημά της στο γκαράζ που ήταν πιο κοντά στο σπίτι της – εκεί όπου το άφηνε πάντα – και την υπόλοιπη απόσταση τη βάδισε. Η νύχτα ήταν ήσυχη, και κρύα. Ήταν η καρδιά του χειμώνα.

Στον μικρό κήπο του σπιτιού της, ο Φωνακλάς πετάχτηκε έξω απ'το σπιτάκι του από ξύλο και θαλασσόλιθο και την πλησίασε, πηδώντας επάνω της, μεγάλος και τριχωτός, κάνοντάς της χαρές. Ή ίσως να κρύωνε, ο καημένος, σκέφτηκε η Διονυσία και, γελώντας, του είπε: «Έλα, έλα μαζί μου. Μέσα.» Συνήθως δεν τον έπαιρνε στο εσωτερικό του σπιτιού, αλλά κάπου-κάπου έκανε και καμιά εξαίρεση, ειδικά όταν είχε πολύ κρύο.

Έβαλε το κλειδί της στην εξώπορτα, το γύρισε, και μπήκε μαζί με τον Φωνακλά. Από το σαλόνι ερχόταν η μυρωδιά φαγητού και ήχοι από ανοιχτό τηλεοπτικό δέκτη. Η Διονυσία έβγαλε την κάπα της και την κρέμασε στην κρεμάστρα του χολ. Έβγαλε τα παπούτσια της, πιέζοντάς τα με τα πόδια της, και τ'άφησε παραδίπλα.

Διασχίζοντας το χολ, με τον Φωνακλά δίπλα της, μπήκε στο σαλόνι, όπου ο Ανδρέας καθόταν στο τραπέζι, αλλά όχι μόνος, όπως είχε ήδη καταλάβει η Διονυσία από τις ομιλίες. Ο αδελφός της, ο Αρσένιος, ήταν μαζί του καθώς και η Νεκταρία – αυτή η απατεώνισσα που τον έχει ξελογιάσει, σκέφτηκε η Διονυσία, που δεν τη συμπαθούσε. Η τύπισσα ήταν σαν κουρσάρος! Τι της έβρισκε ο αδελφός της;

Οι τρεις τους έπαιζαν χαρτιά – Πλοκάμια του Χρήματος – με λεφτά. Δεν έδιναν σημασία στον ανοιχτό τηλεοπτικό δέκτη που έδειχνε μια ταινία από το κανάλι Άνεμος της Μεγάλης Πόλης. Ούτε έδιναν σημασία στο φαγητό που ήταν αφημένο σε μια μεριά του τραπεζιού – παραγγελία από κάποιο εστιατόριο, προφανώς. Τσιγάρα ήταν αναμμένα, γεμίζοντας τον χώρο με ομίχλη που η Διονυσία θεωρούσε δύσοσμη κι επικίνδυνη.

«Διονυσία!» είπε ο Ανδρέας, βλέποντάς την να μπαίνει και χαμογελώντας πίσω από τα τραπουλόχαρτα στο χέρι του. «Πρέπει να μάθεις τον αδελφό σου να παίζει χαρτιά, το ξέρεις;»

«Βιάζεσαι να χαρείς!» του είπε η Νεκταρία, κοιτάζοντάς τον με στενεμένα μάτια.

Ο Ανδρέας μειδίασε άγρια. «Το λες επειδή δεν έχεις ιδέα τι έρχεται!»

«Ας το δούμε, λοιπόν, εξυπνάκια.» Ο Αρσένιος έριξε ακόμα ένα χαρτονόμισμα στο κέντρο του τραπεζιού και κατέβασε δύο φύλλα, προσθέτοντάς τα στο πλοκάμι που έφτιαχνε μπροστά του – μια σειρά από τραπουλόχαρτα.

Η Νεκταρία φίλησε τον Αρσένιο κάτω από το δεξί αφτί και έβγαλε τη γλώσσα της, προκλητικά, προς τον Ανδρέα.

«Εσείς, μου φαίνεται, βιάζεστε να χαρείτε,» τους είπε εκείνος, και κατέβασε κι αυτός δύο χαρτιά για να τα προσθέσει στο δικό του πλοκάμι.

Οι μούρες τους έπεσαν.

«Πότε ήρθες;» ρώτησε η Διονυσία τον αδελφό της. «Νόμιζα ότι έλειπες.»

«Το μεσημέρι ήρθα,» αποκρίθηκε ο Αρσένιος, «και είπαμε τώρα να σε επισκεφτούμε. Αλλά μόνο ο Ανδρέας ήταν εδώ – και δεν το ήξερα ότι είναι τόσο... επιτήδειος χαρτοπαίκτης, αλλιώς δεν θα είχα δεχτεί την πρόκλησή του.»

«Δεν έχουμε τελειώσει μαζί του ακόμα,» είπε η Νεκταρία, και η Διονυσία νόμιζε ότι το χέρι της που γλίστρησε κάτω απ'το τραπέζι άγγιξε τον αδελφό της στο γόνατο, ή και πιο ψηλά.

Ο Ανδρέας είπε στη Διονυσία: «Σε περιμέναμε νάρθεις για να φάμε.» Έδειξε τα φαγητά με το βλέμμα του.

Ο Φωνακλάς πήγε και κουλουριάστηκε μπροστά στο αναμμένο τζάκι του σαλονιού.

Η Διονυσία αποκρίθηκε: «Μα, το μεσημέρι, είχα φτιάξει φαγητό και—»

«Δεν πειράζει· παράγγειλα καινούργιο. Και είναι ακόμα ζεστό. Έχει δεν έχει περάσει κάνα μισάωρο που το έφεραν. Το φανταζόμουν ότι τώρα περίπου θα επέστρεφες. Έλα, κάτσε μαζί μας. Αποτελειώνω τον αδελφό σου και τη φίλη του, και θα φάμε.»

«Πάω να πλυθώ και κατεβαίνω. Εν τω μεταξύ, ανοίξτε κάνα παράθυρο να πάρει αέρα ο χώρος και να φύγει ο καπνός. Θα πεθάνουμε εδώ μέσα!»

Όταν κατέβηκε από τον όροφο του μονώροφου σπιτιού της, ήταν πλυμένη και ντυμένη μ'ένα μάλλινο, γκριζο φόρεμα, φορώντας από μέσα μόνο λεπτά εσώρουχα και έχοντας στα πόδια της μαλακές παντόφλες. Βρήκε τον Αρσένιο και τη Νεκταρία δυσανεκτικούς – εκείνη καταφανώς περισσότερο από εκείνον – καθώς ο Ανδρέας τούς είχε τελικά νικήσει, παίρνοντας όλα τα λεφτά στο παιχνίδι. Τώρα άπλωνε πιάτα στο τραπέζι και μοίραζε μαχαίρια, κουταλοπίρουνα, και ποτήρια. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό και ο ψυχρός αέρας είχε αδειάσει το σαλόνι από τον καπνό των τσιγάρων – αλλά η Νεκταρία κάπνιζε πάλι! παρατήρησε η Διονυσία, ενοχλημένη. Κανονικά έπρεπε να τη διώξω τη λεχρίτισσα από το σπίτι μου! Αλλά ας έχει χάρη... ας έχει χάρη... Δεν ήθελε να τσακωθεί με τον Αρσένιο νυχτιάτικα.

«Δεν το κλείνουμε το παράθυρο, τώρα;» πρότεινε η Νεκταρία.

«Δε σβήνεις αυτό το πράγμα, πρώτα;» της είπε η Διονυσία.

«Τι πρόβλημα έχεις; Καπνός είναι – δε δαγκώνει!»

Ο Αρσένιος χαμογέλασε και τη φίλησε στο μάγουλο, αγκαλιάζοντας τους ώμους της με το ένα χέρι καθώς ήταν καθισμένος πλάι της.

«Δεν τον βλέπεις να σε δαγκώνει;» αποκρίθηκε η Διονυσία στη Νεκταρία. «Σβήσ' το!»

Εκείνη έμοιαζε έτοιμη να τσακωθεί αλλά, προτού μιλήσει, ο Αρσένιος τής πήρε το τσιγάρο, το έσβησε στην άκρη του πιάτου του (πράγμα που η Διονυσία θεώρησε απαράδεκτο), και της είπε: «Σβήσ' το. Είναι περίεργη, το ξέρεις.»

Α, είμαι «περίεργη» τώρα, ε! σκέφτηκε η Διονυσία, τσαντισμένη μαζί του. Ωρες-ώρες, αυτός ο άνθρωπος....

«Κάθισε,» της είπε ο Ανδρέας, πλησιάζοντάς την και φιλώντας την στην άκρη του στόματος, κάνοντάς την να ξεχάσει αμέσως τις σαχλαμάρες του αδελφού της και της γκόμενάς του καθώς ένα διεγερτικό γαργαλητό τη διέτρεχε απ' τον λαιμό ως την κοιλιά, ως τη γυναικεία της φύση. «Ας φάμε. Έχω ψοφήσει της πείνας,» συνέχισε ο Ανδρέας.

Η Διονυσία, χαμογελώντας, κάθισε, και ο Ανδρέας κάθισε δίπλα της και της γέμισε το ποτήρι με γαλανό κρασί.

Άρχισαν να τρώνε, και ο Αρσένιος είπε: «Ο Ανδρέας μού έλεγε, Διονυσία, ότι ασχολείσαι μ'έναν τύπο με υπερφυσική δύναμη και δηλητηριώδες αίμα που ισχυρίζεται πως είναι ο Οφιομαχητής...»

«Δεν 'ισχυρίζεται',» αποκρίθηκε η Διονυσία. «Αυτός είναι.»

«Ο Οφιομαχητής είν' ένας μύθος των λιμανιών, μα την Έχιδνα!»

«Δεν ξέρω, δεν τριγυρίζω στα λιμάνια. Ο Γεώργιος, πάντως, είναι αληθινό πρόσωπο.»

«Και όντως έχει δηλητηριώδες αίμα;»

«Ναι.»

«Και σπάει τα σίδερα σαν νάναι κλαδάκια;»

«Ναι.»

«Τι συμβαίνει μαζί του;»

«Η Έχιδνα τον φίλησε.»

Ο Αρσένιος και η Νεκταρία γελούσαν.

Η Διονυσία τούς αγνόησε, κόβοντας ένα κομμάτι από το ψητό καλαμάρι της που ήταν βουτηγμένο σε παχύρευστη σάλτσα.

«Και γιατί ήρθε να βρει εσένα;» τη ρώτησε η Νεκταρία. «Πού σε ήξερε; Τι θέλει;»

«Θέλει να καταλάβει διάφορα πράγματα για τον εαυτό του, και συμφώνησα να τον βοηθήσω.» Μασώντας μια μπουκιά καλαμάρι – πολύ καλομαγειρεμένο, όφειλε να παρατηρήσει. «Γιατί όχι; Η περίπτωση του έχει μεγάλο ενδιαφέρον.»

«Ανακάλυψες τίποτα καινούργιο απόψε;» ρώτησε ο Ανδρέας.

«Τα φίδια δεν επηρεάζονται από το αίμα του.»

«Σοβαρά; Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Μάλλον επειδή τον φίλησε η Έχιδνα.»

«Τρομερό,» είπε ο Αρσένιος. «Θέλω κι εμένα να με φιλήσει η Έχιδνα – να έχω υπερφυσική δύναμη και το αίμα μου να είναι δηλητηριώδες!»

«Πρόστυχε άντρα!» Η Νεκταρία τύλιξε το χέρι της πίσω απ'τον λαιμό του, τράβηξε το κεφάλι του κοντά της, και τον φίλησε με χείλη γεμάτα σάλτσα.

Η Διονυσία αναποδογύρισε τα μάτια, και ήπια μια γουλιά γαλανό κρασί.

«Πρόσεξε τι εύχεσαι,» προειδοποίησε ο Ανδρέας τον Αρσένιο. «Λένε πως η Φαρμακερή Κυρά τ'ακούει αυτά.»

«Δεισιδαίαιαιμονα...» του είπε η Νεκταρία γουρλώνοντας τα μάτια της προς τη μεριά του.

Μετά από λίγο, αφού είχαν ανταλλάξει μερικές ακόμα κουβέντες, ο Αρσένιος ρώτησε τον Ανδρέα: «Και τι πράγματα μαζεύεις εσύ για το νοσοκομείο σου στην Κυκλόπολη;»

«Δεν είναι μόνο δική μου η Ανθρώπινη Προστασία. Ε.Κ.Ε είναι – κυκλικής ευθύνης. Και παίρνω από εδώ διάφορους εξοπλισμούς. Το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου κάνει πολύ καλές τιμές σε άλλες κλινικές, σ'αντίθεση με τη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης που, άμα πας ν'αγοράσεις φάρμακα κι εξοπλισμούς από εκεί για το δικό σου νοσοκομείο, θα σε γδύσουν κανονικά. Θέλουν να μονοπωλούν τα πάντα στην πόλη. Αισχροκερδής κλίκα...» Ήπια γαλανό κρασί.

«Κι όλα όσα παίρνεις από εδώ τα κουβαλός μόνος σου ως την Κυκλόπολη; Με το τρένο;»

«Δεν είμαι τελείως μόνος· είναι και κάποιοι συνεργάτες μαζί μου. Αλλά θα μπορούσα να τα καταφέρω και μόνος μου – ίσως – αναλόγως την περίπτωση κάθε φορά.» Κάρφωσε πράσινη σαλάτα με το πιρούνι του και την έβαλε στο στόμα, μασώντας νωχελικά.

«Και βγαίνουν λεφτά έτσι; Απ'αυτή την κλινική σας, εννοώ.»

«Φυσικά. Ο σκοπός μας είναι οικονομικός, Αρσένιε. Δεν είμαστε και τόσο αλτρουιστές.»

«Εσύ θάπρεπε να παίζεις τζόγο, καλύτερα!» του είπε η Νεκταρία.

Κανείς δεν το σχολίασε.

Ο Φωνακλός σάλεψε, ξαπλωμένος πλάι στο τζάκι.

Αργότερα, ο Αρσένιος είπε: «Θα κοιμηθούμε εδώ, Διονυσία, εντάξει;» Είχαν πια τελειώσει το φαγητό, και εκείνος κι η Νεκταρία (η Νεκταρία κυρίως) ήταν αρκετά πιωμένοι.

«Το δωμάτιό σου σε περιμένει,» αποκρίθηκε η αδελφή του, «όπως πάντα.»

Σε λίγο, οι δυο τους ανέβηκαν στο επάνω πάτωμα του σπιτιού, ενώ η Διονυσία και ο Ανδρέας έμειναν στο σαλόνι, καθισμένοι στον σοφά αντίκρυ στο αναμμένο τζάκι (και τον κοιμισμένο Φωνακλά), δίπλα στο άγαλμα του Αστερίωνα που ήταν τοποθετημένο στη μια από τις τρεις γωνίες του σαλονιού (στις άλλες δύο ήταν αγάλματα της Έχιδνας και του Ζέφυρου). Ο Ανδρέας έγειρε και τη φίλησε πλάι στο αφτί· η Διονυσία μειδίασε και γύρισε και τον φίλησε στα χείλη, δυνατά, σφίγγοντας τα μαλλιά του, λέγοντας μες στο στόμα του «Επιτέλους έφυγαν»· και ο Ανδρέας φίλησε το σαγόνι της και τον λαιμό της κι άρχισε να ξεκουμπώνει τα ξύλινα κουμπιά στην πλάτη του μάλλινου φορέματός της, και βρίσκοντας και την αγκράφα του στηθόδεσμού της την άνοιξε κι αυτήν. Ξάπλωσαν στον σοφά ενώ φιλούσε τα ξαναμμένα στήθη της.

Αλλά σύντομα άκουσαν θόρυβο από το πάνω πάτωμα: μια γυναικεία φωνή που γελούσε κι έλεγε πρόστυχα λόγια. Η Νεκταρία. Μάλλον, οι δυο τους δεν ήταν οι μόνοι που είχαν έρωτες κατά νου απόψε. Η Διονυσία τσαντίστηκε. «Έπρεπε να την είχα πετάξει έξω, απ'την αρχή!» γρύλισε καθώς ανασηκωνόταν πάνω στον σοφά, με το φόρεμά της κατεβασμένο ως τη μέση και τον στηθόδεσμό της χαμένο κάπου πίσω απ'τα μαξιλάρια.

«Γάμα τους,» είπε ο Ανδρέας, βάζοντας το χέρι του στον αυχένα της και φιλώντας τα χείλη της ηχηρά. «Είναι καταφανές ότι δεν έχουν ιδέα τι κάνουν!»

Η Διονυσία γέλασε και τον τράβηξε πάλι επάνω της, αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά, με χέρια και με πόδια, αγνοώντας τις φωνές αυτής της ανώμαλης από το ταβάνι. Ο Ανδρέας έπιασε τις άκριες του φορέματός της και το τράβηξε πάνω απ'το κεφάλι της· η γλώσσα του σύρθηκε ανάμεσα στα στήθη της, κατεβαίνοντας προς τον αφαλό της. Η Διονυσία ήταν μέσα σ'ένα όνειρο...

Αργότερα, όταν τα σώματά τους ήταν ευχάριστα αποκαμωμένα και εξακολουθούσαν να είναι ξαπλωμένοι στον σοφά, γυμνοί, ο Ανδρέας τής είπε: «Σε μια, δυο μέρες θα πρέπει να φύγω,» ακραγγίζοντας την πλάτη της με τα δάχτυλά του, κάνοντας ένα υπέροχο γαργαλητό να τη διατρέξει.

«Γιατί βιάζεσαι;» μουρμούρισε η Διονυσία, με το κεφάλι της στο στήθος του. Ένα ελαφρύ χράμι τούς σκέπαζε μόνο· δεν έκανε κρύο πλάι στο τζάκι.

«Δε μπορώ να μείνω πολύ ακόμα· το ξέρεις, καρδιά μου· πρέπει να γυρίσω στην Κυκλόπολη. Άντε να φύγω σε τρεις, τέσσερις μέρες· περισσότερο δε γίνεται να καθυστερήσω. Με περιμένουν.»

Η Διονυσία αναστέναξε, ρουφώντας λαίμαργα την οσμή του. Φίλησε το πλάι του λαιμού του. Νόμιζε ότι τον ήθελε ξανά. Τώρα.

«Το σκέφτηκες αυτό που σου πρότεινα τις προάλλες;» τη ρώτησε, σέρνοντας ολόκληρη την παλάμη του επάνω στην πλάτη της, από τους γλουτούς ως τον αυχένα, κάτω απ'τα μαλλιά της. Το άγγιγμά του ήταν σαν γαλανό κρασί για εκείνη. Αλλά δεν είχε χάσει τελείως τα λογικά της (ακόμα)· καταλάβαινε τι της έλεγε, καταλάβαινε σε τι αναφερόταν.

«Μα, πώς να φύγω, αγάπη μου;» είπε, κι έγλειψε το αφτί του. «Πώς;»

«Τα ίδια λεφτά θα παίρνεις· σ'το είπα. Ίσως και περισ-»

«Δεν είναι τα οχτάρια το θέμα όταν έχω εσένα κοντά μου.»

«Γιατί, τότε;»

«Δεν ξέρω αν θέλω να φύγω απ'τη Μεγάπολη. Έχω συνηθίσει εδώ. Γνωρίζω τους ανθρώπους. Γνωρίζω... γνωρίζω γενικά τι γίνεται.» Το χέρι της χάιδευε την κοιλιά του, τα χείλη της φιλούσαν πάλι το αφτί του, το πλάι του λαιμού του, το ξυρισμένο μάγουλό του. Άγγιξε το όργανό του, μαλάσσοντάς το επίμονα, για να τον διεγείρει ξανά, κρατώντας τα μπαλάκια του μες στη χούφτα της.

«Μόνο για ύπνο είμαι τώρα. Συγγνώμη,» της είπε ο Ανδρέας και γύρισε για να τη φιλήσει στα χείλη.

«Έτσι νομίζεις!» του είπε η Διονυσία.

«Ούτε το φιλί της Έχιδνας που αποζητά ο αδελφός σου δεν μπορεί να κάνει τίποτα, πίστεψέ με.»

Η Διονυσία νόμιζε ότι την πείραζε, την προκαλούσε. «Έχω κάτι καλύτερο απ'το φιλί της Έχιδνας!»

«Η Φαρμακερή Κυρά μπορεί αυτό να το θεωρήσει προσβολή,» την προειδοποίησε ο Ανδρέας, μειδώντας.

Η Διονυσία γέλασε. «Δεν φοβάμαι!... Ξέρεις τι μαθαίνουμε οι Βιοσκόποι στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία;» και το γέλιο της έγινε πιο άτακτο τώρα.

«Τι;» Το χέρι του διέτρεξε το πόδι της που αγκάλιαζε τη μέση του, το διέτρεξε από τον γοφό ως την κνήμη – και η Διονυσία ήταν σίγουρη ότι την προκαλούσε, ο διάλογος της Σιλοάρνης, και θα του έδειχνε εκείνη, θα του έδειχνε!

«Μαθαίνουμε και κακά ξόρκια – απ’αυτά που δεν τα συζητάμε συνήθως, που ούτε καν στα μαθήματα δεν μας τα διδάσκουν αλλά τα βρίσκουμε στα βιβλία και τα δοκιμάζουμε μόνοι μας. Όλοι ξέρουν πού να τα βρουν τα κακά ξόρκια, όμως κανείς δεν το λέει ανοιχτά.»

«Τι είν’ αυτά που μου λες τώρα; Με τρομάζεις.» Τη φίλησε πάλι.

Η Διονυσία γελούσε. Γλίστρησε το χέρι της επάνω στη σφιχτή κοιλιά του. «Θες να δεις τι θα σου κάνει ένα από τα κακά ξόρκια μου;»

«Ε!» είπε ο Ανδρέας. «Όχι περίεργα πράγματα...»

«Δε θα είναι μόνιμο.»

«Δε μπορεί να πάθω τίποτα, έτσι;» Την κοίταξε καχύποπτα σχεδόν.

Και η Διονυσία συνέχιζε να γελά, νιώθοντας τα μάγουλά της να έχουν ζεσταθεί. «Όχι,» είπε, κι άρχισε να μουρμουρίζει τα λόγια για ένα Ξόρκι Ερωτικής Διεγέρσεως, το οποίο έκανε ακριβώς αυτό που υπονοούσε το όνομά του, αλλά έπιανε μόνο σε άτομα που το νευρικό τους σύστημα ήταν ήδη χαλαρωμένο. Αν και στη Μαγική Ακαδημία η Διονυσία είχε ακούσει κάποιες Βιοσκόπους να ισχυρίζονται ότι μπορούσαν να το κάνουν κι επάνω σε ανθρώπους που το νευρικό τους σύστημα δεν ήταν χαλαρωμένο – και το έλεγαν αυτό με πολύ άτακτο και χυδαίο τρόπο. Η Διονυσία, όμως, αμφέβαλλε ότι ήταν εφικτό να επιτευχθεί.

Η διέγερση του Ανδρέα έγινε φανερή σχεδόν αμέσως, και έκαναν έρωτα ξανά επάνω στον σοφά, ενοχλώντας τον Φωνακλά, που άνοιξε το ένα του μάτι, τους μπάνισε, και μετά το έκλεισε πάλι, ξαναπέφτοντας σε ύπνο πλάι στο τζάκι.

Η Διονυσία κούρνιασε τελικά πλάι στον εραστή της, κορεσμένη και νιώθοντας το σώμα της πιασμένο. Ήταν έτοιμη να αποκοιμηθεί όταν η φωνή του διέκοψε τον ύπνο της: «Είπες ότι δε θα ήταν μόνιμο. Ψεύτρα.»

«Ε;...» μουρμούρισε, μουδιασμένη. Ύστερα ο μηρός της, που ακουμπούσε επάνω του, την έκανε να καταλάβει. «Α...»

«Τι ‘α’;» είπε ο Ανδρέας γελώντας. «Άλλη φορά δε σε ξαναπιστεύω, σ’το λέω!» Χτύπησε τον αριστερό της γλουτό με την παλάμη του, αρκετά δυνατά: αντήχησε μες στο δωμάτιο.

«Μμμ...» Η Διονυσία έτριψε το πρόσωπό της επάνω στον ώμο του. Φίλησε το στήθος του. «Αφού είσαι τόσο γκρινιάρης άντρας...» Αναγκάζοντας τα βλέφαρά της ν’ανοίξουν, κοίταξε στο πάτωμα, ψάχνοντας με το βλέμμα της· βρήκε αυτό που ήθελε (το ένα από τα δύο, τουλάχιστον)· τεντώθηκε κι έπιασε τη λεπτή κάλτσα της. Τη γλίστρησε γύρω από το ορθωμένο όργανο του εραστή της κι άρχισε να το μαλάζει με το χέρι, αργά αλλά επίμονα. Ο Ανδρέας μούγκριζε κι έβγαζε ήχους που η Διονυσία έβρισκε πολύ γουστοζικούς· χαμογελούσε, με το πρόσωπό της επάνω στον ώμο του. Συνέχισε τη δουλειά της ώσπου η επίδραση του ξορκιού να έχει σβήσει από το σώμα του. Ύστερα τράβηξε την κάλτσα και την έριξε παραδίπλα.

Ο Ανδρέας μούγκρισε ξανά, αναστέναξε βαριά. Ξεροκατάπие.

«Θα κάνεις ησυχία τώρα, να κοιμηθούμε;» του είπε η Διονυσία, γελώντας.

«Είσαι επικίνδυνη τελικά,» είπε εκείνος. Και: «Πρέπει να πιώ κάτι.» Σηκώθηκε απ’τον σοφά και βάδισε ως το τραπέζι.

Τα μάτια της έτρωγαν το γυμνό, γαλανόδερμο σώμα του. Ο Ανδρέας γέμισε ένα ποτήρι με Κίτρινο Σημάδι κι επέστρεψε στον σοφά. Κάθισε, κουρασμένος. Ήπие το μισό ποτήρι μονοκοπανιά. Έστρεψε το υπόλοιπο προς τη Διονυσία, η οποία ανασηκώθηκε και ήπие κι εκείνη – αλλά πολύ λιγότερο – χωρίς να το πάρει από το χέρι του. Της άρεσε να την ποτίζει. Δεν αισθανόταν και τόσο νυσταγμένη, ξαφνικά. Σχεδόν λες και είχε κάνει επάνω στον εαυτό της Ξόρκι Νοητικής Διεγέρσεως, το οποίο διεγείρει το νευρικό σύστημα με τελειώς διαφορετικό τρόπο απ’ό,τι το Ξόρκι Ερωτικής Διεγέρσεως, μην αφήνοντάς σε να κοιμηθείς – καθιστώντας σε σαν τον Οφιομαχητή για μερικές ώρες, συλλογίστηκε φευγαλέα η Διονυσία. Αλλά δεν είχε κάνει κανένα τέτοιο ξόρκι τώρα...

Ο Ανδρέας τής είπε: «Θα το ξανασκεφτείς;»

«Τι;»

«Αυτό που σου είπα. Να έρθεις μαζί μου. Στην Κυκλόπολη.»

Η Διονυσία ήπια ακόμα μια γουλιά Κίτρινο Σημάδι από το χέρι του.
«Θα το ξανασκεφτώ,» υποσχέθηκε.

«Σκέψου το.» Ο Ανδρέας ήπια το υπόλοιπο ποτό κι άφησε το ποτήρι στο πάτωμα.

«Τι; Τώρα;» γέλασε η Διονυσία.

«Ναι· γιατί όχι;» Ήταν σοβαρός.

«Δε μπορώ να σκεφτώ τώρα, μα την Έχιδνα!»

«Σκέψου.»

«Μη με πιέζεις!» του είπε παιχνιδιάρικα. «Παλιάνθρωπε!»

«Σκέψου.» Έκλεισε το αριστερό της στήθος μες στη χούφτα του.

«Τώρα είναι σίγουρο ότι δεν μπορώ να σκεφτώ!»

«Σκέψου,» επέμεινε ο Ανδρέας, χωρίς ν'απομακρύνει το χέρι του.

Η Διονυσία γελούσε πάλι· έγειρε το κεφάλι της πάνω στον ώμο του. Σκέφτηκε, ενώ η οσμή του γέμιζε τα ρουθούνια της.

«Τι έχεις να χάσεις;» της είπε ο Ανδρέας. «Έλα, τουλάχιστον, να δεις πώς θα είναι εκεί για κάποιο καιρό, κι άμα δε σ'αρέσει φεύγεις.»

«Ναι...» μουρμούρισε η Διονυσία, που είχε αρχίσει να την αναζητά πάλι ο ύπνος, «ναι...»

8

Καθώς ο Γεώργιος ο Ράφτης περιποιείται το τραυματισμένο πόδι του Γεράσιμου, ο δεύτερος μού λέει για τους Τρομερούς Καπνούς· και συνεχίζει να μιλά ακόμα κι όταν ο Ράφτης έχει τελειώσει με τη δουλειά του. Η Ερασμία, η Διονυσία, η Λουκία, και ο Δημήτριος, που βρίσκονται επίσης στην καμπίνα του Καπετάνιου, ακούνε κι αυτοί με ενδιαφέρον. Αλλά όχι τόσο μεγάλο όσο είναι το δικό μου, είμαι σίγουρος.

Ο πειρατής λέει πως οι Καπνοί ήρθαν ένα απόγευμα σε μια από τις πόλεις των Κακών Ακτών, την Αλαφρόπετρη–

(«Την έχεις υπόψη σου, Καπετάνιε;»

«Όχι,» αποκρίνομαι, «πρώτη φορά την ακούω.»

«Είναι λίγο πιο νότια αποκεί που σας ορμήσαμε.»)

–και επιτέθηκαν, μα όχι για να κουρσέψουν αλλά για να τρομοκρατήσουν. «Θέλανε να μας δείξουνε τη δύναμή τους. Η πόλη, άλλωστε, δεν έχει και τίποτα σπουδαίο να κουρσέψεις. Είναι όμως ορμητήριο, να πούμε. Αλλά τα λάφυρα τα παίρνουνε και τα πάνε αποδώ κι αποκεί, σ’άλλα μέρη, γιατί όλοι φοβούνται ότι κάποιος θα κάνει αυτό που τώρα κάνανε οι Καπνοί. Όμως τους Καπνούς δεν τους ενδιέφεραν τα λάφυρα. Θέλανε να μας τραβήξουν την προσοχή και να μας μιλήσουν· και τελικά έγινε. Ο Καπετάνιος τους, ο Γρηγόριος Καθαρός, κι ο αδελφός του, ο μάγος, βγήκανε και μιλήσανε με πολλούς καπεταναίους των Κακών Ακτών, Καπετάνιε–»

«Ο αδελφός του είναι μάγος;»

«Ναι,» μου απαντά ο Γεράσιμος. «Όλοι το λένε. Είναι μάγος.»

Τι μου θυμίζει αυτός;... Τι άλλο; Ένας μάγος κι ο κουρσάρος αδελφός του, σύμφωνα με τις φήμες, έκλεψαν το ενεργειακό νοοσύστημα του Πολιτοβασιλέα (ο οποίος το είχε κλέψει από τον Άρχοντα της Νερκάλης)... Είναι δυνατόν, τελικά, οι Τρομεροί Καπνοί να είναι αυτοί οι καριόληδες; «Πώς τον λένε τον μάγο;» ρωτάω τον Γεράσιμο. Όχι πως ξέρω το όνομά του για να τον αναγνωρίσω.

«Δε γκξέρω, Καπ'τάνιε, δε γκξέρω,» αποκρίνεται ο πειρατής. «Ο αδελφός του που είναι μάγος' – μόνο έτσι τον έχω ακούσει.»

«Και τι είπαν με τους καπεταναίους των Κακών Ακτών;»

Έκαναν μια συμφωνία μαζί τους, μου εξηγεί ο Γεράσιμος. Τους απείλησαν πως θα τους καταστρέψουν όλους άμα δεν συνεργαστούν, οπότε εκείνοι αποφάσισαν να συνεργαστούν. Όταν οι Καπνοί ξανάρθουν και τους καλέσουν, οι πειρατές των Κακών Ακτών θα είναι πρόθυμοι να πλεύσουν μαζί τους για να κάνουν οτιδήποτε – οποιαδήποτε επίθεση – και ό,τι αρπάξουν, φυσικά, δικά τους.

«Οι Τρομεροί Καπνοί, δηλαδή, τους έχουν στρατολογήσει;» λέω.

«Δε γκξέρω άμα θα τόλεγα 'στρατολογήσει', με το συμπάθιο, Καπετάνιε' μα, ναι, έχει γίνει συνεννόηση, να πούμε. Τάχουν μιλήσει κουρσάρικα αναμεταξύ τους και τάχουνε συνεννοηθεί. Κι άμα αύριο έρθουν οι Καπνοί και μας σφυρίζουν να τους ακολουθήσουμε, πρέπει να τους ακολουθήσουμε, αλλιώς είπανε πως θα μας διαλύσουν όλους: δε θα μείνει ούτε χωριό ούτε καλύβι όρθιο στις Κακές Ακτές. Και είναι να μην τους πιστέψεις, Καπετάνιε; Είδαμε τον γίγαντά τους – τον γίγαντα του καπνού – με τα μάτια μας. Δεν είναι παραμύθι, Καπετάνιε' υπάρχει! Είναι πελώριος και γκρεμίζει ολόκληρα σπίτια με το τσεκούρι του που μοιάζει νάναι από καπνό μα συγχρόνως όχι από καπνό!»

«Σας έχουν πει πότε θα έρθουν για να σας ζητήσουν να τους ακολουθήσετε;» τον ρωτάω.

«Αν το έχουνε πει με τους καπεταναίους, εγώ δεν το ξέρω αυτό, Καπετάνιε – αλήθεια, που να με δαγκάσει η Έχιδνα! Πάντως, δεν είν' εδώ τώρα' δεν πρόκειται να σας κυνηγήσουν: για πλάκα το είπα κείνο πριν, πάνω στο... στον τρόπο του λένε, που λένε.»

«Τι έχουν στο μυαλό τους οι Καπνοί; Σκοπεύουν να σας οδηγήσουν να χτυπήσετε κάποιο συγκεκριμένο μέρος;»

«Δεν ξέρω, Καπετάνιε. Αλλά δε νομίζω πως είπανε τίποτα τέτοιο. Απλά, γενικά, να τους ακολουθήσουμε άμα το ζητήσουν.»

«Από πού έρχονται; Πού είναι το άντρο τους; Εδώ, στην Κεντρυδάτια, κάπου;»

«Ούτε αυτό το ξέρω, Καπετάνιε – αλήθεια, που να με δαγκάσει η Έχιδνα! – κι ούτε νομίζω πως κανείς άλλος στις Κακές Ακτές το ξέρει. Οι

Καπνοί δε λένε πού είναι τ'άντρο τους. Όχι πως κανείς περίμενε να το πούνε, δηλαδή.»

«Μάλιστα...» λέω. Σε σχετικό αδιέξοδο είμαστε ξανά, λοιπόν... αλλά μαθαίνουμε ολοένα και περισσότερα. Κι αυτό είναι καλό. Επιπλέον, οι Καπνοί φαίνεται τελευταία ν'ανοίγονται, να εξαπλώνονται: επίσης καλό για εμένα, γιατί σημαίνει ότι μάλλον θα είναι ευκολότερο να τους εντοπίσω.

Ο Γεράσιμος με κοιτάζει αμίλητα τώρα.

Τι άλλο να τον ρωτήσω; Υπάρχει κάτι άλλο; αναρωτιέμαι καθώς ακόμα είμαι καθισμένος στην άκρη του γραφείου μου. Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι άλλο—

Α, να! Φυσικά. Αν και, μάλλον, η απάντηση πάλι αρνητική θα είναι. «Δε μου λες,» του λέω, ανάβοντας τσιγάρο ξανά (το προηγούμενο το έχω προ πολλού σβήσει), «ξέρεις αν οι Καπνοί ήταν κάποτε στη Μικρυδάτια;»

Με κοιτάζει συνοφρυωμένος, σαν να μην έχει καταλάβει ακριβώς.

«Έχω ακούσει μια φήμη ότι οι Τρομεροί Καπνοί κυκλοφορούσαν κάποτε στη Μικρυδάτια, πριν από καιρό, προτού ονομαστούν 'Τρομεροί Καπνοί'. Ήταν, υποτίθεται, κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα, όταν η Συμπολιτεία των Ποταμών υπήρχε ακόμα στα νότια αυτής της ηπειρονήσου. Τόχεις ακούσει κι εσύ;»

«Πρώτη φορά τ'ακούγω, Καπετάνιε – αλήθεια, που η Έχιδνα να με δαγκάσει. Είναι όντως έτσι; Ήταν παλιά στη Μικρυδάτια;»

«Ίσως,» του λέω, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Λοιπόν. Άκου τώρα τι θα γίνει. Δεν έχω σκοπό να σε σκοτώσω. Θα μείνεις ζωντανός και κανείς δε θα σε πειράξει—»

«Είμαι δούλος σου, Καπετάνιε!»

«Δε χρειάζομαι δούλους. Θα σ'αφήσουμε στο επόμενο λιμάνι που θα πιάσουμε. Στην Ηχώπολη. Συμφωνείς;»

«Ναι· όπου θες εσύ, Καπετάνιε.»

«Ωραία. Μπορείς να βγεις τώρα. Πήγαινε να πάρεις λίγο αέρα επάνω, στην κουβέρτα.» Και προς τη Λουκία: «Πες τους ότι είπα κανείς να μην τον πειράξει.» (Θα το ζητούσα από τον Ράφτη, αλλά έχει φύγει εδώ και ώρα.)

Εκείνη νεύει καταφατικά προς τη μεριά μου και, ανοίγοντας την πόρτα της καμπίνας, κάνει νόημα στον Γεράσιμο να την ακολουθήσει. Ο πειρατής προσπαθεί να σηκωθεί αλλά δυσκολεύεται. Το πόδι του – το οποίο παραλίγο να κόψω με το Φιλί της Έχιδνας – τον ενοχλεί πολύ. Τον στηρίζω για να μη σωριαστεί.

«Θα σε πάω εγώ επάνω,» του λέω, σβήνοντας το τσιγάρο μου. «Έλα.» Και γνώρω στη Λουκία να μέινει τελικά στην καμπίνα. Αλλά με αγνοεί και με ακολουθεί καθώς οδηγώ τον Γεράσιμο στην κουβέρτα. Θα μπορούσα και να τον κουβαλήσω, φυσικά – άνετα – όμως δεν το κάνω· τον αφήνω να βαδίζει κι απλά τον υποστηρίζω. Η Ερασμία, ο Δημήτριος, η Διονυσία, και ο σκύλος της μένουν πίσω, στην καμπίνα.

Βγάζω τον Γεράσιμο στο ανοιχτό κατάστρωμα και φωνάζω στο πλήρωμα και στους Μακροθάνατους να μην τον πειράξουν. «Θα τον αφήσουμε στην Ηχώπολη. Δεν είναι εχθρός πια, εκτός κι άμα μας επιτεθεί.»

«Δε θα κάμω τέτοιο πράμα, Καπετάνιε!» υπόσχεται αμέσως ο πειρατής. «Ούτε που να το λες τέτοιο πράμα!»

«Έγινε,» μου λέει ο Αμολητός Δημήτριος. «Κανείς δεν τον αγγίζει.»

«Κανονικά θα τον είχαμε κρεμάσει, τον πούστη,» λέει ο Κλεμμένος Ευστάθιος, «αλλ’ αφού το ζητάς εσύ, Καπ’τάνιε, έτσι θα γίνει.»

Ο Καταραμένος Αργύριος απλά νεύει προς τη μεριά μου, και ξέρω ότι οι μισθοφόροι του δεν πρόκειται να κάνουν μαλακία· είναι επαγγελματίες, όλοι τους.

Κοιτάζω τη θάλασσα γύρω από το Χέλι· δε βλέπω πουθενά ξηρά. Βαδίζω προς τη γέφυρα και η Λουκία μ’ακολουθεί. Φτάνοντας εκεί, ρωτάω τον Δημοσθένη: «Ξέρεις πού είμαστε, έτσι;»

«Όλο δυτικά, δεν είπες;» Στέκεται μπροστά στο τιμόνι. Και ο Φαφλατάς στον ώμο του κρώζει: «Δυτικά-δενείπες Δυτικά-δενείπες Δυτικά-δενείπες!»

«Ναι.»

«Δυτικά πλέουμε. Δεν έχω χαθεί, αν γι’αυτό αναρωτιέσαι. Ακολουθώ τον χάρτη του συστήματος. Κατευθυνόμαστε προς Ηχώπολη. Αλλά τώρα, σε λίγο, οι μηχανές θα σταματήσουν· ο Χρίστος πρέπει και να ξεκουραστεί: πλησιάζει μεσημέρι.»

«Εννοείται. Θα πάρω εγώ το τιμόνι μετά από σένα.»

«Ό,τι θες. Μπορεί να το πάρει κι η Ιωάννα άμα προτιμάς.»

Κατεβαίνω ξανά στην καμπίνα του Καπετάνιου μαζί με τη Λουκία, ενώ στο μυαλό μου στριφογυρίζουν όσα μού είπε ο Γεράσιμος για τους Καπνούς και όσα έχω ήδη μάθει γι'αυτούς τελευταία.

Τι συμβαίνει εδώ; Τι κάνουν οι Καπνοί; Ζητάνε φόρο από τους Ελκάνιους της Σκιάπολης για να μην κουρσεύουν τα πλοία τους. Ζητάνε φόρο από τον Νικόλαο τον Ναυπηγό, τον νέο Άρχοντα της Ανώπολης, για τον ίδιο λόγο. Καθώς και από την Κόρη της Μελκάρνια, μάλλον. Και πιθανώς και από τον Ψηλό Νηρέα και τους Τέσσερις της Κυρτόπολης. Επιτέθηκαν στην Ηχώπολη και απαίτησαν να μπορούν στο εξής να παίρνουν από εκεί ό,τι προμήθειες θέλουν όταν περνάνε. Και σήμερα μαθαίνω ότι στρατολόγησαν τους πειρατές των Κακών Ακτών. Τι προσπαθούν να κάνουν; Να κυριαρχήσουν σ'όλες τις ακτές της Υπερυδάτιας;

Τα λέω αυτά στη Λουκία, την Ερασμία, τη Διονυσία, και τον Δημήτριο καθώς καθόμαστε μες στην καμπίνα μου. Κι εν τω μεταξύ οι μηχανές του πλοίου παύουν να λειτουργούν, δεν ακούμε πια το βουητό τους, πλέουμε με τα πανιά τώρα.

«Τέτοιου είδους άνθρωποι,» μου λέει ο Δημήτριος, «συνήθως τέτοια πράγματα επιδιώκουν, Γεώργιε. Το ξέρω από τον κακό θείο μου.» Τον Αθανάσιο Ζερδέκη, τον Άρχοντα της Κιρβιάδας, αυτό το κάθαρμα που αν το ξανασυναντήσω θα επισκεφτεί τον Αβυσσαίο, μόνιμα.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. Ανάβω ακόμα ένα Δελφίνι.

«Και τώρα που τον μνημονεύω,» προσθέτει ο Δημήτριος, «αναρωτιέμαι κιόλας τι γνώμη νάχει για τους Καπνούς...» Είναι συνοφρυωμένος, συλλογισμένος.

«Λες να έχουν επιτεθεί και στην Κιρβιάδα;»

«Ξέρω γω; Έχω καιρό να πάω στην πατρίδα μου. Αν, πάντως, είχε συμβεί αυτό, δεν μπορεί νάχε μείνει κρυφό. Λογικά θα είχε ακουστεί ως τη Μεγάπολη.»

«Ναι, μάλλον.»

«Τέλος πάντων...»

Η Λουκία λέει: «Όσο απλώνονται τόσο πιο εύκολο θα είναι να τους βρούμε, Γεώργιε.»

«Κατά πάσα πιθανότητα. Κανείς όμως δεν φαίνεται να ξέρει πού είναι το άντρο τους—»

«Αυτό ισχύει για τους περισσότερους πειρατές, όπως πολύ καλά γνωρίζεις. Εμείς τι κάναμε; Δεν κρύβαμε το άντρο μας;»

«Ναι, όμως τους Καπνούς δεν θέλουμε να τους συναντήσουμε στη θάλασσα, Λουκία. Αυτό το πλοίο δεν θα επιβιώσει αν τους συναντήσουμε στη θάλασσα, και, ίσως, ούτε εμείς.»

Μετά από λίγο ο Δημήτριος προτείνει να πάμε να πάρουμε μεσημεριανό.

«Πείνασες;» του λέω.

«Οι σκοτωμοί επάνω σε καράβια πάντα μου ανοίγουν την όρεξη,» αποκρίνεται.

Φεύγουμε από την καμπίνα μου και πηγαίνουμε στην τραπεζαρία του πλοίου, όπου φαίνεται πως οι σκοτωμοί έχουν ανοίξει την όρεξη και σ' άλλους, μέλη του πληρώματος και Μακροθάντους. Ο Καταραμένος Αργύριος είναι εδώ, καθώς και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός. Ο τελευταίος μου λέει: «Η Ιωάννα έχει πάρει το τιμόνι για την ώρα.» Νεύω προς τη μεριά του, και κάθομαι στο τραπέζι, με τη Λουκία δεξιά μου και τη Διονυσία αριστερά μου. Η Ερασμία βλέπει τον Ανθέμιο και τον πλησιάζει. Νομίζω ότι είναι δαγκωμένη μαζί του, που λένε στην Υπερυδάτια. Παράξενο; Γιατί; Ακόμα και τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου ερωτεύονται.

Ο Γεράσιμος είναι επίσης εδώ. Του έχουν δώσει φαγητό και μπίρα, αλλά κανείς δεν του μιλά. Όχι πως δεν τους δικαιολογώ.

Δεν λέμε πολλά καθώς τρώμε· είμαστε όλοι κουρασμένοι από την πρόσφατη συμπλοκή. Μετά το φαγητό, βγαίνω στην πλώρη μαζί με τον Δημοσθένη και μερικούς άλλους του πληρώματος και λέω μερικά λόγια καθώς ρίχνω στη θάλασσα τους νεκρούς μας τυλιγμένους σε γαλανά υφάσματα (τους δικούς μας νεκρούς, του τσούρμου του Χελιού· τους πειρατές που μας επιτέθηκαν τους έχουν ήδη πετάξει σαν άχρηστη σαβούρα). Ύστερα, ο Καταραμένος Αργύριος και ο Βάιος προσφέρουν στα κύματα δύο σκοτωμένους Μακροθάντους. Είναι οι μόνοι που έχασαν τη ζωή τους σ' αυτή τη συμπλοκή – και είναι πολλοί. Τους έχω πάρει μαζί μου απλήρωτα και τους έχω οδηγήσει σε τόσους κινδύνους, μα την Ήχιδνα! Η οργή μου μαίνεται μέσα μου – μια καταιγίδα

από ιοβόλους δράκους – και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου είναι το μόνο που την κρατά υπό έλεγχο.

Όταν δεν έχουμε άλλους νεκρούς επάνω στο πλοίο, πηγαίνουμε να ξεκουραστούμε. Ή, τουλάχιστον, οι υπόλοιποι πηγαίνουν να ξεκουραστούν· εγώ πάω στη γέφυρα και παίρνω το τιμόνι από την Ιωάννα των Θαλασσών.

«Σίγουρος, Καπ'τάνιε;» με ρωτά.

«Ναι. Άντε να ξαπλώσεις μερικές ώρες.»

Η Λουκία μένει μαζί μου, παρότι κι αυτή την προτρέπω να ξαπλώσει. «Η καρέκλα μια χαρά είναι,» μου λέει, και κάθεται σε μια καρέκλα της γέφυρας βγάζοντας τις μπότες της και τεντώνοντας τα πόδια της, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. «Έχω κοιμηθεί και σε χειρότερα μέρη.»

Κρατάω την πορεία μας σταθερή προς Ηχώπολη καθώς ο άνεμος των ατέρμονων ωκεανών φουσκώνει τα πανιά μας.

Όταν πλησιάζουμε πια στον προορισμό μας – και το πλήρωμα κι οι Μακροθάνατοι έχουν αρχίσει να βγαίνουν στην κουβέρτα, ενώ ο Δημήτριος κι η Διονυσία έχουν έρθει στη γέφυρα να μας επισκεφτούν (μαζί με τον Φωνακλά) – στην κονσόλα μπροστά μου ανάβει το φωτάκι που υποδηλώνει ότι οι μηχανές είναι έτοιμες για λειτουργία – ο Χρίστος'μορ βρίσκεται στο κέντρο ισχύος. Κατεβάζω τον διακόπτη και τις ενεργοποιώ. Το βούισμά τους έρχεται στ'αφτιά μας, αισθανόμαστε το πλοίο να δονείται από τη δύναμή τους.

Δεν αργούμε τώρα ν'αντικρίσουμε την Ηχώπολη, και οδηγώ το Χέλι προς το Λιγνό Λιμάνι, παρατηρώντας τις ζημιές εκεί. Σπασμένες αποβάθρες και προβλήτες, οικοδομήματα που κανόνια και καταπέλτες μοιάζει να τα έχουν χτυπήσει. Αλλά αν προσέξεις βλέπεις πως, κανονικά, κανόνια ή καταπέλτες δεν θα μπορούσαν να προκαλέσουν τέτοιες ακριβώς ζημιές. Δεν ήταν κανόνια ούτε καταπέλτες· ήταν ένας πελώριος πέλεκυς από καπνό που δεν είναι καπνός...

«Οι Τρομεροί Καπνοί τα έκαναν αυτά;» λέει η Λουκία, που τώρα πλέον δεν κάθεται στην καρέκλα, στέκεται πλάι μου, ακόμα ξυπόλυτη.

«Δε μπορώ να φανταστώ τίποτ' άλλο,» αποκρίνομαι. «Ναι, αυτοί. Ή, μάλλον, ο γίγαντάς τους.»

Αράζω το πλοίο μας σε μια από τις αποβάθρες του Λιγνού Λιμανιού και μιλάω με τους λιμενοφύλακες, οι οποίοι αμέσως με αναγνωρίζουν και χαμογελάνε και με καλωσορίζουν, και μου λένε ότι ο Βασιληάς Αργύριος θα χαρεί πολύ που θα με δει, και ότι μεγάλη καταστροφή έπεσε στο λιμάνι τους, μεγάλη καταστροφή! «Ήρθαν οι κουρσάροι που τις λένε ‘Τρομεροί Καπνοί’ κι είχανε μαζί ντους έναν γίγαντ’ από καπνό που κρατούσε τσεκούρι ίσαμ’ ένα σπίτι!» «Ναι, είν’ αλήθεια, όλοι μας τονε είδαμε, που να μας δαγκάσ’ η Έχιδνα, τονε είδαμε.» «Τίποτα δεν ημπορούσε να τονε πειράξει, Μαύρε Ξένη – τίποτα! Ρήμαζε τα πάντα!» «Και μετά, ο Καπετάνιος τους μας ζήτησε άμα ξαναράξουνε δωνά πέρα να τους δώσουμε ό,τι θέλουνε.» «Τώρα τάχανε πάρει όλα μοναχοί τους θαρρείς κι ήτανε δικά ντους.»

Οι φωνές τους έχουν αρχίσει να με ζαλίζουν και να κάνουν την οργή μου να φουντώνει. «Εντάξει,» τους λέω. «Ναι. Το έχω ακούσει. Γι’ αυτό ήρθα: επειδή το άκουσα. Θα μιλήσω τώρα με τον Βασιληά Αργύριο, αν μπορεί να με δεχτεί. Ας πάει κάποιος να τον ειδοποιήσει.» Και, φυσικά, ένας τους αμέσως καβαλά άλογο και καλπάζει προς το Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης που φαίνεται πίσω από τ’άλλα οικοδομήματά της, στα βόρεια.

Φέρνουν και για εμάς άλογα για να πάμε στο παλάτι, λέγοντας πως ο Βασιληάς των Αγρών σίγουρα θα με δεχτεί, σίγουρα. Ανεβαίνω σε ένα από αυτά, και η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, και ο Δημήτριος με μιμούνται. Το ίδιο κι ο Καταραμένος Αργύριος, η Μαρίνα, ο Ανθέμιος, κι άλλοι τέσσερις Μακροθάνατοι. Οι υπόλοιποι μένουν στο Αεικίνητο Χέλι, και λέω στον Δημοσθένη πως μπορούν, ασφαλώς, να βγουν στο λιμάνι· το μέρος είναι φιλικό.

Τροχάζουμε προς το Μεγάλο Παλάτι, με τον Ακατάλυτο να μας ακολουθεί σαν μαύρη σκιά. Ο Φωνακλός τρέχει πλάι στο άλογο της Διονυσίας, η οποία μου φαίνεται να κάθεται λιγάκι άβολα στη σέλα· δεν έχει συνηθίσει την ιππασία, είναι καταφανές.

Περνάμε από δρόμους που δεν μοιάζει νάχουν αλλάξει καθόλου από την τελευταία φορά που ήμουν εδώ. Πολυκατοικίες ορθώνονται γύρω μας μες στο απογευματινό φως, αλλά ούτε κατά διάνοια τόσο μεγάλες όσο αυτές της Μεγάπολης.

«Τι τους έκανες εδώ και σ'αγαπάνε έτσι;» με ρωτά η Λουκία, μειδιώντας.

«Σας τα διηγήθηκα, δε σας τα διηγήθηκα;» αποκρίνομαι.

Όταν φτάνουμε στην πύλη του κήπου του Μεγάλου Παλατιού, τη βρίσκουμε ανοιχτή και με φρουρούς να στέκονται εκεί για να μας υποδεχτούν επίσημα. Μπαίνουμε στον κήπο και αφιππεύουμε, καθώς ένας από τους φρουρούς μου λέει πως ο Βασιλιάς Αργύριος έχει ειδοποιηθεί και με περιμένει.

Μια συνοδία από φρουρούς και υπηρέτες μάς οδηγεί στην Αίθουσα του Θρόνου, όπου το καινούργιο έμβλημα της Ηχώπολης είναι κρεμασμένο πίσω από τον Θρόνο των Ασμάτων: ένα σπαθί κι ένα στάχυ διασταυρωμένα, με έναν ήλιο μέσα στην επάνω διχάλα του Χ κι άλλον έναν ήλιο μέσα στην κάτω διχάλα. Ο Βασιλιάς Αργύριος στέκεται μπροστά από αυτό το μεγάλο σύμβολο, και είναι όπως τον θυμάμαι· δε φαίνεται να έχει αλλάξει καθόλου. Χαμογελά αντικρίζοντάς με, και βαδίζει προς το μέρος μου. Μέσα στην αίθουσα στέκονται κι άλλοι άνθρωποι που αμέσως αναγνωρίζω: η Βασίλισσα Χρυσάνθη (η γυναίκα του Αργύριου), η Βασίλισσα των Τιμών Ευσταθία (η μητέρα του Αργύριου), ο Φοίβος Ασλάβης (Στρατηγός της Ηχώπολης και Πρωτοφύλακας των Αγρών), η Πριγκίπισσα Ευθαλία (η αδελφή του Αργύριου)...

«Γεώργιε!» λέει ο Βασιλιάς της Ηχώπολης και των Αγρών. «Καλωσόρισες, φίλε μου!» Και μου δίνει το χέρι του, το οποίο σφίγγω – συγκρατημένα, φυσικά, για να μην το σπάσω.

Χαμογελάω κι εγώ. «Καλώς σάς βρίσκω... αν και ύστερα από άσχημη κατάσταση πάλι, απ'ό,τι ακούω κι απ'ό,τι είδα με τα ίδια μου τα μάτια στο Λιγνό Λιμάνι.»

«Ναι,» μου λέει, «δυστυχώς δεχτήκαμε επίθεση, και... τέτοιο πράγμα... τέτοιο πράγμα κανείς μας δεν έχει ξαναδεί, Γεώργιε. Εγώ νόμιζα αρχικά ότι ήταν μύθος των θαλασσών όταν άκουσα γι'αυτό τον γίγαντα των Τρομερών Καπνών· αλλά, μα την Έχιδνα, δεν είναι μύθος, φίλε μου! Δεν είναι μύθος.»

«Το ξέρω,» αποκρίνομαι. «Τους έχω συναντήσει κι εγώ. Παραλίγο να με σκοτώσουν.»

Τα λόγια μου αντηχούν μες στη μεγάλη αίθουσα, κι ακούω πολλούς ν'αρχίζουν να ψιθυρίζουν ανήσυχα ολόγυρά μας.

«Πού τους συνάντησες, Γεώργιε;» με ρωτά ο Φοίβος Ασλάβης, πλησιάζοντάς με.

«Καθώς έπλεα από Σιρκόβη Μικρυδάτιας προς Μεγάπολη. Το τσεκούρι του γίγαντά τους έκοψε στη μέση το πλοίο όπου επέβαινα. Μετά βίας κατάφερα να διασώσω τον Καπετάνιο και δυο άλλους.»

Περισσότερα μουρμουρητά ακούγονται μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου.

«Έχουν γίνει ο φόβος κι ο τρόμος των θαλασσών, αυτοί οι κουρσάροι!» λέει ένας άντρας, πλησιάζοντάς με κι αυτός. «Πρέπει να είναι εξωδιαστασιακοί, μα την Έχιδνα – κανείς δεν τους ξέρει. Κι ο δαίμονας που έχουν μαζί τους...!» Δεν τον έχω ξαναδεί αυτό τον άνθρωπο, αλλά κάτι μού θυμίζει. Τι; Ποιον; Είναι γαλανόδερμος, μαυρομάλλης, μουσάτος, ντυμένος περισσότερο σαν ναυτικός παρά σαν αυλικός, νομίζω. Τον έχω συναντήσει κάπου στα ταξίδια μου, παλιότερα;

«Μου θυμίζεις κάποιον,» του λέω. «Ποιος είσαι; Έχουμε ξανασυναντηθεί;»

«Όχι,» μου αποκρίνεται, «δυστυχώς δεν έχουμε ξανασυναντηθεί, μα έχω ακούσει για σένα από τον αδελφό μου.»

«Ποιον αδελφό σου;»

Ο Αργύριος μού λέει: «Αυτός είναι ο Πρίγκιπας Δαμιανός, Γεώργιε, ο δεύτερος αδελφός μου. Όταν ήσουν εδώ έλειπε, κι όταν επέστρεψε» – μειδιά – «δεν ήθελε να τα πιστέψει αυτά που του λέγαμε για σένα και για όσα συνέβησαν στην Ηχώπολη και στους Αγρούς.»

Κοιτάζω τον Πρίγκιπα Δαμιανό πιο παρατηρητικά τώρα... Φυσικά. Ποιον άλλο να μου θύμιζε; Αυτόν μού θυμίζει: τον Βασιλιά Γεννάδιο τον Δεύτερο, τον πατέρα του. Όταν ο Γεννάδιος ήταν στην ηλικία του Δαμιανού, πιθανώς μάλιστα να του έμοιαζε ακόμα περισσότερο. Εγώ τον γνώρισα πολύ μεγάλο, προτού ο άλλος του γιος, ο Κοσμάς, τον σκοτώσει κι εξαφανιστεί.

«Είναι χαρά και τιμή μου που σε γνωρίζω,» μου λέει ο Δαμιανός.

«Παρομοίως,» αποκρίνομαι, κι ανταλλάσσω μια χειραψία και μ'αυτόν.

Τους συστήνω, ύστερα, τους συντρόφους μου: τη Διονυσία («καλή μου φίλη από τη Μεγάπολη και πολύ ικανή μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων»), τη Λουκία («επίσης πολύ καλή μου φίλη, από την

Ιχθυδάτια»), την Ερασμία («κι αυτή από την Ιχθυδάτια»), τον Δημήτριο («που ήρθε στην πόλη σας για να τη λεηλατήσει με ζάρια και τραπουλόχαρτα»), τον Καταραμένο Αργύριο («τον είχα γνωρίσει στη Μικρυδάτια, ως μισθοφόρος, και πρόσφατα ξανασυναντηθήκαμε στην Ιχθυδάτια»), και τους άλλους Μακροθάνατους («οι καλύτεροι τοξότες που έχω δει»).

Ο Αργύριος τούς χαιρετά τον έναν μετά τον άλλο, λέγοντας πως οι φίλοι του Οφιομαχητή είναι και δικοί του φίλοι, και φίλοι της Ηχώπολης και των Αγρών. Μετά, μας οδηγεί στην Αίθουσα των Δεξιώσεων και στο τραπέζι που έχουν ήδη στρώσει οι υπηρέτες του παλατιού για εμάς. Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους που ήταν στην Αίθουσα του Θρόνου μάς ακολουθούν.

Καθώς καθόμαστε και υπηρέτες γεμίζουν κούπες με ποτά και πιάτα με φαγητά, ρωτάω τον Αργύριο: «Τι έκλεψαν οι Καπνοί από το Λιγνό Λιμάνι;»

«Προμήθειες,» μου απαντά, και πίνει μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. «Φαγώσιμα.»

«Το περίμενα.» Τι άλλο μπορεί να ήθελαν από την πρωτεύουσα των Αγρών;

«Επίσης, είπαν ότι, σαν ξανάρθουν εδώ, να είμαστε πρόθυμοι να τους δώσουμε αμέσως ό,τι ζητήσουν, αλλιώς θα τα ρημάξουν όλα τα λιμάνια μας, απ'το Λιγνό ως το Χρονολίμανο. Και, μη βλέποντας άλλη, καλύτερη λύση για την ώρα, έχω προστάξει να γίνει ακριβώς αυτό αν τους δουν να έρχονται πάλι: να τους δώσουν ό,τι ζητήσουν. Δεν έχουμε όπλα που μπορούν ν'αντιμετωπίσουν τον γίγαντά τους. Τα βέλη από τις γιγαντοβαλλίστρες μας περνούσαν από μέσα του σαν να ήταν αληθινά από καπνό, και ούτε τα πυροβόλα κανόνια μας τον τραυμάτιζαν.»

«Υπάρχει κάτι που να μπορεί να τον τραυματίσει;» με ρωτά ο Φοίβος Ασλάβης.

«Όχι, απ'ό,τι ξέρω. Όχι.»

«Άμα είναι έτσι,» λέει ο Πρίγκιπας Δαμιανός, «τότε μπορούν να πλέουν όπου θέλουν και να κλέβουν ό,τι θέλουν! Από πού είναι αυτός ο δαίμονάς τους; Από ποια διάσταση έχει έρθει;»

«Ούτε αυτό το γνωρίζω,» αποκρίνομαι. «Αλλά οι ίδιοι οι Τρομεροί Καπνοί δεν είναι εξωδιαστασιακοί.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Τους είδα από κοντά, όταν επιτέθηκαν στο πλοίο όπου επέβαινα. Για Υπερυδάτιοι μού έμοιαζαν – εκτός από μία. Επιπλέον, έχω ακούσει λόγια ότι παλιά ίσως να ήταν στη Μικρυδάτια, κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα.» Και τους μιλάω γι' αυτή τη συγκεκριμένη φήμη, που όλοι – ακόμα κι ο Δαμιανός, που είναι καπετάνιος και ταξιδεύει πολύ – παραδέχονται ότι πρώτη φορά την ακούνε.

«Έχεις δίκιο, όμως, που λες ότι μάλλον είναι Υπερυδάτιοι,» μου λέει ο Αργύριος. «Και οι λιμενοφύλακες που τους είδαν το ίδιο μού ανέφεραν: ότι δεν τους έμοιαζαν για εξωδιαστασιακοί. Και ένας... ένας είπε ότι μαζί τους νομίζει πως πήρε το μάτι του τον αδελφό μου, τον Κοσμά. Τον θυμάσαι τον Κοσμά, έτσι;»

«Δεν ξεχνιέται εύκολα. Είναι σύμμαχος των Καπνών τώρα;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Σου λέγω, κάποιος νομίζει πως τον είδε. Ήταν κοντά στον Καπετάνιο των Καπνών, υποτίθεται, τον Γρηγόριο Καθαρό, και μιλούσε μαζί του, καθώς κατέβαιναν από τα πλοία τους για να λεηλατήσουν τις αποθήκες μας. Και θαρρώ πως μπορεί αυτός, ο τρισκατάρατος, ο Κοσμάς, να οδήγησε τους Τρομερούς Καπνούς στην πόλη μας!» Η οργή στο πρόσωπό του μοιάζει τώρα να προσπαθεί να συγκριθεί με τη δική μου.

Αυτή τη φορά η Διονυσία ήθελε να δει πώς λειτουργούσαν οι υδατοτρόπες δυνάμεις του. Πίστευε ότι ίσως μπορούσε να καταλάβει κάτι περισσότερο για τον Γεώργιο μέσα από τη χρήση τους. Είχε γεμίσει μια λεκάνη με νερό, στο μέγεθος όσο ένας από τους πάγκους του εργαστηρίου κάτω από το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου, και ζήτησε από τον Οφιομαχητή να κάνει το νερό να κινηθεί.

Ήταν μόνοι ξανά· δεν είχε έρθει κανείς άλλος εκτός από την Ευθαλία η οποία ήταν τυλιγμένη στον αριστερό πήχη του Γεωργίου.

«Το φίδι που μου πήρες τι το έκανες;» τον ρώτησε η Διονυσία, από περιέργεια.

«Τον Δαμιανό; Στο δωμάτιό μου είναι, στο Ονομαστό. Ήθελες να τον ξαναδείς;»

«Όχι απαραίτητα.»

«Ωραία· γιατί βαριόταν να έρθει.» Έχοντας βγάλει την κάπα του, σήκωσε το δεξί του μανίκι και βύθισε το χέρι του ως τον καρπό μέσα στο νερό της πλαστικής λεκάνης. «Έτοιμη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Διονυσία. «Κάνε ό,τι νομίζεις. Χρησιμοποίησε τις υδατοτρόπες δυνάμεις σου στο μέγιστο, βασικά. Αλλά σταδιακά, όχι αμέσως.» Κι άρχισε να υποτονθορύζει τα λόγια για ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως.

Ο Γεώργιος, χωρίς να κινήσει το χέρι του, έκανε το νερό να αφρίσει. Ύστερα, το έκανε να αφρίσει ακόμα περισσότερο και κύματα να σηκωθούν... και πιο πολλά κύματα... και πιο πολλά... Ολόκληρη προσομοίωση θαλασσοταραχής μέσα στη λεκάνη.

Η Διονυσία τον παρατηρούσε με τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της, και τελικά είπε: «Αρκετά. Αρκετά.»

Ο Οφιομαχητής έβγαλε το χέρι του από το νερό. «Τι είδες;»

«Τα ίδια πάλι. Τίποτα. Αν και, για να είμαι ειλικρινής, δεν περίμενα να διακρίνω κάτι μ'ένα απλό Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως. Ήμουν, όμως, περίεργη να το δοκιμάσω.

»Θα πρέπει τώρα να στήσουμε μερικούς αισθητήρες, όπως και την προηγούμενη φορά.»

Ο Γεώργιος δεν έφερε αντίρρηση, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμους σφύριζε επίμονα μέσα του για να κρατά μακριά τη φαρμακερή οργή του. Μήπως έχανε, τελικά, την ώρα του εδώ, βάζοντας και τη Διονυσία σε αχρείαστο μπελά; αναρωτιόταν. Ευτυχώς, τουλάχιστον, η ίδια δεν έμοιαζε να ενοχλείται. Και την είχε συμπαθήσει.

Η Βιοσκόπος τράβηξε τέσσερις μεταλλικές στήλες από μια γωνία του εργαστηρίου. Στην κορυφή κάθε στήλης ήταν κι ένας ισχυρός αισθητήρας – αυτοί που είχε χρησιμοποιήσει και την προηγούμενη φορά, όταν είχε βάλει τον Γεώργιο να σπάσει διάφορα πράγματα. Τους έστησε τώρα γύρω από τη λεκάνη και τους συνέδεσε με καλώδια που έρχονταν από ενεργειακές φιάλες και από ένα υπολογιστικό σύστημα με οθόνη και κονσόλα. Ενεργοποίησε το τελευταίο με το γύρισμα ενός διακόπτη, και πάτησε μερικά πλήκτρα για να κάνει κάποιες ρυθμίσεις. Ύστερα, πιέζοντας ένα ακόμα πλήκτρο έθεσε σε λειτουργία τους αισθητήρες, και ο υπόκωφος βόμβος τους άρχισε ν'ακούγεται.

Η Διονυσία πήρε τρία πλαστικά караβάκια από την τσάντα της και τα έβαλε μέσα στη λεκάνη να επιπλεύσουν. «Μπορείς να τα αναποδογυρίσεις με τις υδατοτρόπες δυνάμεις σου;»

«Φυσικά και μπορώ.»

«Εντάξει. Κάνε το. Χρησιμοποίησε τις δυνάμεις σου στο μέγιστο ξανά.» Και βάδισε ως την κονσόλα, κοιτάζοντας την οθόνη.

Ο Οφιομαχητής έβαλε το χέρι του στο νερό και επανέλαβε ό,τι είχε κάνει και πριν. Τρικυμία ξέσπασε στη λεκάνη, τα τρία πλαστικά караβια ναυάγησαν.

«Τα ίδια,» είπε η Διονυσία, απογοητευμένα. «Σταμάτα.»

Ο Γεώργιος έβγαλε το χέρι του από το νερό. «Δεν παρατήρησες καμιά διαφορά;»

«Όχι, τίποτα. Δε μου λες: όταν χρησιμοποιείς τις υδατοτρόπες δυνάμεις σου, αυτό σε κουράζει;»

«Ναι, αν το κάνω για πολλή ώρα.»

«Χμμ...» Ήταν συλλογισμένη, βηματίζοντας μες στο εργαστήριο με τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά στο στήθος, κάνοντας τον νοσοκομειακό χιτώνα της να πτυχώνει. Στάθηκε ξαφνικά. «Υπάρχει όριο στην ένταση;»

«Τι εννοείς;»

«Θα μπορούσες να αναποδογυρίσεις μια βάρκα; Ένα καράβι;»

«Κανονική βάρκα – όχι παιχνίδι σαν αυτά εδώ; Δε μπορώ να το κάνω, Διονυσία. Εκτός αν χρησιμοποιήσω και τη σωματική μου δύναμη· αν πλησιάσω, δηλαδή, και σπρώξω τη βάρκα.»

«Τι άλλο μπορείς να κάνεις με τις υδατοτρόπες ιδιότητές σου;»

«Μπορώ να τις χρησιμοποιήσω για να με βοηθήσουν στην κολύμβηση. Ουσιαστικά, δεν χρειάζεται να κολυμπάω· απλά αφήνω το σώμα μου ακίνητο και το μετακινώ με τη χρήση υδατοτρόπων δυνάμεων.»

«Πόσο γρήγορα;»

«Πιο γρήγορα απ'ό,τι μπορεί να κολυμπήσει άνθρωπος, αλλά όχι πιο γρήγορα απ'ό,τι μπορεί να τρέξει μια μηχανοκίνητη βάρκα.»

«Κι αυτό σε κουράζει;»

«Ναι, όπως σου είπα, αν το κάνω για κάμποση ώρα.»

«Σε κουράζει περισσότερο από το αν απλά κολυμπήσεις με τα χέρια και με τα πόδια;»

«Φυσικά. Με τα χέρια και με τα πόδια δεν θα είχα κουραστεί παρά ελάχιστα στο ίδιο χρονικό διάστημα.»

«Επομένως... επομένως, οι υδατοτρόπες δυνάμεις σου σε εξαντλούν πιο εύκολο από οτιδήποτε άλλο. Σωστά;»

«Μάλλον. Ναι. Δεν έχω υπόψη μου κάτι άλλο που να με εξαντλεί περισσότερο. Εκτός απ'το να με χτυπάς με ενεργειακό ρεύμα, δηλαδή. Αυτό μπορεί να με κάνει να λιποθυμήσω, αλλά όχι τόσο εύκολα όσο τους φυσιολογικούς ανθρώπους.»

«Και τότε... κοιμάσαι;»

«Αν η λιποθυμία μπορεί να θεωρηθεί ύπνος...»

«Και τι γίνεται τότε, Γεώργιε; Είναι ο ύπνος σου κανονικός;»

«Υποθέτω.»

«Ονειρεύεσαι;»

Ο Οφιομαχητής προσπάθησε να θυμηθεί τι είχε συμβεί όλες εκείνες τις φορές που είχε ακούσια κοιμηθεί ύστερα από χτυπήματα. «Ναι,» είπε. «Έχει γίνει, έχω ονειρευτεί.»

«Νομίζεις ότι η χρήση των υδατοτρόπων δυνάμεών σου σε κουράζει όπως και το χτύπημα από ενεργειακό ρεύμα, ή είναι κάτι διαφορετικό;»

Ο Γεώργιος συνοφρυώθηκε. «Δεν είμαι σίγουρος, αλλά ίσως να υπάρχει κάποια διαφορά.»

«Να σου ρίξω με το ενεργειακό πιστόλι μου;»

«Αν θέλεις.»

«Δεν έχεις πρόβλημα, έτσι;»

«Κάν' το· δεν πρόκειται να πεθάνω.» Έβγαλε τη μπλούζα του, μένοντας γυμνός από τη μέση κι επάνω. «Θα προτιμούσα, όμως, να μη με σημαδέψεις στο κεφάλι.»

«Δεν είχα σκοπό τέτοιο πράγμα! Και ούτε χρειαζόταν να γδυθείς. Στο πόδι σκεφτόμουν να—»

«Όχι· ρίξε μου εδώ.» Άγγιξε το στήθος του.

«Αυτό είναι επικίνδυνο. Μπορεί η καρδιά σου—»

«Δεν υπάρχει κίνδυνος, Διονυσία. Με μία ενεργειακή ριπή δεν πρόκειται ούτε καν να λιποθυμήσω, είμαι βέβαιος.»

«Από πόσο κοντά; Αν σου ρίξω εξ επαφής;»

«Θα με τραντάξεις πιο δυνατά, αναμφίβολα· αλλά και πάλι δε νομίζω να λιποθυμήσω.»

«Περίμενε λίγο να φέρω το πιστόλι μου από πάνω.»

«Πάρε το δικό μου.»

«Έχεις μαζί σου;»

«Ναι.» Πλησίασε την κάπα του εκεί όπου την είχε κρεμάσει και τράβηξε ένα ενεργειακό πιστόλι από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της. Το έδωσε στη Διονυσία. «Ρίξε μου.» Στάθηκε αντίκρυ της, στο ένα μέτρο απόσταση.

Εκείνη ύψωσε το όπλο, κρατώντας το και με τα δύο χέρια, και τον σημάδεψε. Αισθάνθηκε άσχημα – πολύ άσχημα – που θα χτυπούσε έναν άνθρωπο ο οποίος δεν την είχε πειράξει... Κατέβασε το πιστόλι. «Δεν μπορώ,» είπε.

«Τι εννοείς;»

«Δεν μπορώ, Γεώργιε. Δεν μπορώ να ρίξω σε κάποιον έτσι, χωρίς να μου έχει κάνει τίποτα. Δεν... Τι θα γίνει αν, κατά λάθος, για κάποιο λόγο, σε βλάψω. Δε μπορώ να το κάνω!»

Ο Οφιομαχητής γέλασε. «Μην είσαι ανόητη. Ρίξε μου.» Ξετύλιξε την Ευθαλία απ'τον αριστερό του πήχη και την άφησε σ'έναν από τους πάγκους του εργαστηρίου. «Ορίστε, τώρα δεν είναι επάνω μου ούτε η Ευθαλία που ίσως και να την ενοχλούσες. Ρίξε μου.»

Η Βιοσκόπος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Έστρεψε τη λαβή του πιστολιού προς τον Γεώργιο.

«Κάν' το, Διονυσία! Δεν πρόκειται να πάθω τίποτα. Μια ενεργειακή ριπή δεν θα με βλάψει.»

Η Διονυσία αναστέναξε. «Εντάξει. Πήγαινε να σταθείς, τουλάχιστον, ανάμεσα στους αισθητήρες.»

Ο Γεώργιος πήγε και στάθηκε εκεί, με την πλαστική λεκάνη με τα αναποδογυρισμένα караβάκια δίπλα του.

Η Διονυσία έριξε μια ματιά στην οθόνη του υπολογιστικού συστήματος. Πάτησε δυο πλήκτρα στην κονσόλα και μετά στάθηκε ένα μέτρο απόσταση από τον Οφιομαχητή. Τον σημάδεψε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Αν τον σκοτώσω, σκέφτηκε. Αν... Όχι, δεν μπορεί να πεθάνει. Μια ενεργειακή ριπή είναι, όχι σφαίρα ή βέλος. Αλλά αν... Σε νοσοκομείο είμαστε, μα τον Αστερίωνα! Ό,τι και—

«Κάν' το, Διονυσία!» είπε ο Γεώργιος. «Μην ανησυχείς. Τελείωνε!» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε έντονα μέσα του.

Η Διονυσία τράβηξε τη σκανδάλη. Η ενεργειακή ριπή χτύπησε τον Οφιομαχητή στο στήθος, τραντάζοντας τον προς στιγμή, κάνοντας ένα μικρό έγκρουμα στο κατάμαυρο δέρμα του. Αλλά εκείνος συνέχισε να στέκεται όρθιος.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε αμέσως η Διονυσία κατεβάζοντας το όπλο.

«Εντάξει.»

«Ζαλίζεσαι;»

«Όχι.»

Η Διονυσία άφησε το πιστόλι παραδίπλα κι έκανε ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως, το οποίο της έδειξε ότι ο Γεώργιος

πράγματι δεν έμοιαζε να έχει κανένα έκδηλο αρνητικό σύμπτωμα από τη ριπή. Αναστέναξε. «Ευτυχώς.»

Ο Οφιομαχητής γέλασε. «Σ’το είπα, δε σ’το είπα;»

«Δεν πόνεσες, δηλαδή, μα την Έχιδνα;»

«Φυσικά και πόνεσα, αλλά δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο για εμένα.»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι, νιώθοντας ακόμα τον λαιμό της ξερό. Πλησίασε το υπολογιστικό σύστημα και κοίταξε την οθόνη. Τα δεδομένα που της έδειχνε για το σώμα του Γεώργιου τη στιγμή του ενεργειακού χτυπήματος ήταν λίγο διαφορετικά από τα δεδομένα που έδειχνε πριν. Αναμενόμενα, σκέφτηκε η Διονυσία, και τα παρατήρησε: κάποιες μυϊκές συσπάσεις, μια μικρή αλλαγή στον ρυθμό λειτουργίας της καρδιάς... Αλλά όλα ήταν πολύ πιο ήπια απ’ό,τι αν χτυπούσες έναν κανονικό άνθρωπο με ενεργειακό πιστόλι· η Διονυσία ήταν σίγουρη γι’αυτό. Κατά πρώτον, ένας κανονικός άνθρωπος θα είχε χάσει τις αισθήσεις του από μια τόσο κοντινή ριπή και, μάλιστα, στο στήθος. Μπορεί, επιπλέον, να είχε πάθει και τίποτ’ άλλο, αν και προσωρινό: κάτι σχετικό με την καρδιά του ή με τους πνεύμονες. Η αναπνοή του Γεώργιου ήταν ελαφρώς πιο έντονη, σύμφωνα με το υπολογιστικό σύστημα, όταν τον είχε χτυπήσει η ριπή· τίποτα περισσότερο. Εξωφρενικό...

Η Διονυσία τού είπε τις παρατηρήσεις της. «Όλα αυτά, βέβαια, δεν μας οδηγούν σε κάποιο καινούργιο συμπέρασμα για εσένα,» πρόσθεσε. «Το μόνο που...»

«Τι;»

«Το μόνο που θα ήθελα να δω, Γεώργιε, είναι τι συμβαίνει όταν λιποθυμάς. Αλλά αυτό δεν μπορώ να το δοκιμάσω.»

«Γιατί όχι;»

«Είσαι σοβαρός; Προτείνεις να σου ρίχνω ενεργειακές ριπές ώσπου να λιποθυμήσεις;»

«Θα μπορούσες και να μου ρίχνεις ροπαλιές μέχρι να λιποθυμήσω. Καλύτερα ενεργειακές ριπές.» Ήταν περίεργος να μάθει τι συνέβαινε με τον εαυτό του. Πολύ περίεργος.

«Δε μπορώ να το κάνω αυτό, Γεώργιε.»

«Μπορείς.»

Η Διονυσία, όμως, ακόμα δίσταζε και τελικά συμφώνησαν να το δοκιμάσουν αύριο ίσως. Ίσως.

Έφυγαν από το υπόγειο εργαστήριο και από το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου, και πέταξε τον Οφιομαχητή μέχρι το Ονομαστό με το τρίκυκλο όχημά της προτού κατευθυνθεί προς το σπίτι της στους Λοφότοπους.

Ο Γεώργιος ανέβηκε στο δωμάτιο του και ξεκλείδωσε την πόρτα, μπαίνοντας. Η Ευτέρπη, που είχε μόλις κοιμηθεί, ξύπνησε κι ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι της. «Καλώς τον ταξιδιώτη,» είπε, παραμερίζοντας μαύρα μαλλιά από το καφετόδερμο πρόσωπό της.

Ο Γεώργιος έβγαλε την κάπα του και την κρέμασε.

«Τι σου κάνει η φίλη μου;» τον ρώτησε η Ευτέρπη.

«Τα γνωστά.» Έβγαλε τις μπότες και τη μπλούζα του...

...και η Ευτέρπη πρόσεξε το πρόσφατο έγκλημα στο στήθος του. «Τι είν' αυτό εκεί;» Έδειξε.

Ο Οφιομαχητής ξετύλιξε την Ευθαλία από τον αριστερό του πήχη και την άφησε στο κρεβάτι του, όπου ο Δαμιανός κοιμόταν πάνω στο μαξιλάρι. «Από ενεργειακή ριπή.»

«Ενεργειακή ριπή; Τι κάνετε, γαμώτο;»

Ο Γεώργιος έβγαλε το παντελόνι του, κάθισε οκλαδόν στο κρεβάτι του, και της είπε πώς είχαν περάσει την ώρα τους εκείνος και η Βιοσκόπος.

Η Ευτέρπη'σαρ, καθότι του τάγματος των Ερευνητών, άκουσε τα πάντα με ενδιαφέρον. Μετά είπε: «Δεν είναι αρκετά αυτά που έκανε η Διονυσία. Και εννιώ σχετικά με τις υδατοτρόπες ιδιότητές σου. Απλά έλεγξε μήπως συμβαίνει τίποτα το βιολογικό μέσα στο σώμα σου. Αλλά ίσως να συμβαίνουν κι άλλα πράγματα. Πράγματα σχετιζόμενα με άλλες ενέργειες.»

«Τα οποία τι μπορεί να μας δείξουν;»

«Δεν ξέρω. Οτιδήποτε.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Νάρθω μαζί σου την επόμενη φορά;»

Ο Γεώργιος ήταν σκεπτικός για λίγο.

«Εκτός αν πηδιάστε εκεί μέσα...» είπε η Ευτέρπη, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Οφιομαχητής την αγριοκοίταξε.

Η Ευτέρπη μειδίασε.

«Έλα,» της είπε, «αν νομίζεις ότι μπορείς να εντοπίσεις κάτι που δεν μπορεί η Διονυσία.»

«Θα έρθω.»

«Καμιά δουλειά βρήκες;» Το μεσημέρι δεν την είχε ρωτήσει, και το πρωί δεν ήταν μαζί της· είχε πάει να ψάξει για το χαμένο πλοίο του στα λιμάνια της Μεγάπολης (χωρίς κανένα αποτέλεσμα, ως συνήθως, και με την οργή του να μαίνεται μέσα του).

«Μία ίσως και να μ'ενδιέφερε,» είπε η Ευτέρπη. «Ίσως, αλλά...»

«Τι είναι;»

«Ένα καράβι ψάχνει για μάγο. Ο προηγούμενος μάγος θέλει να φύγει, βασικά, κι αναζητά αντικαταστάτη. Ήταν μες στη συμφωνία που είχε κάνει με τον Καπετάνιο: αν φύγει να του βρει αντικαταστάτη.»

«Και γιατί δεν πήγε στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία Υπερυδάτιας;»

«Πού νομίζεις ότι τον συνάντησα;» είπε Ευτέρπη.

«Μοιάζει με καλή δουλειά. Γιατί δεν τη δέχτηκες; Μπορεί να την πάρει κάνας άλλος.»

«Η πληρωμή...»

«Τι;»

«Δεν είναι και τόσο καλή, και ο μάγος ζητά αφρό για να πάρεις τη θέση του – πράγμα που είναι πρόβλημα.»

Αφρός στην αργκό της Υπερυδάτιας σήμαινε, όπως ήξερε ο Γεώργιος, χρήματα που δεν φαίνονταν, που δίνονταν ανεπίσημα. Σε άλλες διαστάσεις αυτό το έλεγαν *αέρα*. Για παράδειγμα, να πληρώσεις ένα συγκεκριμένο ποσό προκειμένου να σου παραχωρήσει κάποιος ένα κατάντημα που ως τώρα νοίκιαζε. Αλλά στην Υπερυδάτια ήταν *αφρός*.

«Δεν έχεις να του δώσεις τα οχτάρια...»

«Φυσικά και όχι,» είπε η Ευτέρπη. «Πού να τα βρω, μα την Έχιδνα; Επιπλέον, δεν ξέρω αν η δουλειά με συμφέρει. Όπως σου είπα, η πληρωμή δεν είναι και τόσο καλή. Τριάντα τοις εκατό λιγότερη, περίπου, απ'ό,τι δίνουν άλλοι караβοκύρηδες σε μάγους. Γι'αυτό ίσως ο συγκεκριμένος μάγος θέλει να φύγει – αν και δεν μου είπε τον λόγο.»

Ο Γεώργιος τη ρώτησε τι αφρό ζητούσε, και η Ευτέρπη απάντησε.

«Δυστυχώς δεν μπορώ να σε βοηθήσω,» της είπε ο Γεώργιος. «Δεν έχω τόσα οχτάρια.»

«Ούτε και θα σ'τα ζητούσα, μα την Έχιδνα. Δεν είναι λίγα.»

«Σου χρωστάω· μην το ξεχνάς.»

Η Ευτέρπη κούνησε το κεφάλι. «Τέλος πάντων. Δεν τα έχεις, και δεν είμαι καν σίγουρη ότι θα ενδιαφερόμουν για τη δουλειά ούτως ή άλλως.»

Μετά από λίγη κουβέντα ακόμα, κοιμήθηκαν. Ή, τουλάχιστον, η Ευτέρπη κοιμήθηκε. Ο Οφιομαχητής έμεινε, φυσικά, ξάγρυπνος όπως πάντα. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του καθώς καθόταν οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι...

Το επόμενο μεσημέρι, ενώ διέσχιζε την Ανατολική Μεσογέφυρα που ένωνε τις Νήσους Όλντη και Κάλδνη, κατευθυνόμενος προς τη Νήσο Κάλδνη με σκοπό να επιστρέψει από εκεί στο Ονομαστό, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. Ήταν η Διονυσία, και του είπε πως απόψε δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν το βιολογικό εργαστήριο κάτω από το Νοσοκομείο, γιατί κάποιος άλλος θα το χρησιμοποιούσε για μια δουλειά. «Θα σε πείραζε να έρθεις στο σπίτι μου; Θα περάσω εγώ να σε πάρω, με το όχημά μου.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Θέλει, όμως, να είναι μαζί μας και η Ευτέρπη. Για να δει κάτι, λέει, σχετικά με τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου.»

«Εεε... εντάξει, ας έρθει κι αυτή. Ας έρθει. Θα περάσω από το Ονομαστό κατά τις έξι. Καλώς;»

«Έγινε.»

«Καλό μεσημέρι, Γεώργιε.» Και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Ο Οφιομαχητής ανέβηκε σ'ένα από τα μακριά εξάτροχα δημόσια επιβατηγά της Μεγάπολης για να τον πάει πιο γρήγορα στον Ψηλόγερο, και από τη στάση βάδισε ως το ξενοδοχείο. Εκεί συνάντησε την Ευτέρπη να έχει μόλις κάνει μπάνιο και της είπε ότι θα πήγαιναν στο σπίτι της Διονυσίας το απόγευμα.

«Έχεις ξαναπάει;» τη ρώτησε.

«Όχι, αλλά θα είναι καμιά υπόγεια τρύπα, υποθέτω,» πρόσθεσε, μειδώντας κάτω από τη μεγάλη μύτη της.

Η Διονυσία δεν άργησε στο ραντεβού της. Στις έξι και πέντε ακριβώς, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Γεώργιου κουδούνισε ξανά και ήταν εκείνη. «Είμαι μπροστά στο ξενοδοχείο,» του είπε.

Ο Οφιομαχητής και η Ευτέρπη κάθονταν οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι του και έπαιζαν Δάγκωμα της Έχιδνας. Ο πρώτος αποκρίθηκε τώρα στη Διονυσία: «Ερχόμαστε,» και μάζεψε τα τραπουλόχαρτά του. Σηκώθηκαν και ντύθηκαν. Ο Γεώργιος άφησε την Ευθαλία να τυλιχτεί στον δεξή του πήχη και τον Δαμιανό στον αριστερό – δύο ζωντανά περικάρπια που σύριζαν και κοίταζαν με φιδίσια βλέμματα.

Μαζί με την Ευτέρπη, κατέβηκε από το δωμάτιο και βγήκε από το ξενοδοχείο. Το τρίκυκλο της Διονυσίας τούς περίμενε απέναντι – ένα συμπαγές όχημα βαμμένο πράσινο, με τους δύο πίσω τροχούς λίγο μεγαλύτερους από τον μπροστινό. Η Βιοσκόπος, καθισμένη στη θέση του οδηγού, άνοιξε τη δεξιά πόρτα σαν φτερούγα πουλιού, και ο Οφιομαχητής κι η Ευτέρπη'σαρ κάθισαν στο πισινό κάθισμα. Ύστερα η Διονυσία έκλεισε πάλι την πόρτα κι ενεργοποίησε τη μηχανή.

«Μου είπε ο Γεώργιος ότι κάτι θέλεις να δεις για τις υδατοτρόπες ιδιότητές του...;» είπε καθώς πατούσε το πετάλι ξεκινώντας τους τροχούς.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ευτέρπη.

«Τι;» Η Διονυσία οδηγούσε προς τους Λοφότοπους, που βρίσκονταν βορειοανατολικά του Ψηλόγερου.

«Δεν έφαξες για άλλες ενέργειες, απ'ό,τι κατάλαβα. Απλά έβλεπες μήπως κάτι περίεργο συνέβαινε μες στο σώμα του. Έτσι δεν είναι;»

«Πράγματι.» Είχε το βλέμμα της στους δρόμους και τα χέρια της στο τιμόνι.

«Κανονικά, έπρεπε να το είχες ελέγξει κι αυτό. Μπορεί να βγάλουμε κάποιο συμπέρασμα.»

«Νομίζεις;»

«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά ίσως.»

«Θέλεις, δηλαδή, να τον βάλουμε πάλι να χρησιμοποιήσει τις υδατοτρόπες ιδιότητές του;»

«Ναι. Μια λεκάνη με νερό δεν χρειάζεται μόνο;»

«Ακριβώς. Μπορούσατε να το είχατε κάνει κι οι δυο σας...»

«Σκέφτηκα ότι θα ήθελες να είσαι κι εσύ εκεί, μέσα στο εργαστήριό σου. Στο σπίτι σου έχεις εξοπλισμούς;»

«Κανονικά, όχι, δεν έχω τέτοιους εξοπλισμούς, αλλά έφερα μερικούς απαραίτητους από το Νοσοκομείο. Τους έβαλα στο υπόγειο. Εκεί θα κάνουμε τη δουλειά μας.»

Η Διονυσία οδήγησε το τρίκυκλό της έξω από τον Ψηλόγερο και μέσα στους δρόμους των Λοφότοπων που ήταν όλο απότομες ανηφόρες και κατηφόρες, με πολυκατοικίες να ορθώνονται τριγύρω. Σταμάτησε σ'ένα γκαράζ για ν'αφήσει το όχημά της – το γκαράζ όπου πάντα το άφηνε· την ήξεραν εκεί – και ύστερα βάδισε ως το σπίτι της μαζί με τον Οφιομαχητή και την Ευτέρπη'σαρ. Δεν ήταν μακριά.

Στον μικρό κήπο μετά την πρασινομέταλλη πόρτα, ένας μεγάλος τριχωτός σκύλος βγήκε από ένα σπιτάκι από ξύλο και θαλασσόλιθο, παρατηρώντας τους ξένους με κάποια επιφύλαξη στα μάτια.

Η Διονυσία μειδίασε. «Αυτός είναι ο Φωνακλάς. Δεν φωνάζει πολύ.» Και έβαλε το κλειδί της στην είσοδο του σπιτιού, σπρώχνοντάς την και περνώντας το κατώφλι.

Την ακολούθησαν στο χολ. «Αφήστε στην κρεμάστρα ό,τι πράγματα δεν θέλετε να πάρετε μαζί σας στο υπόγειο,» τους είπε. Αλλά ούτε ο Οφιομαχητής ούτε η Ευτέρπη'σαρ άφησαν τίποτα.

Ο Ανδρέας Νιλκόδιος παρουσιάστηκε από τη μεριά του σαλονιού της Διονυσίας. «Καλησπέρα, Γεώργιε,» είπε.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Φίλη σου;» Κοίταξε την Ευτέρπη.

«Ναι.»

Η Διονυσία είπε: «Αυτή είναι η Ευτέρπη'σαρ, που σου έλεγα – που ήμασταν μαζί στη Μαγική Ακαδημία.»

«Α, ναι, σωστά.»

Η Ευτέρπη τον παρατηρούσε και σκεφτόταν: Τον έχω ξαναδεί κάπου; Κάτι τής θύμιζε. «Χάρηκα,» τον χαιρέτησε. «Κι ο Γεώργιος μού μίλησε για σένα.»

«Ελπίζω να μη σου είπε ότι ήμουν ενοχλητικός.»

Η Ευτέρπη μειδίασε. Ο τύπος είχε κάτι το γοητευτικό επάνω του. Τι, όμως; αναρωτήθηκε. Και γιατί νομίζω πως κάπου τον έχω ξαναδεί; «Απλά μου είπε ότι ήσουν εκεί,» αποκρίθηκε. Δεν ήταν κάτι το συγκεκριμένο που ήταν γοητευτικό επάνω του, αποφάσισε. Ήταν το όλο του... ύφος. Το πώς ήταν το σώμα του, το πώς στεκόταν. Πηδιέται μαζί του η Διονυσία; Πρέπει να πηδιέται, αλλιώς τι κάνει αυτός ο τύπος στο σπίτι της;

«Εντάξει,» είπε η Διονυσία. «Πάμε κάτω.» Και βάδισε προς τη στριφτή ξύλινη σκάλα.

Την ακολούθησαν, και ο Ανδρέας ρώτησε την Ευτέρπη: «Γιατί είσαι εδώ;»

«Εσύ γιατί είσαι εδώ;»

«Εγώ ρώτησα πρώτος,» αποκρίθηκε, και η Ευτέρπη αισθάνθηκε να χαμογελά άθελά της. Πού τον έχω ξαναδεί, τον διάολο της Σιλοάρνης; Δούλευε σε κάνα μπουρδέλο της Τριάνης κάποτε; Παραλίγο να τον ρωτήσει. Θα τον ρωτούσε αν δεν ντρεπόταν– Τριάνη; Ναι, εκεί νόμιζε ότι τον είχε ξαναδεί! Κάπου στην Τριάνη...

«Δεν απαντάς;» είπε ο Ανδρέας. «Είναι μυστικός;» καθώς έφταναν στο υπόγειο και η Διονυσία άναβε το ενεργειακό φως στο ταβάνι. Ο χώρος δεν είχε πολλά πράγματα: κυρίως, αντικείμενα που η Διονυσία έβαζε για αποθήκευση. Επίσης, εδώ ήταν τώρα στημένες και οι τέσσερις μεταλλικές στήλες με τους ισχυρούς αισθητήρες – τις είχε φέρει από το εργαστήριο του Νοσοκομείου. Και όχι μόνο αυτές, αλλά κι ένα υπολογιστικό σύστημα με κονσόλα και οθόνη, και ένα χυμικό σύστημα με φιαλίδια και σωληνώσεις. Ήταν τοποθετημένα επάνω σ'έναν ξύλινο πάγκο.

Η Ευτέρπη αποκρίθηκε στον Ανδρέα: «Θέλω να δοκιμάσω κάτι σχετικά με τον Γεώργιο,» νιώθοντας συγχρόνως λιγάκι άβολα πλάι του – αλλά ευχάριστα άβολα, σαν ο Ανδρέας να της την έπεφτε κι εκείνη να περίμενε ανυπόμονα να την ξαπλώσει σύντομα. Όμως ήταν σίγουρη ότι δεν της την έπεφτε· της μιλούσε μόνο. Απλώς ο τύπος του ήταν τέτοιος. Αυτός που νομίζεις ότι έχει βγει από τα ερωτικά σου όνειρα. Επικίνδυνος ο καριόλης... Αλλά δε θα την πείραζε να τον είχε εκείνη στο κρεβάτι της αντί για τη Διονυσία· για κάποιο καιρό, τουλάχιστον... Πού ακριβώς, όμως, τον έχω ξαναδεί; Ή είναι η ιδέα μου;

Ο Οφιομαχητής είπε στη Διονυσία: «Μπαίνεις σε τόσο κόπο για εμένα» – δείχνοντας τους εξοπλισμούς που είχε στήσει – «κανονικά θάπρεπε να πληρώνεσαι. Αισθάνομαι άσχημα.»

«Μη λες ανοησίες. Νομίζεις,» μειδίασε, «ότι έχω κάτι καλύτερο να κάνω με τον ελεύθερό μου χρόνο απ'το να ερευνώ τη βιολογία ενός ζωντανού μύθου των θαλασσών;»

«Εσύ ξέρεις...»

Η Διονυσία συνέχισε: «Αν τώρα η Ευτέρπη θέλει να γίνει κάποια έρευνα σχετικά με τις υδατοτρόπες ιδιότητές σου, πρέπει να γεμίσουμε μια λεκάνη με νερό. Πάω να τη φέρω.»

«Όχι,» τη σταμάτησε ο Ανδρέας. «Θα τη φέρω εγώ. Τι λεκάνη θέλεις;»

Η Διονυσία τού είπε για μια λεκάνη που είχαν στην τουαλέτα στο επάνω πάτωμα του σπιτιού. «Εντάξει, κατάλαβα,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας. «Επιστρέφω αμέσως.» Κι ανέβηκε τη στριφτή ξύλινη σκάλα.

Η Ευτέρπη ρώτησε τη Διονυσία: «Τι είχες σκοπό να κάνεις αν δεν ερχόμουν;»

«Ο Γεώργιος θέλει να τον αναισθητοποιήσω με ενεργειακές ριπές, να δούμε τι συμβαίνει μ'αυτόν τότε.»

Η Ευτέρπη κοίταξε τον Οφιομαχητή. «Δε μου τόχες πει.»

«Δεν ήταν απαραίτητο.»

«Δε θάναι επικίνδυνο; Για σένα, εννοώ.»

«Όχι.»

Ο Ανδρέας δεν άργησε να κατεβεί κρατώντας μια μεγάλη λεκάνη με νερό – αν και όχι, φυσικά, τόσο μεγάλη όσο αυτή που είχαν χρησιμοποιήσει στο εργαστήριο του Νοσοκομείου. Τέτοια λεκάνη, γεμάτη νερό, δεν θα μπορούσε να την κουβαλήσει ένας άνθρωπος μόνος του εκτός αν ήταν ο Οφιομαχητής.

«Πού να την αφήσω;»

Η Διονυσία έδειξε ένα άδειο τραπεζάκι, και ο Ανδρέας απόθεσε εκεί τη λεκάνη. Οπότε, η Βιοσκόπος είπε στον Γεώργιο: «Ας το δοκιμάσουμε.»

Εκείνος έβγαλε την κάπα του, σήκωσε το δεξί του μανίκι, φανερώνοντας την Ευθαλία που ήταν τυλιγμένη στον πήχη του, κι άγγιξε το νερό με το χέρι του. «Κάνε ό,τι είναι να κάνεις,» είπε στην Ευτέρπη, κι άρχισε να χρησιμοποιεί τις υδατοτρόπες δυνάμεις του. Το νερό γινόταν ολοένα και πιο ταραγμένο, σαν ξαφνική θύελλα να είχε χτυπήσει τη λεκάνη.

Η Ευτέρπη'σαρ έκανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, παρατηρώντας τις ενέργειες – τις δραστικές ενέργειες, όχι τις ήπιες όπως η ζωτική ενέργεια – που εμφανίζονταν. Επάνω στο σώμα του Οφιομαχητή δεν είδε κάτι που δεν θα περίμενε να δει – τίποτα απολύτως, δηλαδή – αλλά μέσα στο νερό είδε ενέργειες να τινάζονται μοιάζοντας να

προέρχονται από το χέρι του... χωρίς, όμως, αυτό να τις περιέχει! Σαν ο Οφιομαχητής να τις... δημιουργούσε. Αδύνατον! σκέφτηκε η μάγισσα. Αλλά συνέβαινε. Δεν μπορούσε ν'αμφισβητήσει τις ίδιες της τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις.

Διέλυσε το ξόρκι και είπε στον Γεώργιο: «Εντάξει. Αρκετά.»

Εκείνος έβγαλε το χέρι του από τη λεκάνη. «Τι βρήκες;»

«Δημιουργείς υδατοτρόπες ενέργειες, αλλά δεν τις περιέχεις. Δηλαδή, εμφανίζονται γύρω από το χέρι σου σαν να έρχονται από το πουθενά. Εσύ τι αισθάνεσαι; Αισθάνεσαι κάτι να βγαίνει από μέσα σου; Κάλι να διατρέχει την παλάμη σου, τα δάχτυλά σου;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μες στο μυαλό του, απομακρύνοντας την παράλογη οργή του. «Όχι.»

«Τι αισθάνεσαι;» επέμεινε η Ευτέρπη.

«Μόνο μια σύνδεση με το νερό. Σαν το νερό να είναι προέκταση του νευρικού συστήματός μου.»

«Και πώς το κινείς;»

«Όπως θα κινούσα το χέρι μου ή το πόδι μου. Απλά θέλω να το κινήσω και κινείται.»

Η Ευτέρπη κοίταξε τη Διονυσία.

«Εγώ δεν έχω βρει τίποτα το ασυνήθιστο επάνω του όταν χρησιμοποιεί τις υδατοτρόπες ιδιότητές του,» είπε η Βιοσκόπος.

«Δε συμβαίνει κάτι περίεργο με τα νεύρα του;»

«Απ'ό,τι μου λέει το υπολογιστικό σύστημα που έχω εδώ, κι απ'ό,τι μπορώ να ανιχνεύσω με τη μαγεία μου – όχι, τίποτα το περίεργο. Θες να πειραματιστείς κι άλλο μαζί του;»

Η Ευτέρπη ήταν σκεπτική. «Αναρωτιέμαι τι περισσότερο θα μπορούσα να κάνω...» είπε.

Ο Γεώργιος πρόσεξε πάλι ότι ο Ανδρέας τον κοίταζε μ'εκείνο το υπολογιστικό βλέμμα, στεκόμενος παράμερα, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'έναν τοίχο του υπογείου, τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, και το ένα γόνατο υψωμένο, το πόδι να πατά στον τοίχο.

«Να δοκιμάσουμε τώρα εκείνο που είχαμε υπόψη μας, λοιπόν;» είπε η Διονυσία, νιώθοντας νευρική. Δεν της άρεσε αυτό που είχε προτείνει ο Γεώργιος, αλλά αφού επέμενε... κι αφού έλεγε πως δεν θα πάθαινε τίποτα... Τον ατένισε ερωτηματικά.

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Εννοείται.»

Η Ευτέρπη είπε: «Δε μπορώ να σκεφτώ κάποιο άλλο πείραμα για να κάνω αυτή τη στιγμή. Αλλά έχεις τη δύναμη να δημιουργείς υδατοτρόπες ενέργειες...»

«Το ίδιο κάνουν και τα υδατοτρόπα όπλα;»

«Ναι, ακριβώς αυτό κάνουν.»

«Με τι τρόπο; Περιέχουν υδατοτρόπες ενέργειες και τις εξαπολύουν;»

«Όχι, δεν γίνεται έτσι,» είπε η Ευτέρπη. «Δεν ξέρεις πώς λειτουργούν; Κανονική δραστική ενέργεια καταναλώνουν, από μπαταρίες ή από φιάλες, αναλόγως το μέγεθός τους.»

«Το ξέρω, γι' αυτό σε ρωτάω. Αν έκανες το ξόρκι σου ενώ ένα υδατοτρόπο κανόνι ή πιστόλι λειτουργούσε, θα έβλεπες κάτι διαφορετικό απ' ό,τι είδες σ' εμένα;»

«Φυσικά.»

«Τι;»

«Θα έβλεπα την ενέργεια που τραβά το όπλο από τις μπαταρίες ή από τη φιάλη να μετατρέπεται σε υδατοτρόπο ενέργεια. Εσύ δεν κάνεις καμιά μετατροπή. Είναι σαν οι υδατοτρόπες ενέργειες να έρχονται απ' το πουθενά! Πράγμα που... δεν είναι φυσιολογικό. Καμιά ενέργεια δεν έρχεται από το πουθενά.»

«Τι υποθέτεις, λοιπόν, ότι συμβαίνει μαζί μου;»

Η Ευτέρπη ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Κάτι που με το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως δεν μπορώ να εντοπίσω, προφανώς.»

Το δηλητήριο της Έχιδνας... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Το ιερό δηλητήριο της μέσα μου... Που ούτε αυτό, φυσικά, μπορούσε κανείς να ανιχνεύσει, όπως φαινόταν. Σαν να μην ήταν πραγματικά στο σώμα του αλλά... αλλά στην ψυχή του, ίσως.

Η οργή του μαινόταν μέσα του – μια θύελλα από ιοβόλους δράκους – όμως το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατούσε περιορισμένη.

Η Διονυσία τον ρώτησε: «Είσαι σίγουρος, λοιπόν, ότι θες να σε αναισθητοποιήσω;»

«Το συζητήσαμε ήδη, δεν το συζητήσαμε;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Όπως νομίζεις. Πήγαινε να σταθείς εκεί, ανάμεσα στους αισθητήρες.» Έδειξε.

Ο Οφιομαχητής έβγαλε τη μπλούζα του και την άφησε πάνω σε μια κούτα, όπου είχε ήδη αφήσει και την κάπα του. Εκεί επίσης άφησε και τα δύο φίδια, ξετυλίγοντάς τα από τα χέρια του. Δεν είν' ανάγκη κι αυτά να υποστούν τις ενεργειακές ριπές μέσα από το σώμα μου, σκέφτηκε.

Ύστερα, γυμνός από τη μέση κι επάνω, στάθηκε ανάμεσα στις τέσσερις μεταλλικές στήλες.

«Λοιπόν,» είπε η Διονυσία, νιώθοντας νευρική ξανά καθώς έπιανε το ενεργειακό πιστόλι της δίπλα απ'την κονσόλα του υπολογιστικού συστήματος. «Είσαι έτοιμος;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

Τότε, ακούστηκαν βήματα επάνω στα ξύλινα σκαλοπάτια της στριφτής σκάλας, καθώς και μια φωνή: «Διονυσία; Εδώ είστε;»

Ο Αρσένιος κατέβηκε και κοίταξε παραξενεμένος τους εξοπλισμούς μέσα στο υπόγειο, καθώς και τον μαυρόδερμο, πρασινομάλλη άντρα ανάμεσα στις τέσσερις μεταλλικές στήλες, και την άγνωστη καφετόδερμη γυναίκα που τα μαύρα μαλλιά της ήταν φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες.

«Ποιος είν' αυτός;» έκανε η Ευτέρπη, ενώ σκεφτόταν: Δε μπορεί η Διονυσία να μένει μαζί με δύο άντρες!... Έτσι;

«Ο αδελφός μου, ο Αρσένιος,» αποκρίθηκε η Βιοσκόπος.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο Αρσένιος, παρατηρώντας τους με περιέργεια. «Τι...; Ποιοι είν' αυτοί, Διονυσία;» Αλλά αμέσως μετά θυμήθηκε όσα έλεγαν τις προάλλες. «Α! Αυτός ο τύπος» – έδειξε τον Γεώργιο με το σαγόνι του – «είναι ο Οφιομαχητής, μα την Έχιδνα;» Είχε δέρμα κατάμαυρο σαν την πιο μαύρη νύχτα – δέρμα ανθρώπου εξωδιαστασιακού. Ποιος άλλος να ήταν;

Η Διονυσία αναστέναξε και κοίταξε τον Γεώργιο ερωτηματικά. Ένα βλέμμα που ρωτούσε: Τι να του πω;

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος στον Αρσένιο, «'ο Οφιομαχητής' είναι.»

Ο αδελφός της Διονυσίας, λευκόδερμος και καστανόξανθος σαν αυτήν, κοίταξε τον Γεώργιο από πάνω ως κάτω με το γαλανό βλέμμα του. «Υπάρχεις, δηλαδή... Όντως... Είσαι αυτός που λένε...»

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει μέσα του, και το Γαλήνεμα του Αγρίου Ανέμου σφύριζε και σφύριζε και σφύριζε.

«Τι θέλεις εδώ;» ρώτησε η Διονυσία τον Αρσένιο, αρκετά απότομα.
«Θέλεις κάτι;»

«Εντάξει, αδελφούλα μου, μη δαγκώνεις!» είπε εκείνος. «Μια ερώτηση έκανα απλώς στον άνθρωπο...»

«Θέλεις κάτι ή όχι;» επέμεινε η Διονυσία.

«Σας ενοχλώ, ε;»

«Ωκεανομάντης είσαι;» είπε ο Ανδρέας.

«Δεν πιστεύω να τους μάζεψες εδώ για να παίζεις χαρτιά μαζί τους,» του είπε ο Αρσένιος, μειδώντας, γελώντας κοφτά.

«Δεν είναι τόσο άτυχοι.»

«Έτσι, ε;»

«Έτσι.»

«Τι θέλεις, τέλος πάντων;» ρώτησε ξανά η Διονυσία. «Αν δεν θέλεις κάτι, πήγαινε επάνω, σε παρακαλώ. Κάνουμε ένα πείραμα εδώ.»

«Πείραμα;»

«Θέλεις κάτι, Αρσένιε, ή όχι;» σχεδόν γρύλισε η αδελφή του.

«Βασικά, ναι, κάτι θέλω.»

«Τι;»

«Το όχημά σου.»

«Τι;»

«Έχω μια δουλειά και θέλω να το χρησιμοποιήσω, για να μην πηγαίνω με τις συγκοινωνίες. Δε θ'αργήσω, σ'το υπόσχομαι, ούτε θα του κάνω καμιά ζημιά. Άμα του κάνω θα σ'την πληρώσω, σ'το λέω.»

«Το έχω στο γκαράζ· πρέπει νάχεις την ταυτότητά μου για να το πάρεις αποκεί...»

«Ναι.»

Η Διονυσία αναστέναξε. «Συγγνώμη μια στιγμή,» είπε στον Γεώργιο.

«Κάνε τη δουλειά σου,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, έχοντας σταυρώσει τα χέρια μπροστά του, περιμένοντας. Με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του.

Η Διονυσία ανέβηκε την ξύλινη, στριφτή σκάλα μαζί με τον αδελφό της και, σύντομα, επέστρεψε μόνη. «Τώρα,» είπε, «μπορούμε να συνεχίσουμε.» Κι έπιασε το ενεργειακό πιστόλι που είχε αφήσει ξανά επάνω στον πάγκο. «Έτοιμος;» ρώτησε τον Γεώργιο.

«Όπως και πριν.»

Τον σημάδεψε, κρατώντας το όπλο με τα δύο χέρια. Πάτησε τη σκανδάλη μία φορά, και η ενεργειακή ριπή τον βρήκε στο πόδι, τραντάζοντας τον. Φυσικά δεν λιποθύμησε, ούτε καν έπεσε. Η Διονυσία ανάγκασε τον εαυτό της να ξαναπατήσει τη σκανδάλη – απομακρύνοντας από το μυαλό της τη φωνή η οποία της φώναζε όχι! όχι! όχι! σαν τρελό φάντασμα. Η δεύτερη ενεργειακή ριπή χτύπησε τον Οφιομαχητή στο στήθος και τον τράνταξε πιο δυνατά, αλλά πάλι εκείνος ούτε έπεσε ούτε λιποθύμησε. Αδύνατον, μα τον Αστερίωνα! σκέφτηκε η Διονυσία. Αδύνατον! Ένωθε το στόμα της ξερό. Όχι! όχι! όχι! όχι! όχι! –ΣΚΑΣΜΟΣ! Τράβηξε τη σκανδάλη, εξαπολύοντας την τρίτη και τελευταία ριπή του όπλου, χτυπώντας τον Γεώργιο στο στήθος ξανά. Το σώμα του αυτή τη φορά τραντάχτηκε ακόμα πιο δυνατά, και έπεσε στο ένα γόνατο.

Αλλά εξακολουθούσε να μην έχει λιποθυμήσει.

«Τελείωσε η μπαταρία,» είπε η Διονυσία με φωνή που έτρεμε.

«Δεν έχεις άλλη;» γρύλισε ο Οφιομαχητής, μετά βίας συγκρατώντας τη φαρμακερή οργή του για να μη ρημάξει ολόκληρο τούτο το μέρος, για να μην τους σκοτώσει όλους.

«Έχω· έχω άλλες δύο· αλλά... αλλά...»

«Χρησιμοποίησέ την! Τώρα! Αλλιώς μετά δεν θάχει νόημα! Τώρα, Διονυσία!»

Η Διονυσία, με χέρια που έτρεμαν από την ταραχή (αυτό που έκανε το θεωρούσε ανώμαλο, διεστραμμένο, και δεν μπορούσε να πείσει τελείως τον εαυτό της ότι δεν ήταν τέτοιο), έβγαλε την παλιά μπαταρία απ'το πιστόλι της και–

Ο Ανδρέας στάθηκε δίπλα της, βαστώντας ένα δικό του πιστόλι, σημαδεύοντας τον Οφιομαχητή και ρίχνοντας: μία ενεργειακή ριπή – ο Γεώργιος τραντάχτηκε δυνατά – δεύτερη ενεργειακή ριπή – ο Γεώργιος σωριάστηκε... ακίνητος. Ο Ανδρέας συνέχισε να τον σημαδεύει σαν να ήταν έτοιμος να εξαπολύσει και τρίτη ριπή.

Η Διονυσία κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, νιώθοντας τον λαιμό και το στόμα της κολλημένα.

Τα μάτια της Ευτέρπης ήταν, αντιθέτως, στενεμένα, και δεν κοίταζαν τον Οφιομαχητή αλλά τον Ανδρέα Νιλκόδιο. Δεν είναι δύσκολο γι'αυτόν να χρησιμοποιεί πιστόλι, παρατήρησε. Πού τον έχω ξαναδεί; Κάπου στην Τριάνη ήταν, είμαι σίγουρη! Και, για να ήταν στην Τριάνη... για να ήταν

στην Τριάνη... Τι δουλειά μπορεί να είχε εκεί; Σχετική με το νοσοκομείο του;... Δεν της φαινόταν και πολύ πιθανό.

Ο Ανδρέας κατέβασε το όπλο του. «Νομίζω πως είναι αναίσθητος,» είπε.

Η Διονυσία ξεροκατάπιε. Έπιασε ένα μπουκαλάκι νερό που είχε επάνω στον πάγκο, το άνοιξε, και ήπιε. Αισθανόταν το σώμα της κάθιδρο, ξαφνικά. Κοίταξε την οθόνη του συστήματος, να δει τι είχαν πιάσει οι αισθητήρες επάνω στις τέσσερις μεταλλικές στήλες. Παρατήρησε τα δεδομένα. Στην αρχή, έδειχναν τις συσπάσεις στους μύες του Γεώργιου, τα τραντάγματα στο νευρικό του σύστημα, τον ρυθμό της καρδιάς του να έχει δυναμώσει· και μετά, όλα αυτά ήταν πιο έντονα... μέχρι που έφτασαν εκεί που θα έφταναν και για έναν κανονικό άνθρωπο προτού λιποθυμήσει.

«Τι βλέπεις;» τη ρώτησε η Ευτέρπη.

Η Διονυσία καθάρισε τον λαιμό της. Ήπια ακόμα μια γουλιά νερό. «Είναι σαν... είναι σαν να είχες χτυπήσει έναν άλλο άνθρωπο με μια, δυο ενεργειακές ριπές, νομίζω. Βασικά, είναι σαν τα αποτελέσματα να έρχονται με πιο αργό ρυθμό στο σώμα του Γεώργιου. Δηλαδή... δηλαδή, είναι η αντίστοιχη αναλογία, αν υποθέσεις ότι ένας κανονικός άνθρωπος χρειαζόταν παραπάνω από μια, δυο ενεργειακές ριπές για να χάσει τις αισθήσεις του.»

«Γιατί, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Ανδρέας, έχοντας τώρα κρύψει το πιστόλι πίσω από την πλάτη του, μέσα στο παντελόνι του, κάτω από τη μπλουζα του. «Τι διαφορά έχει το σώμα του από το σώμα άλλων ανθρώπων; Κανονικό δεν είναι το δέρμα του;» Πλησίασε τον πεσμένο Οφιομαχητή και άγγιξε τον γυμνό ώμο του, τη γυμνή πλάτη του. «Ναι, κανονικό μοιάζει. Δε μου φαίνεται πιο σκληρό ή...»

«Δεν είναι αυτό,» είπε η Διονυσία. «Το δέρμα του δεν έχει καμιά διαφορά.»

«Τι συμβαίνει, τότε, Διονυσία;»

«Δεν μπορώ να καταλάβω. Είναι σαν... σαν κάτι άλλο να τον προστατεύει από τις ριπές. Αλλά δεν ξέρω τι. Οι αισθητήρες, τουλάχιστον, δεν μπορούν να το ανιχνεύσουν.»

«Γαμώτο!» έκανε η Ευτέρπη.

«Τι;» Η Διονυσία στράφηκε να την κοιτάξει.

«Έπρεπε να είχα κάνει Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Ίσως να είχα δει τίποτα ενέργειες να εκπέμπονται απ'το σώμα του καθώς τον χτυπούσαν οι ριπές σας.»

«Πραγματικά το πιστεύεις;»

«Δημιουργούσε υδατοτρόπες ενέργειες πριν από λίγο, Διονυσία!»

«Τέλος πάντων. Εγώ δε νομίζω ότι θα έβρισκες κάτι.» Πλησίασε τον Γεώργιο και έκανε Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως, εστιάζοντας το βλέμμα της επάνω στην ξαπλωμένη μορφή του. Η πληροφορία που ήρθε στο μυαλό της ήταν ότι ο Οφιομαχητής κοιμόταν. Απλά κοιμόταν. Και μόνο έτσι μπορεί να κοιμηθεί. Όταν κάτι τον έχει χτυπήσει...

Επέστρεψε κοντά στην κονσόλα και πάτησε μερικά πλήκτρα, βάζοντας τους αισθητήρες επάνω στις μεταλλικές στήλες σε λειτουργία βαθιάς εστίασης, προκειμένου να δει την κατάσταση του εγκεφάλου του Γεώργιου τώρα, στον ύπνο. Ένα σχήμα παρουσιάστηκε στην οθόνη το οποίο ήταν προσομοίωση ανθρώπινου μυαλού. Η Διονυσία παρατήρησε τις ενδείξεις. «Κοιμάται...» είπε. «Κοιμάται...»

«Και;» ρώτησε η Ευτέρπη.

«Απλά κοιμάται. Και δεν είναι και πολύ βαθύς ύπνος.»

«Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στον άνθρωπο που κοιμάται κανονικά και στον άνθρωπο που έχει λιποθυμήσει από χτυπήματα;»

«Υπάρχει μια σχετική διαφορά,» αποκρίθηκε η Διονυσία.

«Και ο Γεώργιος μοιάζει να κοιμάται κανονικά;»

«Έτσι μου φαίνεται. Αλλά ο ύπνος του δεν είναι ήρεμος· σίγουρα δεν είναι ήρεμος. Είναι στα όρια να ξυπνήσει.» Και βάδισε προς τον Οφιομαχητή. Ρώτησε την Ευτέρπη: «Θες να δοκιμάσεις κάτι όσο ακόμα κοιμάται, ή να τον σηκώσω;»

Η Ερευνήτρια μόρφασε. «Δεν ξέρω τι άλλο να δοκιμάσω. Δε νομίζω ότι ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως θα έδειχνε τίποτα. Αλλά... τέλος πάντων... Στάσου.» Έκανε Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως και, όπως το περίμενε, δεν βρήκε κάτι το ενδιαφέρον. «Ξύπνα τον.»

Η Διονυσία γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα του και τον κούνησε από τον ώμο. «Γεώργιε... Γεώργιε!... Είσαι καλά;»

Ο Οφιομαχητής μούγκρισε καθώς ανασηκωνόταν. Η οργή του ήταν ένας δηλητηριώδης δράκος μέσα του. Τα μάτια του ατένισαν τη

Διονυσία και, προς στιγμή, είχε ξεχάσει τα πάντα γι' αυτήν, είχε σχεδόν ξεχάσει ακόμα και τ' όνομά της· και παραλίγο ν' απλώσει το χέρι του και να την αρπάξει απ' τον λαιμό. Αλλά σταμάτησε τον εαυτό του την τελευταία στιγμή καθώς οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου γέμιζαν το μυαλό του...

...Βλέπεις τον άνεμο να είναι ποτέ παρορμητικός; Δυνατός, ναι. Ικανός να γκρεμίσει τα δέντρα και τους τοίχους κάπου-κάπου. Αλλά ποτέ παρορμητικός. Πάντοτε ξέρει ακριβώς τι κάνει...

...Βλέπεις τον άνεμο να είναι ποτέ παρορμητικός;...

Η Διονυσία επανήλθε στη μνήμη του. Ο Γεώργιος θυμήθηκε ποια ήταν. Συνειδητοποίησε ότι, πριν από μερικές στιγμές, η οργή του απλώς του το έκρυβε.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε η Διονυσία.

«Μουδιασμένος λιγάκι.»

Η Διονυσία χαμογέλασε. «Μουδιασμένος λιγάκι; Γεώργιε, άλλος άνθρωπος ίσως και να είχε σκοτωθεί ύστερα από τόσες αλλεπάλληλες ενεργειακές ριπές... Μπορείς να σηκωθείς;»

Ο Οφιομαχητής σηκώθηκε όρθιος χωρίς κανένα πρόβλημα, και η Διονυσία μαζί του. «Τι βρήκες;» τη ρώτησε. «Ανακάλυψες κάτι;»

Η Διονυσία τού είπε τι είχε ανακαλύψει.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του...

Μετά από καμιά ώρα, αφού είχαν καθίσει στο τριγωνικό σαλόνι με τα τρία αγάλματα – της Έχιδνας, του Αστερίωνα, και του Ζέφυρου – και είχαν πει από ένα ποτό για να ηρεμήσουν, ο Γεώργιος και η Ευτέρπη αποφάσισαν ότι έπρεπε πια να φύγουν.

«Θα σας πήγαινα ως το ξενοδοχείο,» τους είπε η Διονυσία, «αλλά ο αδελφός μου μου πήρε το όχημα.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Οι συγκοινωνίες της Μεγάπολης είναι καλές ακόμα και τη νύχτα, απ' ό,τι καταλαβαίνω.» Και είχε πλέον, όντως, νυχτώσει.

«Είναι,» τον διαβεβαίωσε η Διονυσία, και του είπε πού ήταν η κοντινότερη στάση.

Ο Γεώργιος την ευχαρίστησε και πρόσθεσε: «Συγγνώμη που σε ταλαιπωρώ μ' όλ' αυτά. Δε βλέπω να βγαίνει και κανένα συμπέρασμα ούτως ή άλλως...»

«Δεν είναι ταλαιπωρία, Γεώργιε. Θέλω και ασχολούμαι. Πραγματικά.»

Ο Οφιομαχητής αισθανόταν να την έχει συμπαθήσει πολύ αυτή τη γυναίκα. Νόμιζε ότι ήταν από τους σπάνιους ανθρώπους που μπορούσες να συναντήσεις στην Υπερυδάτια. Σ'ολάκερο το Γνωστό Σύμπαν, ίσως.

Η Διονυσία χαμογέλασε, συνεχίζοντας: «Η περίπτωση σου έχει ενδιαφέρον για μια Βιοσκόπο, δεν το καταλαβαίνεις;»

Ο Οφιομαχητής τής επέστρεψε το χαμόγελο. «Το καταλαβαίνω. Αλλά μέχρι πότε σκοπεύεις να συνεχίσουμε έτσι; Να ξανάρθω;»

«Φυσικά. Θα το κανονίσουμε αύριο. Θα σε καλέσω εγώ, στον πομπό σου. Εντάξει;»

«Τι έχεις κατά νου να κάνεις;»

«Θα... θα δούμε. Ξεκουράσου, πάντως, απόψε. Ξεκουράσου καλά, ακόμα κι αν δεν κοιμάσαι. Το σώμα σου κλονίστηκε άσχημα.»

«Έχει κλονιστεί και πολύ χειρότερα,» τη διαβεβαίωσε ο Οφιομαχητής. Μετά, την καληνύχτισε, εκείνη και τον Ανδρέα, και έφυγε απ'το σπίτι της μαζί με την Ευτέρπη'σαρ, την Ευθαλία, και τον Δαμιανό – τα δύο φίδια τυλιγμένα στους πήχεις του, δεξιά κι αριστερά, κάτω απ'τα μανίκια της μπλούζας του.

Καθώς βάδιζαν προς τη στάση δημόσιων επιβατηγών που τους είχε αναφέρει η Διονυσία, η Ευτέρπη είπε στον Γεώργιο:

«Ο Ανδρέας...»

«Τι;»

«Νομίζω ότι τον έχω ξαναδεί.»

«Πού;»

Είχε θυμηθεί πλέον· ενόσω βρίσκονταν στο σαλόνι της Διονυσίας και έπιναν και έκαναν ελαφριά κουβέντα, είχε θυμηθεί. Αλλά αναρωτιόταν μήπως έκανε λάθος. Γιατί, ναι, θα μπορούσε και να κάνει λάθος, νόμιζε. «Στην Τριάνη.»

«Από την Κυκλόπολη λέει πως είναι.»

«Ναι, αλλά πρέπει να ερχόταν και στην Τριάνη κάποτε, για κάποιο λόγο. Είχε επαφές με τον Λεωνίδα τον Λέοντα, τον παλιό μου Καπετάνιο. Μία φορά, τουλάχιστον, νομίζω πως τους είχα δει μαζί, να μιλάνε.»

«Τι έλεγαν;»

Η Ευτέρπη μόρφασε. «Δεν ξέρω. Για κάποια δουλειά πρέπει να ήταν. Αλλά από εκείνες τις δουλειές που κάνουν οι πειρατές, άμα καταλαβαίνεις... Δε... δε νομίζω ότι ήταν για κανένα θέμα σχετικό με νοσοκομεία.»

Ο Γεώργιος προβληματίστηκε από αυτό. Ο Ανδρέας εξαρχής τού θύμιζε πειρατή, μα την Έχιδνα. «Τι θέμα ήταν;»

«Σου είπα, Γεώργιε: δεν θυμάμαι. Και ίσως – ίσως – και να κάνω λάθος. Ίσως να μην ήταν αυτός.»

«Τι εννοείς; Ο Ανδρέας;»

«Ναι. Ίσως να μην ήταν αυτός, αλλά κάποιος άλλος. Όμως... δεν το νομίζω. Αυτός πρέπει να ήταν. Μου είχε κάνει εντύπωση και τότε το... το όλο παρουσιαστικό του. Αυτός πρέπει να ήταν.»

«Γιατί δεν τον ρώτησες όσο ήμασταν στο σπίτι της Διονυσίας;»

Ούτε η Ευτέρπη δεν ήξερε γιατί. Απλώς... αισθανόταν άσχημα να τον ρωτήσει. Ντρεπόταν; Όχι. Σίγουρα όχι! Απλώς δεν είχε παρουσιαστεί η κατάλληλη ευκαιρία. «Δεν το έφερε ο λόγος,» αποκρίθηκε στον Γεώργιο. «Η κουβέντα δεν... δεν πήγε προς τα εκεί.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Επιπλέον, αν ήταν ανακατεμένος σε καμιά ύποπτη δραστηριότητα στην Τριάνη, νομίζεις ότι θα μας το έλεγε; Μάλλον όχι.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Οφιομαχητής, «μάλλον όχι...» Δεν του άρεσε αυτός ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Είχε κάτι που δεν του άρεσε.

Έφτασαν στη στάση και σταμάτησαν. Άλλη μια γυναίκα ήταν εδώ, σιωπηλή, φορώντας κουκούλα και δερμάτινο πανωφόρι, καπνίζοντας. Ο άνεμος σφύριζε μέσα στους απότομους δρόμους των Λοφότοπων.

Το εξάτροχο επιβατηγό όχημα δεν άργησε να έρθει, σκίζοντας τη νύχτα με τους προβολείς του.

9

Τους λέω όσα έχω μάθει ώς τώρα για τους Τρομερούς Καπνούς, απλά και μόνο για να τα έχουν υπόψη τους – δεν βλάπτει – και ο Βασιληάς Αργύριος με κοιτάζει συνοφρυωμένος. «Ακούγεσαι σαν να τους ψάχνεις, Γεώργιε. Σαν να προσπαθείς να τους βρεις. Κάνω λάθος;» καθώς πίνει Αίμα της Έχιδνας από την κούπα που ένας υπηρέτης τού έχει ξαναγεμίσει.

«Όχι,» αποκρίνομαι, «δεν κάνεις λάθος. Προσπαθώ πράγματι να τους βρω.»

«Σ'έχει πληρώσει κάποιος, ή για λόγους εκδίκησης;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο.»

«Τι είναι, τότε;»

Και με κοιτάζουν με περιέργεια και ο Φοίβος Ασλάβης, ο Πρίγκιπας Δαμιανός, και η Βασίλισσα Χρυσάνθη, καθώς ακόμα είμαστε καθισμένοι γύρω από το μεγάλο τραπέζι της Αίθουσας των Δεξιώσεων, το οποίο εξακολουθεί να είναι γεμάτο φαγητά και ποτά παρότι όλοι έχουν φάει και πιει αρκετά πλέον.

«Σου έχω πει ότι αναζητώ το παρελθόν μου...» λέω στον Βασιληά Αργύριο, κι εκείνος νεύει συνεχίζοντας να με παρατηρεί. «Όταν οι Τρομεροί Καπνοί επιτέθηκαν στο πλοίο όπου επέβαινα, βρέθηκα αντιμέτωπος με μία απ'αυτούς τους κουρσάρους η οποία ήταν μαυρόδερμη σαν εμένα, και φαινόταν να με γνωρίζει. Από παλιά.»

«Να γνωρίζει ποιος ήσουν; Προτού...;»

«Έτσι νομίζω. Και πολεμούσε καλά· ήξερε τι έκανε με τις δυο λεπίδες που κρατούσε. Αλλά δεν πρόλαβα να της μιλήσω περισσότερο· η όλη κατάσταση της μάχης μάς χώρισε.»

«Τι σου είπε, δηλαδή;»

«Φάνηκε να με αναγνωρίζει.»

«Πολλοί ξέρουν τον Οφιομαχητή, έτσι δεν είναι;»

Κουνάω το κεφάλι. «Αυτή δεν αναγνώρισε τον Οφιομαχητή· είμαι σίγουρος. Με κοίταξε και... κι έμοιαζε να μη μπορεί να πιστέψει ότι ήμουν εγώ – δηλαδή, αυτός που θυμόταν.»

«Και νομίζεις ότι σε ήξερε από παλιά...»

«Είμαι σχεδόν βέβαιος.»

«Γι' αυτό, λοιπόν, κυνηγάς τους Καπνούς; Ελπίζοντας να την ξανασυναντήσεις;»

«Ναι· αλλά, ύστερα απ' όσα ακούω γι' αυτούς τελευταία, αν μπορώ να τους διαλύσω, ίσως και να το κάνω. Το πρόβλημα είναι πως δεν έχω τη δύναμη να τα βάλω με τον γίγαντά τους, και δεν ξέρω τι μπορεί να είναι αυτή η οντότητα.»

«Ούτε κανένας από τους μάγους μου φαίνεται να γνωρίζει,» μου λέει ο Αργύριος.

«Δεν είναι από τούτη τη διάσταση ο γίγαντάς τους,» προσθέτει ο Πρίγκιπας Δαμιανός. «Αποκλείεται να είναι. Αλλά αν οι Καπνοί είναι Υπερυδάτιοι, τότε πού τον βρήκαν;»

«Καλό ερώτημα,» του λέω, «για το οποίο κανείς που έχω συναντήσει δεν έχει απάντηση. Όμως η απάντηση ίσως – ίσως – να βρίσκεται κάπου στη Μικρυδάτια. Όπως σας είπα, οι Καπνοί μάλλον ξεκίνησαν από εκεί. Ο Καπετάνιος τους, ο Γρηγόριος Καθαρός, φημολογείται πως κάποτε ονομαζόταν Γρηγόριος ο Γρήγορος και υπηρετούσε, ως κουρσάρος, τον Πολιτοβασιλέα της πλέον διαλυμένης Συμπολιτείας των Ποταμών. Και ο αδελφός του Γρηγόριου, που είναι μάγος, πάλι σύμφωνα με τις φήμες, έκλεψε το ενεργειακό νοοσύστημα από τον Πολιτοβασιλέα, το έβαλε στο πλοίο του Γρηγόριου, και έφυγαν ενώ πόλεμος διεξαγόταν εκεί, στα νότια της Μικρυδάτιας, ανάμεσα στον Πολιτοβασιλέα και τον Άρχοντα Αλτόσσιο της Σιρνάδας—»

«Ήσουν κι εσύ εκεί, τότε· έτσι δεν είπες;» ρωτά ο Φοίβος Ασλάβης.

«Ακριβώς. Και αργότερα, όταν είχα φύγει από εδώ, από την Ηχώπολη, και είχα πάει στην Τριάνη, έτυχε πάλι να πάρει τ' αφτί μου γι' αυτούς τους κλέφτες του νοοσυστήματος. Κάποιοι στα λιμάνια της Τριάνης μού ανέφεραν ότι είχε αράξει εκεί ένας κουρσάρος που ο αδελφός του ήταν μάγος και είχε μαζί του ένα παράξενο αντικείμενο ολόκληρο από φως το οποίο διέθετε μυστηριακές δυνάμεις. Έψαχναν οι δυο τους για πλήρωμα, ανθρώπους να τους ακολουθήσουν, γιατί έλεγαν πως ο

μάγος αναζητούσε τη χαμένη Βυθυδάτια – και όλοι θεωρούσαν ότι ήταν παλαβός, φυσικά.»

«Τη Βυθυδάτια;» κάνει ο Φοίβος Ασλάβης, και ρουθουνίζει. «Σίγουρα λωλός ήταν! Δεν υπάρχει η Βυθυδάτια· είναι μύθος, Γεώργιε.»

«Πολλοί λένε το ίδιο και για τον Οφιομαχητή, Στρατηγέ,» του θυμίζω, κι ανάβω τσιγάρο ξανά.

Ο Βασιληάς Αργύριος χαμογελά.

Ο Φοίβος λέει: «Ναι, αλλά εσύ υπάρχεις. Κάποιος μπορεί να σε συναντήσει. Τη Βυθυδάτια ποιος μπορεί να τη συναντήσει; Πού είναι; Υποτίθεται πως μετακινείται κάπου κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, βαθιά, πολύ βαθιά. Υποτίθεται.»

«Αυτό,» λέω, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια, «δεν πάει να πει ότι δεν υπάρχει, απλά ότι ίσως είναι υπερβολικά δύσκολο να φτάσεις εκεί.» Και αναρωτιέμαι αν το Μικρό Σύμπαν έχει ποτέ τύχει να βρεθεί κοντά της. Τι να ξέρει, άραγε, ο Ισίδωρος Ορνάκιος για τη Βυθυδάτια;...

«Τέλος πάντων,» αποκρίνεται ο Ασλάβης. «Μπορεί και να υπάρχει. Αλλά εγώ αδυνατώ να το πιστέψω.»

Ο Αργύριος με ρωτά: «Πώς ξέρεις, όμως, ότι είναι όντως οι ίδιοι κουρσάροι, αυτοί που έκλειψαν το νοοσύστημα και οι Τρομεροί Καπνοί; Είσαι σίγουρος πως ο Γρηγόριος Καθαρός έχει αδελφό που είναι μάγος;»

«Κι εγώ αρχικά αυτή την αμφιβολία είχα, Μεγαλειότατε. Μετά, όμως, όπως είπα ήδη, μίλησα με τον πειρατή από τις Κακές Ακτές κι εκείνος μού ανέφερε ότι ο Γρηγόριος Καθαρός έχει έναν αδελφό που είναι μάγος. Οι ομοιότητες αρχίζουν να πληθαίνουν. Πρώτον, κάποιος αναγνωρίζει τον Καθαρό και τους πειρατές του, και λέει πως θυμάται ότι κάποτε ήταν κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα. Δεύτερον, ένας κουρσάρος και ο μάγος αδελφός του έκλειψαν το ενεργειακό νοοσύστημα και την κοπάνησαν από τη Συμπολιτεία των Ποταμών εν μέσω του τότε πολέμου. Τρίτον, ο Γρηγόριος Καθαρός έχει κι αυτός έναν μάγο για αδελφό. Θα μπορούσαν να είναι και εξωφρενικές συμπτώσεις, αλλά, για κάποιο λόγο, δεν το νομίζω.»

«Κανείς, όμως, δεν έχει δει αυτό το ενεργειακό νοοσύστημα – ένα παράξενο αντικείμενο από φως – επάνω στο πλοίο των Καπνών,» λέει ο Πρίγκιπας Δαμιανός, «σωστά;»

«Μέχρι στιγμής, δεν έχω ακούσει τίποτα τέτοιο. Αν το είχα ακούσει κι αυτό, τότε θα ήμουν απόλυτα σίγουρος ότι μιλάμε για τους ίδιους κουρσάρους – εκείνους που παλιά υπηρετούσαν τον Πολιτοβασιλέα.»

Ο Δαμιανός είναι σκεπτικός για λίγο καθώς καπνίζει. Μετά, ενώ κανείς δεν έχει μιλήσει στο ενδιαμέσο, με ρωτά: «Νομίζεις, Γεώργιε, ότι μπορεί ο μάγος των Καπνών να χρησιμοποιήσει κάπως το ενεργειακό νοοσύστημα – ό,τι κι αν είναι αυτό, που εγώ δεν έχω ιδέα – προκειμένου να καλέσει, ή να δημιουργήσει, τον γίγαντα του καπνού;»

Ακόμα ένα καλό ερώτημα. Δεν το είχα σκεφτεί ως τώρα. «Ούτε εγώ έχω καμιά ιδέα τι ακριβώς σημαίνει ‘ενεργειακό νοοσύστημα’, οπότε δεν μπορώ να σου δώσω απάντηση, δυστυχώς. Αλλά, έτσι όπως το λες, ναι, ακούγεται πιθανό. Θεωρητικά και μόνο.»

Ο Βασιληάς Αργύριος λέει: «Ίσως οι μάγοι μας να γνωρίζουν κάτι περισσότερο για ενεργειακά νοοσυστήματα.»

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίνομαι.

«Εσύ σκέφτεσαι να πλεύσεις για Μικρυδάτια τώρα; Μήπως εκεί μάθεις πιο πολλά για τους Καπνούς;»

«Ναι, αυτό αρχικά σκεφτόμουν. Αλλά τώρα σκέφτομαι και κάτι άλλο.»

Με περιμένει να συνεχίσω· όλοι τους περιμένουν, όλοι με κοιτάζουν. Όχι μόνο ο Βασιληάς Αργύριος, ο Πρίγκιπας Δαμιανός, η Βασίλισσα Χρυσάνθη, και ο Φοίβος Ασλάβης, αλλά και η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, ο Δημήτριος, ο Καταραμένος Αργύριος, που κάθονται κοντά μας και παρακολουθούν την κουβέντα μας.

«Σκέφτομαι να μείνω μερικές μέρες εδώ,» εξηγώ, «ελπίζοντας ότι ίσως εμφανιστεί ο Ευστάθιος Λιρκάδιος με το νέο πλοίο του, τον Αβύθιστο. Όπως σας είπα, ψάχνουν κι αυτοί για τους Καπνούς – οι Εκλεκτοί της Μεγάπολης θέλουν να βρουν το λημέρι τους – άρα, ακούγοντας ότι οι κουρσάροι επιτέθηκαν στην Ηχώπολη, πολύ πιθανόν να έρθουν εδώ για να ερευνήσουν. Εγώ το έκανα· γιατί όχι κι αυτοί;»

«Αν είναι ακόμα ζωντανοί...» λέει η Λουκία, και όλοι γυρίζουμε να την κοιτάξουμε. Ανασηκώνει τους ώμους. «Απλά λέω... Ίσως οι Καπνοί να τους βρήκαν πρώτοι.»

«Δε μπορεί οι Καπνοί να ξέρουν ότι τους ψάχνουν,» διαφωνεί ο Δημήτριος Ζερδέκης. «Πώς να το ξέρουν;»

«Εδώ ακούς ότι έχουν έναν εξωδιαστασιακό γίγαντα μαζί τους και ίσως κι ένα παράξενο πράγμα από καθαρή ενέργεια. Αυτό θα σε παραξένευε εσένα;»

«Τέλος πάντων,» λέω. «Εγώ προτείνω να περιμένουμε μερικές μέρες στην Ηχώπολη. Διαφωνείς;»

«Εσύ είσαι ο Καπετάνιος,» αποκρίνεται η Λουκία. «Μια κουβέντα είπα απλώς.»

Και όντως μπορεί – μπορεί – να ισχύει αυτό που είπε. Μπορεί πράγματι ο Αβύθιστος να έχει βυθιστεί. Αλλά ελπίζω πως εξακολουθεί να μένει πιστός στο όνομά του...

Ο Βασιληάς Αργύριος μού λέει: «Είστε ευπρόσδεκτοι, φυσικά, να καθίσετε όσο θέλετε στο Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης, Γεώργιε. Και φέρε και το πλήρωμά σου εδώ. Θα τους φιλοξενήσω όλους.»

«Δεν υπάρχει λόγος να σας επιβαρύνουμε τόσο, Μεγαλειότατε.»

«Δεν είναι επιβάρυνση, φίλε μου. Φέρ' τους όλους εδώ, μιλάω σοβαρά. Θα προσβληθώ αν δεν τους φέρεις.»

«Αφού επιμένεις... Αλλά από αύριο, καλύτερα. Για να έχουν χρόνο να προετοιμάσουν οι υπηρέτες τους χώρους του παλατιού σας – είναι ολόκληρο τσούρμο.»

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχεται ο Αργύριος.

Και εκείνη τη νύχτα την περνάμε στο Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης, εγώ, η Λουκία, η Διονυσία, η Ερασμία, ο Δημήτριος, ο Καταραμένος Αργύριος, η Μαρίνα, ο Ανθέμιος, και τέσσερις ακόμα από τους Μακροθάνατους. Τα δωμάτιά μας – αυτό όπου μπαίνουμε εγώ κι η Λουκία, τουλάχιστον, αλλά δε νομίζω πως και τ'άλλα υστερούν – είναι περιποιημένα, και οι υπηρέτες του παλατιού πρόθυμοι να μας φέρουν ό,τι χρειαζόμαστε. Το νερό στο ντους είναι ήδη ζεστό. Η Λουκία επιμένει να έρθω να πλυθώ μαζί της, τραβώντας με από τη ζώνη. Απομακρύνοντας την παράλογη οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, την ακολουθώ. Κάνουμε έρωτα ενώ την κρατάω στην αγκαλιά μου, με τα πόδια της τυλιγμένα γύρω μου, χωρίς ν'ακουμπάνε κάτω, χωρίς ούτε η πλάτη της ν'ακουμπά στον τοίχο· για εμένα είναι πολύ ελαφριά. Το χλιαρό νερό μάς λούζει καθώς οι πνιχτές φωνές της γεμίζουν τ'αφτιά μου.

Μετά, καθόμαστε στο μπαλκόνι (και ίσως μόνο το δικό μας δωμάτιο να έχει μπαλκόνι· δεν είμαι σίγουρος ότι και των άλλων έχουν) και καπνίζουμε ενώ κοιτάμε την Ηχώπολη και τη θάλασσα μέσα στη νύχτα. Ο χειμώνας είναι στο τέλος του και δεν κάνει και πολύ κρύο, αλλά η Λουκία είναι τυλιγμένη στην κάπα της, κι από μέσα φορά μόνο τα εσώρουχά της. Εγώ έχω ρίξει μια τουνίκα επάνω μου και φορέσει ένα παντελόνι. Το κρύο δεν με πειράζει ιδιαίτερα εκτός αν είναι πολύ δυνατό. Συνήθως, όμως, προσπαθώ να μην ξεπαγιάζω άσκοπα· είναι ανόητο, είτε μπορώ να αρρωστήσω από αυτό είτε όχι.

«Ωραία είναι εδώ,» μου λέει η Λουκία, ξαπλωμένη μέσα στην αγκαλιά μου καθώς είμαι καθισμένος οκλαδόν σ'ένα μεγάλο μαξιλάρι. «Ήσυχα. Έχει πλάκα το μέρος. Και ξέρεις και τον Βασιληά. Τι άλλο θέλεις, Γεώργιε; Θάπρεπε νάρχεσαι στην Ηχώπολη για διακοπές.»

«Θα το έχω υπόψη όταν έχω χρόνο για διακοπές.»

Η Λουκία γελά και υψώνει το πρόσωπό της για να με φιλήσει πεταχτά στα χείλη.

«Ξέρεις τι αναρωτιέμαι;» της λέω.

«Τι;»

«Πού στις λάσπες του Λοκράθου ο Πρίγκιπας Κοσμάς συνάντησε τους Τρομερούς Καπνούς...»

«Ο Πρίγκιπας Κοσμάς είναι ο αδελφός του Αργύριου που μας έλεγες ότι σκότωσε τον πατέρα τους, έτσι;»

«Ναι. Τον δολοφόνησε εν ψυχρώ επειδή εκείνος σκεφτόταν να δώσει τη βασιλεία στον Αργύριο. Είχε εξαγριωθεί. Δε νομίζω ότι ήταν καλύτερος από την Ιωάννα των Αγρών, Λουκία. Αν και δεν θα τον έβαζα στην ίδια κατηγορία με τον Ισίδωρο τον Γκρίζο και τους αιρετικούς του Ονειρόφews. Πρέπει να έχεις κάνει συμφωνία με τον ίδιο τον Ύπνο, τον αδελφό της Έχιδνας, για να είσαι τέτοιος δαίμονας.»

«Νομίζεις ότι αν μάθουμε πού συνάντησε ο Κοσμάς τους Καπνούς ίσως καταφέρουμε να βρούμε και το άντρο τους;»

«Υπάρχει μια πιθανότητα, δεν υπάρχει;»

«Ανάλογα. Προσωπικά δεν νομίζω ότι είναι μεγάλη.»

«Γιατί;»

«Γιατί το πιθανότερο είναι να τους συνάντησε συμπτωματικά σε κάποιο λιμάνι, Γεώργιε. Και τι διαφορά μπορεί να έχει αυτό το λιμάνι από τόσα άλλα που έχουμε επισκεφτεί αναζητώντας τους;»

Δεν έχει κι άδικο, τώρα που το σκέφτομαι.

Παραδίπλα, ο Ακατάλυτος μάς κρυφοκοιτάζει από τη μισάνοιχτη πόρτα, φοβούμενος να βγει στο μπαλκόνι – λόγω ψύχρας, υποθέτω.

Όταν ξημερώνει, προτού καν βγει ο Δεύτερος Ήλιος, καβαλάω ένα άλογο και πηγαίνω στο Λιγνό Λιμάνι, αφήνοντας τη Λουκία να κοιμάται και χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν από τους άλλους. Στο Αεικίνητο Χέλι συναντώ τον Δημοσθένη τον Φτερωτό και του λέω για την πρόσκληση του Βασιληά Αργύριου να έρθουν όλοι στο Μεγάλο Παλάτι. (Θα μπορούσα να είχα μιλήσει μαζί του και τηλεπικοινωνιακά, μέσω πομπού, αλλά θεώρησα πως από κοντά θα ήταν καλύτερα.) Αρχικά, ξαφνιάζεται· δεν περίμενε τέτοια φιλοξενία.

«Οι μισοί είναι λεχρίτες,» με προειδοποιεί· «ίσως να κάνουνε καμιά φασαρία.»

«Πες τους να είναι φρόνιμοι,» αποκρίνομαι. Και τελικά δεν αρνείται να τους φέρει, φυσικά.

Τον ρωτάω, επίσης: «Ο Γεράσιμος έφυγε;» – ο πειρατής των Κακών Ακτών που είχαμε αιχμαλωτίσει.

«Ναι,» μου λέει, «από χτες. Ζέφυρου άνεμος έγινε.» Κι ο Φαφλατάς φωνάζει, από τον ώμο του: «Ζεφυρουάνεμος Ζεφυρουάνεμος Ζεφυρουάνεμος!»

Μιλάω μετά στους Μακροθάνατους, που κι αυτοί στο Χέλι είναι. Τους λέω ν'ανεβούν στο πολεμικό όχημά τους και να πάνε στο Μεγάλο Παλάτι· τους περιμένουν εκεί, είναι καλεσμένοι.

Έτσι, καθώς και οι δύο ήλιοι βρίσκονται στον ουρανό, επιστρέφω στο παλάτι του Βασιληά της Ηχώπολης και των Αγρών μαζί με τους Μακροθάνατους που οδηγούν το θωρακισμένο υδατόχημά τους. Το πλήρωμα του Χελιού και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός έρχονται λίγο πιο μετά. Οι υπηρέτες έχουν ετοιμάσει δωμάτια για όλους. Όχι, ασφαλώς, μονόκλινα, αλλά, απ'ότι βλέπω, είναι καλύτερα απ'οποιοδήποτε πανδοχείου ή ξενοδοχείου μπορεί να σκόπευαν να κλείσουν. Λέω στο τσούρμο να φερθούν κόσμια· ο Βασιληάς Αργύριος είναι προσωπικός μου φίλος· θα το πάρω προσωπικά αν κάνουν φασαρίες. Μου

υπόσχονται ότι θα είναι φρόνιμοι. Τους πιστεύω. Εν μέρει, τουλάχιστον. Πειρατές της Ιχθυοδότης είναι...

Εν τω μεταξύ, η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, ο Δημήτριος, ο Καταραμένος Αργύριος, η Μαρίνα, ο Ανθέμιος, και οι τέσσερις Μακροθάνατοι που ήρθαν αρχικά μαζί μου παίρνουν πρωινό σε μια μικρή αίθουσα κοντά στα δωμάτια όπου διανυκτερεύσαμε. Ο Ακατάλυτος και ο Φωνακλάς είναι επίσης εκεί, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο με έκδηλη καχυποψία αλλά τρώγοντας κι αυτοί με όρεξη το δικό τους πρωινό. Οι υπηρέτες του παλατιού φαίνεται να έχουν φροντίσει για τα πάντα.

«Τι έγινε;» με ρωτά ο Καταραμένος καθώς μπαίνω στην αίθουσα και κάθομαι κι εγώ στο τραπέζι.

«Εντάξει,» του λέω. «Ήρθαν όλοι – και το πλήρωμα και οι μισθοφόροι σου – και δεν έχουν σπάσει τίποτα ακόμα.» Γεμίζω μια κούπα με καφέ και πίνω μια γουλιά. Σάρντλιος πρέπει νάναι, νομίζω. Ο Βασιληάς της Ηχώπολης μάς έστειλε τον καλύτερο που έχει το παλάτι του, μάλλον. Ο καφές που έρχεται από τη διάσταση της Σάρντλι είναι από τους καλύτερους στο Γνωστό Σύμπαν, αν όχι ο καλύτερος γενικά.

Μετά το πρωινό, λέω στους άλλους πως θα βαδίσω στα λιμάνια της Ηχώπολης, μήπως εισπλεύσει ο Αβύθιστος ή μήπως ακούσω τίποτα το ενδιαφέρον. Η Λουκία (αναμενόμενα) δηλώνει πως θάρθει μαζί μου. Το ίδιο και η Ερασμία. Αλλά επίσης και ο Αργύριος κι οι Μακροθάνατοί του.

«Δε νομίζω, πάντως, πως υπάρχει κανένας κίνδυνος για εμένα εδώ,» τους λέω.

«Δε βλέπτε να είμαστε προσεχτικοί, Μαύρε,» αποκρίνεται ο Καταραμένος.

Η Διονυσία με ρωτά αν τη χρειάζομαι για τίποτα. Της λέω ότι δεν υπάρχει λόγος να έρθει μαζί μας αν δεν θέλει· της προτείνω να μείνει στο παλάτι και να ξεκουραστεί. Και δεν φέρνει αντίρρηση.

Ο Δημήτριος μού λέει πως θα πάει να πάρει το όχημά του απ'το καράβι μας και, κατόπιν, θα κάνει μια βόλτα στην πόλη, για να τη γνωρίσει, αφού σκοπεύει να μείνει κάποιες μέρες εδώ.

Κατεβαίνουμε ξανά στο Λιγνό Λιμάνι, λοιπόν, καβάλα σε άλογα, ενώ ο Ακατάλυτος μάς κατασκοπεύει σαν μαύρη σκιά με γκρίζα μάτια και κρίκο στο αφτί. Ο Δημήτριος παίρνει το όχημά του και φεύγει. Οι

υπόλοιποι περιφερόμαστε και μιλάμε με κόσμο. Οι περισσότεροι που με βλέπουν φαίνεται να με αναγνωρίζουν και να χαίρονται που είμαι πάλι εδώ, στην Ηχώπολη. Παρότι εγώ δεν τους ξέρω, παρότι πιθανώς να μην τους έχω αντικρίσει ποτέ, αυτοί με ξέρουν, έχουν ακούσει για εμένα, έστω κι αν δεν μ'έχουν αντικρίσει με τα ίδια τους τα μάτια. Εκείνη η υπόθεση με τον Πρίγκιπα των Αγρών ήταν πολύ σοβαρή ιστορία σε τούτα τα μέρη· θ'αργήσει να ξεχαστεί, αυτή και οι ήρωές της. Θα μπορούσα, βέβαια, να έχω την κουκούλα μου σηκωμένη, και τότε κανείς δεν θα με αναγνώριζε, υποθέτω. Όμως γιατί να το κάνω; Δεν θεωρώ την Ηχώπολη εχθρικό λιμάνι, ούτε κατά διάνοια. Δε νομίζω πως έχω να φοβηθώ ακόμα και τα βατράχια· αν τολμήσουν να μου ορμήσουν σε τούτους τους δρόμους, ολόκληρη η πόλη θα σηκωθεί να τους λιανίσει, είμαι σίγουρος.

Βαδίζω μαζί με τους φίλους μου από το Λιγνό Λιμάνι μέχρι το Χρονολίμανο, διασχίζοντας και το Ηχολίμανο που βρίσκεται ανάμεσά τους. Ρωτάω παντού μήπως έχει περάσει ο Αβύθιστος· αλλά, αν έχει περάσει, κανείς δεν το θυμάται. Επομένως, μάλλον δεν έχει περάσει αυτές τις τελευταίες ημέρες. Ρωτάω, επίσης, μήπως κανείς είδε τα τρία πλοία των Θαρνέσιων που ψάχνουν για τους Τρομερούς Καπνούς. Ούτε αυτά, όμως, λένε πως τα έχουν μπανίσει στην Ηχώπολη.

Για να μην ξεχνιόμαστε, ρωτάω και για το χαμένο πλοίο μου – το καράβι που βυθίστηκε μέσα σε καταιγίδα, ίσως βόρεια της Κεντρυδάτιας, προτού η Έχιδνα με φιλήσει. Τζίφος και πάλι, φυσικά. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

Χάνουμε χρόνο σ'αυτό το λιμάνι; Όχι, προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου. Περιμένουμε τον Λιρκάδιο. Σύντομα πρέπει να εμφανιστεί. Αν ακόμα αναζητά τους Καπνούς, πρέπει να αράξει εδώ.

Το μεσημέρι επιστρέφουμε στο Μεγάλο Παλάτι και τρώμε μαζί με τον Βασιληά Αργύριο, τη Βασίλισσα Χρυσάνθη, τη Βασίλισσα των Τιμών Ευσταθία, και τον Πρίγκιπα Δαμιανό. Ο Φοίβος Ασλάβης δεν είναι μαζί μας. Από τους συντρόφους μου, είναι εδώ η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, ο Δημήτριος (ναι, έχει κι αυτός επιστρέψει από τη βόλτα του στην Ηχώπολη), ο Καταραμένος Αργύριος, και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός (χωρίς τον Φαφλατά· τον άφησε στον Αμολητό Δημήτριο, μου είπε, για να μην τον κάνει ρεζίλι μπροστά στον Βασιληά της περιοχής).

Ο Βασιληάς Αργύριος με ρωτά αν έμαθα τίποτα ενδιαφέρον στα λιμάνια.

«Όχι,» του λέω, «τίποτα,» έχοντας μόλις δοκιμάσει μια κουταλιά από την ψαρόσουπά μου και βρίσκοντάς την εξαιρετική.

«Ρώτησα τους μάγους μου για το ενεργειακό νοοσύστημα,» με πληροφορεί ο Αργύριος, «και ξέρεις τι μου είπαν; Ότι πρώτη φορά ακούνε για τέτοιο πράγμα αλλά θα το ψάξουν. Δεν είναι και πολύ γνωστό, ό,τι κι αν είναι.»

«Καθόλου γνωστό δεν είναι.»

«Μου είπες ότι ο Άρχοντας της Νερκάλης το είχε στην κατοχή του αρχικά, έτσι;»

«Ναι, ο Ιωάννης Κερβάκλιος.»

«Και το βρήκε κάπου θαμμένο;»

«Το βρήκε στις ανασκαφές της αρχαίας πόλης της Νερκάλης.»

«Πώς μπορεί να κατέληξε εκεί;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν θυμάμαι αν αυτό μού το ανέφερε. Δεν ξέρω αν έψαχνε συγκεκριμένα για το νοοσύστημα ή αν το συνάντησε τυχαία.» Και μετά προσθέτω, αλλάζοντας θέμα ελαφρώς: «Σας είπα ότι το ενεργειακό νοοσύστημα δεν βγαίνει κανονικά στις φωτογραφίες, έτσι;»

«Όχι.»

«Ο Κερβάκλιος, αν δε λαθεύω, μου εξήγησε ότι το χρώμα του είναι κάτι σαν γαλανό, μοβ, και κόκκινο, αλλά στις φωτογραφίες φαίνεται μαύρο, όπως οι σκιές. Το είδα ο ίδιος αυτό. Ο Κερβάκλιος παρουσίασε ένα ολόγραμμα του νοοσυστήματος μπροστά μου, το οποίο είχε δημιουργηθεί μέσω φωτογράφισης.»

Και συνεχίζουμε να κάνουμε κουβέντα για διάφορα θέματα σχετικά με τους Τρομερούς Καπνούς, την Ηχώπολη, και τους Αγρούς, προτού εγκαταλείψουμε το τραπέζι και πάμε να ξεκουραστούμε.

Το απόγευμα, βρίσκω τον Δημήτριο να παίζει χαρτιά με κάτι ανθρώπους του παλατιού μέσα σε μια αίθουσα. Ξεκίνησε από τα ψηλά μέρη της πόλης, λοιπόν...

Οι επόμενες ημέρες περνάνε ευχάριστα, αν και πάντα έχω μια υποβόσκουσα αίσθηση ότι ίσως να χάνω τον χρόνο μου, ότι θα έπρεπε να

πλεύσουμε προς Μικρυδάτια, ολοταχώς, για να μάθουμε από εκεί ό,τι μπορούμε για τους Τρομερούς Καπνούς.

Η Λουκία και ο Ακατάλυτος, αυτές τις μέρες, κατά κύριο λόγο την περνάνε κοντά μου, αν και η παλιοπειρατίνα κάπου-κάπου παίζει χαρτιά μαζί με τον Δημήτριο και τους παλατιανούς. Εγώ προτιμώ να μη συμμετέχω σ'αυτές τις λεηλασίες.

Η Ερασμία είναι σκιά μου – δεν εμπιστεύεται κανέναν και υποπτεύεται ότι παντού μπορεί να υπάρχει κάποιος κίνδυνος για τον Οφιομαχητή. Όταν δεν είναι σκιά μου νομίζω πως είναι με τον Ανθέμιο, τον Μακροθάνατο, στο δωμάτιό της ή αλλού, οι δυο τους. Πρέπει πραγματικά να τον γουστάρει τελικά. Αλλά γιατί αυτό να με εκπλήσσει; Επειδή είναι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου; Δεν είναι και γυναίκα επίσης; Και αρκετά νεαρή ηλικίας, μάλιστα – αν και πάντα δίνει την εντύπωση πως είναι μεγαλύτερη, από τον τρόπο της και μόνο.

Η Διονυσία βολτάρει στο Μεγάλο Παλάτι και στην Ηχώπολη, και παρατηρώ πως συχνά κοντά της είναι η Βασίλισσα Χρυσάνθη. Φαίνεται να συμπαθιούνται οι δυο τους. Νομίζω πως η Χρυσάνθη την ξεναγεί. Επιπλέον, τη βλέπω, ένα απόγευμα, να προσπαθεί να τη μάθει τοξοβολία στον κήπο του παλατιού! Κρατάνε τόξα, τραβάνε τις χορδές, και σημαδεύουν ένα σκιάχτρο.

Ο Δημήτριος δεν αρκείται να κλέβει μόνο τους παλατιανούς· βγαίνει και στην πόλη και ψάχνει για στέκια τζόγου, και, απ'ό,τι μου λέει, βρίσκει κάποια, αλλά όχι και πάρα πολλά, ούτε πολύ «σοβαρά».

«Δεν παίζονται κι αρμάδες εδώ,» με πληροφορεί. «Το μέρος είναι λιγάκι παρακμιακό, αλλά ήσυχο, φιλικό, και... γουστόζικο, βασικά. Οι κάτοικοι έχουν πλάκα.»

«Χαίρομαι που περνάς καλά, παλιοληστή,» του αποκρίνομαι, και γελάμε καθώς στεκόμαστε σ'ένα μπαλκόνι του Μεγάλου Παλατιού, ένα μεσημέρι, λίγο πριν από το φαγητό, πίνοντας από μια κούπα Αίμα της Έχιδνας και καπνίζοντας, ενώ βλέπουμε την Ηχώπολη να απλώνεται αντίκρυ μας και, πέρα απ'αυτήν, τους Αγρούς.

«Γιατί, όμως, τόσα περιστέρια; Τι στα κωλομέρια του Λοκράθου τα τραβά σε τούτη την πόλη;»

«Λένε πως είναι κάποια αρχαία κατάρα.»

Με κοιτάζει καχύποπτα.

Χαμογελάω. «Αστειεύομαι.»

«Είσαι ανώμαλος, Οφιομαχητή!» μου λέει, γελώντας, τινάζοντας στάχτη από την άκρη του μπαλκονιού. «Γιατί έχει τόσα περιστέρια;» επιμένει.

Ένα από τα εν λόγω πτηνά κάθεται στην κουπαστή του μπαλκονιού και μας κοιτάζει σαν ν'αναρωτιέται τι μαλακίες καθόμαστε και λέμε.

«Πού θες να ξέρω;» απαντώ στον Δημήτριο. «Ρώτησέ το!» Του δείχνω το περιστέρι...

...το οποίο, τότε, φτερουγίζει και φεύγει.

«Το τρόμαξες,» μου λέει ο τζογαδόρος.

«Εσύ το τρόμαξες, που ρωτάς για το είδος του. Φοβάται τους κατασκόπους.»

«Παράνοια. Ξεκάθαρη.»

Ο Καταραμένος Αργύριος περνά αυτές τις ημέρες γνωρίζοντας κόσμο στο Μεγάλο Παλάτι και συνοδεύοντάς με στα λιμάνια όποτε κατεβαίνω εκεί (δηλαδή, καθημερινά) για να ψάξω για τον Αβύθιστο ή τα πλοία των Θαρνέσιων και, γενικά, για ν'ακούσω φήμες για τους Καπνούς ή οτιδήποτε άλλο χρήσιμο. Επίσης, βλέπω τον Καταραμένο να πιάνει κουβέντα συχνά με τον Φοίβο Ασλάβη, τον Στρατηγό της Ηχώπολης και Πρωτοφύλακα των Αγρών. Λες να σκέφτεται να δουλέψει εδώ ως μισθοφόρος; Όταν τον ρωτάω, πάντως, το αρνείται.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός τριγυρίζει στην Ηχώπολη και στα λιμάνια της με κάμποσους από το πλήρωμά του (ή, μάλλον, το πλήρωμά μου για την ώρα), και τους συνοδεύουν κι αρκετοί από τους Μακροθάνατους που έχουν συνάψει φιλικές σχέσεις μαζί τους. Στο Μεγάλο Παλάτι έρχονται, κυρίως, τα μεσημέρια και τα βράδια. Αλλά όχι όλοι· κάποιοι δεν περιφέρονται και τόσο: τους αρέσει η βασιλική οικία και μένουν εδώ, στις αίθουσες και στον κήπο της. Αρχίζουν να γίνονται και κάποια μικροεπεισόδια, συνήθως επειδή το πλήρωμα του Χελιού απλώνει τα χέρια του περισσότερο απ'ό,τι πρέπει στα οπίσθια και στο μπούστο υπηρετριών, και η Ισμήνη η Ύστατη αρπάζει από τα χαμηλά έναν υπηρέτη ο οποίος τρομοκρατείται και φεύγει τρέχοντας. Όταν ο Βασιλιάς Αργύριος με βλέπει να θυμώνω με τα καμώματά τους, μου λέει να ηρεμήσω, θα τους φέρει παρέα για να περνάνε την ώρα τους. Και σύντομα πόρνες και συνοδοί, μισθωμένοι από το παλάτι, έρχονται για τους

φιλοξενούμενους, ώστε να πάψουν να κοιτάνε προς τους υπηρέτες. Λέω στον Αργύριο ότι κανονικά θα έπρεπε να τους είχε πετάξει έξω. Εκείνος, όμως, το βλέπει ως αστείο το όλο θέμα, και μου απαντά πως, αφού είναι πλήρωμά μου, είναι ευπρόσδεκτοι εδώ, ακόμα και με τις αταξίες τους. Αλλά εγώ τού υπόσχομαι πως, αν επαναληφθούν τέτοια πράγματα, θα τους απομακρύνω ο ίδιος. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, επίμονα.

Η Υπερυδάτια βρισκόταν στα τέλη του Χειμέριου του Τρίτου όταν αράξαμε στην Ηχώπολη, και τώρα, ενώ είμαστε ακόμα εδώ, μπαίνει το εαρινό μεσομήνιο και οι δίδυμοι ήλιοι αγκαλιάζονται, οι κύκλοι τους εφάπτονται, γίνονται σαν ένα ενιαίο, παραάξενο ουράνιο σώμα. Οι ουρανοσκόποι προβλέπουν ότι αυτό το μεσομήνιο θα κρατήσει τέσσερις ημέρες.

Παλιοί γνωστοί μου από τους Αγρούς έχουν ακούσει ότι ο Οφιομαχητής είναι εδώ κι έχουν ήδη αρχίσει να έρχονται για να με συναντήσουν: η Νικολία Χιρκόμνη, η Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών· ο Μάρκος Νορόκης, ο Αρχιφύλακας των Βόρειων Αγρών, και ο Νικόλαος Χαριλάνης, ο Αρχισυντεχνίτης των Βόρειων Αγρών· ο Ιωάννης Φεκίζιος, ο Αρχιφύλακας των Άνω Ανατολικών Αγρών· η Γιολάντα Ευμόνια, η Αρχιφύλακας των Κάτω Ανατολικών Αγρών.

Έρχεται η Μάρθα, η Αγοροφύλακας που πιλόταρε το ορνιθόπτερο του Αθανάσιου του Τεχνουργού και ήταν ερωμένη μου, για κάποιο καιρό, όσο ήμουν στους Αγρούς. Μου είχε πει τότε, προτού φύγω από την Ηχώπολη, ότι αν ποτέ επέστρεφα ίσως να την έβρισκα παντρεμένη, αλλά δεν νομίζω πως ακόμα έχει παντρευτεί. Μοιάζει να χαίρεται που με βλέπει, καθώς τη συναντώ την πρώτη ημέρα του εαρινού μεσομήνιου.

Έρχεται ο Χρίστος του Κατώδρομου, ένας χωρικός των Δυτικών Αγρών, καθώς και κάποιοι από τους συντοπίτες του. Έρχεται η Ιωάννα των Αμνών μαζί με τον σκύλο της, τον Παλιομούτσουνο. Και έρχονται και άνθρωποι από τον Ναό της Έχιδνας στο Καρφί: ο Πρωθιερέας Βικέντιος, ο Ιερέας Ευτύχιος, η Ιέρεια Ασημίνα.

Δεν περνά μέρα που να μη με επισκεφτεί και κάποιος γνωστός μου από εκείνο τον καιρό στους Αγρούς και στην Ηχώπολη που πολλά άλλαξαν εξαιτίας της παρουσίας μου. Πολλά, και όχι όλα καλά, κατά τη

γνώμη μου: κάμποσοι άνθρωποι σκοτώθηκαν. Αλλά, αν ρωτήσεις τους ντόπιους, μάλλον θα σου πουν ότι τα κακά – οι συγκρούσεις, οι αιματοχυσίες – οδήγησαν σε καλά. Κανείς δεν φαίνεται προβληματισμένος που επέστρεψα· μόνο ενθουσιασμένοι φαίνονται.

Με ρωτάνε πόσο θα μείνω. Όχι πολύ, τους απαντώ, δυστυχώς. Κυνηγάω τους Τρομερούς Καπνούς, τους εξηγώ. Επειδή επιτέθηκαν στην Ηχώπολη; με ρωτάνε. Όχι, τους λέω· η υπόθεση είναι πιο προσωπική.

Και ρωτάω τους ιερείς του Καρφιού αν οι αιρετικοί του Ονειρόφεως έχουν ξαναεμφανιστεί σε τούτους τους τόπους. Η απάντησή τους είναι αρνητική: όχι, δεν έχουν ξαναφανεί, δεν έχουν ενοχλήσει κανέναν τουλάχιστον. Κανείς δεν έχει ταλαιπωρηθεί από τα εφιαλτικά όνειρά τους. «Ή,» μου λέει ο Πρωθιερέας Βικέντιος, «αν δρουν κάπου, δεν τους έχουμε αντιληφτεί ακόμα. Αλλά προσωπικά δε νομίζω ότι βρίσκονται σε δράση, Οφιομαχητή. Σκότωσες τον Αρχιερέα τους, κι έστειλες και τους μισούς από αυτούς στον Αβυσσαίο. Αν ποτέ αποκτήσουν πάλι τη δύναμη που είχαν στους Αγρούς, θα έχουν περάσει πολλά χρόνια ακόμα. Ίσως εγώ να μη ζω πλέον. Και, για να είμαι ειλικρινής, ελπίζω να μην τους ξαναδώ όσο είμαι ζωντανός.»

Οι ημέρες δεν περνάνε καθόλου δυσάρεστα στην Ηχώπολη, καθώς το μεσομήνιο έρχεται και φεύγει και οι δίδυμοι ήλιοι δεν είναι πια αγκαλιασμένοι. Έχουμε μπει στην άνοιξη, στον Εαρινό τον Πρώτο. Η ανησυχία μου, όμως, ότι ίσως να χάνω τον καιρό μου αρχίζει να μεγαλώνει παρότι χαίρομαι που βλέπω όλους αυτούς τους ανθρώπους των Αγρών και της Ηχώπολης. Οι Τρομεροί Καπνοί τριγυρίζουν κάπου στις ατέρμονες θάλασσες της Υπερυδάτιας όσο εγώ κάθομαι εδώ και περιμένω μήπως εμφανιστεί ο Λιρκάδιος ή τα πλοία των Θαρνέσιων.

Και δε νομίζω πως θα συμβεί, τελικά, ούτε το ένα ούτε το άλλο. Η Λουκία ίσως νάχει δίκιο: ίσως οι Καπνοί να βρήκαν τον Λιρκάδιο και τον Μελέτιο'σαρ προτού αυτοί βρουν το λημέρι τους, και ο Αβύθιστος έχει πια βυθιστεί. Καλύτερα να φεύγουμε.

Αλλά μετά, επάνω που έχω πάρει αυτή την απόφαση και είμαι έτοιμος να την ανακοινώσω στους συντρόφους μου, βλέπω ένα πλοίο να έχει μπει στο Ηχολίμανο. Το ακρόπρωρό του είναι λαξεμένο σαν πελώριο δελφίνι, και στα πλευρά του γράφει:

Ο ΑΒΥΘΙΣΤΟΣ.

Την επόμενη μέρα ύστερα από την επίσκεψη στο σπίτι της, η Διονυσία κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον Γεώργιο και τον ρώτησε αν συμφωνούσε να συναντηθούν σήμερα το απόγευμα στο Νοσοκομείο. «Κανείς άλλος δεν θα χρησιμοποιεί το βιολογικό εργαστήριο αυτή τη φορά.» Ο Γεώργιος, αν και είχε αρχίσει να νομίζει ότι απλά έχανε τον χρόνο του και ταλαιπωρούσε άσκοπα και τη συμπαθητική Βιοσκόπο, συμφώνησε. Εξάλλου, τι καλύτερο είχε να κάνει; Η αναζήτησή του για το χαμένο πλοίο του, γι'ακόμα μια φορά, αποδεικνυόταν άκαρπη. Ούτε στη Μεγάπολη δεν φαινόταν να μπορεί να βρει κανέναν που να ξέρει κάτι γι'αυτό. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του για να συγκρατεί την οργή του.

Άλλο ένα πρόβλημα ήταν ότι τα λεφτά τού τελείωναν, και σύντομα θα έπρεπε να δουλέψει κάπου αν δεν ήθελε να γίνει κλέφτης ή πειρατής. Και δεν ήθελε, αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο της ζωής του, να γίνει ούτε κλέφτης ούτε πειρατής. Αναρωτιόταν αν μήπως θα ήταν καλή ιδέα να εργαστεί ως μισθοφόρος ξανά. Μπορούσε άνετα να βρει μια τέτοια δουλειά στη Μεγάπολη, είτε επάνω σε πλοίο είτε στην ξηρά· ήταν σίγουρος.

Για την ώρα, όμως, απλά πήγε στο Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου και συνάντησε τη Διονυσία. Η Ευτέρπη δεν ήρθε μαζί του. Ούτε με τη Διονυσία ήταν ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Και ο Οφιομαχητής αναρωτήθηκε αν μήπως να της έλεγε γι'αυτόν: να της έλεγε εκείνο που του είπε η Ευτέρπη, ότι νόμιζε πως τον είχε δει στην Τριάνη, να συναναστρέφεται τον παλιό Καπετάνιο της, τον κουρσάρο Λεωνίδα τον Λέοντα. Αλλά ο Γεώργιος τελικά δεν ανέφερε τίποτα στη Διονυσία. Δε νόμιζε πως ήταν δική του δουλειά να κάνει κάτι τέτοιο. Η Διονυσία, άλλωστε, ίσως να ήξερε για το παρελθόν του Ανδρέα· ήταν εραστές οι δυο τους, προφανώς. Και ο Γεώργιος δεν ήθελε να την κάνει να πιστέψει ότι προσπαθούσε να τον κακολογήσει.

Ωστόσο, αυτός ο τύπος εξακολουθούσε να του δίνει μια περίεργη αίσθηση όταν θυμόταν πώς τον κοίταζε. Εκείνο το υπολογιστικό βλέμμα, που ήταν σαν το μυαλό πίσω από τα μάτια ν'αναρωτιόταν πώς μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει... Αλλά ίσως και να ήταν η ιδέα του, σκεφτόταν ο Γεώργιος. Διότι, τι μπορεί να είχε κατά νου ο Ανδρέας; Ή, ό,τι κι αν είχε κατά νου, γιατί δεν τον πλησίαζε να του το πει; Αν, για παράδειγμα, τον ήθελε για μισθοφόρο, ή σκεφτόταν να του κάνει οποιαδήποτε άλλη πρόταση, γιατί δεν του μιλούσε; Δεν έβγαζε νόημα...

Ούτε νόμιζε ο Οφιομαχητής πως τον είχε συναντήσει παλιότερα. Αλλά – και πάλι – αν τον είχε ξανασυναντήσει, γιατί ο Νιλκόδιος δεν του το έλεγε απλώς; Τον ντρεπόταν; Δεν έμοιαζε για ντροπαλός άνθρωπος.

Εκτός αν τον συνάντησα κάπου και ήταν εχθρός μου... Ναι, είχε περάσει κι αυτό απ'το μυαλό του Γεώργιου. Όμως, αν ο Ανδρέας ήταν κάποτε εχθρός του, θα τον θυμόταν, σωστά; Τους εχθρούς του ο Οφιομαχητής δεν τους ξεχνούσε εύκολα. Από τότε που τον φίλησε η Έχιδνα, τουλάχιστον. Τους ακόμα πιο παλιούς εχθρούς του (αν όντως είχε τέτοιους) τους είχε ξεχάσει τελείως – και ήθελε να τους θυμηθεί.

Μήπως ο Ανδρέας τον ήξερε από τόσο παλιά; Από προτού ο Γεώργιος χάσει τη μνήμη του; Ήταν δυνατόν; Ήταν δυνατόν, μα την Έχιδνα; Και γιατί, πάλι, έμενε σιωπηλός ο καταραμένος; Γιατί δεν έλεγε κάτι;

Ο Οφιομαχητής ήταν αποφασισμένος να τον ρωτήσει, την επόμενη φορά που θα τον έβλεπε.

Απόψε, η Διονυσία έκανε ξανά κάποια πειράματα επάνω του, κάποιες δοκιμές με τεχνολογικά μέσα και ξόρκια, αλλά δεν έβγαλε κανένα συμπέρασμα για την πραγματική του φύση. Τα πάντα τής έδειχναν ότι ο Οφιομαχητής θα έπρεπε να ήταν ένας κανονικός άνθρωπος – εκτός από το δηλητηριώδες αίμα του. Όμως δεν ήταν ένας κανονικός άνθρωπος.

Η Διονυσία τού είπε: «Είναι σαν όλ' αυτά να προέρχονται από κάπου αλλού... κάπου, ίσως, έξω από εσένα.»

«Έξω από εμένα;» Έπιναν καφέ, τώρα, καθώς ξεκουράζονταν ενώ είχε βραδιάσει, εκείνη καθισμένη επάνω σ'έναν από τους πάγκους του

εργαστηρίου, εκείνος καθισμένος επάνω σ'έναν άλλο πάγκο, αντικρινό.

«Έξω από το σώμα σου, τουλάχιστον. Κανένα πείραμα, κανένα ξόρκι, δεν βρίσκει τίποτα το ασυνήθιστο στο σώμα σου. Ακόμα και το αίμα σου, όταν είναι μες στο σώμα σου, δεν εντοπίζεται ως ασυνήθιστο.»

«Κάτι έξω από το σώμα μου;... Τι, μα την Έχιδνα;»

Η Διονυσία ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Αυτό είναι και το πρόβλημα.»

«Αν ήταν... αν ήταν κάποιου είδους ενέργεια που υπάρχει γύρω μου, η Ευτέρπη δεν θα την είχε ανιχνεύσει με τα ξόρκια της;»

«Λογικά, ναι, θα την είχε ανιχνεύσει. Ίσως κι εγώ να την είχα ανιχνεύσει, αν ήταν ήπιας μορφής, ή ακόμα και δραστικής. Αλλά δεν υπάρχει τίποτα τέτοιο γύρω σου, Γεώργιε· είμαι σίγουρη.»

«Το Φιλί της Έχιδνας» – τράβηξε το σπαθί από το θηκάρι του, και η ιερογραμμένη λεπίδα γυάλισε στο ενεργειακό φως του εργαστηρίου – «γιατί έχει τη δυνατότητα να απωθεί πνευματικές οντότητες; Αυτό μπορείς να το καταλάβεις;»

«Αυτό,» αποκρίθηκε η Διονυσία, «δεν είναι καν της ειδικότητάς μου. Αλλά, και πάλι, η Ευτέρπη θα έπρεπε να είχε διακρίνει κάτι.»

«Ενέργειες ξανά;»

«Υποθέτω...» μόρφασε.

Ο Οφιομαχητής θηκάρωσε το ξίφος. «Ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών ή των Δεσμοφυλάκων θα μπορούσε να ανιχνεύσει κάτι περισσότερο; Αυτοί ασχολούνται πιο πολύ με πνευματικές οντότητες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Διονυσία. «Αλλά πραγματικά πιστεύεις ότι πνευματική οντότητα είναι μες στο σπαθί σου;»

«Μάλλον όχι. Η δύναμή του, απ'ό,τι καταλαβαίνω, προέρχεται από τις ευλογίες των ιερωμένων της Έχιδνας κι από τις ιερές γραφές που λάξεψαν πάνω στη λεπίδα.»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι. «Τέτοια πράγματα δεν τα ξέρω καθόλου· και με παραξενεύουν πολύ, για νάμαι ειλικρινής. Δεν τα εμπιστεύομαι.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν μπορώ να τα διακρίνω με κανέναν τρόπο, Γεώργιε. Ούτε με μηχανήματα, ούτε με ξόρκια, ούτε με τίποτα.»

«Ακριβώς ό,τι συμβαίνει και μ'εμένα, δηλαδή, ε;»

Όταν έφυγαν από το βιολογικό εργαστήριο στα υπόγεια του Κεντρικού Νοσοκομείου Ψηλόγερου, η Διονυσία πήγε τον Γεώργιο ως το Ονομαστό με το τρίκυκλό της, και η ίδια συνέχισε προς τους Λοφότοπους και το σπίτι της.

«Πού είν' ο αδελφός μου; Λείπει;» ρώτησε τον Ανδρέα, βρίσκοντάς τον στο σαλόνι, μόνο του, να παρακολουθεί τις ειδήσεις στον τηλεοπτικό δέκτη που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο.

«Όχι.» Ο Ανδρέας έσβησε την οθόνη με το πάτημα ενός κουμπιού. «Εδώ είναι. Και η Νεκταρία μαζί του. Ήρθαν λιωμένοι – λιωμένοι – κι ανέβηκαν επάνω για να το ρίξουν στον ύπνο. Παραπατούσαν.»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι και κάθισε στον σοφά μπροστά στο τζάκι, αφού γέμισε ένα ποτήρι Κίτρινο Σημάδι για τον εαυτό της.

«Τι λέει ο φίλος μας ο Οφιομαχητής;» ρώτησε ο Ανδρέας καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του στο τραπέζι για να γεμίσει κι αυτός ένα ποτήρι Κίτρινο Σημάδι.

«Τα ίδια.»

Ο Ανδρέας ήπια μια γουλιά, παρατηρώντας την. «Δε βγάζεις κανένα συμπεράσμα γι'αυτόν;»

«Κανένα. Όπως είπα και στον ίδιο απόψε, είναι σαν όλα τα υπερφυσικά πράγματα να προέρχονται από κάπου έξω από το σώμα του.»

«Έξω;»

«Δεν είναι δυνατόν να ανιχνεύσω κάτι επάνω στο σώμα του. Έχω δοκιμάσει τα πάντα.»

«Το αίμα του, όμως, είναι δηλητηριώδες...»

«Ναι, αυτό, σίγουρα, είναι δηλητηριώδες. Σκοτώνει.»

Ο Ανδρέας ήρθε και κάθισε δίπλα της στον σοφά.

Η Διονυσία μειδίασε και έγερσε επάνω του, φέρνοντας το πρόσωπό της κοντά στο δικό του, ρουφώντας λαίμαργα τα χείλη του.

Ο Ανδρέας τύλιξε το ελεύθερό του χέρι γύρω από τη μέση της. «Το ξανασκέφτηκες, τελικά, νάρθεις μαζί μου τώρα που θα φύγω;»

«Ναι...»

«Και;»

«Δεν ξέρω.» Απέφυγε το βλέμμα του.

«Έλα τώρα, Διονυσία! Τι έχεις να χάσεις;»

«Απλώς... έχω συνηθίσει στη Μεγάπολη. Δεν το καταλαβαίνεις;»

Ο Ανδρέας γέλασε. «Το καταλαβαίνω. Αλλά – μα την Έχιδνα! – μια αλλαγή δεν θα σου έκανε κακό. Η Κυκλόπολη δεν είναι, βέβαια, τόσο μεγάλη όσο η Μεγάπολη, μα ούτε και κανένα χωριό είναι· έχει αρκετή κίνηση. Και η Ανθρώπινη Προστασία είναι μια ολοκαίνουργια κλινική· θα έχεις εκεί άλλες ευκαιρίες – όπως και όλοι μας. Το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου τι έχει να σου προσφέρει; Είναι ένα παλιό νοσοκομείο· δεν εξελίσσεται πια. Και μη νομίζεις ότι θα πληρώνεσαι λιγότερο στη–»

«Δεν είναι εκεί το θέμα· σ’το ξαναείπα.»

«Και θα είμαστε μαζί συνέχεια. Δε θέλω να μη σ’έχω κοντά μου.»

Η Διονυσία μειδίασε. «Αυτό είναι που, κυρίως, με βάζει σε πειρασμό.»

«Όχι μόνο ‘σε πειρασμό’,» είπε ο Ανδρέας, παραμερίζοντας μια τούφα καστανόξανθα μαλλιά απ’το πλάι του προσώπου της. «Να έρθεις.»

Και εκείνη τη νύχτα, αφού είχαν κάνει έρωτα μπροστά στο αναμμένο τζάκι, η Διονυσία το αποφάσισε. Καθώς ήταν ξαπλωμένοι στο πάτωμα, τυλιγμένοι σε μια μεγάλη, μαλακή κουβέρτα, ανασηκώθηκε στηριζόμενη στον αγκώνα της και είπε:

«Ανδρέα;...»

«Τι;» Έμεινε ανάσκελα, ακίνητος, κοιτάζοντας το ταβάνι.

Η Διονυσία τον καβάλησε ξανά. «Θα έρθω.»

«Τι;» Τα χέρια του, αντανakλαστικά σχεδόν, γλίστρησαν στους μηρούς της, κάνοντας ένα γλυκό ρίγος να τη διατρέξει από τη μέση ως τον αυχένα.

«Θα έρθω στην Κυκλόπολη μαζί σου.» Η κουβέρτα είχε πέσει από πάνω της· το λευκό-ροζ σώμα της φάνταζε μπρούτζινο στο φως του τζακιού, το μοναδικό φως στο σαλόνι του σπιτιού της.

Ο Ανδρέας είπε: «Αναχωρώ αύριο βράδυ, αργά, μετά τα μεσάνυχτα. Το θυμάσαι, έτσι;»

«Φυσικά. Θα είμαι έτοιμη ως τότε.»

«Θα συναντήσεις πάλι τον Οφιομαχητή προτού φύγουμε;»

Η Διονυσία ήταν σκεπτική προς στιγμή, διατρέχοντας τα χέρια της επάνω στο γαλανόδερμο στέρνο του, παίζοντας με τις τρίχες του

ανάμεσα στα δάχτυλά της. «Ναι,» είπε τελικά. «Γιατί όχι; Αν μη τι άλλο, για να τον χαιρετήσω. Δε θέλω να νομίσει ότι θύμωσα μαζί του, ή... ή ότι βαρέθηκα, ή κάτι άλλο...»

Ο Ανδρέας γέλασε. «Θα πιστέψω ότι είσαι δαγκωμένη μ' αυτόν, έτσι όπως μου τα λες!» Έσφιξε τους γλουτούς της μες στις χούφτες του.

Η Διονυσία τον χαστούκισε, μαλακά, παιχνιδιάρικα, στο αριστερό μάγουλο. «Μην ξανακούσω ανοησίες, σε προειδοποιώ! Μην ξανακούσω!...» Κι έσκυψε, πιάνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και φιλώντας τον βαθιά, μέχρι που και των δυο η αναπνοή πλησίαζε να φτάσει στο τέλος.

Ο Ανδρέας, απότομα, τη γύρισε ανάσκελα μες στην αγκαλιά του και την καβάλησε ενώ τα πόδια της τυλίγονταν δυνατά γύρω από τη μέση του.

Οι φλόγες του τζακιού μούγκριζαν πλάι τους, μερικά εκατοστά απόσταση, γλείφοντάς τους με τη θερμότητά τους...

Την επόμενη μέρα, η Διονυσία επικοινωνήσε με τον Γεώργιο στον πομπό του και του ζήτησε να συναντηθούν το απόγευμα, αλλά όχι στο Νοσοκομείο· στο σπίτι της, γιατί... υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος λόγος τον οποίο θα του εξηγούσε.

Ο Οφιομαχητής παραξευήτηκε λιγάκι ακούγοντάς το αυτό. Και διέκρινε... κάτι στη φωνή της. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς. Έναν κάποιο... ενθουσιασμό, ίσως; Ήταν δυνατόν να ήταν ενθουσιασμός; Ή άγχος, μήπως;

Τέλος πάντων. Θα μάθαινε το απόγευμα. Υπέθετε.

Βρισκόταν στο Κάτω Δυτικό Λιμάνι, τώρα που τον είχε καλέσει η Διονυσία, και συνέχισε την αναζήτησή του για το χαμένο πλοίο του ενώ, συγχρόνως, άκουγε και διάφορες φήμες για δουλειές, γιατί σύντομα θα του χρειαζόνταν τα οχήματα.

Το μεσημέρι επέστρεψε στην ανατολική μεριά του Κόλπου της Μεγάλης μπαίνοντας σε μια από τις δημόσιες λέμβους. Βγήκε στο Άνω Ανατολικό Λιμάνι και από εκεί πήγε στον Ψηλόγερο και στο Ονομαστό. Η Ευτέρπη ήρθε στο δωμάτιό τους μετά από λίγο και του είπε ότι ίσως να είχε, επιτέλους, βρει μια δουλειά που μπορεί να την ενδιέφερε.

«Τι δουλειά;»

«Ένα πλοίο χρειάζεται δύο μάγους για το κέντρο ισχύος του, ώστε να μπορεί να κινεί τις μηχανές του περισσότερες ώρες.»

«Βιάζονται τόσο;»

«Για να βλέπεις...» Και τον ρώτησε: «Εσύ τι κάνεις;»

«Τα ίδια.» Ήταν καθισμένος οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι του, με τον Δαμιανό απλωμένο στους ώμους του και την Ευθαλία κουλουριασμένη πάνω στο μαξιλάρι παραδίπλα. Η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του.

«Θα συναντήσεις τη Διονυσία σήμερα πάλι;»

«Ναι.» Δεν της είπε γι' αυτό το κάτι περίεργο που νόμιζε πως είχε διακρίνει στη φωνή της Βιοσκόπου. Εξάλλου, ίσως να ήταν η ιδέα του. Κι ακόμα κι αν δεν ήταν, γιατί να ενδιέφερε την Ευτέρπη;

Το απόγευμα ήρθε η Διονυσία έξω απ' το ξενοδοχείο με το τρίκυκλό της. Ειδοποίησε τον Οφιομαχητή τηλεπικοινωνιακά κι εκείνος κατέβηκε, μπήκε στο όχημα, και κύλησαν προς τους Λοφότοπους.

«Αυτή θα είναι η τελευταία μας συνάντηση, δυστυχώς,» του είπε η Διονυσία, κοιτάζοντας τον απ' τον καθρέφτη καθώς ήταν καθισμένος πίσω της. Μπροστά, το τρίκυκλο είχε μόνο μία θέση – για τον οδηγό.

«Σ' έχω ταλαιπωρήσει πολύ, το ξέρω–»

«Δεν είν' αυτό! Δεν είναι καθόλου αυτό.»

«Τότε;»

«Φεύγω, Γεώργιε. Φεύγω απ' τη Μεγάπολη. Όχι για πάντα. Θα ξανάρθω. Δηλαδή, θα έρχομαι τακτικά για επισκέψεις, σίγουρα. Αλλά θα δουλεύω αλλού. Το πρωί παραιτήθηκα από το Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου· γι' αυτό κιόλας δεν σε πάω εκεί απόψε. Όμως δεν ήθελα και ν' αναχωρήσω προτού συναντηθούμε μια τελευταία φορά. Ακόμα και για να πούμε ένα 'γεια', μα τον Αστερίωνα!» Χαμογέλασε.

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε ο Γεώργιος. «Πώς το αποφάσισες τόσο ξαφνικά;»

«Δεν ήταν και τόσο ξαφνικό,» αποκρίθηκε η Διονυσία. «Το σκεφτόμουν εδώ και κάποιο καιρό. Απλώς... δίσταζα. Έχω συνηθίσει στη Μεγάπολη. Δεν ξέρω. Ίσως τελικά να επιστρέψω εδώ. Τους το είπα κιόλας στο Νοσοκομείο, και μου έδωσαν θετική απάντηση. Μου είπαν ότι, αν επιστρέψω σύντομα, η θέση θα είναι ξανά δική μου. Θα προσλάβουν κάποιον άλλο προσωρινά μόνο· θα τον έχουν προειδοποιήσει. Αλλά αν

αργήσω πολύ θα μονιμοποιηθεί, μου εξήγησαν. Φέρθηκαν πιο καλά απ'ό,τι περίμενα, για να είμαι ειλικρινής. Νόμιζα ότι ίσως και να παρεξηγούνταν... Αλλά, βέβαια, από την άλλη, δεν υπάρχει έλλειψη μάγων στη Μεγάπολη· αυτό είναι ένα γεγονός.»

«Πού θα πας;» ξαναρώτησε ο Γεώργιος.

«Στην Κυκλόπολη. Θα δουλέψω στην Ανθρώπινη Προστασία.»

«Την κλινική του Ανδρέα;»

Την είδε να χαμογελά μέσα απ'τον καθρέφτη. «Ναι.» Ο ίδιος ενθουσιασμός στη φωνή της – αυτός που είχε ακούσει κι από τον πομπό. «Ναι.»

«Χρειάζονται Βιοσκόπο;»

«Φυσικά και χρειάζονται. Είναι καινούργια κλινική, Γεώργιε. Φυσικά και χρειάζονται.»

Ο Οφιομαχητής είχε μια κακή αίσθηση γι'αυτό, όπως είχε και μια κακή αίσθηση για τον Ανδρέα. Αλλά δεν είπε τίποτα. Δεν ήταν δική του υπόθεση η προσωπική ζωή της Διονυσίας, μα την Έχιδνα.

Ένωσε την Ευθαλία να σαλεύει νευρικά επάνω στον αριστερό πήχη του· μάλλον διαισθανόταν τις αμφιβολίες του. Ωστόσο, ο Δαμιανός ήταν τελείως ακίνητος επάνω στο δεξί του χέρι.

Η Διονυσία ρώτησε: «Δεν παρεξηγήθηκες, έτσι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Γιατί να παρεξηγηθώ;»

«Επειδή... σε παρατάω στα ξαφνικά και φεύγω.»

«Να σ'ευχαριστήσω μπορώ μόνο για όσα έκανες μέχρι στιγμής, Διονυσία. Δεν είχες καμιά υποχρέωση. Δεν πληρώθηκες καν.»

Είχαν ήδη μπει στους απότομους δρόμους των Λοφότοπων, και η Διονυσία οδήγησε το όχημά της στο γκαράζ όπου το άφηνε συνήθως. Αλλά τώρα είτε στους ανθρώπους εκεί να το κρατήσουν για μακροχρόνια φύλαξη, και τους πλήρωσε μια προκαταβολή. Όταν επέστρεφε στη Μεγάπολη θα έβλεπε τι θα γινόταν μ'αυτό. Ίσως να το έπαιρνε μαζί της στην Κυκλόπολη κάπως. Δεν ήταν ακόμα σίγουρη ότι θα έμενε μόνιμα εκεί· δοκιμαστικά πήγαινε. Αν και υποψιαζόταν ότι ο πειρασμός – ο πειρασμός του Ανδρέα – θα ήταν πολύ μεγάλος ώστε να μείνει μόνιμα. Είχε, άραγε, γάμο στο μυαλό του; είχε αναρωτηθεί παραπάνω από μία φορές η Διονυσία. Γι'αυτό επέμενε να έρθει μαζί του στην Κυκλόπολη; Σχεδίαζε να της κάνει πρόταση; Η Διονυσία δεν ήξερε αν θα δεχόταν ή

όχι. Έπρεπε να το σκεφτεί, δεν έπρεπε; Θα ήθελε, όμως, να της κάνει πρόταση...

Στον Γεώργιο είπε, καθώς έβγαιναν από το γκαράζ: «Όταν είναι ώρα να φύγεις απ'το σπίτι μου, θα σε πάει ο Ανδρέας στο ξενοδοχείο.»

«Έχει όχημα;»

«Έχει δίκυκλο. Θα σε πηγαίνα εγώ, φυσικά, αλλά αφού—»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Διονυσία.»

Βάδισαν ως το σπίτι της και συνάντησαν τον Φωνακλά στην αυλή και τον Ανδρέα στο κατώφλι του σαλονιού.

«Καλησπέρα, Γεώργιε,» είπε ο τελευταίος, έχοντας σηκωθεί μόλις τους άκουσε να μπαίνουν. Στο χέρι του κρατούσε μια κούπα με κάποιο ποτό.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, μην παραλείποντας να παρατηρήσει ότι εξακολουθούσε να τον κοιτάζει μ'εκείνο το υπολογιστικό βλέμμα σαν να αναρωτιόταν πώς να τον χρησιμοποιήσει. Μάλλον, όμως, σκέφτηκε ο Γεώργιος, αυτό είναι απλά το βλέμμα. Έτσι πρέπει να κοιτάζει γενικά.

Αλλά, από την άλλη, δεν νόμιζε ότι κοίταζε έτσι και τη Διονυσία, για παράδειγμα... Τέλος πάντων.

Ο Ανδρέας αυτή τη φορά δεν τους ακολούθησε στο υπόγειο του σπιτιού. Κατέβηκαν οι δυο τους. Και εκεί κάτω δεν υπήρχαν τόσοι εξοπλισμοί όσοι τις προάλλες· η Διονυσία τούς είχε προ πολλού επιστρέψει στο Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου. Ένας πάγκος ήταν στημένος, μόνο, κι επάνω του μερικά φιαλίδια με χυμικά υγρά, καθώς κι ένα φορητό υπολογιστικό σύστημα που ανοιγόκλεινε σαν μεγάλο βιβλίο.

Τα πειράματα που έκαναν ήταν αρκετά διαδικαστικά. Τίποτα το πολύ εξεζητημένο. Η Διονυσία τον έβαλε να κρατά την αναπνοή του όσο περισσότερο μπορούσε, και μουρμούρισε ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως για να δει τις αντιδράσεις του σώματός του. Το συμπέρασμα ήταν ότι το σώμα του αντιδρούσε όπως ενός φυσιολογικού ανθρώπου αλλά, για κάποιο λόγο, πιο αργά. Σαν να χρειαζόταν λιγότερο αέρα. Γιατί, όμως; Η Διονυσία δεν έβρισκε καμιά λογική εξήγηση – ως συνήθως.

Τον χτύπησε, μετά, μ'ένα ρόπαλο για να δοκιμάσει τις αντοχές του – αφού τον ρώτησε πρώτα, φυσικά, κι εκείνος δεν αρνήθηκε. Του έριξε

ροπαλιές στην πλάτη, στα πλευρά, στην κοιλιά, στα πόδια – όσο πιο δυνατά μπορούσε, όπως ο Γεώργιος την προέτρεψε. Αλλά ήταν σαν να χτυπάς πέτρα σχεδόν! Ο Οφιομαχητής δεν έμοιαζε να πονά παρά μόνο αφότου του είχε ρίξει πολλές ροπαλιές. Τότε η Διονυσία σταμάτησε κι έκανε πάλι Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως, το οποίο δεν της έδειξε ότι ήταν και πολύ καταπονημένος.

Του ζήτησε να κοιτάξει τα σημεία που τον είχε χτυπήσει, κι εκείνος έβγαλε τα ρούχα του και της τα έδειξε. Επάνω στο κατάμαυρο δέρμα του υπήρχαν κάποια γαλανά σημάδια–

«Γαλανισμούς» τούς λένε στη Μοργκιάνη,» της είπε ο Γεώργιος. «Σε ανθρώπους των άλλων δερματικών χρωματισμών λέγονται ‘μελανιές’ και είναι μαύρες.»

«Ναι, το ξέρω. Το έχω ακούσει.» Όπως επίσης είχε ακούσει ότι δεν είχαν όλοι οι άνθρωποι με κατάμαυρο δέρμα σκούρο-μπλε αίμα. Υπήρχαν κάποιοι που το αίμα τους ήταν κόκκινο σαν των υπόλοιπων στο Γνωστό Σύμπαν. Και όταν αυτοί «μελάνιαζαν», το δέρμα τους κοκκίνιζε σ’εκείνο το σημείο.

Οι γαλανισμοί που τώρα έβλεπε η Διονυσία επάνω στον Γεώργιο δεν ήταν παρά ελάχιστοι για τα χτυπήματα που του είχε ρίξει. Σαν το σώμα του, το δέρμα του, για κάποιο λόγο να ήταν πιο ανθεκτικό. Αλλά, στην αφή, ήταν όπως των άλλων ανθρώπων.

Η Διονυσία πήρε ένα μικρό δείγμα από το δέρμα του και του έριξε ένα χυμικό μείγμα, παρατηρώντας την αντίδραση. Τίποτα το ασυνήθιστο δεν συνέβη. Ακόμα και το δέρμα του έμοιαζε να έχει, ίσως, διαφορετικές ιδιότητες όταν ήταν επάνω του, όπως και το αίμα του.

Γι’ακόμα μια φορά δεν μπορούσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα γι’αυτό τον μυστηριώδη άνθρωπο και, τελικά, όταν είχε πια βραδιάσει για τα καλά, μάζεψε τα σύνεργα του πρόχειρου εργαστηρίου που είχε στήσει στο υπόγειό της, έκλεισε το φορητό υπολογιστικό σύστημα, και είπε: «Πάμε πάνω, λοιπόν.»

Ανέβηκαν στο σαλόνι του σπιτιού και συνάντησαν πάλι τον Ανδρέα, ο οποίος πληροφόρησε τη Διονυσία ότι ο Αρσένιος, ο αδελφός της, ήρθε πριν από λίγο μαζί με τη Νεκταρία αλλά έφυγαν ξανά. «Μου είπε πως θα επιστρέψει αργότερα. Του εξήγησα ότι μπορεί και να μη μας

βρει εδώ, κι απάντησε ότι δεν τον πειράζει, έχει κλειδί, και μας εύχεται καλό ταξίδι.»

«Τα συνηθισμένα του...» μόρφασε η Διονυσία. Κι αυτή η καταραμένη πειρατίνα τον έχει κάνει ακόμα χειρότερο! πρόσθεσε νοερά, έχοντας κατά νου τη Νεκταρία.

Έμειναν για λίγο στο σαλόνι και ήπιαν από ένα ποτήρι γαλανό κρασί. Ο Ανδρέας ρώτησε τον Γεώργιο πού ήταν προτού έρθει εδώ, στη Μεγάπολη. «Έχω ακούσει κάτι φήμες ότι ο Οφιομαχητής ήταν στην Ιχθυδάτια, κουρσάρος, ο φόβος κι ο τρόμος εκεί, προτού εξαφανιστεί.»

«Μια ιστορία για άλλη φορά, ίσως,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «αν σας ξαναδώ.» Δεν είχε όρεξη να μιλήσει τώρα για τους Αγενείς του και πώς δολοφονήθηκαν απ' αυτό το μελλοθάνατο κάθαρμα, τον Ευγένιο τον Μεγαλοφονιά. Φοβόταν την οργή του.

Η ώρα να φύγει δεν άργησε να έρθει, και ο Ανδρέας Νικκόδιος προθυμοποιήθηκε να τον πετάξει ως το ξενοδοχείο με το δίκυκλό του. «Ξέρω πού είναι το Ονομαστό. Πάμε.»

«Δεν είν' ανάγκη... Οι συγκοινωνίες της Μεγάπολης είναι άψογες.»

«Δεν υπάρχει λόγος να περιμένεις, ούτε να πληρώνεις,» είπε ο Ανδρέας, έχοντας ήδη σηκωθεί. «Και μ' αρέσει να οδηγώ δίκυκλο· ρώτα τη Διονυσία αν δε με πιστεύεις. Είναι ένα από τα πάθη μου.»

Ο Οφιομαχητής αποκρίθηκε: «Όπως νομίζεις,» και σηκώθηκε κι εκείνος.

Η Διονυσία τον χαιρέτησε δια χειραψίας (χωρίς να φοβάται τα φίδια που ήταν τυλιγμένα στους πήχεις του) και τον φίλησε στα μάγουλα. «Ελπίζω να σε ξαναδώ, Γεώργιε.»

«Κι εγώ εσένα.»

«Αρκετά πια!» είπε ο Ανδρέας, μειδιώντας. «Ζηλεύω!»

«Άσε μας, ρε!» του απάντησε η Διονυσία, γελώντας σαν κοριτσάκι.

Ο Ανδρέας πήρε ένα μαύρο πέτσινο πανωφόρι από την κρεμάστρα στο χολ του σπιτιού, ο Γεώργιος πήρε την κάπα του, και βγήκαν στον κήπο. Πέρασαν την πρασινομέταλλη πόρτα του και βάδισαν ως ένα δρομάκι. Εκεί ήταν σταθμευμένο ένα δίκυκλο, κατάμαυρο σαν τον Οφιομαχητή αλλά πολύ πιο γυαλιστερό. Ο Ανδρέας το καβάλησε, το ξεκλείδωσε, κι ενεργοποίησε τη μηχανή του και τον προβολέα του. Το

μικρό όχημα ξύπνησε σαν μηχανικό θηρίο που βρυχιέται. Βγήκε απ'το δρομάκι μαζί με τον καβαλάρη του.

«Ανέβα, Οφιομαχητή,» είπε ο Ανδρέας.

Ο Γεώργιος κάθισε πίσω του, κι εκείνος έβαλε τους τροχούς σε γρήγορη κίνηση. Η οδήγησή του ήταν οριακά επικίνδυνη μέσα στους απότομους δρόμους των Λοφότοπων, έκρινε ο Γεώργιος, ειδικά τέτοια νυχτερινή ώρα, παρά τον καλό δημόσιο φωτισμό της Μεγάπολης.

«Την ξέρεις από παλιά;» ρώτησε τον Ανδρέα.

«Ποια, τη Διονυσία;»

«Ναι.»

«Ένα, δυο χρόνια.»

Διέσχισαν τους Λοφότοπους κι έφτασαν στον Ψηλόγερο, που είχε κάποια κίνηση ακόμα κι αυτή την ώρα. Ο Ανδρέας, όμως, πήγε από ήσυχους δρόμους. Από δρόμους άγνωστους για τον Οφιομαχητή.

«Να σου κάνω μια ερώτηση;» είπε ο Γεώργιος.

«Και δεν κάνεις;»

«Ήσουν κάποτε στην Τριάνη;»

«Γιατί;»

«Νομίζω ότι ίσως να σε είχα δει εκεί...»

«Η ιδέα σου θα είναι.»

«Δεν ήσουν στην Τριάνη ποτέ, δηλαδή;»

«Είναι μια από τις πόλεις που καλύτερα να αποφεύγει κανείς, Οφιομαχητή· δε συμφωνείς;»

«Δεν έχεις άδικο.» Είχε κάνει λάθος η Ευτέρπη, λοιπόν; Ή ο Ανδρέας έκρυβε κάτι; Ο Γεώργιος δεν μπορούσε να είναι σίγουρος.

Ο Ανδρέας σταμάτησε το δίκυκλο ξαφνικά, βαθιά μέσα σε κάτι δρομάκια του Ψηλόγερου όπου ο Οφιομαχητής δεν ξανάχε πάει. «Κοίτα...» είπε. «Συγγνώμη κιόλας γι'αυτό, αλλά έχω και μια άλλη δουλειά εδώ πέρα και πρέπει να στρίψω τώρα. Το Ονομαστό, όμως, δεν είναι μακριά. Έχεις καταλάβει πού είμαστε, έτσι; Προς τα εκεί είναι.» Έδειξε.

«Το υποψιαζόμουν.»

«Τρία τετράγωνα απόσταση. Θα φτάσεις σε κάνα δεκάλεπτο. Συγγνώμη και πάλι που πρέπει να σ'αφήσω εδώ, αλλά είν' ανάγκη να στρίψω. Βιάζομαι.»

Ο Γεώργιος παραξενεύτηκε, αλλά κατέβηκε από το δίκυκλο. Τι δουλειά έχει; Γιατί δεν είπε τίποτα πριν; Τώρα τη θυμήθηκε;

«Θα τα ξαναπούμε, Οφιομαχητή,» χαιρέτησε ο Ανδρέας Νιλκόδιος. «Σύντομα.» Κι έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση, έστριψε σε μια γωνία, και χάθηκε μες στη νύχτα.

Σύντομα; Τι στις λάσπες του Λοκράθου λέει;... Ο Γεώργιος είχε ξαφνικά παραξενευτεί ακόμα περισσότερο. Η οργή του φούντωσε μέσα του, αλλά το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου την κράτησε υπό έλεγχο.

Τι είχε μόλις κάνει ο Ανδρέας Νιλκόδιος; Τον είχε αφήσει μες στη μέση ερημικών δρόμων... Και λοιπόν; Γιατί; Μπορούσε να υπάρχει κάποια... σκοπιμότητα;

Θα τρελαθούμε... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Τι στις λάσπες του Λοκράθου είναι αυτός ο τύπος, τελικά; Κάτι δεν πάει καλά εδώ... Τον ξέρω από κάπου; Τον ξέρω από κάπου; Ήταν σίγουρος πως όχι.

Γαμώτο! Έπρεπε να τον είχα ρωτήσει αν με θυμάται από παλιά – από προτού χάσω τη μνήμη μου. Αλλά, αν όντως τον θυμόταν από παλιά, γιατί να τον αφήσει τώρα εδώ;

Τίποτα από αυτά δεν ήταν λογικό.

Είναι δυνατόν να τον έχω παρεξηγήσει; Μπορεί όντως να έχει κάποια δουλειά... Τέλος πάντων.

Ο Γεώργιος άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί που είχε δείξει ο Ανδρέας. Τα βήματά του αντηχούσαν μες στους ήσυχους μικρούς δρόμους, ενώ πέρα από αυτούς οχήματα ακούγονταν να περνάνε. Ολόγυρά του πολυκατοικίες ορθώνονταν σαν σκοτεινοί γίγαντες. Εδώ πέρα ο γενικά καλός δημόσιος φωτισμός της Μεγάπολης δεν ήταν και τόσο καλός όσο αλλού.

Τροχοί, απρόσμενα, πάνω στο πλακόστρωτο – και το μούγκρισμα μηχανών – και προβολείς που έскиζαν τα σκοτάδια. Δίκυκλα ξεπρόβαλαν γύρω από τον Οφιομαχητή – τρία – τέσσερα – πέντε. Και οι αναβάτες τους είχαν πιστόλια στα χέρια. Μια ενεργειακή ριπή εκτοξεύτηκε από μια από τις κάννες–

Ο Γεώργιος τινάχτηκε και την απέφυγε παρά τριχα: πέρασε, τρίζοντας, δίπλα από το κουκουλωμένο κεφάλι του.

Δύο ακόμα ριπές– Ο Γεώργιος τινάχτηκε ξανά, χτυπήθηκε από τη μία στον ώμο, έπεσε στο πλακόστρωτο – εσκεμμένα – κύλησε, ενώ άλλη

μια φωτεινή ριπή περνούσε από πάνω του. Βρέθηκε πλάι στους σταματημένους τροχούς ενός δίκυκλου και, ακόμα πεσμένος κάτω, κλότσησε τον μπροστινό μ'όλη την υπερφυσική του δύναμη. Το όχημα κι ο καβαλάρης του πετάχτηκαν παραδίπλα, με μια ξέφρενη κραυγή, ενώ ο τροχός έφευγε απ'τη θέση του.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε αμέσως στο ένα γόνατο, τραβώντας το βελονοβόλο μέσα από την κάπα του.

Δύο ενεργειακές ριπές τον χτύπησαν, τραντάζοντάς τον άγρια. Και μια τρίτη. Γύρισε το βελονοβόλο κι έριξε σ'έναν από τους δικυκλιστές, χτυπώντας τον με μια βελόνα που περιείχε Ενδότερες Φλόγες: ο άντρας έπεσε από τη σέλα ουρλιάζοντας σαν να καιγόταν, κύλησε κάτω, σηκώθηκε, έτρεξε ξέφρενα μες στους δρόμους.

«Ρίξτε του!» κραύγασε κάποιος. «Ρίξτε του κι άλλες!» Και ο Γεώργιος νόμιζε ότι αναγνώριζε τη φωνή...

Τινάχτηκε πάλι, κυλώντας στο πλακόστρωτο, ενώ ενεργειακές ριπές έπεφταν γύρω του.

«Σημαδέψτε τον, ρε! Θα πλακώσει η Χωροφυλακή!» Η ίδια φωνή...

Ένα δίκυκλο ήρθε προς τον Οφιομαχητή, μεταλλικοί τροχοί να ουρλιάζουν πάνω στο πλακόστρωτο πετώντας σπίθες, σαν ο καβαλάρης του νάχε κατά νου να τον πατήσει. Ο Γεώργιος σηκώθηκε στο ένα γόνατο, ξεθηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας και σπαθίζοντας τον μπροστινό τροχό του οχήματος. Κι άλλες σπίθες, δυνατότερες, και το δίκυκλο τινάχτηκε όπισθεν· η καβαλάρισσά του (γυναίκα ήταν, τελικά) έπεσε ουρλιάζοντας, κουτρουβαλώντας στο πλακόστρωτο.

Μια ενεργειακή ριπή χτύπησε τον Οφιομαχητή στην πλάτη, σείοντάς τον σύγκορμα, αλλά πάλι εκείνος δεν έχασε τις αισθήσεις του. Στράφηκε, είδε έναν σκοτεινό δικυκλιστή να φεύγει. Του θύμιζε κάτι η μορφή του;

«Πάμε, γαμώ τη λοκράθια πουτάνα σας!» φώναξε ο δικυκλιστής (η ίδια φωνή... η ίδια φωνή...). «Πάμε προτού πλακώσει η Χωροφυλακή, μαλάκες!»

Κι έφυγαν. Εξαφανίστηκαν σαν φαντάσματα μέσα στους νυχτερινούς δρόμους, παίρνοντας μαζί τους τη γυναίκα που είχε πέσει από το δίκυκλο (ο Γεώργιος την είδε να γραπώνεται πίσω απ'τον δικυκλιστή

που φώναζε) καθώς κι εκείνον που είχε πέσει από το άλλο δίκυκλο, αυτό που ο Οφιομαχητής είχε κλοτσήσει, στην αρχή.

Ο Γεώργιος ήταν ακόμα γονατισμένος στο ένα γόνατο, με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι, ενώ η Ευθαλία κι ο Δαμιανός σύριζαν ανήσυχα, τυλιγμένοι στους πήχεις του δυνατά – δύο ζωντανά περικόρπια, το ένα δηλητηριώδες.

Σηκώθηκε όρθιος, μα δεν θηκάρωσε το σπαθί του, νιώθοντας ακόμα αποπροσανατολισμένος από την ξαφνική επίθεση, νιώθοντας το σώμα του να πονά από τα απανωτά ενεργειακά χτυπήματα.

Αλλά εκείνη η φωνή...

...κι εκείνη η μορφή πάνω στο δίκυκλο, το οποίο ήταν κατάμαυρο και γυαλιστερό. Η μορφή που φορούσε μαύρο πέτσινο πανωφόρι, και κράνος...

Ήταν σκοτεινά και όλα είχαν γίνει πολύ γρήγορα, όμως ο Οφιομαχητής νόμιζε πως ήξερε ποιος καριόλης είχε οργανώσει τούτη την επίθεση εναντίον του:

Ο Ανδρέας Νικκόδιος.

10

Είναι απόγευμα όταν βλέπω τον Αβύθιστο στο Ηχολίμανο, και η Λουκία είναι μαζί μου. Ο γάτος της μας κατασκοπεύει.

«Αυτό είναι,» λέω. «Αυτό πρέπει νάναι το πλοίο τους.»

«Έχει το σωστό όνομα, τουλάχιστον...»

Πλησιάζουμε το αραγμένο σκάφος, και κοντά στην αποβάθρα βλέπω μια γνωστή φυσιογνωμία να μιλά με τους ντόπιους: ψηλός, λιγνός, καστανομάλλης, γαλανόδερμος, μουσάτος. Στην άκρη του στόματός του έχει ένα ξυλαράκι το οποίο δαγκώνει νευρικά. Ο Ευστάθιος Λιρκάδιος. Ντυμένος με μακριά γκριζα καπαρντίνα.

Και παραδίπλα στέκεται κάποιος με μαύρη κάπα και κουκούλα η οποία σκιάζει το πρόσωπό του. Ο Μελέτιος'σαρ, πάω στοίχημα.

«Καπετάνιε!» χαιρετώ βαδίζοντας προς το μέρος τους μαζί με τη Λουκία. «Καλωσόρισες στην Ηχώπολη!»

Ο Λιρκάδιος γυρίζει και με κοιτάζει, και τα μάτια του γουρλώνουν. «Οφιομαχητή!» αναφωνεί.

Οι ντόπιοι γυρίζουν επίσης και μ'αντικρίζουν, και τους ακούω να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους: Ο Οφιομαχητής...

«Καπετάνιε,» λέω ξανά, μειδιώντας, και του δίνω το χέρι μου, το οποίο σφίγγει μοιάζοντας να μην το πιστεύει ότι με βλέπει. «Να υποθέσω ότι κι εσένα οι Καπνοί σε φέρνουν εδώ;»

«Τι άλλο; Ρωτούσαμε τώρα τους ντόπιους γι'αυτά που ακούστηκε πως έγιναν στο Λιγνό Λιμάνι.»

«Ακόμα ένα τρομερό επεισόδιο από τους Τρομερούς Καπνούς, Καπετάνιε.»

«Πού ήσουν εσύ, Οφιομαχητή;» με ρωτά ο Μελέτιος'σαρ, γιατί, ναι, αυτός είναι ο κουκουλοφόρος, φυσικά. «Ψάχναμε για σένα στη Μεγάπολη πριν από δυο μήνες, μα είχες εξαφανιστεί. Ούτε εκείνος ο φίλος σου, ο Δημήτριος, δεν γνώριζε πού βρισκόσουν. Και ούτε είχες αφήσει κανένα σημάδι μέσα στο σπίτι της Διονυσίας Υρφάνιας.»

«Στο σπίτι της Διονυσίας;»

«Κάναμε διάρρηξη, φυσικά. Ήταν έκτακτη ανάγκη.» Και μάλλον δεν θα ήταν και πολύ δύσκολο γι' αυτόν, καθότι μυστικός πράκτορας ενός από τους Εκλεκτούς της Μεγάπολης και μάγος του τάγματος των Ερευνητών. Αναμφίβολα γνωρίζει κι εκείνο το ξόρκι που ανοίγει κλειδαριές. «Δεν πειράξαμε τίποτα, κατά τα άλλα. Ούτε προκαλέσαμε καμιά ζημιά,» προσθέτει. «Πού στις λάσπες του Λοκράθου ήσουν;»

«Πού στις λάσπες του Λοκράθου – πράγματι!»

«Τι εννοείς, μα την Έχιδνα;»

«Θα σου εξηγήσω αργότερα.»

«Είναι φίλοι σου, Οφιομαχητή;» με ρωτά ένας από τους ανθρώπους στους οποίους μιλούσε ο Λιρκάδιος – ένας λιμενοφύλακας της Ηχώπολης. «Τους ξέρεις;»

Νεύω. «Τους ξέρω.»

«Να... να κάμνουμε κάτι ιδιαίτερο γι' αυτούς;»

«Δε νομίζω ότι χρειάζεται. Θα τους φροντίσω εγώ αποδώ και πέρα. Μπορείτε να πηγαίνετε.»

«Ό,τι θες εσύ, Οφιομαχητή. Άμα θες κάτι, να μας φωνάξεις και θα γίνει αμέσως!»

Με χαιρετάνε και φεύγουν.

«Συγγνώμη,» μου λέει ο Μελέτιος'σαρ, «αλλά οι φήμες αληθεύουν, ότι ο Οφιομαχητής βοήθησε τον Βασιληά Αργύριο τον Τρίτο να πάρει τον θρόνο στην Ηχώπολη;»

«Αληθεύουν,» τον διαβεβαιώνω.

Ο Ευστάθιος χαμογελά, μ' εκείνο το ξυλαράκι ακόμα στην άκρη του στόματός του. «Έχουμε, το λοιπόν, γνωστούς σε υψηλές θέσεις τώρα!»

«Φίλη σου;» Ο Μελέτιος κοιτάζει τη Λουκία μέσα απ' την κουκούλα του, με κάποια καχυποψία ίσως.

«Η Λουκία,» τη συστήνω. «Παλιά φίλη μου από την Ιχθυδάτια. Ό,τι ξέρω το ξέρει κι εκείνη. Εκτός από... λεπτομέρειες.» Τον ατενίζω με τρόπο που ελπίζω πως θα του δώσει να καταλάβει ότι δεν της έχω πει πως είναι μυστικός πράκτορας του αδελφού του, του Εκλεκτού της Μεγάπολης Γεράσιμου Ευκάλνιου.

«Στην Ιχθυδάτια,» λέει ο Ευστάθιος. «Εκεί ήσουν τώρα; Ακούσαμε κάτι φήμες ότι ο Οφιομαχητής ήταν στην Ιχθυδάτια, ότι αντιμετώπισε

την Ορδή των Όφεων, ότι ήταν μπλεγμένος στην επανάσταση της Σαλντέρια...»

Νεύω. «Εκεί ήμουν—»

«Μα τα δόντια της Έχιδνας!» συρίζει ο Μελέτιος. «Είχαμε συμφωνήσει νάρθεις μαζί μας, και να φέρεις και τον αδελφό της Διονυσίας! Γιατί έφυγες απ'τη Μεγάπολη;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, καλμάροντας τη φαρμακερή οργή που ξαφνικά φουντώνει στην ψυχή μου. «Δεν έφυγα οικειοθελώς, σε διαβεβαιώνω.»

Μια φιγούρα, τότε, έρχεται προς το μέρος μας έχοντας μόλις κατεβεί απ'τον Αβύθιστο με σβέλτα βήματα. Στρέφω το βλέμμα μου και την κοιτάζω. Μια γυναίκα: λευκόδερμη, μελαχρινή, με σγουρά μαλλιά που πέφτουν ως την πλάτη κι ένα πορφυρό μαντήλι στο κεφάλι για να τα συγκρατεί πίσω. Η κυρά Ιωάννα.

«Γεώργιε!» κάνει, αντικρίζοντάς με, χαμογελώντας. «Πώς...; Πού ήσουν; Γυρίζαμε σ'όλη την Υπερυδάτια, μα τα πλοκάμια του Άτλαντα! Πού ήσουν;»

«Αυτό έλεγα τώρα στον Ευστάθιο και στον Μελέτιο,» αποκρίνομαι. «Στην Ιχθυδάτια ήμουν—»

«Ναι, κάτι ακούσαμε.»

«—αλλά είναι μεγάλη ιστορία. Κι αν είναι να σας την αφηγηθώ, καλύτερα να καθόμαστε κάπου πιο άνετα. Ελάτε μαζί μου, στο Μεγάλο Παλάτι.»

«Το παλάτι του Βασιλιά της Ηχώπολης, εννοείς;» κάνει ο Ευστάθιος.

«Ναι. Έτσι το λένε οι ντόπιοι: το Μεγάλο Παλάτι.»

«Σε φιλοξενούν εκεί;»

«Φυσικά. Ο Βασιλιάς Αργύριος είναι καλός μου φίλος.»

Ο Ευστάθιος χαμογελά και ρίχνει ένα βλέμμα στον Μελέτιο. «Δε βλέπω το λόγο γιατί να μη δεχτούμε την πρόσκληση, ε;»

Εκείνος γνέφει καταφατικά μέσα από την κουκούλα της κάπας του. Και με ρωτά: «Τι έγινε εδώ, στο Λιγνό Λιμάνι, Οφιομαχητή;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, δεν ξέρω πολύ περισσότερο απ'ό,τι θα έχετε μάθει ως τώρα κι εσείς. Αλλά ελάτε στο παλάτι και θα τα πούμε όλα εκεί.»

Βγάζουν ένα όχημα από το αμπάρι του Αβύθιστου: ένα τετράκυκλο, ελαφρά θωρακισμένο, χωρίς όπλα. Ο Μελέτιος κάθεται στη θέση του οδηγού κι εγώ δίπλα του. Πίσω μας υπάρχουν δύο μακρόστενα καθίσματα, το ένα κατόπιν του άλλου. Στο πρώτο κάθονται ο Λιρκάδιος και η κυρά Ιωάννα· στο δεύτερο, η Λουκία με τον γάτο της.

Δίνω οδηγίες στον Μελέτιο για να φτάσουμε στο Μεγάλο Παλάτι μέσα από τους δρόμους της Ηχώπολης. Όχι πως αυτό είναι και πολύ δύσκολο, έτσι όπως το μεγαλόπρεπο οικοδόμημα ξεχωρίζει ανάμεσα και πάνω από τα υπόλοιπα χτίρια.

Στην πύλη του κήπου του παλατιού, μιλάω στους φρουρούς οι οποίοι αμέσως μας ανοίγουν και μας αφήνουν να κυλήσουμε ως το γκαράζ κάτω από το υπόστεγο. Βλέπω, συγχρόνως, κάποιους να τρέχουν να ειδοποιήσουν τον Βασιλιά για την άφιξή μας. Τους είπα ότι φέρνω φίλους που μόλις τώρα άραξαν – αυτούς που περίμενα.

Αφήνουμε το τετράκυκλο όχημα στο υπόστεγο του κήπου, όπου και μερικά άλλα οχήματα είναι σταθμευμένα, και μπαίνουμε στο κυρίως οικοδόμημα του παλατιού περνώντας από την κεντρική είσοδο. Δεν αργούμε να οδηγηθούμε στην Αίθουσα του Θρόνου και να συναντήσουμε τον Βασιλιά Αργύριο και τον Πρίγκιπα Δαμιανό. Τους συστήνω τον Ευστάθιο Λιρκάδιο, την κυρά Ιωάννα, και τον Μελέτιο – έναν φίλο τους (δεν λέω καν ότι είναι μάγος· είναι περιέργος με τέτοια θέματα, πολύ παρανοϊκός). «Αυτοί που περίμενα, Μεγαλειότατε. Αυτοί που, όπως κι εγώ, αναζητούν τους Τρομερούς Καπνούς, κατόπιν συνεννόησης με τους Εκλεκτούς της Μεγάπολης.»

«Οι φίλοι του Οφιομαχητή είναι και δικοί μου φίλοι,» τους λέει ο Αργύριος. «Καλωσορίσατε στο Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης.»

Και οδηγούμαστε, από τους παλατιανούς υπηρέτες, σε μια άλλη αίθουσα, μικρότερη, όπου φαγητά και ποτά μάς προσφέρονται, αρκετά για να γευματίσει ολόκληρο τσούρμο. Ο Αργύριος και ο Δαμιανός έρχονται ύστερα από λίγο (μιλούσαν με κάποιους ντόπιους όταν ειδοποιήθηκαν για την άφιξή μας, όπως μου είπε ο Βασιλιάς της Ηχώπολης), και σύντομα έρχεται και η Ερασμία, πριν από οποιονδήποτε άλλο, μοιάζοντας θυμωμένη μαζί μου που δεν της είπα ότι θα έφευγα από το παλάτι. Ακόμα κι εδώ, στα λιμάνια της Ηχώπολης, όπου όλοι είναι φιλικοί προς εμένα, θεωρεί ότι οφείλει να βρίσκεται πάντα στο πλευρό μου.

«Νόμιζα πως ήσουν απασχολημένη,» της αποκρίνομαι. Νόμιζα ότι ήταν με τον Ανθέμιο.

«Τι σημασία έχει αυτό;» μου λέει. «Δεν είμαι ποτέ ‘απασχολημένη’ για σένα, Οφιομαχητή!»

«Γεώργιο με λένε,» την αγριοκοιτάζω ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

Ύστερα, τη συστήνω στον Λιρκάδιο, την κυρά Ιωάννα, και τον Μελέτιο’σαρ. «Η Ερασμία,» τους λέω. «Μια φίλη μου από την Ιχθυδάτια κι αυτή. Πολεμήσαμε μαζί. Την εμπιστεύομαι απόλυτα.» Και της εξηγώ ότι αυτοί είναι οι άνθρωποι που περίμενα, οι άνθρωποι του Αβύθιστου· το πλοίο τους, επιτέλους, άραξε στην Ηχώπολη.

Μετά από την Ερασμία, έρχεται κι ο Καταραμένος Αργύριος, και η Διονυσία, και, τελευταίος, ο Δημήτριος.

«Λιρκάδιε!» αναφωνεί, μειδώντας. «Το υποψιάστηκα πως εσύ θα ήσουν μόλις άκουσα ότι ο Οφιομαχητής ήρθε στο παλάτι φέρνοντας φίλους απ’το λιμάνι. Ποιος άλλος μπορεί να ήταν;»

«Τι κάνεις εσύ εδώ, μα τους θεούς;» τον ρωτά ο Ευστάθιος καθώς σηκώνεται από τη θέση του.

«Ο Γεώργιος μ’έφερε,» αποκρίνεται ο τζογαδόρος καθώς ανταλλάσσουν μια χειραψία. «Βαρέθηκα στη Μεγάπολη· είπα ν’αναζητήσω άλλα λιμάνια.»

«Πού ήσουν, λοιπόν, Γεώργιε, όσο σε ψάχναμε πριν από δυο μήνες;» με ρωτά ο Μελέτιος’σαρ, γιατί ακόμα δεν έχουμε καταφέρει να το πούμε αυτό.

«Αιχμάλωτος ήμουν, αρχικά,» αποκρίνομαι. «Αιχμάλωτος των ακόλουθων του Λοκράθου.» Και τους διηγούμαι περιληπτικά – πολύ περιληπτικά – τι έγινε με τα βατράχια και, μετά, τι έγινε με την υπόθεση στη Σαλντέρια και τον πόλεμο εναντίον της Ορδής των Όφεων. «Και τώρα,» λέω, καθώς έξω απ’το Μεγάλο Παλάτι έχει σουρουπώσει, «κάνω επιτέλους εκείνο που εξαρχής ήθελα να κάνω: ψάχνω για τους Τρομερούς Καπνούς. Και έχω ήδη συγκεντρώσει κάποια στοιχεία. Ελπίζω να μπορείτε να με βοηθήσετε.»

«Ελπίζουμε κι εμείς εσύ να μπορείς να μας βοηθήσεις, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Μελέτιος’σαρ. «Τι ακριβώς συνέβη εδώ, στην Ηχώπολη;»

«Ο Μεγαλειότατος τα ξέρει καλύτερα από εμένα, αν προτιμά ο ίδιος να τα διηγηθεί,» αποκρίνομαι, ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Αργύριο. Και δίνω τέτοια απάντηση γιατί δεν είμαι σίγουρος ότι θέλει να αναφέρω τον πατροκτόνο αδελφό του, τον Πρίγκιπα Κοσμά, που τώρα φαίνεται πως είναι σύμμαχος των Καπνών και, μάλλον, αυτός τούς οδήγησε εδώ.

Ο Βασιληάς της Ηχώπολης δεν μοιάζει νάχει πρόβλημα να μιλήσει ο ίδιος. Τους εξηγεί τι έγινε στο Λιγνό Λιμάνι: πώς οι Καπνοί το χτύπησαν με τον γίγαντά τους, πώς έκλεψαν από εκεί ό,τι ήθελαν να κλέψουν, και πώς απείλησαν ότι, όταν επιστρέψουν, πρέπει να τους δώσουν αμέσως όσα ζητήσουν αλλιώς θα ρημάξουν το λιμάνι ξανά. Δεν κρύβει, μάλιστα, την παρουσία του Πρίγκιπα Κοσμά· λέει πως οι λιμενοφύλακες νομίζουν πως είδαν, μαζί με τον Καπετάνιο των Τρομερών Καπνών, τον προδότη αδελφό του, αυτόν που δολοφόνησε τον πατέρα τους. «Ίσως ο Κοσμάς να ήταν που τους οδήγησε εδώ.» Το βλέμμα του είναι σκοτεινό, δολοφονικό, λες κι έχει κι εκείνος την οργή της Έχιδνας μέσα του. Του συμβαίνει πάντα όταν μιλά για τον Κοσμά, έχω παρατηρήσει. Τον μισεί.

«Γνωρίζετε πού μπορεί να συνάντησε τους Καπνούς;» ρωτά τον Λιρκάδιο, την κυρά Ιωάννα, και τον Μελέτιο'σαρ· αλλά ο πρώτος αποκρίνεται πως δεν έχουν ιδέα, πρώτη φορά ακούνε γι'αυτόν τον Πρίγκιπα Κοσμά.

«Η αλήθεια είναι ότι έχουμε συγκεντρώσει πολύ λίγες πληροφορίες για τους Καπνούς,» προσθέτει, «αν σκεφτείς πόσο καιρό ψάχνουμε γι'αυτούς. Είναι σαν... σαν να εξαφανίζονται κάπου, μα την Έχιδνα! Σ'όλες τις ηπειρονήσους έχουμε ψάξει· πουθενά κανείς δεν ξέρει πού μπορεί να είναι το άντρο τους. Και ούτε πουθενά φαίνεται να έχουν περισσότερες συναναστροφές απ'ό,τι αλλού.»

«Ακούσαμε, όμως, κάτι το περίεργο,» λέει η κυρά Ιωάννα, «από έναν άνθρωπο που πρέπει νάναι τρελός, βέβαια – ή, τουλάχιστον, όχι και τόσο καλά στα μυαλά του.»

«Τι περίεργο;» ρωτάω, καθώς σβήνω το τσιγάρο μου στο τασάκι.

«Συναντήσαμε έναν ερημίτη επάνω σε μια γιγαντοχελώνα. Είδαμε τον καπνό από την καλύβα του στο πιο ψηλό σημείο του καβουκιού της χελώνας—»

«Ο Γουίλιαμ;»

Η κυρά Ιωάννα ξαφνιάζεται. «Τον ξέρεις;»

«Τον είχα ανταμώσει κάποτε κι εγώ, όταν ήμουν χαμένος στις θάλασσες.»

«Εξωδιαστασιακός πρέπει να είναι, έτσι; Θέλω να πω... από το όνομά του και μόνο...»

«Ναι,» αποκρίνομαι, «εξωδιαστασιακός είναι.»

«Μας φέρθηκε πολύ εχθρικά στην αρχή. Δε μας ήθελε πάνω στη χελώνα του.»

«Τέτοιο είναι το συνήθειό του...»

«Μας μίλησε, όμως, τελικά, όταν του εξηγήσαμε ότι βρισκόμαστε σε μια πολύ σημαντική αναζήτηση και ίσως μπορεί να μας βοηθήσει-»

«Του δώσαμε, επίσης, και μερικές προμήθειες,» παρεμβαίνει ο Ευστάθιος. «Ακόμα κι οι ερημίτες δεν είναι υπεράνω δωροδοκίας, όπως αποδεικνύεται...»

«Τον ρωτήσαμε,» συνεχίζει η Ιωάννα, «για τους Τρομερούς Καπνούς. Αν είχε δει κάτι που θα μπορούσε να μας βοηθήσει. Γιατί, ποτέ δεν ξέρεις· από εκεί που δεν το περιμένεις....»

«Και είχε δει τους Καπνούς;» ρωτάω, περιέργος.

«Δε γνωρίζουμε ακόμα αν αυτό έχει καμιά σχέση με τους Καπνούς,» μου λέει ο Ευστάθιος, «αλλά σίγουρα ήταν πολύ παράξενο.»

«Για τους Τρομερούς Καπνούς δεν είχε καν ακούσει,» εξηγεί η κυρά Ιωάννα. «Δεν ήξερε το όνομά τους. Είναι πραγματικά ερημίτης· δε θέλει επαφές με κανέναν, δεν επισκέπτεται ηπειρονήσους, μένει μόνο πάνω στη χελώνα του.»

«Ναι, το θυμάμαι... Τι σας είπε, όμως, μα την Έχιδνα;»

«Μας ανέφερε κάτι... αλλόκοτο που είδε-»

«Ο άνθρωπος είναι παράφρων, κατά πάσα πιθανότητα,» παρεμβαίνει προς στιγμή ο Μελέτιος·σαρ, αλλά δεν συνεχίζει. Τώρα πια έχει βγάλει την κάπα του – και την κουκούλα της – από ώρα. Κάθεται και καπνίζει, με μια κούπα κρασί των Αγρών από κοντά.

Η Ιωάννα λέει: «Ο Γουίλιαμ είδε τρία πλοία να βουτάνε μες στη θάλασσα καθώς αυτή άνοιγε μπροστά τους κάνοντας τρύπα.»

«Τι πράγμα;» λέω.

«Αυτό μάς είπε. Και αναρωτιόμαστε αν μήπως – μήπως – μπορεί νάχει κάποια σχέση με τους Καπνούς.»

«Συγγνώμη αλλά αυτό που μου περιγράφεις ξέρεις τι μου θυμίζει;»

Ο Μελέτιος'σαρ προλαβαίνει την Ιωάννα (αν όντως εκείνη σκόπευε ν'απαντήσει): «Υδροπλαστικό.»

«Ακριβώς. Υδροπλαστικό.»

«Αλλά μες στη μέση των ωκεανών; Δεν είναι εύκολο να διατηρεί κανείς υδροπλαστικό εκεί. Κι επιπλέον, για ποιο λόγο να το κάνει; Το υδροπλαστικό χρησιμοποιείται κοντά στις ηπειρονήσους: στις ακτές, μέσα στους κόλπους. Ή σε λίμνες ή ποτάμια. Και είναι αρκετά σπάνιο στις μέρες μας, έτσι κι αλλιώς. Πάντως, σίγουρα δεν χρησιμοποιείται, και ποτέ δεν χρησιμοποιείτο, στις ανοιχτές θάλασσες!»

«Ναι,» συμφωνώ, γιατί κι εγώ ξέρω γι'αυτό – γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου. «Ναι, έτσι είναι. Κυρίως, το χρησιμοποιούν, αν δεν κάνω λάθος, για να πηγαίνουν σε κάποιο υποβρύχιο μέρος. Σε κάποια βάση, για παράδειγμα.»

Ο Μελέτιος νεύει. «Αυτή είναι η βασική του χρήση. Μες στη μέση των ωκεανών, όμως, δεν μπορεί να υπάρξει υποβρύχιο μέρος όπου κάποιος θέλει να πάει... εκτός αν είναι υποβρύχιο σκάφος. Αλλά αυτό είν' ανόητο, φυσικά, ως υπόθεση. Το υποβρύχιο απλά θα αναδυόταν για να πάρει όποιον επιβάτη ήθελε. Και αποκλείεται τρία ολόκληρα καράβια να βούτηξαν μες στη θάλασσα για να μπουν σε υποβρύχιο!»

«Εκτός αν είναι τόσο μεγάλο όσο το Μικρό Σύμπαν...»

Κουνά το κεφάλι του. «Δεν το πιστεύω αυτό, Γεώργιε.»

«Ούτε εγώ,» αποκρίνομαι. «Κάτι άλλο μοιάζει να συμβαίνει... αλλά τώρα δεν μπορώ να υποθέσω τι.»

«Εγώ μπορώ.»

Τον κοιτάζω ερωτηματικά.

«Ο Γουίλιαμ είναι φυσημένος,» συνεχίζει.

«Και δεν ξέρει τι βλέπει; Δε νομίζω ότι είναι από εκείνους τους τρελούς που έχουν παραισθήσεις, Μελέτιε. Ναι, είναι περίεργος – πολύ περίεργος, ίσως – και ακραία αντικοινωνικός· αλλά τι άλλο να περιμένεις από έναν ερημίτη; Δε νομίζω, όμως, ότι βλέπει παραισθήσεις. Τουλάχιστον, όσες μέρες ήμουν επάνω στη γιγαντοχελώνα του δεν μου δόθηκε τέτοια εντύπωση.»

«Έλα τώρα, Οφιομαχητή! το ξέρεις ότι όλοι μπορεί να δουν παραισθήσεις στις ανοιχτές θάλασσες, είτε είναι τρελοί είτε όχι. Ολόκληρα πληρώματα έχουν δει μαζικές παραισθήσεις! Και μην ξεχνάς τον γνωστό μύθο για τα υδατοφάσματα – ψυχές νεκρών που ξεφεύγουν απ’τα σαγόνια του Αβυσσαίου–»

«–και παρουσιάζονται πάνω από τα κύματα, ναι. Αυτό πολλοί ναυτικοί το έχουν δει. Ίσως να είναι παραίσθηση, ίσως κάτι άλλο. Πάντως, πρώτη φορά ακούω κάποιος να βλέπει μια πελώρια τρύπα ν’ανοίγει μες στη μέση των ωκεανών και τρία πλοία να μπαίνουν μέσα της. Είναι εξωφρενικό.»

«Ακριβώς γι’αυτό πιθανώς να είναι παραίσθηση!»

«Κι αν δεν είναι;»

Κουνά το κεφάλι ξανά. Πίνει μια γουλιά κρασί των Αγρών. «Δεν ξέρω... Και, ούτως ή άλλως, δεν είμαστε καν σίγουροι ότι έχει σχέση με τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Πράγματι,» συμφωνώ, κι ανάβω καινούργιο τσιγάρο.

«Εσύ τι έχεις μάθει γι’αυτούς ως τώρα, Γεώργιε; Εκτός απ’όσα συνέβησαν εδώ, στην Ηχώπολη.»

Τους τα λέω όλα. Τους λέω ότι κάποιος, σε κάποιο λιμάνι της Ιχθυδάτιας, μπάνισε τους Καπνούς και θεώρησε πως είναι πειρατές από τη Μικρυδάτια που παλιά υπηρετούσαν τον Πολιτοβασιλέα, και ο Καπετάνιος τους τότε ονομαζόταν Γρηγόριος ο Γρήγορος, αντί για Γρηγόριος Καθαρός. Τους λέω για το ενεργειακό νοοσύστημα, για τις φήμες που είχα ακούσει σχετικά με την κλοπή του, και για την πιθανή – πολύ πιθανή πλέον, ύστερα από την κουβέντα μου μ’εκείνο τον πειρατή των Κακών Ακτών – περίπτωση οι κλέφτες του νοοσυστήματος να είναι οι Τρομεροί Καπνοί–

«Μα τα δόντια της Έχιδνας...» κάνει ο Μελέτιος’σαρ, που με παρακολουθεί με μεγάλο ενδιαφέρον. «Αυτό, αν όντως συμβαίνει, είναι πολύ σημαντικό, Οφιομαχητή. Και πρώτη φορά φτάνει στ’αφτιά μας! Δεν είχαμε ακούσει τίποτα ούτε για το ενεργειακό νοοσύστημα ούτε ότι μπορεί αυτοί οι δαίμονες των θαλασσών να ήταν κάποτε κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα – κι από τη Μικρυδάτια ήρθαμε τώρα! Είσαι πολύ τυχερός διάολος της Σιλοάρνης, Οφιομαχητή. Είναι εξωφρενικά δύσκολο να μάθει κανείς οτιδήποτε γι’αυτούς τους καριόληδες.»

«Όσο ο καιρός περνά,» του λέω, «και οι επιθέσεις τους πληθαίνουν, το 'εξωφρενικά δύσκολο' θα γίνεται ολοένα και πιο εύκολο, όπως καταλαβαίνεις.» Έχω σβήσει το τσιγάρο μου πια· τελείωσε ενώ μιλούσα πιο πριν για τους Καπνούς.

«Έχεις δίκιο σ' αυτό,» παραδέχεται ο Μελέτιος· και με ρωτά: «Τι άλλο έχεις μάθει;»

Πίνω μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. «Δε σου φτάνουν αυτά;»

«Δεν έχεις μάθει άλλα;»

Τους λέω για τους πειρατές των Κακών Ακτών: ότι έχουν κάνει συμφωνία με τους Τρομερούς Καπνούς να τους ακολουθήσουν όταν εκείνοι τούς το ζητήσουν.

«Ούτε αυτό το ξέραμε,» παρατηρεί ο Ευστάθιος Λιρκάδιος.

Τους λέω ότι οι Καπνοί εκβιάζουν άρχοντες πόλεων στην Ιχθυδάτια – τους Ελκάνιους της Σκιάπολης· τον Νικόλαο τον Ναυπηγό, της Ανώπολης· την Κόρη της Μελκάρνια· τον Ψηλό Νηρέα και τους Τέσσερις της Κυρτόπολης...

«Δε ζητάνε φόρο μόνο από αυτούς,» με πληροφορεί ο Μελέτιος· σαρ. «Το ίδιο συμβαίνει και στις πόλεις της Μικρυδάτιας.»

«Ποιες;»

«Στη Φθιάνη και στην Ηλβάρη. Στη Σιρκόβη, στην Οσκάληνη, στη Βορλίνη.»

«Έχουν ανοιχτεί, λοιπόν...»

«Έχουν παραπάνω από 'ανοιχτεί'. Ποτέ ξανά δεν έχω ακούσει κουρσάροι να κάνουν τέτοιο πράγμα.»

«Ποτέ ξανά κουρσάροι δεν είχαν τέτοιο γίγαντα μαζί τους,» του λέω. Και τον ρωτάω: «Τη Νερκάλη δεν την έχουν πλησιάσει;»

«Όχι. Ακόμα. Απ' ό,τι ξέρουμε, δηλαδή.»

«Κι εκεί στη Μικρυδάτια που ήσασταν, δεν τους έχει αναγνωρίσει κανένας; Πώς είναι δυνατόν;»

«Αν τους έχει αναγνωρίσει κάποιος,» λέει ο Μελέτιος· σαρ, «η πληροφορία δεν κυκλοφορεί ευρέως.»

Κοιτάζω προς τη μεριά του Καταραμένου Αργύριου. «Τι νομίζεις;»

«Έχουμε μερικούς γνωστούς στη Μικρυδάτια που ίσως να το έχουν μάθει αν όντως έχει κυκλοφορήσει, Μαύρε,» αποκρίνεται.

Ρωτάω τον Μελέτιο: «Έχουν επιτεθεί σ'αυτά τα λιμάνια που ανέφερες;»

«Όχι σε όλα. Στα περισσότερα έχουν απλά στείλει μηνύματα στους άρχοντες.»

«Έχουν επιτεθεί σε κάποια, δηλαδή;»

«Ναι.»

«Πού;»

«Στη Σιρκόβη.»

Στο μυαλό μου έρχεται αμέσως η φίλη μου η Ιουλία εκεί. Ελπίζω να είναι καλά. «Τι έκαναν; Έβαλαν τον γίγαντά τους να χτυπήσει τα λιμάνια της;»

«Ναι.»

«Και συνέβη μία μέρα αφότου είχαμε αποπλεύσει από εκεί,» προσθέτει η κυρά Ιωάννα. «Ήμασταν τυχεροί. Πολλά πλοία που βρίσκονταν στο Μακρολίμανο της Σιρκόβης βυθίστηκαν από γιγάντιες τσεκουριές.»

«Πριν από πόσο καιρό έγινε αυτό;»

«Προτού ακούσουμε ότι επιτέθηκαν στην Ηχώπολη και πλεύσουμε για εδώ.»

«Πού ήσασταν όταν χτύπησαν τη Σιρκόβη;»

«Στην Ερνέγη.»

«Κοντά, πολύ κοντά.» Και τώρα στο μυαλό μου έρχεται η άλλη φίλη μου, η Όλγα, αυτή η ξέφρενη αλήτισσα, που περνούσε τόσο καλά στην Ερνέγη κι ελπίζω ακόμα να περνά καλά εκεί και οι Καπνοί να μην έχουν επιτεθεί. Ο Αρσένιος μού είπε ότι τη συνάντησε μες στα παράξενα όνειρά του, έτσι δεν μου είπε; «Από τη Σιρκόβη τι έκλεψαν; Ή απλά επιτέθηκαν για να τρομοκρατήσουν την πόλη;»

«Δεν το έκαναν απλά για να τους τρομοκρατήσουν,» μου απαντά ο Μελέτιος'σαρ. «Λήστεψαν κάτι ναυτικούς εξοπλισμούς. Επιστρέψαμε εκεί και ελέγξαμε, αφού μάθαμε για την επίθεση, ελπίζοντας ότι ίσως βρίσκαμε κάποιο στοιχείο που θα μας οδηγούσε προς το λημέρι τους. Φρούδη ελπίδα, φυσικά...» Τελειώνει το κρασί μέσα στην κούπα του.

«Τι άλλα έχετε μάθει για τους Καπνούς;» ρωτάω. Έξω από τα παράθυρα της αίθουσας βλέπω πως έχει πλέον νυχτώσει για τα καλά, αλλά κανείς που είναι μαζί μας δεν έχει σηκωθεί για να φύγει. Μάλιστα,

περισσότεροι έχουν συγκεντρωθεί εδώ και ώρα: η Βασίλισσα των Τιμών Ευσταθία και ο Φοίβος Ασλάβης· ο Πρωθιερέας Βικέντιος, η Ιέρεια Ασημίνα, και ο Ιερέας Ευτύχιος (ναι, οι ιερωμένοι της Έχιδνας είναι ακόμα στο παλάτι, δεν έχουν επιστρέψει στο Καρφί)· η Αρχιφύλακας των Δυτικών Αγρών Νικολία Χιρκόμνη, και μερικοί αυλικόι του Μεγάλου Παλατιού... Παρακολουθούν όλοι με ενδιαφέρον την κουβέντα μας, γιατί έχουν ανησυχήσει από τους Τρομερούς Καπνούς. Κάτι σαν αυτούς δεν έχουν ξαναδεί στην Υπερυδάτια, είμαι σίγουρος.

Ο Μελέτιος'σαρ μου απαντά: «Τίποτα ιδιαίτερο, ουσιαστικά. Διάφορες φήμες και υποθέσεις, μόνο. Κανένα στοιχείο.»

«Το Σεργήλιο πλοίο που λένε ότι πρόσφατα κούρσεψαν; Αυτό που μετέφερε ενέργεια;»

Ο Ευστάθιος Λιρκάδιος είναι που μου απαντά τώρα: «Το συναντήσαμε. Στην Ηλβάρη. Το είχε οδηγήσει εκεί ένα άλλο καράβι. Είχε χαθεί στις θάλασσες, γιατί οι Καπνοί τού είχαν πάρει όλη την ενέργεια και δεν είχε αρκετή ούτε για να λειτουργήσει το σύστημα πλοήγησης και να βρει τον δρόμο του—»

«Το άκουσα. Είναι ακόμα στην Ηλβάρη;»

«Πολύ πιθανόν. Αλλά, αν νομίζεις ότι μπορείς να μάθεις τίποτα σημαντικό απ'τον Καπετάνιο του, μην ελπίζεις, Γεώργιε. Το μόνο που έχει να πει είναι ότι όλοι πανικοβλήθηκαν από την επίθεση, και ότι δεν έχει ξανακούσει να συμβαίνει τέτοιο πράγμα πουθενά – ούτε εδώ, στην Υπερυδάτια, ούτε στη Σεργήλη.»

«Οι Θαρνέσιοι της Σκιάπολης,» λέω, «έχουν στείλει τρία πλοία για να ψάξουν για τους Καπνούς. Τα συναντήσατε, παρ'ελπίδα;»

«Τα συναντήσαμε. Στην Κιρβιάδα.» Την πόλη του Αθανάσιου Ζερδέκη, του κακού θείου του Δημήτριου.

«Τι είχαν πάει να κάνουν εκεί;»

«Έφαχναν για τους Καπνούς, όπως κι εμείς· τι άλλο; Και ήταν στα πρόθυρα να έρθουν σε αιματηρό διαπληκτισμό με τους ανθρώπους του τοπικού Άρχοντα. Βοηθήσαμε το ζήτημα να λυθεί πιο ειρηνικά. Και μετά μιλήσαμε μαζί τους.»

«Τι σας είπαν;»

«Ούτε αυτοί έχουν ανακαλύψει τίποτα αξιοσημείωτο. Ή, τουλάχιστον, δεν είχαν ανακαλύψει όταν τους συναντήσαμε, πριν από... Ίσως να πηγαίνει κανένας μήνας πια.

»Και ανταμώσαμε και το Μικρό Σύμπαν, Γεώργιε,» συνεχίζει, «και μίλησα ξανά με τον Ορνάκιο. Χάρηκε που με είδε, και με ρωτούσε και για σένα. Του είπα ότι σ'έχουμε χάσει και έχουμε ανησυχήσει λίγο. Αλλά ούτε αυτός ήξερε για τους Καπνούς τίποτα περισσότερο απ'ό,τι είχαμε μάθει ήδη. Τα όσα έρχονται στ'αφτιά του, όμως, είπε ότι τον προβληματίζουν πολύ. Αμφιβάλλει αν ακόμα και το Μικρό Σύμπαν θα μπορούσε να αντέξει μια επίθεση του γίγαντα των Καπνών. Και, συζητώντας μαζί του και με κάποιους ανθρώπους του, ο... ο Μελέτιος...» Κοιτάζει προς τη μεριά του πράκτορα της Μεγάπολης, με βλέμμα ερωτηματικό.

Ο Μελέτιος'σαρ λέει: «Μίλησα με τους μάγους του Μικρού Σύμπαντος, Οφιομαχητή, και... φαίνεται να νομίζουν ότι έχουν βρει ένα όπλο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον του γίγαντα των Καπνών. Όχι πως, βέβαια, είναι κάτι το τόσο πρωτότυπο. Θα μπορούσαν κι άλλοι να το σκεφτούν. Το θέμα είναι πως είναι αδύνατον να το χειριστείς, εκτός...» Με κοιτάζει υπολογιστικά. «Εκτός αν είσαι ο Οφιομαχητής, ίσως.»

«Τι εννοείς;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει μέσα μου – μια ασπίδα μυστηριακού αέρα μπροστά στη φαρμακερή θύελλα της ψυχής μου.

«Δύο σπαθιά,» απαντά ο Μελέτιος'σαρ, «φορτισμένα με καταστροφικές ενέργειες, συνδεδεμένα, μέσω καλωδίων, με ενεργειακές φιάλες. Το πρόβλημα είναι πως κανείς δεν μπορεί να τα κρατήσει στα χέρια του, έτσι όπως πάλλονται και δονούνται από την ισχυρή ροή της ενέργειας. Κι αυτό δεδομένου ότι κάποιος θα φορά αντιενεργειακά γάντια, αλλιώς τα χέρια του θα ψηθούν. Εσύ, όμως, ίσως να μπορούσες να κρατήσεις αυτά τα σπαθιά...»

«Δεν είναι πιθανό να εκραγούν, χωρίς μάγο να ελέγχει τη ροή της ενέργειας; Δεν ισχύει το ίδιο που ισχύει και για τα ενεργειακά κανόνια;» – τα οποία σπάνια χρησιμοποιούνται, φυσικά.

«Ναι, κανονικά, ο κίνδυνος για έκρηξη είναι πολύ μεγάλος. Αλλά έχουν βρει μια πατέντα οι μάγοι του Μικρού Σύμπαντος που επιτρέπει τη

συγκέντρωση των ενεργειών επάνω στις λεπίδες των σπαθιών χωρίς να υπάρχει κίνδυνος έκρηξης. Ή, τουλάχιστον, ο κίνδυνος είναι ελάχιστος. Μηδέν κόμμα μηδέν, μηδέν, δέκα-τρία τοις εκατό, αν θυμάμαι καλά.»

«Γιατί απλά να μη χρησιμοποιήσει κάποιος ενεργειακό κανόνι εναντίον του γίγαντα;»

«Δεν το έχει επιχειρήσει κανείς ακόμα αυτό· όμως, για να είμαι ειλικρινής, αμφιβάλλω ότι θα έχει θετικό αποτέλεσμα.»

«Αλλά οι ενεργειακές λεπίδες θα έχουν;»

«Σκέψου το εξής: Το ενεργειακό κανόνι εξαπολύει μια ριπή εστιασμένης ενέργειας. Είναι μια φωτεινή γραμμή ουσιαστικά. Πώς μπορεί αυτό να βλάψει κάτι που είναι, απ'ό,τι ξέρουμε, από κάποια καπνοειδή ύλη; Όλες οι ριπές μοιάζει να περνάνε από μέσα του—»

«Ναι, το διαπίστωσα κι ο ίδιος...»

«Βλέπεις; Το ενεργειακό κανόνι ίσως να είχε αποτέλεσμα αν γνωρίζαμε ότι υπάρχει κάτι μέσα στον γίγαντα το οποίο μπορεί να ανατιναχτεί. Ή αν γνωρίζαμε κάποιο ζωτικό σημείο του. Αλλά δεν γνωρίζουμε αν υφίσταται τίποτα τέτοιο. Μάλλον δεν έχει μέσα του κάτι που μπορεί να ανατιναχτεί. Ούτε έχει ζωτικό σημείο.»

«Το τσεκούρι του, όμως,» λέει ο Βασιληάς Αργύριος, «δίνει κανονικά χτυπήματα. Σαν να είναι από στέρεα ύλη. Μας διέλυσε το λιμάνι!»

«Ναι, και αυτό μοιάζει παράδοξο,» αποκρίνεται ο Μελέτιος'σαρ. «Πώς μπορεί κάτι που δεν μοιάζει να είναι στέρεο να δίνει στέρεα χτυπήματα, έτσι;»

«Ακριβώς.»

«Σκεφτείτε τον άνεμο, Μεγαλειότατε. Δεν είναι στέρεος, δεν μπορείς να τον χτυπήσεις· αλλά αυτός μπορεί να σε χτυπήσει. Μπορεί να γκρεμίσει το σπίτι σου, μπορεί να αναποδογυρίσει το πλοίο σου.»

Οι τρίχες μου ορθώνονται. Σαν τον Γέρο του Ανέμου ακούστηκε ο καταραμένος μυστικός πράκτορας της Μεγάπολης!

Και συνεχίζει: «Εκείνο που σε χτυπά είναι, όχι η ύλη του ανέμου, αλλά η ενέργειά του.»

«...και το ίδιο πιστεύεις ότι συμβαίνει με τον γίγαντα των Κάπνων,» λέω.

«Δε μπορώ να βρω καμιά άλλη οριακά λογική εξήγηση, Οφιομαχητή.»

«Και οι ενεργειακές λεπίδες τι νομίζετε, εσύ κι οι μάγοι του Μικρού Σύμπαντος, ότι θα κάνουν εναντίον του;»

«Κατά πρώτον, νομίζω ότι θα μπορούν να αντιμετωπίσουν τον πέλεκυ του γίγαντα. Η μια ενέργεια να παρεμποδίσει την άλλη. Βαστώντας κάποιος και τα δύο ενεργειακά φορτισμένα σπαθιά στα χέρια του θα μπορεί να σταματήσει τον πέλεκυ καθώς αυτός θα κατέρχεται προς κάποιο πλοίο, για παράδειγμα. Το πρόβλημα είναι ότι κανείς δεν έχει τη δύναμη να κρατήσει αυτά τα σπαθιά, ακόμα και με οργανική στολή ενδυνάμωσης. Οι μάγοι του Μικρού Σύμπαντος το δοκίμασαν, μου είπαν: έβαλαν έναν τύπο να φορέσει οργανική στολή και να κρατήσει τα ξίφη, αλλά δεν τα κατάφερε· έτρεμαν μες στις γροθιές του και, σύντομα, δεν μπορούσε παρά να τα ρίξει κάτω. Επομένως, αποκλείεται ποτέ να κατόρθωνε να σταματήσει τον πέλεκυ του γίγαντα, όπως καταλαβαίνεις. Εσύ, όμως....»

«Θα το έχω υπόψη μου,» λέω. «Αν και εκείνο που μ'ενδιαφέρει δεν είναι να τα βάλω με τον γίγαντα των Καπνών· είναι να βρω μια συγκεκριμένη μαυρόδερμη γυναίκα...» Συνεχώς μπλέκω σε παλιόιστορίες, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου! (Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.) «Τα έχεις αυτά τα σπαθιά μαζί σου;»

«Όχι, φυσικά. Οι μάγοι του Μικρού Σύμπαντος τα έχουν.»

«Άρα, δε μπορούμε να τα δοκιμάσουμε... Εκτός, όμως, απ'το να σταματούν τον πέλεκυ του γίγαντα, νομίζεις ότι θα έχουν τη δύναμη να χτυπήσουν και τον ίδιο τον γίγαντα; Να τον καταστρέψουν, ίσως;»

«Ίσως,» αποκρίνεται ο Μελέτιος'σαρ. «Ίσως.»

«Ενώ το ενεργειακό κανόνι δεν μπορεί;»

Πιάνει μια χαρτοπετσέτα και την κρατά με το ένα χέρι. Πιάνει μια οδοντογλυφίδα και την κρατά με το άλλο. «Δες! Αυτή είναι η ριπή ενός ενεργειακού κανονιού, Οφιομαχητή.» Τρυπά τη χαρτοπετσέτα με την οδοντογλυφίδα. «Νομίζεις ότι η πετσέτα αισθάνθηκε τίποτα;»

Αφήνει την οδοντογλυφίδα και πιάνει ένα μαχαίρι. «Αυτή είναι μια ενεργειακή λεπίδα,» λέει, και, κινώντας το μαχαίρι οριζόντια, κόβει την πετσέτα στα δύο. «Καταλαβαίνεις τώρα τι εννοώ;»

-10

Η Διονυσία ήταν στο σαλόνι του σπιτιού της μαζί με τον Αρσένιο και τη Νεκταρία, οι οποίοι είχαν μόλις επιστρέψει, και η τελευταία λιγάκι στραπατσαρισμένη. Είχε μπλέξει σ'έναν καβγά με μια άλλη τύπισσα στο Κάτω Ανατολικό Λιμάνι, εξήγησε ο Αρσένιος. Με το ζόρι τις είχε χωρίσει.

«Έπρεπε να με είχες αφήσει να την αποτελειώσω!» μούγκρισε η Νεκταρία, παρότι το γαλανό δέρμα της ήταν μαυρισμένο πλάι στο δεξί της μάτι, το αριστερό της μάγουλο γρατσουνισμένο, και τα ξανθά μαλλιά της άνω-κάτω, καταφανές ότι κάποιος – ή, μάλλον, κάποια – την τραβούσε από εκεί.

«Δεν είδες τη συμμορία της;» είπε ο Αρσένιος. «Νομίζεις ότι θα σε είχαν αγνοήσει άμα την έδερνες;»

«Έπρεπε να με είχες αφήσει να την αποτελειώσω!» επέμεινε η Νεκταρία χτυπώντας το πόδι της στο πάτωμα.

Η Διονυσία τής ζήτησε να μην κάνει φασαρία, και υποτονθόρυσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως. Αμέσως διαπίστωσε πως η Νεκταρία δεν είχε τίποτα το σοβαρό, και της το είπε, προσθέτοντας: «Κάθισε να περιποιηθώ λίγο τα χτυπήματά σου.»

Κι αυτό έκανε όταν ο Ανδρέας επέστρεψε στο σπίτι της ξεκλειδώνοντας την είσοδο με το κλειδί που του είχε δώσει. Ήρθε στο σαλόνι φορώντας ακόμα το πέτσινο, μαύρο πανωφόρι του και... μοιάζοντας κάτι να τον απασχολούσε, νόμιζε η Διονυσία.

«Τον πήγες στο ξενοδοχείο;» τον ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας, «όλα εντάξει. Αλλά... συνάντησα έναν απ'τους γνωστούς μου καθοδόν, και... πρέπει να φύγουμε, Διονυσία, τώρα.»

Η Διονυσία άφησε το μπουκαλάκι με το αντισηπτικό επάνω στο τραπέζι, καθώς στεκόταν μπροστά στη Νεκταρία που ήταν καθισμένη σε

μια από τις καρέκλες του τραπεζιού. «Μα, το τρένο αναχωρεί για Κυκλόπολη μετά τα μεσάνυχτα...»

«Δε θα περιμένουμε το τρένο,» εξήγησε ο Ανδρέας. «Θα πάμε στην Ορλάντη, με το δίκυκλό μου, και θα το πάρουμε από εκεί.»

«Δεν καταλαβαίνω... Γιατί όλο αυτό το...;»

«Μου είπαν ότι στην Ορλάντη είναι κάποιος που πρέπει να συναντήσω. Έχει κάτι πράγματα – σε καλές τιμές – που τα θέλουμε για το νοσοκομείο. Αν αργήσω μπορεί να φύγει. Ίσως και τώρα να μην τον προλάβω. Πρέπει να βιαστούμε, Διονυσία. Αλλά δεν αλλάζει τίποτα, ουσιαστικά. Έτοιμη δεν είσαι;»

«Ναι...» Της έμοιαζε περίεργο αυτό, έτσι όπως είχε προκύψει· όμως υπέθετε ότι ο Ανδρέας σίγουρα είχε καλό λόγο που ήθελε να φύγουν πιο γρήγορα... Και δεν υπήρχε και καμιά διαφορά, ούτως ή άλλως· σωστά;

«Ωραία. Πάρε τα πράγματά σου και φεύγουμε με το δίκυκλο.» Και προς τη Νεκταρία: «Εσύ τι στις λάσπες του Λοκράθου έπαθες;»

Εκείνη τον αγριοκοίταξε σαν να την είχε βρίσει.

«Έμπλεξε σ'έναν καβγά,» του είπε ο Αρσένιος.

«Δε μ'έκπλησσει. Είναι σοβαρό;»

Η Νεκταρία εξακολουθούσε να τον αγριοκοιτάζει, μοιάζοντας στα πρόθυρα να του πει να το βουλώσει και να βλέπει τη δουλειά του.

«Όχι,» είπε η Διονυσία, «δεν είναι σοβαρό. Πάω να ετοιμαστώ και φεύγουμε.» Πλησίασε τον Ανδρέα, τον φίλησε γρήγορα αλλά δυνατά στα χείλη – αντήχησε το φιλί μες στο δωμάτιο – και βγήκε απ'το σαλόνι, πηγαίνοντας στη στριφτή, ξύλινη σκάλα του σπιτιού κι ανεβαίνοντας με γοργά βήματα στο επάνω πάτωμα.

«Μάλιστα...» είπε ο Αρσένιος. «Ελπίζω να σε ξαναδούμε. Και την αδελφή μου, επίσης.»

Ο Ανδρέας μειδίασε. «Δε σκοπεύω να σας την κλέψω. Ελάτε να μας βρείτε στην Κυκλόπολη, όποτε θέλετε.»

«Δεν είναι από τα μέρη όπου συνήθως πηγαίνουμε...» είπε ο Αρσένιος. «Βασικά, δεν έχω πάει ποτέ μου. Προτιμώ τις παράκτιες πόλεις.»

«Από την Τριάνη έχεις περάσει; Δε νομίζω ότι σ'έχω ξαναρωτήσει...»

«Έχω περάσει,» αποκρίθηκε ο Αρσένιος, «αλλά δεν κάθισα για πολύ. Η περιοχή μου φάνηκε... αρκετά επικίνδυνη. Η Ερπετόπολη είναι

καλύτερη. Βρίσκεται κι αυτή στα άκρα των Κακών Τόπων, αλλά τα πράγματα είναι πιο λογικά εκεί.»

«Ναι, έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Ανδρέας. Βάδισε ως τη μικρή κάβα του σαλονιού και γέμισε ένα ποτήρι με Αίμα της Έχιδνας. Ήπια μια μεγάλη γουλιά.

«Σα να σε κυνηγάνε μοιάζεις απόψε,» παρατήρησε η Νεκταρία, εσκεμμένα.

Ο Ανδρέας τη λοξοκοίταξε. «Θα τους κυνηγούσα εγώ πρώτος.»

Ο Αρσένιος γέλασε κι άναψε τσιγάρο. «Να προσέχεις με την αδελφή μου πάνω σ' αυτό το δίκυκλο.»

«Το ξέρεις ότι είμαι καλός οδηγός, δεν το ξέρεις;»

«Το ελπίζω.»

Η Διονυσία επέστρεψε τότε στο σαλόνι ντυμένη για ταξίδι, με κάπα, παντελόνι, μάλλινη μπλούζα, δερμάτινο γιλέκο, και καφετιές μπότες. Είχε έναν μεγάλο σάκο στην πλάτη και μια μέτρια βαλίτσα στο χέρι.

«Τα πράγματά σου εσύ δεν θα τα πάρεις;» είπε στον Ανδρέα. «Τάχεις στη γωνία του δωματίου.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας. Ανέβηκε κι αυτός τη σκάλα και δεν άργησε καθόλου να την κατεβεί πάλι, έχοντας έναν σάκο στον ώμο. «Χαιρετούμε,» είπε στον Αρσένιο.

«Καλό ταξίδι,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Διονυσία τον φίλησε στο μάγουλο. «Θα τα ξαναπούμε σύντομα, Αρσένιε. Να προσέχεις, ε;»

«Εννοείται. Κι εσύ το ίδιο.»

«Τους είπα να περάσουν απ' την Κυκλόπολη άμα θέλουν,» είπε ο Ανδρέας.

«Θα το σκεφτούμε,» υποσχέθηκε ο Αρσένιος.

Η Διονυσία δεν τη συμπαθούσε σχεδόν καθόλου, αλλά αποφάσισε να είναι ευγενική μαζί της. «Γεια σου, Νεκταρία,» χαιρέτησε.

«Καλό ταξίδι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κι ευχαριστώ.» Έδειξε το μάγουλό της, όπου η αδελφή του Αρσένιου είχε βάλει αντισηπτικό στις γρατσουνιές.

«Δεν έκανα τίποτα,» είπε η Διονυσία, και μαζί με τον Ανδρέα βγήκαν από την εξώπορτα.

Στον κήπο, η Διονυσία ξύπνησε τον Φωνακλά που κοιμόταν μες στο σπιτάκι του από ξύλο και θαλασσόλιθο. Φάνηκε αναστατωμένος, αλλά τον χάιδεψε ανάμεσα στ'αφτιά και τον ηρέμησε. Ο Ανδρέας είχε ήδη περάσει την πρασινομέταλλη πόρτα και καβαλήσει το δίκυκλό του που περίμενε απέξω. Τον σάκο του τον είχε δέσει στην πισινή μεριά του οχήματος, που ήταν γι'αυτή τη δουλειά. Η Διονυσία πλησίασε το δίκυκλο τώρα, έδεσε και τον δικό της σάκο εκεί, και κάθισε πίσω από τον Ανδρέα, παίρνοντας τον Φωνακλά στην αγκαλιά της. Παρότι μεγάλος σκύλος, χωρούσε χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα γιατί και το δίκυκλο δεν ήταν κανένα μικρό όχημα για το είδος του. Τη βαλίτσα της η Διονυσία τη στήριξε στη σέλα, οριζόντια, ανάμεσα στον Φωνακλά και την πλάτη του Ανδρέα.

«Να τον κρατάς καλά,» της είπε ο Ανδρέας βάζοντας τη μηχανή σε λειτουργία.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε εκείνη, «δεν πάει πουθενά. Φοβάται.» Και γέλασε.

Ο Ανδρέας έβαλε τους δύο τροχούς σε κίνηση κι έφυγαν σαν Ζέφυρου άνεμος μες στους νυχτερινούς δρόμους της Μεγάπολης, κατευθυνόμενοι ανατολικά.

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, στον Ψηλόγερο, εκεί όπου του είχαν επιτεθεί, είχε ρίξει μια ματιά στα δίκυκλα που ο ίδιος έσπασε και δεν είχε βρει επάνω τους τίποτα που να του δίνει κάποια πληροφορία για το ποιοι μπορεί να ήταν οι εχθροί του – όπως, για παράδειγμα, κανένα σύμβολο ή κάτι τέτοιο. Μόνο τον Ανδρέα Νιλκόδιο είχε αναγνωρίσει. Και η υπόθεση έμοιαζε τελείως παράλογη. Διότι... γιατί να του επιτεθεί, μα την Έχιδνα;

Ο Γεώργιος δεν έμεινε εδώ παραπάνω απ'ό,τι χρειαζόταν – κανένα πεντάλεπτο, υπολόγιζε – γιατί η Χωροφυλακή της Μεγάπολης ήταν γνωστό πως είχε χαφιέδες παντού και ήταν πολύ αποτελεσματική. Προτιμούσε να μη μπλέξει μαζί της, έτσι έφυγε γρήγορα από τον τόπο της επίθεσης, κουκουλωμένος στην κάπα του.

Και, συγχρόνως, σκεφτόταν πως αυτό που είχε συμβεί ήταν εξωφρενικό. Ή, τουλάχιστον, πολύ σπάνιο. Τέτοια πράγματα – όπως ενέδρες μες στους δρόμους – δεν συνέβαιναν συχνά στη Μεγάπολη. Δεν ήταν Τριάνη εδώ. Ούτε καν Σκιάπολη. Δεν ήταν κανένα μέρος όπου

μαζεύονταν κουρσάροι για να λύσουν τις διαφορές τους και έπαιζαν και ξύλο με τους τοπικούς φρουρούς. Στη Μεγάπολη, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Γεώργιος, άμα έκανες φασαρίες την είχες γαμήσει. Μπορεί να ήσουν ο χειρότερος κουρσάρος αλλά, όταν ερχόσουν εδώ, έπρεπε να κάθεται φρόνιμα.

Τι στις λάσπες του Λοκράθου είχε στο μυαλό του ο Ανδρέας Νιλκόδιος; Και ποιοι ήταν εκείνοι οι λεχρίτες μαζί του; Γιατί μου επιτέθηκαν, μα την Έχιδνα; Είχαμε καμιά διένεξη; Δεν είχαμε καμιά διένεξη! Η οργή του έβραζε μέσα του – μια καταιγίδα από ιοβόλους δράκους – και μόνο οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου ήταν που την κρατούσαν υπό έλεγχο.

Ο Αθανάσιος Ζερδέκης, μήπως; Εκείνο το γαμημένο κάθαρμα; Ήταν, μήπως, δικοί του αυτοί οι φονιάδες; Αλλά πώς να είχε μάθει ο Ζερδέκης ότι ο Οφιομαχητής βρισκόταν εδώ, στη Μεγάπολη; Και δεν ήταν εξωφρενική σύμπτωση το ότι ο αρχηγός των φονιάδων του, ο Ανδρέας, ήταν γνωστός – εραστής – της Διονυσίας; Πώς να γνώριζε ο Ζερδέκης ότι ο Γεώργιος θα πήγαινε να βρει τη Διονυσία και-;

Όχι... όχι... Αυτές οι υποθέσεις ήταν τελείως παρανοϊκές, μα τα μπλεγμένα πλοκάμια του Άτλαντα! Ούτε η ίδια η κατάρα της Σιλοάρνης δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει τέτοιες συμπτώσεις. Προφανώς, κάτι άλλο συνέβαινε.

Αλλά τι;

Ο Οφιομαχητής βάδισε ως το Ονομαστό. Ήταν προς την κατεύθυνση που του είχε δείξει ο Ανδρέας, και όχι μακριά. Δεν είχε πει ψέματα, το κάθαρμα. Όχι γι'αυτό, τουλάχιστον.

Τι ήταν, όμως, ο καταραμένος; Τι ήταν;

Ο Γεώργιος δεν μπήκε αμέσως στο ξενοδοχείο· έστριψε σ'έναν άλλο δρόμο, μήπως κανείς τον παρακολουθούσε. Βάδισε λίγο έχοντας τα μάτια και τ'αφτιά του ανοιχτά για οτιδήποτε. Και όταν βεβαιώθηκε πως κανείς, μάλλον, δεν ήταν στο κατόπι του – ούτε χαφίης της Χωροφυλακής ούτε άλλος – επέστρεψε στο Ονομαστό, μπήκε, και ανέβηκε στο δωμάτιό του.

Η Ευτέρπη ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι, κοιμισμένη. Αλλά ξύπνησε ακούγοντάς τον ν'ανοίγει την πόρτα.

«...Γεώργιε;» έκανε, μουδιασμένα.

«Αυτό το αρχίδι μου επιτέθηκε.» Ο Οφιομαχητής έβγαλε την κάπα του και την κρέμασε στην κρεμάστρα.

«Τι;» έκανε η Ευτέρπη, καθώς ανασηκωνόταν. Ήταν ντυμένη με μια χαλαρά δεμένη ρόμπα, και ήταν φανερό ότι δεν φορούσε στηθόδεσμο από μέσα.

Ο Γεώργιος άφησε τον Δαμιανό και την Ευθαλία να ξετυλιχτούν από τους πήχεις του και να πέσουν στο κρεβάτι του. «Ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Μου επιτέθηκε. Πριν από λίγο. Μερικούς δρόμους απόσταση από εδώ.»

«Τι;» μόρφασε η Ευτέρπη. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

«Δεν καταλαβαίνω. Πώς σου επιτέθηκε, δηλαδή; Μεσ στα καλά καθούμενα; Δεν ανταλλάξατε λόγια;»

«Ανταλλάξαμε λόγια. Αλλά τα λόγια μας δεν ήταν εχθρικά.» Ο Γεώργιος πήρε ένα Υποθρύχιο από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κρεμασμένης κάπας του, τράβηξε ένα τσιγάρο από το πακέτο, και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

«Τι στα μαλλιά της Έχιδνας έγινε, γαμώτο;»

«Είχα πάει στο σπίτι της Διονυσίας. Προθυμοποιήθηκε να με φέρει στο ξενοδοχείο με το δίκυκλό του, αλλά σταμάτησε λίγο πιο πέρα από εδώ – μερικά τετράγωνα. Μου είπε ότι είχε μόλις θυμηθεί μια δουλειά κι έπρεπε να κατεβώ για να βαδίσω, γιατί εκείνος θα έστριβε τώρα. Μου φάνηκε παράξενο, το λιγότερο. Αλλά τι να του έλεγα; ‘Δεν κατεβαίνω’; Κατέβηκα, τον χαιρέτησα, και συνέχισα να βαδίζω. Βρισκόμουν μέσα σε κάτι δρομάκια που είναι ήσυχα· δεν είχα ξαναπεράσει από εκεί. Προτού βγω σε κάποιον πιο μεγάλο δρόμο, δικυκλιστές μαζεύτηκαν γύρω μου. Πέντε, τουλάχιστον. Και μου επιτέθηκαν με ενεργειακά πιστόλια. Προσπαθούσαν να με αναισθητοποιήσουν, αν όχι να με ξεκάνουν. Τους χτύπησα και, τελικά, διαλύθηκαν, σκορπίστηκαν, έφυγαν μες στη νύχτα σαν φαντάσματα. Αλλά έναν τον αναγνώρισα. Από τη φωνή του – έδινε διαταγές στους άλλους – κι από το δίκυκλό του – μαύρο και γυαλιστερό.»

«Ο Ανδρέας Νιλκόδιος;»

«Ναι. Ήταν σίγουρα αυτός.»

«Ίσως να κάνεις λάθος.»

«Ήταν σίγουρα αυτός!» επέμεινε ο Οφιομαχητής, με την οργή του μια θύελλα μέσα του. Κοπάνησε το τσιγάρο στον τοίχο, διαλύοντάς το, τινάζοντας σπίθες, στάχτη, καπνό. Έπιασε ένα άλλο από την κάπα του και το άναψε κι αυτό.

Η Ευτέρπη ήταν συλλογισμένη. «Σου είπα ότι νομίζω πως τον θυμάμαι να μιλά με τον Λεωνίδα τον Λέοντα...»

«Και τι πάει να πει αυτό;»

«Τίποτα. Απλώς λέω...»

«Ο άνθρωπος κάτι κρύβει, και...» ο Γεώργιος βάδιζε μες στο δωμάτιο, «και εξαρχής μου έδινε μια παράξενη εντύπωση. Έτσι όπως με κοιτούσε...»

«Πώς σε κοιτούσε;»

«Σα να σκεφτόταν κάτι για μένα.»

«Σα να σε ήξερε από παλιά;»

Κούνησε το κεφάλι του, φυσώντας καπνό. «Όχι, όχι απαραίτητα. Αλλά... σαν να είχε... να είχε κάποιο σχέδιο για εμένα.»

«Γιατί; Τι μπορεί να...;»

«Δεν ξέρω, Ευτέρπη. Δεν έχω ιδέα. Δεν τον έχω ξαναδεί τον τύπο, είμαι σίγουρος.» Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο του δωματίου, βιγλίζοντας τη νυχτερινή Μεγάπολη – ψηλά, σκοτεινά οικοδομήματα με φωτεινές τρύπες.

«Αναρωτιέμαι τι θα σου πει την επόμενη φορά που θα τον συναντήσεις μαζί με τη Διονυσία...»

«Οι συναντήσεις μου με τη Διονυσία τελείωσαν. Φεύγει!» Σταμάτησε ο ίδιος τον εαυτό του. Φεύγει... σκέφτηκε. Μαζί μ' αυτό το κάθαρμα...

«Τι;» έκανε η Ευτέρπη. «Τι εννοείς 'φεύγει';»

Ο Γεώργιος στράφηκε να την αντικρίσει, ενώ σκεφτόταν: Φεύγει... Πότε μού είπε ότι αναχωρεί; Απόψε; Ή αύριο το πρωί; Τότε, θυμήθηκε κάτι που είχε αναφέρει ο Ανδρέας για τον αδελφό της Διονυσίας, τον Αρσένιο: Μου είπε πως θα επιστρέψει αργότερα. Του εξήγησα ότι μπορεί και να μη μας βρει εδώ...

Του εξήγησα ότι μπορεί και να μη μας βρει εδώ...

Ο Γεώργιος σκέφτηκε: Απόψε φεύγουν! Απόψε.

«Τι εννοείς 'φεύγει';» ρώτησε ξανά η Ευτέρπη. «Πού πάει;»

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Οφιομαχητής, και χτύπησε κι αυτό το τσιγάρο στον τοίχο δίπλα στο παράθυρο, διαλύοντάς το. «Πρέπει να την ειδοποιήσω! Τι κάθομαι και κάνω, γαμώ τις λάσπες της μάνας του Λοκράθου, τόση ώρα!» Ζύγωσε, με δυο μεγάλες δρασκελιές, την κρεμάστρα κι άρπαξε την κάπα του.

Η Ευτέρπη τινάχτηκε όρθια στα γυμνά πόδια της. «Ε! Τι συμβαίνει, ρε; Πού πας; Τι εννοείς ότι η Διονυσία φεύγει; Τι συμβαίνει;»

«Φεύγει απόψε. Τώρα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος ρίχνοντας την κάπα στους ώμους του, δένοντάς την. «Πάει στην Κυκλόπολη. Μαζί με τον Νιλκόδιο.» Πήρε την Ευθαλία και τον Δαμιανό από το κρεβάτι, και τα δυο φίδια τυλίχτηκαν πρόθυμα στους πήχεις του, δεξιά κι αριστερά. «Θα δουλέψει, μου είπε, στην Ανθρώπινη Προστασία – τη γαμημένη κλινική του. Πρέπει να την ειδοποιήσω. Δεν ξέρει τι κάθαρμα είναι – κάτι δεν πάει καλά μ'αυτόν.»

«Στάσου!» είπε η Ευτέρπη. «Θάρθω κι εγώ! Περίμενε!» Άρχισε να ντύνεται, βιαστικά, πετώντας κάτω τη ρόμπα της, μέσα από την οποία το καφετόδερμο σώμα της ήταν γυμνό. Και ούτε τώρα φόρεσε στηθόδεσμο ή περισκελίδα καθώς έπιανε ένα παντελόνι, περνούσε τα πόδια της στα μπατζάκια, και το τραβούσε επάνω.

Ο Γεώργιος πήγε προς την πόρτα–

«Ε!» φώναξε η Ευτέρπη. «Περίμενε, ρε, σου λέω! Περίμενε!» Κούμπωσε το παντελόνι. «Τι έχεις εκεί έξω, κάνα έτοιμο όχημα;» Άρπαξε την πουκαμίσσα της, τη φόρεσε, την κούμπωσε, ενώ έλεγε: «Δεν έχεις όχημα! Ή με τα πόδια θα πάμε ή με τη συγκοινωνία – τι τρέχεις;» Άρχισε να βάζει τις μπότες της. «Γιατί δεν την καλείς στον πομπό της; Κάλεσέ την στον πομπό της!»

«Και τι να της πω; Ότι ο Νιλκόδιος μού επιτέθηκε; Θα της φανεί τρελό. Δε θα με πιστέψει.»

«Πες της να περιμένει, γαμώτο! Να μη φύγει. Πες της ένα ψέμα, ότι πρέπει να της πεις κάτι – να μη φύγει προτού πας να τη δεις. Κάλεσέ την!» Έδεσε τα κορδόνια των μποτών της. Πήρε την κάπα της απ'την κρεμάστρα και τη φόρεσε. Πέρασε μια ζώνη στη μέση της.

Ο Γεώργιος, εν τω μεταξύ, θεωρώντας καλή την ιδέα της τελικά, έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό απ'τη δική του κάπα και κάλεσε τον πομπό της Διονυσίας. Δεν μπορούσε, όμως, να πιάσει το σήμα της.

Σαν να είχε τη συσκευή κλειστή, ή σαν να ήταν μακριά από τη Μεγάπολη.

Το είπε στην Ευτέρπη, η οποία ήταν έτοιμη τώρα. «Κάλεσέ τη σπίτι της,» του πρότεινε.

«Δεν ξέρω τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του διαύλου του σπιτιού της.» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Η Ευτέρπη τον ακολούθησε.

Κατέβηκαν στη ρεσεψιόν, που ήταν ήσυχη τέτοια νυχτερινή ώρα, και πέρασαν την είσοδο του Ονομαστού.

Ενώ βάδιζαν προς μια στάση δημόσιων επιβατηγών, ο Οφιομαχητής άρχισε να κοιτάζει για κανένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα στους δρόμους του Ψηλόγερου. Δεν έβλεπε κανένα, όμως. Όχι πως δεν κυκλοφορούσαν. Κυκλοφορούσαν· το ήξερε. Στη Μεγάπολη, ποτέ δεν σταματούσε η κυκλοφορία οχημάτων· αλλά ήταν αργά και, άρα, η κυκλοφορία ελαττωμένη.

Πλησίαζαν τη στάση τώρα. Όμως ούτε εκεί φαινόταν κανένα δημόσιο επιβατηγό αυτή τη στιγμή. Ο Γεώργιος δεν ήθελε να περιμένει, και στις περιπλανήσεις του στα λιμάνια του Κόλπου της Μεγάπολης είχε μάθει τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα ενός ιδιωτικού οδηγού (δρομοπιλότου, που θα έλεγαν στην Ιχθυδάτια, αλλά όχι εδώ, στην Κεντρυδάτια)· έτσι, έβγαλε τον πομπό του μέσα από την κάπα του και τον κάλεσε. Αλλά δεν μπορούσε να πιάσει το σήμα του. Ο καταραμένος πρέπει νάχε τον δικό του πομπό κλειστό! Μάλλον δεν δούλευε τέτοια ώρα.

Ο Οφιομαχητής έκρυψε πάλι τον πομπό του σε μια τσέπη της κάπας του, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

Προτού έρθει δημόσιο επιβατηγό στη στάση, εκείνος και η Ευτέρπη μπάνισαν ένα ιδιωτικό επιβατηγό να περνά και του έκαναν νόημα αμέσως.

Ο οδηγός σταμάτησε τους τέσσερις τροχούς του μπροστά τους. «Πού πάτε;» ρώτησε απ'το παράθυρο.

Ο Γεώργιος άνοιξε την πόρτα και κάθισε πλάι του, η Ευτέρπη κάθισε πίσω. «Στους Λοφότοπους,» είπε ο πρώτος. «Τώρα. Γρήγορα.» Κι ανέφερε τον δρόμο όπου βρισκόταν το σπίτι της Διονυσίας, καθώς ο οδηγός ξεκινούσε πάλι τους τροχούς του οχήματος.

«Βιάζεστε, ε;» είπε.

«Ναι.» Η οργή του Οφιομαχητή ήταν μια θύελλα μέσα του.

Το τετράκυκλο όχημα διέσχισε τον Ψηλόγερο, μπήκε στους απότομους δρόμους των Λοφότοπων, και έφτασε κοντά στο σπίτι της Βιοσκόπου.

«Εδώ,» είπε ο Γεώργιος, και πλήρωσε τον οδηγό με τα οχτάρια που είχε ήδη έτοιμα στο χέρι του. «Σ'ευχαριστούμε.» Βγήκε απ'το όχημα, και η Ευτέρπη πίσω του.

Καθώς το επιβατηγό έφευγε, ζύγωσαν την πρασινομέταλλη πόρτα της αυλής. Και ο Γεώργιος, κρατώντας την οργή του σε απόσταση με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, αναρωτιόταν τι ακριβώς να έλεγε στη Διονυσία. Θα τον πίστευε, ό,τι κι αν της έλεγε; Ήταν απίθανο, γιατί, ούτως ή άλλως, δεν είχε δει καλά εκείνο τον δικυκλιστή· φορούσε κράνος. Επιπλέον, ο Ανδρέας σίγουρα θα αρνιόταν ότι ήταν ο ίδιος. Αλλά αυτός ήταν· ο Οφιομαχητής δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία. Αυτός ήταν.

Γαμώτο! σκέφτηκε. Δε θα με πιστέψει... Δε θα θέλει να με πιστέψει... Αλλά μπορούσε να το αφήσει έτσι το θέμα, χωρίς να της πει τίποτα; Χωρίς να την προειδοποιήσει; Η Διονυσία αποκλείεται να ήταν μπλεγμένη σ'αυτό το κόλπο της επίθεσης εναντίον του. Αποκλείεται. Ήταν από τους λίγους τόσο καλούς ανθρώπους στην Υπερυδάτια που ο Γεώργιος είχε συναντήσει. Ποτέ δεν θα συμφωνούσε με μια τέτοια ενέργεια. Και ο Ανδρέας Νιλκόδιος κάτι έκρυβε. Δεν ήταν αυτός που έδειχνε. Δεν μπορώ να μην κάνω τίποτα, συλλογίστηκε ο Οφιομαχητής καθώς στεκόταν μπροστά στην πρασινομέταλλη πόρτα του κήπου της Διονυσίας. Δεν μπορώ να μην κάνω τίποτα. Δε θα ήταν σωστό.

«Τι περιμένεις;» ρώτησε η Ευτέρπη. «Δε θα χτυπήσεις;»

«Θα χτυπήσω,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, και πίεσε το κουμπί του κουδουνιού πλάι στην πόρτα.

Κανείς δεν απάντησε. Ήταν άδειο το σπίτι; Είχαν φύγει από τώρα; Ήρθα τόσο αργά; Ξαναπάτησε το κουδούνι, πιο επίμονα αυτή τη φορά, αλλά προσέχοντας να μην το σπάσει με τη δύναμη της οργής του.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια αντρική φωνή, τελικά, από το μεγάλο φωνο. Και ο Γεώργιος δεν νόμιζε πως ήταν η φωνή του Νιλκόδιου. Ποιος διάολος του Λοκράθου ήταν πάλι αυτός;

«Δεν είναι εκεί η Διονυσία;»

«Ποιος είσαι;»

«Ο Γεώργιος είμαι. Η Διονυσία με ξέρει. Πρέπει να της μιλήσω. Επειγόντως.»

«Γεώργιος; Δε μου έχει πει για κανέναν—»

«Ειδοποίησέ την, σου λέω! Με ξέρει.»

«Δεν είναι εδώ, φίλε. Και να ήθελα να την ειδοποιήσω δεν—»

«Ποιος είσαι;»

«Ο Αρσένιος είμαι, ο αδελφός της. Δε νομίζω ότι έχουμε συναντηθεί—»

«Κάνεις λάθος: έχουμε συναντηθεί.»

«Δεν το θυμάμαι. Γεώργιος, είπες;»

«Με είχες δει στο υπόγειο της αδελφής σου. Είμαι ο Οφιομαχητής.»
Αν και δεν του άρεσε να συστήνεται ως «ο Οφιομαχητής» – του έμοιαζε ανόητο – τώρα ήταν ο μόνος τρόπος για να τον αναγνωρίσει ο Αρσένιος, νόμιζε.

«Ααα, εσύ είσαι; Τι θέλεις;»

«Άνοιξέ μου, σε παρακαλώ. Άνοιξέ μου!»

«Η Διονυσία δεν είναι εδώ.»

«Άνοιξέ μου· θέλω να σου μιλήσω.»

«Εντάξει.»

Η πρασινομέταλλη πόρτα άνοιξε αυτόματα, και ο Γεώργιος κι η Ευτέρπη μπήκαν στον μικρό κήπο και βάδισαν προς την εξώπορτα του σπιτιού, η οποία άνοιξε επίσης, αν και όχι αυτόματα, ούτε ολόκληρη. Ο Αρσένιος στεκόταν στο κατώφλι, κρατώντας την μισάνοιχτη. «Τι θέλετε;» ρώτησε.

Ο Γεώργιος σταμάτησε μπροστά του. «Η αδελφή σου δεν είναι εδώ;»

«Όχι. Σου είπα: έφυγε.»

«Πού πήγε;»

«Δε σου είχε πει ότι θα έφευγε από την πόλη—;»

«Τόσο νωρίς;»

Ο Αρσένιος μόρφασε. «Ο Ανδρέας βιαζόταν.»

«Βιαζόταν...»

«Ναι. Είπε ότι είχε να συναντήσει κάποιον.»

Η οργή του Οφιομαχητή απειλούσε να σπάσει τις αέρινες αλυσίδες του Γαληνέματος του Άγριου Ανέμου και να ρημάξει τα πάντα εδώ

πέρα – και τον αδελφό της Διονυσίας μαζί. «Ποιον; Πού; Με το τρένο έφυγαν; Πριν από πόση ώρα;»

«Ηρέμησε, ρε φίλε. Τι συμβαίνει; Δε μπορείς να την προλάβεις τώρα. Θα είναι ήδη πολύ μακριά. Με το δίκυκλο έφυγαν. Ήταν να πάρουν το τρένο μετά τα μεσάνυχτα, αλλ’ αυτό τώρα δεν βόλεψε, οπότε–»

«Και θα πάνε με το δίκυκλο στην Κυκλόπολη;» Ο Οφιομαχητής θυμόταν τον βασικό χάρτη της Κεντρυδάτιας και δεν νόμιζε ότι υπήρχε μεγάλος δρόμος που να οδηγεί προς Κυκλόπολη, αν και αναμφίβολα θα υπήρχαν διάφορα μονοπάτια και μικρότεροι δρόμοι...

«Όχι. Ο Ανδρέας είπε ότι θα συναντήσει έναν γνωστό του στην Ορλάντη– ή, μάλλον, κάποιον που είναι να του πουλήσει κάτι αλλά μπορεί και να φύγει – γι’ αυτό κιόλας βιαζόταν–»

«Γαμώτο! Τον πιστέψατε;» γρύλισε ο Οφιομαχητής.

Ο Αρσένιος συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος από τον τρόπο κι από τα λόγια του. «Τι εννοείς; Γιατί να μην τον πιστέψουμε;»

«Από την Ορλάντη, πώς θα πάνε στην Κυκλόπολη; Θα πάρουν το τρένο;» Θυμόταν, από τον χάρτη της Κεντρυδάτιας, ότι οι σιδηροδρομικές γραμμές περνούσαν από την Ορλάντη.

«Ναι, αυτό είπε ο Ανδρέας. Αλλά γιατί να μην τον πιστέψουμε; Συμβαίνει κάτι; Γιατί είσαι εδώ;»

Τι στη μάνα του Λοκράθου να του πω τώρα; Ότι ο καταραμένος μου επιτέθηκε μαζί με τους λακέδες του; Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατούσε τα ηνία της φαρμακερής οργής του, γερά, σταθερά. «Ήθελα να πω κάτι στη Διονυσία,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής στον Αρσένιο. «Αλλά αφού λείπει δεν πειράζει. Άλλη φορά, αν τύχει να την ξαναδώ... Συγγνώμη που σε ενόχλησα.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Αλλά δεν καταλαβαίνω τι...»

«Άσ’ το,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Δεν τρέχει τίποτα. Καλό σου βράδυ.» Στράφηκε και βάδισε προς την πρασινομέταλλη πόρτα του κήπου, με την Ευτέρπη πλάι του, να μην έχει αρθρώσει κουβέντα ως τώρα – δεν της είχε φανεί απαραίτητο να μιλήσει.

«Θες να της πω κάτι, όταν επιστρέψει;» ρώτησε ο Αρσένιος, ακόμα παραξενεμένος. «Δε θα μείνει για πάντα στην Κυκλόπολη· θα έρχεται κι εδώ κατά διαστήματα. Ή ίσως και ν’ αποφασίσει να μη δουλέψει εκεί, τελικά, και να γυρίσει πίσω κανονικά. Θες να της πω κάτι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει. «Άσ' το.» Βγήκε από την πόρτα του κήπου και η Ευτέρπη την έκλεισε πίσω τους.

«Δε μπορείς να κάνεις κάτι άλλο,» του είπε. «Ό,τι μπορούσες το έκανες.»

Άρχισαν να βαδίζουν στους νυχτερινούς δρόμους των Λοφότοπων.

«Όχι,» είπε ο Γεώργιος, «δεν έκανα ό,τι μπορούσα να κάνω.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Θα πάω στην Κυκλόπολη.»

«Τι;»

«Μου φέρθηκε καλά· δε μπορώ να την αφήσω στα δόντια αυτού του λεχρίτη.»

«Είσαι δαγκωμένος μαζί της, τελικά, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου!»

«Μη λες μαλακίες,» μούγκρισε ο Οφιομαχητής. «Την εκτιμώ σαν άνθρωπο. Και είμαι σίγουρος ότι δεν έχει ιδέα με τι δαίμονα του Λοκράθου έχει μπλέξει.»

«Μην είσαι και τόσο σίγουρος!» είπε η Ευτέρπη, νιώθοντας ξαφνικά πικαρισμένη. «Μπορεί και να ξέρει τα πάντα! Μπορεί να ήξερε ακόμα και για την επίθεση εναντίον σου.»

«Αποκλείεται!»

«Γιατί το αποκλείεις;»

Ο Γεώργιος σταμάτησε να βαδίζει, στρεφόμενος να την αντικρίσει, συγκρατώντας μετά βίας τη θύελλα της οργής του. «Σου μοιάζει η Διονυσία για άτομο που τόσες μέρες θα καθόταν και θα πειραματιζόταν μαζί μου με βιολογικά εργαλεία και μαγείες ώστε στο τέλος να προσπαθήσει να... να κάνει τι; Να με σκοτώσει; Να με αναισθητοποιήσει και, ίσως, να με φυλακίσει κάπου; –Τι;»

Η Ευτέρπη αναστέναξε, μόρφασε. Ναι, σκέφτηκε, η Διονυσία πράγματι δεν έμοιαζε για τέτοιο άτομο· αυτό όφειλε να το παραδεχτεί. Σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της, προβληματισμένη. «Κι ο Νιλκόδιος γιατί να σου επιτεθεί; Αφού δεν είχατε κανένα προηγούμενο...»

«Ο καταραμένος με κοίταζε περίεργα από την πρώτη φορά που με συνάντησε.»

«Γιατί;»

«Πού θες να ξέρω! Δε μου είπε. Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι με γνωρίζει από κάπου. Ίσως από προτού χάσω τη μνήμη μου... αν και αυτό μοιάζει... εξωφρενικό, το λιγότερο. Η σύμπτωση είναι ακραία.»

«Σαν η Σιλοάρνη νάχει βάλει το νύχι της,» συμφώνησε η Ευτέρπη. «Ναι, θα ήταν πολύ περίεργο αν όντως ίσχυε αυτό, Γεώργιε.»

«Κάτι, όμως, συμβαίνει με τον Νιλκόδιο. Πρέπει εξαρχής να σχεδίαζε να μου επιτεθεί.»

«Νομίζεις ότι σε ήθελε νεκρό, ή ότι ήθελε να σε αιχμαλωτίσει;»

«Με χτυπούσαν με ενεργοβόλα. Οτιδήποτε από τα δύο θα μπορούσε να ισχύει.

»Όπως και νάχει, πρέπει να πάω στην Κυκλόπολη, Ευτέρπη. Αμέσως.»

«Δε μπορώ να έρθω μαζί σου... Τι να κάνω εκεί;»

«Δεν περίμενα ότι θα ερχόσουν. Σ'ευχαριστώ για τη βοήθειά σου ώς τώρα, Ευτέρπη. Και συγνώμη που εξαρχής σ'έμπλεξα μ'εμένα.»

Εκείνη μειδίασε. «Ξέρεις κάτι; Σε τελική ανάλυση, δε μπορώ να πω ότι το μετάνιωσα.»

«Είσαι διεστραμμένη.»

Η Ευτέρπη γέλασε. Κι έσφιξε ξαφνικά την κάπα του μες στις γροθιές της, φιλώντας τα χείλη του επίμονα, δυνατά. «Όλ' αυτά ήταν κάτι που συνήθως κανένας δεν ζει,» του είπε, μετά. «Θα έχω να τα λέω.»

Ο Οφιομαχητής έβαλε το χέρι του στους ώμους της καθώς άρχιζαν πάλι να βαδίζουν. «Πάμε να βρούμε επιβατηγό. Πρέπει να πάρω μερικά πράγματα απ'το δωμάτιό μας στο ξενοδοχείο προτού φύγω.»

«Θα φύγεις τώρα; Απόψε;»

«Ναι. Με το πρώτο τρένο για Κυκλόπολη.»

Και αυτό έκανε. Αφού πήρε τα λίγα πράγματά του από το Ονομαστό, χαιρέτησε την Ευτέρπη και πήγε στον Σιδηροδρομικό Σταθμό Παλαιόκτιστης, όπου έκοψε εισιτήριο για τον πρώτο συρμό που έφευγε για Κυκλόπολη. Το μεγάλο τρένο ήταν ήδη εκεί και ετοιμαζόταν· δεν δεχόταν ακόμα επιβάτες. Όταν οι πόρτες του άνοιξαν, ο Οφιομαχητής επιβίβαστηκε μαζί με τους υπόλοιπους.

Η αμαξοστοιχία ξεκίνησε, φεύγοντας από τη Μεγάπολη και ταξιδεύοντας βορειοανατολικά. Σε καμιά ώρα περίπου έφτασε στην Ορλάντη,

όπου και σταμάτησε για λίγο. Ο Γεώργιος κοίταζε από το παράθυρο πλάι στη θέση του μήπως δει στην αποβάθρα τη Διονυσία ή τον Ανδρέα. Δεν τους είδε, όμως. Και σκέφτηκε να καλέσει τη Βιοσκόπο στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. Αλλά, τελικά, δεν το έκανε. Γιατί, τώρα που η οργή του είχε καταλαγιάσει κάπως και συλλογιζόταν πιο νηφάλια, αναρωτιόταν τι να της έλεγε. Τι μπορούσε να της πει ώστε να τον πιστέψει; Ο Ανδρέας σίγουρα θα αρνιόταν ότι του είχε επιτεθεί, και ποιον θα πίστευε η Διονυσία – τον Ανδρέα, που τον ήξερε τόσο καιρό και ήταν εραστής της, ή εκείνον, που τον είχε μόλις γνωρίσει και ίσως να της φαινόταν λίγο τρομαχτικός ακόμα και τώρα; Ο Γεώργιος δεν ήθελε να την κάνει εχθρό του· ήθελε να τη βοηθήσει. Άρα, έπρεπε να φανεί πιο προσεχτικός. Δεν την κάλεσε τον πομπό της, συνεχίζοντας να κοιτάζει την αποβάθρα...

Και να την είχε, όμως, καλέσει δεν θα έπιανε το σήμα της. Η Διονυσία βρισκόταν στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου της Ορλάντης και ο πομπός της ήταν κλειστός. Ο Ανδρέας τής είχε πει, πιάνοντάς τον από την κρεμασμένη κάπα της: «Να τον κλείσω, να μη χαλάς άδικα ενέργεια; Ούτως ή άλλως, ποιος να σε ζητήσει εδώ;» Και η Διονυσία είχε, φυσικά, συμφωνήσει.

Εκείνος τώρα δεν ήταν στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μαζί της· βρισκόταν στο Λιμάνι των Διχτυών μιλώντας με κάποιους γνωστούς του, ενώ είχε πει στη Διονυσία, ψέματα, ότι θα πήγαινε να συναντήσει εκείνο τον άνθρωπο από τον οποίο θα έπαιρνε πράγματα για την κλινική. Δε σκόπευε να φύγουν απόψε από την Ορλάντη· θα έμπαιναν στον Μεγάλο Σιδηρόδρομο της Κεντρυδάτιας αφού ο Πρώτος Ήλιος είχε ανατείλει. Η υπόθεση με τον καταραμένο Οφιομαχητή τον είχε τραντάξει. Πώς ήταν δυνατόν ο δαίμονας της Έχιδνας να δέχεται τόσες ενεργειακές ριπές και όχι μόνο να στέκεται όρθιος αλλά και να τους πολεμά όπως τους πολεμούσε; Ο Ανδρέας δεν περίμενε τέτοια αντίσταση. Περίμενε ότι η υπόθεση θα τελείωνε στα γρήγορα. Και τώρα φοβόταν ότι ο Οφιομαχητής μπορεί να τον ακολουθούσε, γι' αυτό κιόλας είχε προτείνει στη Διονυσία να κλείσει τον πομπό της· και, καθώς της έκλεινε τον πομπό, είχε φροντίσει να τον μπλοκάρει κιόλας πατώντας έναν συνδυασμό πλήκτρων που ήταν γνωστός μόνο σε ορισμένα

άτομα του υπόκοσμου, ώστε η Διονυσία να μη μπορεί να τον ξανανοίξει από μόνη της, να της μοιάζει χαλασμένος.

Ο Ανδρέας Νιλκόδιος ήλπιζε αυτό να ήταν αρκετό για να ξεφορτωθεί τον Οφιομαχητή (αν όντως τον είχε ακολουθήσει), αλλά σκεφτόταν κιόλας: Αν κάνει το λάθος νάρθει ως την Κυκλόπολη, θα το μετανιώσει. Θα το μετανιώσει...

Το τρένο του Γεώργιου, ύστερα από κάποια ώρα που είχε σταματήσει στον σταθμό της Ορλάντης, ξεκίνησε πάλι, κι εκείνος σκέφτηκε να σηκωθεί από τη θέση του και να βαδίζει μέσα στα βαγόνια, μήπως βρει τη Διονυσία και τον Ανδρέα κάπου εκεί. Αλλά δεν το έκανε, τελικά, γιατί αναρωτήθηκε ξανά: Και τι θα της πω αν τη συναντήσω; Ο Ανδρέας θα αρνιόταν ότι του είχε επιτεθεί και μετά... τι; Αν ο Γεώργιος χτυπούσε τον Ανδρέα μες στον συρμό θα γινόταν τρομερό επεισόδιο. Ο Μεγάλος Σιδηρόδρομος Κεντρικάς ήταν ολόκληρη επιχείρηση· είχε φρουρούς. Σφαγή θα επακολουθούσε. Και ο Οφιομαχητής δεν ήθελε τα πράγματα να φτάσουν εκεί. Ούτε ήθελε να κάνει τη Διονυσία εχθρό του, όπως είχε σκεφτεί και πριν. Ήθελε να τη βοηθήσει.

Επομένως, έμεινε καθισμένος στη θέση του ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του. Το βλέμμα του ήταν χαμένο στους νυχτερινούς τόπους έξω από το παράθυρό του καθώς η αμαξοστοιχία κατευθυνόταν δυτικά τώρα. Τα Βαθιά Δάση απλώνονταν στα νότια· οι σιδηροδρομικές γραμμές περνούσαν από τις παρυφές τους.

Το τρένο έφτασε στην Ολφιάρδια, όπου έκανε ακόμα μια στάση προτού συνεχίσει προς τα νοτιοδυτικά, περνώντας πάνω από τον ποταμό Έλνο και τρέχοντας με τα Ρινέα Όρη να φαίνονται πελώρια στα βόρειά του και να φέρνουν στον Οφιομαχητή αναμνήσεις από ένα μοναστήρι ψηλά στις κορυφές τους, κι από έναν γέρο και τις διδαχές του... Επίσης, θυμήθηκε τη Στεφανία, εκείνη τη σαμάνο από τη Βιλάρνη που είχε ταξιδέψει μαζί του ως το Μοναστήρι του Ανέμου και είχε μείνει εκεί όταν αυτός έφυγε. Τι να έκανε τώρα; Δεν μπορεί να ήταν ακόμα στο Μοναστήρι. Θα την είχαν διώξει, σίγουρα...

Η αμαξοστοιχία πλησίαζε την Κυκλόπολη, που ήταν οικοδομημένη εκεί όπου ο ποταμός Τίρπος γεννιόταν μέσα από τον ποταμό Νάνθηρη, κάτω από τα βουνά. Η πόλη είχε, πράγματι, κυκλικό σχήμα κι έμοιαζε ν'αγκαλιάζει και τους δύο ποταμούς.

Ο Οφιομαχητής την κοίταζε απ'το παράθυρό του καθώς το τρένο κατευθυνόταν προς τα εκεί κατεβαίνοντας από ένα ύψωμα. Έβλεπε τα φώτα της μες στη νύχτα, και τα ποτάμια να γυαλίζουν στην ακτινοβολία του φεγγαριού της Υπερυδάτιας.

Δεν είχε ακόμα χαράξει, το σκοτάδι απλωνόταν πυκνό, αλλά η αυγή δεν ήταν μακριά.